

Giới thiệu Thả Thỉ Thiên Hạ

Truyện Thả Thỉ Thiên Hạ của tác giả Khuynh Linh Nguyệt là một câu truyện ngôn tình cổ đại rất hay và hấp dẫn. Trên đỉnh Thương Mang danh hiệu “Vương sơn” cao nhất Đông Triều.

theo truyền thuyết, có một vị cao nhân lưu lại một bàn cờ đang chơi dở, tại bàn cờ ấy có để lại một câu như trên. Khi đó đúng là thời các quốc gia Đông quốc tranh đấu, cũng là lúc nghiệp đế vương lay chuyển. Một thiếu nữ mang danh “tổ y tuyết nguyệt, phong hoa tuyết thế”, vậy mà lời nói cùng hành động không hề úy kỵ, phóng túng như gió khiến cả võ lâm toàn thiên hạ kính ngưỡng. Người ấy, tại thời loạn thế hoang tàn liệu có thể “vô kỵ như phong”?

Nước cùng nhà, liệu có thể cùng chống đỡ?

Yêu cùng hận, làm sao phân biệt rõ ràng?

Ân cùng cừ, lấy gì báo đáp?

Mỹ nhân cùng thiên hạ, nặng nhẹ nào phân?

Đôi vàng trắng có thể hòa mình tỏa sáng?

Vương cùng vương, liệu có thể chung bước đồng tâm?

Kẻ bá chủ cùng “Thiên nhân” nơi đó, ước nguyện có hoàn thành được hay chăng?

Thời loạn thế, anh tài tầng tầng lớp lớp xuất hiện, nhưng ván cờ trên đỉnh Thiên Mang chỉ cần hai, mà vị trí nắm giữ thiên hạ chỉ tồn, chỉ cần có MỘT!

Bạn đang đọc truyện *Thả Thỉ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu Bạch Phong Tịch

Nửa đêm, mưa rơi lất phất, điểm tô những vệt nhỏ lên màn trời tối đen, một vầng trăng lạnh lẽo nhô lên giắt ngang trời. Trên ngọn núi Thương Mang cao nhất Đông Triều, nơi luôn được trăng sao chiếu rọi, bao phủ quanh nó một lớp sương mù màu bạc mỏng manh như lụa, trông giống như một viên ngọc bích tọa lạc trên bình nguyên vừa vương giả, tôn quý vừa hùng vĩ mà thanh khiết, không thẹn với danh xưng “Vương Sơn” của nó.

Cao cao trên đỉnh núi, lúc này có hai lão giả đang ngồi, tuổi đều chừng sáu mươi, tướng mạo thanh quắc, đôi mắt lộ nét bình thản mà trí tuệ quang mang. Một người vận áo bào trắng, người còn lại thì vận áo bào đen, ngồi cách nhau khoảng một trượng, chính giữa là một khối đá lớn hình vuông, trên bề mặt không biết bị mài mòn bằng vật gì, được khắc họa thành hình bàn cờ. Trên mặt bàn bố trí rất nhiều quân cờ, mỗi một viên đá đều là một quân cờ lớn nhỏ.

Đây là ván cờ đã hạ được một nửa, thế lực hai bên ngang nhau, chưa phân rõ thắng bại.

“Đã lâu không thấy bầu trời sao trong sáng như thế này!”. Lão giả vận áo bào trắng ngồi bên trái trầm ngâm nhìn ván cờ đang đánh đang dở rồi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, trong lòng ngàn vạn cảm khái.

“Thời buổi loạn thế, khó mà trong sáng!”. Lão giả mặc áo bào đen cũng đưa mắt nhìn vào khoảng không: “Giờ tỵ đã qua, cũng nên đến rồi!”. Trong giọng nói của ông có một chút mong chờ.

Lão giả vừa dứt lời thì trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một ngôi sao Tinh [1] lướt qua, ánh sáng chói lọi xuyên thẳng chín tầng trời, một khắc kia, hào quang của nó lấn át cả mặt trăng, nháy mắt chiếu sáng toàn bộ trời đất!

[1] ngôi sao Tinh: một ngôi sao mang điểm báo trong nhị thập bát tú.

“Xuất hiện rồi! Xuất hiện rồi!”

Ánh mắt lão giả mặc áo bào trắng sáng ngời nhìn chăm chú ngôi sao kia, trên khuôn mặt vốn bình tĩnh, lạnh nhạt của lão chợt có một chút kích động không thể kiềm chế.

Nhưng vào lúc này, trên màn trời chợt có một ngôi sao khác vụt qua, hào quang vạn trượng giống như vì sao kia, rực rỡ lóa mắt, tựa như trong toàn bộ thiên địa chỉ có thể dung chứa một mình nó, ngạo nghễ không ai bì nổi!

“Xem kia! Cũng xuất hiện rồi! Cũng xuất hiện rồi!” Lão giả mặc áo đen cũng kích động đứng dậy, ngón tay chỉ lên ngôi sao trên trời.

“Rốt cuộc cũng xuất hiện cùng một lúc!” Lão giả áo trắng cũng đứng dậy, nhìn hai vì sao rực rỡ như trăng kia, chúng tương đối xa nhau nhưng cả hai lại

cùng nhau tỏa sáng chói lọi trên một bầu trời.

“Cuối cùng cũng xuất hiện! Loạn thế đời này cũng đã kết thúc!” Lão giả áo đen thì thảo nhìn hai ngôi sao trên trời, nét mặt đầy sinh động, hưng phấn.

“Loạn thế sẽ chấm dứt trên tay chúng, trên chín tầng trời chỉ có thể tồn tại một Vương Tinh! Hai sao gặp nhau, ai sẽ là người ngã xuống?” Lão giả áo trắng đưa tay lên cao như muốn xoa nhẹ ngôi sao phía chân trời, trong giọng nói có chút xúc động cũng như nghi ngờ và hi vọng.

Mà trên bầu trời kia hai ngôi sao bỗng chậm rãi thu dần ánh hào quang, không còn chói mắt như trước, nhưng vẫn sáng ngời so với tinh tú xung quanh chúng.

“Hai sao gặp nhau, ai sẽ ngã xuống? Chuyện đó để vận mệnh định đoạt!” Lão giả áo đen thu lời, cõi lòng kích động, ánh mắt nhìn về phía chân trời, âm thanh phảng phất như từ thời viễn cổ truyền về, ngân nga mà thâm trầm.

“Vận mệnh sao?” Lão giả áo trắng quyền luyến nhìn hai vì sao trên trời, ánh mắt ẩn chứa sự buồn bã và tiếc hận khôn nguôi.

“Bàn cờ này có nên hạ không?” Lão giả áo đen thu hồi ánh mắt, nhìn về phía bàn cờ.

“Không được.” Lão giả mặc áo trắng liếc nhìn, sau đó hướng ngón tay lên trời. “Ván cờ này chờ họ đến hạ!”.

“Bọn họ sao?” Lão giả áo đen nhìn bàn cờ rồi lại nhìn trời cao, cười nhẹ: “Cũng tốt, vậy để họ đến hạ đi.”.

“Xuống núi thôi, ông và ta nên đi tìm họ rồi.”. Lão giả mặc áo trắng liếc nhìn trời cao lần nữa, sau đó xoay người chuẩn bị xuống núi.

“Sau khi tìm được họ, có phải thắng bại của họ cũng là thắng bại của chúng ta?”. Ánh mắt vốn bình thản của lão giả mặc áo đen bỗng phát ra một tia sắc bén.

“Còn phải nói sao? Ta và ông tranh chấp hơn mười năm nay, cả hai đều bất phân thắng bại, ván cờ này chờ họ đến hạ, định thắng bại của chúng ta, cũng định – quyền nắm thiên hạ!”. Lão giả mặc áo trắng quay đầu cười, nét mặt vẫn đậm phong kinh lại chứa đầy ẩn ý.

“Được.” Lão giả áo đen vuốt cằm.

Hai người cứ thế phiêu nhiên bay đi, để lại trên đỉnh núi Thương Mang một ván cờ dang dở.

Về sau có người đi lên núi Thương Mang nhìn thấy ván cờ kia liền kinh ngạc không thôi, nhưng cũng không một ai dám động vào nó. Bởi lẽ, người có thể lên được ngọn “Vương Sơn” cao nhất Đông triều này không nhiều, mà đã lên được tức không phải hạng người phàm tục. Nay đã có người lưu lại tàn cục, ắt sẽ có người tới kết thúc.

Rất nhiều năm sau đó, có hai người đi theo vận mệnh của mình rốt cục gặp gỡ nhau trên đỉnh Thương Mang, đối mặt với ván cờ định mệnh sắp đặt cho họ.

Thời điểm này là năm của Đông triều Kì Đế.

Đông triều tự Thủy Đế lập quốc truyền tới tay Kì Đế đã được ba trăm năm. Thủy Đế hùng tài đại lược, võ công cái thế, đánh Đông dẹp Bắc, phạt địch thảo chúng, lập nên Đông triều đế quốc rộng lớn.

Đế quốc sau khi thành lập, Thủy Đế luận công khen thưởng, phong bảy vị thuộc hạ công tích hiển hách nhất thành vương, phân chia quyền sở hữu thuộc địa, lấy tên họ làm nước, chia làm “Hoàng, Ninh, Hắc Phong, Bạch, Hoa, Bạch Phong, Nam” quốc. Cũng lấy Thủy Thiết sâu dưới biển Đông Hải đúc thành tám tấm huyền lệnh, tấm lớn nhất là Huyền Tôn Lệnh do chính vua giữ, còn lại bảy tấm huyền lệnh màu đen nhỏ hơn phân cho vương đứng đầu bảy nước. Lúc phân lệnh, Đế cùng bảy vị vương lấy máu ăn thề: Huyền Tôn Lệnh xuất ra, bảy nước đều cúi đầu!

Hậu Thủy Đế, Thành Đế, Quan Đế, Ngôn Đế mỗi đời đều là một đại minh chủ, thu nạp nhân tài, thể nghiệm và quan sát dân tình, giảm sưu thuế, trị vì đất nước thanh minh. Các nước chư hầu an phận, trung thành với vua và bảy nước. Đông triều ở trong tay bọn họ ngày càng hùng mạnh và hưng thịnh.

Giữa thời Chí Đế, Ích Đế, Tề Đế, Triệu Đế đều không có tài cán gì, có thể gìn giữ quốc gia đã là khó. Tới thời Gia Đế, Hi Đế, Di Đế là những kẻ hoang phí vô độ, tham ăn nhàn hưởng lạc, mặc chính sự cho một đám gian thần thao túng triều chính, Đông triều đế quốc cường thịnh ngày một đi xuống.

Sau tới Lễ Đế, thích lớn háo to, phung phí xa hoa, mỗi lần ra ngoài thường đến những hành cung xa hoa, hao tài tốn của. Hai lần huy động quân xuất chinh Mông thành đều đại bại trở về, trong thành biến loạn, dân chúng lầm than, tiếng oán giận nổi lên khắp nơi. Các nước chư hầu cũng bắt đầu sinh ra dị tâm. Đầu tiên là Ninh Quốc Ninh vương xưa quân dụng cò, muốn tạo phản giết vua, chiếm lấy Đế Đô. Mà Lễ Đế cũng không chờ Ninh quân đuổi tới Kim Loan điện, thân thể sớm bị tầu sặc ăn mòn kia do hoảng sợ quá độ đã băng hà trong Trì Long cung mỹ lệ xa hoa.

Cảnh Thái Tử đăng cơ thế vua. Cảnh Đế phát ra Huyền Tôn Lệnh, hiệu lệnh sáu nước chư hầu còn lại, chỉ huy đại quân sáu nước đánh lui Ninh quân. Ninh vương bại trận mà chôn thân, đất phong vào tay tam quốc Hoàng, Bạch Phong, Hắc Phong giáp đó.

Sau khi bình định phản loạn Ninh Quốc, các thế lực chư hầu phát triển lớn mạnh, Cảnh Đế tuy có chí lớn, nhưng lo ngại Đông triều vốn đã suy yếu, trong loạn thế ở Ninh vương bị trúng một tên, nằm trên miên trên giường bệnh ba năm liền băng hà, không có con nối dõi. Hoàng đế Lệ vương kế vị, lấy hiệu là Lệ Đế.

Lệ Đế tính tình tàn bạo, không thích vàng bạc mỹ nữ, lại chỉ thích đi săn, mà không phải săn thú, chính là săn người! Bất người sống phân tán trong khu vực săn bắn, dẫn quân thần tướng sĩ đi săn, ai săn được nhiều đầu người sẽ thắng! Nếu săn được người sống, thì khi mổ bụng sẽ uống rượu ăn mừng, lấy việc giết người làm niềm vui!

Dân chúng trong nước phần nộ, nghĩa quân nổi dậy khắp nơi. Đông triều hai lần tiến đánh Mông thành thất bại, lại thêm loạn Ninh vương, đại quân Đế đồ gần như hao tổn toàn bộ, Lệ Đế đành phải thỉnh chư hầu xuất binh trấn áp, các chư hầu liền nhân cơ hội chiêu binh mãi mã, tranh nhau thảo phạt, giành giật đất đai, mở rộng lãnh thổ và tài phú của mình, có khi đánh chiếm lẫn nhau, mà Đế lúc này đã mất đi năng lực quản thúc các quốc gia.

Lệ Đế năm thứ mười một, tại lễ mừng săn bắn bị bạo dân vây sát, Đế bị bắn thây vạ đoạn, sử xưng là “Thu cát săn bắn”.

Sau loạn này, Kỳ thái tử đăng cơ phát hiện Huyền Tôn Lệnh mất tích, vì thế các quốc gia bất tuân, danh hoàng đế liền biến thành thùng rỗng kêu to. Đông triều đế quốc hùng mạnh chia năm xẻ bảy, lục quốc tự làm theo ý mình, thời kỳ loạn thế đầu tranh bắt đầu.

Đông triều lãnh thổ rộng lớn, lấy Đế Đô làm trung tâm, mười châu lãnh thổ thuộc quản chế của hoàng đế; xung quanh là Bạch Quốc phương Bắc, thổ địa một ngàn lý, mười tòa thành trì; Hắc Phong Quốc phương Tây, thổ địa ba ngàn lý, ba mươi sáu tòa thành trì; Bạch Phong Quốc sở tại Tây Nam, thổ địa hai ngàn hai trăm lý, hai mươi tòa thành trì; phía Nam Hoàng Quốc, thổ địa ba ngàn lý, ba mươi bốn tòa thành trì; Hoa Quốc nằm giữa Phong Quốc và Hoàng Quốc, thổ địa hai ngàn lý, hai mươi tòa thành trì; Đông là Nam Quốc, thổ địa một ngàn hai trăm lý, mười tòa thành trì. Trong sáu nước, Hoàng quốc, Hắc Phong quốc lãnh thổ rộng nhất, quốc lực mạnh nhất, Hoa Quốc giàu có nhất, Bạch Phong Quốc hạng trung, còn Bạch Quốc, Nam Quốc yếu kém nhất.

Huyền Tôn Lệnh sau khi mất tích, thiên hạ quần hùng ai cũng muốn đoạt được, hiệu lệnh thiên hạ

Bạn đang đọc truyện *Thả Thỉ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Bạch Phong Tịch

Tiết trời mới qua lập thu[1] vẫn cực kì nóng bức, tại thời điểm chính giữa trưa nóng nực nhất trong ngày, ánh mặt trời trắng kóa làm người ta váng đầu hoa mắt, mọi người ai ai cũng ở tại trong nhà nghỉ trưa hóng mát, mà kể cả những người có sở thích ở bên ngoài cũng tìm tới nơi bóng râm, tránh đi cái nóng oi ả.

“Yến Doanh Châu, giao Huyền Tôn Lệnh ra đây!”

Một tiếng hét mạnh mẽ truyền ra từ rừng cây tại chân núi Tuyền phía tây Bạch quốc, thanh âm ấy thật sự thô ráp khó nghe, dù trong rừng có người đang trong giấc ngủ say nồng hẳn cũng sẽ bị tạp âm này đánh thức.

Phía sâu trong rừng cây có hơn mười vị đại hán bao vây tầng lớp xung quanh, có tướng sĩ mặc nhung trang, có thư sinh áo bào, có cả những người ăn mặc như thương nhân, còn có những người tựa giống như nông dân... Trang phục của họ không đồng nhất, thần thái lại càng khác nhau, chỉ có một điểm chung duy nhất là đao kiếm trong tay họ đều hướng về phía người ở trung tâm vòng vây.

Trung tâm vòng vây là chàng trai ước chừng hai mươi bảy tuổi mặc y phục màu đen, trên tay cầm lưỡi Thanh Phong dài ba thước[2], thân hình đỉnh đặc hiên ngang, sắc mặt lạnh lùng nhìn mọi người, trên người đã có nhiều chỗ bị thương, máu tươi đỏ ra từ miệng những vết thương ấy nhuộm đỏ cả một vùng cỏ dưới chân.

Còn ánh mắt của mọi người đang vây quanh phần lớn đều tập trung tại gói đồ sau lưng của chàng trai áo đen.

“Yến Doanh Châu, để lại gói đồ sau lưng ngươi lại, rồi lão tử ta đây sẽ cho ngươi một con đường sống!”. Người mặc nhung trang thoạt nhìn trông giống một tướng quân, nhắc lên đại đao chỉ vào chàng trai áo đen tên gọi Yến Doanh Châu.

Trên mặt chàng trai tên Yến Doanh Châu chợt hiện lên một nụ cười nhạt mang theo chút lạnh lùng trào phúng: “Từng nghe qua, Tầng tướng quân của Hoa quốc mỗi lần phá thành đều thăm sát dân chúng ba ngày, oan hồn vô số. Hôm nay chẳng nhẽ có thể đối với Yến mỗ phá lệ từ bỏ?”

Vị Tầng tướng quân bị châm chọc một phen, mặt không khỏi ửng hồng, dường như muốn biện bạch cho chính mình nhưng ngẫm lại những gì người ta nói đều là sự thật.

Nho sinh áo lam đứng bên lay động chiếc quạt sắt trong tay, vẫn nhã nhặn tế nói: “Yến Doanh Châu, hôm nay xác định ngươi khó có thể sống sót mà đào thoát, nếu thức thời thì giao Huyền Tôn Lệnh ra, chúng ta còn có thể cho ngươi được chết một cách thoải mái!”

“Yến mỗ đương nhiên biết hôm nay khó thoát khỏi cái chết, nhưng quạt của Công Vô Độ ngươi đã độc chết hai mươi danh tướng sĩ của ta, dù ta có chết cũng muốn mang đi cái mạng chó nhà ngươi!” Kiếm Thanh Phong trong tay Yến Doanh Châu giương lên chỉ thẳng vào Công Vô Độ, ánh sáng trong mắt còn lạnh lùng sắc bén hơn cả bảo kiếm trong tay.

Quạt của Công Vô Độ giết người vô số, vậy mà giờ phút này lại sợ hãi ánh mắt như vậy.

Mọi người xung quanh không khỏi nắm chặt binh khí trong tay, lên hết tinh thần đề phòng, dù sao bốn tướng Phong, Sương, Tuyết, Vũ của Hoàng quốc cũng danh chấn thiên hạ, mà Liệt Phong tướng quân Yên Doanh Châu đứng đầu bốn tướng lại có võ công tuyệt luân, từng lấy một người giết ba trăm quân địch trong cuộc chiến tại Thanh thành.

“Yên Doanh Châu, cho dù ngươi có võ công cái thế nhưng hôm nay đã bị đã thương, chúng ta người đông thế mạnh, ai thắng ai thua hẳn đã rõ.” Người hình dáng tựa anh nông dân rút đao ra khỏi vỏ “Các vị, sao phải sợ hãi! Chúng ta cùng nhau xông lên, chém Yên Doanh Châu rồi trở về thỉnh công với các Quốc chủ!”

“Được! Lời Lâm đại hiệp nói có lý, chém Yên Doanh Châu, Huyền Tôn Lệnh tất thuộc về chúng ta!” Người ăn mặc như thương nhân rút roi trên lưng vung cao, roi dài tung ra mau lẹ như tia chớp, chỉ là roi không đụng tới người mà vòng tới gói đồ sau lưng Yên Doanh Châu.

“Cùng nhau xông lên! Các vị, lúc này không phải là lúc nói về phong độ quân tử!” Tầng tướng quân nơi đó tay vung đại đao thẳng tiến về trước ngực Yên Doanh Châu.

“Được!” Mọi người còn lại đều ra tay, cùng đâm về phía Yên Doanh Châu.

Mặc dù trên người Yên Doanh Châu có nhiều vết thương nhưng thân thủ vẫn nhanh nhẹn như trước, chẳng những thế chợt thấy y vừa đảo mình, tay trái quơ lấy chiếc roi dài sau lưng, sau đó quay người, tay tóm lấy đai lưng của người mang bộ dáng thương nhân, kéo gãi lại để ngăn chặn mũi thương mà Tầng tướng quân vừa đâm tới, tiếp theo tay phải lại vung lên, thanh kiếm thép đã đỡ được mấy thanh đao kiếm đang bổ tới bên người, cánh tay vận lực “Ya!” một tiếng quát lạnh, vài thanh đao kiếm bị chém vào ấy thật sự bị chấn động. Mấy người ấy chỉ cảm thấy bàn tay cầm kiếm đau nhức, không cảm nổi kiếm nữa đành bất đắc dĩ rút về, lùi mình phía sau từng bước mới miễn cho việc xấu mặt vì mất đi binh khí!

Yên Doanh Châu hoàn thành những động tác liên hoàn đó chỉ trong nháy mắt, vô cùng lưu loát, mạch lạc.

“Giết!”

Không đợi Yên Doanh Châu thở dốc, ngay tại lúc này một người tuổi chừng hai mươi ba vẫn đứng ở ngoài vòng vây, vị tiểu tướng áo bào trắng vung tay lên, năm tên thị vệ đứng ở đằng sau y liền đồng loạt nhảy ra tiến về phía Yên Doanh Châu, người chưa tới gần mà đao phong đã mãnh liệt đâm vào da thịt đến đau nhức, thế cũng đủ thấy công phu năm người cao dường nào.

“Chúng ta cũng lên đi!” Công Vô Độ nơi đó vung quạt sắt, đường hoàng tiến vào giữa vòng vây. Còn lại những người vốn đang ở ngoài quan sát cũng vung đao lấy thương, toàn bộ vây giết Yên Doanh Châu, chỉ còn vị tiểu tướng áo bào trắng vẫn như cũ đặt mình ngoài vòng vây nhìn chằm chằm vào trung tâm không hề chớp mắt.

Bị hơn mười người vây giết, Yên Doanh Châu ở trung tâm, bảo kiếm tung bay mang theo ánh bạc hoa mắt đâm về phía địch nhân, kiếm đi đến đâu tất có người kêu rên đến đấy, cùng với một mảng huyết vũ.

Nhìn vào nơi đang đánh nhau hỗn loạn, tiểu tướng áo bào trắng âm thầm gật đầu, chỉ là ánh sáng trong mắt lại càng thêm sắc bén!

“Ồi... Ồi...”

“Con mẹ nó! Yên Doanh Châu! Ngươi không muốn sống nữa rồi!”

Chỉ nghe thấy từng đợt kêu rên thảm thiết hòa với tiếng mắng chửi tức giận trong khu vực ấy, những người võ công hơi thấp đã ngã xuống không ít, trên đất rơi đầy máu thịt. Yên Doanh Châu hôm nay tự biết khó thoát khỏi cái chết, bởi vậy hoàn toàn là đầu pháp liều mạng chỉ tiến công mà không phòng thủ, chỉ là y cũng đã vốn bị thương, kết quả của việc liều mạng dùng lực là miệng những vết thương trên người lại càng bị vỡ ra, máu chảy như nước, y đặt chân tới đâu, mặt cỏ nơi đấy liền biến đổ, mà người y dần dần lực bất tòng tâm, mệt mỏi ứng phó, chẳng bao lâu trên người lại xuất hiện thêm vài vết thương.

“Yên Doanh Châu! Nộp mạng đi!”

Một tiếng thét chói tai vang lên, Công Vô Độ nhìn đứng cơ hội, quạt sắt như đao đâm thẳng tới ngực Yên Doanh Châu, nhưng thấy Yên Doanh Châu nhẹ nhàng dịch người như muốn tránh, chỉ là vẫn hơi chậm một chút để quạt sắt đâm vào phía dưới xương sườn.

Công Vô Độ thấy mình ra tay thành công thì âm thầm vui mừng, bỗng dưng thấy ngực mình đau nhói, cúi đầu thì thấy thanh kiếm thép của Yên Doanh Châu không biết tự lúc nào đã đâm vào ngực gã.

“Ta đã nói, nhất định sẽ lấy cái mạng chó của nhà ngươi!” Yên Doanh Châu cắn răng nói, y thật liều mạng, dù chịu một quạt của Công Vô Độ cũng muốn giết gã.

“Ngươi...”

Công Vô Độ vừa há mồm nói ra một chữ, Yên Doanh Châu đã nhanh chóng rút kiếm ra, máu như mưa phun trào vấy đỏ cả người. Nháy mắt, Công Vô Độ lão đảo ngã xuống.

Yên Doanh Châu rút kiếm lùi về phía sau từng bước, bỗng dưng vai trái cảm thấy đau đớn, bị đại đao của Tầng đại tướng quân đâm thật sâu, máu chảy thành sông, cả người y như một người máu!

“Đánh lên sau lưng! Uống cho người mang danh đại tướng một quốc gia!” Yến Doanh Châu hít một hơi khí lạnh, trợn mắt nhìn.

“Hừ! Lúc này có ai còn là quân tử?!” Tầng tướng quân hừ lạnh một tiếng không hề xấu hổ, đại đao còn chìm sâu trong cơ thể Yến Doanh Châu, nhìn dưới đao là kẻ địch vốn đã trọng thương gần chết, trong lòng thấy thật vui sướng, tay trái vurun thẳng để tìm tòi gói đồ trên vai Yến Doanh Châu “Người vẫn... A...”

Nói chưa hết câu đã thấy ánh xanh lóe lên, Tầng tướng quân gào thảm thiết một tiếng rồi ngã xuống đất hôn mê, hai cổ tay bị chặt đứt.

Tay trái Yến Doanh Châu vòng về sau, rút đại đao đang cắm trên lưng, tùy tiện ném xuống đất, trên đại đao vẫn còn treo bàn tay bị chặt đứt của Tầng tướng quân. Người xung quanh nhìn thấy không rét mà run, bình khí trong tay đều khựng lại, bản thân người cũng lùi sau từng bước.

Yến Doanh Châu cuối cùng kiệt lực, không chịu được nữa, quỳ một gối chống đỡ. Cho dù là thế, nhưng y vẫn lấy kiếm đỡ thân mình, ngẩng đầu nhìn kẻ địch đang vây xung quanh, đôi mắt loé lên ánh sáng khát máu, sắc bén ngoan độc. Người xung quanh đều bị khí thế của y trấn áp, không dám vọng động.

Rốt cuộc Yến Doanh Châu cũng chậm rãi thở hỗn hển đứng dậy, một tay cầm kiếm khiến những người ở đây bất giác lùi về sau vài bước.

“Đến đây đi! Hôm nay Yến Doanh Châu ta có thể gặp mặt các vị anh hùng mỗi quốc gia cũng là tam sinh hữu hạnh[3], đường tới Hoàng tuyền có các vị làm bạn cũng không đến nỗi tịch mịch!”

Yến Doanh Châu nhìn sắc mặt trắng bệch của mọi người, trên mặt nở nụ cười lạnh châm chọc, tay nâng kiếm chỉ thẳng trước mặt, mà đứng ở phía trước y là vị Lâm đại hiệp vẫn đang lui về từng bước phía sau, hầu kết di động liên tục, sợ hãi nhìn Yến Doanh Châu.

“Bộp bộp! Bộp bộp!”

Đang ở thế giằng co, bỗng trong rừng vang lên tiếng vỗ tay hoan nghênh, mọi người không khỏi quay đầu nhìn lại, ngay cả Yến Doanh Châu cũng nhìn về phía người vỗ tay kia.

Một vị tướng quân áo bào trắng đứng ngoài vòng tròn ba trượng (~10 m), hắn ta đang vỗ tay chợt thấy mọi người đều đưa mắt lại nhìn hướng này, hắn đành dừng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Yến Doanh Châu.

“Yến Doanh Châu, huynh quả nhiên là tuyệt thế! Thay vì chết trong tay những hạng người vô năng tại đây không bằng để ta đến thành toàn cho anh danh của huynh! Tiếp thương bạc của Xuyên Vân ta đi!”

Vừa dứt lời, thân thể hắn ta bay lên, thương bạc trong tay đâm thẳng về phía Yến Doanh Châu, phảng phất như một chùm sáng trắng vạn dặm xuyên mây phá không, nhanh mà tuyệt, độ sắc bén không gì sánh được!

Yến Doanh Châu đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, tay phải gắt gao cầm lấy chuỗi kiếm đón đợi thương bạc, y không thể trốn mà có muốn trốn cũng trốn không được! Y chỉ có thể đứng chờ, chờ đợi thương bạc cắm ngập trái tim! Thế nhưng... thế nhưng kiếm của Yến Doanh Châu y cũng nhất định phải đâm vào tim kẻ địch!

Vào lúc thương bạc chới mắt sắp đâm vào thân thể Yến Doanh Châu, đột nhiên trên không trung lóe lên một tia chớp màu trắng, nhanh đến mức làm người ta còn chưa nhận ra đây là gì, ngay sau đó thương bạc thất bại còn bóng hình Yến Doanh Châu biến mất.

Biến cố phát sinh bất ngờ như vậy khiến mọi người chỉ có thể đứng yên ngơ ngác. Vị tiểu tướng áo trắng vẫn duy trì tư thế vốn có, thương bạc hướng thẳng như đâm vào thân thể kẻ địch, mà trên thực tế hắn ta chẳng đâm trúng bất kỳ cái gì. Ánh mắt hắn ta nhìn chăm chăm vào mũi thương giống như không thể tin được lần đầu mình dùng toàn lực xuất thương lại thất bại. Không những thế, ngay cả đối thủ là ai, vị trí ở đâu cũng không hề biết!

“Haha... Hahaha...” Trong lúc mọi người đang ngẩn ngơ, trong cánh rừng oi bức tanh nồng bỗng vang lên tiếng cười tựa như chuông bạc. Trong nháy mắt, toàn bộ những con người ở đây cảm thấy phảng phất như có một cơn gió trong lành mát mẻ thoáng qua, vị tanh dần nhạt đi, chớp mũi dường như có thể ngửi được mùi hương thoang thoảng tươi mát, lại như một dòng suối băng mát lạnh nhẹ tẩn đi hơi oi bức, toàn thân như được chìm vào trong nguồn nước thanh lạnh, một cảm giác mát mẻ từ trong đáy lòng thẩm thấu ra.

“Thật thú vị! Vừa mới tỉnh dậy từ mộng đẹp đã có thể ngay lập tức nhìn thấy nhiều anh hùng ngốc như vậy!”

Một thanh âm trong trẻo vang lên, mọi người nương theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy trên một gốc cây cao bên ngoài ba trượng có một thiếu nữ áo trắng ngồi tựa vào cành, suối tóc dài đen rủ thẳng xuống, giữa trán là một viên tuyết ngọc trắng hình trăng khuyết được xuyên bởi một vòng dây làm từ trần châu đen, khuôn mặt thanh tú phi phàm, mà khóe miệng hơi cong như đang cười mĩa mai, đôi mắt nửa mở nửa khép, vẻ mặt hiện lên sự lười biếng mới tỉnh giấc nhìn mọi người.

“Người là ai?” Lâm đại hiệp cao giọng hỏi.

“Lâm Ân An, Lâm đại hiệp của Nam quốc? Lúc này lại bước lên phía trước, vậy mà sao trước đây đối mặt với kiếm phong của Yến Doanh Châu lại lùi từng bước là thế nào?” Thiếu nữ áo trắng không hề đáp mà hỏi ngược lại, sau đó tay vung lên, một vật bay lên dừng lại trong tay nàng.

Mọi người lúc này mới thấy nhìn thấy rõ, thì ra trong tay nàng là Yến Doanh Châu đã hôn mê, bên hông y quấn một dải lụa trắng dài, nghĩ qua cũng biết vừa rồi cô gái này đã dùng chính dải lụa trắng đấy để cứu người.

“Ngươi...” Lâm Ân An đỏ mặt, xấu hổ từng quăn không chịu nổi.

“Chắc, chắc, vị Yến Doanh Châu này tuy là anh hùng tuyệt thế nhưng lúc này lại bị mấy tên anh hùng rơm chinh cho chỉ còn nửa cái mạng, thật sự rất đáng thương!” Thiếu nữ áo trắng một tay nâng Yến Doanh Châu lên tinh tế đánh giá, một bên lắc đầu oán thán, một đại nam nhân hơn một trăm cân vậy mà nàng thoải mái xách lên như xách một đứa trẻ con vậy.

“Xú nữ nhân, ngươi không muốn sống nữa à!” Một thanh âm thô cứng vang lên, một đại hán thân hình tráng kiện gạt mọi người sang hai bên đi ra, mặt đỏ tía tai lớn tiếng quát. Bọn họ ở đây đều là những nhân vật nổi tiếng đương thời tại các quốc gia, vậy là lúc này đây lại bị nàng mắng một câu liền thành anh hùng rơm, còn không tức giận sao được?

“Thối... ưm...”

Tên đại hán kia còn muốn mở miệng thì mọi người đã thấy ánh xanh lục lóe lên. “Bụp!” một tiếng, miệng của hắn đang mở ra lại bị một mảnh lá cây che kín không còn khe hở.

“Giọng nói của ngươi thật quá khó nghe, ta không thích nghe nữa.” Thiếu nữ áo trắng tùy tay ném Yến Doanh Châu lên cây rồi phui phui tay nói “Hon thể nữa giọng điệu nói chuyện của ngươi cũng rất thô, cho nên câm miệng là tốt nhất!”

“Phi...!”

Có người muốn cười lại ngại về mặt hung hãn của tên đại hán kia, nên đành nhịn lại.

Mà sắc mặt của tên đại hán kia xám tựa như gan lợn, tay kéo lá cây trên miệng xuống, trên miệng cảm giác cay nóng cùng đau đớn. Trong lòng vừa sợ vừa giận nhưng thật sự không dám mở mồm. Thiếu nữ áo trắng này ném bừa một mảnh lá cây đã có thể che miệng mình đủ thấy công lực đã tới cảnh giới trich điệp phi hoa[4], đã thương người lập tức sẽ chết, mà người ta ra tay thế nào mình cũng không nhìn thấy, cao thấp đã phân, nếu không phải người ta ra tay lưu tình thì có lẽ chính mình bây giờ đã cùng đường với Công Vô Độ. Nếu đã không địch lại thì có lên tiếng thêm cũng chỉ rước lấy nhục, không bằng quan sát tình huống rồi nói sau.

“Vị cô nương này, hôm nay mọi người nơi đây cũng không phải hạng vô danh, mặc dù võ công của cô nương tốt nhưng hai tay khó địch bốn tay, việc gì cô nương phải xen vào chuyện của người khác, chỉ bằng đường ai nấy đi, đồng thời đổi lấy cái nhân tình cho chư vị đây, ngày khác non xanh nước biếc gặp lại cũng tốt.” Thương nhân bộ dáng hòa khí khuyên nhủ.

“Hà Huân – ông chủ Hà thật sự là người hiểu biết việc buôn bán, nói mấy câu thôi mà cũng thật sự nói đến ‘hợp tình hợp lý’, khiến lòng người ta khó có thể không động, không trách việc kinh doanh của ‘tiêu cục Thiên Huân’ nhà ông tốt đến như vậy.” Thiếu nữ áo trắng gật đầu với Hà Huân nói.

Hà Huân nghe được những lời ấy xong thì thở dài nhẹ nhõm, phải biết rằng ông đi lại trên giang hồ cả đời, con người nặng nề thế nào cũng có thể nhìn được tới tám chín phần mười, mà thiếu nữ áo trắng này đối mặt với nhiều người bọn họ vậy mà vẫn có thể trò chuyện vui vẻ như cũ, hơn thế nữa xem cách nàng ra tay chắc chắn không phải hạng người bình thường, bởi vậy mà thêm một chuyện không bằng một chuyện, huống chi trọng điểm bây giờ là Hoàng Tôn Lệnh.

“Nhưng...” Vào lúc mọi người thở dài một hơi, thanh âm của thiếu nữ áo trắng lại bỗng biến chuyển.

“Nhưng cái gì?” Hà Huân vẫn hòa nhã hỏi, trong lòng lại dâng lên lo lắng.

“Chỉ cần các ngươi có thể bồi thường tổn thất, ta tất sẽ tự rời đi.” Thiếu nữ áo trắng cười nhàn nhạt nói.

“Việc này dễ dàng thôi, không biết cô nương muốn bao nhiêu?” Hà Huân âm thầm cười, thì ra cũng là người yêu tiền.

“Ta thật sự cũng muốn không nhiều lắm.” Thiếu nữ áo trắng vươn ra một ngón tay nhỏ nhắn.

“Một trăm ngàn điệp[5]?” Hà Huân hỏi

Thiếu nữ áo trắng lắc đầu.

“Một ngàn ngàn điệp?” Hà Huân hỏi lại

Thiếu nữ áo trắng lại lắc đầu.

“Cô nương chẳng lẽ muốn một vạn ngàn điệp?” Hà Huân hít một hơi dài, ấy không phải là sư tử mở rộng miệng chứ.

“Không phải vậy.” Thiếu nữ áo trắng thở dài lắc đầu nói.

“Cô nương...” Hà Huân cũng không biết rốt cuộc nàng muốn bao nhiêu, chắc không thể muốn một trăm vạn ngàn điệp chứ?

“Ông chủ Hà thật sự là con người làm ăn, trừ bỏ vàng bạc vật ngoài thân ra không thể nói thứ khác sao?” Thiếu nữ áo trắng khẽ quăn dài lụa trắng trong tay, trái tim mọi người cũng đập nhanh hơn một chút.

“Vây mời cô nương nói rõ.”

“Ài...” Thiếu nữ áo trắng thở dài một hơi, giống như hơi tiếc nuối vì Hà Huân không thể hiểu được ý nàng. “Vốn là ta đang ngủ trưa, trong mộng đẹp lại bị các người đánh thức, kỳ thật một giấc mơ bị cắt ngang cũng không làm sao, có phải không ông chủ Hà?”

Hà Huân gật đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào người mang vẻ mặt vui cười, thực sự không biết cuối cùng nàng muốn nói ra điều gì.

“Vấn đề là giấc mơ này quả thật là ngàn năm mới gặp một lần đi!” Thiếu nữ áo trắng đột nhiên thu lại vẻ mặt tươi cười, nghiêm trang nói: “Các ông không biết chứ, trong giấc mộng của ta, ta được Tây Vương Mẫu mời lên núi tiên Côn Luân, bình phẩm rượu ngon, thưởng thức tiên nga ca múa, thật sự rất vừa lòng toại ý. Cuối cùng nàng còn ban thưởng cho ta quả đào tiên Ngọc Hồ[6], mà vào đúng lúc ta đang chuẩn bị nhận quả đào tiên này thì các người lại xông đến đây cắt ngang mộng đẹp, hại ta không lấy được đào tiên, ông nói việc này quan trọng hay không quan trọng hả ông chủ Hà?”

“Cái gì? Xứ nữ nhân kia, mày đang đùa giỡn chúng ta phải không?” Lâm Ân An vừa nghe thấy những lời này thì tức giận mắng.

“Chắc chắn...” Thiếu nữ áo trắng lắc đầu nhìn Lâm Ân An, trên mặt còn nở nụ cười nói “Ta đùa giỡn các ngươi ở chỗ nào? Ta nói rất thật nhé, phải biết rằng đào tiên Ngọc Hồ không phải vật phẩm bình thường mà là được tính vào hàng thần tiên ban tặng, ăn vào có thể trường sinh bất lão, ông nói xem đây là chuyện mà bao nhiêu người tha thiết ước mơ, vì các ông hại ta không ăn được nên tổn thất này rất lớn đó! Chính thế mà việc các ông phải bồi thường cho ta âu cũng là điều tất yếu!

“Chẳng lẽ cô nương muốn chúng ta bồi thường cho cô một quả đào tiên Ngọc Hồ?” Mặt Hà Huân chợt biến sắc không còn vẻ hòa khí mà mang theo vài phần thâm trầm.

“Đương nhiên!” Thiếu nữ áo trắng vung tay lên, dải lụa trắng trong không trung xoay vần tạo ra một hình thù tựa như quả đào “Chỉ cần các ông bồi thường đào tiên Ngọc Hồ cho ta, ta lập tức đi ngay, dù là người hay vật, là Yến Doanh Châu hay Huyền Tôn Lệnh cũng chẳng liên quan tới ta.”

“Xem ra cô nương đã tính sẵn muốn can dự vào chuyện của người khác rồi!” Sắc mặt Hà Huân trở nên lạnh lùng, đôi tay âm thầm cảm ám khí. “Chỉ là Hà mỗ xin chân thành khuyên cô nương một câu, bây giờ tại đây đều là anh hùng của sáu nước, cô nương xen vào chuyện này đồng nghĩa với việc đắc tội cả sáu nước, thiên hạ tuy rộng lớn nhưng đến lúc đó cô chẳng phải không còn nơi nào ẩn thân!”

“Anh hùng sáu nước cùng tề tụ nơi đây nha, thật sự là vinh hạnh!” Thiếu nữ áo trắng nghe thấy vậy nét cười càng trở nên trong trẻo mà tinh tế. “Nhưng mà thật sự từ trước đến nay ta là người có mắt mà không thấy Thái Sơn, vốn không nhìn ra mấy vị này anh hùng như thế nào!”

Hà Huân vốn tưởng lời nói ra sẽ khiến nàng có chút băn khoăn, dù nàng có võ nghệ cao cường thế nào đi chăng nữa, ai ngờ chỉ có vẻ mặt nàng sinh ra chút hứng thú còn lại không thêm để anh hùng sáu nước vào mắt một chút nào.

“Xin hỏi có phải là Phong nữ hiệp đây không?” Tiểu tướng quân áo bào trắng từ sau khi thiếu nữ áo trắng hiện thân vẫn trầm mặc bỗng nhiên cất tiếng hỏi.

“Gi cơ? Huynh biết ta?” Ánh mắt của thiếu nữ áo trắng di chuyển nhìn về phía hán tử xem như thừa nhận mình là “Phong nữ hiệp” mà hán tử vừa gọi.

Vị tiểu tướng quân áo bào trắng đột nhiên hạ thương bạc xuống, cung kính thi lễ với nàng: “‘Áo trắng tựa tuyết’ Bạch Phong Tịch, thiên hạ đều biết hống chi là tiểu nhân.”

Lời vừa nói ra người người chấn động! Nhất là Hà Huân không khỏi cảm thấy may mắn khi ám khí trong tay mình vừa rồi không tung ra, nếu không... độc sa[7] ném ra khẳng định hoàn trả cổ chủ!

Nên biết rằng thanh danh vang dội nhất trên võ lâm hiện tại thuộc về Phong Tịch và Phong Tức, vì tên hai người họ đồng âm[8] dễ dàng lẫn lộn nên người trên võ lâm dựa vào quần áo của họ mà xưng danh: Phong Tịch gọi tên Bạch Phong Tịch, còn Phong Tức tất xưng Hắc Phong Tức, hợp lại xưng danh Bạch Phong Hắc Tức. Hai người này thành danh đã gần mười năm trở thành cao thủ số một số hai đương thời, vốn tưởng rằng người nhất định phải tuổi trung niên, ai ngờ Bạch Phong Tịch lại mà một cô gái trẻ tuổi đến như vậy!

“Hi hi, huynh không cần đa lễ như vậy, các người bồi thường mà ta không hài lòng thì không biết chừng lụa trắng của ta sẽ vron tới cổ của huynh đó.” Phong Tịch ngồi trên nhánh cây, hai chân đung đưa thành nhịp làm thân thể lay động khiến mái tóc dài hơi đong đưa. “Nhìn huynh cầm trong tay thương bạc, chắc là tướng quân Xuyên Vân của Hắc Phong quốc – Nhâm Xuyên Vân phải không?”

“Tại hạ đúng là Xuyên Vân.” Tướng quân áo trắng Nhâm Xuyên Vân thực sự cung kính trả lời rồi hỏi: “Phong nữ hiệp cũng cảm thấy hứng thú với Huyền Tôn Lệnh sao?”

“Ta đối với Huyền Tôn Lệnh không có hứng thú.” Phong Tịch lắc đầu, “Chỉ là tên Yến Doanh Châu này lại rất hợp khẩu vị với ta, để hán tử chết như thế thì quả thực đáng tiếc nên ta muốn đưa hán tử đi.” Giọng điệu của nàng nhẹ nhàng băng quơ giống như coi việc muốn đem Yến Doanh Châu đi cũng chỉ bình thường dễ dàng như việc thuận tay hái hoa ngắt cỏ bên đường, anh hùng sáu nước kia ở trong mắt nàng giống như không có một chút trọng lượng.

“Thối lắm! Ngươi nói là muốn Yến Doanh Châu thật ra chẳng lẽ không phải vì khối Huyền Tôn Lệnh trên người hán tử sao! Loại lý do này chỉ lừa được trẻ con ba tuổi thôi, thừa nhận trước mặt lão tử đi!” Một gã đại hán râu quai nón nghe thấy vậy thì há miệng ra mắng.

Rõ ràng tất cả mọi người ở đây đều đến vì Huyền Tôn Lệnh, có người vì bản thân, có người vì tiền tài được người khác đặt mua, có người lại tuân vương lệnh. “Hiệu lệnh được thiên hạ”, đây thật sự là cảnh tượng tương lai mê hoặc con người không biết đến cỡ nào, chỉ là cho dù chính mình không thể hiệu lệnh thiên hạ nhưng Vương tại sáu nước có ai không muốn đứng đầu vạn dặm giang sơn, chỉ cần bản thân mình đem Huyền Tôn Lệnh tặng hoặc bán cho

một Vương, cả tài phú lẫn quyền thế chắc chắn sẽ đến không dứt!

“Vừa mở miệng đã thấy thôi!”

Chỉ nghe Phong Tịch thản nhiên buông một câu, ngay sau đó xuất hiện một ánh xanh lục bay thẳng hướng đại hán râu quai nón kia. Gã đại hán mắt thấy lá cây bay tới trong trực giác liền muốn né tránh nhưng còn chưa kịp cử động, “bụp”, lá cây kia đã dán chặt trên miệng, nhất thời cảm thấy môi cứng răng đau đớn không chịu được, đau đến mức gã muốn hô cha gọi mẹ nhưng lại không có cách nào lên tiếng được.

“Công tử nhà ta luôn nghĩ đến Huyền Tôn Lệnh không thôi, không biết Phong nữ hiệp liệu có thể cho phép ta lấy từ trên người Yến Doanh Châu?” Nhâm Xuyên Vân đối với chuyện kia làm như không thấy, chỉ hướng tới Phong Tịch mà hỏi.

“Huyền Tôn Lệnh? Công tử Lan Tức cũng mong ước đương chủ thiên hạ sao?” Phong Tịch nghiêng đầu cười như không cười, nhàn nhạt hỏi, mà cũng không đợi hán trả lời lại nói tiếp: “Chỉ là Huyền Tôn Lệnh này vẫn là vật Yến Doanh Châu liều chết cũng muốn bảo vệ, ta nghĩ vẫn nên để lại cho hán ta thôi.”

“Nói như thế tức là Phong nữ hiệp không đồng ý cho Xuyên Vân mang đi?” Hai mắt Nhâm Xuyên Vân hơi nhúu lại, thương bạc trong tay lại không khỏi trở nên căng thẳng.

“Thế thì sao? Huynh muốn cướp đoạt à?”

Ánh mắt Phong Tịch như vô tình quét qua Nhâm Xuyên Vân, vẫn chưa thấy người nàng cử động nhưng lụa trắng trong tay nàng chợt như con người có sinh mệnh rồi dấy bay lượn nhảy múa trong không trung, tựa rỗng trắng cản trở động thân mình trong không trung. Chỉ trong tích tắc mọi người cảm thấy một luồng khí thế sắc bén, áp đảo đến mức đè nén đánh vào phía trong vòng vây, khiến tất cả không thể nhúc nhích. Mọi người không bắt giác vận công chống đỡ. Vậy mà mỗi lần rỗng trắng đông đưa thêm một chút, khí thế mạnh lên một phần, trên trán những người công lực yếu kém đã thấm đẫm mồ hôi, lại có một số người mặt đỏ bừng ánh mắt trợn lên, cắn chặt răng cố sức chống đỡ, trong lòng họ đều hiểu được nếu bây giờ nếu bị khối khí thế này áp chế thì dù không chết cũng mất nửa cái mạng!

Nhâm Xuyên Vân nắm chặt thương bạc trước người, mũi thương hướng thẳng về phía phía đầu bạch long, ánh mắt cũng không hề chớp động dính chặt lụa trắng, lực toàn thân đều tập trung vào hai tay, xuất toàn lực đối kháng. Chỉ là áp lực càng lúc càng lớn, ngực càng lúc càng căng, mũi thương không chịu nổi xung động, xương ngón tay tại điểm cầm thương đã đau đến mức gần run lên, hai chân run run sắp duy trì không nổi gập dần xuống đất...

Bỗng nhiên mọi người cảm thấy toàn thân trở nên nhẹ nhàng, ngực cuối cùng cũng có thể thở ra, nhưng ngay lập tức toàn thân cảm thấy không còn sức lực, hết sức mệt mỏi đến mức thậm chí muốn ngã xuống đất ngủ luôn.

Mà cũng vào lúc áp lực buông lỏng, Nhâm Xuyên Vân cảm thấy yết hầu có vị ngọt lợm, dần lòng nuốt xuống, trong lòng đã biết mình bị nội thương, thật không thể tưởng tượng được Bạch Phong Tịch tuổi còn trẻ mà nội lực dường như đã rất cao thâm! Nàng vẫn chưa chân chính ra tay đã ngăn chặn toàn bộ người nơi đây! May mắn thay, cuối cùng nàng vẫn ra tay lưu tình, chưa hề muốn lấy mạng.

“Ta muốn mang Yến Doanh Châu đi, các vị có đồng ý không?” Bên tai nghe thấy thanh âm Phong Tịch nhẹ nhàng hỏi.

Trong lòng mọi người tất nhiên không chịu nhưng lại bị võ công của nàng làm khiếp sợ mà không dám mở miệng.

“Phong nữ hiệp xin cứ tự nhiên.” Nhâm Xuyên Vân điều chỉnh hô hấp, thu thương bạc lại rồi vẫy tay, năm người đi theo hán ta lập tức nhảy ra khỏi vòng tròn, lui về phía sau.

“Thế nào? Không cướp Huyền Tôn Lệnh nữa?” Phong Tịch nhìn hán ta rồi cười cười, đôi mắt sáng ngời như nhìn thấu linh hồn, thấy rõ suy nghĩ của chính bản thân hán.

Nhâm Xuyên Vân cũng thoải mái cười nói: “Công tử đã từng nói, nếu gặp gỡ Bạch Phong Hắc Túc, công tử Ngọc Vô Duyên, công tử Hoàng Triều của Hoàng quốc, và công chúa Tích Vân của Bạch Phong quốc, dù thắng hay bại chỉ cần có thể toàn thân trở về tức là đã ghi công!”

“Thật không?” Phong Tịch vung tay lên, dải lụa trắng tức thời bay trở về trong tay áo, “Công tử Lan Tức đánh giá chúng ta như thế nào?”

“Công tử từng nói, chỉ có năm người này mới xứng trở thành bằng hữu hoặc đối thủ của công tử.” Nhâm Xuyên Vân liếc về phía Phong Tịch, cười có chút thâm ý: “Nếu ngày khác Phong nữ hiệp có duyên đến Hắc Phong quốc, công tử chắc chắn sẽ trải gấm mười dặm[9] nghênh đón.”

Ở Đông Triều trải gấm mười dặm nghênh đón là lễ nghi tốt cùng long trọng dùng để tiếp đón và tiễn biệt các chư hầu. Phong Tịch cho dù võ công lợi hại danh tiếng vang xa, nhưng lại là thường dân, nói thế nào cũng không thể so với thế tử một quốc gia mà lấy lễ này đón chào. Lời này của Nhâm Xuyên Vân bất quá chỉ là một cách nói khoa trương mà thôi.

“Trải gấm mười dặm ư, chỉ sợ sẽ đổi thành kiếm trận mười dặm thôi.” Phong Tịch nghe ý tôn sùng trong lời nói của hán ta mà chẳng hề động lòng, thần sắc còn rất thản nhiên, “Còn huynh, nếu vừa rồi huynh không thử thì chắc hẳn tại cũng không muốn ‘toàn thân trở về’ đúng không?”

Nhâm Xuyên Vân nghe vậy sắc mặt có chút thay đổi, nhưng lập tức khôi phục được về tự nhiên. “Ngày thường Xuyên Vân vẫn nghe công tử hay nói về năm vị cao nhân tuyệt thế nhưng vô duyên không gặp. Hôm nay lại có vinh hạnh gặp được Phong nữ hiệp, tất nhiên muốn mời nữ hiệp chỉ điểm một chút, nếu thật có chút đắc tội mong rằng được bao dung lượng thứ.”

“Thật không?” Phong Tịch lạnh lùng chất vấn. Bất chợt nàng nhảy nhẹ lên trên, mọi người ở dưới thấy vậy, vẻ mặt có chút đề phòng.

Phong Tịch đảo mắt liếc qua đám người, nhếch miệng cười nhẹ rồi nhìn Nhâm Xuyên Vân, “Nếu vừa rồi không phải vì huynh có ý trọng anh hùng đối với Yến Doanh Châu, thì chỉ với ý niệm muốn ngồi im quan sát, ngư ông đắc lợi trong đầu, ta sẽ không chỉ có chỉ điểm huynh một chút như thế.”

“Xuyên Vân đa tạ Phong nữ hiệp đã ra tay lưu tình.” Nhâm Xuyên Vân cúi đầu nói, tay bắt giắc nắm chặt lấy thương bạc.

“Ha ha... Có thuộc hạ như huynh, dù thấy công tử Lan Tức lợi hại ra sao! Ngày khác có duyên, Phong Tịch chắc chắn sẽ tự mình thỉnh giáo công tử Lan Tức.” Phong Tịch nhắc Yến Doanh Châu lên rồi phi người rời đi, trong chớp mắt đã không thấy tung tích, chỉ nghe được một thanh âm từ xa xa truyền tới, “Hôm nay ta chỉ bồi các vị tới đây thôi, nếu có suy nghĩ muốn lấy Huyền Tôn Lệnh thì hãy đuổi theo đi!”

“Tướng quân, cứ từ bỏ như vậy sao?” Nhìn thấy Phong Tịch đi xa, mấy tên lính đứng phía sau Xuyên Vân ngơ vạc.

Nhâm Xuyên Vân xua tay ý bảo bọn họ ngừng nói: “Bạch Phong Tịch không phải là người mà ta có thể đối phó được, trước hết đi về, xin chỉ thị của công tử rồi nói sau.”

“Vâng.” Năm người cùng khom người xuống.

“Chúng ta đi.” Nhâm Xuyên Vân cũng không quay lại chào những người khác mà lập tức xoay người dẫn thuộc hạ rời đi.

Đội Nhâm Xuyên Vân đi rồi, mọi người trong rừng cây hai mặt nhìn nhau, nhất thời không biết làm thế nào mới tốt, giải tán hay truy đuổi.

Cuối cùng Hà Huân hất tay nói: “Các vị, Hà nỗ đi trước một bước, Huyền Tôn Lệnh liệu có thể đoạt lại được từ trong tay Bạch Phong Tịch hay không thì vẫn chờ vào vận khí của chính các vị thôi.”

Nói xong hắn quay người rời đi. Những người khác thấy hắn đi rồi, trong chốc lát cũng tản đi bốn phía. Trong rừng chỉ còn lại vài cỗ thi thể cùng hai đoạn cổ tay của vị Tăng đại gia đã hôn mê kia.

—

Núi Tuyên, Bạch quốc.

Sắc trời vừa mới tờ mờ sáng, trên màn trời vẫn đang còn giữ lại ánh sáng của mảnh trăng tàn nhọt nhọt, chỉ là ánh trăng đã phai đi vài phần, dưới những tia nắng yếu ớt đầu tiên, một tầng sương đang bao phủ ngọn núi Tuyên đứng vững như ngọn bút cao ngất. Ngay lúc này đây núi Tuyên u tĩnh như họa, thì thoảng ngẫu nhiên có tiếng chim hót buổi sớm mai thanh thúy vang lên.

Trong một sơn động phía bắc núi Tuyên vang đến một tiếng kêu rên thực nhẹ bởi một chàng trai nằm trong động. Chàng trai này sau khi phát ra tiếng rên khê cuối cùng cũng mở mắt, trước hết liếc mắt ngắm xung quanh, sau đó đứng dậy, chỉ là vừa động hai tay đã hô đau.

“Huynh đã tỉnh.” Một giọng nói vang lên rõ ràng nhưng lại mang đôi chút lười biếng.

Chàng trai nương theo âm thanh nhìn lại, thấy một thiếu nữ ngồi ở cửa động quay lưng lại với y, chải một suối tóc đen dài. Mặc dù sắc trời vẫn còn tối nhưng vẫn thấy chiếc lược đang lướt qua suối tóc đen dài kia lấp lánh ánh xanh đậm.

“Cô là ai?” Chàng trai cất tiếng hỏi, mới mở miệng một câu thì thấy cổ họng khô khốc, thanh âm khàn khàn thô cứng khó nghe.

“Yến Doanh Châu, huynh nên lễ phép với ân nhân cứu mạng một chút chứ nhỉ?” Thiếu nữ ngồi ở cửa động cũng xoay người đứng lên đi về phía y, cầm trong tay một cây lược gỗ, mái tóc dài xoa trước ngực tựa như lâu rồi chưa có chải qua.

“Cô đã cứu ta?” Yến Doanh Châu hỏi lại một câu, sau đó nhớ tới thời điểm trước khi choáng váng, thương bạc của Xuyên Vân như xuyên phá không gian, lập tức lại nghĩ tới việc quan trọng hơn, không khỏi cuống quýt sờ soạng phía sau lưng. Nhưng chưa sờ được gì đã chạm phải miếng vết thương khiến y đau đớn một hồi, rồi đến tận bây giờ mới phát hiện nửa người trên của mình trống trơn không được mặc gì, phía dưới cũng chỉ có một cái khố duy nhất.

“Huynh đang tìm cái kia sao?”

Tay thiếu nữ chỉ về phía trái y, nơi đó chất một đồng vải bẩn, trên vải nhuộm màu máu đã khô. Nằm bên cạnh đồng vải bẩn ấy hình như còn có một gói đồ.

“Yên tâm đi, ta không làm mất nó mà cũng chẳng động tới.” Thiếu nữ này như nhìn thấu tâm tư của y mở miệng nói.

Yến Doanh Châu ngẩng đầu nhìn về phía nàng. Lúc này mới phát hiện ra thiếu nữ này có khuôn mặt thực sự rất thanh tú, trong ánh mắt lộ ra chút phóng khoáng, giữa trán đeo một viên tuyết ngọc hình trăng khuyết. Người mặc y phục trắng thuần rộng mà thoải mái, mái tóc dài đen vẫn chưa được búi thành bất kì kiểu gì, buông xõa sau lưng. Cả người dường như toát ra vẻ an nhàn mà tiêu sái không thể giải thích được.

“Bạch Phong Tịch?” Yến Doanh Châu nhìn vào viên tuyết ngọc hình trăng khuyết giữa trán nàng, hỏi.

“Không phải Hắc Phong Tức.” Phong Tịch cười tùy ý, rồi lại nói: “Bốn vị tướng Phong Sương Tuyết Vũ của Hoàng quốc đều không sợ chết giống như huynh sao? Tối hôm qua ta có đếm một ít, bỏ qua những vết sẹo cũ, trên người huynh có tổng cộng ba mươi tám miếng vết thương. Vậy mà huynh chẳng

những không chết, mà chỉ mê man có một đêm rồi tỉnh. Mà trạng thái huynh bây giờ nhìn cũng chẳng tệ lắm, nếu là người thường thì dù không chết cũng phải hôn mê mất vài bữa đấy.”

“Cô đếm sẹ?” Về mặt Yến Doanh Châu thực khác thường hỏi, nhớ tới quần áo hiện tại trên người mình...

“Đúng rồi... Cả người huynh từ trên xuống dưới ta đều đếm một lần.” Phong Tịch đến gần từng bước, cất lược ở trong tay đi, sau đó hứng thú nhìn biểu tình trên mặt của y, “Phải biết rằng huynh bị ngoại thương nhiều như vậy, ta còn phải cầm máu bôi thuốc cho huynh, đương nhiên sẽ nhìn thấy hết những vết sẹ này, nhân tiện đếm một chút thôi mà. Thêm nữa, quần áo của huynh đã trở thành một đồng vải rách thế kia, nên ta tự quyết định cởi nó ra để nó khỏi gây trở ngại cho ta khi bôi thuốc.”

Lời còn chưa nói hết, Yến Doanh Châu đã thấy máu chảy ngược lên mặt, nóng rát.

“Kia! Mặt huynh sao lại đỏ như thế? Chẳng lẽ lại bị sốt?” Phong Tịch bỗng sợ hãi kêu lên, sau đó tay còn đặt lên trán y kiểm tra.

Bàn tay mát lạnh kia vừa mới chạm đến trán của y, Yến Doanh Châu đã lập tức kinh hoàng lùi dần về phía sau, “Cô đừng chạm vào ta!”

“Vì sao?” Phong Tịch nghiêng đầu hỏi, sau đó lại cười quỷ quái, nhìn y nói, “Chẳng nhẽ huynh không phải bị sốt mà đỏ mặt? Đỏ mặt vì thẹn thùng? Thẹn thùng là vì ta đã xem, đã sờ người huynh? Phải không?”

Yến Doanh Châu vừa nghe vậy, máu toàn thân dường như chảy ngược toàn bộ lên mặt, y nhìn về mặt Phong Tịch tươi cười sáng lạn, sau một lúc lâu mới tức giận kêu được một câu: “Cô có phải là nữ nhân không vậy?!”

“Ha ha...” Phong Tịch bỗng cất tiếng cười to không hề có sự ôn nhu tĩnh lặng của một cô gái, còn cười thật tự nhiên mà vừa ý.

“Ta đương nhiên là nữ nhân, nhưng huynh chắc chưa từng gặp nữ nhân nào giống ta đúng không?” Phong Tịch cuối cùng cũng ngừng cười mà nói.

“Nếu nữ nhân toàn thiên hạ mà đều như cô vậy thì...” Yến Doanh Châu mới mở miệng ra lại đột nhiên dừng lại. Lời lẽ của y vốn khó nghe nhưng Phong Tịch có ơn cứu mạng với y, thật khó có thể nói ra những lời lẽ không tốt.

“Nếu toàn như ta thì sao?” Đôi mắt Phong Tịch ánh lên ý cười, mặt cũng xuất hiện chút ý nghiền ngẫm. “Kỳ thật ta cũng ít gặp đàn ông như huynh, bị ta xem ta sờ thì huynh thiệt cái gì? Ta cũng không cố ý muốn xem, phải biết rằng ta làm vì cứu huynh nhé.”

Màu máu trên mặt Yến Doanh Châu vốn mới nhạt đi một chút giờ đây lại đỏ rực lên.

“Kia kia, huynh lại đỏ mặt rồi!” Phong Tịch như phát hiện được một điều thật thú vị khác thường, kêu lên, “Chẳng lẽ... Chẳng lẽ huynh chưa từng bị nữ nhân xem và sờ? Kia, mặt càng đỏ hơn rồi! Thế mà ta nói trùng à! Thật sự không thể tin được, ta nhớ rằng Liệt Phong tướng quân huynh cũng là anh hùng nổi danh lừng lẫy, thành danh lâu đến vậy, với lại nhìn qua thì tuổi huynh cũng gần ba mươi rồi nhỉ? Mà chưa từng chạm tới nữ nhân? Thật sự vô lý đó!”

“Bạch Phong Tịch là dạng này à?” Mặt Yến Doanh Châu đã hồng đèn mức có thể so với những rặng mây nhiễm hồng ánh bình minh trên trời, buồn bực thật lâu mới hung hăng bật ra được một câu như vậy.

“Đúng rồi, ta chính là cái dạng này.” Phong Tịch gật đầu, sau đó tiến sát gần y nói, “Có phải khiến huynh thật thất vọng không?”

Yến Doanh Châu thấy nàng tới gần lập tức ngồi dậy lùi thẳng về phía sau, ai ngờ người vừa động đã gây ảnh hưởng đến thương tích toàn thân.

“Ai da!” Tiếng hô đau bất giác thoát ra khỏi miệng.

Vết thương hé miệng, máu lại chảy.

“Huynh đừng lộn xộn!” Tay Phong Tịch duỗi ra đè y lại, mặc kệ y muốn thối lui về phía sau, “Ta phải đem toàn bộ thuốc trị thương trên người dùng sạch mới làm máu của huynh ngừng được, nhìn xem, hiện tại vết thương lại nứt ra rồi, lãng phí quá!”

Ánh mắt nhìn nhanh toàn thân y, bỗng nhiên dừng lại ở xương sườn chỗ bị quạt sắt của Công Vô Độ để lại một vết thương thật sâu, máu chảy ra lúc này thực sự là màu đen.

“Trên quạt của Công Vô Độ có độc, mặc dù hôm qua ta đã giúp huynh hút ra không ít máu độc nhưng xem ra độc vẫn chưa hết, mà trên người ta cũng không có thuốc giải độc, làm sao bây giờ?”

“Cô giúp ta hút máu độc?” Yến Doanh Châu vừa nghe xong mặt lại choáng váng, ánh mắt nhìn nhanh qua đôi môi nàng, bỗng dưng cảm thấy hình như miệng vết thương trên sườn nóng như lửa.

“Không giúp huynh hút độc thì chỉ sợ tối qua huynh đã chết.” Phong Tịch tựa như không chú ý tới vẻ mặt y, quay người đi tới cửa động. Khi quay lại, nàng cầm trong tay một túi nước cùng vài quả đại, “Huynh cũng đói bụng rồi, ăn trước vài quả này cho đỡ đói đi, ta xuống núi giúp huynh tìm ít thuốc thuận tiện làm một bộ quần áo cho huynh.”

Vừa dứt lời, nàng xoay người rời đi. Nhìn theo bóng dáng của nàng Yến Doanh Châu bỗng thốt lên “Chờ một chút!”

Phong Tịch dừng bước, xoay người nhìn về phía y, “Còn có chuyện gì nữa?”

“Cô... cô... Ta... ừm... Đây... “Yến Doanh Châu ừm à một lúc lâu vẫn không nói lên lời, mặt lại đỏ rực.

“Huynh muốn cảm tạ ta? Muốn dặn ta cẩn thận chút?” Phong Tịch đoán rồi nhìn y, chỉ cảm thấy buồn cười, “Yến Doanh Châu, làm thế nào huynh lên được vị trí Liệt Phong tướng quân vậy, tính cách khó khăn thế? Đây, ta cứu huynh rồi lại xem hết toàn thân huynh, huynh không phải muốn ta phụ trách sự trong sạch của huynh đây chứ? Huynh muốn lấy thân báo đáp lại ân cứu mạng của ta phải hay không?”

“Cô!” Yến Doanh Châu trừng mắt nhìn Phong Tịch, lại không biết làm thế nào để phản bác được nàng.

Y thành danh từ tuổi niên thiếu, tính tình trời sinh đã trầm mặc ít lời, nghiêm túc đứng đắn. Ở Hoàng quốc lại là người đứng đầu trong bốn danh tướng, thế tử cực kì tin nhiệm y, đồng nghiệp đối với y thì vô cùng kính trọng, thuộc hạ sẵn sàng vì y dâng tính mạng, đã bao giờ gặp phải thiếu nữ lời lẽ hoàn toàn không kiêng dè như Phong Tịch đâu.

“Ha ha... Đường đường là Liệt Phong tướng quân đây... Thật sự rất thú vị!” Phong Tịch không khỏi cất tiếng cười to, cười đến gập thắt lưng, “Bốn vị tướng quân Phong Sương Tuyết Vũ các người có phải đều thú vị như huynh không? Lần khác nhất định ta phải đến Hoàng quốc chơi một chuyến!”

Nàng vừa cười to, vừa quay người đi tới cửa động, vừa đặt chân tới cửa động bỗng quay đầu nhìn y, nụ cười trên mặt còn sáng lạn hơn cả ánh mặt trời mới dâng lên, che lấp cả một mảng ánh sáng mờ ảo phía sau, khiến Yến Doanh Châu hoa mắt trong chớp lát.

“Yến Doanh Châu này, ta nói cho huynh chút chuyện nhé, là... trên người huynh mặc dù có rất nhiều vết sẹo, nhưng dáng người của huynh vẫn thật sự rất đáng xem đấy! Ha ha...”

Nói xong nàng cười to bước đi, để lại trong động một Yến Doanh Châu mặt đỏ tai hồng, hận không thể chui xuống đất.

[1] lập thu: khoảng 7-8/8 dương lịch với ý nghĩa bắt đầu mùa thu

[2] 1 thước = 33,33 cm

[3] tam sinh hữu hạnh: chỉ những duyên phận đặc biệt, như gặp nhau ngẫu nhiên hoặc trong hoàn cảnh bất ngờ mà trở nên tri kỷ. Sau này người ta còn dùng như một cụm từ chỉ sự may mắn. Xem thêm nguồn gốc của thành ngữ tại đây

[4] trích điệp phi hoa: ý chỉ là võ công tới cảnh giới lấy hoa lá làm vũ khí giết người

[5] ngân điệp: bạc lá (không hiểu sao không dùng vàng mà lại dùng bạc, cũng có thể ngân điệp chỉ là tên gọi của tiền có giá trị cao nhất trong truyện này

[6] Ngọc Hồ: tên thường trong truyện xuất hiện là dao trì, nơi ở của tiên nhân

[7] Độc sa: một chất độc có gọi arsenopyrite, công thức hóa học FeAsS. FeAsS là một khoáng vật chứa nhiều asen – hay còn gọi là thạch tín [Oxit của asen hóa trị III]. Oxit này màu trắng, dạng bột, tan được trong nước, rất độc. Khi uống phải một lượng thạch tín (As₂O₃) bằng nửa hạt ngô, người ta có thể chết ngay tức khắc. Asen là một chất rất độc, độc gấp 4 lần thủy ngân. Asen tác động xấu đến hệ tuần hoàn, hệ thần kinh. Nếu bị nhiễm độc từ từ, mỗi ngày một ít, tùy theo mức độ bị nhiễm và thể tạng mỗi người, có thể xuất hiện nhiều bệnh như: rụng tóc, buồn nôn, sút cân, ung thư, giảm trí nhớ...

[8] Tên hai anh chị này trong tiếng Trung đọc hoàn toàn giống nhau nhưng từng chữ trong tên lại khác nhau (chỉ là phiên âm Hán Việt nó khác nhau)

Phong Tịch: 风习 – fēng xī (Phong với nghĩa là gió, Tịch có nghĩa là đêm)

Phong Tức: 丰息 – fēng xī (Phong trong phong thịnh, phong phú; Tức trong nghỉ ngơi, an tức)

[9] 1 dặm = 500m -> 10 dặm = 5km

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hắc Phong Tức

Nguyễn thành, Bạch quốc.

Khu nhà lớn phía tây thành là nơi tọa lạc của danh môn võ lâm Hàn gia Bạch quốc.

Hàn gia tuy là võ lâm thế gia, nhưng để được thanh danh lan xa đến như vậy không phải do trong nhà có người mang tài năng võ công tuyệt đỉnh, mà lại là lấy linh dược gia truyền Từ Phù tán, Phật Tâm đan thành danh trong giới giang hồ.

Từ Phù tán là thánh dược trị ngoại thương, Phật Tâm đan là thánh phẩm giải độc, người trong giang hồ lấy cuộc sống miếng dao liếm máu làm nghiệp, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ trúng độc bị thương, chính vì thế mà hai loại thuốc này chính là vật người người trong giang hồ khát cầu. Thế nhưng hai loại thuốc này lại là bí dược độc môn của Hàn gia, tất nhiên không thể tặng người ngoài một cách dễ dàng được. Chính vì vậy mà người người trên khắp võ lâm đều lễ nhượng ba phần với Hàn gia, nhất mực suy tính rất có thể một ngày nào đó tính mạng mình bị đe dọa, thì vẫn phải van cầu Hàn gia ban thuốc cứu mệnh thì sao.

Hôm nay lại chính là ngày đại thọ sáu mươi của gia trưởng Hàn gia, Hàn Huyền Linh, ghé mắt qua đã thấy xe ngựa trước nhà xếp thành hàng dài không dứt, đông như trẩy hội, trong vườn tiệc rượu trăm bàn, chén thù chén tạc, ồn ào mà náo nhiệt. Từ chừ vị anh hùng nước Bách đến những nhân vật nổi tiếng thành Nguyễn, ai ai cũng vội vàng tới chúc thọ Hàn lão gia tử.

“Náo nhiệt thật đó nha!”

Một giọng nói trong trẻo bỗng vang lên thật rõ ràng, bao trùm toàn bộ âm thanh huyền ảo nơi đây, các tân khách đều không khỏi ngạc nhiên tìm nơi phát ra âm thanh nhìn lại, chợt thấy trên mái hiên nóc nhà có một thiếu nữ áo trắng ngả người ngồi, tay áo tung bay, tóc mây bồng bềnh, vẻ mặt tươi cười nhìn xuống chúng tân khách dưới nhà.

“Lại là người!”

Chỉ thấy nhân vật được chúc thọ ngày hôm nay, Hàn Huyền Linh có mặt tràn đầy sắc hồng, đang ngồi tại vị trí chủ nhân bỗng “xoẹt” đứng dậy, tròn tròn mắt nhìn về phía thiếu nữ áo trắng ngồi trên kia.

“Phải, lại là tiểu nữ đây.” Thiếu nữ áo trắng mỉm cười đáp lại. “Hàn lão gia tử, hôm nay là ngày đại thọ sáu mươi của ngài, tiểu nữ cũng chúc ngài phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn.”

“Miễn đi, chi cần ôn thần cô không hề xuất hiện ở Hàn gia, lão phu chắc chắn thọ tựa Nam Sơn!” Hàn Huyền Linh dời khỏi chỗ ngồi đi tới giữa vườn hoa, ngửa đầu chỉ tay về phía thiếu nữ áo trắng, nghiêm mặt lạnh lùng nói, “Bạch Phong Tịch, người nhiều lần tới ép người lấy linh dược Hàn gia ta, hôm nay là ngày vui mừng không muốn truy cứu với người, hãy nhanh chóng rời đi, không đừng trách lão phu không khách khí!”

“Gi? Cô ta chính là Bạch Phong Tịch?”

“Hóa ra Bạch Phong Tịch danh truyền thiên hạ lại thật sự trẻ tuổi như thế à?!”

“Hàn lão gia tử nói cô ấy ép người lấy linh dược là chuyện gì vậy?”

“Nữ hiệp danh chấn võ lâm làm sao có thể ép người lấy linh dược được?”

...

Hàn Huyền Linh vừa mới nhắc tới danh hào của thiếu nữ áo trắng – Bạch Phong Tịch, người đứng dưới nhà đều rời khỏi chỗ của mình bắt đầu nghị luận.

“Hàn lão gia tử, không cần tức giận như thế, ông nên biết, tuy chưa được ông cho phép lấy ta đã lấy thuốc đi, nhưng tất cả chỉ dùng để cứu người thôi, cũng coi như là thay Hàn gia nhà ông kiếm danh tích đức, ông còn không cảm ơn ta?” Phong Tịch không tức giận chút nào, ý cười vẫn trong vắt như trước. “Cô... cô còn muốn ngại biện cái gì!” Hàn Huyền Linh tức giận nói, ông hận không thể vịn gậy cô con người đang vui cười trước mặt, có như thế mới giải trừ được mối hận trong lòng!

Cứ nghĩ đến việc bị Phong Tịch lấy đi mấy thứ thuốc đó mà lòng lại đau như cắt. Nghĩ đến người trong giang hồ đáng nghìn vàng cũng khó có thể cầu được Từ Phù tán, Phật Tâm đan, thế mà tất cả đều bị Phong Tịch dù là một xu cũng không miễn lấy đi, bảo ông ta sao lại không ức không đau?! Nhưng mà nàng ta võ nghệ cao cường, đi lại ở Hàn gia quá tự nhiên, chính mình cũng khoanh tay hết cách! Thậm chí có một ít bằng hữu giang hồ đến cũng toàn bị thua dưới tay nàng.

“Ai bảo ông cứ đem phương thuốc kia cất giấu nghiêm mật không cho bất kì kẻ nào biết tới, mà trừ nhà ông ra cũng không có nơi nào có Từ Phù tán, Phật Tâm đan. Tuy rằng lão đầu tử như ông không làm vừa lòng người khác cho lắm, nhưng thuốc của ông lại thật sự người gặp người thích, dùng để trị thương cứu người rất linh nghiệm, khiến ta mỗi lần lấy thuốc của ông lại dùng hết rất nhanh. Mà thuốc này của ông giá rất cao, ta lại rất nghèo, thật sự mua không nổi, nên mỗi lần đến đành phải không hỏi tự lấy đi thôi.” Phong Tịch ngồi trên nóc nhà giơ cánh tay lên, nói đến thấu tình đạt lý mà không hề để ý rằng dưới nhà sắc mặt Hàn Huyền Linh đã biến xanh, cười cười một chút sau đó đột nhiên nghiêng đầu về phía trước, vẻ mặt tràn đầy biểu tình thương lượng, “Bằng không ông đem phương thuốc chép lại một phần cho ta, ta sẽ tự mình phối thuốc, như vậy ông cũng không cần gặp lại ta nữa.” Động tác nghiêng người kia của nàng làm người ta lo lắng liệu ngay sau đó nàng có thể rơi xuống đất hay không.

“Chưa từng thấy người nào vô liêm sỉ như người!” Hàn Huyền Linh quát một tiếng nghe thật chói tai, “Bạch Phong Tịch, lão phu cảnh cáo người, nhanh nhanh rời đi, hơn nữa đừng xuất hiện tại Hàn gia ta thêm một lần nữa!”

“Như vậy sao được!” Phong Tịch lùi lại nóc nhà rồi đứng dậy, sau đó mũi chân điểm nhẹ một chút từ trên đỉnh nhà bay xuống tựa như bạch hạc vụt bay, mềm mại nhẹ nhàng mà duyên dáng đáp xuống trước mặt Hàn Huyền Linh, ông chợt theo phản xạ lùi về sau vài bước.

Về mặt Phong Tịch vui cười trêu chọc nhìn Hàn Huyền Linh: “Lần này ta đến đây lại muốn lấy thuốc từ tay ông, không nghĩ rằng ông đang khoản đãi tiệc rượu, ta cũng đã một ngày một đêm chưa ăn uống gì, nên quyết định đến bái thọ ông, thuận tiện ăn chút cơm rồi mới đi.”

Lời vừa nói xong, nàng liền đi thẳng tới bàn tiệc rượu, trên đường còn gật đầu mỉm cười với các vị tân khách, tựa như đang đi lại ở vườn sau của chính

nhà mình, rất đổi bình thường, tiêu sái mà thích ý. Những vị tân khách này cũng biết ý nhường đường mở lối cho nàng, thứ nhất là vì nàng uy danh khắp chốn, thứ hai là coi nàng như một thiếu nữ hậu bối, thật sự là thấy gương gương xấu hổ khi chặn đường nàng.

“Người tới! Đuổi đi cho ta!” Hàn Huyền Linh đã tức giận đến mức sắc mặt biến đỏ.

Tiếng nói của ông vừa dứt, lập tức hai gã đại hán đi ra, đây là võ sĩ nhà ông, tất cả đều có thân hình cao lớn, tay chân trắng kiện, vẻ mặt hung tợn, hùng dũng oai vệ, hung hãn đi về phía Phong Tịch. Còn Phong Tịch vẫn chưa ngồi ẩm chỗ.

Hai bàn tay sắt của hai gã đại hán đưa ra tựa như điều hâu bắt gà con, vồ thẳng về phía Phong Tịch. Phong Tịch vẩy tay trái một cách tùy ý, ổng tay áo liền vung lên quét qua người hai gã đại hán, chỉ nghe thấy tiếng “phịch” vang lên, hai gã đại hán thật giống hai miếng gỗ bị đẩy ra thật xa, rất lâu sau vẫn không thể động dậy được.

“A, rượu ngon thật đó, thực là rượu ủ đến trăm năm!”

Phong Tịch tựa như không có việc gì xảy ra, tay trái cầm một bầu rượu ngon, cũng không hề dùng chén mà trực tiếp rót thẳng vào miệng, cuối cùng liếm liếm môi phát ra hai tiếng “Chặc, chặc”

Tiếp đến tay phải lại vươn ra, tiện tay bắt lấy một cái móng giò, há mồm cắn một miếng, chính xác là cắn một miếng rất lớn, vừa nhai lớn vừa gật gù: “Ừm... ừm... Ngũ vị hương đều đủ! Tay nghề của đầu bếp này thực sự rất được!”

Mọi người thấy vậy trong lòng không khỏi phải suy nghĩ, cái miệng nhỏ như vậy làm sao có thể cắn được miếng lớn như thế? Người như vậy thật sự là Bạch Phong Tịch hiệp danh truyền thiên hạ sao?

Phong Tịch vẫn vừa ăn vừa đón tiếp mọi người: “Các vị, xin mời cứ tiếp tục uống rượu dùng bữa, đây là thọ yến sáu mươi của Hàn lão gia tử, ăn xong lần này không chắc chắn liệu còn có lần sau không nữa!”

“Tại sao tỷ lại rửa cha ta?”

Đột nhiên một giọng nói có chút âm điệu trẻ con vang lên, cùng lúc thấy một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi nhảy vào, lấy tay chỉ Phong Tịch nói.

“Tiểu đệ đệ, ta có rửa cha đệ sao? Vậy tại sao ta không biết nhỉ?” Phong Tịch mở to hai mắt, vẻ mặt thật sự mê hoặc nhìn vào thiếu niên trước mắt, giọng nói mơ hồ hỏi, tay phải vẫn đang cầm móng giò, trong tay trái vẫn còn một cái chân gà.

“Vì sao tỷ lại nói với cha ta ‘không có lần tiếp theo’?” Thiếu niên giận dùm dùm nói.

“Tiểu đệ đệ, đệ thật sự hiểu lầm rồi.” Phong Tịch buông móng giò cùng chân gà trong tay, đi tới trước mặt vị thiếu niên này, cúi mình xuống, “Ta không phải muốn rửa cha đệ không thể làm thọ yến tiếp theo đâu, mà ta nói là, nương theo cái tính cách keo kiệt này của cha đệ thì ta khẳng định lần sau ông sẽ không bỏ tiền để mời nhiều người tới ăn cơm như vậy.”

Cuối cùng đôi tay trơn trượt còn vỗ nhẹ đầu người thiếu niên, mặc cho thiếu niên gắng sức tránh trái trốn phải cũng không thể nào thoát khỏi đôi tay trơn trượt ấy. Cuối cùng vẫn bị đôi tay kia bắt được, cảm giác trên đầu dính một mảng dầu mỡ ngậy ngậy.

“Phác nhi, con lui ra đi.” Bỗng thấy Hàn Huyền Linh bước chân tiến về phía trước, bảo vệ thiếu niên sau người, ánh mắt áp bức chăm chăm nhìn Phong Tịch, “Bạch Phong Tịch, luận võ nghệ thì Hàn Huyền Linh ta quả thật không phải địch thủ của ngươi, cũng bởi vì thế mà bị ngươi cướp đi không ít linh dược của Hàn gia ta, nhưng hôm nay nếu ngươi vẫn muốn lấy thuốc dễ dàng như trước, thật sự là chuyện không có khả năng!”

“Hừm?” Phong Tịch quay đầu ánh mắt quét một lượt các vị tân khách, “Lời này cũng không sai, hôm nay trong nhà ông phần lớn cũng là cao thủ.”

Lời vừa nói xong liền quay đầu nhìn Hàn Huyền Linh, cười tùm tùm nói, “Hàn lão đầu, ta có một bằng hữu bị thương nghiêm trọng cần một lọ Tử Phủ tán cùng một lọ Phật Tâm đan, không bằng ông tới đưa cho ta luôn đi, dù sao nhà ông vẫn còn nhiều, cũng miễn cho ta phải động tay cướp lấy, quét hết hứng thú của các vị đại gia.”

Âm điệu thật nhàn nhã, phảng phất như đang mượn tiền từ lão bằng hữu một cách đơn giản bình thường.

“Bạch Phong Tịch, Hàn lão anh hùng đã quá bao dung chịu đựng với ngươi rồi, biết điều thì hãy mau mau rời đi, nếu không nơi đây nhiều vị anh hùng như vậy, mỗi người một quyền cũng đủ rắc rối cho ngươi rồi!” Có người nhảy ra, người này thân ngắn tướng lùn, tuy gầy nhưng lại cực kì mạnh mẽ, đôi mắt chuột chuyển động tròn xoay không ngừng.

“Ta cũng muốn đi, nhưng trước tiên Hàn lão đầu phải đưa thuốc cho ta đã.” Phong Tịch xua tay chặn lời, tựa như bắt đắc dĩ nói.

“Hừ! Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Hàn lão anh hùng, hôm nay là ngày đại thọ của lão, lão hãy đứng sang một bên, để Ngụy An ta thay lão giáo huấn nàng.” Tên Ngụy An kia vừa nói xong liền phi thân lên, hai tay thành trảo, đánh thẳng về ngực Phong Tịch.

Ngụy An này thấy Phong Tịch tuổi còn trẻ, nghĩ rằng công lực làm sao mà cao được, sơ dĩ thanh danh vang xa như vậy không chừng là do người trong võ lâm phóng đại lên thôi, bởi vậy dựa vào công phu của chính bản thân cũng đã đạt được tám thành mà muốn ra tay chế phục nàng, nếu tại đây có thể đã bại Bạch Phong Tịch, thứ nhất có thể dương danh thiên hạ, thứ hai là làm Hàn Huyền Linh vui vẻ biết đâu lại có thể được mấy lọ linh dược, đây thật sự tuyệt đối là việc tốt được cả danh lợi đôi đường!

“Ày! Cao thủ của Ưng Trào Môn nha! Quả nhiên lợi hại!”

Mặc dù Phong Tịch miệng kêu như thế, nhưng thần thái cũng chẳng hề thấy sự khản trương, thân hình như tùy ý di chuyển một chút, thực sự là tốc độ nhanh đến phi thường, trong nháy mắt tránh được hai tay trảo trước ngực, sau đó tay áo bên phải vung lên, phảng phất giống như thanh gươm tuốt trần chém thẳng vào hai cổ tay Ngụy An. Ngụy An nhận biết lợi hại nhanh chóng rút tay về rồi sau đó biến chiêu tay phải trảo chụp vào vai trái Phong Tịch, kinh lực toàn bộ tập trung vào một trảo này, tính toán một trảo phải lấy cho được một cánh tay của nàng.

“Ta với ngươi không thù không oán, ngươi ra tay như thế cũng không khỏi có điểm quá mức ngoan độc đi?”

Phong Tịch thấy lực đạo một trảo này của hắn, đôi mày cau lại, thân hình không lùi mà ngược lại nghiêng đón, ung trảo của Ngụy An liền dừng lại tại vai trái của nàng. Ngụy An vừa thấy thành công, trong lòng mừng rỡ, bỗng đột nhiên cả kinh, trảo này đánh xuống dường như chụp vào một đồng bóng gòn, không tốn một chút sức lực nào, mà tay phải Phong Tịch cũng không biết từ lúc nào đã đặt lên trên tay phải của hắn, trong chớp mắt cánh tay đó không thể dùng lực, hai tiếng “kịch rắc!” vang lên, ngay sau đó là tiếng gào thét bị thảm của Ngụy An “A!”

Mọi người chỉ chứng kiến thấy tay áo Phong Tịch bay lên, thân hình nàng thối lui, Ngụy An quy gối về phía trước, tay trái giữ lấy cổ tay phải, mặt tựa tro tàn, cổ tay phải vô lực rũ xuống, xương cổ tay đã bị Phong Tịch đánh gãy.

Thời gian chẳng qua không hơn một cái nháy mắt, Ngụy An đã thảm bại lùi bước, có một số người sợ hãi, một số người lại ôm mối phần hận trong lòng.

“Bạch Phong Tịch, ngươi cũng ngoan độc quá rồi!”

Lời còn chưa dứt đã có rất nhiều người không hẹn mà cùng bao vây Phong Tịch, rút đao vung kiếm, đập tay vung quyền, tất cả đều tấn công về phía Phong Tịch.

Trong đám tân khách này, không thiếu bạn bè của Ngụy An, thấy hắn bị chịu thảm cảnh gãy cổ tay không khỏi ra tay vì hắn báo thù. Có một số người thì lại vì Hàn Huyền Linh mà bênh vực kẻ yếu, còn một số người chỉ đơn thuần là thấy Phong Tịch cuồng vọng không vừa mắt, có người lại muốn dựa vào số đông muốn góp vui, số còn lại muốn thử sức xem Bạch Phong Tịch này có thật lợi hại như lời đồn đại hay không.

Nhất thời bóng người tán loạn, bàn ghế đổ rầm rầm, đao vung kiếm chém, đánh đến náo nhiệt. Phong Tịch vẫn giữ bộ dáng như trước, ý cười đầy mặt, thần thái ung dung. Tay trái vung lên tiện đà đánh vào mặt người nào đó, tay phải vỗ xuống tiện đánh vào lưng một người khác, chân đưa lên liền có một người bay ra ngoài vòng, chân vòng lại tiện có người ngã bịch xuống sân, trong khi đó có thể thường nghe thấy tiếng cười thanh thúy hòa lẫn với thanh âm chửi rủa.

“Ày! Huynh đài một quyền quá chậm rồi!”

“Ngu dốt! Nếu ngươi tấn công một chương này về phía bên trái thì nói không chừng ta đã bị đánh trúng rồi.”

“Đồ ngu! Ta nói như thế nào mà ngươi lại làm thế kia!”

“Vị đại ca này, chân của huynh thật thối đó nha, làm ơn đừng có vurun đến!”

“Ày, người huynh đệ này, cánh tay huynh có quá nhiều lông, dọa người quá, ta đến giúp huynh nhổ đi một ít!”

Trong tiếng cười tiếng mắng, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng hô đau xót của một số người, tiếng bát đĩa rơi vỡ, trong vườn thực sự đã vô cùng bừa bãi.

Lại thấy Phong Tịch ở trong đám người tự do đến tự nhiên đi, thỉnh thoảng đánh người này một chương, chụp người kia một cái, hoặc giật tóc người này, kéo tóc người nọ. Nhóm anh hùng nước Bạch nơi này dưới tay nàng như đám khí con làm xiếc, chẳng thể nào thoát khỏi, nhảy ra được lòng bàn tay nàng.

“Được rồi, dầu mỡ trên tay ta đã được lau khô hết, không chơi với các ngươi nữa!”

Vừa dứt lời, một dải lụa trắng bay ra tựa rồng bay lượn, vui múa trên không, chợt nghe thanh âm “Phịch! Bịch!” vang lên, những người đó nhân tiện bị quét một lượt ngã nhào xuống đất.

“Phạch phạch!”

Đội sau khi tất cả mọi người đều đã ngã rạp trên mặt đất, Phong Tịch thu hồi lụa trắng trở lại tay áo, hai tay vỗ vỗ một cách thoải mái: “Hàn lão đầu, ông mời các vị anh hùng lần này cũng chẳng khá lắm, chỉ đủ để cho ta lau tay thôi.”

“Bạch Phong Tịch, ngươi... ngươi...”

Quan sát trên mặt đất thấy tất cả đều là các anh hùng Bạch quốc đến chúc thọ ông, lúc này đây mặt mũi người nào người nấy đều bầm dập lại còn té ngã trên đất, còn Phong Tịch lại làm như chỉ muốn lau đi dầu mỡ trên tay mà thôi, Hàn Huyền Linh thực sự tức giận nói chẳng nên lời!

“Hàn lão đầu không cần quá tức giận, ta ra tay cũng không nặng lắm.” Phong Tịch vẫn mang vẻ mặt biểu hiện chẳng có gì cần để ý, “Ai bảo bọn họ muốn lấy đông ép ít, muốn thắng lợi cơ, bọn họ đều chỉ bị thương một chút ít ngoài da thôi, nghỉ ngơi khoảng ba, năm ngày là ổn rồi.”

“Không cần tức giận? Ra tay không quá nặng?” Hàn Huyền Linh lúc này chẳng thèm để ý thân phận mà la to lên, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Phong Tịch,

“Thọ yến tuyệt vời của lão phu đã bị người phá hỏng hoàn toàn rồi, người còn bảo lão phu không cần tức giận?! Tay của Ngụy An lại bị người bẻ gãy, người còn dám nói như thế là không nặng?!”

“Hàn lão đầu, điều này cũng không thể trách ta.” Phong Tịch bâng quơ nhẹ nhàng xua tay nói, “Ai bảo ông có định ra quy củ, dù giàu hay nghèo muốn xin thuốc nhất định phải dâng nghìn vàng, mà ta thì một nghèo khó hai trắng tay, làm sao có tiền đưa ông được. Nếu ông đem thuốc cho ta cứu người từ sớm thì ta cũng không làm âm ỉ, cho nên suy đi tính lại cuối cùng vẫn là do ông tham lam keo kiệt thôi!”

“Còn tên Ngụy An này, hừ!” Nàng lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó ánh mắt đảo về phía Ngụy An còn đang yếu ớt rên rỉ, tên Ngụy An kia bị ánh mắt nàng quét qua, chợt cảm thấy rét run, tiếng rên trong miệng cũng chợt ngừng.

Phong Tịch lạnh lùng nói: “Lão bá tại quán trà ngoài Nguyễn thành dù sao cũng chỉ chậm tay chậm chân một chút, không kịp châm trà đúng lúc cho Ngụy đại anh hùng người uống, thế có đáng để người đánh người ta một quyền học máu không?! Cây có võ làm nhục người, có xứng với danh anh hùng sao?! Ta đây cũng khiến cho người ném thử cảm giác bị người chà đạp.”

“Hay! Hay! Hay! Tất cả qua lời người nói đều hợp lý! Cướp thuốc của người, hợp lý! Làm loạn thọ yến của người, hợp lý! Đả thương người mà người cũng nói đến hợp lý! Người cho rằng trong thiên hạ này không ai có khả năng trị được Bạch Phong Tịch người sao? Bạch Phong Tịch người thật sự vô địch thiên hạ?” Hàn Huyền Linh giờ đây đã tức giận đến mức toàn thân đều phát run, khí huyết dâng lên, đôi mắt nổi lên ngọn lửa, ngón tay chỉ thẳng Phong Tịch, “Hôm nay lão phu có mời một người xuất hiện, chắc chắn có thể trị được cô!”

“Hả? Là ai? Ông mời anh hùng nào đến đây?” Trái lại, Phong Tịch nghe vậy, đôi mắt sáng ngời, vẻ mặt hứng thú hỏi.

“Người tới, qua sân sau mời công tử Phong Tức tới đây!” Hàn Huyền Linh vẫy tay gọi một gia đình lại, người gia đình kia lập tức nhận lệnh đi.

“Phong Tức? Hắc Phong Tức? Ông mời Hắc Phong Tức đến đối phó với Bạch Phong Tịch ta?” Phong Tịch vừa nghe xong, vẻ mặt trở nên kỳ lạ nhìn Hàn Huyền Linh hỏi.

“Hừ! Làm sao? Sợ rồi?” Hàn Huyền Linh thấy vẻ mặt của nàng tưởng rằng nàng sợ.

“Không phải đâu.” Phong Tịch lắc đầu, ánh mắt nhìn lão tựa như mang theo vài phần thông cảm, “Hàn lão đầu, sao ông lại mời được Hắc Phong Tức đến đây?”

“Hôm trước Phong công tử vừa tới Nguyễn thành, người không khinh nhờn đến bãi phòng Hàn mỗ, lão phu tự nhiên nghênh đón khách quý.” Hàn Huyền Linh nhìn thẳng Phong Tịch, “Bạch Phong Tịch, người có gan thì đừng bỏ trốn!”

“Ha ha... tại sao lại phải trốn.” Phong Tịch tựa như nghe được điều gì đó buồn cười vô cùng, bắt đầu cười to, sau khi cười xong nhìn Hàn Huyền Linh, tựa như tự nói với bản thân mình, thờ dài, “Có cái gọi là mời thần dễ, tiễn thần nan, Hàn lão đầu, ông có biết hay không?”

“Hừ! Ôn thần nào đó lão phu tự thấy muốn đưa không khó!” Hàn Huyền Linh căm giận nhìn Phong Tịch, nếu ngọn lửa trong mắt có thể giết người thì xương cốt Phong Tịch chắc chắn đã bị hóa thành tro bụi!

“Aiz, ngay cả người nào là ôn thần cũng không phân biệt rõ được, thật không hiểu được ông làm cách nào để sống được tới ngày hôm nay.” Phong Tịch khẽ lắc đầu thờ dài.

Trong lúc đang nói, bỗng có hai thị đồng áo xanh từ cửa ngoài bước vào, hai người đều chừng mười bốn, mười lăm tuổi, sạch sẽ đậm mực, thanh tú, thêm vào đó, hai khuôn mặt này lại giống nhau như đúc. Hai người đều cầm một gói nhỏ trong tay.

Hai người thị đồng đi tới giữa vườn liền vái chào.

“Hai vị không cần đa lễ, xin hỏi Phong công tử đâu?” Hàn Huyền Linh đáp lễ nói.

Ai ngờ hai cậu nhỏ kia không hề nhìn về phía ông, thay vào đó lại quay mặt hướng về phía Phong Tịch, đồng thanh nói: “Công tử đang rửa mặt, đang dùng tới lần nước thứ ba, tới hơi muộn một chút.”

Hai người vừa nói dứt lời liền quay tới trước mặt các vị anh hùng Bạch quốc hét to: “Các vị mau mau tránh ra, công tử nhà ta sắp tới.”

Âm thanh vừa dứt, hai người nâng tay lên, nhắc thấy họ di chuyển cực nhanh trong vườn, anh hùng Bạch quốc có người tự mình đứng lên, có người lại bị bọn họ đẩy sang một bên, toàn bộ bát đĩa bị chúng dùng chân đá, dùng tay thu, khiến sân vườn trong nháy mắt trở nên gọn gàng, sạch sẽ, mặt đất không còn bất kỳ vật gì.

Sau đó không gian trở nên lặng như tờ. Hai người, một người chuyển tới một chiếc ghế dựa làm từ gỗ lim thật lớn, một người đưa tới một cái bàn trà. Tiếp theo mỗi người mở ra một cái bọc, một người rút ra một cây phát trần, phui cái ghế dựa cùng với bàn trà, một người thì bày lên trên chiếc ghế một chiếc đệm gấm. Sau đó một người trình ra một chiếc chén phi thủy, một người lấy ra một chiếc bình bích ngọc, một người rót nước trà vẫn còn bốc lên hơi nóng bùng bùng.

Những động tác này đều cực kì nhanh chóng linh hoạt, hoàn thành trong khoảnh khắc, sau khi hoàn thành tốt những việc này hai người lui ra, nhưng chỉ một lúc sau họ lại quay lại, chẳng những thế tay còn mang thêm đồ hồng trái một đường thẳng tới chiếc ghế dựa, sau khi họ làm xong tất cả mọi việc, một người bên trái một người bên phải liền đứng nghiêm người trước chiếc ghế.

Trong khi họ làm những việc ấy, các vị anh hùng bao gồm cả Hàn Huyền Linh, tất cả đều ngơ ngác, ngốc nghếch, không rõ chuyện gì đang xảy ra, Phong Tịch cũng chỉ lặng lặng nhìn, trên mặt có nét cười như không cười, tựa như giấu cọt mà không phải giấu cọt.

Mọi người đợi thêm một lát vẫn chưa thấy Hắc Phong Tịch xuất hiện, ngay cả Hàn Huyền Linh cũng muốn xen vào hỏi một tiếng, nhưng vừa nhìn thấy bộ dáng yên lặng của hai thị đồng kia, lời nói đã tới bên miệng lại nuốt trở vào.

“Oa... óp!” Phong Tịch ngáp một cái thật to, sau đó khuôn mặt trở nên thực tình nghiêm trọng, cất cao giọng nói: “Hồ ly đen, ngươi không lặn ra đây cho ta, ta sẽ lột một tầng da mi!”

“Nữ nhân, ngươi vẫn luôn thô lỗ như vậy.”

Một thanh âm trong trẻo, tựa gió ngấm nhẹ nhàng vọng đến, lại phảng phất như tiếng vòng ngọc va chạm, réo rắt như nhạc, không nhanh cũng chẳng chậm, ung dung mà tao nhã.

Lúc lời vừa dứt, một vị công tử trẻ tuổi xuất hiện ngay cửa vườn, tộc cột quan[1] bạch ngọc, trán đeo vật sức bằng ngọc hình trăng lưỡi liềm màu đen, một thân áo choàng đen huyền, eo thắt một đai lưng ngọc bích trắng sáng, khuôn mặt tựa như khảm từ mỹ ngọc, nụ cười nhẹ ung dung mà thoải mái thanh nhàn, thái độ thật sự thông dong như đang đáp mây mà đến.

Các vị anh hùng nhìn người này không hèn mà cùng nghĩ: người như vậy hẳn coi bạch ngọc như gạch lót thềm, coi bích ngọc như ngói, san hô làm thành bức rèm treo tại nhị châu cung! Cũng chỉ có nhân tài như vậy mới có thể danh động thiên hạ, Hắc Phong Tịch! Cũng chỉ có nhân tài như vậy mới xứng danh “tối nhĩ” trong tứ đại công tử của thiên hạ, công tử Phong Tịch!

Không giống như vị kia..... chứ vị anh hùng không hèn mà cùng quay đầu lại nhìn về phía Bạch Phong Tịch, tự nhiên vừa lúc thấy người kia áo trắng tóc dài, tựa sen đón gió, duyên dáng yêu kiều, vẻ mặt tùy tính xuất sắc, không câu nệ cũng chẳng ước thúc, chợt cảm thấy rằng Bạch Phong Tịch như vậy cũng là độc nhất vô nhị!

Công tử áo đen – Phong Tịch ngồi xuống chiếc ghế tựa đệm gấm có chút phô trương kia, tay trái khẽ nâng lên, thị đồng áo xanh bên trái đã dâng chén trà đặt tại trong tay hắn, hắn mở nắp trà, nhẹ thổi một hơi, ném qua một ngụm, một lát sau lại lắc đầu nói: “Đặc quá, Chung Ly, về sau bớt đi ba lá trà.”

“Vâng! Công tử.” Thị đồng bên phải – Chung Ly vội vàng khom người cúi đầu đáp.

Phong Tịch đẩy nắp chén trà lại, thị đồng bên trái nhanh chóng nhận lại chén trà từ tay hắn, đặt lại bàn trà.

Trong vườn rõ ràng có đến cả trăm người nhưng thật im ắng, tất cả đều tập trung nhìn về phía hắn, tất cả đều cảm thấy vị công tử này, cả lời nói lẫn hành động đều thật tùy ý, những cũng vô cùng tao nhã, khí chất sang quý, khiến người ta vừa thấy đã có cảm giác cảnh đẹp ý vui, không đành lòng mà cũng chẳng dám quấy rầy hắn.

Cuối cùng ánh mắt Phong Tịch cũng lướt qua mọi người nơi đây, tất cả chợt cảm thấy ngực mình nhảy “bình” một tiếng. Ánh mắt của vị công tử này rất sáng, gần như vì một cái liếc mắt này của hắn mà nơi tối tăm nhất trong lòng cũng tức thì được rọi sáng đến sạch trong.

“Nữ nhân, chúng ta đã lâu rồi không gặp.” Bỗng thấy Phong Tịch mỉm cười mở miệng nói, vẻ mặt tựa như vô cùng mừng rỡ, ánh mắt xuyên thấu nhìn thẳng về phía trước.

Mọi người nhìn theo ánh mắt hắn thì thấy Bạch Phong Tịch đã sớm chọn một chiếc ghế cho chính mình để ngồi. Tuy vậy, nếu so với phong thái đoan chính mà phong nhã của Phong Tịch thì hình tượng của nàng lại thật sự chẳng có gì nên nói, thân mình nghiêng nghiêng tựa trên ghế, suối tóc dài buông phủ trên mặt đất, đôi chân dài duỗi thẳng gác lên một chiếc ghế khác, đôi mắt cũng đã khép lại, vẻ mặt tựa như vô cùng buồn ngủ.

Nghe thấy tiếng gọi của Phong Tịch, nàng miễn cưỡng mở đôi mắt, nhưng cũng chỉ hé ra như sợi chỉ, sau đó ngáp một cái thật dài, hai tay mở ra, hơi duỗi thẳng lưng một chút, sau đó mới mở miệng nói: “Hồ ly đen, mỗi lần ngươi làm mấy chuyện phiền toái này nọ đều đủ cho ta ngủ được một giấc, thật sự lãng phí thời gian!”

Rõ ràng cả lời lẽ lẫn hành động của nàng đều không tao nhã, nhưng không hiểu sao mọi người nghe được đều không cảm thấy thô tục hay khó chịu một chút nào, chỉ đơn giản cảm thấy nàng làm như vậy thật tiêu sái tự nhiên, mang hơi hướng của sự thư thái, tựa như trời sinh nàng đã có đáng vẻ này.

“Nữ nhân, một năm không thấy, ngươi vẫn chẳng có gì tiến bộ.” Phong Tịch giống như thương tiếc nhìn nàng nói.

Phong Tịch vừa nghe câu ấy chợt ngồi thẳng dậy, vẻ miễn cưỡng trên mặt cũng bị quét sạch, chân hơi duỗi ra đặt trên chiếc ghế, rồi đập bay nó về phía Phong Tịch, thế bay cực mạnh cực nhanh mang theo tiếng gió, trong miệng còn nói thêm: “Làm ơn, ta có họ có danh, đừng có gọi nữ nhân nọ nữ nhân kia, người không rõ còn tưởng rằng ta là nữ nhân của ngươi, nổi danh cùng với ngươi đã là việc cực kì bất hạnh, nếu còn có cái gì khác ám chỉ cùng với hồ ly đối trá ngươi cùng một chỗ, việc đó thật sự trở thành chuyện bi thảm nhất trên đời!”

Phong Tịch vẫn một bộ dáng nhàn nhã, cũng không thèm nhìn đến chiếc ghế đang bay thẳng đến người mình, tay phải đưa ra, chiếc ghế đang bay tới với khí thế mạnh mẽ kia liền an ổn dừng trong tay hắn. Hắn xoay tay ném, chiếc ghế lập tức nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, dù là một tiếng vang cũng không hề có.

Mọi người đang quan sát hai người âm thầm gật đầu, tự kết luận mình chẳng làm được nhẹ nhàng tiêu sái đến như vậy.

“Dù gì ta cũng chỉ muốn nhắc nhở ngươi mà thôi, sợ ngươi cứ tiếp tục như thế này thì một ngày nào đó lại quên luôn mất mình là nữ nhân.” Phong Tịch

tao nhã nhẽ nhàng nói, sau đó mắt liếc nàng một cái rồi lại lắc đầu: “Muốn làm nữ nhân của ta, chắc chắn... với bộ dạng người như vậy thật không có được!”

“Phong công tử.” Hàn Huyền Linh tiến lên từng bước, có ý nhắc nhở hai con người vẫn đang ‘trò chuyện việc nhà’ rằng ông mới là chủ nhân của nơi này, hai vị không cần đến mức ‘không để ai vào mắt’ như vậy.

“À, Hàn lão anh hùng, ông mời ta đến có việc gì vậy?” Phong Tức quay đầu nhìn về phía Hàn Huyền Linh, trên mặt lộ vẻ thân thiết, tươi cười đến ôn hòa. “Có phải để ta tới để kết bạn với chư vị anh hùng Bạch quốc nơi này?”

“Phong công tử, sự việc hôm trước Hàn mỗ cùng ngài nhắc tới, không biết...” Hàn Huyền Linh liền nhắc nhở vị ‘quý nhân’ này.

“Ồ, biết rồi.” Phong Tức chợt trưng ra một bộ dáng dường như bưng bình đại ngộ, “Ông mời ta đến giáo huấn dạy bảo Bạch Phong Tịch, tiện thì bảo nàng ta trả lại toàn bộ linh dược mà nàng ấy đã cướp từ tay ông bao năm qua, nếu không trả thì phải đền bù bằng kim điệp giá trị tương đương!”

“Ha ha.....” Phong Tịch nghe đến vậy phụt cười ra tiếng, “Thuốc thì ta dùng đã hết, kim điệp ta một miếng cũng chẳng có, lão Hàn, tính toán của ông coi bộ thất bại rồi.”

“Vậy bây giờ phải làm thế nào, Hàn lão anh hùng?” Phong Tức nghe xong lại tỏ vẻ khó xử nhìn lại Hàn Huyền Linh.

“Việc này cũng đơn giản thôi, chỉ cần nàng ta trực tiếp bồi tội với ta, để lại hai bàn tay, như vậy thì mọi chuyện tự nhiên được xí xóa!” Hàn Huyền Linh nhìn Phong Tịch, ánh mắt lóe lên oán độc, ông thực sự vô cùng hận nàng đoạt được linh dược độc môn của ông đem đi khắp nơi nơi lừa người bỏ thí, mà tại ngày quan trọng như hôm nay mà cũng làm ông mất mặt.

“Ồi! Thật tàn nhẫn!” Phong Tịch nâng hai tay của nàng lên, tinh tế nhìn một lần, ngay sau đó đưa đôi bàn tay trắng nõn đến trước mặt Phong Tức hỏi, “Hò ly đen, người muốn chặt tay ta sao?”

“Aizz!” Phong Tức nhìn đôi tay trước mắt bỗng thờ dài một tiếng, làm như thực sự không biết làm sao, “Cuộc đời này của ta sao lại bất hạnh như thế, quen biết một yêu tinh tai họa như người!”

Sau đó hắn liền đứng dậy hướng về phía Hàn Huyền Linh cúi người vái thật thấp.

“Không dám! Không dám!” Hàn Huyền Linh vội vàng đáp lễ, không hiểu rõ tại sao hắn làm lễ với ông như vậy.

“Hàn lão anh hùng, ta ở đây thay nàng ấy bồi tội với ông được không?” Phong Tức ôn hòa có lễ nói, biểu tình hoàn toàn thành khẩn, “Tuy nàng ấy cậy mạnh cướp lấy linh dược nhà ông nhưng cũng đều dùng để cứu người, không hề vì lợi ích riêng, coi như vì Hàn gia tích thêm thiện đức, chẳng bằng xin Hàn lão anh hùng đại nhân đại lượng, tha thứ nàng ấy tuổi trẻ không nhận thức được hành vi?”

“Việc này..... nàng ta.....” Hàn Huyền Linh lắp bắp không nói được nên lời, ông không dám thẳng thắn mở lời cự tuyệt Hắc Phong Tức, nhưng muốn tha thứ cho Bạch Phong Tịch như vậy thật sự cũng khó khăn.

“Còn những loại thuốc mà nàng ấy lấy đi, lão anh hùng tính xem tương đương với bao nhiêu tiền, ta thay nàng ấy trả có được không?” Phong Tức lại tiếp tục nói.

Lời nói vừa dứt, trong lòng Hàn Huyền Linh cũng có lung lay, cũng phải biết rằng ông ta làm người cũng không quá bất lương nhưng lại cực kỳ yêu tiền, chính bởi vì lẽ đó mà mới đặt ra quy củ muốn thuốc phải đáng ngàn vàng.

Phong Tức quan sát thần sắc của ông ta cũng biết rằng tâm ý ông đã bị lay động, liền quay người nhìn về những người khác đang đứng trong vườn: “Ban này nàng ấy có đặc đội với các vị anh hùng, cũng do nàng ấy trời sinh tính tình thích đùa giỡn, làm trò vui cho các vị anh hùng, còn thỉnh các vị anh hùng khoan hồng độ lượng không so đo với nàng ấy, ta đây cũng thay nàng ấy tạ lỗi với các vị.” Nói xong lại cúi xuống vái thêm một lần nữa.

Hành vi này của hắn thực sự ngoài dự đoán của mọi người, lúc đầu mọi người vốn nghĩ đến một hồi Bạch Phong Hắc Tức đại chiến trăm năm khó gặp, ai ngờ một mình hắn lại thay nàng gánh chịu.

Toàn bộ người trong vườn vội vã hoàn lễ, cũng phải biết rằng trong thiên hạ này, người được hắn – đại hiệp danh truyền thiên hạ cung kính thì lễ liệu được mấy người? Mọi người chỉ cảm thấy khuôn mặt tươi tỉnh hơn, oán khí trong lòng biến mất, người người mở lời đều nói: “Công tử không cần đa lễ. Chúng ta làm sao có thể trách tội Phong nữ hiệp được.”

Trong lòng mọi người không khỏi đều tự nhủ, như thế này mới là phong độ của đại hiệp! Nhưng mà không biết quan hệ của Bạch Phong Hắc Tức rốt cuộc là thế nào? Vì sao hắn ta lại phải thay nàng dâng vàng tạ lỗi? Mà thấy bộ dạng hai người họ không phải bằng hữu mà cũng chẳng phải địch nhân.

Đối mặt với hành vi này nọ của Phong Tức, Phong Tịch dường như cảm thấy vô cùng bình thường chẳng cần quan tâm, trên mặt hiện lên một nụ cười nhẹ làm người ta khó hiểu.

“Nếu như các vị ở đây đều đã rộng lượng bỏ qua không hề so đo, hôm nay ta đây sẽ chuẩn bị trăm vò rượu ngon ở lầu Túy Tiên trong thành cùng say với chư vị anh hùng, các vị thấy thế nào?” Phong Tức lại cất lời.

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao, tất cả đều vô cùng hưng phấn.

Chợt thấy một vị đại hán râu đầm đông đi ra, ôm tay nói với Phong Túc, “Chúng tôi tuy chỉ là hạng người vô danh vậy mà hôm nay lại có vinh hạnh được thấy Bạch Phong Hắc Túc, cũng có thể được công tử mời cùng say, thật sự vinh hạnh ba kiếp! Tiệc rượu tại lầu Tủy Tiên ngày hôm nay xin công tử cho phép ta được làm một điều hãnh diện, để ta ra mặt làm chủ, mời công tử cùng chư vị anh hùng cùng say!”

“Được!” Trăm miệng đồng thanh: “Xin công tử nể mặt!”

“Được! Vậy Phong Túc cung kính không bằng tuân lệnh.”

Phong Túc mỉm cười nhận lời, lúc quay đầu lại thấy thoáng thấy trên mặt Phong Tịch hiện lên tia cười nhẹ, bốn mắt hai người chạm nhau cùng trao đổi một tia nhìn hiểu biết lẫn nhau.

Phong Tịch lập tức xoay người, ngón tay mảnh dẻ chỉ vào người hai thị đồng: “Ở trên người kia hay ở trên người người?”

Hai người thị đồng bị Phong Tịch chỉ vào không khỏi cùng quay lại nhìn về phía Phong Túc, Phong Túc nhẹ nhàng cười nói: “Chung Viên, đưa cho nàng ấy.”

Thị đồng đứng bên trái – Chung Viên lấy từ trong bọc ra một cái hộp gỗ lim dài ba tấc [~ 10 cm] đưa cho Phong Tịch.

Phong Tịch cầm được chiếc hộp trong tay, mở ra luôn, trong thoáng chốc mọi người trong vườn cảm giác ngọc châu lóa mắt, lại thấy trong hộp kia có hạt trân châu to tựa ngón cái, có cây liễu làm từ hoàng kim, có núi chạm khắc từ mã não, san hô đỏ làm nên tay phật, thạch anh xanh tạo nên một khối bàn tay hoàn chỉnh. ... từng thứ từng thứ đều là trân phẩm cực kỳ tinh xảo.

Mọi người còn chưa tới kịp để xem rõ ràng, Phong Tịch lại “cạch” đóng hộp lại, sau đó đi tới trước mặt Hàn Huyền Linh: “Hàn lão đầu, giá trị của vật trong hộp này không dưới mười vạn vàng, nếu mua lại đồng thuốc trước kia ta đã lấy đi của ông thì đủ dư dả, bằng không hôm nay ông cho ta thêm một lọ Tử Phủ tán, một lọ Phật Tâm đan đi.”

“Thứ này, ... toàn bộ thứ này đều cho lão phu?” Hàn Huyền Linh tròn to mắt nhìn cái hộp, nhìn Phong Tịch rồi lại nhìn lại Phong Túc, trở nên lưỡng lự không chắc, mặc dù nhà ông ta cũng là nhà cự phú, nhưng trong chốc lát có nhiều kì trân dị bảo được đưa tới trước mặt ông như vậy thật đúng là không thể tin được.

“Những thứ này coi như ta thay nàng ấy trả cho phần thuốc trước kia, còn xin lão anh hùng nhận lấy, đồng thời tặng thêm nàng ấy hai lọ thuốc nữa có được không?” Phong Túc cười cười gật đầu.

“Có thể, ... Đương nhiên có thể!” Hàn Huyền Linh liên tục gật đầu, nhanh chóng nhận lấy chiếc hộp từ tay Phong Tịch, tay có phần hơi run rẩy.

“Vậy thì ta đây đi lấy thuốc.” Phong Tịch cười rồi bóng người chợt lóe lên, bóng dáng của nàng đã biến mất trong vườn.

“Ừ.” Hàn Huyền Linh gật đầu đáp, trong giây lát lại nghĩ tới cái gì đó chợt nhảy dựng lên, kêu thật lớn tiếng, “Ngươi đợi một chút! Bạch Phong Tịch, ngươi đợi một chút! Trời ơi, ... thuốc của ta, ... lại bị cướp sạch mất rồi!”

Mất thấy ông ta vội vã đuổi theo Phong Tịch, xa xa vẫn có thể nghe thấy được giọng nói đau lòng vọng tới.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Một đêm Tuyên Sơn thoáng như mộng

Núi Bắc, Tuyên Sơn.

Nhìn sơn động trống trơn, Phong Tịch chợt buông tay, bộ nam trang trong lòng nàng rơi xuống đất.

Người ấy không chờ nàng? Bị thương nghiêm trọng đến vậy mà vẫn bỏ đi, không chờ nàng lấy thuốc về?!

“Thật là một người ngu ngốc!”

Phong Tịch thì thảo mắng, sau đó đi ra cửa, lại phát hiện không ít người đang vây bên ngoài động.

“Bạch Phong Tịch, giao Huyền Tôn Lệnh ra đây!”

Lời thoại giống nhau, chẳng qua mình đã biến thành mục tiêu, Phong Tịch có chút cảm thấy giễu cợt.

“Ta không có giữ cái thứ nào gọi là Huyền Tôn Lệnh, các ngươi nhanh nhanh rời đi, tránh chọc ta tức giận!”

Phong Tịch nhàn nhạt liếc nhìn đám người, có một số kẻ chưa bao giờ thấy mặt, có một số tên đã từng gặp tại chân núi Tuyên. Đếm đi đếm lại phải đến hơn một, hai trăm người, đúng là chưa chịu từ bỏ. Một Huyền Tôn Lệnh thật sự có thể khiến người ta hiệu lệnh thiên hạ, đứng đầu vạn dặm giang sơn ư? Vớ vẩn!

“Nói cái rắm! Yên Doanh Châu là người người cứu, lúc ấy hần còn hôn mê bất tỉnh, ngươi muốn lấy Huyền Tôn Lệnh vô cùng dễ dàng! Ngươi còn dám bảo không có?!” Một gã đại hán mặc áo da quất.

Gã vừa nói xong chợt thấy hoa mắt, cổ bị siết chặt, cực kỳ khó thở, cúi đầu thì thấy một dải lụa trắng đang quấn trên cổ mình.

“Ngươi... Ngươi... khụ khụ... Buông... Buông ra... Ta! Khụ khụ...” Gã đại hán la hét đứt quãng, vẻ mặt đỏ bừng, miệng há hốc ho sặc sụa. Hần dùng cả hai tay ra sức kéo bạch lăng khỏi cổ, tiếc rằng càng kéo lại càng quấn chặt hơn.

“Hừ! Ta nói không lấy Huyền Tôn Lệnh tức là không lấy! Bạch Phong Tịch ta nói dối hồi nào? Ta không phải là con hồ ly đen kia!”. Phong Tịch lạnh lùng đáp, sau đó nâng thu tay về, bạch lăng tháo ra buông thả cho tên kia.

Người nọ vội vàng hít thở từng ngụm không khí, cảm giác như vừa lấy lại mạng từ tay Diêm Vương.

“Phong nữ hiệp, nếu Huyền Tôn Lệnh không ở trong tay cô, vậy mời cô nói cho chúng tôi biết Yên Doanh Châu đang ở đâu.” Một tên tuổi chừng ba mươi, ngũ quan thẳng thắn, vẻ mặt chính khí lên tiếng.

“Ngươi là ai?”. Phong Tịch liếc mắt một cái hỏi.

“Tại hạ Nam Quốc Lệnh Hồ Cư, phụng mệnh Nam Vương đưa Huyền Tôn Lệnh về Đế Đô, bình ổn cục diện phân tranh thiên hạ.” Lệnh Hồ Cư ôm quyền trả lời tiếp: “Thỉnh Phong nữ hiệp yên tâm, tôi chỉ muốn Huyền Tôn Lệnh, quyết không đã thương người.”

“Bình ổn cục diện thiên hạ phân tranh? Lời ngươi nói thật là quang minh chính đại nhỉ!”. Phong Tịch cười mỉa một tiếng, ngửa đầu lên trời, thoáng thờ dài: “Lệnh Hồ Cư cũng là nhân vật tiếng tăm ở Nam Quốc, ngươi không có tư tâm thì ta tin, có điều Nam Vương của các ngươi... Ha ha... Miễn đi!”

“Nếu nữ hiệp tin Lệnh Hồ Cư, xin chỉ ra Yên Doanh Châu đang ở đâu.”

“Ta cũng không biết hần đi đâu.”. Phong Tịch lắc đầu nói: “Nếu ngươi tìm được hần đừng quên báo cho ta biết một tiếng, ta còn muốn lột một lớp da hần đây!”. Nói xong lời này nàng không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Lệnh Hồ đại hiệp, đừng bị cô ta lừa!”. Một tên béo người đầy thịt đứng dậy hét lớn, dáng người cao to khiến Lệnh Hồ Cư bên cạnh trở nên cực kỳ thấp bé, thân hình trông chỉ bằng một nửa tên kia.

“Đừng, đừng bị cô ta lừa, có khi cô ta đang che giấu Yên Doanh Châu. Nói không chừng Huyền Tôn Lệnh đã sớm trong tay cô ta.” Mọi người đều suy đoán.

“Câm mồm!”. Lệnh Hồ Cư bỗng nhiên quát lớn: “Bạch Phong Tịch từ khi xuất đạo tới nay không làm chuyện phi hiệp nghĩa, quyết không phải loại người tiểu nhân như lời các ngươi nói. Sao có thể để các ngươi vũ nhục như vậy!”

“Gi?”. Phong Tịch nghe vậy không khỏi nhìn về phía Lệnh Hồ Cư, tinh tế đánh giá hần.

Phải biết rằng nàng tuy nổi danh nhưng tính tình trời sinh phóng khoáng khó kiềm, làm việc tùy thích, tự nhận là chính nhân quân tử thì có hơi trớn. Có người sợ nàng, có người khinh bỉ nàng, có người xa lánh nàng... Về phần người thích nàng lại càng ít, khó có người tôn kính nàng như vậy, nhất là loại người vừa nhìn đã biết là chính nhân quân tử, bảo sao nàng không kinh ngạc cho được.

“Sao ngươi dám khẳng định ta hiệp nghĩa mà không phải tiểu nhân?”. Phong Tịch cười như không cười nhìn Lệnh Hồ Cư.

“Tôi biết.” Lệnh Hồ Cư cũng không nói nhiều, chỉ gật gật đầu: “Nếu Phong nữ hiệp cũng không biết Yên Doanh Châu ở đâu, vậy tại hạ xin cáo từ.”. Sau đó cánh tay hần giơ lên: “Chư vị anh hùng Nam Quốc, nếu các người còn xem ta là minh chủ, vậy xin mời cùng ta rời khỏi đây!”.

Nói xong hần hướng về phía Phong Tịch vừa chấp tay vừa xoay người rời đi, trong đám quần hùng có hai, ba mươi người theo sau hần.

Thấy Lệnh Hồ Cư đi khỏi, Phong Tịch quay đầu nhìn về nhóm hào kiệt vẫn còn ở lại đây, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh: “Các ngươi nhất định muốn bức ta đại khai sát giới sao? Bạch Phong Tịch ta cũng không phải thiện nam tín nữ, tay không dính máu đâu!”.

Tiếng nói vừa dứt, bạch lăng bỗng nhiên vờn quanh thân nàng, ví như rồng trắng bay lên. Trong tích tắc, một luồng sát khí mãnh liệt đánh úp về phía mọi người, khí lạnh chảy ra từ sâu trong lòng, ai ai cũng không tự chủ được vận kinh toàn thân, mắt nhìn chăm chăm vào Phong Tịch, sợ nàng đột nhiên động thủ.

Đến ngay cả người đã đi xa ba trượng như Lệnh Hồ Cư cũng cảm giác được luồng khí thế kia, tay theo phản xạ đặt lên chuôi kiếm bên hông. Rồi đột nhiên hần tỉnh ngộ buông tay ra, thở dài một hơi, nhanh chân rời khỏi. Có điều không biết tiếng thở dài kia là vì Bạch Phong Tịch hay vì các hào kiệt này?

Bạch lăng phiêu phất hạ xuống, tay Phong Tịch từ từ thu hồi lụa trắng từng chút một, mở miệng thần thần nói: “Các ngươi đi đi, ta không muốn thấy máu.”. Vẻ mặt nàng dường như vô cùng chán nản.

Mọi người không tự giác được nuốt nước bọt xuống, nhớ đến khí thế sắc bén vừa rồi lại bất giác sợ hãi, có điều họ vẫn muốn lấy Huyền Tôn Lệnh nên chẳng cam lòng rời đi.

Trong lúc giằng co, bỗng nhiên Phong Tịch khẽ cau mày, nghiêng tai lắng nghe, ánh mắt chợt lóe lên. Thân hình nàng lướt nhanh như tia chớp, đến khi mọi người phục hồi lại tinh thần đã không thấy bóng dáng nàng đâu.

*****

Trên đỉnh núi Bắc, Phong Tịch đứng thẳng đón gió, cúi đầu liền thu hết tinh tinh bên dưới vào trong mắt.

Bên sườn Tây núi Tuyên xuất hiện binh lính lúc nhúc như kiến, nhìn trang phục nàng đoán đó là cấm vệ quân của nước Bạch. Trong rừng cây phía Nam núi Tuyên thì thoáng hiện lên hai, ba bóng đen, thân thủ mạnh mẽ nhanh nhẹn, vừa nhìn đã biết là cao thủ võ công cao cường. Phía Bắc núi Tuyên lại có những anh hùng giang hồ y phục khác nhau. Mà phía Đông không nhìn rõ cái gì, không nghe thấy động tĩnh, nhưng trực giác mách bảo nàng rằng đó mới là nơi nguy hiểm nhất!

“Một tám Huyền Tôn Lệnh thôi mà dẫn được nhiều người tới vậy!”. Phong Tịch thở dài.

Nàng ngửa đầu nhìn trời, mặt trời đã ngã về đằng tây, ráng chiều đỏ mờ ánh lên nét rực rỡ khắp thiên hạ. Núi Tuyên xanh tươi cũng bị nhuộm một dải ánh sáng nhàn nhạt diễm lệ, thiên địa đập vào mắt giờ khắc này đẹp đến khó tả, nhưng cái đẹp này lại khiến con người ta cảm thấy trong ngực nặng nề, mang theo chút gì đó buồn bã không thể tan biến.

“Mặt trời lặn đẹp vô tận, cũng gần hoàng hôn rồi.”

Gió thổi tay áo tung bay, mái tóc dài lay động trong không trung, trên mặt Phong Tịch gọn lên một tầng ưu thương.

“Yến Doanh Châu, huynh còn sống hay đã chết?”.

Nàng biết rằng với thân thủ của mình muốn tránh những kẻ đang tìm kiếm trên núi để đi xuống nhất định không vấn đề gì, nhưng còn Yến Doanh Châu thì sao? Chịu trọng thương như vậy, hẳn tuyệt đối chưa thể rời khỏi Tuyên Sơn, nhưng nhiều người tìm hấn thể liệu hấn có thể trốn ở đâu? Có thể trốn đến khi nào?

Phong Tịch liếc nhìn tịch dương lần cuối, chậm chậm bước xuống núi.

Lâu Túy Tiên, thành Nguyễn.

Thời điểm chàng vạng là lúc tửu lầu náo nhiệt nhất, bởi vì Hắc Phong Tức nổi danh thiên hạ xuất hiện, thuận miệng muốn mời chư vị anh hùng nước Bạch cùng say một cuộc. Do vậy chẳng những ở đây có những người đến chúc thọ Hàn lão gia, mà những người khác kính trọng đại danh Phong Tức đã lâu dù không mời cũng tự đến, muốn chiêm ngưỡng phong thái tuyệt thế của công tử Phong Tức!

Người kính ta uống, xê dê giành bò, đấu mẹo uống rượu, tất cả mọi người đều say sưa bất tận.

Còn Phong Tức kia lại có khả năng ngàn chén không say, hễ có người kính rượu, hấn uống một hơi cạn sạch.

Uống đến khi màn đêm buông xuống, tất cả mọi người đều đã say, có người nằm trên bàn, có người ngã dưới đất, không còn một ai tỉnh.

“Đến đây! Uống tiếp đi! Nấu dê mổ bò cho vui, cùng ta uống ba trăm chén! Vẫn chưa tới ba trăm chén đâu, mọi người dậy uống tiếp nào!”. Trong lầu chỉ nghe thấy tiếng vang vọng của Phong Tức, không có người hưởng ứng, chỉ có không ít tiếng ngáy vang lên.

“Ai, sao lại vô dụng đến thế chứ?”. Phong Tức thấy không ai đáp, hấn phui tay vô cùng tao nhã đứng dậy. Trên khuôn mặt anh tuần tiêu sái kia không hề chứa một chút men say, đôi mắt trong suốt có lẽ nhuộm mùi rượu nên giờ đây sáng ngời hơn cả muôn vạn tinh tú.

“Công tử, có thư ạ.”. Chung Ly đi vào trong lầu đưa cho hấn một phong thư.

Phong Tức tiếp nhận, nhìn lướt qua, trên mặt hiện ra nét tươi cười.

Liếc mắt thấy mọi người đã say ngủ trong lầu, Phong Tức nhẹ nhàng cười nói: “Nếu tất cả các vị anh hùng đều đã say, ta xin cáo từ.”

Ra khỏi lầu Túy Tiên, một cơn gió lạnh phả vào mặt, hấn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, trăng mờ sao thưa.

“Trăng sao đêm nay dường như không đẹp như đêm qua.”. Hấn thán nhiên buông một câu, khoanh tay bước đi, theo sau là Chung Ly và Chung Viên.

*****

Phía Nam núi Tuyên, Phong Tịch xuyên qua rừng cây lặng yên không một tiếng động. Nàng như làn khói trắng xẹt qua trong nháy mắt, nhanh đến mức người ta còn chưa kịp nhìn rõ đã mất tung tích.

Bỗng nhiên từ đâu vang lên tiếng thở dốc, giống như tiếng hỗn hển của dã thú bị thương, Phong Tịch ngay lập tức dừng chân, nghiêng tai lắng nghe, lại không nghe thấy gì nữa.

Ban đêm trong rừng cây là một không gian tăm tối, ngẫu nhiên xuất hiện một tia sáng nhợt nhạt, gió thổi lá cây phát ra tiếng “sàn sạt”, ngoài ra tất cả đều âm u yên tĩnh.

Phong Tịch đứng thẳng, lẳng lặng chờ.

Rốt cuộc cũng có một thanh âm hít vào thật nhẹ truyền đến, nàng nhanh chóng bay đến chỗ phát ra tiếng động kia. Một đạo kiếm quang lóe lên, đâm thẳng về phía nàng, nàng sớm đã có phòng bị, bạch lăng bay ra, nháy mắt cuốn lấy thanh kiếm. Sau đó nàng lại ngửi thấy mùi máu tươi quần quanh chớp mũi.

“Yến Doanh Châu?”. Nàng cúi đầu kêu lên, bạch lăng buông ra, bay trở về trong tay áo.

“Phong nữ hiệp?”. Giọng nói của hắc khản khản vang lên, kiếm quang thu lại.

Dựa theo ánh sao nhàn nhạt, với thị lực tốt của người tập võ, Phong Tịch nhìn thấy Yến Doanh Châu nửa quỳ trên đất. Nàng vội vàng cúi người ngồi xổm xuống, chỉ thấy hắc đồ nhiều mồ hôi to bằng hạt đậu, mặt tái nhợt như tờ giấy, môi đã trở nên tím xanh.

“Thương thế lại tăng thêm rồi.”

Phong Tịch cúi đầu than một câu, sau đó vội vàng lấy thuốc ra từ trong lòng, đưa hắc ăn hai viên Phật Tâm Đan. Tay nàng bất giác chạm vào dưới xương sườn hắc, chỉ cảm thấy ẩm ướt, không nhìn cũng biết nhất định là tay đã dính toàn máu đen. Trong lòng nàng khẽ run lên, bất chấp mọi thứ, xé một mảnh áo bên sườn hắc, đổ ra một viên Phật Tâm Đan khác, bóp vỡ thoa lên miệng vết thương. Cuối cùng lại rắc thêm Tử Phù Tán, rồi cởi vạt áo bên hông hắc, cẩn thận băng chặt miệng vết thương.

“Bỏ quần áo ra, ta giúp huynh bôi thuốc mấy vết thương kia.”. Phong Tịch thần nhiên phân phó.

Lúc này Yến Doanh Châu lại không hề thẹn thùng, vô cùng hợp tác cởi bỏ xiêm y.

“Ha ha...” Phong Tịch giống như nghĩ đến cái gì bỗng cười một tiếng: “Ta vốn tưởng rằng huynh vô y chạy mất, ai ngờ huynh lại mặc quần áo, huynh lấy đâu ra vậy?”.

“Giết một người, đoạt lấy.”. Yến Doanh Châu thấp giọng nói, bỗng hắc “vèo vèo” hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ vì miệng vết thương dính chặt vào quần áo, tuy gỡ ra cẩn thận nhưng vẫn đau đớn khó chịu.

“Cho đáng?”. Phong Tịch chửi nhỏ, lực tay nàng trở nên nhẹ nhàng, thật tỉ mỉ giúp hắc cởi quần áo, tránh chạm vào miệng vết thương bên sườn: “Sao huynh không đợi ta trở về?”.

Yến Doanh Châu cũng không trả lời, ánh mắt trong bóng đêm lóe sáng nhìn Phong Tịch.

“Bạch Phong Tịch ta là người sợ liên lụy sao?”. Phong Tịch cúi đầu hừ lạnh, hai tay lưu loát bôi Tử Phù Tán.

Yến Doanh Châu vẫn chẳng hé răng.

Hai người không nhắc lại nữa, một người chuyên tâm bôi thuốc, một người ăn ý phối hợp.

Chỉ là... trong lần bôi thuốc đầu tiên, có người hôn mê bất tỉnh, người còn lại chú tâm cứu người, trong lòng không gọn suy nghĩ, căn bản cũng không ngờ rằng đây là một kiểu tiếp cận da thịt giữa nam và nữ.

Nhưng lúc này cả hai đều rất tỉnh táo. Trong bóng đêm hai người dựa gần vào nhau, luồng hô hấp nóng rực phả vào cổ nhau. Một người cảm thấy có đôi tay mềm mại mát mẻ đang chạy dọc trên cơ thể, tâm tình lay động, thoải mái đến mất hồn! Một người cảm nhận dưới đôi tay mình là cơ bắp rắn chắc, khí lực mạnh mẽ, những vết thương bất giác cũng không còn đáng sợ xấu xí, ngược lại khiến cho lòng người mềm đi! Đôi bên rõ ràng ý thức được đối phương là một người đàn ông (phụ nữ), nhưng đều sinh ra một thứ gì đó tinh tế vi diệu. Không khí xung quanh chợt trở nên ấm áp, hơi thở ẩm ướt quần quanh hai người, mặt họ nóng bừng lên, tim đập như nổi trống! Giờ phút này họ đang trải qua thứ cảm giác chưa từng có trong cuộc đời.

Sau khi bôi thuốc xong, một người lẳng lặng mặc xiêm y, một người yên tĩnh ngồi bên cạnh. Giữa hai người đều không phát ra tiếng nói, tựa hồ đang suy nghĩ thứ gì, đều nảy sinh một cảm giác bất đồng.

Bỗng nhiên bọn họ đều cảnh giác đến nguy cơ đang tiếp cận, không hẹn mà cùng kéo tay đối phương, đôi bàn tay nắm chặt lấy nhau.

Một ánh đao sáng như tuyết chém xuống bọn họ, hai người đồng thời lao đi tránh. Sau đó dải lụa trắng bay ra, lưới Thanh Phong đâm tới, nghênh đón đám người mặc áo đen từ trên không bay xuống.

Toàn bộ đám người áo đen đều là cao thủ nhất đẳng, không thể so sánh với đám hào kiệt tốt xấu lẫn lộn gặp vào ban ngày. Nhóm người này có tất cả mười tên, trong đó bốn tên chặn đánh Yến Doanh Châu, còn sáu tên khác vây quanh Phong Tịch. Chúng đều cầm Đoạn Hồn đao, đao pháp tinh thông, công thủ tính toán, nhìn là biết cùng xuất thân từ một môn phái. Và lại còn thường xuyên luyện tập, phối hợp với nhau vô cùng ăn ý.

Phong Tịch đối phó với sáu người không cần hết sức, vẫn công thủ bình thường.

Nhưng Yến Doanh Châu lại lâm vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, với võ công của những tên áo đen này nếu từng tên giao đầu thì sẽ không phải đối thủ của hắn. Nhưng võ công của chúng cũng không kém quá xa, lúc này lại đến bốn người liên thủ cùng đánh, hẳn thật sự phải tung hết lực. Huống hồ bản thân hắn vốn đã bị trọng thương, công lực lẫn tinh thần suy yếu đi rất nhiều, bởi vậy trong phút chốc trên người lại xuất hiện thêm hai vết thương.

Phong Tịch thoáng nhìn khẽ chau mày, ngay lập tức nâng xuất toàn lực, bạch lăng tung bay, khi thì tựa như một thanh kiếm lợi hại không thể đỡ, khi thì như một ngọn roi dài tàn nhẫn vô tình, khi lại giống một đại đao quét ngang ngàn quân. Khí thế như mưa to gió lớn đánh úp về phía sáu người.

Công kích của sáu tên kia lập tức bị xáo trộn, chỉ có thể phòng thủ. Nhưng Phong Tịch cũng không cho chúng có cơ hội nghỉ ngơi, bạch lăng biến thành răn bạc chọc thẳng về ba người bên trái, ba tên này theo phản xạ nhảy ra sau để tránh đi mũi nhọn. Phong Tịch nháy mắt bay lên, chưởng trái đánh về ba người bên phải, ba người đó vội vàng vung đao nghiêng địch. Ai ngờ chưởng trái của nàng hóa thành đao, lao vùn vụt như tia chớp đâm vào tay cầm đao. Chỉ nghe những tiếng “Bộp bộp bộp” vang lên, ba người kia đều bị chém vào vai phải, đại đao trong tay rơi xuống đất.

Phong Tịch một đòn thuận lợi nhưng vẫn chưa dừng lại, thân mình xoay chuyển giữa không trung đánh tiếp về phía ba tên bên trái, đại đao của ba kẻ kia vung lên, ánh đao chói mắt, dựng thành một bức tường đao. Bạch lăng của Phong Tịch biến thành đao sáng trắng lao về phía tường đao, âm thanh “bang bang bang” vang dội, ba thanh đại đao cứng như thép đều bị chặt đứt. Mà ba kẻ kia còn chưa phục hồi tinh thần, Phong Tịch đã đến trước mặt, vung tay trái lên, đầu ngón tay như hoa lan điểm vào trước ngực bọn chúng. Cả ba đều cảm thấy ngực tê rần, đồng loạt ngã xuống đất.

Bên này Phong Tịch thuận lợi, bên kia Yến Doanh Châu lại rất căng thẳng. Bốn người nọ thấy kiếm thế của hắn càng lúc càng yếu lại tăng lực công kích, tứ đao dệt thành một màn mưa bao vây lấy hắn khiến hắn không tránh đi được. Trong lúc hỗn loạn bị trúng một đao giữa lưng, gói đồ trên lưng bị chém đứt, rơi xuống đất, rớt ra một khối đen tuyền từ chiếc hộp trong túi.

Bốn tên đó vừa nhìn thấy vật rơi ra từ trong hộp, không hẹn mà bỏ lại Yến Doanh Châu, bay vút về phía vật kia. Yến Doanh Châu thấy vậy không khỏi khản trương, thét lớn một tiếng, cũng bay người theo.

Phong Tịch vừa đánh lui được sáu người liền nghe thấy tiếng Yến Doanh Châu hét lớn, quay đầu lại nhìn thì thấy bọn họ đều bay tới cái hộp gỗ. Lập tức nàng vung tay lên, bạch lăng lượn tròn nhanh chóng cuốn vật màu đen lại, nâng thu tay, lụa trắng trở về. Tay trái nàng mờ hé nhìn vật kia, cảm giác lạnh lẽo, đúng là Huyền Tôn Lệnh mà người người đều muốn.

Mà Yến Doanh Châu vừa thấy Phong Tịch tiếp được cái hộp, không khỏi hét lớn: “Đừng cầm!”. Thanh âm vô cùng hoảng sợ.

Phong Tịch lấy được Huyền Tôn Lệnh liền xẹt đến trước Yến Doanh Châu, thấy hắn hoảng loạn như thế, tưởng hắn sợ nàng cướp, liền trấn an nói: “Yên tâm, không vút của huynh đâu.”

Yến Doanh Châu thấy Phong Tịch dừng ở bên người, lập tức nhặt gói đồ trên đất lên, cầm lấy tay Phong Tịch quát khê: “Mau buông tay!”

Phong Tịch thấy hắn để ý đến chuyện này như vậy không khỏi có chút thất vọng, nhẹ nhàng buông ra, ngoài miệng thần nhiên đáp: “Ta nói sẽ không cướp Huyền Tôn Lệnh của huynh!”

Trong lúc nói chuyện, tay phải nàng cũng giơ cao, bạch lăng mang theo mười phần công kích đánh thẳng về bốn tên còn lại. Bốn người né tránh không kịp, tất cả đều bị bạch lăng quét ngã xuống đất.

Yến Doanh Châu ngay lập tức nắm chặt cổ tay trái Phong Tịch, tay lên xuống điểm huyết đạo trên cổ tay trái của nàng, sau đó ngẩng đầu lo lắng nói: “Nàng mau uống mấy viên thuốc đi!”

Lúc này Phong Tịch mới phát hiện ra cánh tay trái của mình hoàn toàn biến thành màu tím, hơn nữa màu tím kia còn tiếp tục lan rộng khắp cả tay. Mặc dù Yến Doanh Châu đã điểm huyết đạo nhưng vẫn chậm một bước. Nàng tức khắc hiểu rằng trên món đồ kia có bói kịch độc, mà lúc vừa chạm vào nàng đã bị trúng độc. Phong Tịch không chút do dự lấy Phật Tâm Đan từ trong người ra, nuốt cả hai viên.

Mười kẻ kia sau khi đã trì hoãn một lúc, đồng loạt vây quanh hai người bọn họ.

Yến Doanh Châu nắm lấy tay phải của nàng, kéo nàng lui ra sau bỏ chạy. Lúc này hai người bọn họ một người thân bị thương nặng, một người trúng kịch độc, không thể đấu lại cùng lúc mười người. Mà ai biết sau lưng bọn chúng còn bao nhiêu tên khác nữa.

Yến Doanh Châu kéo Phong Tịch chạy vội, ban đầu Phong Tịch còn có thể đuổi kịp hắn, nhưng càng về sau nàng càng cảm thấy sức lực toàn thân như bị rút đi, thân thể mỗi lúc yếu dần, đầu ngày một nặng, ngực như có thứ gì đó chặn lại rất khó thở, bước chân cũng chậm hẳn.

Còn Yến Doanh Châu đã bị thương nay lại thêm thương, tinh thần thể lực đã sớm cạn khô, hơn nữa lại chạy gấp rút như vậy, trong chốc lát sức cùng lực kiệt, lao đảo một cái, hai người đồng loạt ngã nằm xuống đất.

“Huynh mau đi đi.”

Giọng nói mỏng manh của Phong Tịch vang lên, ánh mắt đã có chút mơ hồ. Lúc này ngay cả sức nói chuyện nàng cũng không có, không khỏi tự chế nhạo mình. Thường ngày nàng cười nói cũng giết người được, thế mà cũng có lúc khoanh tay chịu chết như hôm nay.

Yến Doanh Châu liếc mắt nhìn nàng một cái, tựa như đau đớn xuyên thấu tâm hồn, khiến nàng thanh tỉnh một chút. Đôi mắt chớp chớp nhìn lại hắn, phát hiện ra khuôn mặt đầy mồ hôi của hắn thật là anh tuấn, vẻ mặt cố chấp quyết liệt.

Hắn bò dậy, cố hết sức ôm lấy nàng, tiếp tục chạy về phía trước. Nhưng với tốc độ chậm như vậy, sau lưng đã có thể nghe được tiếng bước chân của

truy binh.

“Thật là khờ, tôi gì phải chết cùng nhau? Một người sống cũng đã là tốt rồi.”

Phong Tịch thì thảo mắng, nàng biết Yến Doanh Châu dù chết cũng sẽ không buông nàng ra! Nam nhân như vậy... Ai...

Bỗng nhiên cảm giác được thân hình Yến Doanh Châu dừng lại. Nàng ngẩng đầu thì thấy trước mắt đã hết đường, phía dưới là triền núi, mà bọn họ đang đứng trên đỉnh núi.

“Phong Tịch, chúng ta cùng đánh cược! Thắng thì sống sót! Thua thì cùng chết với nhau! Nàng có nguyện ý hay không?”. Yến Doanh Châu cúi đầu hỏi, đôi tay ôm nàng không tự chủ được siết chặt lại.

“Được.”. Phong Tịch thần nhiên đáp, sau đó cười cười: “Lúc chết còn được Liệt Phong tướng quân bồi táng, đây quả thật là chuyện rất đáng giá.”

Yến Doanh Châu bỗng nhiên cúi đầu nhìn nàng, dựa gần như vậy, hơi thở hai người quấn quanh trên mặt, đôi môi gần sát nhau khiến Phong Tịch không khỏi nghĩ thầm: Tang đá này có phải muốn hôn mình không?

Nhưng chẳng có gì xảy ra, ánh mắt Yến Doanh Châu thâm trầm hơn cả đêm đen, sáng ngời so với vì sao giá lạnh. Hắn nhìn nàng chăm chú, trong đôi mắt ẩn giấu một điều gì đó đặc biệt, sau đó lại khẽ thở dài: “Có thể chết cùng Bạch Phong Tịch, Yến Doanh Châu ta chết cũng không uổng phí!”

Vừa dứt lời, hắn tức khắc ôm chặt lấy Phong Tịch lăn xuống sườn núi. Trong lúc rơi xuống, Phong Tịch có thể cảm nhận được thân hình va chạm chấn động với mặt đất, nhưng cũng không quá mạnh. Cả người nàng từ đầu đến chân được Yến Doanh Châu che chở trong vòng tay, những va chạm cùng đau đớn đều được hắn giảm đi một phần, nỗi đau trên thân thể nàng không nhiều nhưng lại rơi thẳng vào tận đáy lòng nàng.

Đây là lần đầu tiên có một người đàn ông bảo vệ nàng.

Nàng từ thuở thiếu niên đã thành danh, từ lúc xuất đạo tới nay, ngoại trừ một Hắc Phong Tức thì không có ai là địch thủ, dĩ nhiên chưa bao giờ cần người bảo vệ. Mà cho tới tận bây giờ cũng không ai muốn bảo vệ Bạch Phong Tịch – võ công đệ nhất đệ nhị trong chốn giang hồ. Thế mà hành động này của Yến Doanh Châu đã làm nàng dâng lên cảm giác xúc động, khiến trái tim nàng không biết tại sao đột nhiên nhảy múa.

Nàng im lặng nằm trong lòng hắn, cảm giác được vòm ngực rộng lớn của một nam nhân, thường thức sự bảo vệ ấm áp này, sau đó... từ từ... từ từ tri giác dần rời khỏi nàng... Nàng sẽ chết sao? Đây là cảm giác lúc chết sao? Thật ra cũng chẳng đáng sợ lắm, trái lại còn có vị ngọt nhẹ nhàng, ấm áp chảy trong tim!

Đêm đen Tuyên Sơn vô cùng im lặng, xuyên qua một rừng cây u ám, thỉnh thoảng xẹt qua vài đạo bóng đen, ánh đao tóe lửa, có tiếng thì thầm nói chuyện, hoặc hai ba tiếng kêu thảm thiết vang lên.

*****

Chân núi Tuyên, trong một tòa đình treo màn che được làm từ vải bố lúc này có ba người, ở giữa đình là một vị công tử áo đen tuấn nhã dựa trên một chiếc ghế lớn, chính là Hắc Phong Tức, hai bên có Chung Ly và Chung Viên đứng hầu.

Phong Tức ngẩng đầu nhìn sắc trời, mảnh trăng khuyết đang treo lơ lửng giữa đêm tối.

“Chung Ly, truyền tin.”. Phong Tức thần nhiên phân phó.

“Dạ, công tử.”

Chung Ly khom người đáp, sau đó đi ra lương đình, giơ tay lên, một vật bay đến, giữa không trung phát ra một chút ánh sáng, nháy mắt lại tắt.

Một lát sau, trên bầu trời hiện lên bốn đạo ánh sáng, cũng chợt lóe rồi biến mất, nhưng đủ để kẻ có tâm ý thấy rõ ràng.

Phong Tức đợi lạt ánh sáng kia tắt đi, mới nâng chén trà lên, mở nắp cúi đầu thưởng thức hương trà. Hắn nếm một ngụm rồi gạt đầu nói: “Lá trà không nhiều không ít, thời gian pha trà cũng vừa đủ, hương vị đậm mà thanh, vị đắng trước rồi mới ngọt lành, không nồng không chất, đây mới là trà ngon.”

“Công tử, Tịch cô nương còn ở trên núi.”. Chung Viên bỗng nhiên nói.

“Bằng thân thù của nữ nhân kia có thể tự mình xuống núi bình yên.”. Phong Tức không thèm để ý, cầm chén trà đưa ra, Chung Viên lập tức tiếp nhận.

“Nếu nàng không thể phá trận... vậy không xứng đáng là Bạch Phong Tịch nổi danh cùng ta!”. Phong Tức ngẩng đầu nhìn lên không trung thừa thót thỉnh thoảng có vài ngôi sao sáng chiếu.

Phía Bắc núi Tuyên, vài bóng đuốc rực cháy.

Các võ lâm hào kiệt trải qua một ngày đêm tìm kiếm trên núi nay đã vừa mệt vừa đói, cả đám người xiêm y ướt đầm, thần sắc mệt mỏi.

“Mẹ nó chứ, Yến Doanh Châu rốt cuộc đang ở đâu?”. Có người tức giận mắng.

“Đúng vậy, lão tử mệt mỏi một ngày không ăn không uống, đều tại tên Yến Doanh Châu chết tiết làm hại!” Có người phụ họa.

“Còn thêm ả Bạch Phong Tịch kia nữa! Nếu không phải do ả ta thì Huyền Tôn Lệnh mới là của chúng ta!”. Lại có tên giặc cá chém thót.

“Đừng! Con đàn bà thối đó thích chỗ mồm vào chuyện của người khác! Nếu có một ngày rơi vào tay lão tử, ta nhất định phải chém ả thành mười tám đoạn mới có thể mới giải được mối hận trong lòng!”. Có kẻ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Hà đại hiệp, ta thấy chúng ta nên xuống núi trước. Hôm nay đèn đuốc như vậy xem ra vẫn không tìm được, chi bằng nghỉ ngơi đi, ngày mai mang theo lương khô rồi chúng ta quay lại?”. Có người đề xuất ý kiến.

“Nói có lý.” Kẻ khác cũng tiếp lời: “Sau khi chúng ta xuống núi thì phải người chặn các đường ra, chỉ cần Yến Doanh Châu xuống núi, chúng ta tự nhiên sẽ bắt được hắn.”

Người được xưng là Hà đại hiệp chính là Hà Huân, ông chủ tiêu cục Thiên Huân trong Đông Triều. Tiêu cục này đều có phân cục, thế lực vô cùng to lớn, lại thêm chính lão võ công cao cường, vô tình liền trở thành thủ lĩnh của đám người tìm kiếm.

Hà Huân quan sát thấy thần sắc mọi người đều mệt mỏi, bản thân cũng cực kì nhớ đến thức ăn nóng cùng chăn êm nệm ấm, ngay lập tức gật đầu đồng ý nói: “Cũng được, hôm nay chúng ta xuống núi trước, ngày mai lại lên, Yến Doanh Châu có trốn cũng không thoát.”

Vì thế một đám người liền xuống núi.

Xuống núi luôn dễ dàng nhanh chóng hơn nhiều so với lên núi, những người này lại đều là người luyện võ, thân thủ nhanh nhẹn, hơn nữa còn bị hấp dẫn bởi món ngon rượu ngọt phía dưới kia nên đều chạy như bay, nhanh chóng đến được chân núi, nhìn thấy đèn đuốc đăng trước đã sớm muốn trở về.

Bọn họ cứ đi về phía trước mãi, đi tới đi lui cũng chẳng ra được, chỉ vòng quanh tại một chỗ. Mà ánh đuốc phía trước vẫn duy trì khoảng cách như trước, thoạt nhìn gần như vậy mà lại xa không thể với tới.

“Tà môn! Tại sao tất cả chúng ta toàn đi lòng vòng?”. Có người reo lên.

“Có phải quý xây tường chặn đường không?” Có người sợ hãi kêu lên.

Lời vừa nói ra, bỗng nhiên tất cả mọi người đều cảm thấy bốn phía trở nên âm trầm rét lạnh, giống như có vô số quỷ ảnh đánh bọn họ, một trận gió núi cuốn tới, thổi tắt cây đuốc trong tay mọi người, xung quanh liền chìm vào màn đêm hắc ám.

“Má ơi! Quỷ...Quỷ!” Có người hoảng sợ hét to.

“Trời ơi! Có quỷ! Cứu mạng!”

“Đừng bắt ta! Tránh ra!”

“Cứu mạng! Cứu mạng...”

“Cút đi! Mấy con quỷ kia! Ta chém chết các ngươi!”

“Á... Quỷ giết người!”

Nhất thời, đám người thường ngày tự cho là anh hùng hào kiệt quốc gia đều chạy trốn chết, hoảng sợ không thôi, vung đao chém về phía các quỷ ảnh.

Trong bóng đêm, chỉ có trăng sao mờ ảo trên bầu trời thấy cảnh này, bọn họ chém giết lẫn nhau, thịt tanh mưa máu nhuộm đỏ mặt đất dưới chân, hài cốt đứt lìa chồng chất. Cuối cùng tiếng gào thét sợ hãi hòa với tiếng kêu la hung ác đều dừng lại, chân núi Tuyền trở nên tĩnh lặng.

Ngoài kia một dặm, vài ánh đèn đuốc lóe lên tia sáng mờ nhạt, tựa như đang chờ đợi người lữ hành trở về.

Phong Tịch tỉnh lại sau cơn đau đớn, mở mắt ra liền phát hiện mình đang ở trong một sơn động được soi sáng bằng tia mờ nhạt của một cây đuốc mỏng manh.

Nàng cúi đầu xuống nhìn thì phát hiện trên tay trái của mình bị có một lỗ hồng, còn Yến Doanh Châu lại đang vùi đầu xuống cánh tay trái đó, dùng nội lực hút độc cho nàng, máu chảy trên mặt đất toàn là màu tím!

“Không cần đâu!”.

Phong Tịch kêu lên mới phát hiện ra giọng nói của mình còn nhỏ hơn cả tiếng mèo con, muốn ngăn cản hắn nhưng lại nhận ra rằng căn bản nàng chẳng thể nhúc nhích! Đây là độc gì? Sao lại lợi hại đến thế!

Cuối cùng Yến Doanh Châu cũng ngưng hút độc, hắn lấy một viên Phật Tâm Đan từ trong người nàng ra nghiền nhỏ đắp lên vết thương trên tay trái, sau đó xé một mảnh vải trên ống tay áo mình băng bó cho nàng.

Khi hắn đang làm những việc này, nương theo ánh sáng mỏng manh của cây đuốc, Phong Tịch thấy rõ cả tay hắn lẫn tay của mình. Chỉ thấy màu tím trên

tay mình đã bót đi rất nhiều, ngược lại toàn bộ cánh tay trái của hắn đã biến thành màu tím! Trong nháy mắt, có một sự kinh hãi bao trùm cả người nàng.

Nàng nhớ rằng rõ ràng mình đã nuốt hai viên Phật Tâm Đan giải được bách độc rồi, vì sao đến bây giờ độc trên người nàng vẫn chưa hết? Một suy nghĩ đáng sợ hiện ra trong đầu khiến nàng không khỏi rét run.

“Đây là loại độc gì?” Giọng nàng khàn khàn hỏi.

“Nuy man thảo.” Yên Doanh Châu bình tĩnh trả lời.

Nuy man thảo! Kịch độc tuyệt đỉnh thiên hạ! Có thể nói là độc không có thuốc giải.

“Huỳnh... Huỳnh...” Phong Tịch nhìn khuôn mặt bình tĩnh kia, rất muốn đánh hắn một chưởng cho tỉnh, trong lòng chất chứa một nỗi đau xót, nửa ngày mới khàn giọng nói: “Tứ tướng Phong Sương Tuyết Vũ của Hoàng quốc có phải đều ngu ngốc như huỳnh không? Nếu quả thật như vậy, ta hoài nghi “Tranh Thiên ký” của nước Hoàng cũng chỉ là hư danh! Loại người như huỳnh sao có thể đi tranh đoạt thiên hạ được!”

“Yên Doanh Châu ta không bao giờ nợ ân tình người khác, trước đây nàng giúp ta hút độc, bây giờ ta hút độc cho nàng, về sau chúng ta không ai nợ ai. Huống hồ nàng cũng vì ta mà trúng độc.” Yên Doanh Châu chỉ thản nhiên đáp.

Hắn cúi đầu nhìn cánh tay nàng, cánh tay mảnh mai thon dài, mịn màng như ngọc, trên tay hiện lên màu tím nhợt nhạt, đẹp đến yêu dị! Cũng chính đôi tay này có thể vung lụa trắng cứu người mà cũng có thể đoạt mạng người! Một đôi tay như vậy, một người như vậy, lẽ ra nên ở bên cửa sổ hạ rèm bích, cầm đóa u lan, cúi đầu thưởng hương, nhẹ nhàng nhũ mỳ.

“Trên đời này sao lại có người như huỳnh?! Biết rõ là kịch độc khó giải mà vẫn dám tự mình hút độc trên người ta! Huỳnh muốn chết đến thế sao?”

Phong Tịch thở dài, bỗng nhiên lại nghĩ tới một vấn đề khiến toàn thân nàng tựa như rơi vào hầm băng!

Thật ra... Phật Tâm Đan đã không còn! Một lọ Phật Tâm Đan chỉ có sáu viên mà viên cuối cùng vừa rồi đã đập lên tay nàng! Hắn... một cơ hội để sống cũng chẳng có!

“Nàng nếu có thể chống đỡ nhất định phải chống đỡ tiếp, như vậy cơ hội sống sót sẽ lớn hơn.” Yên Doanh Châu buông tay Phong Tịch, ngẩng đầu nhìn nàng: “Bạch Phong Tịch không phải là người dễ dàng chết như vậy!”

“Còn huỳnh? Huỳnh không coi trọng tính mạng mình sao?”. Phong Tịch nhìn hắn, khuôn mặt dưới ánh lửa kia không chút cảm xúc, nhưng đôi mắt lại ẩn chứa một làn sóng ngầm mãnh liệt.

Bỗng nhiên Yên Doanh Châu dập tắt cây đuốc, sau đó “vụt” đứng dậy đi tới bên động, dò xét trong chốc lát rồi trở về bên người Phong Tịch, đưa nàng giấu kỹ sâu bên trong.

“Những tên áo đen đuổi tới ư? Huỳnh...”

Giọng nói Phong Tịch đột ngột ngừng lại, đã bị Yên Doanh Châu điểm huyệt.

Bàn tay thô ráp lướt qua da mặt nàng, tựa như không dám chạm mạnh mà chỉ như chuồn chuồn lướt nhẹ nhàng trên nước, sau đó hắn thu tay, cầm chuỗi kiểm bên hông, xoay người đi ra ngoài động.

Đừng đi! Đừng đi!

Trong lòng Phong Tịch điên cuồng gào thét, đi chỉ còn con đường chết!

Giống như nghe được tiếng của nàng, Yên Doanh Châu dừng chân, quay đầu lại nhìn nàng, người đứng thẳng, trong đầu dường như có gì đó đang kịch liệt đấu tranh, rốt cuộc hắn quay về phía nàng.

Trong huyệt động đen tối vẫn có thể cảm giác được ánh mắt của người đó nóng bỏng mà thâm trầm nhìn Phong Tịch. Hắn cuối cùng cũng cúi đầu xuống nói nhỏ bên tai nàng: “Ta sẽ trở về! Kiếp sau ta sẽ trở về tìm được nàng! Kiếp sau ta nhất định sẽ không đoan mệnh! Phong Tịch, nhớ kỹ cho ta!”

Môi hắn nhẹ nhàng đặt xuống, tựa như lông vũ lướt qua, bỗng hung năng cắn nàng một cái! Phong Tịch chỉ cảm thấy vành môi đau rát, sau đó khoe miệng chảy đến vị tanh nồng xen lẫn cả vị mặn, cuối cùng là một đôi mắt sáng như sao đêm, long lanh vô tận không muốn xa rời đối diện nhìn nàng.

Một chuỗi nước mắt chảy xuống.

Là của nàng? Hay là của hắn? Không biết. Chỉ thấy thân ảnh màu đen kia đã đi ra khỏi động, bên ngoài truyền đến tiếng đao kiếm, nàng biết rằng, từ nay về sau có lẽ sẽ không còn được gặp lại...

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Khoảnh khắc ngắn ngủi mộng đứt đoạn

Mặt trời thức dậy ở đằng đông, chim rừng hót vang, những con gió sớm thổi đến, cánh hoa nở rộ, một ngày mới lại bắt đầu.

Nàng tỉnh giấc, đập vào mắt là màn lụa trắng như tuyết dính lên vài đóa lan màu đen, thanh khiết tao nhã.

“Tỉnh rồi à.” Tiếng thăm hỏi ân cần đầu đó vang lên.

Đưa mắt nhìn thấy Phong Tức đang tựa vào chiếc giường cạnh cửa sổ thưởng thức hương trà. Khuôn mặt anh tuần mím cười, thần tình thoải mái.

Phong Tịch giơ tay trái lên, màu tím đáng sợ kia đã biến mất, độc cũng hết, mình như sống lại, vậy còn huynh ấy đâu?

“Yến Doanh Châu đâu?”. Nàng vừa mở lời thì bỗng thấy trên môi đau đớn.

“Chết rồi.” Thanh âm người đó nhàn nhạt mà vô tình trả lời nàng.

Nhắm mắt lại, trong lòng dâng lên một tia đau đớn. Cuối cùng, huynh ấy cũng dùng mạng sống bản thân để đổi lấy mạng sống của nàng!

“Huyền Tôn Lệnh đâu?”.

“Không có.” Vẫn câu trả lời thản nhiên như cũ.

Vậy là đám người áo đen kia đã cướp đi! Những tên đó là người của Đoạn Hồn Môn!

“Làm sao cô trúng độc vậy? Thật là ngoài dự kiến của ta.” Giọng nói của hắc đầu cột mang theo một tia vui sướng khi thấy người khác gặp họa, lại ẩn ý như rất may mắn.

“Trên lệnh có độc, không cần thận trọng vào.”. Nàng uể oải đáp.

“Nếu cô truyền tin cho ta, có lẽ ta đã cứu được Yến Doanh Châu.”. Phong Tức đứng dậy, thông thả đi tới bên giường cúi đầu quan sát thần sắc của nàng.

“Truyền tin cho người? Haha...”. Phong Tịch nghe vậy tròn mắt nhìn hắc đầu, cười lạnh một tiếng. Ai ngờ khoe miệng cong lên quá mức, bỗng cảm thấy đau như kim châm, nàng không tự chủ được xoa xoa vành môi, trên đó có một vết thương nhỏ.

Phong Tức nhìn theo động tác của nàng, thấy vết thương trên môi kia, hắc đầu cười cợt tỏ vẻ lo lắng.

“Truyền tin cho người để người tới sớm một bước, Huyền Tôn Lệnh sẽ vào tay người phải không? Thật là ngại, hại người bỏ lỡ dịp tốt này rồi!”. Phong Tịch nhìn thẳng hắc đầu, trong mắt hàm chứa nụ cười mỉa mai.

“Nữ nhân!”. Giọng nói Phong Tức trở nên nặng nề, thoáng chốc lại cười ung dung: “Ít nhất hắc đầu sẽ không chết! Với người như hắc đầu, cô biết ta sẽ không ra tay!”

“Người không giết hắc đầu, nhưng nếu mất Huyền Tôn Lệnh, hắc đầu cũng như đã chết! Người như hắc đầu tất nhiên là lệnh còn người còn, lệnh mất người mất”. Nhìn những đóa lan đen huyền trên đỉnh màn, trong giây lát nàng lại ngỡ như thấy bóng dáng kia, thân hình kiên định không hối hận bước ra ngoài động!

“Lệnh còn người còn?Ồ, hắc đầu ở trong lòng cô quả nhiên là một anh hùng đầu đội trời chân đạp đất.”.

Phong Tức ngồi xuống bên giường ngắm nghía thần thái trên mặt nàng. Khuôn mặt hắc đầu hiện vẻ tươi cười khoeai thai tuần nhã, chỉ có lời nói là lạnh như băng, tuôn ra như máu chảy đầm đìa: “Song vị anh hùng này của cô cũng chẳng ra làm sao, chỉ có mùi tên Đoạn Hồn Môn mà cũng đối phó không nổi, bỏ mạng dưới vuốt vuốt.”

Đang lúc nói, ánh mắt hắc đầu không hề rời khỏi Phong Tịch, dường như muốn thăm dò điều gì đó nhưng Phong Tịch vẫn chỉ ngược nhìn đỉnh màn, vẻ mặt vô cảm.

“Chắc chắn, cô không biết đâu, vị anh hùng của cô trúng tổng cộng ba mươi hai đao, có ba đao trí mạng trên ngực! Có điều hắc đầu cũng giỏi thật, không rên tiếng nào, lúc gần chết còn kéo theo bảy tên Đoạn Hồn Môn chôn cùng! Ngay cả ta cũng bội phục sự anh dũng can đảm của hắc đầu, chẳng qua võ công hắc đầu hơi kém một chút!”. Nói xong Phong Tức còn dùng hai ngón tay so sánh khoảng cách ngắn ngủi đó.

Ánh mắt Phong Tịch cuối cùng cũng chuyển từ đỉnh màn lụa đến trước mặt hắc đầu, khẩu khí bình tĩnh lạnh lẽo: “Hỗ ly đen, người đang tự ti vì không được anh dũng như huynh ấy sao?”.

“Ha ha ha.....” Phong Tức cười sảng sặc giống như nghe được một câu chuyện nực cười, mặc dù hắc đầu cười to như vậy nhưng phong độ vẫn ưu nhã tuyệt đẹp: “Nữ nhân, ta nghĩ cô rất muốn biết hắc đầu oanh liệt như thế nào.”

Phong Tịch cũng đáp nhạt: “Liệt Phong tướng quân anh đừng cả thiên hạ đều biết, không giống với cái hư danh của con hồ ly giả nhân giả nghĩa nào đó!”

“Nữ nhân, cô đã bao giờ nghe qua câu này chưa: người tốt sống không lâu, tai họa mệnh ngàn tuổi. Yếu đại anh hùng của cô vậy mà lại đoán mệnh, còn kẻ giả nhân giả nghĩa này vẫn đang sống tốt, không chừng còn sống lâu hơn cả cô.”. Phong Tịch hoàn toàn phớt lờ, vẻ mặt vẫn tươi cười như trước.

“Đó là do ông trời không có mắt.” Phong Tịch khép mi xuôi tay, không để ý đến hấn nữa.

Phong Tịch cười lơ đãng, sau đó đứng dậy định rời đi, được vài bước thì dừng lại.

“Nữ nhân, cô biết không? Lúc ta gặp hấn, hấn vẫn còn chút hơi tàn, nhưng cũng không thể nói lời nào nữa, chỉ liếc ta một cái rồi nhìn chăm chăm vào cửa động, cho đến khi... tắt thở!”.

Thanh âm Phong Tịch hết sức trầm nhẹ tựa như xen lẫn thứ gì đó, nói xong xoay người rời đi. Hấn đi đến bên cửa chợt nhớ ra điều gì quay đầu nhìn, một giọt nước mắt trong suốt không nên được chảy xuống bên gối, nháy mắt đã bị thấm khô, không còn lưu lại dấu vết.

“Cô thích hấn sao?”.

Lời vừa buột miệng cất lên, cả hai người đều kinh ngạc.

Một người tự cười nhạo mình hỏi cái này làm gì? Liên quan gì đến mình?

Một người vội gạt mình, trong ngực cảm thấy đau nhức, là vì thích hấn sao? Một người mình chỉ mới quen biết hai ngày?

Thích? Có lẽ chưa đến mức. Không thích? Cũng không hẳn là không có cảm giác.

Nếu bọn họ không biết nhau dưới tình huống như vậy, Liệt Phong tướng quân của nước Hoàng cùng Bạch Phong Tịch chốn giang hồ chắc sẽ không bao giờ xuất hiện cùng nhau, gặp gỡ nhau. Có lẽ sẽ chỉ thoáng qua, hay là gạt đầu cười, chỉ thế thôi. Hoặc giả như sau lần đầu tiên cứu hấn, mỗi người đi một ngã, qua năm dài tháng rộng bọn họ sẽ dần lãng quên đối phương. Đến một lúc nào đó tình cờ hỏi tường lại, nàng sẽ nhớ tới một Liệt Phong tướng quân thân cao bảy thước nhưng dễ dàng đỏ mặt như hấn.

Có thể số kiếp đã cố tình an bài bọn họ cùng chung hoạn nạn, cùng sinh cùng tử.

Yến Doanh Châu, bóng hình xoay người kiên quyết bước ra khỏi cửa động ấy vĩnh viễn lưu lại trong lòng nàng!

Bất luận thời gian nhạt nhòa ra sao, hấn vẫn sẽ là người nàng không bao giờ quên được!

*****

Mặt trời lên tới đỉnh đầu thì Phong Tịch lại đi vào phòng, đã thấy Phong Tịch rời khỏi giường, tựa người trên một chiếc ghế nhỏ bên cạnh cửa sổ, ánh mắt nhìn ra ngoài, khuôn mặt tĩnh lặng hiếm thấy.

Ngoài cửa sổ có một cây ngô đồng, thỉnh thoảng vài chiếc lá vàng rơi rụng, trong phòng hết sức im ắng, im đến mức có thể nghe thấy tiếng lá nhẹ rơi.

“Nữ nhân, nghe nói cô không ăn thứ gì hết?”. Giọng Phong Tịch dịu dàng vang lên phá tan bầu không khí yên lặng.

“Không có hứng.” Phong Tịch vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, miễn cưỡng trả lời.

“Thật là chuyện lạ thiên hạ! Xưa nay cô vốn háu ăn mà giờ lại không hứng thú ăn uống? Ta có nghe nhầm không?”. Phong Tịch thể hiện bộ dáng không thể tin được.

“Ngươi chỉ cho ta ăn cháo trắng!”. Phong Tịch ngoảnh đầu lại trừng hấn.

Cái loại nước trong gạo trắng nhạt nhẽo như vậy ai mà thích ăn?

“Bệnh nhân tất nhiên nên ăn thứ dễ tiêu.”. Phong Tịch nói như lẽ đương nhiên.

“Công tử, thuốc sắc xong rồi.”

Chung Ly bưng một bát thuốc đến, cất ngang lời hai người.

“Đưa cho ta.”. Phong Tịch nhận lấy bát thuốc cúi đầu ngửi, trên mặt thoáng mỉm cười: “Ta vốn nghĩ rằng người trúng độc Nuy Man Thảo không thể cứu sống, thế thì trên đời chỉ còn tồn tại một Phong Tịch là ta.”

“Vậy ngươi cứu ta làm gì. Ngươi không cứu ta cũng không trách, mà ngươi cứu ta cũng không biết ơn, dù sao hồ ly đen ngươi cũng chẳng tốt lành gì.” Phong Tịch nhìn bát thuốc kia, trong đôi mắt hiện lên một chút rụt rè.

“Nếu thế gian này thiếu đi Bạch Phong Tịch, ta đây chẳng phải sẽ rất cô đơn nhàm chán sao?”. Phong Tịch ngừng đầu nhìn Phong Tịch.

“Hừ, nếu ta chết thì người duy nhất biết được bộ mặt thật của ngươi đã không còn, ngươi thật sự còn nhảm chán hơn.”. Phong Tịch hừ lạnh, hỏi tiếp: “Trên đời này có thuốc có thể giải độc Nuy Man Thảo sao?”

“Aizzz, lòng ta đau quá!” Phong Tịch thờ dãi không thôi: “Lãng phí một đóa ngọc tuyết liên ngàn năm của ta! Thứ này còn quý giá hơn Phật Tâm Đan cả ngàn lần, dùng để cứu loại người không biết cảm ơn như cô thật sự quá lỗ vốn!”

“Ngọc tuyết liên?” Phong Tịch vừa nghe thấy ánh mắt vội sáng lên: “Nghe nói tuyết liên dùng làm thuốc vừa trong lại vừa thơm?”

“Nữ nhân.” Phong Tịch đoán được tâm tư của nàng, mặt cười quỷ dị: “Ngọc tuyết liên cho cô uống lúc đó thật ra cũng không phải là tuyết liên, mà do ta nhờ một vị ‘thần y’ bào chế thuốc tốt để thanh độc bồ thể!”

“Ngươi bào chế?”. Đôi mắt Phong Tịch híp mắt, nhìn bát thuốc kia giống như nhìn thấy vật gì đó đáng sợ nhất thế giới.

“Đúng, ta bào chế!” Phong Tịch như hiểu được ánh mắt nàng, nụ cười trên mặt càng khoái chí.

“Ta không uống, ta sợ thuốc này còn độc hơn cả Nuy Man Thảo!”. Phong Tịch bày ra vẻ mặt dè phòng.

“Tịch cô nương, công tử nhà tôi vì tìm cô mà đã lật toàn bộ Thiên Sơn lên đó.” Chung Ly thấy Phong Tịch bộ dáng không chút cảm kích, nghĩ rằng nên nói chút lời tốt cho công tử nhà mình: “Hơn nữa lúc dùng ngọc tuyết liên giải độc cho cô, thuốc vừa vào miệng cô đã nôn ra, nhờ có công tử hôn...”

“Chung Ly, ngươi bắt đầu nhiều lời rồi, có muốn ta cắt lưỡi sửa nó lại không?”. Đôi mắt phượng của Phong Tịch liếc xéo Chung Ly một cái.

“Tôi lui xuống đây, công tử.”. Chung Ly lập tức im bật, khom người chạy ra.

“Nữ nhân, đến đây uống thuốc đi.”. Phong Tịch tới gần, ngồi xuống giường mềm, dùng thìa múc thuốc đưa tới bên miệng Phong Tịch.

Phong Tịch cau mày lắc đầu, thuốc này chắc chắn rất đắng, chỉ nghĩ mùi thôi đã khiến nàng buồn nôn.

“Ta tự có tay, khỏi cần ngươi giả vờ tốt bụng.”

“Nữ nhân, ta đây là quan tâm cô đó, cô phải biết rằng người được ta tự tay dứt thuốc không nhiều đâu.” Phong Tịch thờ dãi, chiếc thìa trong tay vẫn dùng bên miệng Phong Tịch.

Phong Tịch lại ngồi im bất động, cổ hết sức xoay đầu né tránh, thuốc này thật sự có vị rất khó ngửi, nàng sắp nôn ra rồi.

“Chẳng lẽ Bạch Phong Tịch nổi tiếng thiên hạ mà sợ cái này sao?”. Phong Tịch tốt bụng nhìn nàng: “Độc trên người cô còn chưa hết, thuốc này còn phải uống ba ngày nữa.”

“Ba ngày?”. Phong Tịch nghe thấy vậy tròn hai mắt. Trời ơi! Uống ba ngày! Nàng mới chỉ uống một ngụm thôi cũng suýt mất nửa cái mạng rồi!

“Nữ nhân, cô cái lão hoàn đồng hồ nào mà giống hệt trẻ con ba tuổi sợ uống thuốc vậy.”

“Hừ!”

Phong Tịch lạnh lùng hừ một tiếng sau đó nín thở, hé miệng ngậm lấy cái thìa, nuốt thuốc xuống, hai hàng lông mày nhíu lại, sau đó lại mở mồm “Oe!” một tiếng. Thuốc vừa đến cổ họng đã ói cả ra, may mắn là động tác Phong Tịch nhanh nhẹn, né tránh kịp thời, nếu không nhất định bãi nôn sẽ ở trên người hẳn.

“Cô cứ từ từ mà nôn đừng ngại, ta đã sớm bảo Chung Ly sắc thêm một ấm nữa.”. Phong Tịch nói rất thản nhiên.

Phong Tịch vừa nghe vậy thì trong lòng cảm thấy rét run, ngẩng đầu nhìn Phong Tịch, hai mắt vô cùng oán giận nhưng nàng thu lại ngay, giọng nói đổi sang vẻ thủy mị hiếm có: “Hồ ly đen, ngươi có thuốc viên không? Loại thuốc nước này ta uống đảm bảo sẽ nôn ra hết!”

“Không có.”. Phong Tịch trả lời rất kiên quyết, sau đó lại múc một thìa thuốc khác đưa tới bên miệng nàng: “Nếu cô ói ra hết bát này, ta bảo Chung Ly đem bát khác đến. Bát kia còn đắng hơn cả bát này đó.”

Phong Tịch vừa nghe vừa chuẩn bị động thủ, rồi lại nghe thấy giọng nói của Phong Tịch: “Quên nói cho cô biết, bạch lăng của cô đang ở trong phòng ta.”

Hắn vừa dứt lời, hai tay Phong Tịch liền dừng lại, hung hăng liếc hắn một cái. Sau đó nàng nhắm nghiền hai mắt, há miệng nuốt thuốc, môi ngậm lại, đôi tay nắm chặt quần áo, khuôn mặt nhăn nhó như khô qua.

Phong Tịch mỉm cười nhìn hành động của nàng, khi con ngươi đảo qua vết thương trên môi nàng, ánh mắt hắn chợt trầm xuống, chiếc thìa trong tay theo bản năng để chỗ kia một cái.

“Ồi ời!”. Phong Tịch kêu thảm thiết một tiếng: “Hồ ly đen, ngươi bắt nạt người bị thương! Nếu có ngày nào đó ngươi rơi vào tay ta, đến lúc đấy... uhm... uhm... khụ khụ... khụ khụ hồ ly đen, ngươi...”

“Uống thuốc thì đừng nói nhảm nhiều vậy.”. Ngữ điệu người nào đấy vẫn thản nhiên như cũ, nhưng không khó nhận ra hắn vô cùng đắc ý khi đã thực

hiện được quỹ kẻ.

Chung Ly và Chung Viên ở ngoài phòng lác đầu nhìn nhau, thật không hiểu vì sao công tử với ai cũng đều ôn hòa khách khí, duy chỉ với Tịch cô nương là lại như thế. Chẳng lẽ là do danh hiệu của Tịch cô nương đứng trước ngài sao.

Cuối cùng cũng uống hết một bát thuốc, bộ dạng Phong Tịch như tìm được đường sống từ chỗ chết.

“Trà!”. Phong Tịch mở miệng, gắng sức thổi thổi, vô cùng muốn xua cái mùi vị trong miệng đi.

“Sau khi uống thuốc không thể uống trà, kiến thức thông thường vậy mà cô cũng không biết à?”.

Phong Tức cầm chén thuốc trong tay đặt lên bàn, sau đó chọn ra một cái hộp trong cái khay trên bàn: “Đây là mơ khô, cô ngâm đi cho hết đắng.”

Phong Tịch không đợi mà giật lấy trong tay hắn, dứt ngay một quả vào trong miệng: “Chua quá!”. Nàng không kiềm được đưa tay xoa xoa hai bên má.

“Hồ Ly đen, nguoi thật là đã lật hết Thiên Sơn?”. Vị đắng trong miệng tan bớt, Phong Tịch quay đầu nhìn Phong Tức, thật sự không thể tin nổi cái tên lười biếng giống hệt nàng này sẽ tìm nàng khắp cả Thiên Sơn.

“Nghe nói nước Hoàng có một tập tục từ thời xa xưa, lúc nam nữ hẹn hò trong đêm sẽ lấy môi hẹn thề. Mà lúc ước hẹn nếu cắn rách môi đối phương thì sẽ tượng trưng cho việc không phải nàng không cưới, sống chết cũng không hối hận!”

“Không phải nàng không cưới, sống chết không hối hận?” Phong Tịch vuốt ve làn môi, hơi thở nóng rực trong bóng đêm kia, ngữ khí kiên định phảng phất bên tai nàng. ... Kiếp sau ta sẽ trở về tìm nàng. Nhớ kỹ cho ta! Thì ra là vậy. Một lời hẹn thề cho kiếp sau? Nhưng mà con người cũng có kiếp sau sao?

Yến Doanh Châu... Bỗng nhiên vị chua của mơ khô trong miệng nàng trở nên đắng chát như vị thuốc, khó có thể nuốt trôi. Trong lòng có cái gì đó chìm xuống tận đáy... chìm xuống... chìm thẳng đến một nơi kín đáo nhất, một góc vô cùng sâu đậm, cuộc đời này sẽ không xuất hiện lại lần nữa.

“Nữ nhân, cô cùng ai thề nguyện à?”. Phong Tức nhặt lấy một quả mơ khô như muốn dứt cho Phong Tịch, đến gần mép môi lại bỗng dè lên vết thương kia.

“Úi.....” Phong Tịch đau xót hỏi phục lại tinh thần, mắt liếc Phong Tức, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ: “Sao có thể được, đó là tập tục của nước Hoàng, liên quan gì đến ta.”

“Phải không đó?”. Trên khuôn mặt Phong Tức hiện lên nét cười sâu xa, tầm mắt dừng trên mặt nàng tựa như đang nghiên cứu cái gì đó.

Phong Tịch nghe vậy quay đầu nhìn hắn, sắc mặt bình tĩnh, đôi mắt lẳng điệu: “Hồ ly đen, sao nguoi lại đi nghe những lời rảnh rỗi này, chẳng lẽ nguoi muốn tìm một người để thử lời thề ước của nước Hoàng? Với cái bộ dáng của nguoi, chắc chắn sẽ có vài cô gái ngu ngốc bị nguoi lừa gạt.”

“Ha, ta không cần phải thề.”. Phong Tức cười nhìn nàng, phát hiện ra sự thâm trầm trong đôi mắt nàng mà trước kia hắn chưa từng thấy qua. Đường như trong tim nàng đã có thứ gì đó lắng xuống thật sâu, nguoi khác mãi mãi không thể chạm tới.

*****

Dưới chân núi Tuyên phía Nam, ánh hoàng hôn chiếu rọi bóng một cô gái áo trắng, có chút mong manh, gầy yếu.

Phong Tịch ngẩng đầu quan sát giữa trời chiều, núi Tuyên vẫn vắng lặng như tranh vẽ, không vì một linh hồn đã an giấc nghìn thu mà đổi thay.

Nàng cất bước lên đỉnh núi, dù chỉ là một phần mộ, nàng cũng muốn nhìn một chút.

Chợt chớp mũi ngửi thấy mùi gì đó, cúi đầu nhìn mặt cô dường như đã được dọn dẹp nhưng vẫn để lại những vết máu nhàn nhạt, có lẽ là do lúc đánh nhau cướp lệnh còn sót lại. Thành linh ánh mắt nàng bị những khối đá lớn thu hút, mấy tảng đá to như vậy mà bằng phẳng nhau, không giống đá tự nhiên, làm sao có thể xuất hiện ở đây? Đến gần nhìn kỹ, trên đó còn có dấu khắc của đao kiếm vô cùng nổi bật, đúng là được chuyển đến từ chỗ khác.

Nàng phi thân lên, đứng trên một ngọn cây cao, đảo mắt nhìn xung quanh. Cách đó không xa cũng có vài tảng đá rải rác, nhưng đều bị dời đi, dường như muốn đặt ở nơi kín đáo để che giấu điều gì đó. Nàng xem xét kỹ phương hướng của mấy tảng đá này, đột nhiên một ý niệm thoáng qua trong đầu, khiến chân nàng mềm nhũn, cơ hồ suýt rơi xuống đất. Ôn định tâm trạng, nàng tỉ mỉ đếm số lượng những tảng đá này, một, hai, ba, bốn, năm... Không nhiều không ít, đúng một trăm ba mươi sáu khối. Quả nhiên là vậy!

Bình minh nóng rực nhưng nàng lại cảm thấy một luồng khí lạnh âm u thổi đến, trong phút chốc đáy lòng giá rét, ngón tay nắm chặt lấy cành cây, một tiếng gãy giòn tan vang lên.

Bay xuống khỏi cây, nàng đi về phía núi, trái tim rơi xuống vô tận.

Lưng chừng núi có dựng một phần mộ mới, trên bia mộ khắc ba chữ to đơn giản — Yến Doanh Châu.

Phong Tịch đứng trước phần mộ như hóa đá, không hề nhúc nhích.

Một lúc lâu sau, nàng mới nhẹ nhàng chạm lên chữ trên bia mộ, trong lòng dâng lên sự đau thương.

Một người như vậy mà đã vĩnh viễn ngủ say. Ba ngày trước, hắn vẫn còn là sinh mệnh sống, còn từng ôm chặt lấy nàng, lấy thân thể bảo vệ cho nàng.

Một giọt nước mắt rơi trên tấm bia, ngón tay nàng vội lau đi. Phong Tịch ngồi xổm xuống, khẽ vuốt ve bia mộ, Yến Doanh Châu, cuối cùng là ai đã hại huynh? Nếu như là Đoạn Hôn Môn, ta tất sẽ báo thù cho huynh! Nếu là hắn... Nếu là hắn...

Tà dương cuối cùng cũng thu lại ánh sáng chiếu khắp thế giới, tiến vào sự ô mịt của cõi cực lạc. Màn trời đen dần lắng xuống, bao phủ trời đất, ngăn sự vươn mình của non xanh nước biếc, cỏ ngọc hồng hoa.

“Nữ nhân, cô muốn cất nhà canh mộ ở đây sao?”. Ánh trăng lơ lửng hiện lên giữa trời chiều, thanh âm thân nhiên của Phong Tịch truyền tới.

Bất ngờ một dải lụa trắng bay ra, nháy mắt đã quấn trên cổ hắn.

Phong Tịch xoay người, siết chặt bạch lăng trong tay, đôi mắt lạnh như hàn băng nghìn năm, lóe lên sự sắc bén đâm vào người khác.

Phong Tịch cũng không nhúc nhích, ưu nhã đứng thẳng, mặc cho bạch lăng thắt chặt trên cổ hắn, chặt dần... chặt dần...

“Vì sao? Vì sao ngươi tàn nhẫn như vậy?”. Phong Tịch nghiêng rặng, từng lời của nàng như mũi dao đâm vào người trước mắt.

“Cô biết mà.” Giọng điệu Phong Tịch vẫn không nhanh không chậm.

“Bốn phía cửa núi nặc dù người đã dọn sạch, nhưng những khối đá, những vết máu này cũng đủ để ta hiểu được, ở đây từng bày trận Tu La! Ngươi dám bố trí trận Tu La, trận pháp mà người quý đều bị diệt! Đêm hôm đó, hơn một ngàn người trên Tuyên Sơn không một ai có thể xuống núi, toàn bộ đều chết trong đây!”. Tay đang siết bạch lăng của Phong Tịch run run, chẳng biết do cảm phần hay do đau lòng, nàng thốt lên: “Vì một miếng Huyền Tôn Lệnh mà khiến người tàn nhẫn đến thế. Ngươi cũng giống như những kẻ đó, không từ thủ đoạn để đạt được Huyền Tôn Lệnh sao? Ngươi cho rằng có được lệnh là nắm được thiên hạ à?”

“Quả nhiên ta có làm bất cứ chuyện gì, giấu được cả thiên hạ cũng không thể qua mắt được cô, Bạch Phong Tịch.”. Phong Tịch thở dài: “Không sai, trận Tu La là do ta bày, đêm đó tất cả người trên Tuyên Sơn này, ngoại trừ cô, hồn đều về núi.”

Trong giọng nói hời hợt của hắn hình như không coi tính mạng một ngàn người này ra gì.

Vừa dứt lời, bạch lăng trên cổ càng siết chặt hơn.

“Rốt cuộc Huyền Tôn Lệnh rơi vào tay người? Ngươi không muốn người ta biết chuyện này nên mới giết hết toàn bộ người trên núi?”. Phong Tịch nhìn hắn, thấy người trước mắt bỗng trở nên xa lạ. Đây thật sự là Phong Tịch nàng đã quen biết nhiều năm, mặc nàng cười đùa mắng giận sao? Hắn chưa hề tàn nhẫn đến thế!

“Đúng.” Phong Tịch vô cùng thẳng thắn đáp: “Đêm hôm đó tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay ta, nhưng Huyền Tôn Lệnh là giả lại ngoài dự kiến của ta.”

“Giả ư?” Lụa trắng trong tay Phong Tịch chậm lại.

“Chắc Yến Doanh Châu cũng không nói cho cô biết Huyền Tôn Lệnh trong tay hắn là giả. Sau khi bọn họ lấy được Huyền Tôn Lệnh, bên ngoài thì để Liệt Phong tướng quân hộ tống về nước, dẫn dụ tất cả mọi người đuổi theo, bên trong lại âm thầm phái kẻ khác đưa về.” Phong Tịch hít một hơi.

“Khó trách lúc ta hỏi về Huyền Tôn Lệnh thì người đáp ‘Không có’, làm nhiều người bỏ mạng như vậy lại chỉ lấy được lệnh giả? Thật buồn cười!”. Phong Tịch lạnh lùng chế nhạo, ngoảnh đầu nhìn về phía bia mộ: “Còn huynh ấy thì liều chết bảo vệ cái lệnh giả kia.”

“Nghe đồn bốn tướng Phong Sương Tuyết Vũ đều tận trung với thể từ nước Hoàng, không tiếc xông pha khói lửa, xem ra lời đồn không phải là giả.”. Phong Tịch cũng nhìn về phía phần mộ, trong mắt lóe lên sự khen ngợi: “Vì để hộ tống lệnh thật được an toàn về nước Hoàng, Yến Doanh Châu đem lệnh giả dụ người trong thiên hạ truy sát, đến chết cũng không nói ra, lòng trung thành này đúng thật hiếm thấy.”

“Bất luận là lệnh thật hay giả, nhiều người mất mạng trong tay người cũng là sự thật.” Phong Tịch nhìn Phong Tịch, ánh mắt phức tạp: “Ngươi mặc dù mang danh nghĩa hiệp nhưng ta biết ngươi không bao giờ làm chuyện vô ích. Thực sự ngươi còn có lòng ích kỷ nữa, chỉ là ta không nghĩ ngươi máu lạnh đến thế! Những binh sĩ nước Bạch này chẳng qua phải tuân lệnh hành sự, người trong giang hồ thì bị mê hoặc bởi Huyền Tôn Lệnh, bọn họ vốn không đáng chết, vậy mà ngươi...”

“Ta làm gì cũng có lý do riêng.”. Phong Tịch thân nhiên nói, dường như không muốn giải thích.

“Ngươi cũng muốn hiệu lệnh thiên hạ ư?”. Phong Tịch cười lạnh một tiếng: “Kẻ lạm sát người vô tội, tay dính máu tanh sao xứng nắm giữ giang sơn phú lộ?”

“Haha haha...”. Phong Tịch chợt cất tiếng cười to, nụ cười mỉa mai châm chọc: “Nữ nhân, người tay dính máu tanh không xứng đáng nắm giữ giang sơn? Vậy cô nhìn đi, thế hệ đế vương khai quốc mà không máu chảy thành sông, thay chất như núi thì sao có được thiên hạ này?”

“Ít ra bọn họ sẽ không ngu xuẩn tin rằng lấy được một tấm lệnh bài nhỏ nhỏ là có thể có được thiên hạ. Bọn họ giết người trên chiến trường, vì đô thành

vì đất nước chiến đấu, không phải vì một tấm lệnh bài mà diệt ngàn người vô tội!”. Phong Tịch lạnh lùng nói.

“Hừ!” Nụ cười Phong Tịch đóng băng: “Chớ có tỏ vẻ cao thượng như vậy. Nữ nhân, trong thiên hạ này, bất kể kẻ nào trở thành vương cũng không phải là loại anh hùng như trong lòng cô nghĩ.”

Lời này đã đánh trúng vào điểm yếu Phong Tịch, nàng dường như cực kỳ hiểu ý tứ của Phong Tịch, thần sắc trở nên âm trầm. Bạch lăng đang nói lòng lại siết chặt hơn: “Huynh ấy có phải do nguoi giết hay không?”

Phong Tịch nghe vậy thoáng tức giận, tuy nhiên sự tức giận ấy trong nháy mắt đã biến mất, hần khôi phục về điềm tĩnh, thần nhiên đáp: “Từ lúc ta quen biết cô đến giờ đã bao giờ ta gạt cô chưa? Phong Tịch ta là kẻ làm mà không dám nhận sao? Huống chi ta đã sớm nói, người như hần, ta không giết.”

Phong Tịch nghe vậy cúi đầu, sau đó tay vung tay lên, lụa trắng bay về tay áo: “Nếu không phải rất hiểu nguoi, lúc này ta đã giết nguoi rồi!”

Nói xong nàng xoay người xuống núi, đi không đến hai trượng liền nghe được tiếng “đình” khe khẽ vang lên, giống như tiếng bình khí thu về vỏ, nàng dừng chân, cười cay đắng, không quay đầu lại mà phiêu diêu bước đi.

Phong Tịch nhìn bia mộ Yến Doanh Châu, trên mặt bỗng nở nụ cười khổ: “Có lẽ nếu huynh thấy tình cảnh này, dù đang nằm dưới đất cũng cảm thấy vui vẻ nhỉ? Nàng vì huynh mà muốn giết ta! Thân nhau mười năm, cuối cùng nàng lại bảo vệ cho người chỉ mới quen vài ngày như huynh!”

Nói xong hần cũng bước đi. Dưới hoàng hôn u ám mờ mịt chỉ còn một ngôi mộ lẻ loi yên nghỉ, thỉnh thoảng vang lên vài tiếng quạ kêu, gió núi lạnh lẽo phớt qua Tuyên Sơn, hong khô vài giọt nước ẩm ướt trên bia mộ.

Hai người một trước một sau xuống núi, cách nhau chừng năm trượng. Cả hai đều không nói lời nào, sắc trời lúc này đã tối đen, hai người lại không thi triển khinh công mà bước từng bước xuống núi. Có khi cùng ngừng đầu lên nhìn mảnh trăng lạnh xuyên qua nhánh cây rừng rậm rạp, dường như muốn tìm kiếm điều gì, sau đó lại thất vọng lắc đầu, vẫn đi tiếp.

Đợi lúc xuống tới chân núi thì bóng đêm đã hoàn toàn bao phủ, tiếng gió thổi đều hiu. Quay lại thành Nguyễn lúc này cũng đã lác đác ánh đèn, nhà nhà đều chìm sâu trong mộng đẹp.

Bỗng nhiên phía Tây xuất hiện ánh lửa đỏ rực, hai người vừa thấy không khỏi rùng mình, khinh công phóng đi, lúc đến nơi chỉ thấy toàn bộ tòa nhà Hàn gia đều chìm trong biển lửa.

Trước nhà có vài người hàng xóm sợ hãi đang ra sức cứu hỏa, có người lớn tiếng kêu to: “Cứu hỏa! Hàn gia bị cháy rồi!”

Xa xa có thể nghe thấy tiếng bước chân vội vã của nhiều người, vài tiếng kêu sợ hãi, tiếng khóc la hoảng sợ của trẻ nhỏ vang lên...

“Hàn gia sao lại cháy to như thế?”

“Ai mà biết, cháy lâu vậy rồi vẫn không thấy một người nào chạy ra!”

“Kỳ quái, không phải mọi người chết cháy hết rồi chứ?”

“Ồi, thảm quá!”

Thỉnh thoảng có những âm thanh nghị luận của mấy người hàng xóm vang lên. Một bóng trắng lập tức xông vào biển lửa, những người chữa cháy còn chưa kịp nhìn rõ, ngay sau đó lại thấy một bóng đen cũng nhanh chóng bay theo. Mọi người xoa xoa mắt muốn nhìn kỹ lại một chút, nghi ngờ có phải mình hoa mắt nhìn lầm rồi không. Lửa cháy lớn thế, ai lại muốn chết chui trong đó chứ.

Trong vòng một dặm từ cửa chính vào trong nhà có không ít người nằm phủ phục trên đất, quần áo trên người họ biểu thị họ chính là gia nhân và người nhà họ Hàn. Kể cả già trẻ trai gái ai cũng đều bị chém một đao trước ngực. Có nhiều người máu đã khô, vài người khác máu còn cháy nóng hổi; có kẻ trùng to đôi mắt, chết vẫn không thể nhắm mắt; còn có người tay cầm đại đao như muốn liều mình với địch...

Trên ngưỡng cửa, nền đá, bậc thang, tất cả đều là màu máu tươi, dù đã cẩn thận đi qua, chân hai người vẫn giẫm lên toàn là máu.

“Có ai không? Còn có ai không?”

Phong Tịch hét to, vẫn không có người trả lời, chỉ thấy làn khói dày đặc của ngọn lửa đang điên cuồng gào thét!

“Hàn lão gia, ông chết chưa? Chưa chết thì lên tiếng đi!”

“Chết hết rồi, chẳng thấy ai sống sót!”. Phía sau truyền đến thanh âm nhàn nhạt ẩn chứa sự than thở của Phong Tịch.

Nàng quay đầu lại nhìn hần. Ánh mắt ấy lạnh như băng, sắc như kiếm!

“Không phải vì phương thuốc chứ?”. Giọng Phong Tịch xơ xác như sương đêm.

“Không phải ta.” Phong Tịch buột miệng đáp. Hần vừa nói xong lại cảm thấy tức giận, sao mình phải giải thích? Giải thích cái gì? Hừ!

“Người đến Hàn gia không phải vì phương thuốc Từ Phủ Tán, Phật Tâm Đan sao? Hàn lão gia cung kính xem người như Bồ tát, đừng tưởng rằng ta không biết dụng tâm của người!”. Sắc mặt Phong Tịch trì hoãn nhưng giọng nàng vẫn lạnh cũ.

“Phương thuốc đó ta vốn chép lại từ lâu.” Lần đầu tiên, nụ cười ung dung của Phong Tịch biến mất, vẻ mặt hân hạnh lẽo hờ hững.

“Quả nhiên.” Phong Tịch cười, bỗng nghiêng lắng tai nghe, sau đó nhanh chóng phi thân đi, Phong Tịch theo sát phía sau nàng.

Băng qua biển lửa, hai người đi đến trước hậu hoa viên của Hàn gia thì nghe thấy có tiếng khóc than. Đi theo tiếng khóc, chợt thấy một bóng dáng nhỏ bé quỳ bên cạnh hòn non bộ.

“Cha... cha... Người tình lại đi! Oa oa oa... Cha, Phác nhi đưa người ra ngoài!” Bóng dáng nhỏ bé kia ôm thi thể trên mặt đất khóc.

“Hàn Phác?” Phong Tịch vừa thấy cậu ta, không khỏi thốt lên.

Thân ảnh nhỏ bé nghe thấy có người gọi cậu, quay đầu lại nhìn, lập tức chạy đến đánh nằng: “Cô là đồ phụ nữ xấu, lại đến cướp thuốc của nhà ta nữa à? Cô cướp đi! Cô cướp đi! Cha ta chết rồi! Cô cướp tiếp đi! Oa oa xem cô còn cướp được gì không!”

Một bên khóc lóc một bên đánh kéo Phong Tịch, trên mặt cậu lấm tẩm máu hòa cùng nước mắt.

“Hàn Phác!”. Phong Tịch chụp lấy cậu, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”.

“Đồ phụ nữ xấu xa! Đều tại cô! Cô lừa cha ta! Oa oa oa... Cha không bao giờ làm thọ yến được nữa! Đồ phụ nữ xấu xa! Đồ phụ nữ chết bầm! Hận cô chết đi được! Cô trả cha lại cho ta!”. Hàn Phác liều chết giãy giụa, sau đó cắn Phong Tịch một cái.

“Ừ!.” Phong Tịch kêu đau định tránh ra, Phong Tịch đã vung tay lên điểm huyệt Hàn Phác. Cậu liền hôn mê ngã vào lòng Phong Tịch.

“Chúng ta dẫn nó ra khỏi đây trước, nếu không thì tất cả đều chết trong biển lửa.”. Phong Tịch nói.

“Được.” Phong Tịch gạt đầu, ôm lấy Hàn Phác, nàng đảo mắt trông thấy Hàn Huyền Linh trên mặt đất, chợt thờ dài: “Hò ly đen, người đưa ông ta ra ngoài đi.”

Nói xong nàng tức tốc ôm lấy Hàn Phác bay mất, để lại Phong Tịch đang trừng mắt nhìn thi thể Hàn Huyền Linh. Một lát sau hân thờ dài, ôm lấy thi thể đang nằm trên đất, thốt lên: “Hắc Phong Tịch ta cuối cùng lại lâm vào tình cảnh phải ôm người chết! Nữ nhân, ta khẳng định lại lần nữa, kiếp này quen phải cô là mờ đầu cho chuỗi bất hạnh trong đời ta!”

Phía nam ngoại ô thành Nguyên, trên sườn núi hoang vừa dựng lên một ngôi mộ mới.

“Cha, người yên giấc, Phác nhi sẽ báo thù cho người!”. Hàn Phác mặc đồ tang trắng quỳ trước mộ, phía sau Phong Tịch và Phong Tịch đứng nhìn.

“Cha, người yên tâm đi, Phác nhi sẽ tự mình chăm sóc cho bản thân, oa oa...”. Cổ nén nước mắt chực rơi xuống, người cha yêu quý này từ nay về sau không bao giờ có thể giang rộng đôi tay bảo vệ cậu nữa. Hàn gia trên đời này chỉ còn lại một người!

Phong Tịch và Phong Tịch nhìn Hàn Phác có chút thương hại, nhưng trong lòng lại không cách nào bi thương thấm thiết như thế. Mười năm lang bạt giang hồ, từ lâu họ đã quen với sinh ly tử biệt, chỉ có thể vèn vèn cầu chúc cho người dưới lòng đất được yên nghỉ.

“Cô nói xem nó muốn khóc tới chừng nào?”. Thanh âm Phong Tịch nhàn nhạt cất lên.

“Ta có biết đâu, ai mà ngờ được nam nhân cũng thích khóc đến vậy.” Phong Tịch nhàn rồi đáp lại.

“Không, nữ nhân, cô sai rồi, nó vẫn chưa được tính là nam nhân, chỉ giống một đứa con nít thôi, khóc cũng là chuyện bình thường.”

Thanh âm của hai người không lớn cũng không nhỏ, đủ để Hàn Phác nghe thấy.

Quả nhiên sau khi nghe được lời nói của hai người, Hàn Phác ngoảnh đầu trừng mắt nhìn bọn họ, có điều nước mắt vẫn còn nhiều, mặt mũi tèm lem, thật sự chả có chút uy hiếp nào.

Hàn Phác lấy tay lau lau khuôn mặt, nặng nhọc dập đầu một cái, sau đó đứng dậy đi tới trước mặt Phong Tịch, móc ra một túi gấm nhỏ đưa cho nàng: “Cái này là cha ta giấu đưa cho ta, muốn ta giao lại cho cô.”

“Đó là gì? Có phải cha để hận ta thấu xương nên lúc sắp chết đã nghĩ ra cách thức báo thù hay không?”. Phong Tịch thận trọng nhận lấy rồi mở ra, bộ dáng tỏ vẻ nhát gan ngại phiền phức.

Nàng kéo rộng túi gấm, lấy ra hai mảnh lụa trắng đã ngả ố vàng, trên đó viết đầy chữ, Phong Tịch nhìn kỹ càng rồi bỗng sùng sốt: “Đây là phương thuốc Từ Phủ Tán, Phật Tâm Đan sao?”

Phong Tịch nghe vậy cũng không khỏi kinh ngạc, xít lại gần nhìn, đúng là hai phương thuốc mà trong lúc ngầm điều tra mật thất nhà họ Hàn hắn đã lén lút chép lại được: “Nữ nhân, ta không nghĩ Hàn Huyền Linh ngoài miệng bảo hận cô đến tận xương tủy, nhưng trong lòng lại nhìn cô bằng con mắt khác. Trước khi chết còn tặng cô một phần đại lễ!”

“Thật sự không ngờ tôi! Hàn lão gia không phải hận ta đến mức muốn rọc gân tách xương, băm thầy vạn đoạn à? Sao bây giờ lại giao phương thuốc mà ông ta quý còn hơn cả tính mạng cho ta?”. Phong Tịch lẩm bẩm nói, nằng quá mức khiếp sợ rồi.

“Cha nói, Hắc Phong Tức mặt dù nhìn như đại nhân đại nghĩa nhưng tính tình gian xảo như hồ, lưng lơ khó nắm bắt, nếu đưa phương thuốc cho hắn không biết là lợi hay hại; còn Bạch Phong Tịch tuy phóng túng ngang ngạnh, kiêu ngạo bất tuân nhưng hành động lại nghĩa hiệp, võ nghệ cao siêu, nếu đưa cho cô ta không phải lo bị phản tử bại hoại cướp đi. Mà dựa theo tính tình của cô ấy cũng có thể tạo phúc cho thiên hạ.” Hàn Phác thuật lại một lượt lời của Hàn Huyền Linh.

Hai người Phong Tịch và Phong Tức nghe xong những lời này ngơ ngác nhìn nhau một lúc lâu, tiếp đó Phong Tịch nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Phác nhi, đệ chắc chắn những lời này là cha đệ nói ra?”.
“Ừ!” Hàn Phác hừ lạnh một tiếng, “Cô không muốn nó phải không? Thế thì trả lại cho ta!”

“Muốn! Sao lại không chứ!”. Phong Tịch vội vàng đem miếng lụa bỏ vào túi, sau đó cất vào trong lòng.

“Tiểu Phác nhi, cảm ơn đệ!”.

“Đừng gọi ta là Tiểu Phác nhi! Mắc ói quá!” Hàn Phác trợn mắt nhìn.

“Vây đi, ta kêu đệ là Phác nhi nhé? Phác đệ? Phác đệ đệ? Hay là.....” Con người Phong Tịch di chuyển, miệng vẫn tiếp tục chệch ra mấy cái danh xưng.

“Ta có tên có họ, đừng có gọi buồn nôn như vậy! Ta với cô cũng không liên quan gì tới nhau đâu, nữ nhân!” Hàn Phác lớn tiếng hét, vừa nói xong đã thấy lưng áo căng lên, chân bị nhắc bổng cách đất, mặt của Phong Tịch trước mắt bị phóng to gấp đôi.

“Cánh cáo đệ! Phác nhi, tiếng xưng hô ‘nữ nhân’ không phải đệ đệ có thể gọi, sau này nhớ kỹ cho ta, gọi là tỷ tỷ hoặc Tịch tỷ tỷ? Nghe không?”. Phong Tịch xách Hàn Phác lên, nhìn chằm chằm vào mặt cậu nói.

“Khụ khụ... Cô... khụ khụ... Thả ta xuống!”. Hàn Phác nắm lấy cổ áo ho khan mấy cái, đôi chân ra sức đạp giữa không trung.

“Kêu bằng tỷ tỷ!” Phong Tịch hoàn toàn không để ý, nắm chặt cậu, đôi mắt nhú lại, hàn quang trong mắt nhẹ nhàng phát ra.

“Tỷ tỷ... Tịch tỷ tỷ... Tỷ tỷ...”. Dưới sức mạnh áp bức, Hàn Phác vội cúi thấp cái đầu cao sang của mình.

“Vây mới ngoan, Phác nhi.”. Phong Tịch vỗ vỗ đầu cậu, sau đó buông tay, Hàn Phác ngã lộn xuống đất.

“Nữ nhân, lão Hàn vừa mới tán thưởng cô, cô đã bắt nạt con ông ta. Nếu ông ta biết, chắc chắn sẽ nhảy ra khỏi quan tài mất.”. Phong Tức lắc đầu thờ dài.

“Ê, hồ ly đen, chúng ta thương lượng chút coi.”. Phong Tịch ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Phong Tức.

“Không thương lượng.”. Phong Tức kiên quyết cự tuyệt, không để lại chút thể diện nào cho nàng: “Chuyện này không liên quan đến ta.”

“Sao lại không liên quan đến ngươi! Ngươi cũng chép trộm phương thuốc nhà người ta, nói thế nào cũng là có được lợi ích từ người ta. Cho nên với cô nhi nhà họ, ngươi tất nhiên phải chiếu cố một chút!”. Phong Tịch mặc kệ hắn có để thể diện cho nàng hay không.

“Phương thuốc kia ta có được là do bản lĩnh của bản thân, đâu tính là nhận được lợi ích. Cô thì ngược lại, người ta tự đưa nó cho cô, phần hậu lễ này cô phải báo đáp mới đúng.”. Phong Tức lại cười nhàn nhả thờ ơ, bộ dáng như chẳng liên quan gì đến mình.

“Hồ ly đen, khỏi cần ngươi lo, ngươi dẫn theo một đồng người kia, Chung Ly Chung Viên, kêu đại một người đến chăm sóc là được.”. Phong Tịch cố gắng thuyết phục hắn.

“Cô là nữ nhi, trông chừng con nít là việc của phụ nữ.” Phong Tức không có chút biểu tình.

“Ai quy định phụ nữ phải trông chừng con nít!”. Phong Tịch đứng lên cãi.

“Không thì để cho nó tự chọn đi.” Phong Tức nhìn Hàn Phác vẫn còn ngồi dưới đất xoa cái mông nhỏ nói.

“Được, ta tin rằng nó sẽ chọn đi theo ngươi.”. Phong Tịch đồng ý một cách tự tin.

“Hàn Phác, đệ lại đây.” Phong Tức vẫy tay gọi Hàn Phác đến gần, cúi người xuống nhã nhặn hỏi: “Hàn Phác, sau này đệ nguyện ý đi theo ta hay đi theo cô kia?”

“Phác nhi, đệ có tình nguyện đi theo con hồ ly đen này không? Nếu mà đệ đi theo hắn thì mỗi ngày đều được ném sơn hào hải vị, trên đường đi còn có nhiều mỹ nữ phong tình yêu thương ôm ấp, càng không phải nói đến những bàn tay ngọc ngà ấy sẽ may áo gấm cho đệ, quần áo mặc không xuể, mỹ thực ăn không hết! Cứ nghĩ đến ta lại chảy nước miếng.” Phong Tịch dụ dỗ cậu.

Hàn Phác nhìn Phong Tức, lại quay đầu nhìn Phong Tịch, sau đó khuôn mặt biểu cảm nhìn Phong Tức. Phong Tịch thấy thế không khỏi vui mừng, nhưng

không ngờ Hàn Phác lại nói như vậy: “Ta không muốn theo huynh, ta muốn theo tỷ ấy.”

Nói xong liền đi đến bên cạnh Phong Tịch, ngẩng đầu nhìn nàng, gương mặt ban ơn: “Sau này tỷ chăm sóc ta đi.”

“Cái gì?” Phong Tịch hét ầm lên, chỉ thiếu mỗi chuyện không tóm lấy Hàn Phác: “Tại sao đệ lại muốn theo ta? Đệ có biết đi theo ta ăn không ngon, mặc không đủ, nói không chừng mỗi ngày còn phải ngủ ngoài trời, theo hấn thì...”

“Ta biết.” Không đợi Phong Tịch nói hết, Hàn Phác ra vẻ đại nhân gạt đầu: “Ta biết đi theo huynh ấy sẽ được ăn ngon mặc đẹp, nhưng ta lo ngày nào đó đang ngủ sẽ bị bán đi mất. Đi theo tỷ mặc dù chịu khổ chút nhưng ít ra mỗi ngày đều có thể yên ổn mà ngủ.”

“Hả?.” Phong Tịch không nghĩ sẽ nghe được đáp án như thế, nhất thời nàng ngẩn người.

“Ha ha ha...” Một lát sau nàng cười như điên, cười đến mức cong luôn thắt lưng, một tay xoa bao tử, một tay chỉ vào Phong Tịch: “Hỗ ly đen, không ngờ ... không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay! Bị một đứa con nít... Ha ha... Ha ha... Ta cười chết mất!”

Mặt Phong Tịch trong nháy mắt lộ ra vẻ kinh ngạc nhưng hấn nhanh chóng khôi phục dáng vẻ công tử ưu nhã cao quý, trên môi hiện lên nụ cười ung dung nhả nhận: “Nữ nhân, cứ quyết định vậy đi, tiểu quỷ này để cô trông nom. Chỉ là không ngờ lão Hàn lại sinh được một đứa con thông minh như vậy.” Hấn nói câu cuối cùng giống như không cam tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Kiếm quang như tuyết người như hoa

“Phác nhi, đệ có nhớ đám áo đen đêm đó đến nhà mình có đặc điểm gì không?”

Ngoài thành Nguyễn có hai người cười một con ngựa trắng chậm chậm bước đi, ngồi đằng trước là Hàn Phác, ngồi đằng sau là Phong Tịch.

Hàn Phác suy nghĩ chút, sau đó lắc đầu: “Tất cả người ở đó đều che mặt, không nhìn thấy gì hết. À, nếu nhất định phải nói điểm gì đó đặc biệt thì chính là binh khí của họ, toàn bộ đều là đại đao”.

“Đao?” Phong Tịch cau mày, trên đời này chẳng biết có bao nhiêu người dùng đao.

“Đúng vậy, tất cả đều dùng đao.” Hàn Phác gạt đầu.

“Thế đệ có nhớ bọn chúng dùng chiêu thức gì không?” Phong Tịch hỏi lại, muốn có thêm chút manh mối.

Hàn Phác lắc đầu: “Mấy người áo đen đó vừa đến thì cha liền giấu ta đi, dặn ta nhất quyết không được chạy ra ngoài, vì vậy ta không thấy gì hết.”

“Sao cái gì đệ cũng không biết, vậy làm thế nào để tìm được mấy tên áo đen đó đây?” Phong Tịch duỗi tay ra trước cốc đầu Hàn Phác: “Đời này đệ có muốn báo thù nữa không hả?”

“Nhưng mà ta biết đám người áo đen đó đến vì phương thuốc nhà ta, ta nghe được bọn họ kêu cha ta giao thuốc ra đây.” Hàn Phác uất ức cúi đầu xuống.

“Ừ, khó trách toàn bộ thuốc nhà đệ đều bị lấy sạch. Còn về phương thuốc... bây giờ nó đang nằm trong tay ta.” Phong Tịch nâng cằm lên, trong mắt lóe ra tia sáng: “Nếu chúng ta tung tin đồn là phương thuốc của Hàn gia đang ở trong tay Bạch Phong Tịch, như vậy tất cả những kẻ ham muốn chiếm thuốc trong thiên hạ sẽ đuổi theo chúng ta. Chắc chắn đám áo đen đó cũng không ngoại lệ”.

“Cô... Nếu làm như vậy thì toàn bộ thiên hạ sẽ đuổi giết cô mất!” Hàn Phác nghe xong liền hét to: “Cô không muốn sống nữa rồi!”

“Cốc!” Đầu ngón tay Phong Tịch lại gõ một cái.

“Ồi ôi!” Hàn Phác không khỏi ôm đầu kêu đau.

“Tiểu tử, đệ sợ hả? Sợ bị mấy người đó giết?” Phong Tịch nhìn cậu cười.

“Ta mới là người không sợ!” Hàn Phác ưỡn ngực đưa ra khuôn mặt bé nhỏ khôi ngô, ngựa cao đầu trả lời: “Cô còn không sợ thì đường đường một nam tử hán như ta sợ cái gì! Huống chi ta còn muốn giết những tên áo đen đó để báo thù cho cha!”

“Ừm, thế này mới giống nam nhi.” Phong Tịch gạt đầu, ngón tay lại gõ vào sau ót Hàn Phác.

“Không được cốc đầu ta! Đau quá!” Hàn Phác sờ sờ sau ót nói.

“Ta chỉ muốn đệ thông minh hơn một chút.” Phong Tịch cười nói, sau đó dùng tay.

Hàn Phác nhìn về phía trước, con đường trước mắt bỗng trở nên mờ mịt, chẳng biết phải đi về đâu. Trong lòng cậu chợt sinh ra một thứ cảm giác mờ mịt, cảm thấy con đường này về sau sẽ không còn giống như xưa nữa, cuộc sống cơm ngon áo ấm, hạnh phúc bao bọc, ngày thơ vui về từ giờ trở đi đã bị chặt đứt, tương lai chỉ còn một con đường đầy mưa gió bụi trần.

Một lát sau, cậu quay đầu nhỏ giọng nói: “Này, đa tạ.”

Cậu tuy còn bé nhưng cũng là con nhà võ, giang hồ hiểm ác, cậu hiểu rõ Phong Tịch làm như vậy sẽ phải mạo hiểm rất lớn, thậm chí có thể mất mạng trong lòng không khỏi sinh ra cảm kích.

“Tiểu quý, kêu tỷ tỷ coi! Nghe không!” Phong Tịch giống như không nghe được lời cảm ơn của cậu, lại gõ vào trán một cái!

“Cô đừng có cốc đầu ta nữa thì ta gọi!” Hàn Phác ôm đầu đề phòng bị gõ tiếp.

“Được.” Phong Tịch đồng ý: “Kêu bằng tỷ tỷ!”

“Dạ...Dạ... Tỷ... Tỷ tỷ.” Hàn Phác vận vẹo một hồi rồi cuộc cũng nhỏ giọng gọi tiếng tỷ.

“Phác nhi ngoan!” Phong Tịch đưa tay ra định gõ đầu Hàn Phác, gần đến lại nhớ tới chuyện mình vừa đáp ứng liền sửa thành sờ sờ đầu.

“Tỷ tỷ, chúng ta phải đi hướng nào?” Đã kêu một lần, kêu thêm lần nữa Hàn Phác thấy thuận, nhẹ hơn.

“Không biết.” Phong Tịch trả lời ngắn gọn.

“Cái gì?” Hàn Phác lập tức kêu lên.

“Phác nhi, đệ bao nhiêu tuổi rồi, sao hay kinh ngạc quái gở vậy? Đệ mau lớn nhanh đi, chừng chạc chín chắn một chút để vào lúc quan trọng mới không sợ hãi! Hiểu chưa?” Phong Tịch không quên huấn luyện vị đệ đệ mới này.

“Mười ba tuổi.” Hàn Phác thành thật đáp.

“Đủ lớn rồi, lúc ta bằng tuổi đệ đã một mình lang thang trong chốn giang hồ.” Phong Tịch nhẹ nhàng nói.

“Hả?” Hàn Phác nghe thế không khỏi thấy hứng thú: “Một mình tỷ? Cha mẹ tỷ không lo lắng sao?”

Ai ngờ Phong Tịch chẳng để ý đến câu hỏi của cậu mà chăm chú nhíu mày suy nghĩ gì đó, lát sau hai mắt nàng sáng lên, vỗ tay nói: “Phác nhi, ta nghĩ ra một cách.”

“Nghĩ ra gì cơ?”

“Nếu như tung tin đồn nói phương thuốc ở trên người ta, đến lúc đó sẽ có rất nhiều người đến đuổi giết, ta thì không sợ bọn chúng, chỉ là đệ...” Ánh mắt nàng liếc cậu một cái: “Vội võ công ít ỏi của đệ chắc chắn sẽ khó giữ tính mạng, bởi vậy ta nghĩ tới biện pháp tốt hơn.”

“Biện pháp gì?” Hàn Phác hỏi lại, thấy Phong Tịch nói cũng có lý, vội võ công của cậu thì đừng nói tới báo thù, ngay cả tự bảo vệ mình cũng không nổi, đến lúc đó không chừng còn liên lụy tỷ ấy.

“Phương thuốc kia bị con hồ ly đen chộp trộm một ít, mà võ công của hắc cao gấp đệ không biết bao nhiêu lần. Và lại bên người hắc cao còn có nhiều cao thủ bảo vệ, chỉ bằng chúng ta tung tin đồn nói rằng phương thuốc đang ở trong tay Phong Tức, khiến tất cả mọi người truy đuổi hắc cao, chúng ta chỉ cần đi theo sau chờ đám người áo đen xuất hiện là được.” Phong Tịch cười híp mắt nói: “Muru kẻ của tỷ tỷ ta đây không tệ phải không?”

Hàn Phác nghe xong choáng váng, một lúc lâu sau mới ấp úng nói: “Đây...đây không phải là tỷ hãm hại huynh ấy sao.”

“Nói gì đó!” Phong Tịch vỗ vào ót cậu, nàng có hứa là không cốc đầu chứ đâu có hứa là không vỗ: “Con hồ ly đen kia xảo trá, hay thay đổi, âm hiểm, cay độc... Võ công lại ít có đối thủ, đệ lo lắng cho tên ấy chỉ bằng nên lo cho những kẻ đuổi theo sẽ bị mất mạng hết đi!”

“Hừ! Ngắm ngấm hãm hại người khác lại còn nói xấu sau lưng mà ra về vô cùng có lý như vậy, đúng là hiểm thấy nha, nữ nhân!”

Đang sau có tiếng người truyền đến, cả hai quay lại nhìn thì thấy Phong Tức đang ngồi thẳng trên lưng một con ngựa đen, theo sau hắc cao là hai người cũng đang cưỡi ngựa chính là anh em sinh đôi Chung Ly và Chung Viên. Tiếp đến là một chiếc xe ngựa, người đánh xe là một lão già ước chừng năm mươi tuổi, tay cầm roi da, sắc mặt vàng vọt nhưng đôi mắt lóe lên tinh quang rõ ràng.

“A, hồ ly đen, người đến rồi.” Phong Tịch tím tím chào hỏi, hoàn toàn không xấu hổ vì việc mình lúc nãy mới trù tính hại người: “Đến rồi thì tốt, mượn xe ngựa của người một chút, ta buồn ngủ quá.”

Nói xong nàng lập tức phi thân lên xe ngựa, tay vẫy vẫy người đánh xe: “Chung lão bá, đã lâu không gặp.”

Rồi nàng nói với Chung Viên, Chung Ly: “Điểm tâm bên trong xe ta ăn nhé, nếu như hồ ly đen đói bụng, các người tìm cách lấp miệng hắn lại, đến địa phương tiếp theo kêu ta dậy.” Dứt lời liền chui vào xe ngựa.

“Tỷ tỷ, chúng ta đi đâu?” Hàn Phác bị bỏ trên lưng ngựa gấp gáp hỏi.

Màn xe vén lên, Phong Tịch thò đầu ra, chỉ chỉ Phong Tức nói: “Hỏi hắn.”

Sau đó chui đầu vô lại, không thấy ra nữa.

Hàn Phác nhìn Phong Tức trung cầu ý kiến.

“Chúng ta tới thành Ô trước”. Phong Tức thần nhiên nói, sau đó kéo dây cương, dẫn đầu đi trước.

Mà Hàn Phác đằng sau quay đầu nhìn chiếc xe ngựa yên tĩnh không tiếng động kia, bắt đầu hoài nghi có phải mình chọn đi theo sai người rồi không?

Tại thành Ô, biên giới Bạch Quốc có một con sông dài như dải ngọc uốn quanh, thẳng vào phạm vi đất vương Kỳ Vân. Đây chính là sông Ô Vân dài một ngàn hai trăm dặm, một trong bốn con sông lớn tại Đông Triều.

Lúc này có một chiếc thuyền đang đậu trên bờ sông, bề ngoài không có gì đặc biệt, duy chỉ có thân thuyền khác lạ do được phủ toàn bộ màu đen.

Đầu thuyền có hai người đang đứng, một lớn một nhỏ, người lớn là một công tử trẻ tuổi mặc gấm bào rộng màu đen, mặt như mao ngọc, dáng vẻ khoan thai, trên mặt còn có nét cười nhẹ nhàng ưu nhã, khí chất cao quý tiêu sái. Người nhỏ là một thiếu niên chừng mười ba, mười bốn tuổi mặc áo trắng, khuôn mặt phảng phất nét trẻ con, hai người này chính là Phong Tức và Hàn Phác.

Còn Phong Tịch vốn dĩ đang tựa vào lan can thuyền bây giờ lại lặn ra đầu thành thuyền chìm vào mộng đẹp.

Nắng chiều hoàng hôn từ trên trời chiếu rọi ánh vàng xuống mặt sông Ô Vân gợn sóng trong vắt, trời nước hòa thành một màu không nhiễm bụi trần, ngay cả mấy bụi cỏ lau bên bờ sông cũng vương sắc vàng nhạt đọng đưa trong gió, dường như đang khoe nét quyến rũ cuối ngày.

Phong Tức nhíu đôi mắt phượng lại, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời đỏ xa xa đang lặn về trời tây, vạt tia sáng vàng bao phủ quanh thân hắn. Giờ khắc này hắn chợt im lặng, tựa như một vị thần luôn đứng sừng sững như thế từ thời viễn cổ, vô cùng điềm tĩnh, hoàn toàn không giống vị công tử ôn nhã vui vẻ ngày thường. Thân ảnh màu đen hiện ra giữa ánh tà dương trở nên cao lớn, bình thản như ngọn núi hùng vĩ, lại mang theo chút cô tịch, phảng phất như toàn bộ đất trời chỉ tồn tại một bóng hình ấy.

Mà Hàn Phác lại chăm chú nhìn trộm Phong Tịch đang ngủ say sưa trên ván thuyền, giống như nghiên cứu điều gì đó, chỉ là nghiên cứu một lúc lâu vẫn không thể hiểu nổi, người này sao có thể là Bạch Phong Tịch danh truyền thiên hạ ?

Từ thành Nguyễn đến thành Ô, căn bản Phong Tịch chỉ có hai chuyện để làm: ăn với ngủ. Nàng giống như ngủ không đủ, trừ đang đứng, chỉ cần ngồi hoặc nằm xuống là lập tức lặn ra ngủ ngon lành, chuyện này thật sự khiến Hàn Phác bội phục không thôi!

Mà ăn cái gì, ôi...! Nghĩ đến ngày đầu tiên, nàng ăn sạch bách điểm tâm mà Chung Ly, Chung Viên chuẩn bị cho Phong Tức đủ ăn trong hai ngày, sau đó thần nhiên đi ngủ.

Còn bọn họ buộc lòng phải dừng lại bên đường, kiếm một quán nhỏ để ăn cơm. Đồ ăn vừa lên, mấy người bọn họ đã đói bụng đến mức ngấu nghiến như hổ, vậy mà Phong đại công tử chỉ nhìn lướt qua, không hề động đến một chiếc đĩa đã đứng dậy đi vào xe ngựa. Chỉ lát sau từ trong xe ngựa vang lên tiếng kêu thảm, thanh âm nằng chừ như cổ nện đau: “Hồ ly đen! Ta giết ngươi!”

Chung Ly, Chung Viên và vị Chung lão bá kia vẫn cúi đầu mãi miết ăn, giống như không nghe thấy tiếng ầm ầm trong xe ngựa, chỉ có cậu lo lắng nhìn cái xe ngựa, sợ rằng ‘xe hư người chết’, ngay cả cơm cũng quên ăn, vẫn là Chung lão bá vỗ vỗ vai cậu trấn an, muốn cậu đừng lo lắng. Tất nhiên cuối cùng thì hai người kia cũng không nào tới mức gây ra án mạng, ngay cả vết thương cũng chẳng có, cậu nghĩ cao thủ đánh nhau đúng là không giống mấy loại vũ phu tầm thường ẩu đả.

Mà Phong Tịch lúc này lại một thân nữ nhi quang minh chính đại nằm ngủ trên ván thuyền, hoàn toàn không đếm xỉa tới ban ngày ban mặt, cũng chẳng thèm quan tâm bên cạnh có đàn ông, xem trời như màn che, đất như giường chiếu, nằm ngủ say sưa thoải mái!

Một tay nàng gối sau đầu, một tay thả lỏng bên hông, mái tóc đen dài xõa ra trên ván thuyền tựa như dải lụa màu đen óng ả phủ trên đất. Gió sông lướt nhẹ, dải lụa nhẹ nhàng phiêu tán bay lên, có sợi roi xuống tà áo trắng như làn khói quấn quanh đám mây, có sợi lại lơ đãng trên không trung, trơn trượt hạ xuống đôi gò má của nàng, lưu luyến không muốn rời xa khuôn mặt như ngọc, chậm rãi lay động...

Phong Tức ngoảnh đầu lại bắt gặp Hàn Phác nhìn chằm chằm Phong Tịch, trong mắt cậu thấp thoáng sự mê muội, hoài nghi, hâm mộ, tán thưởng, than thở... Ánh mắt trên khuôn mặt nhỏ này tràn ngập những suy nghĩ sâu xa không xứng với tuổi tác. Tay hắn duỗi tay ra vỗ lên đầu cậu. Hàn Phác quay đầu liếc hắn, nửa tức giận nửa đành chịu.

Chợt nghe có tiếng “Tôm” vang lên, hai người đồng thời nhìn lại không thấy Phong Tịch đâu, chỉ có mũi thuyền vắng cả đồng bọt nước, một lát sau cả hai mới lấy lại tinh thần, vội tình ngộ ra: Phong Tịch nhất định đã bị rơi xuống sông!

“Á, tỷ ấy có biết bơi không?” Hàn Phác hét một tiếng kinh hãi muốn nhảy xuống cứu nàng, không ngờ Phong Tức cản cậu lại, miệng nhẹ nhàng đếm số: “Một, hai, ba, bốn... mười!”

Ào! Nước sông bắn lên khắp nơi, sau đó thấy Phong Tịch nổi lên.

“Khụ khụ... Người thấy chết không cứu... khụ...khụ... hồ ly!”. Nàng vừa ho vừa bơi lại.

“Nữ nhân, ta rất khâm phục cái sự ngu của cô, cô có thể ngu được trong nước nữa”. Phong Tịch tấm tắc khen ngợi, không khó để phát hiện ra ý châm chọc trong lời nói.

Phong Tịch từ dưới nước phóng lên cao, toàn thân ở trên không trung làm nước bắn tung tóe lên thuyền, hai người kia cả người dính đầy nước sông.

“Một mình hưởng không bằng nhiều người hưởng, nước sông mát như vậy ta cũng chia cho các người hưởng thụ một chút.” Phong Tịch hạ xuống đầu thuyền, nhìn hai người trên thuyền bị mình văng nước ướt hết không khỏi vui vẻ nói.

“Chậc!” Tiếng huýt sáo của Phong Tịch phát ra, đôi mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm vào Phong Tịch: “Nữ nhân, mặc dù cô vô cùng lười biếng nhưng lại không lười phát triển da thịt nha.”. Hần tình tường nhìn từ trên xuống dưới, ti mỉ đánh giá: “Chỗ nên to thì to, chỗ không nên to thì không to, về điểm này mà nói, cô vẫn có chút đáng khen.”

Vừa nói còn vừa tự gật đầu.

Toàn thân Phong Tịch lúc này ướt đầm, áo trắng dính sát vào người, đường cong đẹp đẽ rõ ràng hiện lên, mái tóc đen rũ sau lưng, một giọt nước từ trên tóc rơi xuống, khuôn mặt như bạch ngọc ngậm nước, trong suốt quyến rũ, phảng phất như thủy yêu dưới sông tự do bày ra mị lực mê hoặc.

Hàn Phác vừa thấy bộ dáng Phong Tịch, tuy tuổi vẫn còn nhỏ nhưng cũng vội vàng xoay người sang chỗ khác, mắt nhắm lại, trong đầu nhớ tới Tây Tịch trong nhà trước kia đã dạy: “Phi lễ chớ nhìn”. Trong lòng cậu hoài nghi, đối với người như Phong Tịch mà nói trên đời này liệu còn có từ “Lễ” không?

Phong Tịch lúc này mới phát hiện ra trạng thái của bản thân, có điều Bạch Phong Tịch chính là Bạch Phong Tịch, trong tình trạng này cũng không hề xấu hổ. Nàng hất mái tóc ướt lên phía trước, che khuất đi vài phần cảnh xuân, cười hi hi nói: “Có thể được Hắc Phong Tịch nổi tiếng thiên hạ khen ngợi, thật là vinh hạnh quá!”

Tiếng cười còn chưa dứt, nàng tung mình đến trước mặt Phong Tịch, hai tay mở ra, thân thể mềm mại xoay tròn, tựa như thủy yêu mị hoặc ca múa: “Dáng vẻ này của ta so với những cô nương ở Thiên Hương Lâu, Vạn Hoa Lâu như thế nào?”

Nàng vừa nói vừa xoay nhanh hơn, nước bay vệt ra tạo thành một tầng hơi ẩm sương mù bao quanh thân khiến người ta không thấy rõ, nhân tiện cũng phủ ướt người Phong Tịch.

“Các cô nương ở Thiên Hương Lâu, Vạn Hoa Lâu ai nấy đều ôn nhu sẵn sốc, nũng nịu động lòng người, quyết không giống cô bắn nước ướt nhẹp cả người ta.” Phong Tịch nheo mắt lại cười khỏ.

“Hừ, vậy sao?” Phong Tịch dừng lại mỉm cười, nghiêng đầu hỏi, đôi mắt có lẽ ngậm qua nước nên hiện ra tia sáng trong vắt, mát mẻ.

“Ừm, cô dù không ôn nhu cũng chẳng nũng nịu, nhưng các cô nương ở Thiên Hương Lâu cũng chẳng ai có bản lĩnh hất nước ướt người ta.”. Phong Tịch lau khuôn mặt dính đầy nước, bắt đầu đi thờ dài nói.

“Ha ha...” Phong Tịch cười to, khoe mắt liếc thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Hàn Phác, đầu ngón tay bắn ra một giọt nước vào giữa trán cậu.

“Ồi chào!” Hàn Phác kêu đau một tiếng, xoa xoa trán, mờ to mắt tức giận nhìn Phong Tịch, đối với người như vậy đúng là không nên nói tới cái chữ “Lễ”!

“Tiểu quý! Đệ đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau đi tìm quần áo cho tỷ tỷ thay!” Phong Tịch chỉ huy không chút khách khí.

Nàng vừa dứt lời đã thấy người hầu của Phong Tịch mang một bộ xiêm y đi vào, cung kính đưa cho Phong Tịch: “Tịch cô nương, mời cô vào trong khoang thuyền để thay y phục ướt.”

“Chung Ly, người thật ngoan.” Phong Tịch nhận lấy bộ quần áo, cười híp mắt vỗ vỗ đầu người hầu.

“Tịch cô nương, tôi là Chung Viên.” Khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của người hầu đỏ bừng như mặt trời chiều tây.

“Hả?” Phong Tịch giương đôi lông mi dài, cố chấp nói: “Không sao, dù sao Chung Ly Chung Viên đều là người một nhà mà.”

Nói xong nàng xoay người đi vào khoang thay quần áo.

Đợi đến khi thay y phục xong, thuyền đã bắt đầu căng buồm.

“Cô định đi đâu?”. Phong Tịch khoanh tay đứng thẳng ở mũi thuyền, không quay đầu lại thản nhiên hỏi.

“Còn tùy.” Phong Tịch cũng nhàn nhạt đáp, ngẩng đầu nheo mắt nhìn muôn ngàn mây biển ảo bồng bềnh dang tây: “Lên bờ, đi tới đâu hay tới đó.”

Hàn Phác nghe vậy theo bản năng túm lấy tay áo Phong Tịch.

Phong Tức liếc mắt thấy, khóe miệng hiện lên tia cười nhẹ: “Hàn Phác, đệ chắc chắn muốn đi chung với cô ta sao?”

“Đương nhiên!” Hàn Phác nắm chặt ống tay áo Phong Tịch, trả lời không có chút do dự. Không hiểu vì sao mỗi lần thấy ánh mắt Phong Tức đảo qua, trong lòng cậu liền sinh ra cảm giác lạnh lẽo, luôn cảm thấy cặp mắt sáng kia quá thâm sâu, mọi sự vật trong đôi mắt ấy đều trở nên trong suốt giống nhau. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà cậu không muốn đi cùng hắn.

“Thật không?” Phong Tức cười sâu xa khôn lường, sau đó thanh âm thấp đến mức không thể nghe thấy: “Vốn dĩ muốn kéo đệ lại, nhưng... sau này đệ sẽ biết!”

“Huynh nói gì cơ?” Hàn Phác nghe không rõ cũng nghe không hiểu.

“Không có gì.” Phong Tức quay đầu nhìn Phong Tịch, nụ cười trên mặt nhàn nhạt: “Các người muốn điều tra tung tích đám người áo đen đã giết Hàn gia? Muốn dùng bản thân làm mồi nhử sao?”

“Trong lòng ta đã xác định mồi nhử là cái gì rồi, còn về phần đám người áo đen này...” Phong Tịch nâng mái tóc dài vẫn còn dính vài giọt nước, ánh mắt nàng lấp lánh như vì sao, sáng tựa như kiếm trong tuyết, sau đó lập tức biến mất, miễn cưỡng nói: “Ngươi chắc cũng nghĩ giống ta, năm năm trước, dù chúng ta đã san bằng Đoạn Hồn Môn nhưng lại không trừ tận gốc, năm năm sau Đoạn Hồn Môn xuất hiện tại Bạch Quốc. Bọn chúng mai danh ẩn tích năm năm, sau đó trở lại Tuyên Sơn càng ác độc tàn nhẫn hơn. Nhìn cách hành sự của đám áo đen diệt Hàn gia này rất có khả năng là người của Đoạn Hồn Môn. Đoạn Hồn Môn từ trước đến nay chỉ nhận tiền mới làm việc, người có thể mời được chúng hẳn phải là kẻ rất giàu có!”

“Để đạt mục đích, không từ thủ đoạn – đây chính là tôn chỉ của Đoạn Hồn Môn!”. Phong Tức ngẩng đầu, buồm đã căng lên: “Ta đi theo sông Ô Vân tiến vào Kỳ Vân, chỉ bằng cô đi Nam Quốc thử xem, chuyến này ta giúp cô truy tìm tung tích của bọn áo đen, cô giúp ta tìm Huyền Tôn Lệnh thật đang ở đâu, sau đó sẽ đến tập trung ở Hoàng Quốc, thế nào?”

Phong Tịch nghe vậy quay lại nhìn hắn, đôi mắt nàng bắt được ánh sáng chột lóe rồi biến mất trong đôi mắt hắn, bỗng nhiên cười cười: “Vì sao ngươi cứ cố chấp muốn tìm Huyền Tôn Lệnh? Hắc Phong Tước chẳng lẽ thật sự muốn dựng lên một cái Hắc vương triều sao?”

“Hắc vương triều?” Phong Tước mỉm cười nhẹ khó nắm bắt rồi nhìn về phía trước thuyền: “Chẳng qua có người nhờ vả ta thôi.”

“Người nào mặt mũi to vậy, có thể khiến ngươi làm việc cho hắn?”. Phong Tịch nở một nụ cười mỉa mai: “Hắn không sợ nhờ nhầm người sao?”

“Công tử Lan Tước của Hắc Phong Quốc.” Phong Tước thần nhiên nói, ánh mắt chuyển sang nhìn Phong Tịch: “Lần trước ta giúp cô trả nợ, số châu báu ấy đều là do công tử tặng cho, nói như vậy thì cô cũng nợ người ta một ân tình. Huyền Tôn Lệnh là thứ hắn muốn, cô sẵn tiện hỏi thăm cho hắn một chút.”

“Công tử Lan Tước?”. Phong Tịch nghe thấy vậy liền ngoảnh đầu đi, vừa cười sáng lạn lại vừa đùa cợt: “Nghe nói một trong tứ đại công tử của Đông Triều, Lan Tước công tử là người thanh cao nhả dật như u lan trong cốc, ta tưởng người như công tử hẳn phải rời xa chốn phàm trần rồi chứ, sao lại cố chấp muốn tranh một tấm Huyền Tôn Lệnh dính ngàn vạn dầu tay dơ bẩn, vô số máu tanh thế kia? Chẳng những hắn phải thuộc cấp đến đoạt lại còn dùng số tiền lớn hối lộ đám người trong giang hồ. Thế nào mà vừa nhắc đến giang sơn mỹ nhân, tiền tài quyền lợi, mấy kẻ có thanh cao thánh khiết cỡ nào cũng giống một lũ chó vừa bẩn vừa thối!”

Đối với chuyện Phong Tịch hay châm chọc khiêu khích, Phong Tước dường như nghe mãi thành quen, nụ cười nhẹ nhàng trên gương mặt vẫn không đổi, nhìn bờ sông đáp: “Thuyền sắp rời bến rồi, cô muốn đi chung với ta đến Kỳ Vân sao?”

“Còn lâu mới đi chung với con hồ ly đen nhà ngươi!” Phong Tịch duỗi tay nắm áo Hàn Phác, sau đó bay lên đáp xuống bờ.

“Nữ nhân, đừng quên lời hẹn, gặp tại Hoàng Quốc.” Phong Tước thần nhiên ném qua một câu.

“Ha...hồ ly đen, dù ta có tìm được Huyền Tôn Lệnh cũng không đưa cho ngươi, ta sẽ đưa cho thế tử Hoàng Quốc!” Phong Tịch cười mỉa mai.

“Vì sao?”

Phong Tước hỏi một câu, thuyền đã chạy càng lúc càng xa nhưng thanh âm của Phong Tịch vẫn văng vẳng như cũ.

“Bởi vì đó là hy vọng của huynh ấy, là thứ huynh ấy đã dùng tính mạng đánh đổi!”.

“Huống hồ ta còn chưa có đồng ý cái lời hẹn kia đâu.” Nhìn cánh buồm trắng đi xa, màu trắng duy nhất trên chiếc thuyền màu đen đó, Phong Tịch lầm bầm nói.

Cánh buồm trắng cuối cùng cũng trôi về phía chân trời, người trên bờ vẫn si ngốc như cũ, nhìn non xanh nước biếc giữa trời chiều, trong lòng lại cảm thấy nặng trĩu.

“Tỷ tỷ, chúng ta đi đâu bây giờ?” Hàn Phác gọi Phong Tịch đang neho mắt nhìn về phía xa xôi.

“Tùy.” Phong Tịch vẫn trả lời như trước.

“Ngoài trừ chữ “tùy” ra, còn câu trả lời nào khác không?” Hàn Phác lần thứ hai nghi ngờ lựa chọn của chính mình.

“À.” Phong Tịch cúi đầu nhìn cậu, sau đó nghiêng đầu suy nghĩ: “Chúng ta theo đường này mà đi, qua Nam Quốc, Hoa Quốc, Bạch Phong Quốc, Hắc Phong Quốc, Kỳ Vân... Cứ đi thẳng như vậy, một ngày nào đó sẽ gặp những tên áo đen thôi.”

“Giờ cơ? Cứ đi như vậy? Không có manh mối gì mà cứ đi lung tung hả?”. Hàn Phác mở to hai mắt không dám tin nhìn Bạch Phong Tịch, không khỏi khẳng định giả thiết trong lòng mình: Trên giang hồ đồn rằng dũng mãnh phi thường, tài giỏi phi phạm, thông minh cơ trí, tất cả đều là chém gió!

“Bốp! Cái mặt tiểu quỷ nhà ngươi sao thế?”. Ngón tay Phong Tịch gõ vào sau ót Hàn Phác, sau đó dẫn đầu đi trước: “Có nghe qua câu ‘mặc ở Bạch Quốc, ăn ở Nam Quốc, võ tại Hoàng Quốc, văn tại Bạch Phong Quốc, chơi tại Hoa Quốc, nghệ thì Hắc Phong Quốc’ chưa, hiện giờ tỷ tỷ sẽ đưa ngươi đi hưởng thụ một cuộc sống phóng túng!”

*****

Nam Quốc, sơn đạo tại biên giới phía Tây.

Hai người một lớn một nhỏ đang từ từ bước đi, đằng trước là một cô gái áo trắng, tay áo phấp phới, tóc đen như mun, cước bộ nhẹ nhàng, vẻ mặt vui sướng. Còn người đi phía sau là một thiếu niên áo trắng, đeo một cái túi nhỏ trên lưng, bộ áo trắng của cậu đã thành màu xám, khuôn mặt tuấn tú trở nên mệt mỏi, đôi mắt âm trầm không thấy ánh sáng, miệng thều thào thốt lên:

“Sao đệ lại muốn đi theo tỷ chứ? Đây là quyết định sai lầm nhất trong đời đệ!”

“Đi theo tỷ chỉ ăn được bữa đực bữa cái, có lúc còn ăn cơm không trả tiền, chạy không thoát thì đệ đệ lại chỗ nào đó, không lại phải ăn rau dĩa quả đại, uống nước bần khe suối.”

“Tôi nghĩ thì không phải dưới mái hiên nhà người ta cũng là ở trên cây, hoặc là trong ngôi miếu đồ nát nào đó mà chỉ có độc một cái chiếu, ngày phơi nắng đêm hứng gió, không có một ngày nào yên ổn!”

“Làm sao có thể được! Tại sao đệ nhất đệ nhị thiên hạ Bạch Phong Tịch lại không có tiền?! Mấy đại hiệp không phải đều uy phong lẫm liệt, thất lung bạc triệu ư?”

“Đệ hẳn phải đi theo Hắc Phong Tức mới đúng, giả sử có bị bán trong lúc mơ ngủ thì ít nhất cũng được ăn no ngủ khỏe mấy bữa!”

Không cần nghĩ cũng biết người đang mờ mờ ra đây oán giận này chính là Hàn Phác lúc trước nhất quyết phải đi theo Bạch Phong Tịch, nhưng lúc này lại vô cùng hối hận.

“Phác nhi, đệ mười ba tuổi chứ không phải tám mươi ba tuổi, đừng có đi chậm giống mấy ông già như thế!”. Phong Tịch quay đầu lại gọi thì đã cách bốn, năm trượng với Hàn Phác phía sau.

Còn Hàn Phác nghe thấy thế liền đặt mông ngồi xuống đất luôn, dùng một tia sức lực cuối cùng tức giận trừng mắt nhìn Bạch Phong Tịch, im lặng phản kháng.

Phong Tịch bước trở lại, thấy cậu không chịu nổi mệt mỏi, vẻ cười nhạo tràn đầy trên mặt: “Ai đã tự nhận mình là nam tử hán thế, sao mới có một đoạn đường núi thôi mà đã đi không nổi?”

“Đệ khát, đệ đói, đệ không có sức!” Hàn Phác lười phản bác.

“Ai! Được rồi, ta đi tìm xem xem có thể bắt được một con thỏ hoang hay gà núi nào đó cho đệ bỏ bụng không?”

Phong Tịch cảm thấy hơi phiền, mang theo con nít đúng là không hay, đặc biệt là loại thiếu gia ăn ngon mặc đẹp, mới đi được một đoạn đường đã không nổi rồi, lại còn kén cá chọn canh... Có điều... cái tật xấu kén ăn này đã bị mình trị gần hết, ít nhất thì lúc đói, chỉ cần có cái ăn, nó đều ăn ngồm ngoàm như hổ.

“Còn nếu đệ khát... Hình như gần đây cũng không có con suối nào.”. Phong Tịch chuyển mắt, hạ giọng nói sát bên cậu: “Chi bằng uống máu của thỏ hoang hay gà núi đi, vừa giải khát lại vừa bổ dưỡng!”

“Oe... Oe...” Hàn Phác vội dẩy nàng ra đứng dậy nôn lấy nôn để, lại chỉ nôn khan được vài cái, mấy thứ trong bụng cậu đều đã tiêu hết.

“Haha... Phác nhi... Đệ thật sự là thiếu rèn luyện!” Phong Tịch cười cười: “Nhớ kỹ, tìm củi đi, sống trong thiên hạ này không có chuyện không làm mà được hưởng!”

“Biết rồi ạ.”

Hàn Phác thì thảo loạn choạng đứng lên tìm chút củi, sau đó đến một mảnh đất bằng phẳng dùng dao găm bên mình dọn thành khoảng trống, chất củi lên chờ Phong Tịch trở về.

“Phác Nhi ngoan, đốt lửa.”

Từ rất xa đã nghe thấy tiếng Phong Tịch, Hàn Phác biết nàng đã bắt được con mồi, vội vàng tìm đá đốt lửa, khi lửa bén vào củi cháy bùng, Phong Tịch

đã một tay cầm con gà nui, một tay cầm hai quả đại trở về.

“Ăn cho đỡ khát trước đi.” Phong Tịch ném quả đại vào tay Hàn Phác.

Hàn Phác vừa nhận được liền cắn một miếng to, dùng sức hút ngụm nước trong quả đại, sau đó thở phào nhẹ nhõm, vị chua của nước trái cây lúc này cũng không kém quỳnh tương ngọc lộ [1] là mấy.

[1] Quỳnh tương ngọc lộ: Quỳnh là ngọc đẹp, tương và lộ là cách gọi chất lỏng, cái này nghĩa là rượu làm từ ngọc đẹp. Thời xưa người ta tin rằng uống rượu làm từ ngọc có thể thành tiên. Thành ngữ này chỉ rượu hay đồ uống ngon

“Phác Nhi, chúng ta ăn gà nướng hay gà ăn mây [2]?” Phong Tịch tay lưu loát mổ con gà, động tác thuần thục như vậy nếu không rèn luyện vài ba năm thì tuyệt đối không thể làm được.

[2] Gà ăn mây (gà nướng bunn): một món ăn độc đáo của người Trung Hoa. Có một giai thoại trên đất nước Trung Hoa kể về món ăn nướng bằng bunn và mùi vị không thể lẫn vào đâu được. Một gã ăn mây vô gia cư người Hàng Châu, trong cơn đói kém, đành phải liều mình bắt trộm gà ở sân vườn một nhà ven đường để xoa dịu những tiếng ục ục phát ra từ cái dạ dày trống rỗng đã nhiều ngày qua. Bị người chủ bắt gặp, hắn bỏ chạy thực mạng và cuối cùng, dừng lại ở bên bờ sông và giấu con gà ăn trộm được vào một hồ bunn. Đêm ngày hôm đó, hắn quay lại để móc con gà ra, lúc này toàn thân con gà cùng lông lá đã bị bunn phủ kín. Tên ăn mây đốt một đồng lửa lớn để nướng gà, nhưng vì không có dụng cụ gì để đựng nên hắn ném cả con gà vào đồng lửa. Một điều ngạc nhiên là khi lớp bunn bọc gà bị vỡ, toàn bộ các thớ thịt hồng hồng không hề dính đến một chút lông gà được mở ra cùng với mùi thơm ẩn tượng. Món gà nướng này ngon đến nỗi tên ăn mây quyết định mang ra chợ bán. Tiếng lành đồn xa, đồn tới cung vua. Hoàng thượng khăng khăng muốn nếm và biết cách chế biến món ăn này. Kết quả là món gà nướng này đã được đưa vào thực đơn trong cung vua và trở thành một món ăn rất nổi tiếng cho đến ngày nay.

“Nướng...” Trong miệng Hàn Phác chứa đầy quả, đang câu có cái gì đó ăn nhanh một chút.

“Đây là gà nướng Phong thị.” Phong Tịch đem gà nướng trên lửa: “Phác nhi, lửa hơi nhỏ, đệ thổi nó to lên chút.”

“Phù!” Hàn Phác ăn xong một quả đã có chút sức lực, cúi xuống thổi lửa.

“Chưa được, to hơn nữa!” Phong Tịch vừa nói vừa ướp gia vị lên con gà: “Nếu thổi lửa không to, lát nữa ta cho đệ ngồi cắn xương gà!”

Biết tính Phong Tịch nói được làm được, Hàn Phác vội vàng hít sâu, khí tụ đan điền, dùng hết sức thổi “phù!!!” một cái.

“Bùm!”

Cúi lửa, bụi đất bay khắp không trung, tro đen tán loạn rơi lên đầu, lên mặt, phủ kín hai người.

“Hàn Phác!” Phong Tịch xua xua bụi trên mặt, khuôn mặt vốn trắng trẻo đã biến thành đen thui, nằng mồm to mắt, nghiêng răng phun ra hai chữ lạnh như sương mùa thu.

“Đệ không có cố ý mà!”. Hàn Phác phản xạ bật dậy như cung tên chạy trốn sau mấy cái cây, động tác của cậu còn nhanh hơn cả thỏ hoang!

“Đứng lại!” Phong Tịch phi thân đuổi theo, làm sao còn thấy bóng dáng cậu.

Hàn Phác trốn sau bụi cây từ từ mấp máy môi, sợ rằng không cẩn thận sẽ bị Phong Tịch phát hiện. Trong lòng lại ngàn vạn hối hận, đáng ra nên đi theo Phong Tịch mới đúng, ít nhất trước khi chết huynh ấy sẽ cho cậu ăn no nê!

“Vút!”. Phía sau truyền đến một tiếng vang nhỏ, ‘truy binh’ đã tới rồi! Cậu nhảy ra, đem hết khí lực từ thời bú sữa của mình cho tới giờ thi triển kinh công mèo cào bỏ chạy.

“Đình!” Tiếng gió phía sau như tiếng binh khí phá không xuyên tới, mạnh mẽ không thể đỡ!

“Đệ không cố ý! Lần sau đệ sẽ cẩn thận một chút!” Hàn Phác thề thảm kêu la.

Nhưng tiếng gió đằng sau lại càng lúc càng nhanh, một luồng khí lạnh đã áp sát đầu.

Phong Tịch không đến mức nhẫn tâm vậy chứ? Giữa trăm thứ bữa vậy cậu quay đầu lại nhìn, vừa thấy phía sau, ba hồn sáu phách của cậu bị dọa mất đi một nửa!

Mũi nhọn tựa như bông tuyết đầy trời cuốn chặt lấy Hàn Phác, bao phủ cậu trong màn mưa, còn cậu lại không kịp kinh ngạc sợ hãi vì thứ hoa tuyết chói mắt kia đã thấy lưỡi kiếm sắc da mình, một luồng khí lạnh thấu xương nổi lên, nhắm mắt lại, trong đầu chỉ còn vang lên câu “Tỷ tỷ cứu đệ!”.

Qua thật lâu vẫn chưa thấy đau đớn do mũi kiếm đâm vào, mà luồng khí lạnh kia lại nhạt đi không ít, xung quanh thập phần im lặng. Hàn Phác lặng lẽ mở một mắt, liếc nhìn thử, lại thiếu chút nữa không thở được.

Mũi kiếm sắc bén sáng như tuyết đã cách sau gáy cậu một tấc, nhìn lên trên trường kiếm, trước mũi kiếm hai tấc là ngón tay dính đầy bụi đen, ngón giữa và ngón cái thon dài đang thoải mái nắm lấy thân kiếm. Cậu nhìn lên tiếp bàn tay đang cầm kiếm kia, thanh tú, trắng nhạt, ngón tay người ấy khác một trời một vực với hai ngón tay kia, ánh mắt dần dần theo cánh tay nhìn lên, cậu thấy một khuôn mặt trắng như tuyết, khiết tịnh như đóa hoa xinh đẹp, lạnh lùng,

lại mang vài phần yếu ớt, giống như chỉ cần búng nhẹ thôi, khuôn mặt trước mắt này sẽ bay đi, tan biến mất!

“Bị dọa choáng à?” Bên tai thoảng nghe lời châm chọc thân nhiên của Phong Tịch.

“Tỷ tỷ!” Hàn Phác hưng phấn ôm lấy cổ Phong Tịch, khí lạnh liền không động mà tự phiêu tán, trong lòng hồi hộp cũng dần ổn định trở lại.

“Ừ.”

Phong Tịch nhẹ nhàng đáp, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào người đang đứng phía trước, đây là nam hay là nữ? Ngoại trừ khuôn mặt kia, còn lại thì xem ra là nam... Uhm... Giống một người tuyết! Tóc dài như tuyết, áo trắng như tuyết, da thịt như tuyết, ánh mắt trong suốt băng lãnh kia cũng giống tuyết, lại còn khí chất hờ hững lạnh lùng cũng như tuyết nốt, duy chỉ có đôi chân mày kiếm là mang sắc đen.

Người tuyết xinh đẹp như vậy chẳng biết có giống như tuyết không chịu nổi một đòn hay không?

Nàng vừa nghĩ thế liền nhấc tay trái, bấm ngón vào thân kiếm, thanh âm “đinh” vang lên, thân kiếm chấn động, tay chàng trai áo tuyết run run một chút nhưng vẫn cầm chặt như cũ, đôi mắt tỏa ra ánh sáng lạnh băng gắt gao nhìn nàng, con mắt bỗng xuất hiện màu lam kỳ dị.

“Gi?” Phong Tịch thấy vậy không khỏi ngạc nhiên, chiêu này chỉ chứa có năm thành công lực, vốn tưởng rằng bảo kiếm của nam tử áo tuyết này chắc chắn sẽ rơi xuống, ai ngờ anh ta lại giữ kiếm được, xem ra nội lực cũng không tồi.

Mà chàng trai áo trắng như tuyết lại còn khiếp sợ hơn, cô gái trước mắt này người đầy bụi đất, mặt đen như tro, bản giống một thiếu nữ sơn dã chui trong đất lên, nhưng lại thoải mái dùng hai ngón tay đỡ được một kiếm y toàn lực đâm ra, mà còn phát lực làm tay mình run rẩy. Nếu không vận đủ toàn bộ công lực vào một tay, sợ rằng bảo kiếm đã rơi khỏi tay bay mất! Cô ta rốt cuộc là người phương nào? Trong chốn vô lâm từ bao giờ xuất hiện một nữ tử có võ công lợi hại đến vậy?

“Ta buông tay, ngươi thu kiếm? Hay là...” Phong Tịch nghiêng đầu liếc nhìn nam tử áo tuyết một cái, khóe môi cong lên thành nét cười nhẹ, có điều khuôn mặt đen thui kia khi cười có chút buồn cười.

“Hay là... ta bẻ gãy nó!?”

Quả nhiên, cặp mắt xinh đẹp của y hiện lên một tia sát khí, sắc lam nhạt trong mắt trở nên đậm hơn, phảng phất như màu xanh phủ lên toàn bộ cánh đồng tuyết, cả người y tỏa ra một luồng nhuệ khí như đấu sĩ đang ở trên chiến trường, ý chí chiến đấu sục sôi, thẳng bức về phía nàng!

Người thật kiêu ngạo! Trong lòng không khỏi than thở.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thỉ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Triều hứa Tịch một lời kỳ hẹn

“Giãn, thu kiếm.” Sau lưng nàng bỗng truyền đến tiếng nói lạnh lạnh của ai đó, nhẹ nhàng mà uy nghiêm, tựa như thanh âm hời hợt của đấng vương giả, không giận mà uy phẫn phò cho thân tử.

Chàng trai áo tuyết nghe vậy kinh lực toàn thân tức khắc tán đi, sát khí trong mắt cũng giảm xuống, muốn rút kiếm ra nhưng Phong Tịch lại giữ chặt mũi kiếm. Y cố gắng dùng lực vẫn không thể lấy được kiếm, màu lam nhạt trong đôi mắt vừa giảm đi bất chợt tăng thêm, nhìn chăm chăm vào Phong Tịch như muốn chiến đấu rồi cố gắng thấp phần kiếm chế.

“Cô nương cũng buông tay ra được không?”. Giọng nói của người kia vang lên thân nhiên như ra lệnh, dù vậy cũng không làm người ta khó chịu, chỉ cảm giác vốn dĩ hẳn được sinh ra là để hiệu lệnh cho kẻ khác.

“Không buông thì sao?”. Phong Tịch chẳng thèm quay đầu lại, lãnh đạm trả lời.

“Tỷ tỷ?”. Hàn Phác kéo kéo ống tay áo nàng, không rõ hành động này của nàng có ý gì.

“Phải như thế nào thì cô nương mới bằng lòng buông tay?”. Thanh âm sau lưng vang lên lần nữa, hàm chứa sự nhẫn nại và hiếu kỳ.

“Xin lỗi nhé!”. Phong Tịch khẽ phun ra một câu, nhìn chòng chọc vào chàng trai áo tuyết.

“Xin lỗi?”. Giọng nói sau lưng dường như đang mang vài phần buồn cười.

“Thuộc hạ của huynh vô cớ rút kiếm ám sát đệ đệ của ta, nếu ta không đến kịp, chẳng phải tiểu đệ sẽ mất mạng dưới kiếm của y sao?”. Phong Tịch vẫn không quay đầu lại mà dán chặt mắt vào tuyết y nam tử, nét lưỡi biếng trên khuôn mặt nàng hóa thành vẻ nghiêm nghị: “Có thể trong mắt các vị mạng người chỉ như cỏ rác nhưng đối với ta, đệ đệ còn quý hơn bất kỳ bảo vật nào trên đời!”

“Lệnh đệ vẫn chưa bị thương mà!”. Tiếng nói phía sau lạnh dần.

“Vị chưa bị thương hay mất mạng nên các người mới không cần xin lỗi hay chịu trách nhiệm về hành vi của mình, đúng không?”. Tròng mắt Phong Tịch bắn ra tia sắc bén làm người nam áo tuyết không khỏi phát run, nhưng tính cách kiêu ngạo không cho phép y cúi đầu chịu thua, vẫn tỏ ra lạnh lùng đối diện Phong Tịch.

“Đã như vậy...” Phong Tịch nghiêng đầu nhẹ hàm răng trắng tinh, dưới ánh nắng mặt trời, nụ cười nàng lấp lánh như tuyết ngọc: “Ta cũng từng giết không ít người nhưng tự hỏi bản thân đã giết người vô tội nào chưa, hay là ta cũng thử giết một kẻ lạ mặt xem sao!”

Nam tử áo tuyết vẫn còn chưa hoàn hồn bởi nụ cười của nàng, cổ tay đã cảm thấy đau nhức, sau đó năm ngón tay tê tái, bảo kiếm nhanh chóng tuột xuống.

“Công tử cẩn thận!”. Nam tử áo tuyết lấy lại tinh thần kêu lên sợ hãi, không để ý bản thân mà chỉ lo nhắc nhở chủ tử.

“Huynh cũng ném thử cảm giác này đi!”. Phong Tịch khẽ quát lên, đoạt kiếm y trong nháy mắt, khẽ đảo cổ tay, trường kiếm hóa thành cầu vồng nhắm thẳng vào bóng người sau lưng. Nàng thực hiện liên tục các động tác này chỉ trong tích tắc, nhanh đến mức khiến người ta chưa kịp phản ứng đã thấy ánh kiếm sáng rực như mặt trời xông đến chín tầng mây, kẻ sát cổ người đối diện.

Vị công tử thấy kiếm quang đâm tới linh hoạt như vô lực, lại trong chớp mắt gần ngay trước mặt mình, hàn khí dày đặc, thân thủ cô gái sắp đến đã không thể khinh thường được! Hắn cấp tốc tránh sang bên trái, kiếm thứ nhất chỉ xẹt qua thân, nhưng chưa đợi hắn có thời gian để thở, kiếm thứ hai đã lướt đến như bóng ma, đâm thẳng vào hai mắt.

Người nọ không ngờ đối thủ nhanh đến thế, không thể tránh kịp, hấn giờ tay áo, lam quang chột lóe, khó khăn lắm mới chặn được trường kiếm. Mũi kiếm nàng chỉ cách mí mắt hắn không đến nửa tấc!

Download tại fan.page.ngôn.tình.miễn.phí.

“Công tử!”. Nam nhân áo tuyết thấy thế không khỏi lo âu, muốn động thủ nhưng lại cố hết sức nhẫn nhịn.

“Không tệ!”.

Cổ tay Phong Tịch hơi run, mũi kiếm đập vào trên vật phát ánh sáng xanh – một thanh loan đao lam nhạt dài tầm một thước, dưới ánh mặt trời màu của nó di động thành hình trăng khuyết, quang mang sâu thẳm thẳm. Người kia vận lực vào cánh tay, đao kiếm chạm nhau phát ra tiếng vang thanh thúy, cổ tay hai người đều cảm thấy tê rần.

“Công lực tốt!”

Lần này là vị công tử kia cất tiếng khen ngợi, lời còn chưa dứt, đoàn đao đã rạch một đường, mang theo lam quang yêu dị quét qua gáy Phong Tịch. Phong Tịch thấy vậy rung mình, trường kiếm trong tay nhảy múa dệt thành một bức tường tuyết rậm rạp. Lam quang đang di chuyển ngừng trước bức tường tuyết, chỉ nghe âm thanh của đao kiếm vang lên “đỉnh, đỉnh, đỉnh...”, hai người tiếp cận nhau, trong nháy mắt giao thủ đến bốn, năm chiêu nhưng không ai phá được phòng thủ của đối phương.

“Tiếp chiêu!”.

Phong Tịch quát nhẹ một tiếng, cổ tay phải vừa chuyển động, trường kiếm quay lại va chạm đoàn đao của người kia, tiếp đó đâm về phía ngực. Đồng thời tay áo trái nàng phát lên như mây trắng lãng không, bay thẳng đến trước mặt địch thủ, còn chưa đến nơi, gió trong tay áo đã đâm vào da thịt đau nhức.

Mà người nọ tuy kinh ngạc bởi công lực của nàng khá cao, biến chiêu cực nhanh nhưng vẫn không chút hoang mang. Tay phải hắn giờ lên, đoàn đao ngăn cản trường kiếm đang đâm tới trước ngực, tay trái cũng vung lên hóa thành chưởng đao, mang theo tám phần công lực, chém thẳng về tay áo trái Phong Tịch.

“Ha ha... Tiếp thêm chiêu này nữa!”

Phong Tịch thấy vậy cười vui vẻ, cổ tay trái nhấc lên, tay áo trước khi chạm vào chưởng đao của tên công tử bỗng biến mất, trong nháy mắt lại cuốn đến nhanh hơn điện cắt thẳng vào chưởng trái của hắn! Nếu như chiêu này của nàng thành công, hẳn chắc chắn sẽ mất luôn một bàn tay!

Võ công người kia cũng rất cao minh, đứng trước hiểm nguy vẫn không tỏ vẻ sợ hãi. Vào lúc tay áo nàng chạm vào chưởng hắn, chưởng biến thành trảo, một trảo năm ngón cầm xuống, chỉ nghe một tiếng “Hự” giòn tan, cả hai liền tách nhau ra, nửa ống tay áo phiêu phiêu trên không trung rơi xuống giữa hai người.

“Tỷ tỷ!”. Hàn Phác thấy thế vội vàng chạy đến bên cạnh Phong Tịch.

“Công tử!”. Nam tử áo tuyết cũng gấp rút đến cạnh người kia, tròng mắt nhìn Phong Tịch, nét mặt vừa thẹn vừa giận. Thẹn là do mình tự phụ kiếm thuật tuyệt thế, hôm nay lại bị người ta đoạt kiếm! Giận là vì cái cô thôn nữ này lại dám động thủ với công tử.

“Tỷ tỷ, tỷ không bị thương chứ?”. Hàn Phác lo lắng nhìn Phong Tịch.

“Không sao.” Phong Tịch cúi đầu cười bảo cậu đừng lo lắng, bên trái đã mất nửa ống tay áo, nằng khề giờ lên lộ ra cánh tay trắng nõn như ngó sen, thanh khiết như bạch ngọc, chỉ có bàn tay hơi đen đen bản bản: “Chà, mất một đoạn tay áo! Nhiều năm rồi không gặp được đối thủ như vậy!”.

“Công tử, ngài không sao chứ?”. Nam tử áo tuyết cũng quan tâm hỏi han chủ nhân, nếu công tử ở bên cạnh mình mà bị thương, vậy thì thật là... Nghĩ thế y không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng, hai tay nắm chặt.

“Giản, không cần tự trách mình.” Người nọ trấn an y, nâng tay trái của mình lên xem, mu bàn tay còn lưu một vết máu nhàn nhạt chừng ba tấc: “Vô công của vị cô nương này trên giang hồ hiếm có đối thủ, ngay cả ta cũng không thể chiếm ưu thế!”.

Phong Tịch nghe vậy không khỏi ngẩng đầu nhìn, vừa thấy hấn thì ngẩn người ra!

Hóa ra là một vị công tử trẻ tuổi đẹp trai anh tuấn, tuổi chừng hai lăm, hai sáu, dáng người cao ráo, mặc bộ cẩm bào màu tím nhạt, mái tóc đen dài được buộc sau đầu bởi một đoạn dây gấm tím than. Tựa hồ ông trời đã lựa chọn những loại ngọc thạch tốt nhất để đúc nên khuôn mặt tuyệt thế của hấn, đôi con ngươi ánh lên sắc vàng nâu hiếm thấy, thần thái tôn quý cứ tùy ý đứng như vậy, phảng phất như vương giả quân lâm thiên hạ, ngạo nghễ nhìn xuống nghìn dặm giang sơn cùng muôn vạn con dân dưới chân mình.

“Ồ, đây là lần đầu tiên ta gặp được một người có khí thế và vẻ ngoài ngang với con hồ ly đen.” Phong Tịch nhìn công tử áo tím không khỏi mở miệng lẩm bẩm.

“Tỷ tỷ, tỷ nói gì cơ?..”. Hàn Phác hỏi lại, chỉ vì thanh âm của nàng đích thực quá nhỏ, chẳng thể nghe được gì.

“Ta đang nói... đệ chừng nào thì mới có thể lớn được như vậy!”. Phong Tịch cúi đầu liếc Hàn Phác: “Uhm, nếu có một đệ đệ tuấn mỹ thật là tốt, đến lúc đó chắc chắn sẽ giống như con hồ ly đen kia, trên đường đi có mỹ nữ tự nguyện dâng tặng quần áo thức ăn, cả đời chẳng cần phải lo ăn lo uống gì!”

“Vô công cô nương cao thâm quả thật hiếm thấy, chẳng hay có thể cho biết quý danh?”.

Vị công tử áo tím quan sát kỹ Phong Tịch, bộ quần áo của cô gái trước mắt đã dính đầy bụi vàng tro đen lẫn lộn, nhìn không ra màu gì, gương mặt lấm tấm trắng đen, trên trán đeo một khối trang sức xám xịt, không rõ là vật gì, cả người thật sự không có gì đáng khen. Thế nhưng nàng lại có đôi mắt trong suốt đặc biệt tựa như một ngôi sao mọc trên đỉnh đầu, soi sáng người lữ hành bốn ba vạn lý bị hỗn loạn trong bóng đêm mờ mịt nơi hoang dã, không biết đi đâu về đâu. Ánh sáng lạnh lẽo tản ra làm người ta hoa mắt, không tự chủ được muốn nhìn thêm lần thứ hai. Đến khi nhìn lại thấy người con gái bản bản này có một khí chất phấn khởi hào hiệp, giống như một luồng gió hồng mềm mại vô câu vô thúc giữa đời thường!

“Hừ! Đại danh của tỷ tỷ ta há có thể tùy tiện cho người khác biết!”. Hàn Phác nghe vậy hừ mũi một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng cao: “Chỉ ít thì các người phải xin lỗi ta trước mới đúng!”

“Hả?”. Công tử áo tím liếc nhìn Hàn Phác, nhàn nhạt lên tiếng.

“Các người khi không làm ta kinh sợ, đương nhiên phải xin lỗi ta rồi.”. Hàn Phác lớn giọng nói, có điều khi thấy ánh mắt của vị công tử áo tím đảo qua, không hiểu sao cậu nổi cả gai ốc, khí thế yếu đi vài phần.

“Vậy xin hỏi tiểu huynh đệ tên gì?”, Công tử áo tím lại hỏi tiếp.

“Ta là Hàn Phác! Là người mà tương lai sẽ trở thành đại hiệp còn lợi hại hơn cả Bạch Phong Hắc Tước!”. Hàn Phác vừa nghe thấy người ta hỏi danh tính mình, lập tức hào hùng tự giới thiệu, hoàn toàn quên lúc này mình như “con rùa rụt cổ”.

“Ha ha... Ha ha...”

Công tử áo tím liền ngửa đầu cười to, cả người hấn tỏa ra một loại khí phách kiêu ngạo, tựa như sư tử mạnh mẽ gầm gừ, khiến kẻ khác không thể đến gần. Còn nam nhân áo tuyết đứng bên cạnh hấn cũng cau mày liếc Hàn Phác, ánh mắt kia rõ ràng cho cậu biết, y không tin cậu có năng lực đó!

“Cười cái gì! Ngươi không tin phải không? Hừ! Nên biết rằng tỷ tỷ của ta chính là...” Bị người khác chế giễu như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn ảm đạm đầy bụi đen của Hàn Phác cũng đỏ lên, đang muốn đưa một nhân vật lợi hại ra để dọa người, thì bị đánh một cái vào ót, đành nuốt luôn nửa câu sau vào bụng.

“Đệ làm mất mặt mình chưa đủ hay sao mà còn muốn làm mất mặt cả ta nữa?”. Phong Tịch vỗ bốp vào sau gáy Hàn Phác, sau đó nghiêng người liếc công tử áo tím, miễn cưỡng nói: “Huynh phải biết câu sóng sau xô sóng trước, một ngày nào đó nó thật sự có thể sẽ vượt qua được những người này! Huynh cần gì phải cười nhạo đến thế!”.

“Hàn cô nương, thật ra ta không có ý chế nhạo nó to mồm mà là đang khen ngợi nó, tiểu đệ này còn nhỏ đã có chí lớn, mai sau chắc chắn sẽ có thành tựu phi thường.” Công tử áo tím thu lại nụ cười và khí chất ngông cuồng khi nãy, tuy vậy giọng nói vẫn không che giấu được ngạo khí ngút trời: “Chẳng qua Bạch Phong Hắc Tước đã tiếng tăm lừng lẫy mười năm, muốn vượt qua họ cũng không phải chỉ nói là làm được.”.

“Tỷ tỷ của ta mới không... “Ồi ời...” Hàn Phác thấy người này gọi làm Phong Tịch thành “Hàn cô nương”, đang muốn chỉnh lại thì gáy lại bị đập thêm một cái nữa, nửa câu sau đành nuốt xuống.

“Phải vậy không? Cứ rửa mắt chờ đi, Bạch Phong Hắc Tước dù lợi hại thế nào cũng không chống nổi thời gian, sẽ có ngày già yếu chết đi, trong vô lâm tất có người khác thay thế vị trí.” Phong Tịch thần nhiên nói rồi ném trường kiếm đến trước người nam tử áo tuyết, tay dẫn Hàn Phác đi: “Phác nhi, nếu nắm đấm của đệ đã không cứng như họ thì chúng ta phải chạy thôi.”

“Chậm đã!”. Nam tử áo tuyết đột ngột lên tiếng gọi họ lại.

“Thế nào? Huynh còn muốn đánh một trận nữa phải không? Mặc dù muốn đánh thắng công tử nhà huynh hơi cực chút, nhưng muốn thắng huynh lại chẳng khó gì!”. Phong Tịch dừng bước, quay đầu liếc mắt nhìn chàng trai áo trắng như tuyết, nhàn nhạt nói.

“Xin lỗi!”. Nam nhân áo tuyết bỗng lên tiếng.

“Ách!”. Phong Tịch nghe vậy không khỏi ngạc nhiên, nàng tưởng cái người tuyết kiêu ngạo này có chết cũng không chịu cúi đầu nhận sai, ai ngờ y đột nhiên tự động xin lỗi.

“Tiêu Giản ta không phải là kẻ lạm sát người vô tội!”. Nam tử áo tuyết lạnh lùng phun ra một câu, tuy nhiên vẫn kiên quyết không giải thích nguyên nhân vì sao ám sát người.

“Hà?”. Phong Tịch nghe được những lời này không khỏi quay lại tinh tế nhìn y, sau đó cười sáng sủa: “Tiêu Giản sao? Ta biết rồi.”

Nam tử áo tuyết – Tiêu Giản bị nụ cười của nàng mê hoặc, rõ ràng gương mặt nàng vừa đen vừa bản, không chê nàng xấu đã là vô cùng nể nang rồi. Vậy mà hết lần này đến lần khác y cứ ngấm nụ cười sáng như trần châu của nàng, dù bị bụi che phủ nhưng vẫn lộ ra ánh sáng rực rỡ khiến người ta không thể không nhìn. Nhớ lại lúc trước mình cũng vì nụ cười này mà thất thần đến nỗi mất cả trường kiếm trong tay, lòng y bỗng dưng sinh ra chút ảo não.

“Cô nương thân gái sao lại cùng tiểu đệ xuất hiện ở nơi núi non hoang vu này?”. Công tử áo tím thắc mắc, hiếm khi sinh ra hứng thú với người xa lạ như vậy.

Phong Tịch quay đầu lại nhìn vào đôi mắt đang dò xét của vị công tử kia, cười nhạt nhẽo mỉa mai: “Hình như một nhân vật như công tử càng không nên xuất hiện tại nơi hoang dã mới đúng.”

“Cô nương là người thứ hai mà cho đến nay ta... không chắc sẽ thắng, vì sao chưa hề nghe thấy biệt hiệu của nàng trên giang hồ?”. Công tử áo tím hỏi lại.

“Người thứ hai?” Phong Tịch nghe vậy ngoảnh đầu đi, đôi mắt cười thành hai vầng trăng non: “Vậy người thứ nhất là ai? Sau đó còn người thứ ba, thứ tư không?”

“Người thứ nhất là Ngọc Vô Duyên, còn về phần người thứ ba, người thứ tư thì có thể có, cũng có thể không!”. Công tử áo tím nghiêm túc đáp, đáng vẻ của hắn vẫn vô cùng cuồng ngạo, không coi người trong thiên hạ ra gì.

“Ngọc Vô Duyên!?” Phong Tịch nghe vậy đôi mắt lười biếng chợt lấp lánh tỏa thanh quang sáng ngời, nét cười nhàn nhạt, trào phúng trên khuôn mặt cũng chuyển sang mừng rỡ thích thú: “Có phải là thiên hạ đệ nhất công tử ‘Ngọc công tử’? Có thể sánh cùng người ấy trở thành một trong những người huynh không chắc thắng được, thật vinh hạnh! Vinh hạnh!”

“Cô nương cũng biết Ngọc công tử sao?”. Công tử áo tím không khỏi có chút nghi hoặc khi thấy vừa nói tên Ngọc Vô Duyên nàng lại mừng rỡ tôn sùng như thế.

“Phong vũ thiên sơn Ngọc độc hành, thiên hạ khuyh tâm thần Vô Duyên! Ngọc Vô Duyên – Ngọc công tử phong tư tuyệt thế, cả thiên hạ ai không muốn kết giao? Chỉ tiếc là nghe danh từ lâu vẫn chưa có duyên gặp mặt!”. Phong Tịch than thở tiếc nuối, ngửa đầu nhìn trời, nắng gắt chói chang, chẳng biết người ấy có tỏa sáng rực rỡ như vầng thái dương mà người đời đồn hay không?

“Nếu như nói thế nhân này ai là người ta mong muốn quen biết nhất, thì chỉ có một người – Ngọc công tử!”

“Chỉ có một người là Ngọc công tử?”. Trong mắt vị công tử áo tím hiện lên tia sáng, bộ dáng tươi cười sâu xa: “Toàn bộ thiên hạ mà chỉ có mỗi Ngọc công tử lọt vào trong mắt cô nương?”.

“Ha ha...” Phong Tịch chợt bật cười, quay đầu lại nhìn hấn đùa cợt: “Huynh bất bình vì ta không đặt huynh vào mắt?”

“Cô nương đừng quá tự phụ!”. Công tử áo tím nghe vậy thu lại ý cười, thay vào đó là vẻ mặt băng lãnh. Trong khoảnh khắc ngọn núi hoang vu này tỏa ra cảm giác lạnh lạnh dày đặc ngấm vào xương tủy, tựa như chìm vào cuối thu.

“Công tử thật kiêu ngạo, đừng nói là huynh, ngay cả tứ đại công tử trong thiên hạ, công tử Lan Túc, công tử Phong Túc, bao gồm cả...” Phong Tịch đối đáp không chút sợ hãi, ánh mắt bắn thẳng đến công tử áo tím, sắc bén như tuyết kiếm: “...bao gồm cả thể tử nước Hoàng – công tử Hoàng Triều, ta cũng hoàn toàn không coi vào đâu!”

Một lời nói ra, Phong Tịch không còn giống Bạch Phong Tịch lười nhác vui vẻ như bình thường, nàng lúc này mang một loại ngạo khí không coi thiên hạ là cái thá gì, bình tĩnh đứng thẳng, hai mắt nhìn công tử áo tím không hề tỏ ra yếu thế.

“Hà?” Công tử áo tím nghe vậy liền sững sờ, sau đó cất tiếng cười to “Ha ha... Ha ha...”

Tiếng cười cao hừng, vang khắp miền sơn dã.

“Cuồng vọng! Vô lễ!”. Tiêu Giản liếc nhìn Phong Tịch, lạnh lùng phun ra hai từ, sau đó đưa tay rút kiếm.

“Được! Được! Được lắm!”. Công tử áo tím sau khi dừng cười khen tằm tắc, trong lòng vẫn vui vẻ không ngớt: “Từ khi sinh ra tới nay ta chưa hề nghe ai nói thế! Nàng là người đầu tiên! Mà cũng chỉ có nàng mới dám nói những lời này!”

“Hoàng thế tử cao cao tại thượng đương nhiên khó có thể nghe được những lời vọng ngôn.”. Phong Tịch thản nhiên trả lời.

“Vi sao cô nương dám khẳng định ta là Hoàng Triều?”. Công tử áo tím hơi kinh ngạc khi bị nàng nhận ra thân phận.

“Không phải ta tự phụ, sống trên giang hồ bao năm qua, cả thiên hạ này người có thể đấu nổi với ta cũng không nhiều.”. Phong Tịch nhặt nửa ống tay áo rơi trên đất trải ra lòng bàn tay, sắc mặt tiếc nuối: “Đếm đi đếm lại cũng không quá năm người, khí thế Hoàng thế tử kinh tâm, ta nhận ra cũng là điều bình thường.”

“Huống chi có được gia nhân như này, thế gian biết có bao người?”. Phong Tịch ném ống tay áo nhẹ nhàng theo gió bay đi, chậm chậm nhìn Tiêu Giản: “Mà trên cõi đời này, kẻ tinh thông kiếm thuật, lại mang tên Giản thì còn ít hơn, phải không? Tào Tuyết tướng quân của Hoàng Quốc?”.

“Lệnh đệ ẩn nấp khiến tôi tưởng là thích khách, vừa rồi đã mạo phạm, xin thứ lỗi.”. Tiêu Giản bất thành linh chấp tay thi lễ với nàng, bộ dáng cung kính nghiêm chỉnh.

“Tiểu tử thói này làm ta dính đầy tro bụi, vốn định đánh mông nó, ai ngờ nó trốn còn nhanh hơn thỏ, để huynh dọa nó sợ cũng là đáng đời. Chỉ là hiểu lầm, tướng quân không cần đa lễ.”. Người kính một thước, ta nhường một trượng, Phong Tịch cũng đáp lễ.

“Cô nương đã đoán ra thân phận của hai chúng ta, mà chúng ta lại chẳng biết cô nương là ai, xem ra luận về con mắt nhìn người, ta chịu thua.”. Ánh mắt sắc bén của Hoàng Triều ngăm Phong Tịch, dường như muốn thăm dò nàng.

“Thân phận Hoàng thế tử là do tự ta nhận ra, thế nên đương nhiên danh tính của ta cũng nên để thế tử tự khám phá, như vậy mới công bằng, không phải sao?”. Phong Tịch cười nhạt.

“Nữ nhi trong thiên hạ có võ nghệ tuyệt đỉnh không nhiều, đầu tiên là Bạch Phong Tịch, kế đến là công chúa Tích Vân và Thu Cửu Sương nước ta.”. Hoàng Triều nghi hoặc nhìn Phong Tịch, trong đầu loại bỏ từng nhân vật mình đã biết: “Cửu Sương là thuộc hạ của ta tất nhiên ta biết, mà ta chưa từng gặp qua Bạch Phong Tịch, nghe đồn nàng ấy được xưng là ‘Tổ y tuyết nguyệt, tao nhã tuyệt thế, cô nương...’

Hoàng Triều dừng lại nhìn lại bộ dáng bản thủ của Phong Tịch, ngũ quan còn không thấy nói chỉ tới hai chữ “Tao nhã”.

“Hihi, ta quái dị như vậy chắc không phải Bạch Phong Tịch ‘Tao nhã tuyệt thế’ như lời huynh nói có đúng không?”. Phong Tịch nghe vậy cười cười, cũng không hề tỏ ra bất mãn.

“Cô nương không phải Bạch Phong Tịch thì đương nhiên cũng không phải là công chúa Tích Vân. Công chúa Tích Vân của Bạch Phong Quốc mặc dù lập nên Phong Vân Kỳ nhưng chưa từng nghe nói nàng đặt chân vào chốn giang hồ, mà với tư cách là một tướng soái, có khi cũng không nhất định phải có võ nghệ tuyệt thế, vì vậy võ nghệ của công chúa ra sao cũng khó kết luận khi chưa từng thấy qua. Huống chi công chúa xuất thân vương thất, sống an nhàn sung sướng, sao có thể dễ dàng xuất hiện ở đây.” Hoàng Triều nói chắc chắn.

“Ừm.” Phong Tịch nghe vậy gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Về phần những nữ tử cao cường khác trên giang hồ...” Hoàng Triều bấm đốt ngón tay đếm đếm: “Đan Phi Tuyết của am Phi Tuyết có danh xưng Lãnh Diện La Sát, nhưng cô nương thì hay tươi cười, mà Đan Phi Tuyết đã xuất gia, tất nhiên không phải. Mai Tâm Vũ của Mai Hoa Linh với tuyệt chiêu mưa hoa mai vàng dội giang hồ, ba năm trước đã gả cho Lạc Đào đại hiệp Nam Chiêu làm vợ, hai người phu thê tình thâm, chẳng thể nào một mình xuất hiện nơi đây. Phàm Quân Ngọc của Phàm Ngọc Hiên y thuật tuyệt hảo, tám lòng Bô Tát, mỗi ngày có hàng dài người đến cầu nàng trị bệnh, làm sao rảnh rỗi du ngoạn núi non...”

Hoàng Triều kể tên từng vị nữ hiệp trong giang hồ, nhưng vẫn chưa tìm ra người nào giống với cô gái trước mắt, trong lòng càng kinh nghi: “Cô nương họ Hàn, thứ cho Hoàng Triều nông cạn, chưa từng nghe qua có một vị ‘Hàn nữ hiệp’ võ công tuyệt đỉnh trên giang hồ!”

“Hi hi... Ta chưa bao giờ bảo ta họ Hàn nha.”. Phong Tịch cười nhẹ, không nói rõ thân phận của mình: “Hoàng thế tử lớn lên tại vương cung nhưng lại thấu hiểu chuyện giang hồ, chỉ là... trên thế gian này có nhiều chuyện huynh và ta không biết.”

“Cô nương biết rõ chuyện giang hồ thế chắc là người hay lưu lạc giang hồ, với thân thủ của cô nương, quyết không phải hạng tiểu bối vô danh.”. Hoàng Triều khẳng định, không hề chớp mắt nhìn thẳng Phong Tịch: “Nếu như nàng chịu rửa sạch mặt cho ta thấy được diện mạo thật, vậy thì không khó để ta nhận ra nàng là ai.”

“Sao?”. Hai tay đen bản của Phong Tịch xoa khuôn mặt cũng dính đầy bụi đen, sau đó cúi đầu nhìn kỹ bản thân, không khỏi cười nhạo: “Ha, chẳng những ta muốn rửa mặt mà còn muốn tắm rửa toàn thân nữa, Hoàng thế tử muốn thấy mặt thật của ta, chẳng lẽ lại muốn đi theo ta ư?”

“Hà?”. Hoàng Triều nghe vậy chợt giật mình ngây ngốc, hần vồn xuất thân tôn quý, người thường tiếp xúc với hần ai cũng cung kính lễ nghĩa, mà những nữ nhân hần biết đều là danh môn khuê các, tao nhã hiền淑; ngay cả mấy nữ hiệp giang hồ có hào khí nam nhi, dù họ không câu nệ tiểu tiết nhưng cũng không giống cô gái trước mặt này phát ngôn phóng khoáng, chuyện tắm rửa mà cũng hỏi nam nhân có muốn đi theo hay không, trong thiên hạ có nữ nhân lớn gan như vậy sao?

Hoàng Triều không khỏi trầm mặc, dùng ánh mắt chưa bao giờ có đánh giá Phong Tịch. Cô gái trước mắt là người phóng túng dâm dăng? Không giống! Đôi mắt kia không hề có một chút dâm loạn tâm tà, mà trong suốt thanh thoát như hồ nước trên trời, nụ cười nhẹ nhàng mát mẻ, thân thể dù hơi trần nhưng vẫn mang khí chất băng thanh ngọc khiết.

Bỗng nhiên khuôn mặt cao quý đoan nghiêm của Hoàng Triều hiện lên nét nghiêng ngả, nhẹ nhàng cười đáp: “Nếu cô nương muốn, Hoàng Triều nguyện pha hương nấu nước cầm khăn cho nàng.”

“Ách?” Lần này đến phiên Phong Tịch kinh ngạc, từ khi xuất đạo đến giờ, trừ con hồ ly đen kia, ít ai có thể thản nhiên đáp lại những câu nói thể tục khó dung của nàng. Nếu như đổi lại là Yến Doanh Châu, chắc chắn lúc này mặt huynh ấy đã đỏ bừng rồi, còn như người tuyết xinh đẹp kia, thể nào cũng đưa ra khuôn mặt lạnh như băng, nửa con mắt cũng không thèm liếc nhìn nàng, vậy mà Hoàng Triều này... Ôi! Người có thể liệt vào hàng tứ đại công tử đúng là không thể khinh thường!

“Thế nào? Cô nương không dám sao?”. Hoàng Triều thấy Phong Tịch ngạc nhiên, cười đùa nói.

“Ừm, không phải ta không dám”. Phong Tịch chà chà tay, gãi đầu đáp: “Mà để cho thể tử nước Hoàng tới hầu hạ, dù là hoàng thượng trong kim điện Đế đô cũng chưa có may mắn đó, huống chi là tiểu dân như ta, ta sợ bị giảm thọ lắm!”

“Ha ha...” Hoàng Triều cất cao giọng cười to, sau đó gơ hai tay ra: “Ngày nào đó ta sẽ đào cả núi hoang này làm thành hồ nước, đến lúc đó mời cô nương tới đây rửa mặt được không?”

“Đào núi làm hồ?”. Phong Tịch nghe xong câu đó nhìn chằm chằm vào Hoàng Triều, thấy hắn không phải đang đùa, trong lúc ngần ngợ chợt cảm giác rằng người này nói được thì sẽ làm được: “Nếu huynh thật sự đào hồ tại đây, dù ở chân trời góc bể nào ta cũng sẽ trở về rửa mặt!”

“Được! Một lời đã định!”

“Một lời đã định!”

Hai người cùng đập tay thề, sau đó nhìn sang đối phương, bỗng nhiên cả hai đều ngửa mặt lên trời cười sảng khoái.

Tiêu Giản nhìn hai người đang cười to kia, cặp mắt như tuyết thoáng qua một suy nghĩ sâu xa, y tỉ mỉ đánh giá Phong Tịch từ đầu đến chân, sau cùng ánh mắt dừng lại tại món trang sức trên trán nàng, giống như muốn tìm chút manh mối.

“Ta đói bụng, huynh mời ta ăn cơm đi”. Phong Tịch dùng cười, không khách khí mở miệng yêu cầu.

“Ăn cơm?”. Hoàng Triều hỏi ngược lại, sao chuyển từ tắm rửa sang ăn cơm nhanh vậy?

“Thế nào? Huynh chê tiểu dân hoang dã như ta ư?”. Phong Tịch trừng mắt.

“Không phải! Hoàng Triều cũng giống cô nương thôi, có người dù thân phận chí tôn cao quý ta cũng không thèm liếc mắt đến, nhưng có người chỉ như nô bộc tôi tớ, Hoàng Triều cũng nguyện uống chung một chén nước.”. Hoàng Triều cười nhạt: “Ta mời nàng ăn cơm!”

“Phắc nhì, hôm nay chúng ta có cơm ăn rồi”. Phong Tịch quyết định luôn, giang tay dẫn gân cốt, sau đó lại vỗ đầu Hàn Phác đang ngờ ngác nhìn Hoàng Triều.

“Tỷ tỷ, đây là Hoàng Triều! Thể tử nước Hoàng! Là một trong tứ đại công tử nổi danh giống như Hắc Phong Tức huynh đó!”. Hàn Phác im lặng trong chốc lát thì hai mắt phát sáng, vô cùng sùng bái nhìn Hoàng Triều.

Ôi, tướng mạo thể này, phong thái thể này, hành động lại như này.... Thật không hổ là công tử Hoàng Triều! Khí phách thể mới giống người có tiếng tăm, ải như... Ánh mắt cậu quan sát Phong Tịch, ôi ôi, sao mình cứ khẳng khẳng tìm một người không giống với đại nhân vật nhất làm tỷ tỷ cơ chứ...

“Vậy thì sao? Lau nước miếng của đệ đi!”. Phong Tịch hung hăng cốc đầu Hàn Phác, cái tên nhóc ngu ngốc này, thật là làm mất thể diện!

“Tiểu đệ đệ, đệ có một tỷ tỷ như vậy thì tương lai nhất định sẽ hậu sinh khả úy.” Hoàng Triều cười nhìn Hàn Phác.

“Đi, ăn cơm thôi.” Phong Tịch phát tay đi trước.

Tiêu Giản tự đi trước dẫn đường, bọn họ đi chưa tới một dặm thì thấy một chỗ đầy cỏ tương đối bằng phẳng trên sườn núi, phía trước có bốn người đang đứng.

“Công tử.” Bốn người vừa thấy Hoàng Triều trở về liền khom người hành lễ.

“Ừ.” Hoàng Triều khẽ gật đầu.

“Oa! Nhiều đồ ăn quá!” Hàn Phác là người đầu tiên kêu lên.

Trên bờ cỏ trải một tấm thảm vuông màu tím dài một trượng, bày đủ loại thức ăn, điểm tâm và rượu ngon.

“Đệ muốn ăn vịt quay!” Hàn Phác chạy nhanh về phía con vịt vàng thơm chính giữa thảm.

“Vịt quay là của ta! Không Dung nhường lê [1], hiểu chưa!”. Phong Tịch cũng bay về phía con vịt kia.

[1] Không Dung 4 tuổi đã biết nhường lê cho anh chị em trong nhà. Hai câu này trong sách Tam Tự Kinh đã nói đến đức tính nhường nhịn, nhường người khác ăn quả lê lớn hơn.

Hai bóng người một lớn một nhỏ lao vào con vịt quay, đến lúc thấy con vịt sắp không giữ được, hai người chột dừng bước, bốn cánh tay đồng loạt ngưng lại trước con vịt một tấc.

Không phải do họ nhường đâu, mà là do bàn tay của họ — cực kỳ dơ bẩn!

“Mượn quần áo của huynh một chút!”

Tiêu Giản còn chưa kịp ngồi xuống liền thấy hoa mắt, Phong Tịch đã bay tới trước người kéo kéo ống tay áo của y. Y cúi đầu nhìn, đôi mắt tròn to, nằng... nằng lấy ống tay áo của mình lau tay! Tay áo trắng tinh như tuyết bỗng hóa thành một màu đen thui.

“Cô... cô...” Nhất thời Tiêu Giản không thốt nên lời.

“Đừng có ki bo vậy! Nếu quần áo của ta vẫn còn sạch sẽ, ta lau vào người huynh làm gì! Dù sao huynh cũng có tiền mà, lát nữa mua bộ đồ mới là được!”. Phong Tịch vừa vô tư nói vừa cố gắng lau sạch vết bẩn trên tay.

“Cô... cô... cô có thể đi rửa tay mà!”. Tiêu Giản rút cuộc cũng phải hét lên, thanh âm rất tương phản với vẻ bề ngoài thanh tú, đôi mắt phát ra màu lam nhạt dị thường.

“Oa! Lại đổi màu! Lại đổi màu kia!”. Phong Tịch giống như đứa trẻ nhặt được vật báu, cao hứng chỉ vào đôi mắt y la to.

“Đổi cái gì? Đổi cái gì cơ?”. Bên kia Hàn Phác đang đổ rượu ra rửa tay, nghe Phong Tịch kêu thế, liền cầm bầu rượu chạy qua.

“Đệ... đệ... đệ dùng rượu để rửa tay?”. Tiêu Giản thấy bầu rượu trong tay Hàn Phác, con người xinh đẹp suýt chút nữa nhảy ra khỏi tròng mắt, màu lam càng lúc càng đậm hơn: “Trời ạ, đây là rượu Yên Chi đấy!”.

“Oa! Tròng mắt huynh ấy biến thành màu lam!”. Hàn Phác cũng sợ hãi kêu lên.

“Rượu Yên Chi? Rượu Yên Chi một nghìn vàng một bình?”. Phong Tịch chụp bầu rượu từ trong tay Hàn Phác ngữ: “Úi, chính là nó!”.

“Cô cũng biết là nghìn vàng một bình há?”. Tiêu Giản lầm bầm, cuối cùng cũng biết phân biệt tốt xấu, vốn tưởng rằng Phong Tịch sẽ tiếc của, ai ngờ...

“Ta đây cũng rửa tay chút!”. Nàng vừa dứt lời, dốc ngược bình, đổ sạch rượu lên tay.

Tiêu Giản lập tức tròn mắt há mồm, hoàn toàn không nói nên lời.

“Trả huynh cái bình!”. Phong Tịch ném bầu rượu vào Tiêu Giản, sau đó vỗ hai tay lên vai Tiêu Giản: “Cho mượn lau tay nữa nhé!”.

Vai áo Tiêu Giản liền có hai dấu tay ẩm ướt của ai đó.

“Vịt quay của ta!”. Phong Tịch nhón mũi chân, cả người rơi vào chiếc thảm, nằng giờ tay chộp lấy con vịt đưa lên mép, cắn một miếng to, phút chốc nửa cái đùi vịt trôi vào trong bụng.

“Á!”. Ánh mắt Hàn Phác còn đang ngây ngốc nhìn con người của Tiêu Giản cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, tức khắc chạy đến, đặt móng xuống tám thảm, đuối tay ra: “Hai cái đùi gà ướp mật này là của đệ!”.

“Khay tôm ngâm tương kia là của ta!”

“Còn đĩa bánh phù dung là của đệ!”

“Vây hộp bánh bơ tím là của ta!”

...

Hai người thay phiên chia nhau hết đồng đồ ăn trên thảm, mỗi lần cướp được món nào đều quay lại nhìn Tiêu Giản, rất hài lòng khi thấy màu lam trong đôi mắt người kia đậm dần lên, cuối cùng trở thành màu xanh biếc như bầu trời!

“Giản, hôm nay cậu thật dễ bị kích động”. Hoàng Triều ngồi đường hoàng một bên bình tĩnh quan sát, thấy y từ trước đến giờ luôn yên lặng lạnh lùng, tâm tình ít khi dao động, thế mà giờ lại bị chọc giận liên tiếp hai ba lần. Hắn không khỏi thở dài, hai người này thật sự có bản lĩnh.

Tiêu Giản nghe vậy bỗng nhiên bừng tỉnh, cố gắng tự ổn định mình, hít một hơi thật sâu, hồi phục tâm tình, sau đó sắc xanh trong mắt nhạt dần, cuối cùng biến mất không dấu vết.

“Ôi! Không...có!”. Hàn Phác miệng ngậm đầy thịt gà, giọng nói không rõ ràng mà mang chút tiếc nuối khi thấy màu lam trong mắt Tiêu Giản tan biến.

“Tiêu Giản, huynh còn tên nào khác không?”. Phong Tịch liếc hần, sau đó híp mắt nhìn lên bầu trời: “Chẳng hạn như Tuyết Không gì gì đó, mắt huynh rất giống màu xanh phù trên cánh đồng tuyết, trong suốt mà tinh khiết, rất đẹp rất đẹp!”

Tiêu Giản nghe vậy ngẩn ra, nhìn kỹ Phong Tịch một lúc lâu, sau đó mới nhẹ nhàng đáp: “Tuyết Không.”

“Quả nhiên.” Phong Tịch mỉm cười gật đầu nhìn y, sau đó cắn cùi nhai tiếp: “Huynh không nên mặc loại y phục trắng bóc này, sẽ khiến huynh trông có vẻ lạnh như người tuyết, làm người ta không dám tới gần, sợ bị đông cứng, cũng sợ tuyết tan chảy. À... Thích hợp nhất là mặc áo lam, màu xanh giống như bầu trời đó.”. Nàng bận rộn thế mà vẫn đưa một ngón tay dính đầy mỡ chỉ lên trời.

Lần này Tiêu Giản không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời cao vợi, ánh sáng xanh trong phản chiếu vào đôi mắt, thỉnh thoảng có vài áng mây màu lướt qua.

Hoàng Triều cũng chẳng nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn hai người đang ăn như hổ đói, trong ánh mắt hiện lên sự yêu thích pha lẫn trầm tư.

Bỗng nhiên Phong Tịch thoáng dừng lại, ngược nhìn về bên phải, sau đó lại vùi đầu ăn tiếp.

Hoàng Triều cũng đồng thời nhìn về phía trước, thu lại nét mặt vốn nhàn nhã thoải mái, thần tình chuyển thành đoan nghiêm.

Mà Tiêu Giản thì đã phi thân lao đi, chớp mắt không thấy bóng dáng đâu.

Chỉ có Hàn Phác vẫn không biết gì ăn uống thả cửa.

Một lát sau Tiêu Giản công một gã đàn ông trở về, còn có năm người áo xanh khác đi theo.

“Tham kiến công tử!”.

Năm người kia quỳ xuống hành lễ với Hoàng Triều, người trên lưng Tiêu Giản cũng giùng giàng muốn leo xuống hành lễ.

“Đứng lên hết đi.” Hoàng Triều nhàn nhạt ra lệnh, ánh mắt đảo qua đã thấy họ đều bị thương, đặc biệt là người được Tiêu Giản công về có thương thế nghiêm trọng nhất, máu dưới bụng nhuộm đỏ cả áo.

“Giản, trị thương cho họ trước.”. Hoàng Triều phất ống tay áo, mấy người kia không tự chủ được đứng dậy.

“Dạ.” Tiêu Giản đáp, sau đó y ra hiệu, bốn tên đàn ông đứng sau Hoàng Triều lập tức tiến lên đỡ sáu người bị thương ngồi xuống, giúp bọn họ băng bó.

“Công tử.”. Người nam tử bị thương nặng nhất không để ý tới vết thương đau đớn, cố sức đứng dậy đi về phía Hoàng Triều, đôi tay run rẩy móc từ trong ngực áo ra một vật được gói lại bằng mảnh gấm xanh, quỳ một gối xuống, giơ lên đỉnh đầu, trình vật đó trước mặt chủ tử.

Hoàng Triều nhận lấy, không nóng lòng mở ra, bảo Tiêu Giản đỡ người kia dậy, ánh mắt lóe lên khi nhìn kỹ vật trong tay, lập tức rung mình. Tựa như hần nghĩ đến việc gì vô cùng quan trọng, đôi mắt phát ra tia sáng như điện, bắn thẳng đến người đang quỳ dưới đất: “Yến tướng quân đâu?”

Người nọ vốn đang run run, lúc này đây lại càng run dữ dội, ngẩng đầu nhìn Hoàng Triều, đôi mắt hồ đã ẩm ướt, lại cố nén đau, thanh âm tê tái đáp: “Yến tướng quân... đã... đã mất!”

“Cái gì?.” Hoàng Triều đang ngồi không yên, đột nhiên bật dậy, phút chốc đã đến trước mặt người kia, tay trái giơ ra nắm chặt vai của hần, ánh mắt như kiếm nung trong lửa, vừa nóng cháy vừa sắc bén: “Người nói lại lần nữa!”

“Bẩm công tử, Yến tướng quân đã mất trên núi Tuyên nước Bạch!”. Người kia chịu đựng sự đau nhứt ở bả vai, hồi đáp rõ ràng, giọt lệ trong mắt cuối cùng cũng rơi xuống.

Hoàng Triều nghe vậy buông hần ra, đứng nghiêm túc, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, đôi môi mím chặt, mặt không chút biểu tình, chỉ có hai tròng mắt nâu vàng di chuyển, đồng tử không ngừng co rút!

“Choang!”

Đó là tiếng bảo kiếm của Tiêu Giản phát ra, một tay y đã run run, tay cầm kiếm còn lại nổi lên gân xanh, hơi cúi đầu, mái tóc dài trắng như tuyết không gió tung bay.

Phong Tịch nghe thấy Hoàng Triều hỏi tung tích của Yến Doanh Châu, đuôi vệt trong tay nàng lặn xuống tằm thắm trên mặt đất. Nàng kinh ngạc nhìn, không nhấc lên, cũng không ăn thêm thứ khác, ánh mắt mịt mờ si muội như phù một tầng hơi nước, thần sắc trong đôi mắt không rõ ràng.

Hàn Phác lúc này mới cảm thấy bầu không khí bất thường, mọi động tác đều ngừng lại, nhẹ nhàng tiến đến bên cạnh Phong Tịch, quan sát sắc mặt của nàng, không khỏi lo lắng, giật nhẹ ống tay áo còn lại: “Ty ty?”

Phong Tịch nghe cậu gọi liền ngẩng đầu nhìn, nụ cười trở nên nhàn nhạt, tỏ vẻ không có gì, nhưng Hàn Phác lại có cảm giác nụ cười ấy tựa như đã vượt thiên sơn vạn thủy, qua trăm vòng luân hồi, mang theo sự lãnh đạm nhàn nhạt hòa quyện nỗi bi ai.

“Doanh Châu!”. Hoàng Triều đứng một lúc lâu, rót cuộc cũng buông ra một tiếng nặng nề, tay không tự chủ nắm chặt bao vải xanh, gọn sóng lẫn lẫn trong mắt.

“Tiểu Khê.”

“Có thuộc hạ!”. Một trong những tên đang băng bó vết thương cho những người khác đứng lên cúi đầu đáp.

“Bốn người các người hộ tống bọn họ về nước.”. Hoàng Triều xoay người ra lệnh.

“Rõ!”. Tiểu Khê trả lời.

“Giản, cậu đi với ta đến Tuyên Sơn.”. Hoàng Triều lại hạ lệnh lần nữa.

“Công tử, đã lấy được Lệnh, xin Ngài hãy để cho bọn Tiểu Khê hộ tống về nước, Doanh Châu... tôi sẽ tự thăm viếng!”. Tiểu Giản cúi đầu khuyên can.

Hoàng Triều nhìn túi vải trong tay, nụ cười hơi phảng phất âm trầm đau khổ: “Doanh Châu trước khi đi từng nói nhất định sẽ lấy được lệnh trở về, quyết không phụ ta! Nếu cậu ấy đã không phụ ta, ta sao có thể phụ cậu ấy!”

“Công tử, lần đi này rất nguy hiểm, ngài không thể liều lĩnh...” Tiểu Giản muốn khuyên ngăn, nhưng lại bị Hoàng Triều phất tay cắt lời.

“Ý ta đã quyết, không cần phải khuyên nữa! Ngược lại, chuyến đi Tuyên Sơn này, ta muốn xem thử ai có khả năng cướp được lệnh từ trong tay ta!”. Một câu nói này của hắn vô cùng ngông cuồng ngạo nghễ.

“Tiểu Khê, người hộ tống sáu người họ về đến nơi thì truyền tin cho mười người Tiểu Trì, lệnh cho bọn họ cấp tốc tới gặp ta!”. Tiểu Giản cũng không khuyên nữa, phân phó cho đám người Tiểu Khê.

“Vâng!” Tiểu Khê lĩnh mệnh, sau đó tất cả bọn họ rời đi.

“Ai!” Hoàng Triều thờ dài, xoay người đi tới trước mặt Phong Tịch, cầm bao vải trong tay giơ ra hỏi: “Cô nương có biết đây là gì không?”

Phong Tịch đứng dậy, không thèm nhìn cái túi kia, ngẩng đầu lên trời, cười nhàn nhạt đáp: “Cái này không phải là Huyền Tôn Lệnh còn bản hơn cả ta sao?”

“Bản?” Hoàng Triều không ngờ nàng bảo vật chí tôn mà người người trong thiên hạ đều muốn tranh đoạt như vậy.

“Nhiều tay người sờ qua, lại còn nhiễm vô số máu tươi, chẳng lẽ không bản sao?”. Phong Tịch quay đầu nhìn hắn, ánh sáng trong mắt trở nên phức tạp.

“Ha ha... Cô nương đúng là thần diệu!”.

Hoàng Triều cười, bắt đầu mở bao vải, mở đến lớp cuối cùng thì hiện ra một lệnh bài màu đen. Ngón tay hắn cầm lên, lệnh bài dài chín tấc này tỏa ra khí lạnh đến thấu xương, mặt ngoài ghi bốn chữ “Huyền Tôn Lệnh Chí Tôn”, mặt trong khắc hình một con phi long cười mây lướt gió, sắc đen lóng lánh dưới ánh mặt trời.

“Đây chính là Huyền Tôn Lệnh mà năm xưa Thủy Đế diệt Bắc Hải đã lấy quặng sắt sâu đáy biển đúc nên ư?” Ngón tay Hoàng Triều chạm nhẹ, trong mắt lóe lên sự vui sướng: “Là Huyền Tôn Lệnh dài chín tấc chín phân, nặng chín cân chín lạng, Huyền Tôn Lệnh cứu cứu chí tôn ư!”

“Chỉ có một tấm lệnh bản lại câu được vô số linh hồn!”. Phong Tịch nhìn miếng Huyền Tôn Lệnh đã khiến biết bao người toi mạng, nàng lạnh lùng chế giễu.

“Nàng nói có lý, thứ này quả thực rất bản, nhưng...” Hoàng Triều giơ lệnh lên, lệnh bài phát ra quang mang: “Nhưng trên phương diện nào đó mà nói, nó chính là thứ thần thánh nhất, bởi vì nó là thánh vật chí tôn thiên hạ!”.

“Ha ha... Huynh cũng tin rằng cái thứ này hiệu lệnh được thiên hạ sao?”. Phong Tịch cười lạnh một tiếng.

“Hiệu lệnh thiên hạ? Ha ha ha...” Hoàng Triều ngửa mặt lên trời cười to: “Thứ này thì không thể hiệu lệnh thiên hạ, con người mới hiệu lệnh được thiên hạ! Lệnh chẳng qua chỉ là một vật tượng trưng! Huyền Tôn Lệnh tượng trưng cho Hoàng đế, Huyền Mạc Lệnh tượng trưng cho vương của bảy nước! Lệnh vào tay ta, tức nghĩa ta là Thiên mệnh Hoàng đế! Còn có khả năng hiệu lệnh thiên hạ hay không là do bản thân! Là do chính Hoàng Triều ta!”

Phong Tịch lặng lẽ không nói nữa, chỉ nghiêng đầu nhìn Hoàng Triều đang ngửa mặt cười cuồng ngạo, quanh thân hắn tỏa ra một khí thế không gì sánh kịp, phảng phất như một kẻ khổng lồ có thể há miệng nuốt cả trời cao, chân đạp rung chuyển núi, mạnh mẽ không ai bì nổi!

Tiểu Giản kính phục nhìn chủ thượng, chỉ có người vĩ đại ngạo nghễ như thế mới có thể khiến mình cam tâm tình nguyện phò tá, chỉ có nhân tài như vậy mới xứng đáng làm bá chủ thiên hạ!

Còn Hàn Phác lại há to mồm, tròn mắt nhìn Hoàng Triều, trong lòng cũng xuất hiện sự kính ngưỡng vô phần, người cuồng vọng muốn nắm hết thiên địa trong tay này cũng là người hiếm thấy duy nhất trong cuộc đời cậu!

“Trung lai bất luận huynh có nắm giữ thiên hạ được không thì cũng sẽ trở thành một nhân vật nổi tiếng lưu danh sử sách!”. Phong Tịch đột nhiên lo lắng than thở, trong giọng nói cũng mang chút cảm phục.

“Đương nhiên là ta!” Hoàng Triều cứng rắn đáp lại.

“A, thật là tự tin!”. Phong Tịch nghe vậy cười nhẹ nhàng: “Nhưng theo ý ta, huynh chỉ có năm phần cơ hội.”

“Tại sao chỉ có năm phần?”. Hai hàng lông mày của hắn nhíu lên.

“Nghe nói trên đỉnh núi Thương Mang có một ván cờ đang dang dở, không biết thế tử có biết không?”. Phong Tịch đưa mắt nhìn về đằng xa: “Ngoài một ván cờ đang dang dở thì còn có khắc hai câu thơ: ‘Tàn cục Thương Mang đáng mong đợi, anh hùng hội tụ đoạt chí tôn!’, thế gian truyền rằng bàn cờ và hai câu thơ ấy chính là ý trời, báo hiệu sẽ có hai vị anh hùng tuyệt thế cùng tranh thiên hạ. Nếu thế tử là một người trong số đó, vậy người còn lại sẽ tranh với thế tử hẳn phải có thực lực tương đương, như vậy huynh không phải chỉ có năm phần sao.”

“Và lại thời loạn thế xuất anh hùng, nhìn thế cục bây giờ, người có thể đánh ván cờ này với thế tử cũng không chỉ có một người!”. Phong Tịch quay đầu nhìn thẳng vào Hoàng Triều, miến cường cười nhạt, đôi mắt nàng lóe lên trí tuệ sáng suốt, phảng phất như cả thế gian này đều chìm vào mắt: “Còn có công chúa Tích Vân với Phong Vân Kỳ, Hoa Vương với Kim Y Kỳ, công tử Lan Túc với Mặc Vũ Kỳ, ba người này đều tài trí kiệt xuất khắp thiên hạ, thế tử dám bảo bọn họ không xứng trở thành đối thủ của thế tử không? Huống hồ thế giới này rộng lớn, ngọa hổ tàng long khắp nơi, anh hùng đối địch với huynh còn nhiều lắm!”.

“Haha... Nếu như nàng nói, ngay cả năm phần ta cũng không nắm chắc, thì hai người đoạt vị chí tôn trên đỉnh núi Thương Mang căn bản không có ta!”. Hoàng Triều nghe thế không hề nổi giận, ngông cuồng cũng không giảm, vron hai tay muốn ôm cả trời đất: “Ván cờ trên đỉnh Thương Mang ta nhất định sẽ đến xem, nhưng ta không tin cái gọi là ý trời, ta chỉ tin tưởng bản thân! Chuyện Hoàng Triều muốn làm thì nhất định phải làm được! Ta sẽ dùng chính đôi tay mình nắm giữ cả thiên hạ!”.

“Như vậy thì ta cũng mãi mong chờ, xem ai mới là người đoạt được ngôi vị chí tôn trên đỉnh Thương Mang!”. Phong Tịch cũng cười cười, thỉnh thoảng có ánh sao xẹt qua đôi mắt.

“Kẻ đứng được trên đỉnh Thương Mang chỉ có một mình Hoàng Triều ta!”. Hoàng Triều ngạo nghễ trông xuống vạn vật, hào khí vạn trượng.

“Haha... Trong mười năm lang bạt giang hồ, huynh là người kiêu ngạo tự tin nhất mà ta từng gặp!”. Phong Tịch lười biếng ngáp một cái, dắt Hàn Phác, nhìn Hoàng Triều cười thật sảng sủa, sau đó điểm nhẹ mũi chân, người bỗng bèn lui về sau: “Ta rất mong chờ kỳ tài trên đỉnh núi Thương Mang là huynh mà không phải thấy mộ của huynh ở Tuyên Sơn!”.

Trong nháy mắt, bóng dáng hai người đã biến mất.

“Đa tạ cô nương quan tâm!”. Hoàng Triều cất cao giọng nói: “Chuyện ta muốn làm, bất luận kẻ nào, bất luận thứ gì trên thế gian này đều không thể ngăn cản! Ta sẽ san bằng đường lên đỉnh Thương Mang!”.

“Ta sẽ san bằng đường lên đỉnh Thương Mang!”.

Một câu nói này vang vọng cả vùng núi hoang, thật lâu sau vẫn chưa dứt.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Lạc Nhật Lâu chủ nhân như ngọc

“Tỷ tỷ, sau này công tử Hoàng Triều sẽ trở thành Hoàng đế sao?”.

Nghe thấy tiếng vang vọng khắp cả núi non của ai đó, Hàn Phác ngẩng đầu lên hỏi Phong Tịch.

“Tân vương Hoàng đế? Có thể là hắn, cũng có thể không.”. Phong Tịch ngược nhìn bầu trời, đôi mắt nàng như tia sáng mặt trời xuyên qua chín tầng mây, kiêu hãnh chẳng khác gì vị thế tử nước Hoàng ít ai bì kịp đó.

“Lúc huynh ấy nói chuyện cũng có khí thế giống vậy nè!”. Hàn Phác bắt chước Phong Tịch ngược đầu nhìn trời, nheo mắt tận hưởng ánh nắng chói rực.

“Phác nhi, đệ hâm mộ hắn sao?”. Phong Tịch cúi đầu quan sát Hàn Phác, cười nhẹ hỏi: “Đệ cũng muốn trở thành người giống hắn?”.

“Tỷ tỷ, đệ chỉ hâm mộ thôi. Đệ không muốn trở thành người như vậy đâu!”. Hàn Phác ngược khuôn mặt nhỏ nhắn bản bản nhìn Phong Tịch, nghiêm nghị trả lời.

“Tại sao?”. Phong Tịch nghe thấy thế không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

“Ánh sáng của huynh ấy quá chói chang, sẽ che khuất hết mọi người xung quanh. Huynh ấy giống như vàng thái dương, tỏa sáng hết thảy, nhưng lại chỉ có một!”. Hàn Phác chỉ lên trời, trả lời Phong Tịch: “Huynh ấy ở trên nơi cao nhất, không thể chạm vào, cũng không có bạn, như vậy chẳng phải rất cô đơn sao?”

“Ừ”. Phong Tịch nghe vậy không khỏi ngấm ngấm Hàn Phác, ánh mắt nàng dịu dàng, một lát sau vươn tay khẽ xoa đầu cậu: “Phác nhi, sau này đệ sẽ giỏi hơn cả Bạch Phong Hắc Tức!”

“Giỏi hơn tỷ tỷ?”. Hàn Phác cười toe toét nhưng phút chốc bỗng khép đôi môi nhỏ: “Đệ không muốn vượt qua tỷ tỷ, đệ chỉ muốn đứng chung với tỷ thôi!”

“Nơi cao nhất này...” Phong Tịch dường như không nghe thấy nữa, khẽ đưa tay vuốt ve những sợi tóc mai đang bay bay, ánh mắt trông về phía xa xa, phảng phất như nhìn thấu đến tận cùng đất trời, đến nơi âm u sâu thẳm nhất: “Mặc dù không có bạn nhưng hắc có quyền lực chí cao vô thượng, có địa vị danh dự ... lại thêm vinh hoa phú quý hưởng thụ bất tận, đây cũng xem như đền bù cho hắc.”

“Mấy cái đó chết đi cũng đâu thể mang theo!”. Hàn Phác tranh lời, đôi mày cau lại, vội xua tay: “Hồi trước mẹ đệ có bảo, con người chết đi là hết, vật chất bên mình một đời căn bản chỉ như mây khói, không giữ được cũng chẳng thể mang theo. Cha liền nói, khi bà chết thì đem ông theo luôn đi. Đệ thấy khi mẹ chết còn có thể mang cha theo, nhưng Hoàng đế chết thì không thể mang theo quyền lực và hoàng vị được đâu!”

“A, ta không nghĩ Hàn lão đầu cũng nói được mấy câu như vậy.” Phong Tịch nhẹ nhàng cười vỗ đầu Hàn Phác: “Ai bảo Hoàng đế chết không mang được cái gì, mẹ đệ có cha đệ, Hoàng đế cũng có rất nhiều phi tần nha. Lúc hắc chết chẳng những được chôn với cả đồng kỳ trân dị bảo, mà còn có biết bao nhiêu phi tần chết cùng, nhất định không cô đơn.”

“Đó có phải họ thật lòng đâu! Không thật lòng thì khi tới âm phủ sẽ không tìm được nhau, thế chẳng phải lại cô đơn sao?”. Hàn Phác vẫn kiên trì giữ ý kiến của mình.

“Thật lòng ư?”. Phong Tịch thỉnh thoảng quay đầu nhìn về con đường phía trước, tầm mắt lơ lửng trên không, rất lâu sau mới than thở: “Hai chữ ‘thật lòng’ trên đời này hiếm lắm, đặc biệt là vào thời buổi loạn lạc này!”

“Thế mai một khi đệ chết có ai theo đệ không nhỉ?”. Hàn Phác lo lắng bản thân sau khi chết.

“Ta cũng không biết.” Phong Tịch cười cười, nháy mắt gõ một cái vào ót cậu: “Tiểu tử, đệ còn bé tí mà đã lo chuyện sau khi chết rồi à.”

“Vậy lúc tỷ tỷ chết cho đệ đi chung với nhé?”. Hàn Phác chưa từ bỏ ý định, đang muốn tìm một người bầu bạn.

“Không được.” Phong Tịch quả quyết cự tuyệt.

“Tại sao a?”

“Bởi vì đệ nhỏ hơn ta, lúc ta già yếu chết đi, đệ vẫn còn có thể sống tiếp thật tốt.”

“Nhưng đệ muốn đi chung với tỷ tỷ, chúng ta có thể làm bạn ở cõi âm ty, sau đó cùng đi đầu thai.”

“Đẹp! Ta ngàn lần cũng không muốn! Kiếp này ta xui xẻo vác theo cái gánh nặng như đệ, kiếp sau không muốn lại phải cồng nữa.”

“Đệ không phải là gánh nặng! Chờ đệ trưởng thành, đệ sẽ bảo vệ tỷ tỷ!”

“Ta không cần ai bảo vệ, đệ đi mà bảo vệ những người quan trọng khác.”

“Cha mẹ đệ đều chết, đệ chỉ còn tỷ tỷ là người quan trọng nhất thôi.”

“Vợ con đệ mới quan trọng nhất.”

“Đệ chưa có vợ con.”

“Sau này sẽ có.”

“Không có mà.”

...

“Công tử tùy tiện mang Huyền Tôn Lệnh ra, không sợ cô ta sẽ nảy sinh lòng tham sao?”.

Tiêu Giản nghi hoặc, công tử hành sự luôn cẩn thận, vì sao hôm nay mọi chuyện lại khác với ngày thường.

“Vị cô nương kia... Có đem cả thiên hạ này đến trước mặt nàng nàng cũng coi khinh, huống chi là một tấm Huyền Tôn Lệnh vốn dĩ nàng đã xem nó dơ bẩn!”. Hoàng Triều ngắt đầu bù gối.

“Dạ.” Tiêu Giản gật đầu: “Công tử biết lai lịch của nàng?”

“Không.” Hoàng Triều than thở: “Ta đã quan sát cẩn thận lúc họ ăn cơm, thiếu niên Hàn Phác kia đáng ngồi ngay ngắn, sống lưng thẳng tắp, tuy rằng quần áo bẩn thỉu nhưng khi ăn thì không làm rơi vãi thứ gì, biểu hiện là con nhà gia giáo từ bé. Và lại những món ăn này không phải những món mà dân thường biết được, thế mà họ thuộc tên như lòng bàn tay, điều này chứng tỏ bọn họ xuất thân phú quý.”

“Về phần vị cô nương kia, mặc dù đáng về không có gì đáng nói, nhưng lời nói và hành động của nàng đều tiêu sái phóng khoáng, không thấy gai mắt, ngược lại còn làm người ta cảm thấy như là đương nhiên.” Hoàng Triều dừng bước quay đầu: “Giản, cậu nghĩ vị cô nương kia như thế nào?”

“Cô ta có xấu, cũng xấu tiêu sái! Có quái, cũng quái thoát tục!” Tiêu Giản cúi đầu nhẹ nắm chuỗi kiếm.

“Hay cho câu ‘tiêu sái thoát tục’!” Hoàng Triều cười khê, chấp tay đi trước.

“Công tử.” Tiêu Giản bỗng kêu.

“Ừ.”

“Công tử có chú ý tới trang sức trên trán cô ấy không?”

“Trang sức trên trán?”. Hoàng Triều xoay người, ánh mắt sáng như tia chớp lạnh lẽo.

“Do cả người cô ta bám đầy tro đen nên không nhìn rõ được, nhưng công tử đề cập đến ‘Tổ y tuyết nguyệt- Bạch Phong Tịch’... Tổ y tuyết nguyệt... Miếng trang sức nửa vòng cung ấy hình như cũng giống với mảnh trăng rằm, có điều công tử bảo Bạch Phong Tịch là người tao nhã tuyệt thế, với bộ dạng này...” Tiêu Giản dừng bước, trầm tư suy nghĩ.

“Bạch Phong Tịch?”. Hoàng Triều thì thầm nhớ kỹ cái tên này, sau đó cười to: “Haha... Là nàng! Nhất định là nàng! Ta và cậu đều bị bốn chữ ‘Tao nhã tuyệt thế’ làm cho mê muội rồi, cho rằng Bạch Phong Tịch nhất định là mỹ nữ tuyệt sắc, làm sao có dung mạo xấu xí như vậy. Mà dù nàng vừa bẩn lại vừa thối, hào quang quanh nàng vẫn tỏa sáng rực rỡ, không phải ‘Tao nhã tuyệt thế’ sao? Trên đời này nữ tử tu luyện đến võ nghệ đỉnh cao như vậy cũng chỉ có nàng! Dám phát ngôn bừa bãi không xem tử đại công tử ra gì cũng chỉ có người được xưng là thiên hạ đệ nhất kỳ nữ – Bạch Phong Tịch!”

“Cô ta chính là Bạch Phong Tịch?”. Tiêu Giản quay đầu nhìn về hướng Phong Tịch rồi đi: “Bạch Phong Tịch này...”

“Nàng quang minh chính đại đứng trước mặt ta mà ta không nhận ra, khá lắm Bạch Phong Tịch!”. Hoàng Triều cảm thán, tươi cười sung sướng: “Chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại! Phong Tịch!”

Từ sau khi Đế làm mất Huyền Tôn Lệnh, đất vua Kỳ Vân không còn sự cao quý như ngày nào. Chẳng những bị các nước chư hầu xâm phạm mà còn dần bị thôn tính từng thị trấn, từng thành trì. Nếu không có đại tướng quân Đông Thủ Phóng tận trung với hoàng thất, dẫn theo mười vạn cấm vệ quân thế sống chết bảo vệ đất vua, Kỳ Vân hôm nay đã sớm bị các nước chư hầu chia năm xẻ bảy.

Dân cư Kỳ Vân ngày một thưa thớt, kinh tế suy thoái, bản về vũ lực, quân sự không thể so sánh với Hắc Phong quốc, Hoàng Quốc; bản về văn hóa, kinh tế không thể so sánh với Bạch Phong Quốc, Hoa Quốc; ngay cả Nam Quốc, Bạch Quốc vốn yếu hơn nhưng do đi thôn tính cướp đoạt mấy chục năm qua mà đã sớm vượt qua Kỳ Vân.

Từ nước Bạch đến đất vua Kỳ Vân có dòng sông Ô Vân kéo dài đi qua không ít nông thôn, mà thành Ngu là một tòa thành lớn nhất tại đây. Phía nam nó giáp với thành Lâm, phía tây giáp Đào Lạc, phía bắc cận thành Giản, phía Đông là dòng Ô Vân. Không giống với những tòa biên thành phải chịu chiến sự liên miên, thành Ngu là một thành thị yên ổn phồn vinh bậc nhất ở Đế đô. Hơn nữa bốn phương của thành thông nhau, đất đai phì nhiêu, bằng phẳng, trăm nghề đều hưng thịnh, nhân dân an cư lạc nghiệp, phảng phất có bóng dáng phồn hoa thịnh vượng của Kỳ Vân năm xưa.

Trong thành Ngu có một tòa lầu cao năm tầng, ba mặt hướng sông, mặt trước đối diện đường lớn. Đây cũng là lầu nổi tiếng nhất thành Ngu – Lạc Nhật Lầu. Lạc Nhật Lầu vang danh bởi món rượu Đoạn Hồng Dịch tự ủ vào buổi hoàng hôn. Mỗi ngày đều có hàng dài khách nhân mộ danh mà đến, đặc biệt là lúc mặt trời lặn, xe ngựa như rồng rắn như nước chảy xếp dài đặc trước cửa lầu.

Chủ nhân của Lạc Nhật Lầu có lẽ cũng không phải là hạng người tầm thường, nhìn tiếng tăm và việc buôn bán Lạc Nhật Lầu hôm nay, ai không biết còn cho rằng Lạc Nhật Lầu dát ngói xanh ngọc lưu ly, trạm gỗ lan trên mái nhà, khí thế hoành tráng, như vậy mới không hổ danh là Kỳ Vân đệ nhất lầu!

Nhưng trên thực tế, Lạc Nhật Lầu không có gì phú quý hoa lệ, tuy được xây bởi những loại gỗ tốt nhưng bên trong lại bày trí hết sức đơn giản, không có khăn gấm trải bàn, không có thảm thêu trải đất, trên mái không treo đèn hoa tinh xảo, công vào cũng không có rèm cửa chói lóa. Chỉ có một cái bàn thô sơ, một bộ bát đĩa sạch sẽ khi khách nhân đến chơi. Chẳng qua mỗi một chiếc bàn trà hay cái ghế dựa, một tấm màn che hay rèm treo tường đều được thiết kế nổi bật, sắp xếp hợp lý, khiến cho người vừa bước vào cửa có cảm giác mới mẻ, thư thái mà tự tại.

“Tây ngóng cổ nhân mà không thấy

Tà dương thấp thoáng, đoạn mộng giang sơn

Ngẩng mặt nhìn trời chột than oán

Hoài biệt ly

Lòng hỗn loạn

Lệ không còn rơi

Bóng buồm ai lướt như tên, trôi qua ngàn núi...” [1]

[1] Cổ nhân tây vọng bất kiến, tà dương hiện. Vạn lý sơn hà mộng đoạn, ngưỡng thiên thán. Tư biệt ly, phát sao loạn, lệ không đạn. Phàm ảnh khinh xước như tiền, quá thiên sơn.

Lạc Nhật Lâu mang nét thanh tao u lịch tựa làn gió mát dưới trời chiều, một khúc “Trương kiến hoan” [2] ưu sầu bi thương từ trong lầu thoang thoảng cất lên, âm thanh tản vào bầu trời, rơi về phía hoàng hôn phía Tây. Giữa ánh tà dương đỏ nồng nàn có một cánh buồm trắng rạch ngang mặt sông trong veo, kim quang rực rỡ như mũi tên xuyên thấu đất trời đang tiến đến.

[2] Trương kiến hoan: Vui gặp gỡ – Thơ của Lý Dục, thời Bắc Tống.

Trong chớp mắt, chiếc thuyền đen buồm trắng đã dừng lại trước Lạc Nhật Lâu, tiểu nhị mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng vội bước nhanh về cây cầu gỗ đằng trước, khom người chào đón vị quan khách đang từ từ bước xuống thuyền.

Khi vị công tử áo đen đi ra khỏi khoang thuyền, bước lên cầu gỗ, tiểu nhị chợt thấy sắc vàng tuyệt đẹp lấp lánh trước mắt, ánh sáng mặt trời càng chói lọi kinh diễm hơn. Vị công tử kia như đập trên kim quang từ Tây Thiên tới, quanh thân tỏa ra hào quang nhân nhật, không cách nào có thể che giấu được.

Tiểu nhị tròn mắt há mồm nhìn, đã quên mất lý do mình đến đây, cho đến lúc ống tay áo bị người khác giật liên hồi thì hấn mới tỉnh lại. Mà vị công tử họ đang đứng đối diện cách hấn ba thước nở nụ cười nhẹ nhàng, trên khuôn mặt tuấn nỷ vô song phảng phất sự ung dung thảnh thơi, đôi mắt tựa như viên ngọc đen huyền ôn hòa nhìn hấn.

“Tiểu nhị ca, người đang cản đường công tử nhà ta đó.” Ông tay áo lại bị giật giật, một giọng nói có chút trẻ con thanh thúy vang lên.

Tiểu nhị cúi đầu nhìn, phát hiện người hầu áo xanh thanh tú đang kéo ống tay áo của hấn, hấn chợt tỉnh ngộ, cuống quýt nhường đường: “Xin lỗi công tử.”

Công tử áo đen khẽ lắc đầu, ý bảo không cần để tâm, nhàn nhạt cười nói: “Phiền tiểu nhị ca dẫn đường có được không?”

Thanh âm hần như tiếng ngọc trong gió, mỉm cười nhẹ nhàng như đóa sen rũ trên nước.

“Tất nhiên là được! Tất nhiên là được!”. Tiểu nhị liên tục gật đầu: “Công tử, mời đi bên này.”

Vừa vặn đúng lúc vị công tử áo đen đó rời khỏi khoang thuyền, cũng có một chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa Lạc Nhật Lâu. Tuy chỉ là loại xe ngựa thông thường, đơn sơ nhưng tiểu nhị trước cửa vẫn nhiệt tình chạy ra đón, ân cần vén màn xe, thân thiết hô: “Hoan nghênh quan khách đến Lạc Nhật Lâu!”

Khi màn xe được nhắc lên, người trong xe bước ra ngoài, những khách khứa đang muốn vào lầu hay rời khỏi lầu và những người hầu vội vã dắt ngựa khiêng kiệu cho khách chợt ngừng lại, động tác ngưng trọng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào vị công tử kia.

Đó là một vị công tử trẻ tuổi mặc trường bào trắng đơn giản, mộc mạc như bạch ngọc chưa qua điêu khắc, hoàn toàn tự nhiên thanh cao không tí vết. Đôi mắt chàng trong suốt sâu thẳm như đầm nước, không chút gợn sóng, vô cầu vô dục. Chàng chỉ tùy ý đứng trước xe ngựa nhưng tựa như tiên nhân đứng trên chín tầng mây, ngẫu nhiên cúi đầu bao quát cõi hồng trần, lãnh đạm tách biệt mà bao dung thương xót cho chúng sinh. Chiếc xe ngựa đơn sơ cũng được mạ bởi ánh sáng rực rỡ, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể cười mây đạp gió bay đi, mang theo vị công tử áo trắng tuyệt thế này.

“Lạc Nhật Lâu.”. Công tử áo trắng ngẩng đầu nhìn tám bảng hiệu, nhẹ nhàng ghi nhớ.

“Đừng rồi! Đừng rồi! Đây chính là Lạc Nhật Lâu!”. Tiểu nhị sau khi lấy lại thần sắc gật đầu nói, vừa mời vừa đỡ công tử áo trắng: “Mời công tử đi bên này!”.

“Đa tạ tiểu nhị ca.” Công tử áo trắng nhàn nhạt cảm tạ.

“Không cần! Không cần đâu!”. Tiểu nhị nghe thấy giọng cười đến mang tai.

Hai vị công tử áo đen và áo trắng một trước một sau bước vào trong lầu, mọi người ngồi giữa phòng khách đều không khỏi ngược nhìn hai người. Âm thanh xôn xao bỗng trở nên im lặng, cả phòng tràn ngập ánh hào quang của họ, cũng không biết ai mới nổi trội hơn ai. Sống một đời chưa chắc thấy được một nhân vật xuất sắc như thế, vậy mà lúc này có đến hai người khiến người ta nghi ngờ mình đang ở trong mộng! Nhất thời ai nấy đều hết sức bận bịu, chỉ vì tiếc nuối không muốn nhìn vị công tử nào ít hơn.

Công tử áo đen bước vào cửa thì bắt gặp công tử áo trắng. Dù ở giữa sảnh đường có rất nhiều người nhưng đập vào mắt họ, người đầu tiên mình thấy chính là đối phương! Nếu có vô tình xếp họ giữa muôn vạn người, họ cũng chỉ nhìn thấy đối phương.

Hai người đồng thời sững sốt, nháy mắt họ cùng mỉm cười bái chào nhau, giống như những người bạn thân tha hương đã lâu nay tương phùng.

“Ngọc công tử?”. Công tử áo đen nhìn vị công tử áo trắng cực kỳ thoát tục kia, xác nhận suy đoán trong lòng.

“Phong công tử?”. Công tử áo trắng cũng thừa nhận trước vị công tử áo đen ung dung cao quý này.

Nụ cười hiển hiện giữa lúc họ đang bái chào gọi tên nhau, một người ưu nhã như quý tộc, một người phiêu dật như tiên nhân.

“Phong Túc thật có phúc, hôm nay có thể gặp ‘Thiên hạ thán Vô Duyên’ – Ngọc công tử ‘!’”. Nét cười của công tử áo đen trong suốt, dè dặt mà khách khí.

“Là Vô Duyên hữu duyên, được tương ngộ Hắc Phong Túc danh truyền thiên hạ!”. Vị công tử áo trắng mỉm cười ôn nhã, dường như nụ cười này tạo khoảng cách rất lớn, không phải chàng muốn xa cách mà làm người khác không thể đến gần, không dám khinh suất.

Công tử áo đen chính là Phong Túc, còn công tử áo trắng là đệ nhất công tử danh chấn thiên hạ – Ngọc Vô Duyên.

Mà mọi người trong phòng nghe được cuộc đối thoại này lập tức ồ lên, không ngờ hai người này là Phong Túc và Ngọc Vô Duyên, hai trong tứ đại công tử của Đông Triều.

“Nếu đã tương phùng, chẳng biết Phong Túc có vinh hạnh được mời Ngọc công tử một bầu Đoạn Hồng Dịch?”. Phong Túc tao nhã lễ độ cất tiếng.

“Có thể ngắm hoàng hôn cùng Phong công tử tại đỉnh Lạc Nhật Lầu, Vô Duyên quả là có phúc ba đời”. Ngọc Vô Duyên cũng nho nhã đáp lại.

Phong Túc cười quay đầu nói với tiểu nhị đang dẫn đường: “Tiểu nhị ca, xin hỏi trên lầu năm còn chỗ trống không?”

“Còn! Còn!”. Tiểu nhị liên tục gật đầu, không trống cũng phải làm cho trống.

“Mời Ngọc công tử!”. Phong Túc nghiêng người mời.

“Mời Phong công tử!”. Ngọc Vô Duyên cũng giờ tay nhường đường.

Sau cùng hai người bước lên lầu, những người dưới lầu ngưỡng mộ nhìn theo.

Trên lầu năm có một gian phòng trang nhã, rèm cửa rũ xuống che đi những ánh mắt nhìn trộm, hai vị công tử một trắng một đen đều biểu hiện thái độ khiêm nhường, ngồi xuống đối diện nhau, bên trái bên phải là Chung Viên và Chung Ly.

“Xin hỏi hai vị công tử dùng gì?” Tiểu nhị ân cần hỏi.

“Tiểu nhị ca, món nào đặc sắc nhất ở đây?”. Phong Túc mở miệng.

“Gió nước thoáng qua

Hoa bèo héo tàn

Trăng tà lạnh lẽo

Lá ngô phiêu hoàng.” [3]

Tiểu nhị cung kính trả lời.

[3] “Thủy phong khinh, bình hoa tiệm lão, nguyệt lộ lãnh, ngô điệp phiêu hoàng.”

“Tiểu nhị ca, huynh đọc thơ hay là đọc tên món vậy?”. Ngọc Vô Duyên thấy tiểu nhị nói tên thức ăn thật văn nhã, không khỏi cười hỏi.

“Bẩm công tử, đây là bốn món ăn nổi tiếng nhất của bốn lầu”. Tiểu nhị cúi đầu đáp, cậu cảm thấy rằng chỉ có bốn món ăn thanh cao này mới phù hợp với thân phận của hai người kia.

“Chà, xem ra chủ nhân của Lạc Nhật Lầu là một nhân vật thoát tục, đặt tên món ăn cũng văn nhã như vậy.” Phong Túc khẽ cười: “Ngọc công tử cảm thấy thế nào?”.

“Vô Duyên xưa nay không rành lắm, Phong công tử thấy tốt là được.” Ánh mắt Ngọc Vô Duyên rơi vào những đóa hoa lan trên chậu cây đặt trong phòng.

“Tiểu nhị ca, vậy mang bốn món này lên đi, thêm hai bầu Đoạn Hồng Dịch nữa.” Phong Túc căn dặn.

“Dạ công tử.” Tiểu nhị trả lời rồi rời đi.

Trong phòng bây giờ chỉ còn lại sự tĩnh lặng, hai người được xưng là tứ đại công tử này quả nhiên có phong thái bất phàm, lần này vô tình gặp nhau, vốn nên giả vờ khen ngợi nhau, nhưng chẳng biết tại sao cả hai luôn duy trì khoảng cách, không muốn thân thiết đối phương.

Chỉ cách một cái bàn mà tựa như cách nhau cả dòng sông Hán, bờ sông mệnh mông, bọn họ đối đầu nhìn nhau, cả hai đều thấy phong thái khuyh đảo của đối phương nhưng lại không có cách nào vượt qua để tương giao.

Phong Tức ngồi thẳng, ngón tay xoay xoay chiếc nhẫn màu xanh biếc, ánh mắt khi thì liếc ra ngoài cửa sổ, khi thì quan sát Ngọc Vô Duyên, đôi mắt phượng dài phảng phất tia cười nhẹ nhàng, thần thái luôn luôn sang trọng nhàn nhã, không phụ danh xưng công tử cao quý vô lâm.

Ngọc Vô Duyên lại thả mình trên chiếc ghế, khuôn mặt hơi hơi hướng ra ngoài, ánh mắt mờ mờ, giống như nhìn song cửa, lại tựa như rơi vào đỉnh Thương Mang phía chân trời. Sắc mặt chàng bình thản xa xăm, rõ ràng đang ngồi ở trước mặt, lại có cảm giác người xa xôi trùng mây. Dường như chàng đã hòa mình vào đất trời, bao dung thế gian này, tựa như dòng nước vô biên trong suốt phản chiếu thiên địa vạn vật, sâu thăm thẳm nuốt cả cõi nhân gian.

Chỉ chốc lát sau, rượu và thức ăn đã được bưng đến.

“Gió nước thoảng qua. Hoa bèo héo tàn. Trăng tà lạnh lẽo. Lá ngô phiêu hoàng, thêm hai bầu Đoạn Hồng Dịch.” Tiểu nhị gọi tên các món ăn, xua tan không khí trầm lắng trong phòng: “Mời hai vị công tử thông thả dùng bữa.”

Tiểu nhị lui ra, đi tới trước rèm bỗng quay ngược trở lại: “Chẳng biết hai vị công tử có muốn nghe xướng khúc không?”

“Ở đây cũng có xướng khúc sao?”. Ngọc Vô Duyên cuối cùng cũng thu lại tầm mắt từ nơi chân trời, ánh mắt nhẹ nhàng rơi trên người tiểu nhị.

“Công tử đừng hiểu lầm, Lạc Nhật Lâu chúng tôi không phải Hoa Lâu, ca khúc Phượng Tê Ngô Phượng cô nương hát cũng không thể so với các cô nương lầu xanh. Cô ấy là tiểu thư danh gia vọng, băng thanh ngọc khiết, nếu như không có... Ai!” Tiểu nhị ca bỗng dừng lời, thờ dài thườn thượt, sau đó mới tiếp tục nói: “Phượng cô nương xướng khúc là đệ nhất thành Ngu, muốn biết cô ấy tài giỏi hơn các cô nương ở Vũ Lâm Lâu bao nhiêu, mời hai vị công tử đây nghe thử sẽ biết, tiểu nhân nhất định không khoác lác.”

Nói xong lời cuối, tiểu nhị cảm thấy rất tự hào, hai người đều không khỏi mỉm cười, cũng không hỏi tới câu nói dở dang của cậu.

“Lúc này đã nghe được nửa khúc ‘Biệt ly’ từ rất xa, là do vị Phượng cô nương xướng sao?”

“Đúng ạ, khúc này là Phượng cô nương hay xướng nhất!”

“Đã thế thì mời Phượng cô nương xướng một khúc.” Phong Tức phát tay nói.

“Dạ được!” Tiểu nhị lui ra.

Còn Chung Ly tiến lên rót rượu cho hai người.

“Ngọc công tử, chúng ta tạm thưởng thức món ăn và rượu ngon nổi tiếng của Lạc Nhật Lâu này vậy.” Phong Tức mỉm cười nói.

“Ừ.” Ngọc Vô Duyên lướt qua ly rượu, một lát sau gật đầu: “Rượu vào miệng có hương tinh thuần, ấm nồng trong suốt, rượu ngon!”

Phong Tức cũng hớp một hơi: “Không sai.”

Sau đó hân cầm đĩa gấp đóa thủy tiên tím trên món ‘Gió nước thoảng qua’, tinh tế thưởng thức.

“Ra là trái cà, ừm... không sai, chỗ khó làm nhất là cà tím cực kỳ hút dầu, thường hay quá béo, thế nhưng món này lại rất thanh ngọt, vào miệng tan ra, không chỉ hương cà tràn ngập, mà cổ họng còn có hương hoa sen.”

“Giữa lá bèo được nhuộm một màu vàng nhạt, thảo nào mang tên ‘Hoa bèo héo tàn.’” Ngọc Vô Duyên chạm đĩa vào món ăn trông như bèo: “Đây là dưa xanh, ừ... vừa đúng nửa sống nửa chín; tron bóng xanh trong, thử ngon nhất chính là nước dưa nhiều mà vẫn còn nguyên vị, nhất định là làm ngay khi vừa hái lên.”

“Trăng tà lạnh lẽo?”. Phong Tức nhìn chiếc đĩa vàng tròn như trăng rằm, gấp một miếng, trên đó vẫn còn ngưng tụ một giọt nước tựa ngọc châu, nhẹ nhàng cắn một góc, hương vị giòn ngọt lan tỏa trong miệng: “Hình như nguyên liệu của món này là củ sen, chọn ngó sen non vừa phải, cắt thành những miếng có độ dày bằng nhau, điểm tô nước của hoa tuyết lan, thật là ngon miệng đẹp mắt! ‘Trăng tà lạnh lẽo’, tên rất hay!”

“Lá ngô phiêu hoàng hóa ra là cải thảo.” Ngọc Vô Duyên cũng nếm qua món ăn cuối cùng, những cánh lá xếp lại như lòng bàn tay, mầm cải vàng nhạt, màu sắc động lòng người, “Ừ... tuy còn non nhưng vẫn thơm ngon!”

“Ha, không ngờ những món ăn nổi danh nhất Lạc Nhật Lâu lại là đồ chay, mà toàn là những món cực kỳ bình thường.” Phong Tức than thở.

“Có thể dùng những thứ bình thường làm thành các món ăn mang hình dáng và hương vị đặc biệt, lại còn đặt tên chẳng hề tầm thường như vậy, vị chủ nhân của Lạc Nhật Lâu này thật không đơn giản.” Ngọc Vô Duyên cười cười ca ngợi.

“Xem phong cách của lầu này cũng không khó để đoán ra chủ nhân của nó.” Phong Tức nhìn quanh lầu các tán thưởng: “Sự thanh nhã hiện lên giữa sự giản đơn, giữa cái bình thường lộ ra cái khác biệt, đã lâu rồi chưa thấy một kiệt tác như vậy.”

“Trời lận bên lầu,

Chim hồng kêu lẻ.

Giang Nam khách trẻ,
Đem guom báu ra xem,
Lan can đứng tuốt.
Nhìn non sông,
Ai hiểu ý.” [3]

Ngọc Vô Duyên khoan thai ngâm đôi câu thơ, đôi mắt trông về nơi xa, bóng chiều tà đang dần thu lại, vài chiếc thuyền nhỏ lững lờ trôi giữa chân trời:
“Chẳng biết vị chủ nhân Lạc Nhật Lâu khi xây lầu thì có tâm sự thế nào.”

[3] Thủy long ngâm – Đặng Kiến Khang Thương Tâm đình: Lạc nhật lâu đầu, đoạn hồng thanh lý, giang nam du tử, bả ngô câu khán liễu, lan kiền phách biển, vô nhân hội, đăng lâm ý.

“À.” Phong Tức cười nhìn về phía chàng, trong mắt phản chiếu sắc vàng của ánh mặt trời: “Có lẽ chẳng ai biết người ấy đã đem toàn bộ tâm nguyện được du sơn ngoạn thủy đặt vào trong lầu, chỉ là... Ngọc công tử mới là người không cần lo ‘không ai biết’.”

“Chỉ tiếc Vô Duyên xưa nay vô tri vô cảm, càng miễn bàn ‘tâm nguyện du sơn ngoạn thủy’. Ngọc Vô Duyên thu hồi ánh mắt đang nhìn ra ngoài cửa sổ, quan sát Phong Tức, đôi mắt thản nhiên tựa như tia sáng hoàng hôn, tĩnh lặng không chút gợn sóng.

“Vậy thì thật đáng tiếc.” Phong Tức hơi có chút tiếc nuối.

Chợt có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên từ cầu thang bên lầu, hương thơm dịu dàng tỏa ra, một bóng dáng yếu điệu mơ hồ hiện lên trên màn vải xanh mỏng manh như nước.

“Chẳng biết khách quan muốn nghe khúc nào ạ?”

Giọng nói cô gái cất lên nhẹ nhàng lạnh lùng, mang theo sự tự tin kiêu ngạo và thờ ơ.

Ngọc Vô Duyên chuyên tâm gấp một miếng ‘Trăng tà lạnh lẽo’, giống như không nghe được câu hỏi đó.

Phong Tức cầm ly rượu uống cạn, thản nhiên nói: “Phượng cô nương muốn xướng khúc nào thì xướng khúc ấy.”

Trong giây lát, người bên ngoài rèm bỗng trầm mặc, sau đó tiếng tỳ bà vang lên như ngọc châu rơi xuống, như chim oanh tìm hoa, như băng tụ dưới suối, chưa xướng đã phong tình.

Nghe tiếng tỳ bà, cả hai người đều kinh ngạc, không khỏi liếc mắt nhìn về tấm rèm, không tưởng tượng được một người trong chốn phong trần lại có kỹ năng đánh đàn hay như vậy.

“Đêm qua ai nghe thấy tiếng tiêu? Để thu cô độc ve ngừng kêu. Dưới trăng trà lạnh không tô điểm. Người đi trong mộng đạp ca hành.”

Một luồng âm thanh xuyên qua rèm che lượn lờ vờn như khói, dây dưa quấn quanh vành tai, bóng dáng cô độc dưới trăng lạnh nối tiếp trà xanh, tiếng ve u thanh trong mộng.

Nghe tiếng ca thê lương thăm thẳm, nhìn bóng tà dương bên ngoài, trong nháy mắt, hai người đang ngồi đối diện nhau cùng sinh ra cảm giác tịch liêu, trong lòng tựa hồ cũng đang tự mình thổi khúc tiêu ca, nhưng không biết là cùng ai.

Khúc ca đã hết, hai người trong thoáng chốc đều im lặng, mà người bên ngoài rèm cũng không hát nữa, chỉ lặng lẽ đứng đó.

“Công chúa Tích Vân đúng là danh tài, sáng tác thơ mà cũng truyền đến tận những nơi quán trà ngõ hẻm này.”

Thật lâu sau Ngọc Vô Duyên bỗng buông lời cảm thán trước vị công chúa Tích Vân của Bạch Phong Quốc vẫn vô nổi tiếng thiên hạ.

“Bài này giọng này đều đủ tình, thật là hiếm có.”. Phong Tức cũng khen ngợi người ngoài rèm cửa.

“Nghe nói Phong công tử đa tài đa nghệ, mặc dù ở trong giang hồ nhưng lại là người uyên bác nhất trong tứ đại công tử, hôm nay gặp mặt, quả nhiên chẳng sai.” Ngọc Vô Duyên đáp một câu, ánh mắt nhẹ nhàng rơi trên người Phong Tức.

“Trước mặt Ngọc công tử ai dám xưng đa tài đa nghệ?”. Phong Tức khẽ cười.

Hai người túy ý cười nói, quên mất người còn đứng ngoài rèm cửa.

“Cộp... Cộp...”. Có tiếng bước chân bên ngoài vang lên, điềm tĩnh nhịp nhàng.

“Ngọc công tử.” Tiếng bước chân dừng lại trước rèm, trầm giọng kêu.

“Vào đi.” Ngọc Vô Duyên thả ly rượu trong tay xuống.

Rèm cửa nhấc lên, hai người liếc mắt thấy một nam tử áo đen đang bước trên bậc thềm, bên cạnh là một cô gái áo xanh xinh đẹp ôm đàn tỳ bà, vẻ mặt không đổi. Tấm rèm nhanh chóng buông xuống làm người ta không kịp nhìn rõ sắc thái trong mắt nàng.

“Ngọc công tử, công tử gửi thư.” Nam nhân áo đen cung kính dâng thư lên.

“Ừ.” Ngọc Vô Duyên nhận thư, khẽ gật đầu: “Người đi đi.”

“Vâng.”

Nam tử áo đen lui ra, vén rèm lên, không hề liếc nhìn người con gái đứng cạnh. Chỉ có Phong Tức thấy được ánh mắt cô ấy vừa oán nộ, vừa luống cuống mờ mịt.

Rèm che lại rung động hạ xuống, che khuất ánh mắt kia, ngăn cả trong lẫn ngoài, cách chia hai người hai thế giới.

Ngọc Vô Duyên mở thư ra đọc, lụa trắng chữ đen, sóng mắt tình nhiên của chàng thoáng gọn sóng.

“Phượng cô nương, nếu không chê thì xin mời nàng vào uống với bọn ta một ly.” Phong Tức nhìn vào rèm vải cất lời, đôi con ngươi hiện lên sự thú vị.

Một lát sau vẫn chưa thấy động tĩnh, bầu không khí ngưng tụ, dường như có thể cảm thấy được thân ảnh bên ngoài đang do dự.

Rốt cuộc nàng cũng vén rèm đi vào trong phòng, ánh mắt lạng lẽ đảo qua vị công tử áo trắng cao cao tại thượng, hơi dừng lại, cuối cùng chuyển sang vị công tử áo đen anh tuấn ung dung ngồi đối diện.

Phong Tức ti mi đánh giá Phượng Tê Ngô, có hơi ngạc nhiên về đệ nhất xướng ca thành Ngu này. Nàng mặc áo vải cài trâm mạn, không chút phấn son nhưng khuôn mặt vẫn thập phần xinh đẹp, chân mày lá liễu, mặt tựa hoa đào, giữa đôi lông mày hiện lên nét kiêu ngạo, trong thần sắc ẩn chứa sự lạnh lùng cự tuyệt mọi thứ.

“Mời Phượng cô nương.” Phong Tức thần nhiên nói.

Chung Viên lập tức rót rượu, sau đó đưa đến cho Phượng Tê Ngô.

Phượng Tê Ngô không tiếp ly rượu, hai mắt nhìn chăm chú Phong Tức, còn Phong Tức cũng mặc nàng quan sát, tự mình phẩm rượu, thần tình thoải mái tiêu sái.

Về phần Ngọc Vô Duyên, ánh mắt vẫn dán vào bức thư, chỉ là tinh thần vốn đã bay về nơi xa xôi nào đó, chưa cảm nhận được trong phòng có thêm người.

Chần chừ lúc lâu sau, Phượng Tê Ngô mới đưa tay nhận lấy ly rượu, ngửa đầu uống cạn.

“Thì ra cô nương hào sảng như vậy!”. Phong Tức thấy nàng uống một hơi cạn sạch, không khỏi khẽ cười.

“Đây là lần đầu tiên Tê Ngô uống rượu của khách.”. Phượng Tê Ngô lãnh đạm trả lời.

“Hả?” Phong Tức nghe vậy quay đầu nhìn nàng, thấy hai gò má băng tuyết của nàng phảng phất màu đỏ thắm nhân nhật do men rượu, khiến vẻ lãnh ngạo giảm bớt, khuôn mặt nàng thêm phần diễm sắc: “Cô nương ca nghệ thật xuất sắc, nhất định phải được thiên hạ tranh nhau mời.”

“Tê Ngô không uống rượu của khách.”. Giọng nói Phượng Tê Ngô vẫn lạnh lạnh như cũ, hai mắt không rời Phong Tức, tựa như trong phòng bây giờ chỉ còn hai người.

Phong Tức rót cuộc cũng nhìn nàng, chỉ thấy đôi mắt trong xanh như băng chợt hiện lên sự cố chấp. Nàng đang cố chấp cái gì?

“Như vậy xem ra Phong Tức may mắn, được cô nương nể mặt.”

Phượng Tê Ngô không nói gì, gương mặt nàng thoáng thê lương.

Khi cất tiếng hát khúc đầu tiên ở Lạc Nhật Lâu, nàng đã biết cuộc đời này phải đắm chìm vào chốn phong trần, vĩnh viễn không thể quay trở lại như xưa.

Có điều, nàng đứng trước nghìn vàng cũng lười mở mắt, đứng trước lụa đỏ cũng lười xem, ném bỏ san hô, xua đuổi các thiếu gia, nương theo dòng nước, mặc cho gió xuân trắng thu, nàng vẫn giữ lại chút kiêu ngạo của dòng tộc khi xưa, giữ lại tôn nghiêm của chính mình. Nàng không cho phép bản thân rơi xuống bùn, không thể đầu thai kiếp khác, chỉ vì tận đáy lòng vẫn tồn tại một chút... một chút ý niệm không khuất phục.

Trước đây tiểu nhị còn khoe hai người này hiếm thấy trên đời làm nàng càng ghét thêm, nàng cho rằng hai tên công tử nhà giàu này chỉ là cái xác bị thịt, ham mê sắc đẹp. Rốt cuộc là nàng đoán sai rồi, cả hai người cho nàng đứng ngoài rèm, vô cùng lãnh đạm, không chút hứng thú với nàng, khiến cho nàng vừa thẹn vừa sợ.

Khoảnh khắc rèm cửa được nhấc lên, nàng nhìn thấy đôi con ngươi hắt đen như bóng đêm, thăm thẳm vô ngần, đôi lúc phát ra quang mang đẹp mắt sánh ngang ánh mặt trời. Nàng như bị hút vào màn đêm ấy, tuy vậy không cảm thấy hoang mang lạnh lẽo, ngược lại cảm nhận được tình cảm ấm áp xuyên qua đêm tối, nhẹ nhàng trôi vào trái tim bao năm qua nguội lạnh của nàng.

Sự ấm áp kia còn chưa hết, rèm cửa lại nhấc lên, nàng nhìn thấy đôi mắt hắt phảng phất như dòng xoáy ngọc màu đen, ánh sáng giao thoa, rung động hoa mắt. Nàng biết rằng nếu lỡ rơi vào trong ấy, vĩnh viễn sẽ chẳng thể nào thoát thân! May mắn thay, rèm lại buông xuống, ngăn cách vòng xoáy kia. Nàng muốn mau mau rời đi nhưng đôi chân nặng trĩu nghìn cân, không thể bước tiếp.

Giữa lúc bàng hoàng, thanh âm hắt gọi nàng trở về.

Khoảnh khắc giọng nói thân nhiên của hắc vương lên, nàng nghe thấy vận mệnh đang vẫy gọi mình. Nàng biết không tránh khỏi, chỉ có thể bất lực chịu sự an bài của số phận. Rèm cửa lần thứ hai được vén lên, nàng nghiêng đón ánh mắt đen sâu tựa khoáng không, đi về phía tịch dương vàng nhạt của bóng người áo đen đang tỏa ra hào quang kia! Đen đến mức không tỳ vết!

“Tê Ngô ở Lạc Nhật Lâu đã hát đến bốn năm khúc, nhưng lại chỉ được công tử mời một ly rượu.” Nàng cất tiếng, lời nói và tâm tư bất nhất, chỉ mong người này có thể hiểu rằng, hắc là người đầu tiên của nàng!

“Phượng Tê Ngô?”. Phong Tức ghi nhớ cái tên này, ánh mắt sâu xa nhìn cô gái trước mắt. Sắc mặt nàng lãnh đạm nhưng trong đôi mắt ẩn chứa khát vọng, giấu sâu như thế, thật làm người khác đau lòng.

Nghe thấy hắc gọi tên mình, trong lòng Phượng Tê Ngô dâng lên sự chua xót, vì người gọi tên mình đã sớm hóa thành một nắm đất vàng, chỉ còn nàng và cái tên này, cuối cùng lại phụ sự kỳ vọng của huynh ấy.

“Những năm gần đây có thể nói Tức đã đi khắp sáu nước, đây là lần đầu tiên nghe được giọng hát tuyệt vời này.” Phong Tức dừng lời, sau đó nhìn Phượng Tê Ngô, thân nhiên nói: “Chẳng hay cô nương có nguyện đồng hành cùng Tức, cùng nhau ngắm sơn thủy bên ngoài Kỳ Vân?”.

Dứt lời hắc tự cầm bầu rót rượu, không nhìn Phượng Tê Ngô nữa, tựa hồ nàng có đồng ý hay không cũng không quan trọng.

Nghe thấy thế đôi mắt Phượng Tê Ngô chợt sáng lên, nhưng nháy mắt bình tĩnh lại, vẫn xinh đẹp lạnh lùng như hoa đào, đôi tay nhẹ nhàng vỗ về dây cung, chiếc đàn run nhẹ như nội tâm nàng đang hoảng hốt.

Phong Tức uống cạn ly rượu, dời mắt nhìn về Ngọc Vô Duyên, giữa đôi lông mày vị công tử không nhuốm bụi trần này lại gọn lên nét bi ai.

“Hoàng thế tử viết tin tốt gì mà khiến cho Ngọc công tử lưu luyến như vậy?”. Phong Tức đặt câu hỏi vu vơ, dường như hắc đã sáng tỏ từ lâu.

Ngọc Vô Duyên nghe vậy liền khôi phục vẻ hồ hững, sóng mắt đảo ra ngoài song cửa, nhìn ngắm gì đó, lại như không thấy, hai tay vẫn vẽ bức thư, khe vung lên, tám lụa biến thành bột phấn bay về phía dòng sông.

“Tốt có xấu có.”

“Phải vậy không?”. Phong Tức cười ung dung có chút gian xảo: “Vận tin tốt chắc là liên quan đến Huyền Tôn Lệnh?”.

Thần sắc Ngọc Vô Duyên vẫn bình tĩnh, tay nâng ly rượu, nhìn màu trắng sóng sánh trong ly, nhẹ nhàng lay động, rượu tạo nên vệt vằn, chàng không đáp lời hắc mà hỏi ngược lại: “Sao công tử biết đó là thư do Hoàng thế tử gửi đến?”.

“Hoàng thế tử vì ‘một lời kia’ mà tôn Ngọc công tử làm vị sư, cả thiên hạ ai cũng biết.” Phong Tức cầm ly rượu để sát vào chóp mũi, hơi nheo mắt, tỉ mỉ ngửi mùi rượu: “Huống hồ ‘Bạch ngọc chỉ’ [4] là thứ chỉ có vương thất sử dụng, người thường có thể dùng nó viết thư sao?”

[4] Bạch ngọc chỉ: giấy bạch ngọc, loại giấy được làm từ tơ lụa quần ngọc, những người trong triều đình hay sử dụng để viết thư tín.

“Hà hà, Phong công tử thật tinh mắt.”. Ngọc Vô Duyên khẽ cười đối diện với Phong Tức, trong nháy mắt con người lúc nào cũng ôn hòa như làn gió xuân này phát ra tia nhìn lạnh lẽo, nhanh như chớp chàng đã trở về Ngọc công tử nhả nhện như nước, phiêu nhiên xuất thế: “Hoàng thế tử nhắc đến hai tin tốt, một tin xấu.”

“Một tin tốt là Huyền Tôn Lệnh, một tin xấu...” Phong Tức rừ mắt, tựa như đang nghiên cứu ly sứ trắng trong tay, nhàn nhạt cất lời: “Một tin xấu – có phải là Liệt Phong tướng quân đã mất trên Tuyên Sơn?”

“Đúng vậy.” Ngọc Vô Duyên cũng không thấy kỳ quái vì sao hắc biết, chàng duỗi tay đồ hết rượu xuống sông Ô Vân, nhàn nhạt nói: “Doanh Châu đi trước, ngày mai có lẽ sẽ đến ta.”

“Vậy không biết tin tốt còn lại là gì?” Phong Tức hỏi.

“Bạch Phong Tịch.” Ngọc Vô Duyên thân nhiên trả lời, khi nói ra cái tên này đôi mắt vốn chẳng hề gọn sóng bỗng có chút dao động.

“Bạch Phong Tịch?”. Phong Tức lặp lại, tay cầm rượu thiếu chút nữa run lên.

“Ừ, huynh ấy bảo đã gặp Bạch Phong Tịch ở Nam Quốc, một nữ nhân phong tư tuyệt thế!”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên quét về phía Phượng Tê Ngô đang đứng lặng trong phòng, thanh âm nhàn nhạt thương tiếc.

“Gặp phải nữ nhân đó sao có thể nói là chuyện tốt!”. Khuôn mặt ung dung nhả nhặn của Phong Túc hơi mất khống chế, thần tình không rõ là đang thất vọng hay kỳ vọng.

“Nếu có thể gặp được Phong nữ hiệp nổi danh cùng Phong công tử với danh xưng Bạch Phong Hắc Túc, Vô Duyên cũng hiểu đó là may mắn hiếm có!”. Ngọc Vô Duyên vẫn cảm thán, không thèm để ý đến lời nói của Phong Túc, tựa như chàng vô cùng ngưỡng mộ Bạch Phong Tịch kia.

“Ai... Túc lại thấy gặp phải nữ nhân đó đúng là chuyện xui xẻo nhất trên đời!”. Phong Túc thả ly rượu trong tay xuống, mắt hứng thú uống rượu, trên mặt vẫn là nụ cười nhẹ nhàng thoải mái.

“À... Là tốt hay xấu, tùy người cảm nhận”. Ngọc Vô Duyên vẫn bảo vệ ý kiến, nhìn Phong Túc khẽ cười khó hiểu.

“Suýt!!!!!!”. Mặt sông bỗng nhiên vang lên một tiếng sáo ngắn ngủi.

Phong Túc nghe được, ánh mắt lóe lên, sau đó đứng dậy vẫy chào Ngọc Vô Duyên: “Túc có việc phải đi trước, mong ngày khác sẽ có cơ hội đàm rượu với Ngọc công tử.”

Ngọc Vô Duyên cũng đáp chào, không giữ hấn lại, cười nhạt bảo: “Phong công tử có việc cứ đi trước, ngày khác hữu duyên, Vô Duyên sẽ mời lại công tử.”

“Được.”. Phong Túc gật đầu, xoay người thấy Phụng Tê Ngô vẫn còn đứng đó.

“Cô nương...”

“Thiếp đi cùng chàng!”

Phụng Tê Ngô thốt lên, trong nháy mắt, nàng phảng phất thấy số phận gập đầu mỉm cười, bởi vì vừa có người khuất phục sự an bài của nó. Cũng trong khoảnh khắc, nàng cảm nhận được ánh mắt vị Ngọc công tử lướt sang nhìn mình, tựa như nghe thấy tiếng than thở từ sâu trong lòng chàng.

Nàng chỉ có thể bất lực cười.

Đây là kiếp số của nàng! Là nàng tự nguyện chấp nhận.

“Hử?”. Phong Túc khẽ nhướng đôi mi dài: “Cô nương quyết định rồi ư?”

“Đúng vậy, lòng thiếp đã quyết, dứt khoát không đổi ý!” Thanh âm Phụng Tê Ngô đủ thấp để cho nàng nghe được nhưng bốn người trong phòng đều nghe thấy rõ ràng, Chung Ly, Chung Viên nhìn nhau, cùng lúc thở dài.

“Vậy thì đi thôi.”. Phong Túc thần nhiên cười, sau đó bước xuống bậc thềm rồi đi.

Phụng Tê Ngô ôm chặt cây đàn tỳ bà trong ngực, đây là vật duy nhất nàng sở hữu, nàng quay đầu liếc nhìn Ngọc Vô Duyên, khẽ gật đầu, cuối cùng nói lời từ biệt, cảm tạ người chỉ trong nháy mắt đã thấu hiểu lòng nàng, dù nàng không bao giờ nói cho chàng biết, cũng không đủ sức nói, nhưng ít ra chàng vẫn hiểu rõ!

Ngẩng đầu đi theo chân người đó, giữa hoàng hôn, vô số ánh mắt tiễn đưa nàng, chẳng một ai ngăn cản.

Trên cầu gỗ, tiểu nhị ca đuôi theo, đưa cho nàng một gói đồ: “Phụng cô nương, lâu chủ bảo tôi đưa cái này cho cô, ngài nói đây là thứ thuộc về cô.”

Phụng Tê Ngô nhận lấy, ánh mắt dao động, sau lại ngẩng đầu, mặt không đổi sắc: “Thay ta cảm tạ lâu chủ đã chiếu cố những năm gần đây.”

“Dạ!” Tiểu nhị đáp: “Phụng cô nương, bảo trọng.”

“Ừ!” Phụng Tê Ngô gật đầu, sau đó đi về chiếc thuyền màu đen, về nơi vận mệnh đã an bài cho nàng... kết thúc sao?

Ngọc Vô Duyên đưa mắt nhìn theo chiếc thuyền đang giương buồm rồi đi, đem toàn bộ rượu trong ly dốc ra, uống cạn sạch.

“Hắc Phong Túc, hóa ra là như vậy.”

Không biết chàng đang khen hay oán thán.

“Hành động này, Hoàng Triều cũng không dám làm.”

Nghĩ đến vị Phụng cô nương Phụng Tê Ngô kia trước khi rời đi, chàng lại thở dài, nàng thấy rõ con đường phía trước đầy chông gai nhưng vẫn kiên trì cất bước, không biết nên gọi là ngu ngốc hay nên khen là can đảm. Chàng cúi đầu nhìn bàn tay của mình, đầu ngón tay chạm vào đường chỉ tay, khẽ cười khổ, cảm giác trống vắng như kẻ độc hành qua thiên sơn ngàn núi trào dâng.

“Chẳng biết vị Bạch Phong Tịch kia là người như thế nào?”.

Chàng lẩm bẩm tự hỏi, thanh âm mang theo nỗi buồn nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hỏi thăm một bữa cơm trưa

Bên trong khoang thuyền của chiếc thuyền màu đen hết sức hoa lệ, màn che bằng tơ tằm màu tím, bàn khắc hoa văn, sàn trải thảm đỏ, trên vách treo những bức tranh sơn thủy. Nổi bật nhất là người đang tựa lưng vào chiếc ghế dựa mềm mại kế bên song cửa, bởi vì có hẳn mà tất cả những thứ hoa lệ này đều hóa thành ung dung thanh nhã.

Phong Túc ngồi trên giường, hai bên là Chung Ly và Chung Viên, trên mặt đất có một người nam đang quỳ gối cúi đầu, sắc mờ tối trong khoang thuyền khiến khuôn mặt y không rõ ràng, chỉ như một cái bóng mơ hồ không thấy được, cũng không chạm vào được, tuy nhiên có thể đoán ra tuổi của y không lớn lắm.

Uống xong chén trà, Phong Túc mới nhàn nhã mở miệng: “Chuyện gì?”

Nam tử đang quỳ đáp: “Chuyện công tử dặn dò đã có manh mối, Vân công tử xin ý kiến của công tử, có cần trực tiếp hạ thủ hay không?”

“Ừm.”

Phong Túc đẩy nắp chén trà, Chung Ly tiến lên nhận lấy, đặt xuống bên cạnh.

“Phát hiện được gì rồi?”

“Trước mắt chỉ bám theo hành tung, chưa điều tra ra mục đích thật sự của bọn chúng.”

“VẬY Ạ?” Phong Túc trầm giọng: “Tạm thời đừng ra tay, chỉ cần theo sát thôi.”

“Vâng.”

“Còn nữa, chuyện Huyền Tôn Lệnh bảo cậu ấy không cần để ý, ta tự có sắp xếp.”

“Vâng.”

“Đi đi.” Phong Túc phát tay.

“Thuộc hạ xin cáo lui.”

Nam nhân kia lui về sau, bên trong phòng chìm vào yên tĩnh, ánh mắt Phong Túc rơi vào nơi nào đó, hình như đang trầm tư, sau một lúc lâu mới quay lại hỏi Chung Ly: “Thu xếp ổn thỏa cho Phượng cô nương chưa?”

“Bẩm công tử, Chung Viên đã bố trí cho Phượng cô nương ở trên khoang thuyền rồi ạ.” Chung Ly đáp.

“Ừ.” Phong Túc gật đầu, ngửa người ra sau dựa vào thành ghế, nhìn ra khoang thuyền, bây giờ đã là buổi chiều tối, hoàng hôn thâm trầm buông xuống.

Cửa bị đẩy ra, Chung Viên cầm một hộp ngọc màu đen tiến vào trong phòng, đặt lên bàn, mở hộp, trong nháy mắt ánh sáng tỏa ra chói lọi xua đi vẻ u ám trong phòng, trong hộp đựng một viên dạ minh châu to bằng nắm tay trẻ em.

Chung Ly gỡ chiếc đèn lồng trên vách xuống, bỏ viên dạ minh châu vào chính giữa, sau đó treo lên, viên dạ minh châu phát sáng lấp lánh như ban ngày.

“Sáng quá.” Phong Túc quay lại liếc nhìn ngọn đèn, xoa xoa ấn đường, năm ngón tay khép lại che đi đôi mắt, cũng che luôn sắc thái âm u khó hiểu trong con ngươi hân.

Chung Ly, Chung Viên nghe vậy nhìn nhau, từ khi theo công tử đến giờ, biết công tử ghét ánh nến hay ánh đèn tối tăm, bất luận là ở nhà hay bên ngoài đều dùng dạ minh châu làm đèn, hôm nay sao lại bảo sáng quá?

“Đốt một ngọn đèn, xong rồi lui xuống đi.” Phong Túc buông bàn tay đang che trán, hai mắt khép hờ, vẻ mặt bình tĩnh ra lệnh.

“Vâng.” Chung Ly, Chung Viên đáp.

Một người gỡ dạ minh châu, một người thấp đèn dầu, sau đó rời đi, nhẹ nhàng khép cửa.

Đội bước chân hai người đi xa, trong phòng chỉ còn lại ánh đèn dầu hiu hắt, bầu bạn với tiếng nước sông.

Phong Tức lẳng lẳng nằm ngửa trên ghế, nhắm đôi hàng mi, khuôn mặt trầm tĩnh, phảng phất suy nghĩ như đang chìm vào ảo mộng.

Thời gian chậm chậm trôi, chỉ có gió sông thỉnh thoảng thổi qua ngọn đèn mờ nhạt, ánh sáng tản ra không gian tịch mịch, tựa như sợ kinh động đến người đang chợp mắt trên chiếc ghế.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Phong Tức mở mắt, tầm nhìn chuyển đến mặt sông đen nhánh, ngọn đèn ngẫu nhiên xuất hiện bên bờ, rơi vào đôi mắt sâu không thấy đáy, khiến đôi mắt kia phát sáng như ngọc, lóe lên hàn quang thăm thẳm sắc bén.

“Huyền Tôn Lệnh!”. Ba chữ nặng nề thốt ra, ánh sáng lạnh lẽo thoáng lấp lánh, hần khê gợn tay lên, nhìn lòng bàn tay mình rồi hơi nắm lại, cất tiếng thờ dài: “Bạch Phong Tịch...”

Sáng sớm khi Chung Ly, Chung Viên đẩy cửa vào thì phát hiện công tử nhà họ vẫn đang nằm trên ghế dựa, áo mũ như cũ, hai người liếc mắt qua chiếc chăn đã trải trên giường, không hề có dấu vết xê dịch.

“Công tử.” Chung Ly khẽ gọi.

“Ừ.” Phong Tức thức dậy đáp lời, hơi đuổi người cứng nhắc, vẻ mặt hần vô cùng bình thường, không thấy có chút mệt mỏi.

Chung Viên bước lên hầu hạ hần súc miệng rửa mặt, chải đầu thay quần áo, sau khi hoàn tất mọi thứ, Chung Ly đã bày xong bữa sáng lên bàn, một ly nước trong, một bát cháo, một đĩa sùi cào, dĩ nhiên những thứ này chất lượng hơn là số lượng.

Nước trong ly được lấy từ “Suối Thanh Thai” – Thiên hạ đệ nhất suối của Bạch Phong Quốc, cháo được nấu từ loại gạo đặc sản “Trần Châu Hương” trộn với tổ yến, ngân nhũ, bạch liên hàm chín của Hắc Phong Quốc, còn đĩa sùi cào có nhân được làm từ lõi cải non trắng được xưng là “Bạch Ngọc Phiến” của Hoa Quốc. Phong Tức vốn không thích ăn thịt.

Phong Tức uống ly nước trước, sau đó ăn chút cháo, rồi gấp miếng sùi cào, có điều vừa đến bên môi, hần liền buông đôi đũa xuống, rốt cuộc chỉ ăn được chén cháo.

“Hấp hơi lâu, lõi cải quá nhừ, lần sau phải để ý lửa.” Hần liếc nhìn đĩa sùi cào nói.

“Dạ.” Chung Ly dọn chén đĩa.

Phong Tức đứng dậy đi tới trước bàn đọc sách lấy giấy bút, trải giấy trắng lên bàn, hạ bút viết, động tác lưu loát liền mạch, chỉ chốc lát đã viết xong hai phong thư.

“Chung Viên, phái hai người chia nhau gửi những bức thư này.”. Hần dán kín hai phong thư rồi đưa cho Chung Viên.

“Dạ, công tử.”. Chung Viên nhận lấy thư, đi ra ngoài cửa, còn Chung Ly bưng trà bước vào.

Phong Tức nhận lấy chén trà uống một hớp, sau đó buông xuống, ngẩng đầu lên căn dặn: “Chung Ly, chuẩn bị đi, sáng mai thuyền cập bến, chúng ta đổi sang đi bộ, thẳng đến Hoa Quốc.

“Dạ, công tử.”. Chung Ly cúi đầu đáp, tựa như nhớ tới việc gì đó, quay đầu hỏi Phong Tức. “Công tử, chẳng phải ngài đã hẹn gặp Tịch cô nương ở Hoàng Quốc sao?”.

Phong Tức nghe vậy cười giễu: “Nếu nữ nhân kia đồng ý với người khác chuyện gì chắc chắn sẽ làm được, còn đối với ta, cô ấy nhất định không làm, huống chi ngày ấy người có nghe thấy nàng nói đồng ý chưa?”.

Chung Ly cẩn thận suy nghĩ, lắc đầu, quả thật không nghe thấy chính miệng Phong Tịch hứa chắc chắn.

“Bởi vậy, chúng ta phải đi Hoa Quốc.”. Phong Tức nâng chén trà lên, mở nắp ra, hơi nóng phảng phất tràn ngập gương mặt hần. Giờ khắc này ánh mắt hần cũng thoáng như sương mù: “Nữ nhân kia thật sự nhường Huyền Tôn Lệnh cho thế tử nước Hoàng! Nàng thật là...”

Lời cuối ngập ngừng không nói ra, khẩu khí làm người khác khó đoán.

“Vậy tại sao phải đi Hoa Quốc, công tử, chúng ta ra ngoài lâu như vậy, vì sao không trở về?”. Chung Ly nhấn mặt nhũ mày hỏi. Cậu mới chỉ mười lăm tuổi, dù đã quen theo công tử phiêu bạt giang hồ từ năm bảy tuổi, nhưng xa nhà quá lâu rồi, thật tình cậu rất nhớ mẫu thân.

“Đi Hoa Quốc, có rất nhiều lý do.”. Sương mù dày đặc bao phủ khuôn mặt Phong Tức, tình cờ phản chiếu ánh sáng mặt trời, hần đặt chén trà xuống rồi đứng dậy vỗ đầu Chung Ly: “Chung Ly, chúng ta sẽ về nhà, nhanh thôi.”

“Dạ.” Chung Ly an tâm gật đầu: “Công tử, tôi lui xuống trước.”

Sau khi Chung Ly trở ra, trong phòng chỉ còn lại một mình Phong Tức, hần đến bên cửa sổ, vươn người đón ánh mặt trời, đôi mắt nhũ lại nhìn đàn chim bay lướt qua sông, tự lẩm bẩm: “Hoa Quốc à...”

Trong khoang thuyền, Phụng Tê Ngô vừa tỉnh lại đã thấy một thiếu nữ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi đang đứng bên giường, đầu búi hai búi tóc, nụ cười ngọt ngào, trên khuôn mặt thật thà hiện lên hai lúm đồng tiền, khiến người ta cảm thấy thoải mái.

“Phụng cô nương, cô tỉnh rồi, nô tỳ tên là Tiểu Nhi, công tử dặn nô tỳ kể từ giờ trở đi sẽ là người hầu hạ cô nương.” Tiểu Nhi cười giòn tan.

Phụng Tê Ngô nhàn nhạt gật đầu, ngồi dậy.

“Cô nương muốn dậy sao? Tiểu Nhi hầu hạ người.” Tiểu Nhi vừa nói vừa bắt đầu làm, giúp Phụng Tê Ngô thay quần áo, rửa mặt chải đầu, sau đó trang điểm cho nàng.

Còn Phụng Tê Ngô từ đầu đến cuối vẫn không nói lời nào, chỉ lạnh lùng trầm mặc phối hợp.

“Cô nương thật xinh đẹp.”

Trang điểm xong, nhìn dung mạo đoan trang thanh nhã như hoa trong gương đồng, Tiểu Nhi không khỏi khen ngợi.

Khoe môi Phụng Tê Ngô giãn ra, hưởng ứng lời khen của cô.

“Em mang bữa sáng lên cho cô nương.”. Tiểu Nhi mở cửa rồi đi.

Phụng Tê Ngô đứng lên, đi đến trước cửa sổ, đẩy cửa ra, ánh mặt trời xuyên qua chói mắt. Nàng không khỏi nhíu mắt lại, quay đầu đánh giá khoang thuyền, mọi thứ ở đây đều hết sức đắt tiền, nhưng khi kết hợp lại chẳng thấy thô tục, mỗi một vật đều được sắp xếp hợp lý. Chợt đưa mắt nhìn quanh, dường như có một sự cao quý trang nhã bao phủ, năng nề, gia tộc mình ngày xưa khi còn hưng thịnh cũng chẳng xa hoa đến thế.

Chiếc thuyền vô cùng rộng rãi nhưng người trên thuyền thì không nhiều, ngoại trừ mấy gia nhân thì nàng chưa hề gặp ai nữa. Nàng cảm thấy trên thuyền dường như không chỉ có mấy người này thôi, nhưng những người khác đang ở đâu? Còn hấn? Hấn đâu rồi?

“Cô nương, dùng điểm tâm đi.”. Tiểu Nhi đã trở về.

Phụng Tê Ngô đến trước bàn rồi ngồi xuống, trầm mặc ăn sáng, Tiểu Nhi đứng bên cạnh cầm khăn tay nóng cho nàng.

Đối với sự im lặng của Phụng Tê Ngô, Tiểu Nhi cũng lơ đãng không chú ý, từ đầu đến cuối đều mang bộ dáng tươi cười, khi cô mang bát đĩa sang phòng bếp rồi quay lại đã thấy Phụng Tê Ngô lấy ra cây tỷ bà.

Hai ba tiếng đàn riu rít leng keng cất lên vẫn chưa tạo thành một khúc. Ánh mắt Phụng Tê Ngô dán chặt vào đầu ngón tay, đầu ngón tay kéo căng dây đàn, dây đàn xoắn lại...

“Phụng cô nương, nàng thức dậy chưa?”. Giọng nói nhàn nhạt nhả nhện của Phong Tức chợt vang lên.

Phụng Tê Ngô run người, ngẩng đầu lên nhìn bốn phía nhưng không thấy bóng dáng hấn đâu.

“Công tử đang ở trên khoang thuyền.”. Tiểu Nhi thốt lên.

“Đến đây trò chuyện với ta nhé, được không?”. Thanh âm của Phong Tức vang lên rõ ràng, tựa như người đang đứng trước mặt.

Phụng Tê Ngô ôm tỷ bà đứng dậy, Tiểu Nhi mở cửa, dẫn nàng đến khoang thuyền.

Giây phút đẩy cánh cửa ra, trước mắt nàng là một bóng dáng cao ngất mạnh mẽ đang quay lưng về phía cửa sổ, ánh sáng mặt trời xuyên qua song cửa chiếu vào người hấn, toàn thân hấn nhuốm một dải sáng mỏng lung linh.

Nghe tiếng mở cửa, hấn xoay người lại, ánh sáng quanh thân cũng lưu động, giờ tay phát áo, ánh nắng rơi rơi, trong chớp mắt, căn phòng u ám, cõi lòng âm u của ai đó đã được soi rọi. Ánh dương quang nhảy múa, trái tim nàng cũng nhảy theo, sau đó... con người đen thuần như ngọc kia di chuyển, nàng có thể thấy được sự ảm áp từ màu đen đó, một sự ảm áp được giấu kín thật sâu, thật bí mật như thế, chợt như vô tình hiển hiện, chỉ là... chẳng giấu nó vì ai?

“Phụng cô nương đã quen chưa?”. Phong Tức ôn hòa cười hỏi, vẫy tay tỏ ý mời nàng ngồi.

“Tê Ngô đã sớm quen với ‘tùy ngộ nhi an’[1].” Phụng Tê Ngô cũng thân nhiên đáp, nàng bước đến chiếc ghế mềm mại bên cạnh, ngồi xuống.

[1]Tùy ngộ nhi an: thích ứng trong mọi tình cảnh; thoả mãn trong mọi tình cảnh; gặp sao yên vậy

“Phụng Tê Ngô... Tê Ngô... Tên này thật là hay!”. Phong Tức ngồi xuống chiếc ghế lớn, ánh mắt nhu hòa nhìn Phụng Tê Ngô, cô gái này vẫn luôn lạnh lẽo thê lương. Hấn cất tiếng hỏi tiếp: “Trong nhà Tê Ngô có bao nhiêu người?”

Nghe thấy thanh âm trầm thấp của Phong Tức gọi “Tê Ngô”, con người nàng nháy mắt tỏa ra hào quang dịu dàng mà ảm áp, khuôn mặt như ngọc lấp lánh, làn da trắng hơn sương tuyết, diễm lệ chói lóa, rơi vào mắt bốn người trong phòng, làm trong lòng họ không khỏi tán thưởng.

“Không nhà không người thân, nơi nào có ngô, nơi đấy có tê.” [2]. Thanh âm Phụng Tê Ngô lúc ẩn lúc hiện theo gió bay đi, ánh mắt nàng rơi vào đôi

con người Phong Tức, dường như mang theo sự cố chấp.

[2]Nơi nào có ngô, nơi đấy có tê: Nơi nào có ngô đồng, nơi ấy có chim đậu – Nghĩa tương tự “Đất lành chim đậu”

Phong Tức nghe thấy liền nhìn vào đôi mắt nàng, ánh mắt như vậy làm hắn bỗng vươn tay ra, ngón tay thon dài khẽ vén vài sợi tóc mai trên trán Phụng Tê Ngô, sau đó đầu ngón tay lướt qua khuôn mặt nàng... mướt như lông vũ, mắt như vì sao, da trắng như tuyết, môi tựa cánh hoa... Khuôn mặt không chút điểm trang vẫn đoan nhả tự nhiên, lãnh đạm thanh quý. Đúng là giai nhân tuyệt sắc, mười năm giang hồ, đã lâu không gặp một nhân vật nhẹ nhàng khoan thai thế này.

“Vì sao?”. Phong Tức trầm giọng hỏi không rõ ràng nhưng Phụng Tê Ngô hiểu được.

Mặc cho đầu ngón tay hắn nhẹ lướt qua khuôn mặt mà chưa ai dám chạm vào của nàng, Phụng Tê Ngô cảm giác được sự ấm áp và mùi hương nhẹ nhàng thơm mát ấy thoảng qua cánh mũi, thanh nhả như u lan.

Phụng Tê Ngô khẽ khép đôi mi, thì thầm nói: “Vì thiếp tự nguyện!”

Đúng vậy, bởi vì tự nguyện! Bởi vì nàng tự nguyện!

Tay Phong Tức nhẹ nhàng dừng trên cằm nàng, nâng cằm lên, thờ dãi gọi tên: “Tê Ngô.”

Phụng Tê Ngô mở mắt, đôi mắt trong veo như nước, không vấy bẩn tạp chất, cũng chẳng có sự do dự, phản chiếu thân ảnh của người trước mắt, một bóng dáng thật rõ ràng.

Dường như đây là lần đầu tiên hắn nhìn rõ chính mình như vậy, cặp mắt thuần khiết kia phản chiếu sự ôn hòa mà vô tình của hắn, Phong Tức chợt có chút phân vân, thu lại lời sắp nói, nắm bàn tay lại, cánh tay buông xuống, mỉm cười ưu nhả thản nhiên: “Tê Ngô, ta sẽ giúp nàng tìm một cây ngô đồng tốt nhất.”

Trái tim nàng chợt trầm xuống, trong nháy mắt đau đớn vô bờ, vì sao không phải câu: “Ta sẽ là cây ngô đồng tốt nhất cho nàng”?

“Nếu Tê Ngô không thích nói chuyện, vậy thì nàng xướng một khúc đi.” Phong Tức dựa vào chiếc ghế lớn, hắn vẫn là Phong công tử cao quý như vương hầu, trên gương mặt vẫn thấp thoáng nụ cười nhẹ nhàng ung dung không đổi dù trải qua nghìn vạn năm: “Giọng hát của Tê Ngô tựa như âm thanh của thiên nhiên, khiến mọi người nghe mãi không chán, ta rất thích.”

Rất thích thật không? Vậy thì tốt, xướng cho hắn nghe một trăm năm cũng được.

“Công tử đã nghe qua ‘Tư Đế Hương’ chưa?”. Phụng Tê Ngô nhẹ nhàng hỏi.

“Tê Ngô hát cho ta nghe đi.”. Phong tức nhắm mắt, hoàn toàn thả lỏng người.

“Hoa hạnh xuân bay rợp rợp đầu

Trai trẻ phong lưu bước bước mau

Ước nguyện chung thân bên chàng ấy

Dẫu tình có nhạt cũng không sâu” [3]

[3]Ngày xuân du, hạnh hoa xuy đầu đầy, mạch thượng nhà ai còn trẻ đủ phong lưu? Thiếp nghĩ tương thân giả cùng một sinh nghi. Túng bị vô tình khí, bất năng xấu hổ. – Tư Đế Hương, bài thơ sáng tác bởi Vĩ Trang thời Đường

Tiếng ca trong trẻo không nhiễm bụi trần uốn lượn trong phòng, bay ra khung cửa sổ, tung tủy khắp mặt sông.

Mặt sông mênh mông, ánh nắng tươi sáng, cỏ lau um tùm, vài con thuyền đánh cá chờ theo người ngư ca hào sảng, làm bạn với tiếng hót của chim bói cá, tất cả hòa quyện thành bức tranh tươi đẹp, ở giữa là làn khói mơ hồ quấn quanh.

“...Thiếp nguyện chung thân bên chàng ấy

Dẫu chàng vô tình cũng không sâu...”

Chữ “vô tình” và chữ “không sâu” quấn quýt si mê với nhau, tựa như trái tim như biển lớn của nàng không oán không hối, dù cho gió thổi cũng chẳng thể tan biến.

*****

Thành Thái, Nam Quốc.

Thành Thái là một tòa thành ở nước Nam, rất thuận tiện đi sang thành Nhĩ – vốn là một tòa biên thành tiếp giáp nước Hoàng. Ngày xưa muốn đến thành Nhĩ phải đến thành Qua, thành Dẫn trước, thế nhưng vào “Đại chiến thành Qua” năm năm trước, hai tòa thành này đã bị nước Hoàng thôn tính.

“Tốt lắm, cuối cùng cũng đến được thành Thái.”

Đứng ngoài cổng thành, Phong Tịch ngẩng đầu lên nhìn hàng chữ lớn được khắc trên cổng thành, cảm thán nói.

“Phác nhi, đệ nhanh lên một chút, chúng ta vào thành ăn cơm.”. Phong Tịch quay đầu gọi cậu ấm đang nhích từng bước kia.

“Tỷ có tiền ăn cơm không?”. Hàn Phác ôm cái bao tử trống rỗng, uể oải nói.

Hai người lúc này trông rất sạch sẽ chỉnh tề, ngoại trừ mặt Hàn Phác có vẻ hơi xanh xao.

“Không có.”. Phong Tịch phui phui cái túi tiền bên người, hết sức thẳng thắn đáp.

“Không có tiền thì sao ăn cơm? Chẳng lẽ tỷ muốn ăn cướp?”. Hàn Phác đứng thẳng lưng, chân thật nói.

Không nên trách cậu nói năng lỗ mãng, chẳng qua mấy ngày nay ở chung với Phong Tịch đã làm cậu hiểu được rằng, bất kỳ hành vi nào không bình thường mà đối với Phong Tịch thì nó cũng trở thành bình thường.

“Cướp?”. Phong Tịch quái đản kêu lên, lắc đầu luôn: “Sao mà được, ta đường đường là Bạch Phong Tịch, há có thể làm cái chuyện đấy!”

“Những chuyện này mà tỷ còn nói không làm sao? Thuốc nhà đệ tỷ cũng đến cướp, không phải cướp thì là gì?”. Hàn Phác bĩu môi nói.

Nghĩ lại thì ban đầu cậu cũng sùng bái ngưỡng mộ hai vị đại hiệp Bạch Phong Hắc Tức lắm, bây giờ mới thấy được bộ mặt thật của họ, ai ngờ đầu mấy cái vị đại hiệp này thỉnh thoảng cũng chẳng khác gì vô lại.

“Hi hi, Phác nhi, về chuyện thuốc nhà đệ, cái đó người ta kêu là làm từ thiện.”. Phong Tịch cười ruồi: “Còn chuyện tiền ăn hôm nay, ta sẽ tìm cách.”

“Tìm cách gì?”

“Đi theo ta.” Phong Tịch ngắm đôi mắt của Hàn Phác, cười có ý đồ.

Bị nàng nhìn, Hàn Phác cảm thấy lạnh gáy, lông tơ dựng đứng, trực giác cậu mách bảo không ổn.

“Đi mau, Phác nhi, còn ngó ra làm gì nữa.”. Phong Tịch thúc giục cậu.

Hàn Phác không thể làm gì khác, đành đi theo Phong Tịch.

Hai người rẽ qua hai con đường, đứng trước khu phố hết sức náo nhiệt, người đi đường chen chúc nhau.

“Đến rồi.”

Nghe tiếng kêu của Phong Tịch, cậu ngược lên nhìn, thấy tấm biển trên đầu ghi hai chữ to thật to: “Sòng bạc”.

“Đây không phải là quán cơm, đây là sòng bạc mà!”. Hàn Phác la lớn. Tuy rằng lúc thầy giáo đến dạy cậu hay trốn học, nhưng bốn chữ “Sòng bạc Cừu Thái” này cậu vẫn hiểu nghĩa nha.

“Thì ta biết nó là sòng bạc.”. Phong Tịch vỗ đầu cậu, chỉ vào biển hiệu: “Nghe nói ‘Sòng bạc Cừu Thái’ này là sòng lớn nhất ở thành Thái, không xáo trá, cũng không ức hiếp lừa gạt người chơi!”

“Chẳng lẽ tỷ muốn đi đánh bài thắng để kiếm tiền ăn cơm sao?”. Hàn Phác suy đoán ý đồ của nàng. Mà hao tổn tâm tư suy nghĩ làm gì, nữ nhân được xưng tụng đại hiệp võ lâm này tất nhiên biết đánh bạc. Mấy tháng sống chung với nàng, cậu chẳng lạ gì những chuyện kỳ quái nữa.

“Phác nhi, đệ cũng không ngốc lắm!”. Phong Tịch tán thưởng nói.

“Tỷ không có tiền thì lấy gì đặt cược?”. Hàn Phác nghi ngờ hỏi, cậu không bị mấy cái câu dụ dỗ của nàng mê hoặc đâu, mỗi khi nàng khen cậu cái gì, thì nhất định đang có âm mưu nguy hiểm với cậu.

“Ai bảo ta không có tiền đặt cược?”. Phong Tịch cười tủm tỉm, nụ cười này bây giờ trông có chút giống Phong Tức.

Hàn Phác nhìn nàng từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt quan sát miếng tuyết ngọc hình trăng khuyết trên trán nàng.

“Lẽ nào tỷ muốn dùng khối nguyệt ngọc này đặt cược? Còn không thì đem nó ra cửa hiệu đổi lấy vài cái ngân điệp cho đảm bảo.”. Có điều đây là ký hiệu “Tổ y tuyết nguyệt” của nàng, lỡ nàng thua bạc thì biết làm sao? Miếng tuyết ngọc này trên đời chỉ có một khối thôi, cũng giống như miếng ngọc màu đen của Phong Tức kia.

“Thứ này à...” Đầu ngón tay Phong Tịch khẽ vuốt miếng ngọc ánh trắng, tiếc hận đáp: “Đây là vật gia truyền, không thể bán, không thì ta đã sớm đem nó đổi cơm ăn rồi.”

“Vây thì tỷ dùng cái gì làm tiền vốn bây giờ?”. Hàn Phác thận trọng vừa hỏi vừa chạy xa Phong Tịch ba bước. Trên đường đi, những thứ trên người cậu có thể bán thì đã bán hết rồi, chỉ còn lại thanh dao găm gia truyền mà cha tặng cậu, quyết không thể để nàng mang đi bán lấy tiền đánh bạc được, nếu lỡ thua, sau này xuống lòng đất sẽ bị cha đánh vỡ đầu mất.

“Đi theo ta rồi biết.”. Phong Tịch đuổi tay bắt lấy cậu, kéo cậu vào sòng bạc.

Vừa vào trong, cả hai người lập tức ngửi thấy một mùi lạ khó chịu và vô số tiếng gào thét rung trời.

“Chúng ta đến chơi bàn đơn giản nhất đi.”. Phong Tịch kéo Hàn Phác chen vào đám đông.

Tay của Hàn Phác bị Phong Tịch nắm, tay kia đưa lên bịt mũi.

Bây giờ đã là cuối tháng mười, thời tiết rất lạnh, trong sòng bạc đều đóng kín các cửa, chỉ mở một cửa lớn, người lại quá đông, vì vậy không khí rất ngột ngạt. Nghĩ lại cậu được nuông chiều từ bé, mấy ngày nay đi theo Phong Tịch mặc dù phải ăn ngủ ngoài đường, thế nhưng chưa hề tiếp xúc qua những người thuộc tầng lớp hạ tiện thế này. Hiện giờ trong tai cậu vang lên tiếng mắng chửi thô bỉ, mắt chứng kiến những khuôn mặt tham lam đầy dục vọng, mũi ngửi thấy mùi mồ hôi chua lết pha trộn mùi hôi thối của cơ thể nhiều ngày không tắm, trong ngực bỗng dâng trào cảm xúc, chỉ muốn bỏ đi ngay lập tức, thế nhưng tay vẫn bị Phong Tịch nắm chặt, không thể động đậy.

Mà Phong Tịch dắt cậu lượn trái lách phải, cuối cùng cũng chen được vào trong.

“Đặt nhanh! Đặt nhanh! Sắp mở rồi! Sắp mở rồi!”. Nhà cái còn đang gào thét.

“Ta đặt đại!”. Phong Tịch đập tay xuống đất.

Một tiếng kêu trong trẻo như làn gió vang lên làm cho con dân cờ bạc giật nảy mình, mọi ánh mắt đang nhìn chiếu bạc chuyển sang người nàng.

Thoáng chốc, mấy tên vốn không phân biệt nổi trời nam đất bắc, vợ con cha mẹ này như bị làn nước quất vào mặt, ai nấy đều giật mình tỉnh táo, đôi mắt đo đỏ nhìn cô gái áo trắng tóc dài đằng trước. Khí chất nàng tươi mát thuần khiết như đoá sen xanh, gương mặt trong veo không nhiễm bụi trần, trong mắt lóe lên vẻ sắc lạnh tựa vì sao, nàng mỉm cười đùa khiến mọi người nghi ngờ mình đang lạc trong mộng, tiên nữ ở đâu từ trên trời ngã xuống?

“Này! Ta đặt đại nha! Mau mở ra xem!”. Phong Tịch phát tay áo, một làn gió mát thoáng qua đánh thức nhà cái còn đang ngây ngốc.

“Hả... Tiên... cô nương... chỗ này... Đây không phải là chỗ cô nên tới.”. Nhà cái hồi phục tinh thần lúng túng nói.

“Tại sao ta không thể tới?”. Phong Tịch giơ tay chỉ vào đám đông: “Bọn họ tới được thì ta tới được, ông mau mau mở đi!”

“Cô nương, ở đây không phải chỗ cho phụ nữ chơi đùa.”. Bên cạnh lại có người khuyên.

“Tại sao?”. Phong Tịch nghiêng mắt liếc gã, người nọ bị ánh mắt của nàng đảo qua, không khỏi cúi đầu, nàng hỏi: “Đông Triều có luật quy định phụ nữ không được chơi cờ bạc? Hay là Nam Quốc có luật quy định phụ nữ không được bước chân vào sòng bạc?”

Chuyện này? Quả thật không có văn bản quy định rõ ràng. Mọi người trầm nghĩ, từ khi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên thấy có nữ nhân bước vào sòng bạc, gào thét đặt cược, thật là hiếm có trên đời!

“Nếu không có, ta đây chơi tiếp!”. Thấy mọi người nghẹn họng, ngón tay Phong Tịch chỉ vào nhà cái: “Này ông kia, còn không mau mở đi! Chờ ông lâu lắm rồi!”

“Việc này... Cô nương... cô cược cái gì?”. Nhà cái bất đắc dĩ hỏi.

“Thì cược cái đó đó!” Phong Tịch nói.

“Cô nương, nhà cái hỏi cô cược bao nhiêu?”. Người bên cạnh có hảo tâm nhắc nhở.

“À, chuyện này hả?”. Phong Tịch kéo Hàn Phác lên phía trước. “Ta cược bằng tiểu tử này!”.

“Hả!”. Mọi người há hốc mồm, không ngờ nàng đánh cược bằng người thật luôn.

“Tỷ...”. Hàn Phác nghe vậy hoảng sợ, định quay đầu mở miệng kêu thì đột nhiên im bật, cậu đã bị nàng điểm huyệt.

“Ông xem thử đứa nhỏ này bao nhiêu tiền?”. Phong Tịch cười hí hóp mắt hỏi nhà cái.

“Năm ngàn điệp nhé.”. Nhà cái nói, nhìn cậu bé này gầy teo yếu ớt, sợ sống còn không nổi, bây giờ mà trả năm ngàn điệp đã là tốt lắm rồi.

“Năm ngàn điệp ít quá.”. Phong Tịch cò kè mặc cả, tay vịn khuôn mặt Hàn Phác xoay về phía nhà cái: “Ông coi, đứa trẻ này mai mốt lớn lên đẹp trai nhường nào, mắt to mi dài, da mịn như nước, trông còn xinh đẹp hơn cả một bé gái, nếu như...”. Phong Tịch quý dị hạ giọng: “Nếu như có người nào lăm tiền đến mua... chắc chắn kiểu gì cũng được bốn mươi ngàn điệp, ta cũng không cần đến bốn mươi ngàn điệp, đành chịu thiệt chút, lấy mười ngàn điệp thôi, thế nào?”

“Cái này... Cái này...”. Nhà cái nhìn khuôn mặt của Hàn Phác quả thật rất tuần tú, chỉ có đôi mắt chồng chất phần nộ, ông ta bỗng cảm thấy sợ, dòi ánh mắt: “Được rồi, vậy mười ngàn điệp.”

“Thỏa thuận.”. Phong Tịch gật đầu giục nhà cái: “Mau mở đi, ta đặt đại!”

Nhà cái lắc xúc xắc, hơn mười ánh mắt theo dõi tay lão, cuối cùng lão đặt kịch xuống bàn, tất cả mọi người chăm chú nhìn cái đập đĩa xóc.

“Mau mở ra! Mau mở ra!”

“Đại! Đại! Tiểu! Tiểu!”

Các con bạc thét lên, nhà cái thấy chúng nhân đã quá ham muốn, không khách khí giờ tay vết tiền.

“Ồi! Thua rồi!”

Người vui kẻ buồn.

“Lại nữa! Lại lần nữa!”

Phong Tịch hưng phấn kêu lên, bộ dáng đúng chuẩn dân cờ bạc, khi này mọi người vẫn thấy nàng có chút tiên khí siêu phàm thoát tục thì bây giờ chẳng còn sót lại chút gì.

Vì vậy nàng tiếp tục chơi mấy ván nữa, cũng không biết là do số nàng đỏ hay do nhà cái đặc biệt chiều cô, dù cho có đặt bên nào thì khi mở ra cũng trúng đậm, chỉ sau vài ván, trước mặt nàng đã chất cả đồng ngàn điệp.

“Hôm nay thật may mắn quá!”. Phong Tịch vừa nhét nhét ngàn phiếu vào túi, vừa cười híp cả mắt: “Thật ngại quá, ta có việc phải đi trước.”

“Cô... Cô đi hả?”. Nhà cái không khỏi kêu lên, thắng tiền rồi bỏ đi?

“Đúng đó, ta rất đói bụng, muốn đi ăn cơm, hôm khác sẽ quay lại chơi.”. Phong Tịch quay đầu cười, mặt mày rạng rỡ như hoa, mọi người rung động hoa mắt, chẳng biết lúc này là lúc nào, trong khi đang mơ màng, nàng đã dắt tay Hàn Phác đi mất.

Bước trên đường lớn, cuối cùng Phong Tịch cũng giải huyệt cho Hàn Phác.

“Tỷ... Tỷ dám lấy đệ làm vốn đặt cược! Tỷ muốn bán đệ đi sao?”. Hàn Phác vừa thoát khỏi bị điểm huyệt lập tức kêu gào, không quan tâm đến những người xung quanh.

“Suýt!”. Phong Tịch giơ đầu ngón tay lên môi, ánh mắt cười như không cười nhìn Hàn Phác: “Phác nhi, đệ có muốn bị điểm huyệt tiếp không?”

Một câu nói ra thật hiệu nghiệm, Hàn Phác im ngay không dám kêu gào nữa, nhưng lòng cậu vẫn tràn ngập lửa giận, toàn thân phát run, nước mắt ầng ậng, không cam lòng lên tiếng: “Uổng công đệ tin tưởng tỷ như vậy, xem tỷ như người thân, thế mà tỷ lại mang đệ đi đánh bạc, còn muốn bán đệ cho mấy kẻ lăm lăm.”

“Phác nhi, đó chỉ là cách tạm thời thôi, đừng để ý nữa.”. Phong Tịch vỗ đầu cậu như đang vuốt ve một chú chó nhỏ không vâng lời.

“Nếu như tỷ thua thì biết làm sao? Chẳng lẽ bán đệ thật?”. Hàn Phác dĩ nhiên không tin.

“Sao thế được!” Phong Tịch kiên quyết bác bỏ lời cậu.

“Hừ! Coi như tỷ cũng có lương tâm.”. Hàn Phác hừ một tiếng.

Ai ngờ nàng lại nói như vậy:.

“Phác nhi, đệ chưa biết tỷ tỷ ta sao rồi.”. Phong Tịch lùi lại về phía sau, gật gù đắc ý nói: “Ngày xưa ta tung hoành ngang dọc các sông bạc gần mười năm, có bao giờ thua đâu, với bản lĩnh của ta, muốn đại là đại, muốn tiểu là tiểu, không có chuyện đánh thua!”. Nàng nói rất tự hào.

“Tỷ...”. Hàn Phác vừa nghe xong thì tức giận trừng mắt liu lười, hất đầu xoay người đi, vừa đi vừa cá giận: “Đệ không muốn theo tỷ nữa! Đệ không cũng không nhận tỷ là tỷ tỷ nữa! Không bao giờ... để ý đến tỷ nữa!”

“Phác nhi! Phác nhi!”. Phong Tịch nhìn dáng vẻ giận dữ của cậu thì vội vàng kéo lại, ôn nhu trấn an: “Phác nhi, yên tâm đi, tỷ tỷ quyết không thua để mất đệ đâu, đây chẳng qua là tỷ đùa chút thôi, thật sự sẽ không thua đâu! Nếu có thua thì ta cũng cướp đệ về! Nên biết rằng với võ công của ta, ngay cả con hồ ly đen kia có tới cũng cướp không lại ta!”

“Hừ!”. Hàn Phác tuy bị kéo tay nhưng vẫn xoay mặt qua chỗ khác, phớt lờ nàng.

“Phác nhi ngoan, tỷ tỷ hứa với đệ, mai mốt không bao giờ mang đệ đi cược bạc nữa!” Phong Tịch bắt đắc dĩ chỉ biết dùng những lời tốt đẹp để xoa dịu cậu.

“Đây là tỷ nói đó nhé, nói thì phải giữ lời! Sau này không được mang đệ đánh cược nữa!”.

“Ừ! Ta sẽ giữ lời!”. Phong Tịch gật đầu.

“Sau này bất luận thế nào cũng không được mang đệ ra đánh bạc! Không được bán đệ đi! Không được chán ghét đệ! Cũng không cho... không cho tỷ vứt bỏ đệ!”.

Nói xong câu cuối Hàn Phác bỗng khóc thút thít, vành mắt đỏ hoe, nước mắt không ngừng chảy xuống. Một nỗi sợ hãi vô lý cậu, cậu sợ mình bị bỏ rơi, sợ phải lẻ loi một mình như trong đêm hòa hoan hôm đó, dù là hét rách cả họng cũng không ai trả lời!

“Được, được, được! Ta đồng ý hết với đệ!”. Phong Tịch thấy cậu khóc thì không khỏi thở dài, ôm cậu vào lòng, không còn ý muốn đùa giỡn nữa.

Thật ra cậu vẫn chỉ là một đứa bé vốn đang nằm trong lòng vờ làm nũng cha mẹ, thế nhưng số phận đẩy đưa, không bao giờ cậu có cơ hội làm điều đó nữa. Những năm tháng sau này chỉ còn phong ba giông hồ làm bạn, đi khắp bốn phương sống cuộc đời còn lại của mình. Mà nàng lại là một khúc gỗ duy nhất trên dòng sông mà cậu có thể bám vào, đến khi khúc gỗ ấy cũng muốn bỏ cậu đi, một kẻ vốn đang khủng hoảng vì tan cửa nát nhà như cậu sẽ không thể chịu nổi đã kích to lớn.

“Phác nhi, tỷ tỷ sẽ không bỏ đệ, tỷ tỷ sẽ chăm sóc đệ cho đến khi đệ có thể tự mình bay giữa trời”. Nàng bắt tri bắt giác nói.

“Tỷ hứa rồi đó, tỷ không được đổi ý!”. Hai tay cậu ôm chặt lấy Phong Tịch, chỉ sợ cái ôm ấm áp này sẽ đột nhiên biến mất.

Ánh mắt của người qua lại đều tỏ ra kinh ngạc khi nhìn thấy một lớn một nhỏ nương tựa nhau giữa đường, khiến cho họ cảm thán thờ dài, sau đó liền quay đầu đi, không đành lòng nhìn tiếp nữa.

Hai người kia tựa như hai cánh chim hồng nhạn lạc đàn, cô độc bay qua vạn lý mới tìm thấy nhau, làm người ta không nở quá rầy.

“Được rồi, đi ăn cơm trước nào!”. Phong Tịch buông Hàn Phác ra, lau nước mắt trên mặt cậu: “Lớn rồi mà còn khóc, nhớ năm xưa khi tỷ ra ngoài cũng chưa từng khóc, người khóc là cha tỷ đó.”

“Dạ.” Hàn Phác ngượng ngùng dùng tay áo lau nước mắt trên mặt.

Hai người muốn tìm một quán trọ để ăn cơm thì phía trước có một đám người đang đến. Từ già trẻ đến lớn bé đều ngồi trên xe bò, có người khiêng sọt, vác bao lớn bao nhỏ trên lưng, sắc mặt ai cũng vội vã tái vàng, khắp thân đầy gió bụi. Mọi người liền nhường đường cho họ, Phong Tịch và Hàn Phác cũng tránh sang một bên, nhìn nhóm người này xuyên qua đám đông, thẳng về hướng cửa nam thành Thái.

“Ôi! Lại thêm người chạy nạn nữa rồi!”. Bên tai có người than thở.

“Lão bá, những người này từ đâu đến đây? Bọn họ đang đi đâu?”. Phong Tịch hỏi một lão già đứng bên đường.

“Đại khái là cô nương đã lâu rồi chưa vào thành đúng không?”. Lão già đánh giá Phong Tịch, có chút ngạc nhiên khi thấy dung nhan phi phàm của nàng: “Đám người này đều đến từ thành Di, thành Giám, Vương phái đại tướng quân Thác Bát Hoàng tấn công nước Bạch, họ chạy nạn đến đây.”

“Tấn công nước Bạch? Chuyện này xảy ra khi nào?”. Phong Tịch nghe vậy không khỏi cả kinh, mấy ngày nay đều mang Hàn Phác đi đường núi, chưa hề vào thành, ngay cả tin tức quan trọng thế nàng cũng chưa nghe tới.

“Đó là chuyện khoảng một tháng trước rồi”. Lão già cảm thán: “Chẳng biết Huyền Tôn Lệnh này sẽ lấy thêm bao nhiêu mạng người nữa đây!”

“Huyền Tôn Lệnh? Nam Vương xuất binh công thành là vì Huyền Tôn Lệnh đang ở nước Bạch ư?”. Ánh sáng trong mắt Phong Tịch lạnh dần.

“Đúng vậy”. Lão già như trải qua tang thương, âm thầm đau xót: “Huyền Tôn Lệnh ơi Huyền Tôn Lệnh! Vì nó mà không biết bao nhiêu người chết!”

“Chẳng qua chỉ là cái có mà thôi”. Phong Tịch tự mình than thở.

Huyền Tôn Lệnh xuất hiện ở Bạch Quốc rồi mất tung tích, trừ nàng ra thì chẳng còn ai biết lệnh đã rơi vào tay thế tử nước Hoàng. Những người khác đều cho rằng Bạch Vương đã đoạt được, mà Nam Vương lấy cái có Huyền Tôn Lệnh mà tấn công nước Bạch, mục đích chính của y là nhân cơ hội này chiếm luôn hai thành trì của Bạch Quốc.

“Đến đây là an toàn rồi, họ còn muốn đi đâu nữa?”. Hàn Phác thắc mắc trong lòng.

Nếu đã tránh họa thì thành Thái cách thành Di, thành Giám đến mấy thành, đã sớm tránh khỏi chiến tranh, không hiểu vì sao những người đó vẫn tiếp tục đi thẳng về phía trước đến thành Nhĩ, cũng là một tòa biên thành.

“Bọn họ muốn đi Hoàng Quốc chứ sao?”. Lão già nhìn về cuối con đường nói, cửa nam bên đó, ra khỏi cửa nam là đường thông đến thành Nhĩ: “Bạch, Nam hai nước chiến tranh liên miên, lực lượng ngang nhau, mỗi khi khai chiến không có bên nào chiếm ưu thế. Những người ngồi ở vương điện thì không nói, người khổ chỉ toàn là con dân bách tính, hỗn loạn bất ổn, gia đình người thân khó bảo toàn. Nước Hoàng lại là nước lớn trong sáu nước chư hầu, ít có chiến tranh, và lại đều thu xếp ổn thỏa cho hết thảy những ai chạy nạn từ quốc gia khác đến, đối với những người dân này mà nói, nước Hoàng là chốn thiên đường.”

“Vậy sao bọn họ không đến Bạch Phong Quốc, Hoa Quốc, Hắc Phong Quốc?”. Hàn Phác hỏi: “Hoa Quốc không phải là nước giàu nhất trong sáu nước sao?”

“Ôi, tiểu huynh đệ, Hoa Quốc xa quá.”. Lão già mỉm cười nhìn Hàn Phác: “Đối với dân chạy nạn nước Nam, Bạch Phong Quốc, Hoa Quốc thật sự rất xa, huống chi Hoàng Quốc trước mặt cũng đâu thua kém gì hai nước đấy, đương nhiên họ sẽ đến nơi gần nhất. Về phần dân chạy nạn nước Bạch, có lẽ họ đang chạy đến Hắc Phong Quốc.”

“À.”. Hàn Phác gật đầu, quay lại nhìn Phong Tịch, phát hiện ra ánh mắt của nàng đang nhìn gì đó phía trước.

Đó là một bé gái khoảng sáu, bảy tuổi trong đám đông chạy nạn, có vẻ rất đói, chỉ vào hàng bánh nướng bên đường mà gào khóc, người mẹ uể oải tiểu tụy của nó tìm mọi cách dỗ dành nhưng nó vẫn không ngừng, bà đành bắt đắc đi đến ăn xin chủ quán, lại bị chủ quán đẩy ra, ngã nhào trên đất.

Ánh mắt lão già cũng nhìn qua đằng kia, chỉ thờ dài thật sâu: “Mỗi ngày đều có những người như vậy đấy, nếu lão Hách quê mùa này còn bỏ thí cho họ nữa thì chính lão cũng không có com để ăn. Ai! Kỳ thật dân chúng bình thường chỉ mong có com ăn mà thôi, đâu quan tâm đến chuyện Huyền Tôn Lệnh quý hơn hay là Huyền Mặc Lệnh quý hơn.”

Phong Tịch đi qua, đỡ người đàn bà trên mặt đất dậy, móc từ trong túi ra mấy tấm ngân điệp đưa cho bà ta.

“Đa tạ cô nương! Đa tạ cô nương!”. Người đàn bà vừa thấy ngân điệp lớn thế này, cho rằng mình đã gặp được thần tiên, luôn mồm cảm tạ.

Phong Tịch lắc đầu, nụ cười nhàn nhạt, không còn nét sáng lạn như trước, quay lại nắm tay Hàn Phác: “Phác nhi, chúng ta đi ăn com.”

Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời vẫn trong xanh, ánh dương quang vẫn long lanh như trước.

“Kỳ thật mọi chuyện rất đơn giản, dân chúng chỉ mong có com ăn mà thôi... chỉ mong có com ăn mà thôi.”

Phong Tịch thì thảo thờ dài, mang theo nỗi buồn vô cớ, cũng dường như đã hiểu ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Bao nhiêu binh mã bao nhiêu đau

Lúc này trời đã sang đông, thời tiết giá rét lạnh lẽo, gió lạnh xuyên thấu xương cốt, ai cũng trốn trong nhà, ngồi bên chậu lửa hoặc ôm ấp chăn bông ấm áp.

Trước thành Giám, trên đường đi qua thành Cộng vẫn còn rất nhiều bách tính xuôi về phương nam. Chẳng phải họ không muốn ở trong nhà mà bởi vì nhà của họ đã bị ngọn lửa chiến tranh tàn phá, để bảo vệ tính mạng, họ chỉ còn cách đem theo gia sản nghèo nàn, đem theo con cái chạy trốn, chạy đến nơi mà họ cho rằng có thể sống bình yên.

Dọc theo đường đi, từng đoàn người lũ lượt di cư về phương nam, gió lạnh thổi vùn vụt trên đầu, bọn họ chỉ mang giày rom hoặc đi chân trần, đầu chân dầm nát lộp lộp trên mặt đất. Trong đám đông, tiếng trẻ con khóc vì đói lạnh vang vọng khắp nơi, những bước chân vẫn loạn choạng đi về phía trước. Thành thoảng họ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, cầu mong ánh bình minh sẽ xuất hiện để sưởi ấm bầu không khí lạnh giá, vì họ biết nếu không chết do tên bay đạn lạc, chắc chắn họ cũng sẽ chết đói, chết rét trên đường.

Ở phía cuối con đường, như đã đến tận cùng của trời đất bỗng có một thân ảnh đi tới, dân chúng chạy nạn không khỏi dừng bước, tưởng rằng sứ giả câu hồn từ địa ngục hoặc là thần tiên giáng thế đến rước họ.

Bóng áo trắng không nhiễm bụi trần từ từ đến gần... đến gần tầm mắt của họ, mọi người thoảng suy nghĩ: đây phải chăng là thần tiên đến giải thoát cho chúng sinh?

Mặc dù khí trời hôm nay âm u lạnh lẽo nhưng bản thân người này lại tỏa hào quang ấm áp, trong phút chốc đã thấp sáng ánh mắt của mọi người. Khuôn mặt ôn nhu như ngọc, không chút tỳ vết của chàng lặng lẽ mỉm cười, tựa như xoa dịu nỗi mệt mỏi, sợ hãi trong lòng họ. Đôi mắt chàng thâm trầm như biển sâu không chút gợn sóng chất chứa nỗi buồn thương xót, làm họ cảm giác như được khoác thêm một lớp áo ấm trong suốt, xua tan sự giá lạnh đau khổ quanh người.

Giờ khắc này tất cả dân thường đều không cảm thấy đói nữa, trong lòng cũng không còn cảm giác kinh hoàng, chỉ có sự an tĩnh, trong đôi mắt người này, cho dù là lên thiên đường hay xuống địa ngục cũng đều là hạnh phúc.

Người áo trắng nhìn đám người phía trước quần áo rách tả tơi, mặt mũi tím tái, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, mà ngã xuống rồi thì không thể đứng dậy được nữa.

Chàng lấy gói đồ trên vai, đưa nó cho một gã vạm vỡ trong đám đông có đôi mắt hiền lành, chất phác.

Gã vạm vỡ nhận lấy gói đồ, hơi do dự muốn mở ra.

“Trong này là vài cái bánh nướng, mọi người ăn đi để chống lạnh.”

Thanh âm của người áo trắng phảng phất như tiếng đọc kinh Phật từ trong chùa truyền đến, nhàn nhạt nhẹ nhàng vang vọng trong không trung, phảng phất như tiếng Đức Phật bi ai thương xót cõi hồng trần.

Gã vạm vỡ mở chiếc bọc ra, bên trong là túi bánh nướng to tròn vẫn còn nóng hổi.

“Tạ ơn thần tiên công tử! Tạ ơn thần tiên công tử!”. Gã bỗng quỳ xuống đất bái lạy chàng, nước mắt ngập tràn trong đôi mắt hiền lành chất phác.

Những chiếc bánh nướng này đối với một số người có lẽ chẳng đáng giá gì, thế nhưng đối với họ thì như vật cứu mạng! Người này quả nhiên là thần tiên trên trời đến cứu rỗi bọn họ! Chỉ có thần tiên mới có khí chất thanh cao, chỉ có thần tiên mới mang sự từ bi không dính bụi trần như thế.

“Không cần như vậy.”. Công tử áo trắng đỡ gã dậy, không chê người gã dơ bẩn bụi bặm, nhẹ nhàng cười thân thiện: “Ta không phải là thần tiên, ta chỉ là Ngọc Vô Duyên.”.

“Ngọc Vô Duyên?”. Gã vạm vỡ mở to hai mắt: “Ngọc công tử?! Ngài... ngài là Ngọc công tử?”

Vị này là thiên hạ đệ nhất công tử – Ngọc Vô Duyên sao? Chính là Ngọc công tử mang trái tim thương yêu thiên hạ sao?

“Giúp ta phát bánh cho mọi người nhé.”. Ngọc Vô Duyên vỗ vai gã: “Nhìn xem, những đứa bé kia đã đói đến phát khóc rồi.”

“Vâng”. Gã vạm vỡ xoay người cầm túi bánh nướng trong tay chia cho tất cả mọi người, lớn tiếng kêu: “Đây là bánh của Ngọc công tử cho chúng ta, Ngọc công tử đến cứu chúng ta đây.”

“Đa tạ Ngọc công tử!”

“Đa tạ Ngọc công tử...”

Những người chạy nạn đều quay đầu cảm kích nhìn Ngọc Vô Duyên, trong lòng họ ẩn chứa lòng biết ơn chân thành nhất. Có người đàn bà cầm chiếc bánh nướng nóng hổi trong tay, dù vừa lạnh vừa đói nhưng cũng không vội nhét vào miệng mà tách đôi ra, đưa một miếng cho đứa trẻ trong lòng mình, sau đó đưa cho lão già bên cạnh, còn lão già cũng chỉ xé một góc rồi lại đưa nó về cho người đàn bà kia.

Ngọc Vô Duyên ở bên cạnh chỉ lặng lẽ nhìn, thần sắc phảng phất nỗi bi ai thương xót, chàng khẽ thở dài rồi xoay người cất bước.

“Ngọc công tử...”

Người đàn ông vạm vỡ phân phát xong bánh nướng, quay đầu tìm Ngọc Vô Duyên nhưng chẳng thấy đâu, mà chỗ chàng vừa đứng bỗng lấp lánh kim quang, gã đi đến đó thì thấy bốn tờ kim điệp chói mắt nằm trên mặt đất.

“Cái này...”, gã nhặt lên rồi đuổi theo, miệng hô to: “Ngọc công tử, chờ một chút! Ngọc công tử, ngài làm rơi này!”

Ngọc Vô Duyên vốn đã đi xa nghe được tiếng hô phía sau đành dừng bước, quay đầu lại, thấy gã vạm vỡ kia đuổi theo trời chết, có điều gã chạy không nhanh lắm, có lẽ do đã sức cùng lực kiệt.

“Ngọc... Ngọc công tử... ngài... rơi... đồ!” Gã vạm vỡ thở hổn hển chạy đến trước mặt chàng, một tay đưa kim điệp cho chàng, tay còn lại chống trên đùi, chạy quá sức khiến gã chóng mặt choáng váng, đằng trước biến thành màu đen, tứ chi rệu rã.

Ngọc Vô Duyên đưa tay ra vuốt ve lưng gã vạm vỡ, thật kỳ lạ, gã bỗng cảm thấy thân thể rất thư thái, hơi thở dịu lại, đầu cũng không còn nặng, dường như có sự ấm áp bao bọc quanh thân.

“Ngọc công tử, cái này của ngài.”. Gã đưa kim điệp trong tay cho chàng.

Ngọc Vô Duyên lắc đầu: “Thứ này không cần trả lại cho ta, ta cố ý để lại cho các người.”

“Nhưng... Nhưng mà...”. Gã vạm vỡ lại cảm thấy thứ này quá mức lớn lao.

“Cứ nhận đi.” Ngọc Vô Duyên khép nắm tay của gã lại: “Các người muốn đến nước Hoàng sao? Nhiều người như vậy, số tiền này chỉ có thể đủ cho các người ăn một cái bánh nướng mỗi ngày.”

“Đa tạ Ngọc công tử!”. Gã nhận lấy, quỳ xuống đất cảm tạ.

Gã chỉ là nông dân, chưa từng đọc sách, cũng không biết phải biểu đạt lòng cảm kích với người đã cứu mạng cả thôn gã như thế nào, chỉ có thể dùng lễ tiết cao nhất mà gã biết để biểu thị lòng biết ơn.

Ngọc Vô Duyên dang tay ra, không để cho gã quỳ xuống: “Người trở về đi, dẫn những người trong thôn đến nước Hoàng, nơi đó sẽ tốt hơn.”

“Vâng.”. Gã vạm vỡ dùng bao nhiêu sức lực cũng thể không quỳ xuống được, đành phải đứng dậy ngẩng đầu nhìn ân nhân: “Công tử muốn đi về phía Bắc sao? Chỗ đó rất nguy hiểm!”

“Ừ.” Ngọc Vô Duyên gật đầu, nhìn về phía trước: “Đó là nơi hai nước Bạch – Nam đang giao chiến, đã có rất nhiều người chết rồi.”

“Đúng vậy, công tử đừng nên đi.”. Gã nông dân khuyên nhủ.

“Ta muốn đi.”. Thanh âm Ngọc Vô Duyên vẫn nhàn nhạt, mờ mịt như gió.

“Công tử có chuyện gì sao? Nếu không...”. Gã vạm vỡ muốn nói rằng nếu có thể thì y sẽ thay chàng đi, gã chỉ không muốn vị thần tiên này dọa vào địa ngục nhân gian.

Ngọc Vô Duyên cười lắc đầu: “Người mau trở về đi.” Nói xong liền xoay người rời khỏi.

“Công tử phải cẩn thận! Phải cẩn thận!”. Gã ở phía sau kêu chàng.

Ngọc Vô Duyên cũng không quay đầu lại, phất tay áo đi mất.

Gã nông dân nhìn đồng kim điệp trong tay rồi lại đưa mắt theo nhìn bóng lưng của người còn quý hơn cả vàng kia, gã nhắm mắt chấp tay cầu khẩn ông trời, cầu cho ân nhân của gã bình an, sống lâu trăm tuổi. Có điều lời khẩn cầu này ông trời có nghe thấy chăng? Nghe thấy rồi có thể thực hiện chăng?

*****

Thành Ô nước Bạch cách thành Giám nước Nam khoảng mười dặm bởi một cánh đồng hoang vu không người ở, hiện tại nơi này đã có mấy vạn đại quân Nam Quốc đang chiếm đóng, vô số tiếng người ồn ào, tiếng ngựa hí vang rền.

Quân tiên phong của Nam Quốc từ tháng mười đã bắt đầu công kích thành Ô, hai quân giao chiến nhiều lần đều bất phân thắng bại, mà kết quả là cả thành Ô và thành Giám đều hóa thành phế tích. Đại tướng quân Thác Bạt Hoàng dẫn theo đại quân tiếp viện nên lực lượng Nam Quốc đã nhiều hơn đôi chút so với Bạch Quốc, quân Bạch rút khỏi thành Giám, quân Nam tiến lên uy hiếp thành Ô.

Trống trận dồn dập, vạn quân hét gào, đao thương chạm nhau, cờ xí ợp trời, đại quân Nam Quốc phát động tiến công, ba mặt dồn ép thành Ô, muốn một trận phá tan thành.

Cung tiễn lên dây, trường thương bóng loáng, mũi đao sắc nhọn, quân Bạch cố thủ trong thành Ô, một trận này quyết định sinh tử tồn vong, miễn là có thể cố thủ được cho đến sáng mai khi viện quân tới, lúc đó sẽ không sợ quân Nam tiến công nữa.

“Rầm rầm! Rầm rầm!” Đại quân nước Nam nhất loạt nổi dậy.

“Vù vù! Vù vù!”. Quân Bạch bắn tên như mưa!

Một trăm trọng... tám mươi trọng... năm mươi trọng... đại quân nước Nam không ngừng tiến lên, càng lúc càng gần thành Ô.

Đại tướng quân Thác Bạt Hoàng ngồi trên chiến mã neho mắt nhìn về tòa thành đơn độc, quân nước Nam đã bao vây ba mặt, chỉ cần gã ra lệnh một tiếng, thành Ô sẽ hóa thành tro bụi!

Phía trên thành Ô đã bị phá hủy, tướng quân thủ thành là Mạc Thanh Viễn đang nhìn quân Nam dần tiến đến gần, dù bây giờ đang là mùa đông nhưng trán lão vẫn lấm tấm mồ hôi, tay trái cầm kiếm, tay phải nắm cờ, chỉ đợi quân Nam tiến công sẽ phát động bắn tên.

Thác Bạt Hoàng giờ cờ lệnh lên!

Mạc Thanh Viễn cũng giờ cờ lệnh lên!

“Xe chạy rầm rầm, ngựa hí vang,

Người đi cung nỏ đeo sau lưng,

Cha mẹ vợ con chạy theo tiễn,

Bụi mù che lấp cầu Hàm Dương,

Núi áo, dậm chân lẫn xuống khóc,

Tiếng khóc vọng lên tận chín tầng,

Khách qua đường hỏi kẻ viễn chinh,

Đáp: “Hết dự trận lại trưng binh,

Mười lăm lên bắc: Hoàng Hà giữ,
Bốn mươi mạn tây: việc nông canh!
Khi đi xã trưởng còn cho mũ,
Khi về đầu bạc, lính biên đình.
Biên thủy một bể tràn máu đỏ,
Vũ hoàng ý muốn đất thêm nữa.
Há chẳng nghe:
Son Đông nhà Hán hai trăm châu,
Ngàn làng, vạn xóm, đầy gai cỏ.
Dù sức đàn bà vác cây nổi,
Nhưng lúa kia mọc không hàng lối.
Huống quân đất Tần chiến đấu hằng,
Xua ra trận hết gà chó đói!
Ngài tuy có thăm hỏi,
Kẻ này đâu dám nói.
Và như vụ đông này,
Lính Quan Tây vẫn đợi.
Trên huyện đòi nộp tô,
Tô thuế lo sao nổi.
Vô phúc mới sinh trai,
Gặp may sinh con gái.
Sinh gái còn mong gả chồng gần,
Sinh trai cò rác vùi tấm thân.
Kìa chẳng thấy: ở miền Thanh Hải,
Ai người từng lượm đồng xương tàn.
Quý mới than van, qui cũ khóc,
Dưới mưa rên rỉ, giọng oán than!” [1]

[1]Xa lân lân, Mã tiêu tiêu, Hành nhân cung tiễn các tại yêu. Gia nương thê tử tẩu tương tổng, Trần ai bất kiến Hàm Dương kiều. Khiên y đồn túc lan đạo khóc, Khóc thanh trực thương can vân tiêu. Đạo bàng quá giả vãn hành nhân, Hành nhân dẫn vân: điểm hành tần. Hoặc tông thập ngũ bắc phòng Hà, Tiệp chí tứ thập tây doanh điền. Khứ thời lý chính dữ khoa đầu, Quy lai đầu bạch hoàn thú biên. Biên đình lưu huyết thành hải thủy, Vũ Hoàng khai biên ý vị dĩ. Quân bất văn: Hán gia Son Đông nhị bách châu, Thiên thôn vạn lạc sinh kinh ký? Tung hữu kiện phụ bà sử lễ, Hoà sinh lũng mẫu vô đồng tề. Huống phục Tần binh nại khổ chiến, Bị khu bất dị khuyến dữ kê! Trường giả tuy hữu vãn, Dịch phụ cảm thân hận! Thả như kim niên đông, Vị hựu Quan Tây tốt. Huyện quan cấp sách tô, Tô thuế tông hà xuất? Tín tri sinh nam ác, Phán thị sinh nữ hảo. Sinh nữ do đắc giá tị lân, Sinh nam mai một tuy bách thảo. Quân bất kiến Thanh Hải đầu, Cồ lai bạch cốt vô nhân thu? Tần quý phiền oan, cừu quý khóc, Thiên âm vũ thấp, thanh thu thu – Bình xa hành, Đỗ Phủ

Ngay tại thời khắc hai quân hết sức căng thẳng, bỗng có giọng ca bi thương ồ ạt vang vọng giữa cánh đồng hoang thành Ô.

Thác Bạt Hoàng, Mạc Thanh Viễn quên mất giương cờ, cung thủ ngừng kéo dây, đao thương buông xuống, tất cả mọi người trầm mê trong tiếng ca bi ai thê lương, nhớ tới cha mẹ vợ con, lòng không khỏi dâng lên sự buồn bã.

“Kẻ nào?”

Thác Bạt Hoàng tụ khí đan điền, giương giọng quát to, âm thanh truyền đi rất xa khiến màng nhĩ của đại quân Nam chấn động, kể cả quân Bạch ở thành Ô cũng mơ hồ nghe thấy lời hắn.

“Tại hạ là Ngọc Vô Duyên.”

Giọng nói chàng cất lên nhu hòa nhẹ hơn cả gió, ẩn hiện hơn cả mây, phảng phất như người đang ở trước mắt, mấy vạn đại quân Bạch – Nam chăm chú nghe không sót từ nào.

“Ngọc công tử?”

Vạn quân ồ lên, thì ra là Ngọc công tử ư? Mọi người không khỏi ngẩn cổ mong chờ, vị thiên hạ đệ nhất công tử lòng mang cả chúng sinh đang ở đây sao?

“Ngọc công tử?”. Thác Bạt Hoàng lớn tiếng kêu.

“Ngọc công tử ở đâu?”. Mạc Thanh Viễn cũng la lên.

“Là Vô Duyên, Vô Duyên ở đây.” Giọng nói ôn hòa kia đáp lời, một bóng trắng phiêu diêu bay xuống gò đất mà hai quân đang giằng co, tay áo tung bay như muốn cuốn theo chiều gió.

Thác Bạt Hoàng phóng ngựa về phía trước, Mạc Thanh Viễn cũng nhảy lên đỉnh thành, không quan tâm đến chuyện khi mình xuất hiện có thể sẽ bị quân địch tập kích.

“Ngọc công tử!”. Thác Bạt Hoàng ngồi trên lưng ngựa ôm quyền thi lễ.

“Ngọc công tử!”. Mạc Thanh Viễn cũng đứng trên đỉnh thành chấp tay bái chào.

“Thác Bạt tướng quân, Mạc tướng quân.”. Ngọc Vô Duyên cúi người đáp lễ: “Hai nước Bạch, Nam đều là thần tử của hoàng đế bệ hạ, vốn hòa thuận với nhau, không biết vì sao hai vị tướng quân lại khai chiến?”

“Ngọc công tử, hai nước Bạch, Nam đều là thần tử của bệ hạ, theo lý phải tuân theo bệ hạ. Bệ hạ từng chiếu cáo toàn quốc, nếu ai tìm thấy Huyền Tôn Lệnh phải đưa về Đế đô, thế nhưng Bạch Vương tìm thấy lệnh lại cất giấu riêng, đây há chẳng phải là kháng chỉ của Đế sao? Thế nên Vương phái ta tấn công nước Bạch mang Huyền Tôn Lệnh về Đế đô!”. Thác Bạt Hoàng cất giọng nói.

“Ngọc công tử minh giám, tuy có lời đồn Huyền Tôn Lệnh xuất hiện ở nước Bạch nhưng nó không nằm trong tay Vương của ta, sao có thể trả về Đế đô? Chuyện này rõ ràng là Nam Vương kiêu có tấn công Bạch Quốc!”. Mạc Thanh Viễn cũng lớn tiếng đáp.

“Hai vị tướng quân, các binh sĩ của hai nước Bạch, Nam, mọi người có tin tưởng Vô Duyên hay không?”. Ngọc Vô Duyên chỉ cười nhạt, giương giọng hỏi, không cần biết ai đúng ai sai.

“Tin!”.

Hai vị tướng quân còn chưa kịp trả lời, tất cả binh sĩ đã đồng thanh đáp lại, tức khắc âm thanh vang vọng khắp cánh đồng hoang.

“Huyền Tôn Lệnh không ở Bạch Quốc, nó đang ở Hoàng Quốc.”. Thanh âm Ngọc Vô Duyên truyền xa ngàn dặm, phảng phất như đá từ trên trời rơi xuống, làm động tầng tầng lớp lớp sóng.

“Cái gì? Huyền Tôn Lệnh ở Hoàng Quốc?”.

“Trận chiến này chẳng phải vô nghĩa rồi sao?”.

“Nhiều người chết oan như vậy!”

...

Lập tức không chỉ có Thác Bạt Hoàng, Mạc Thanh Viễn khiếp sợ mà mấy vạn binh sĩ Bạch, Nam cũng không khỏi kinh ngạc. Chẳng ai ngờ Nam Quốc vô cớ xuất binh, bọn họ chiến đấu đầu rơi máu chảy vì Huyền Tôn Lệnh – một cái lệnh căn bản không có ở Bạch Quốc.

“Hai vị tướng quân, nếu Huyền Tôn Lệnh không có ở đây, vậy thì dừng chiến thôi. Cần gì phải để ‘Tiếng khóc than vang đến tận trời cao’, ‘máu bien thù chảy thành sông suối’, càng không nên để ‘xương trắng chồng chất không ai thu dọn’! Ta nghĩ binh sĩ Bạch, Nam cũng chẳng muốn đánh tiếp đâu!”. Thanh âm nhu hòa của Ngọc Vô Duyên lần át tiếng xôn xao huyên náo, nhẹ nhàng vang bên tai mỗi người.

Khoảnh khắc ấy cánh đồng hoang chìm vào yên tĩnh, ngoại trừ vài tiếng ngựa hí vang thì toàn bộ thiên địa trở nên tĩnh lặng, tựa như thiên quân vạn mã không còn tồn tại.

“Thác Bạt tướng quân, nếu như Nam Vương muốn tận trung với hoàng đế bệ hạ thì mời ngài ấy đi nước Hoàng lũy Huyền Tôn Lệnh đi.”. Ngọc Vô Duyên nhìn sang Thác Bạt Hoàng nói.

Dưới ánh mắt sáng ngời tựa như có thể nhìn thấu mọi thứ trên thế gian của Ngọc Vô Duyên, Thác Bạt Hoàng không thể thốt ra câu nào. Chỉ vì gã thừa biết Huyền Tôn Lệnh vốn là cái cớ để tấn công Bạch Quốc, một cái cớ lừa gạt nhân dân binh lính hai nước Bạch – Nam. Nhưng cái cớ này bây giờ lại bị Ngọc Vô Duyên vạch trần, làm mất lý do đánh Bạch Quốc, mà hắn còn lâu mới dám tuyên bố sẽ đến Hoàng Quốc giành lệnh, đơn giản là vì, Hoàng Quốc đâu có dễ ăn đến thế!

“Vô Duyên đã hết lời, cáo từ.”. Ngọc Vô Duyên nhẹ nhàng bái chào hai vị tướng quân, cũng như chào toàn bộ binh sĩ, nhẹ nhàng thở dài, sau đó phiêu diêu lướt đi.

Tất cả trông theo bóng lưng của chàng, ai cũng muốn giữ lại nhưng chẳng thể nào mở miệng, chỉ có thể nhìn bóng áo trắng đơn độc ấy từ từ khuất xa, cuối cùng biến mất trong làn gió.

*****

“Ai nha! Thật là no quá đi! Đã lâu không được ăn một bữa ngon đến thế!”.

Trước cửa tửu lâu ‘Cửu Thành’ của thành Thái, Phong Tịch và Hàn Phác xoa bụng bước ra.

“Tỷ tỷ, còn bao nhiêu ngân điệp nữa? Có phải ăn xong bữa này thì phải đợi đến bữa nửa tháng nữa mới được ăn tiếp không?”. Hàn Phác liếc túi tiền Phong Tịch dò hỏi.

“Ồ!” Phong Tịch no nê bao tử, phát tay đáp: “Yên tâm đi Phác Nhi, lần này tổng cộng thắng một trăm ngân điệp, đủ cho chúng ta dùng vài ba tháng.”

“Một lần mà tỷ thắng được nhiều ngân điệp vậy sao?”. Hàn Phác lú lười nói, sau đó lập tức kéo ống tay áo Phong Tịch, lời nàng đi: “Tỷ rành đánh bạc thế sao không thắng thêm nhiều tí nữa? Đi, chúng ta chơi thêm mấy ván nữa, ít nhất cũng phải kiếm được một hai năm tiền com nha!”

“Phác Nhi...” Phong Tịch gọi cậu.

“Sao ạ?”. Hàn Phác quay đầu lại.

“Khờ quá!”. Phong Tịch giơ tay hung hăng gõ đầu cậu một cái: “Cha đệ không lẽ không dạy đệ rằng làm người phải biết sống vừa đủ, vậy mới cảm thấy thoải mái, người tham lam ắt sẽ gặp tai họa! Hiểu chưa? Nên nhớ thấy đủ rồi thì tự thu tay!”

“Ái ôi!”. Hàn Phác buông Phong Tịch ra, ôm đầu, nàng thật ác độc, cốc đầu cậu rất đau.

“Chỉ là...”. Tay Phong Tịch nâng cằm Hàn Phác, nhìn kỹ cậu: “Lão Hàn là người vô cùng tham lam, đệ được di truyền từ ông ấy thì cũng đúng thôi, nhưng mà...”

Tay lại duỗi ra vỗ lên đỉnh đầu Hàn Phác: “Sau này ta sẽ giáo dục đệ trở thành một người thanh liêm, một đại hiệp vì người nghèo được vạn dân tôn kính.”.

“Đừng có đập đầu đệ nữa!”. Hàn Phác bắt lấy tay Phong Tịch, cau mày nhìn nàng: “Đau lắm đó!”.

“Được rồi”. Phong Tịch không đánh cậu nữa, lấy tay xoa xoa đầu: “Đề bồi thưởng hai cái đánh này, ta đưa đệ đi mua quần áo mới, tiện thể mua thêm chiếc xe ngựa, trời lạnh thế này mà suốt ngày phơi gió dầm mưa, cô nương ta thật không chịu nổi nữa.”

Nghe những lời Phong Tịch nói, Hàn Phác buông lỏng tay nàng ra, ngược đầu nhìn Phong Tịch.

“Đi mua quần áo mới cho đệ nào.”. Phong Tịch dặt tay cậu, xoay người tìm cửa hàng quần áo.

“Phác Nhi, đệ thích y phục màu gì? Nói rõ trước, không cho đệ chọn mấy thứ tơi tưa đắt chết người đâu, chỉ chấp nhận loại quần áo có thể giữ ấm thôi. Ừm, về phần màu sắc, chỉ bằng mặc đồ trắng đi, được không? Nếu đã trở thành đệ đệ của ta, đương nhiên phải mặc màu trắng giống ta. Ta là Bạch Phong Tịch, tương lai đệ chính là Bạch Hàn Phác. Phác Nhi...”

Phong Tịch ríu rít hồi lâu lại thấy người bên cạnh mình không lên tiếng, hai gò má nàng nghiêng sang nhìn cậu. Nàng phát hiện ra Hàn Phác đang cúi đầu im lặng bước theo nàng, bàn tay run lên nhẹ nhẹ.

“Phác Nhi, sao đệ không nói gì hết?”. Phong Tịch dừng bước: “Muốn im im để chống đối ta không mua quần áo đẹp cho đệ hả? Ta cho đệ biết nhá, ta có thể...”

Phong Tịch bỗng ngừng lời, chỉ thấy Hàn Phác ngẩng đầu lên nhìn nàng, khuôn mặt khôi ngô của cậu tràn ngập nước mắt.

“Phác Nhi, đệ... làm sao thế? Lạnh quá phải không?”. Phong Tịch chà xát hai bàn tay đang run của cậu.

“Tỷ tỷ.” Hàn Phác nhào vào lòng Phong Tịch, ôm lấy nàng, nước mắt rơi xuống ngực nàng: “Tỷ tỷ... tỷ tỷ.... Đệ biết... đệ biết hết!”

Thân thể ấm áp của người đang ôm cậu nói cho cậu biết, Phong Tịch căn bản không thấy lạnh, bằng công lực cao thâm của nàng, dù có ở trong trời băng đất tuyết nàng vẫn có thể ấm áp như thường. Chỉ vì cậu, nên nàng mới muốn mua quần áo mới chống lạnh, muốn mua thêm xe ngựa tránh gió che mưa. Nếu không thì Phong Tịch sẽ không đi đánh bạc, mà đã đánh bạc giỏi vậy rồi cần gì nàng phải dài ngày dầm mưa nữa. Cậu biết, khi thắng tiền những người kia, nàng chắc chắn không vui vẻ gì.

Tất cả là vì cậu... Kỳ thật nàng có thể không để ý đến cậu. Bọn họ tứ cố vô thân, thứ duy nhất gắn kết chính là phương thuốc. Nhưng phương thuốc này vừa quý giá lại vừa nguy hiểm, nếu lỡ có ai biết được phương thuốc đang ở trên người nàng, nhất định cả võ lâm sẽ truy đuổi nàng, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng. Thế nhưng nàng vẫn mang cậu đi cùng, không có nửa lời oán thán, đùa giỡn pha trò suốt trên đường đi.

“Phác Nhi, đệ là con trai mà lại nhạy cảm tí mĩ như vậy, mai sau không biết là tốt hay xấu.”. Lòng Phong Tịch chùng xuống, đổ dành người trong lòng, lặng lẽ thở dài.

“Tỷ tỷ, sau này Phác Nhi cũng sẽ chăm sóc tỷ! Chăm sóc tỷ suốt cuộc đời!”. Hàn Phác nghiêm túc hứa hẹn, chẳng biết lời hứa của cậu nặng bao nhiêu!

“Phác Nhi, chúng ta đi mua quần áo trước đi.”. Phong Tịch giờ tay lau nước mắt trên mặt Hàn Phác: “Xem đệ kia, là nam nhi mà một ngày khóc đến hai lần, xấu hổ chưa!”

Khuôn mặt Hàn Phác ửng đỏ, càng rúc vào lòng Phong Tịch, cậu thích được nàng ôm, vừa ấm lại vừa thơm. Vui đầu trong cái ôm này, tựa hồ toàn bộ thiên địa đều thay đổi, an bình mà tĩnh lặng.

Rất nhiều năm sau có một Bạch Phong Long danh chấn võ lâm thích ngâm thơ múa kiếm, nhưng bây giờ chỉ là một đứa bé hay khóc, dễ đỏ mặt, thích làm nũng trong lòng tỷ tỷ.

“Đi thôi.”. Phong Tịch dắt tay cậu.

Hai người đi qua bốn con phố, rẽ vào một cái hẻm nhỏ hẻo lánh, đằng trước có một tiểu viện không người ở, cánh cửa sơn đỏ loang lổ, mạng nhện giăng kín mái hiên, trước cửa là một tượng thạch sư ngã trên đất, chỉ thấy bụi và lá vàng rơi xuống đầy người.

Phong Tịch đi tới, phất ống tay áo, dựng thạch sư lên, mũi chân điểm nhẹ, ôm Hàn Phác phi thân lên thạch sư, uyển chuyển như chim yến.

Hai người đứng trên thạch sư, phía sau họ là tường nứt ngói tàn, lá vàng phủ đầy đất, tựa như một bức tranh cổ ố vàng buồn chán, bỗng nhiên có thêm hai người, những tường mang lại sức sống cho bức tranh, thế nhưng họ lại dung hòa vào sự im lặng như từ thời viễn cổ này.

“Tỷ tỷ, không phải chúng ta đi mua quần áo ư? Sao lại chạy đến đây?”. Hàn Phác đợi một hồi không thấy Phong Tịch giải thích gì, đành phải lên tiếng hỏi.

“Chờ người.”. Phong Tịch dựa vào thạch sư, đôi chân dài rũ xuống lay động.

“Chờ ai cơ?”. Hàn Phác cũng bắt chước nàng ngồi xuống, đứng đưa hai chân, nghiêng đầu nhìn nàng.

“Chờ kẻ nào đó không biết trời cao đất dày dám can đảm theo dõi ta.”. Phong Tịch hơi nheo mắt lại nhìn không trung: “Nếu hắn không xuất hiện, đừng trách ta không khách khí!”

Tiếng Phong Tịch vừa dứt, một bóng người trên không trung hạ xuống, cúi đầu quỳ cung kính trước nàng: “Ra mắt Phong nữ hiệp!”

“Ta không phải mẹ ngươi, cũng không phải quan phủ đại nhân, quỳ xuống làm gì?”. Phong Tịch liếc mắt nhìn người nọ, rảnh rỗi đáp: “Ta không thích quỳ trước ai, cũng không muốn ai quỳ trước ta.”

Người nọ đứng dậy ngẩng đầu nhìn Phong Tịch: “Phong nữ hiệp còn nhớ tại hạ không?”

Phong Tịch nhìn hắn, sau đó gật đầu. “Thì ra là huynh, mấy năm nay khỏe không?”

Đó là một hán tử khoảng ba mươi bốn, ba mươi lăm tuổi; thân hình cường tráng, mày rậm mắt to, vốn dĩ hết sức oai hùng, thế nhưng bên phải mặt lại có một vết sẹo rạch một đường từ mũi đến cằm, làm khuôn mặt kia thoát nhìn xấu xí kinh khủng.

“Phong nữ hiệp còn nhớ tôi?”. Đại hán thấy Phong Tịch lại vẫn còn nhớ hắn, không khỏi mừng rỡ, khuôn mặt xấu xí hiện lên ý cười hân hoan.

“Trí nhớ ta cũng không kém lắm”. Phong Tịch mỉm cười: “Sáu năm trước, tổng trại chủ của ba mươi tám trại Ô Vân – Nhan Cửu Thái, đường đường là nhân vật tiếng tăm giang hồ, sao lại không nhớ.”

“Tỷ tỷ, sáu năm trước không phải tỷ đã san bằng ba mươi tám trại Ô Vân rồi sao?”. Hàn Phác ở bên nghe thấy liền chen vào, cho rằng mình nắm sự tích giang hồ của Bạch Phong Hắc Tước rõ như lòng bàn tay.

“Bốp!”. Phong Tịch đập đầu Hàn Phác một cái: “Khi người lớn nói chuyện thì tiểu quỷ phải câm miệng!”

“Đệ không phải tiểu quỷ, mai mốt đệ sẽ lớn hơn cả tỷ tỷ!”. Hàn Phác ưỡn ngực.

Nhan Cửu Thái cười cười nhìn bọn họ, cũng không để ý đến lời Hàn Phác nói.

“Nhan trại chủ theo ta từ sông bạc tới đây có việc gì không? Muốn báo thù chuyện sáu năm về trước à?”. Phong Tịch không đếm xỉa đến Hàn Phác, nhìn Nhan Cửu Thái.

“Phong nữ hiệp đừng hiểu lầm”. Nhan Cửu Thái vội lắc đầu: “Cô nương vẫn như trước, vừa vào sông bạc đã khiến người khác chú ý, Cửu Thái theo đến đây không phải để báo thù, chỉ muốn báo ân cứu mạng của cô nương sáu năm trước thôi!”

“Cửu Thái?”. Phong Tịch lẩm bẩm cái tên này, sau đó cười: “Hóa ra ‘Sông bạc Cửu Thái’ kia là do huynh lập, thảo nào bị huynh phát hiện.”

“Đúng vậy, sáu năm trước tôi dẫn theo huynh đệ đến thành Thái an cư lập nghiệp. Chúng tôi vốn xuất thân cường đạo, không thể làm mấy chuyện văn minh, chỉ có thể mở sông bạc, hiệu cầm đồ, quán ăn... Trong thành phẩm chỗ nào có chữ Cửu và chữ Thái đều là của huynh đệ chúng tôi.”. Nhan Cửu Thái nói.

“Vậy cũng tốt, ít nhất cũng là đường đường chính chính kiếm sống.”. Phong Tịch cười: “Vết sẹo trên mặt huynh là do ta làm, mạng của huynh cũng là do ta giữ, bù qua sót lại, không nói đến báo thù, cũng chẳng cần báo ân đâu.”

“Không!”. Nhan Cửu Thái lại lắc đầu nói: “Vết sẹo này là do tôi gieo gió gặt bão, nhưng ân cứu mạng nếu không báo, cả đời tôi sẽ khó yên tâm!”.

“Hả? Huynh muốn báo ân thế nào?”. Phong Tịch hỏi, ánh mắt chợt lóe lên.

Hàn Phác nhìn thấy không khỏi lo lắng giùm người tên Nhan Cửu Thái kia, chỉ sợ cái ân này báo không nổi thôi.

“Tại hạ nguyện làm tôi tớ bên cạnh nữ hiệp, cúc cung tận tụy.”. Nhan Cửu Thái quỳ một gối xuống đất.

“Hửm?”. Quang mang trong mắt Phong Tịch lóe lên, tay trái giờ cầm, đầu ngón tay nhip nhàng gõ hai gò má: “Ta vốn đang nghĩ huynh sẽ tặng cho ta rất nhiều kim điệp, ngân điệp, châu báu... , huynh cũng biết rằng ta rất nghèo, ai ngờ chỉ có vậy thôi sao?”

Hàn Phác vừa nghe xong trong lòng thầm kêu “Quả nhiên”, Phong Tịch thích nhất là ức hiếp người khác, xem ra Nhan Cửu Thái mà không lỗ sạch gia tài là không tổng được ôn thân này đi đâu.

“Ách?”. Nhan Cửu Thái ngẩn người nhưng lập tức phản ứng kịp, móc từ trong lòng ra một tấm lệnh bài màu bạc: “Nữ hiệp cứ dùng tấm lệnh này thì sẽ rút được vàng bạc ở bất kỳ cửa hàng nào của nhà Cửu Thái trong Nam Quốc!”

“Bất kỳ cửa hàng nào trong Nam Quốc?”. Phong Tịch hứng thú, bộ dáng tươi cười có chút ngọt ngào: “Xem ra vài năm nay huynh lẫn lộn không tề, toàn bộ nước Nam đều có cửa hàng của huynh.”

“Khá tốt.”. Nhan Cửu Thái cung kính đáp lời, trong giọng nói có chút phấn khởi và tự hào: “Nhờ công nữ hiệp giáo huấn, mấy năm nay huynh đệ chúng tôi đã có tám mươi hai cửa hàng tại Nam Quốc.”

“Ồ! Không tệ nha.”. Phong Tịch gật đầu: “Huynh định đem tất cả những cửa hàng này giao cho ta sao?”

Lời vừa nói ra, Hàn Phác âm thầm than thở, Nhan Cửu Thái này nợ ai không nợ, lại nợ Bạch Phong Tịch, coi đi coi đi, thế nào cũng bị dọa bỏ chạy, có ai muốn tặng hết gia sản cho người khác không?

“Cũng được!”. Ai ngờ Nhan Cửu Thái đáp ứng luôn, chẳng hề có một chút do dự.

“Hả?”. Lần này đến phiên Phong Tịch phát khiếp, năng vốn tưởng rằng Nhan Cửu Thái đại khái là sẽ mang vài túi tiền đến cảm tạ ơn cứu mạng của nàng, năng hùng hổ như vậy chẳng qua cũng chỉ muốn đuổi người đi thôi, ai mà biết... .

“Xin nữ hiệp đồng ý với Cửu Thái, để Cửu Thái bên cạnh hầu hạ!”. Nhan Cửu Thái định quỳ thật lâu dưới đất, không có ý đứng dậy.

“Tỷ tỷ, tỷ cứu ông ta như thế nào?”. Hàn Phác hoài nghi nhìn Phong Tịch, cứu một mạng người ra sao mà đến nỗi người ta muốn dốc hết gia sản báo đáp?

“Nhan Cửu Thái, huynh thật hào sảng, chẳng qua ta không cần mấy thứ này, giỡn với huynh chút thôi.”. Phong Tịch nhảy từ trên thạch sư xuống, đỡ tay Nhan Cửu Thái trên đất: “Mấy năm nay các huynh đệ huynh đã cất công gây dựng gia sản rồi thì nên giữ cẩn thận, cũng nên lo cho người nhà của huynh. Các người phải sống thật tốt, ta đã quen phiêu bạt một mình, không cần người hầu hạ đâu.”

“Nữ hiệp, trước khi tới đây tôi đã giao lại cho các huynh đệ rồi, khi tôi đi họ sẽ lo cho cửa hàng Cửu Thái.”. Nhan Cửu Thái đứng dậy khẩn thiết nhìn Phong Tịch: “Huống chi Cửu Thái vốn là một côn đồ, không vương bận vợ con. Sáu năm trước tôi đã từng thể phải hầu hạ nữ hiệp cả đời, chỉ là tìm mãi vẫn chưa thấy nữ hiệp, hôm nay nếu đã gặp, tất nhiên Cửu Thái phải theo đến cùng!”.

“Trời ơi! Thế là đến đây có tính trước à?”. Phong Tịch đau đầu vỗ trán, sau đó phát tay gọi: “Phác Nhi, xuống đây.”

Hàn Phác nhẹ nhàng nhảy xuống, Phong Tịch dắt tay cậu, thi triển công phu lướt nhanh qua Nhan Cửu Thái, vừa chạy vừa kêu: “Nhan Cửu Thái, huynh về đi, vậy là báo ân ta rồi đó!”

“Phong nữ hiệp! Đợi tôi một chút!”. Nhan Cửu Thái cũng chưa từ bỏ ý định, cất bước đuổi theo.

Trên đường lớn người đến người đi, Phong Tịch không thể khinh công quá mức gây hoảng sợ cho mọi người, tuy vậy tốc độ vẫn rất nhanh nhẹn, nàng ôm Hàn Phác chạy băng băng trên đường như đạp xe. Có điều Nhan Cửu Thái ngày xưa là Tổng trại chủ của ba mươi tám trại, tất nhiên bản lĩnh không thể khinh thường, chỉ chạy như vậy tuyệt đối không thể thoát khỏi hắn, chân hắn phi như bay, chỉ cách một trượng phía sau nàng.

Qua chín con phố, mười bảy khúc cua, phóng qua ba mươi hai bức tường, Phong Tịch quay đầu lại nhìn vẫn thấy Nhan Cửu Thái đang theo sát. Nàng thở dài dừng bước.

“Ta đi đến đâu, huynh cũng muốn đuổi theo đến đó sao?”. Tại một cái ngõ nhỏ tối tăm, Phong Tịch buông Hàn Phác, ngồi xuống đất, bắt đắc dĩ nhìn Nhan Cửu Thái.

“Đứng... Đứng vậy!”. Nhan Cửu Thái cũng không phải Phong Tịch, đuổi theo xa như vậy, chạy nhanh như vậy, hắn thật sự phải thở hổn hển: “Cửu Thái đã nói muốn hầu hạ nữ hiệp suốt đời!”.

“Ta sợ huynh rồi!”. Phong Tịch khoác tay nhìn Hàn Phác, sau đó lại nhìn Nhan Cửu Thái, hơi trầm tư chút rồi gật đầu nói: “Được rồi, ta cho huynh theo.”.

“Thật ư? Vậy thì tốt quá!”. Nhan Cửu Thái cúi xuống quỳ một gối trước Phong Tịch, hai tay cầm tay Phong Tịch đặt ngang trán: “Từ nay về sau, Cửu Thái sẽ tận trung với nữ hiệp! Nếu có sai trái gì, muôn lần chết không thoái thác!”

Câu thề phảng phất nói ra nhẹ nhàng nhưng lại chứa vạn phần trách nhiệm!

“Huynh là người của tộc Cửu La?”

Phong Tịch nhìn động tác của y đột nhiên hỏi, không thu tay về, Nhan Cửu Thái nắm giữ tay nàng, rừ mắt khẽ hôn, không có một chút khinh suất, trang nghiêm hết mực.

“Đứng, Cửu Thái là người của tộc Cửu La.”. Nhan Cửu Thái cuối cùng cũng buông tay Phong Tịch.

“Tộc Cửu La? Là bộ tộc thần bí bị Thủy Đế diệt hơn ba trăm năm về trước? Không ngờ vẫn còn người tồn tại.”. Ánh mắt Phong Tịch miệt mài nghiên cứu Nhan Cửu Thái, sau đó vẫy tay: “Được rồi, đứng dậy đi, ở bên cạnh ta cũng không cần nhiều lễ tiết như vậy, cũng đừng gọi nữ hiệp, ta có tên có họ.”

“Dạ, cô nương.”. Nhan Cửu Thái đứng dậy cung kính đáp.

Phong Tịch nhăn mặt, nghiêng đầu suy nghĩ một lát bảo: “Nhan đại ca, huynh đã sống lâu ở đây, quen thuộc đường xá thành Thái, vậy thì mua giúp ta một chiếc xe ngựa và mấy bộ quần áo cho đệ đệ ta nhé.”

“Vâng!”. Nhan Cửu Thái lập tức trả lời, sau đó lại nhẹ nhàng nói: “Cô nương gọi tôi là Cửu Thái thôi.”

“Sao? Huynh chê ta kêu huynh già à?”. Phong Tịch lập tức nhảy dựng lên: “Huynh lớn hơn ta, gọi huynh một tiếng đại ca là đúng rồi, chẳng lẽ còn muốn ta gọi là đệ đệ? Ta già đến vậy hả?”.

“Không phải, tôi không có ý đó!”. Nhan Cửu Thái lập tức giải thích.

“Không phải thì tốt!”. Phong Tịch lại ngồi xuống: “Nhan đại ca, phiền huynh mua xe nhanh một chút, sẵn tiện mua ít thức ăn, lúc này chạy dữ quá, tiêu hết thức ăn mất rồi!”.

“Được, tôi lập tức đi ngay, xin cô nương chờ ở đây!”. Nhan Cửu Thái không tranh luận với nàng nữa, lập tức xoay người rời đi.

*****

Bên ngoài thành Vị nước Bạch có một quán trọ nông thôn chỉ có bán bánh bao nhân, màn thầu và cháo trắng. Chỗ này làm ăn nhỏ, khách hàng chủ yếu là dân nghèo qua đường, còn người giàu có muốn ăn thịt cá thì dĩ nhiên phải vào thành.

“Ông chủ, cho hai cái màn thầu, một chén cháo.”.

Vừa sáng sớm, chủ quán mới thu xếp xong mọi thứ đã có khách đến cửa.

“Khách quan, xin mời ngài ngồi, tôi sẽ đến ngay!”.

Ông chủ đang mở lồng hấp xem màn thầu chín chưa, sương mù lượn lờ không thấy rõ mặt vị khách vừa đến, chỉ thấy một bóng áo trắng bước vào quán, ngồi xuống chiếc bàn bên cửa sổ.

“Khách quan, màn thầu và cháo trắng của ngài đây.”. Chỉ chốc lát sau, ông chủ đã bưng lên món ăn sáng nóng hổi.

“Đa tạ.”. Vị khách đang nhìn ra ngoài cửa sổ quay đầu nói cảm ơn.

“Công tử... còn muốn dùng gì nữa không?”

Ngay lúc vị công tử áo trắng quay lại, ông chủ cảm thấy có ánh sáng chói lọi trước mắt, dường như mặt trời đã mọc lên giữa những tia nắng sớm thưa thớt, trong gian phòng âm u sơ sài tức khắc sáng rực lên.

“Không cần đâu, ông chủ bận gì thì cứ làm đi.”.Người áo trắng cúi đầu, bụng chén cháo trắng lên.

“Vậy tôi mang thêm rau cho công tử dùng chung nhé?”. Chủ quán lại hỏi, muốn đem mấy củ cải khô, vài miếng đậu que, còn có cái ngâm tương bà nhà mới làm lên cho vị khách này dùng, không phải lão muốn kiếm thêm tiền, chỉ vì thích nói chuyện với vị công tử này nhiều chút.

“Ta thấy chi bằng huynh nên đi cùng ta thì hơn.”

Đúng lúc này bỗng có tiếng nói trong trẻo xen vào, bên ngoài cửa có người bước đến.

Chủ quán quay đầu nhìn, lập tức tim ông đập bình bịch, thầm nghĩ hôm nay là ngày gì sao lại có những vị khách như thế đến đây? Nếu vị công tử áo trắng kia phiêu nhiên không giống người cõi trần thì vị công tử áo tím vừa đi vào này lại y như vương tôn quý tộc trong cung vàng điện ngọc. Sống năm mươi năm rồi, lần đầu tiên ông thấy những nhân vật như vậy.

“Hoàng Triều, huynh đến rồi.”. Người áo trắng nhìn về phía công tử áo tím cười ôn hòa.

“Vô Duyên, huynh thích ăn những thứ này?”. Hoàng Triều nhìn lướt qua hai cái mâm thầu trắng trước mặt, tùy tiện lắc đầu.

“Huynh cũng ăn thử đi.”. Ngọc Vô Duyên chỉ vào món ăn trước mặt: “Vi cá yến sào ăn nhiều rồi, huynh cũng nên nếm thử com canh đậm bạc xem, những thứ này mang tư vị rất khác.”

Hoàng Triều đi đến ngồi đối diện chàng: “Sao huynh lại đến đây?”

“Thuận đường mà đến.”. Ngọc Vô Duyên nói, quay đầu bảo ông chủ quán: “Cảm phiền ông mang thêm hai chén cháo trắng và vài cái mâm thầu nữa.”

“Được.”. Chủ tiệm đồng ý.

“Giản, cậu cũng ngồi xuống đi.”. Ngọc Vô Duyên nhìn Tiêu Giản sau lưng Hoàng Triều, vừa thấy y thì không khỏi kinh ngạc: “Giản, cậu rốt cuộc cũng chịu thay quần áo rồi.”

Người vĩnh viễn luôn mặc y phục trắng như tuyết này hôm nay lại vận trường bào màu lam, làm giảm đi vài phần lạnh lùng nghiêm nghị, tôn lên làn da trắng tuyết. Cả người y giống như viên đá thủy tinh xanh nhạt vừa bằng lành vừa thanh cao, giữa thanh cao lại thấy ôn hòa, ánh sáng chuyển động quanh thân khiến người ta muốn thân cận, nhưng lại không đành lòng chạm đến.

Hoàng Triều liếc nhìn Tiêu Giản, chợt nói: “Ta nghĩ nếu huynh gọi cậu ấy là ‘Tuyết Không’ thì cậu ấy càng thích hơn.”

“Hả?”. Ngọc Vô Duyên hồ nghi nhìn hắn, tuy rằng Tiêu Giản tên là Tuyết Không thật, nhưng bọn họ từ giờ trước đến toàn gọi y bằng Giản.

“Nhị vị công tử, mâm thầu nóng đến đây.”. Chủ tiệm bụng đến cháo trắng và mâm thầu.

Hoàng Triều phát tay ý bảo ông chủ lui xuống, nhìn Ngọc Vô Duyên cười nói: “Bởi vì Bạch Phong Tịch nói cậu ấy thích hợp với xiêm y màu lam của trời, thế nên hôm sau cậu ta liền đổi trang phục. Hơn nữa Bạch Phong Tịch còn bảo cậu ấy phải tên Tuyết Không mới đúng, cậu ấy im lặng chẳng nói gì, nhưng khi ta đôi giọng kêu cậu ấy Tuyết Không, lông mày cậu ấy giãn ra vui vẻ.”

“Ồ. Không ngờ Bạch Phong Tịch có ảnh hưởng lớn đến vậy! Thật mở mang kiến thức.”. Ngọc Vô Duyên quay đầu nhìn Tiêu Giản – Tiêu Tuyết Không, phát hiện ánh mắt y chuyển sang màu lam nhạt kỳ dị: “Cái tên Tiêu Tuyết Không này rất thích hợp với cậu, bây giờ cậu lại mặc cả đồ lam thì còn đặc biệt hợp hơn, thật giống tuyết trên không, đẹp lắm!”

Sắc lam nhạt trong đôi mắt Tiêu Tuyết Không xông lên nồng đậm, y chuyển hướng nhìn Hoàng Triều, khóe môi giật giật, cuối cùng vẫn không nói câu nào, chỉ vươn đầu gấp cái mâm thầu, nuốt ực xuống bụng.

Ngọc Vô Duyên nhìn bộ dáng cậu ta không khỏi cũng muốn trêu đùa, cười bảo: “Nước Hoàng không có nữ nhân nào đẹp hơn cậu đâu, nếu cậu là con gái, không chừng cũng ngang ngửa với công chúa Hoa Quốc đấy.”

“Ngọc công tử, tôi là đàn ông!”. Tiêu Tuyết Không nuốt tiếp cái mâm thầu khác, nhìn Ngọc Vô Duyên gằn từng chữ một, ngụ ý nói y là đàn ông sao có thể khen “đẹp lắm” được, càng không nên so với nữ nhân – nhất là cái cô công chúa Hoa Quốc mà thiên hạ xưng là đệ nhất mỹ nhân kia.

“Lúc Bạch Phong Tịch nói ánh mắt cậu rất đẹp, sao cậu không phản bác?”. Hoàng Triều chen lời, nói xong cầm bát cháo trắng lên, thổi một hơi, sau đó húp phần nửa.

Tiêu Tuyết Không nhìn Hoàng Triều há hốc mồm, không thốt nên lời, rốt cuộc đành cúi đầu cắn cắn mâm thầu.

Ngọc Vô Duyên cười, không nỡ trêu y nữa, xoay sang hỏi Hoàng Triều: “Chuyến đi này thế nào?”.

“Tốt lắm”. Hoàng Triều chỉ nói đơn giản hai chữ, sau đó khẽ cười: “Một câu mà khiến hai nước đình chiến, Ngọc công tử thật lợi hại!”

“Hà tất phải thêm nhiều oan hồn vô tội như vậy.” Ngọc Vô Duyên tay gấp chiếc màn thầu.

“Trên đời có vô số oan hồn, huống chi... Người nào chết cũng giống nhau thôi!”. Hoàng Triều bình tĩnh nhìn chàng.

“Đến lúc đó hẵng nói, bây giờ tránh được thì nên tránh.”. Ngọc Vô Duyên ăn xong một cái màn thầu, buông đôi đũa tre, giương mắt nhìn Hoàng Triều: “Và lại ta thay huynh chiếu cáo thiên hạ ‘Huynh Lệnh chí tôn, quy vị Hoàng Quốc’, đây là điều huynh muốn còn gì? Nếu giả sử nước Nam dám xâm phạm nước Hoàng, huynh chẳng phải danh chính ngôn thuận chiếm thêm vài tòa thành, hay thôn tính luôn cả nước sao?”

“Về việc tranh chấp giữa hai nước Bạch Nam, huynh ở giữa ngư ông đắc lợi, nhưng cái giang sơn rách nát này, huynh có muốn hay không?”. Ngọc Vô Duyên không đợi hắn lên tiếng, nói tiếp: “Mà ngại gì chuyện này, đến lúc đó tự mình xây lại thôi.”

“Đường như mọi suy nghĩ trong lòng ta huynh chỉ cần liếc qua là hiểu hết.”. Hoàng Triều thân nhiên buông lời, ánh mắt đảo sang ông chủ quán đang bận rộn.

“Đừng động vào ông ta.”. Ánh mắt của Ngọc Vô Duyên lóe lên, xuất thủ đè bàn tay vừa cầm chuỗi kiếm của Tiêu Tuyết Không: “Những lời này cho dù ông ta nghe thấy thì có thể làm được gì, cần chi phải giết người vô tội.”

Hoàng Triều phát tay, tựa hồ có chút bất đắc dĩ nhìn Ngọc Vô Duyên: “Huynh đúng là người có tâm lòng Bò Tát.”

Ngọc Vô Duyên cười khinh đạm: “Bước tiếp theo huynh định thế nào?”

“Đương nhiên phải về, lần này ta đi gặt hái được không ít.”. Hoàng Triều nói đầy thâm ý.

Ngọc Vô Duyên trầm ngâm trong chốc lát, sau đó lên tiếng: “Đến Hoa Quốc.”

“Hoa Quốc?”. Hoàng Triều kinh ngạc.

“Đúng vậy, đến Hoa Quốc giàu có nhất Đông Triều, gặp Đông Triều đệ nhất mỹ nhân.” Ngọc Vô Duyên dôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Hoa Quốc sao...” Ánh mắt của Hoàng Triều rơi vào nửa bát cháo trắng trước mặt, hắn bưng lên húp sạch, sau đó đặt lại trên bàn, con ngươi xẹt ngang tia sáng: “Cũng đến lúc rồi.”

“Ừ.” Ngọc Vô Duyên thân nhiên gật đầu: “Đi càng sớm càng tốt.”

“Đi Hoa Quốc xong cũng có thể trở về.”. Hoàng Triều đứng lên bước ra ngoài.

Ngọc Vô Duyên cũng đứng dậy, quay đầu nhìn ông chủ quán, nhợt nhạt cười, cảm ơn sự chiêu đãi của ông, sau đó cũng đi ra cửa.

Tiêu Tuyết Không rút từ trong tay áo ra một miếng ngân diệp, đặt trên bàn, nhanh chân theo sau hai người kia.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đoạn Hồn sắp tận

“Tỷ tỷ, sao tỷ lại muốn ông ta đi theo?”

Trong một hẻm nhỏ không người, Hàn Phác kéo tay Phong Tịch đang dựa vào tường nghỉ ngơi.

“Vi huynh ấy muốn theo.”. Phong Tịch từ từ nhắm mắt lại đáp.

“Tỷ không phải người tốt vậy đâu.”. Hàn Phác bĩu môi nói: “Tỷ để ông ta đi theo có mục đích gì phải không?”

“Phác Nhi, đệ từng nghe đến tộc Cửu La chưa?”. Phong Tịch rót cuộc cũng mở mắt nhìn cậu nói.

“Tộc Cửu La?”. Hàn Phác suy nghĩ một lát, lắc đầu: “Chưa ạ.”

“Ừ, đệ chưa từng nghe qua cũng đúng.”. Phong Tịch giương mắt nhìn về đằng xa, tinh thần bay bổng theo làn gió: “Dù sao tộc Cửu La đã bị diệt hơn ba trăm năm, và lại lúc ấy Thủy Đế cũng đã trừ bỏ tên tộc, hậu thế dĩ nhiên không biết đến một tộc Cửu La trung thành đến cố chấp từng vang danh thiên hạ.”.

“Nếu tộc Cửu La trung thành thì sao lại bị Thủy đế diệt tộc?”. Hàn Phác hỏi.

“Bọn họ chỉ kính dâng lòng trung thành của mình với người đầu tiên, khi họ lập lời thề với ai đó thì dù chết cũng không thể thay đổi niềm tin này!”. Phong Tịch than thở: “Hơn nữa nguyên nhân gây ra kiếp nạn của tộc Cửu La ngày xưa cũng có phần của Phong gia chúng ta. Trên thế gian bây giờ không còn nhiều người tộc Cửu La may mắn sống sót, nhưng bọn họ tản mác khắp cả chân trời góc bể, cả đời không thể trở lại quê nhà. Cho đến tận bây giờ, tộc Cửu La vẫn là một thứ cấm kỵ, không được phép nhắc đến ở Đông Triều...”

“Ông ta vừa lập lời thề với tỷ sao?”. Hàn Phác nhớ tới động tác Nhan Cửu Thái vừa rồi, không khỏi cắn răng. Hừ! Hẳn nắm hôn tay của tỷ tỷ!

“Đúng vậy, huynh ấy vừa tuyên thệ tận trung với ta. ‘Nếu có sai trái gì, muôn lần chết không thoái thác’ tức là dù ta có kêu đi chết, huynh ấy cũng sẽ đi”. Phong Tịch gạt đầu, vẻ mặt không rõ vui hay buồn: “Nếu sáu năm trước huynh ấy đã quyết tâm muốn theo ta vậy thì hôm nay gặp nhau mà không đạt được mục đích, huynh ấy tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc. Huynh ấy vẫn sẽ tiếp tục đuổi theo, đuổi cho đến khi nào ta đồng ý, hoặc là... đến ngày huynh ấy chết!”

“Đã nhiều năm như vậy, các triều đại Phong gia chúng ta đều ôm lòng áy náy với tộc Cửu La, luôn muốn giúp họ khôi phục tộc danh, có điều...”. Phong Tịch nhẹ vỗ đầu Hàn Phác, ánh mắt mờ mịt phảng phất chìm vào ba trăm năm xa xôi của ngày xưa, giọng nói thâm trầm thương tiếc: “Huynh ấy muốn đi chung thì cứ để huynh ấy đi, có lẽ người của Phong gia và tộc Cửu La có duyên với nhau, hơn nữa sau này... ta còn có việc phải nhờ huynh ấy.”

“Trên đời này chẳng lẽ còn có thứ tỷ không làm được mà phải nhờ huynh ấy ư?”. Hàn Phác cũng không tin, ở trong lòng cậu, Phong Tịch là người vô đối.

“À...”. Phong Tịch nghe vậy không khỏi cười khẽ, trêu mếu nhìn khuôn mặt khôi ngô của Hàn Phác: “Chuyện ta không làm được còn nhiều lắm...”

Lời còn chưa dứt, trong giây lát Phong Tịch bỗng thu lại ý cười, duỗi tay ôm Hàn Phác vào lòng, cấp tốc lùi lại ba trượng, bay vút lên không trung.

Chỉ nghe một tiếng “Đinh” vang lên, chỗ bọn họ vừa đứng cảm phập xuống một mũi tên dài, ghim thật sâu vào đá, phần đuôi vẫn khẽ rung, đủ thấy mũi tên này được bắn đến cực nhanh cực mạnh!

Hàn Phác nhìn thấy suýt chút nữa rớt tim, lúc này cậu đứng đứng ngay chỗ mũi tên cắm xuống, chỉ chậm một bước thôi, cậu chắc chắn sẽ bị tên đâm thủng ngực!

“Kẻ nào?”

Phong Tịch quát lên, hai bên nóc nhà của con hẻm lập tức trút xuống chục mũi tên như mưa, nòng chẳng còn rãnh để nghĩ xem đó là kẻ nào liền ôm Hàn Phác vào lòng, phóng bạch lăng từ trong tay áo ra. Khí lực xuyên qua, bạch lăng cuộn cuộn bay lên dựng thành một bức tường trắng như tuyết vững chắc, tất cả những mũi tên đang vùn vụt lao đến rơi xuống đất, bị nội kinh bạch lăng bẻ gãy làm đôi!

Mưa tên đã dừng, bạch lăng cũng chậm lại, Phong Tịch lạnh lùng nói: “Hừ! Hết tên rồi chứ gì?”

Sau đó nòng buông Hàn Phác ra, mũi chân điểm nhẹ, cả người như bạch hạc phóng lên đáp xuống nóc nhà bên trái, đuổi theo mấy bóng áo đen đang chạy xa kia.

Ngay khi Phong Tịch bám theo kẻ địch thì có bốn bóng người khác từ trên nóc nhà bên phải bay xuống vây quanh Hàn Phác. Cả bốn đều mặc trang phục màu đen, mặt mày lạnh lẽo đầy sát khí.

Hàn Phác rút dao găm giờ ngang ngực, đề phòng nhìn bốn người. Tuy cậu thập phần sợ hãi nhưng trong lòng lại thầm lặng tự nhủ... Đừng sợ... đừng sợ... Chỉ có đôi chân hơi run rẩy, phá hủy nét mặt cố giữ bình tĩnh của cậu.

Đúng lúc bốn tên áo đen rút đại đao ở thắt lưng ra, con người Hàn Phác tức khắc thu lại, sắc mặt trắng bệch, lớn tiếng hét: “Là các người!”

Chính là bọn chúng! Chính là những kẻ đã sát hại cha mẹ cậu, là những kẻ phóng hỏa nhà của cậu! Cậu không biết chúng là ai nhưng cậu nhận ra được loại đao này! Cậu nhớ kỹ tư thế rút đao của chúng!

“Giao phương thuốc ra đây!”. Một tên áo đen bên trái lạnh lùng quát, đôi mắt như rắn nhìn thẳng vào Hàn Phác: “Nếu không phải thấy chúng mày lộ mặt tại sông bạc thì bọn tao thật không ngờ Hàn gia còn sót lại mày! Tao vốn nghĩ phương thuốc này đã bị Hàn lão quỷ mang theo xuống mồ, bây giờ mới thấy đúng là không uổng công tới đây!”

“Hừm! Phương thuốc đã bị các người đốt thành tro từ lâu!”. Hàn Phác cười lạnh, giờ dao găm trong tay lên: “Ta còn tưởng không tìm thấy các người để báo thù cho cha mẹ, không ngờ hôm nay lại tự xuất hiện trước mặt ta, ông trời thật có mắt!”

“Chỉ bằng mày?”. Một gã áo đen bên phải cười khinh miệt, tiến lên một bước, giờ đại đao trong tay chém thẳng về phía Hàn Phác: “Mày đã không có phương thuốc vậy thì không cần giữ lại cái mạng chó của mày nữa!”

Mắt thấy đại đao bổ xuống gần đến vai, Hàn Phác bỗng nhiên khom người tránh thoát, sau đó nhanh chóng khéo léo tấn công tên áo đen còn đang sững sờ vì đánh hụt kia. Người chưa đến, tay đã duỗi ra, dao găm đâm thẳng vào tay phải tên đó như chém bùn, tạo thành vết thương trên cổ tay, đinh một tiếng, gã cảm thấy cổ tay đau đớn, đại đao rơi xuống đất.

Biến cố tới đột ngột khiến năm kẻ còn lại đơ trong ít phút. Hàn Phác không ngờ một chiêu đã thành công, mà tên kia căn bản không xem thứ võ nghệ

tầm thường của Hàn Phác ra gì, cho rằng cậu dễ như trở bàn tay nên sơ suất khinh địch đến nỗi bị đâm. Ba kẻ khác chỉ đứng ở bên cạnh nhìn, còn tưởng một người ra tay là đủ, không ngờ Hàn Phác đã thương đồng đội chúng.

“Tiểu tạp chủng chó chết!”

Tên áo đen nhìn cổ tay chảy máu, vết thương mặc dù không sâu nhưng bị một thằng nhóc đâm trúng là điều vô cùng nhục nhã! Tức khắc tay trái gã nhặt đại đao trên mặt đất, cánh tay vận lực mang theo kinh phong chém thẳng về phía Hàn Phác. Đao pháp y nhanh nhẹn lão luyện, lực đao mãnh liệt, Hàn Phác căn bản không thể né tránh, cậu đứng thẳng nghênh đón đại đao, tay phải nắm chặt dao găm, giờ thẳng về phía ngực y! Nếu đã không thể sống sót thì ít nhất cũng phải giết được một kẻ thù! Nhưng mà... tỷ tỷ...

Cậu cầm dao găm hung hăng đâm vào ngực kẻ thù, hai mắt nhắm lại, chờ đợi sự đau nhức khi thân thể bị đao chém đứt lìa, cảm thấy có thứ chất lỏng gì đó âm ẩm rơi xuống mặt, một mùi tanh nồng nặc tản ra...

Đội nửa ngày vẫn không thấy đại đao chém xuống, xung quanh yên lặng như chết, cậu mở mắt, trước mặt là một đôi mắt đang tròn to, không thể hạ đao xuống, trên đao có một dải bạch lăng quần lầy. Thoáng dời mắt, cậu thấy ba gương mặt khác đang vô cùng kinh ngạc.

“Thật không hổ là đệ đệ của ta!”. Cậu nghe thấy thanh âm Phong Tịch cười nhẹ nhàng.

“Tỷ tỷ!”. Hàn Phác hoảng hốt quay đầu lại thì thấy Phong Tịch đang ngồi trên mái hiên, đứng đưa đôi chân dài, tay quơ quơ bạch lăng, thần thái rất nhàn nhã.

“Giết nó!”

Tiếng quát lạnh vang lên, gió xông đến sau cổ!

“Hừ! Dám ở đây đòi giết đệ đệ bảo bối của ta. Chán sống hết rồi hả?”

Hàn Phác chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng bay lên trời, khi phục hồi tinh thần thì đã thấy mình đứng trên nóc nhà.

Bóng trắng trước mắt lóe lên, Phong Tịch biến mất, một vòng sáng trắng bên dưới cuốn lấy ba gã áo đen. Ba tên kia cầm đại đao ra chiêu sắc bén, dùng toàn lực bổ về phía vòng sáng trắng nhưng chỉ như chém vào mặt nước lưu động, chém mãi không trúng, đao bị nước kéo đi, nước chảy bèo trôi, vòng sáng trắng lại càng siết chặt hơn, ba tên áo đen không thể thi triển chiêu thức, trong chớp lát đã thờ hồng hộc.

“Chẳng qua chỉ có chút bản lĩnh đó mà dám ở trước mặt ta phát ngôn bừa bãi đòi giết người! Buồng xuống hết cho ta!”

Tiếng cười lạnh của Phong Tịch vừa cất lên, choang! Choang! Choang! Đại đao rơi xuống đất, vòng sáng trắng thu hồi, Phong Tịch buồng lỏng đứng ở giữa, mà ba tên áo đen cũng không thể nhúc nhích, xem ra đã bị Phong Tịch chế trụ.

“Phác Nhi, đệ xuống đây.”. Phong Tịch quay đầu lại vẫy tay.

Hàn Phác lập tức nhảy xuống, nhặt đại đao trên mặt đất, chạy đến chém lũ áo đen.

“Phác Nhi...”. Phong Tịch kéo dài tiếng gọi cậu, đại đao trong tay bị nàng bắt được, Hàn Phác quay đầu lại, giọng rên rĩ: “Chính là bọn chúng! Là bọn chúng đã giết cả nhà đệ!”

“Ta biết.”. Tay trái Phong Tịch tùy tiện vung ra, tay phải hơi dùng lực, đại đao bay đến tay nàng: “Ta còn có chuyện muốn hỏi chúng.”

“Các vị đại ca áo đen.”. Phong Tịch cười híp mắt chấp tay chào hỏi: “Xin thỉnh giáo một chút, vì sao các người nhất định phải lấy được phương thuốc của Hàn gia, lẽ ra bằng võ công của các người, cướp sạch hết thuốc được cất giấu tại Hàn gia như vậy cũng đủ để xài đến chết rồi.”

Ba gã áo đen chẳng để ý đến câu hỏi của nàng, tuy đã bị điểm huyết không thể nhúc nhích nhưng đôi mắt vẫn gắt gao nhìn người phía trước. Cả ba dù không phải là cao thủ hàng đầu nhưng thân thủ đều đứng hạng nhất, thế mà lại bại dưới tay nữ nhân này, nàng rốt cuộc là ai?

“Ba vị đại ca...”. Thanh âm của Phong Tịch lại kéo dài, bộ dáng tươi cười sáng lạn: “Nếu không nói câu nào, đừng trách ta cất lưỡi các người nhé!”. Ai, không tưởng tượng nổi nếu cất lưỡi người ta rồi thì còn nói thế quái nào được.

“Người là ai?”. Một tên áo đen mở miệng hỏi.

“Người không biết ta là ai?”. Phong Tịch kêu lên quái dị, sau đó về mặt úy khuất nhìn Hàn Phác: “Phác Nhi, chúng không biết ta là ai kìa! Chà phải ai cũng bảo hình tượng của ta đặc biệt, làm người khác ấn tượng sâu sắc sao? Thế nào mà bọn chúng lại không biết ta?”

“Hừ! Ta nói cho các người biết tỷ ấy là ai!”. Hàn Phác nhặt một thanh đại đao trên đất lên, đi tới trước mặt một tên áo đen, mũi đao chìa chìa vào trán gã: “Tỷ tỷ, đệ khắc lên cái mặt này một hình trăng khuyết giống như trên trán tỷ có được không?”

“Không được.”. Phong Tịch lại lắc đầu, “Cô nương ta mang miếng nguyệt ngọc này mới được gọi là ‘Tổ y tuyết nguyệt, tao nhã tuyệt thế’. Bọn chúng còn kém xa! Bất chúc ta gọi bừa cũng không được.”

Nghe thấy đoạn đối thoại của hai người kia, ba gã áo đen đều nhìn lên trán Phong Tịch, thấy miếng tuyết ngọc ánh trắng kia, trong lòng không khỏi co

thất, sợ hãi dâng trào: “Người là Bạch Phong Tịch?”

“Hi, hóa ra các người cũng biết ta là ai à.”. Phong Tịch nghe vậy cười xinh đẹp rạng rỡ, hòa nhã dễ gần, bạch lăng trong tay bay múa trên không, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể quán lên cổ ba người: “Vậy các người cũng biết Bạch Phong Tịch ta là người rất tốt, chỉ cần ba vị đại ca Đoạn Hồn Môn nói ra kẻ đứng sau lưng các người là ai, ta sẽ đề cho các người đi.”

Ba gã áo đen nghe vậy thần sắc khủng hoảng, nhìn bộ dáng tươi cười xinh đẹp như vậy lại cảm thấy rợn cả tóc gáy. Năm năm trước bọn chúng còn chưa nhập môn, chuyện Bạch Phong Hắc Tức tiêu diệt Đoạn Hồn Môn đều được các tiền bối kể lại. Bọn chúng nhớ đến lúc các tiền bối mang danh Sát Tinh đó nhắc tới chuyện cũ, nét mặt cũng vô cùng kinh hãi, giống như báo cho chúng biết: gặp được Diêm Vương còn đỡ hơn gặp phải Bạch Phong Hắc Tức!

Rầm! Rầm! Rầm! Máu đen trên miệng cả ba gã chảy ra, ngã xuống từ vong tại chỗ.

“Bọn chúng... bọn chúng tự sát rồi!”. Hàn Phác kinh hoàng nhìn ba thi thể trên mặt đất.

“Ta biết, bọn chúng không thể trốn, cũng không thể nói, đương nhiên chỉ có thể chết!”. Phong Tịch lạnh lùng nhìn thi thể trên đất, thu hồi bạch lăng, phui phui tay: “Tự sát cũng tốt, tránh làm bẩn tay ta! Người của Đoạn Hồn Môn... Hừ! Có chết một vạn lần cũng không đủ đền tội!”.

Hàn Phác ném đao trong tay, nhìn có chút buồn nôn. Cậu đương nhiên biết Đoạn Hồn Môn là môn phái ác độc tàn nhẫn nhất trên đời, làm sát nhân chuyên giao dịch, thủ đoạn cực kỳ tàn bạo, đồng thời còn mua bán làm nhục phụ nữ, trẻ em! Bọn chúng đều không bằng cảm thú, chết cũng đáng!

“Tỷ tỷ, tỷ làm gì vậy?”. Hàn Phác thấy Phong Tịch lật tới lật lui thi thể như đang tìm thứ gì đó.

“Chính là cái này!”. Phong Tịch móc ra từ trong ngực áo đen một ống sáo dài bằng lông tay.

“Đây là cái gì?”. Hàn Phác hỏi.

Phong Tịch mở nắp ống sáo, một mùi hương ngọt ngào lan tỏa: “Cái này gọi là ‘Bách lý hương’, là vật dùng để liên lạc với người trong Đoạn Hồn Môn.”

“Tỷ muốn dùng thứ này để dụ mấy tên Đoạn Hồn Môn lúc này tỷ không đuổi kịp đến đây sao?”. Hàn Phác vừa nhìn thấy đã hiểu ý định của nàng.

“Không phải không đuổi kịp, mà là không muốn đuổi!”. Phong Tịch đứng lên: “Nếu ta đuổi theo thì đệ còn sống sao?”

“Không”. Hàn Phác thành thật đáp, bọn áo đen vừa rồi chỉ cần một tên là có thể lấy mạng cậu: “Tỷ dụ chúng đến đây làm gì? Căn bản bọn chúng sẽ không tiết lộ ai đứng sau đâu.”. Những tên này chẳng phải tà chết cũng không nói sao?

“Hừ, không nói cũng không quan trọng, chẳng qua ta không muốn bọn chúng tiết lộ hành tung của chúng ta, hưởng hồ... Ta quyết không cho phép người của Đoạn Hồn Môn đào thoát! Để chúng chạy thoát sẽ càng có thêm nhiều oan hồn vô tội!”. Phong Tịch ném ống sáo vào khoảng không, làn hương kia phiêu tán trong gió.

Một lát sau, Phong Tịch hơi ngẩng đầu nhìn về phía nóc nhà bên trái.

“Vù! Vù!”. Ba bóng đen còn lại từ trên nóc nhà đáp xuống mặt đất, thấy tình hình đều ngẩn ra. Chúng vốn tưởng rằng đồng đội đã ra tay xong, phát tín hiệu gọi chúng tập hợp, ai ngờ đến thì thấy thi thể xếp trên đất.

“Các người tự nguyện nói cho ta biết ông chủ của các người, hay là muốn giống như đồng đội của mình?”

Một thanh âm lạnh lùng trong trẻo vang lên, có một nữ nhân áo trắng đứng bên cạnh những thi thể kia, mái tóc đen dài của nàng bị gió thổi tung che khuất nửa dung nhan, không thấy rõ tướng mạo, khí tức áp bức giết người phảng phất tỏa ra như la sát từ địa ngục, trời vào mùa đông đã vô cùng lạnh lẽo, có thêm nàng lại càng lạnh đến thấu xương!

“Từ lúc nào mà Đoạn Hồn Môn khôi phục lại từ đồng tro tàn?”. Ánh mắt băng lãnh của Phong Tịch nhìn ba người.

Ba gã kia không nói lời nào, vận lực giờ đao lên, từ ba mặt phối hợp cùng nhau bổ về phía Phong Tịch. Ánh đao lăm lăm, tức khắc toàn bộ hẻm nhỏ đều bao trùm bởi một luồng sát khí sắc bén, Hàn Phác đứng ở ngoài ba trượng cũng cảm thấy xương cốt đau đớn.

Mà Phong Tịch ở giữa bọn chúng vẫn ung dung đối mặt với ba ánh đao đang tới, ngay khi mũi đao chạm vào thân nàng, Hàn Phác gần như hét lên, thân hình nàng như dương liễu trong gió, khẽ lay nhẹ nhàng, tư thế ưu nhã mỹ lệ như thơ, lại nhanh như bão táp, nháy mắt liền nhảy ra khỏi vòng vây ba người.

“Ngũ Quỷ Đoạn Hồn!”. Ba tên áo đen hét lớn, thân hình bay lên không trung, ánh đao như tuyết, mãnh liệt bá đạo, cuốn thẳng về Phong Tịch đang lơ lửng giữa không trung, kinh đạo bên nhón này dường như có thể vắt nát người giữa không trung kia thành bột nước!

“Tỷ tỷ!”. Hàn Phác kêu hét thất thanh, nhắm mắt không dám nhìn, cậu sợ sẽ thấy một đồng máu thịt từ trên trời rớt xuống.

“Đây là tuyệt kỹ mà các người ẩn nấp năm năm luyện tập sao? Cũng chỉ có vậy thôi!”.

Giữa không trung vang lên thanh âm lạnh lùng trong trẻo của Phong Tịch, Hàn Phác không khỏi mở mắt, một khắc kia, cậu nhìn thấy cầu vòng trắng trên trời hạ xuống hóa thành vô số bông tuyết, càn quét thiên địa, còn thân hình bọn chúng đã sớm chẳng thấy rõ nữa, tất cả đều chìm trong ánh đao quang của bông tuyết.

“Các ngươi có ‘Ngũ Quỷ Đoạn Hồn’ phải không? Vậy hãy xem ‘Long Khiếu Cứu Thiên’ của ta đi!”

Tức khắc toàn bộ rồng trắng giữa không trung tề tụ lại hóa thành một con rồng khổng lồ, ngẩng đầu giương vuốt, nuốt trọn thiên địa vạn vật!

“Aaaaa!” Chỉ nghe thấy tiếng kêu thê lương thảm thiết và tiếng “Leng, keng, choang!” vang lên, những đoạn đao đứt gãy rơi xuống, sau đó là ba bóng người, hào quang tán dần lộ ra giữa không trung một người áo trắng đứng ngạo nghễ, chân đạp rồng trắng, y phục phấp phới bay trong gió, mái tóc đen phiêu diêu, ánh sáng của mảnh tuyết ngọc trên trán rực rỡ đến chói mắt, tựa như một vị thần đang cười rùng.

Đúng lúc ba bóng áo đen rơi xuống cách mặt đất khoảng ba trượng, người đứng trên rồng trắng lại giờ tay: “Đề ta tổng bọn ác quỷ các ngươi xuống địa ngục!”. Nháy mắt rồng trắng cuộn cuộn truy đuổi ba người, còn chưa kịp nhìn rõ, rồng trắng đã hóa thành một tia chớp điện, xuyên thẳng cổ ba kẻ kia rồi biến mất: “Bịch bịch bịch!”. Ba thi thể rơi thẳng xuống dưới!

“Nếu các ngươi không phải là người của Đoạn Hồn Môn thì ta còn có thể tha cho, đáng tiếc ...”

Phong Tịch nhẹ nhàng hạ xuống, thần sắc lãnh đạm nhìn ba xác người đã tắt thở trên đất, bạch lăng bay múa trong tay cuối cùng cũng rũ xuống không một tiếng động.

Hàn Phác ngừng thở, trợn mắt há mồm Phong Tịch, người trước mặt... người trước mặt toàn thân đầy sát khí, thần sắc hung ác này thật là Bạch Phong Tịch sao? Là tỷ tỷ suốt cả đường đi lời nói cử chỉ tùy tiện, buồn vui thất thường nhưng nhân từ nhân nghĩa đây sao?

Cậu bước đến thì thấy trên cổ ba gã áo đen có một vết máu rất nhỏ, đều do bạch lăng của Phong Tịch khắc lên. Ngày hôm nay rốt cuộc Hàn Phác mới tận mắt chứng kiến võ công tuyệt thế của Phong Tịch. Lúc nàng đại náo tại thọ yến ở nhà cậu chỉ có thể xem như trò đùa, lần tỷ thí với Hoàng Triều cũng chẳng ra tay thật, mà lúc này mới là giết người! Một dải bạch lăng mềm mại trong tay nàng còn sắc bén hơn cả một thanh kiếm! Lại còn hóa thành rồng khổng lồ nuốt cả đất trời! Võ công cao cường đến đáng sợ! Thật không giống với cảnh giới của con người! Ít nhất cậu còn chưa dám nghĩ đến cảnh giới ấy!

“Phác Nhi, không sao rồi.”. Phong Tịch thu hồi bạch lăng về tay, quay đầu thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hàn Phác, thần tình trong nháy mắt liền trở nên ôn hòa.

“Tỷ... Tỷ tỷ, võ công của tỷ... sao võ công của lại cao như vậy? Đây là võ công gì?”. Hàn Phác không dám tin hỏi. Võ công của Phong Tịch đã đạt đến trình độ thế này, vậy thì Hắc Phong Tức nổi danh cùng nàng nhất định cũng ngang ngửa! Thảo nào nàng dám mở miệng nói một cách cuồng vọng không đặt thế tử Hoàng Triều vào trong mắt! Mà quả thực trong chốn võ lâm này, Bạch Phong Hắc Tức không phải đã xưng hùng mười năm không có đối thủ sao?

“Võ công của ta à, ha ha... Rất là hỗn tạp.”. Phong Tịch cười nhẹ nhàng, trở lại thành Bạch Phong Tịch thích đùa: “Có gia truyền, có học trộm, còn có bị ép học, nhiều lắm”

“Vậy hồi nãy tỷ dùng là võ công gì thế? Cái mà có thể biến bạch lăng thành rồng ấy?” Hàn Phác vừa nói vừa ra dấu, khuôn mặt hết sức kinh ngạc.

“À, tên là ‘Long Khiếu Cứu Thiên’, vừa rồi chỉ là một chiêu trong đó thôi.”. Phong Tịch nghiêng đầu cười bảo: “Thật ra chiêu lợi hại nhất của ta chính là ‘Phượng Khiếu Cứu Thiên’ cơ.”

“Cái gì?”. Hàn Phác cả kinh kêu lên: “Chiêu hồi nãy còn chưa phải mạnh nhất? Tỷ còn có chiêu khác lợi hại hơn?”

“Đúng vậy.”. Phong Tịch thần nhiên gật đầu: “Từ lúc xuất đạo đến nay ta chỉ sử dụng chiêu ‘Phượng Khiếu Cứu Thiên’ có một lần, ngoại trừ cái tên ấy ra thì ngay cả ‘Long Khiếu Cứu Thiên’ cũng chẳng ai đỡ được, nếu không phải võ công của ba tên này cao hơn ba tên trước, mà ta lại không muốn dây dưa phiền nhiễu với bọn chúng, ta cũng không dùng đến ‘Long Khiếu Cứu Thiên’ đâu.”

“Chiêu ‘Phượng Khiếu Cứu Thiên’ tỷ dùng với người nào vậy? Người đó còn sống không?”. Hàn Phác chỉ quan tâm chuyện này, nhớ tới ‘Long Khiếu Cứu Thiên’ vừa rồi đã lợi hại như vậy, thế trứng phải ‘Phượng Khiếu Cứu Thiên’ còn có thể sống được hay sao?

“Đương nhiên là còn sống rồi, chính là con hồ ly đen kia đó.” Phong Tịch bĩu môi không cam lòng: “Chỉ có tên ấy mới đỡ nổi chiêu ‘Phượng Khiếu Cứu Thiên’ của ta, chẳng qua ta cũng đỡ được ‘Lan Ám Thiên Hạ’ của hắn, bất phân thắng bại”

“Quả nhiên.” Hàn Phác chậm rãi kêu gào trong lòng, đúng là chỉ có Hắc Phong Tức thôi, nếu không sao có thể nổi danh cùng nàng trên giang hồ: “Tỷ tỷ, vì sao tỷ hận Đoạn Hồn Môn đến thế?”. Hàn Phác không giải thích được, trên đời này còn rất nhiều môn phái tà ác giống như Đoạn Hồn Môn, nhưng Phong Tịch lại chỉ căm thù Đoạn Hồn Môn đến tận xương tủy, giống như không cho phép bất kỳ kẻ nào của Đoạn Hồn Môn được tồn tại trên cõi đời này.

Phong Tịch ngẩng đầu nhìn bầu trời im lặng, tâm tư tịch mịch, phảng phất như rơi vào hồi ức cũ, cho đến lúc Hàn Phác nghĩ rằng nàng sẽ không nói gì thì nàng lại mở miệng, thanh âm vô cùng nhạt, khẽ khàng, tựa như một làn khói nhẹ nhàng bay lên không trung, nếu không chăm chú lắng nghe sẽ không thể bắt kịp.

“Khi ta mới bước chân vào giang hồ đã từng gặp một cô gái xinh đẹp, có thể nói cô ấy là người lương thiện nhất, thuần khiết nhất trên đời. Khi đó ta còn rất nhỏ, mới mười hai tuổi lưu lạc trong chốn giang hồ, không hiểu nhân tình thế thái, cũng không biết thủ đoạn mưu sinh kiếm sống, mê mê tỉnh tỉnh, tiền trên người hết rất nhanh, lại còn dính phải phong hàn, ngã ở ven đường. Vốn dĩ sắp chết rồi thì nàng đi ngang qua cứu giúp, đưa ta về nhà, mời đại phu chữa bệnh, chăm sóc tỉ mỉ cho ta, xem ta như muội muội ruột. Sau khi ta khỏi bệnh thì cáo biệt nàng tiếp tục lang du giang hồ, nhưng đã hứa với nàng

hàng năm sẽ trở về thăm nàng một lần.”

“Năm thứ nhất sau khi chia tay, gần đến ngày hẹn, ta cố ý mua tặng nàng một đoá tuyết liên của thương nhân Tây Vực, vì nàng từng nói tuyết liên trên Thiên Sơn là loài hoa thánh khiết, xinh đẹp nhất trên đời. Chẳng qua lúc đến cửa nhà nàng ta bỗng nghĩ hay là khoan vào, chờ đến buổi tối giả dạng thành một hiệp khách võ nghệ cao cường rồi leo vào khuê phòng, sau đó đặt tuyết liên xuống bên gối nàng, lặng lẽ chờ nàng tỉnh dậy. Bởi vì nàng từng nói rất hâm mộ những người giang hồ tự do đi lại, đặc biệt thích xem những câu chuyện truyền kì trong tiểu thuyết về tình yêu giữa tiểu thư khuê các và hiệp khách giang hồ, nên ta quyết định trêu chọc nàng một chút.”

“Đó là một buổi tối tháng tám, ánh trăng tựa sương, đêm lạnh như nước. Ta đợi đến đêm khuya khi tất cả mọi người đều chìm vào mộng đẹp thì lên vào nhà nàng. Nhưng vừa phóng qua bức tường thì ta lập tức thấy đầy máu me trên đất, những nơi ta đi qua, hàng loạt người hầu, vệ sĩ, song thân của nàng... ngã xuống. Cuối cùng ta đi vào khuê phòng của nàng, ta thấy nàng... thấy nàng...”

Phong Tịch cắn răng, thần sắc lạnh lùng trên mặt giờ đây phảng phất nổi thố khí, đôi mắt sáng ngời cũng mờ hồ bị che phủ bởi một lớp sương mù.

“Cô ấy còn chưa lớn hẳn! Nàng chỉ mới có mười bốn tuổi, lớn hơn ta một tuổi thôi! Vậy mà những tên đó... những tên đó dám làm thế với nàng... thân thể trắng trẻo thuần khiết của nàng nằm giữa vũng máu tươi, như đoá tường vi trắng trong hồ máu... đẹp đến thế lương đau đớn... diễm lệ tuyệt sắc đến nỗi khiến đoá tuyết liên trong tay ta cũng thẹn đến điều tàn! Nhiều năm trôi qua như vậy, ta vĩnh viễn vẫn nhớ bóng dáng sau cùng của nàng ấy!”

Phong Tịch nhắm mắt lại, đoá tường vi máu hiện lên trong tâm trí khiến nàng không kiềm chế nổi nhú chặt chân mày, nàng cắn cắn môi làm bật máu: “Sau này ta điều tra ra là đối thủ của phụ thân nàng trên thương trường vùng tiền mồi Đoạn Hồn Môn làm, ta đã khiến y táng gia bại sản, nhưng không muốn lấy mạng y, ta muốn y sống với hai bàn tay trắng! Còn người của Đoạn Hồn Môn ta truy tìm rất nhiều năm, cuối cùng năm năm trước cũng tìm được sào huyệt của chúng, cho nên ta huyết tẩy Đoạn Hồn Môn! Đó là lần ta giết người nhiều nhất kể từ khi xuất đạo tới nay! Khi ấy máu chảy thành sông... nhiều đến mức có thể tụ lại thành biển!”

“Tỷ tỷ...” Hàn Phác không nói gì ôm chặt lấy Phong Tịch.

“Phác Nhi, ngày hôm nay đệ giết một tên trong chúng là vì báo thù cho cha mẹ, sau này đừng nên làm thế nữa!”. Phong Tịch cúi người ngồi xuống giang tay ôm cậu vào lòng, tựa như muốn dựng lên một bức tường che mưa che gió cho cuộc đời cậu: “Làm sát nhân không vui vẻ gì, ngay cả lúc báo thù, thân đã dính máu thì vĩnh viễn không thể rửa sạch. Tất cả người Đoạn Hồn Môn đều do ta giết, không nên làm vậy bản tay đệ!”.

“Tỷ tỷ...” Hàn Phác chỉ thấy sống mũi cay cay, đôi mắt đau rát.

“Phác Nhi, ta mong đệ là một người thiện lương, thuần khiết, giống như cô tiểu thư ta gặp trước đây, bởi vì... trên đời này rất hiếm người như vậy.”. Phong Tịch ngồi xồm xuống, dùng ống tay áo lau đi nước mắt và vết máu trên mặt cậu, trả lại khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, thuần khiết không tỳ vết cho cậu.

“Cô nương!”. Nhan Cửu Thái nóng ruột chạy về, vẻ mặt khiếp đảm khi nhìn thấy mọi thứ trước mắt.

“Nhan đại ca, huynh đi đâu lâu vậy?”. Phong Tịch ngẩng đầu, khuôn mặt bình tĩnh, hoàn toàn không thấy sự đau thương buồn bã lúc này.

“Bởi vì mấy huynh đệ tôi cũng nhất quyết muốn đi theo cô nương, cho nên...” Nhan Cửu Thái giải thích, sau đó chỉ vào thi thể trên đất: “Cô nương, những người này muốn ám sát cô sao?”

“Đúng vậy.”. Phong Tịch đứng lên nhàn nhạt cười nói: “Kẻ thù của ta cũng không ít, sau này huynh đi theo ta sẽ gặp nhiều hơn.”

Nhan Cửu Thái nhặt mũi tên tre trên đất lên, tinh tế nhìn một hồi rồi nói: “Loại tre này gọi là ‘tre Trường Ly’, chỉ có thể sinh trưởng ven hồ Trường Ly của Hoa Quốc, cô nương đắc tội với ai ở Hoa Quốc sao?”

“Hoa Quốc?”. Hàn quang chợt lóe lên trong mắt Phong Tịch, nàng nhặt mũi tên tre trên đất.

“Cô nương, những người này là...”

“Đoạn Hồn Môn.” Phong Tịch thần nhiên nói, cầm một mũi tên dài trong tay: “Nhan đại ca, làm phiền huynh gọi huynh đệ của huynh xử lý những kẻ này, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.”

“Được.”. Nhan Cửu Thái đáp.

Đầu ngõ truyền đến tiếng bánh xe, một chiếc xe ngựa chạy vào ngõ, từ trên xe có bốn hán tử nhảy xuống.

“Ra mắt Phong nữ hiệp.” Bốn người khom lưng kêu.

“Ừ.” Phong Tịch nhàn nhạt phát tay: “Bốn vị đại ca không cần đa lễ, làm phiền các huynh xử lý giúp chỗ này, ta và Nhan đại ca đi trước.”

“Phong nữ hiệp!”. Bốn người kêu tên nàng: “Xin người cho chúng tôi theo sau.”

Phong Tịch quay đầu liếc mắt nhìn bốn người, thoáng trầm ngâm, sau đó bảo: “Bốn vị huynh đệ hãy ở lại thành Thái, sau này... ta còn có việc kính nhờ các vị, đến lúc đó ta sẽ quay về tìm.”

Bốn người nghe vậy không khỏi thất vọng.

“Lời này cũng không hẳn là khước từ các vị.” Phong Tịch thấy vậy nói tiếp, lấy ra một vật đưa cho bọn họ: “Sau này nếu nhìn thấy vật nào tương tự vật này, đó chính là lúc ta có chuyện muốn nhờ, lúc ấy xin các vị hãy tương trợ. Hiện giờ tạm thời hãy ở lại thành Thái chăm lo cho Cửu Thái, cũng xem như tận lực vì ta.”

“Được!”. Một người trong bốn hán tử nhận lấy miếng tín vật, thoải mái đáp.

Trên đường qua thành Thái hướng về thành Nhĩ có một chiếc xe ngựa đang chạy không nhanh không chậm.

“Tỷ tỷ, tỷ đừng có hồ chít là ngủ thế.”

“Phác Nhi... đệ chớ có quấy rầy... Đệ... đệ ta ngủ ngon một giấc.”

Buồng xe ước chừng to bằng một gian phòng nhỏ, bên trong có một tấm rèm ngăn cách các gian, bốn vách đều được trải thảm gấm, khiến cho bên trong trở nên ấm áp. Trên chiếc giường đồ thẩm trong xe, Phong Tịch ôm cái chăn gấm mờ màng, tóc dài thả xuống hai bên giường, trườn lên thăm. Hàn Phác nằm sát kế bên giường cầm một nắm tóc trong tay kéo kéo, hy vọng có thể lôi nàng tỉnh dậy.

“Cô nương, điểm tâm cô dặn tôi đã mua được.”. Mân che vén lên, Nhan Cửu Thái chui vào.

“A.”. Phong Tịch vốn đang thèm ngủ, nghe thấy có đồ ăn lập tức nhảy dựng lên: “Nhan đại ca, cảm ơn huynh, ta đang rất đói.”

“Cô nương, tôi vừa nghe được một tin tức, nghe nói Hoa Vương sang tháng ba năm sau sẽ tuyển chồng cho công chúa Thuần Nhiên.”. Nhan Cửu Thái đưa điểm tâm cho nàng.

“Tuyển chồng cho đệ nhất mỹ nhân Đông Triều?”. Phong Tịch nghe vậy đang giờ tay ra chột dừng lại.

“Đúng, nghe nói Hoa Vương bỏ cáo thiên hạ, lần chọn rể này không phân biệt biên giới, địa vị, giàu nghèo, chỉ cần bút vàng của công chúa chỉ điểm ai, người đó sẽ trở thành Phò mã!”. Nhan Cửu Thái nói.

Phong Tịch đẩy điểm tâm trước mặt ra, ngồi dậy, thần tình trên mặt trở nên nghiêm túc khiến cho Nhan Cửu Thái và Hàn Phác đều cảm thấy kỳ lạ, thật không hiểu sao chuyện kén chồng của một công chúa lại khiến cho người thích du hí nhân gian như nàng xem trọng như vậy.

“Công chúa Hoa Quốc năm nay cũng gần hai mươi tuổi, do dự không tuyển chồng thế mà đột nhiên bây giờ lại muốn sang tháng ba năm sau tuyển.”. Phong Tịch nhìn lên trần xe, lú lú tự nói.

“Tỷ tỷ, cái cô công chúa tuyển chồng kia có liên quan gì đến tỷ mà căng thẳng quá vậy?”. Hàn Phác hỏi.

“Hay là muốn bắt đầu rồi?”. Phong Tịch dường như không nghe lời Hàn Phác nói, vẫn lăm bằm gì đó trong miệng, giấy lát sau trên mặt nàng hiện ra nụ cười trống rỗng, trong mắt lóe lên tràn ngập tia sáng hứng thú, ngẩng đầu nhìn Nhan Cửu Thái: “Nhan đại ca, chúng ta đi Hoa Quốc.”

“Được.”. Nhan Cửu Thái đáp, cũng không hỏi nàng vì sao: “Chúng ta chọn đường đi qua Hoàng Quốc hay chọn đường đi qua Vương vực?”

“Đi từ Hoàng Quốc đi.”. Phong Tịch khôi phục thần tình thoải mái, cầm miếng bánh ngọt đưa vào miệng.

“Sao chúng ta lại phải đi Hoa Quốc?”. Hàn Phác chưa từ bỏ ý định kéo ống tay áo Phong Tịch hỏi.

“Đương nhiên là đi ngắm đệ nhất mỹ nhân của Đông Triều rồi!”. Phong Tịch liếc cậu: “Nhân tiện xem nàng ta sẽ chọn ai làm phò mã.”

“Đông Triều đệ nhất mỹ nhân? Có thể đẹp bằng tỷ sao?” Hàn Phác lại hỏi.

“Khụ... khụ...”. Phong Tịch ho sặc sụa.

“Đệ không cướp của tỷ, tỷ làm gì phải ăn gấp như vậy.”. Hàn Phác tỏ vẻ đại nhân vỗ lưng Phong Tịch, quả thật bây giờ cậu đâu có thiếu ăn thiếu mặc, không cần tranh cướp, cho Nhan Cửu Thái đi theo là quá chính xác! Nhìn chung trên đời này ngoại trừ Nhan Cửu Thái ra chắc chắn có người hầu nào bụng toàn bộ gia sản của mình đến hầu hạ một chủ nhân nghèo nàn tay trắng thế này.

“Cô nương, uống nước đi.”. Nhan Cửu Thái nhìn về mặt đồ bưng của Phong Tịch, thật sự không đành lòng bèn rót chén nước cho nàng.

“Ừng ực... Ừng ực...”. Phong Tịch vội vàng uống hết, sau đó vỗ ngực, thở một hơi: “Ai, ta không ăn nữa đâu, ta muốn đi ngủ.” Nói xong ngã luôn xuống giường.

“Không được ngủ.”. Hàn Phác nắm tay nàng: “Tỷ ngủ rồi đệ làm gì?”

“Kêu Nhan đại ca kể chuyện ngày xưa cho đệ nghe đi.”. Phong Tịch ngáp dài, phát tay nói.

“Đúng.”. Nhân tình Hàn Phác sáng lên: “Nhan đại ca, huynh kể chuyện năm đó tỷ làm thế nào phá hết ba mươi tám trại Ô Vân của các người được không?”

“Chuyện đó có gì hay, lần ấy ta suýt nữa bị loạn tiền của bọn họ bán thành tổ ong vò vẽ.”. Phong Tịch ôm chần nói thẳm.

“Như vậy thì kể chuyện năm khác tỷ tỷ san bằng mười bảy tòa nhà lớn của Thanh giáo đi.”. Hàn Phác đề nghị.

“Lại càng không có gì để nói, lần ấy ở trước cửa nhà, ta suýt nữa bị đốt thành than cốc.” Phong Tịch lại thì thẳm, có điều âm thanh đã vô cùng buồn ngủ, không khác gì mấy người vùi đầu vào trong chần.

“Vậy kể chuyện ba năm trước tỷ tỷ một người một ngựa xông vào Hắc Hùng Sơn, đoạt lại năm mươi vạn bạc cứu trợ thiên tai nước Bạch từ tay bọn cường đạo cũng được.”

“Chuyện này cũng không phải chơi đùa, thiếu chút nữa bị bọn họ dùng thuốc nổ banh xác.”

“Cái này không cho kể, cái kia không cho kể, vậy còn cái gì để kể nữa!”. Hàn Phác bêu môi.

“Nói Nhan đại ca kể cho đệ nghe mấy sự tích như trung sơn lang, hổ trả ân.” [1]

[1]Trung sơn lang: người lấy oán trả ơn; vong ân bội nghĩa; bạc tình bạc nghĩa; kẻ vô lương tâm. Theo truyện Ngụ ngôn, Triệu Giản Từ đi săn trong rừng, một con sói bị trúng tên tháo chạy, Triệu liền đuổi theo. Đông Quách tiên sinh đi qua đó, con sói sinh ông ấy cứu mạng. Đông Quách tiên sinh động lòng thương, bèn giấu nó trong túi sách vở, lừa gạt Triệu Giản Từ. Con sói sau khi được cứu mạng lại muốn ăn thịt ân nhân cứu mạng mình là Đông Quách tiên sinh. Ví với những người lấy oán báo ân, không có lương tâm.

Hổ trả ân – một câu chuyện trong Liêu trai chí dị: Thầy thuốc Ân Nguyên Lễ ngày nọ bị lạc, được hai anh em họ Ban trên đường về cho ở trọ. Ân tiên sinh vào nhà phát hiện mẹ của hai anh em này bị hai cái ung rất to, mọc dưới mũi và bên mép. Ông liền ra tay trị khỏi cho bà mẹ. Không lâu sau ông đi đường núi bị bảy sói vây lấy định xé xác thì được hai con hổ cứu, còn được bà mẹ thết đãi rượu thịt, quần áo. Sau đó ông mới biết cả nhà họ thật ra là hổ, đến trả ơn cho ông.

“Đệ không thích nghe, đệ chỉ muốn nghe chuyện liên quan đến tỷ tỷ thôi.”

Phong Tịch vươn tay ra từ trong chần, chẳng biết phải trái: “Muốn kể chuyện xưa đừng có kể về ta, chuyện xưa chỉ dành cho người chết, đợi sau khi ta chết rồi mới được kể.”

“Nhưng mà...”

“Oáp...” Phong Tịch ngáp một cái, thu tay vào chần: “Đừng quấy rầy nữa, ta muốn đi ngủ.”

“Tỷ tỷ.” Hàn Phác đi tới lắc lắc đầu nằng: “Tỷ tỷ...”

Phong Tịch lại ngủ luôn, không để ý đến cậu nữa.

“Sao huynh lại muốn đi theo tỷ tỷ?”. Thấy Phong Tịch ngủ mất rồi, Hàn Phác quay lại hỏi Nhan Cửu Thái, thật không hiểu vì sao cái người danh chấn một phương này lại cam nguyện làm nô bộc chỉ vì muốn đi theo nằng.

Nhan Cửu Thái chỉ cười.

“Nói đi.”. Hàn Phác không nghe được đáp án thì không buông tha.

“Thế vì sao đệ phải theo nằng ấy?”. Nhan Cửu Thái hỏi ngược lại, ánh mắt hần sáng lên lấp lánh trên gương mặt xấu xí.

Hàn Phác á khẩu, hai người đối diện nhau trong chốc lát, Hàn Phác dời ánh mắt sang giường: “Đệ cũng đi ngủ.”

Nói xong vén chần chui vào ngủ, ôm lấy cánh tay Phong Tịch gối đầu.

“Đệ?”. Nhan Cửu Thái choáng váng, nghĩ lại nam nữ khác biệt, những gia đình giàu sang thường coi trọng việc ‘ngũ tuế bất đồng tịch’ [2], nhưng trước mắt...

[2]“Tam tuế bất đồng sáng, ngũ tuế bất đồng tịch”: Trích trong lễ giáo phong kiến Trung Quốc xưa – ý nghĩa “Ba tuổi không chung giường, năm tuổi không chung chiếu”

Hàn Phác le lười nhìn hần chăm chăm làm mặt quỷ: “Suốt đường đi đệ toàn ôm tỷ tỷ hết nha, huynh tức không? Tức cũng không làm gì được đâu, huynh phải ngủ bên ngoài.”

Nhan Cửu Thái cuối cùng cười mặc kệ, vén rèm đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thỉ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Điện mưa xinh đẹp trong gió xuân

“Rượu say thất ý lời cuồng

Ngâm thơ lại thấy khổ thương đời người

Cá nước chẳng hiểu mệnh trời

Nhận rơi xa xứ một đời đau thương

Áo đay vẫn múa nghề thường

Cây khô trò chuyện huệ giương bên đàng

Kẻ nghèo quy phục bắc man

Phong nam trắng sáng còn vương hiên nhà” [1]

[1]”Ly rượu thất ý hà ngữ cuồng, khổ ngâm thả xưng triển buồn thương.

Cá phùng cạn ngạn nan hiểu số mệnh con người, nhận rơi tha hương dịch đoạn trường.

Cát y cổ gắng nghề thường vũ, cây khô trò chuyện dương huệ chỉ hương.

Nghèo túng bắc quy thuận oanh kính, bằng hiên nam trắng rằm tự sương.”

“Phác Nhi, đệ còn nhỏ tuổi mà đọc mấy bài thơ này làm chi, đổi bài khác đi.”

Bên ngoài vòng rào hồ Trường Ly quanh co khúc khuỷu có hàng dương liễu xanh mướt, khi gió xuân thổi đến, ánh mặt trời chiếu rọi ảm áp phản chiếu mặt hồ sáng rõ. Hiện giờ đang là mùa xuân tháng hai tươi đẹp, một chiếc xe ngựa chậm chậm đi tới, tiếng ngâm thơ lạnh lạnh của trẻ con từ trong xe truyền ra hòa cùng thanh âm vô cùng biêng nhác của nữ tử.

“Tỷ tỷ, thơ Phác Nhi đọc chính là do công chúa Tích Vân của nước Bạch Phong sáng tác, tỷ thấy Phác Nhi đọc thế nào?”. Một giọng nói thanh thúy của bé trai vang lên.

“Bài thơ này phải chờ đệ già thêm ba mươi năm nữa mới có thể đọc, bây giờ đứa nhóc nhỏ tuổi như đệ thì biết thế nào là ý vị thơ.”

“Vậy đệ đọc bài khác cho tỷ nghe.”. Đứa bé trai hết sức nhiệt tình nói, rất tha thiết mong muốn được người lớn ca ngợi thưởng.

“Được.”. Thanh âm nàng nhàn nhạt như có hay không cũng không quan trọng.

“Đêm qua ai nghe thấy tiếng tiêu?

Để thu cô độc ve ngừng kêu.

Dưới trăng trà lạnh không tô điểm

Người đi trong mộng đạp ca hành” [2]

[2] “Tạc dạ thùy nhân thính tiêu thanh? Hàn cung cô thiềm bất trụ minh. Nê hồ trà lãnh nguyệt vô hoa. Thiên hướng mộng lý đạp ca hành.”

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, lần này thấy đệ đọc thế nào?”. Hàn Phác bên trong buồng xe lay lay Phong Tích đang buồn ngủ.

“Hài tử như đệ sao có thể hiểu sự lạnh lẽo yên tĩnh của ‘Dưới trăng trà lạnh không tô điểm’. Phong Tích ngáp dài, nhìn Hàn Phác nói: ‘Làm gì mà già tới mức đọc thơ của công chúa Tích Vân vậy? Trên đời này cũng không chỉ có mình cô ta biết viết thơ, còn nhiều người khác giỏi hơn cô ta nhiều.’”

“Nhưng mà đệ nghe thầy giáo nói công chúa Tích Vân là tuyệt đại kỳ tài, người ta bảo lúc cô ấy mới mười tuổi đã sáng tác ra một bài luận... luận...”. Hàn Phác nhắm nghiền mắt cố gắng nhớ lại lời thầy giáo từng nói, có điều cậu áp ứng một lúc lâu cũng không nói được.

“Luận cảnh thai thập sách!”. Phong Tích lắc đầu tiếp lời cậu.

“Đúng đúng đúng!”. Hàn Phác thờ phào một cái: “Thầy giáo nói công chúa Tích Vân làm ‘Luận cảnh thai thập sách’ áp đảo Văn trượng nguyên năm đó, tuy là nữ tử nhưng lại tài giỏi tuyệt đỉnh. Bởi vậy mấy biểu tỷ trong nhà đệ rất thích bắt chước theo công chúa Tích Vân, vừa nghe công chúa mặc y phục gì, đầu tóc ra sao, đeo trang sức nào, các tỷ ấy liền làm theo y hệt.”

Phong Tịch thở dài lắc đầu, thân người hơi nghiêng trên giường, chuẩn bị ngủ tiếp. Bỗng nhiên nàng ngồi dậy, nhắm mắt đưa tai lắng nghe cái gì đấy, một lát sau lại lắc đầu than thở: “Lại thêm một người hát bài của công chúa Tích Vân.”

“Hát cái gì của công chúa Tích Vân cơ?”. Hàn Phác hỏi.

“Chút nữa đệ sẽ nghe thấy thôi.”. Phong Tịch không ngủ nữa, kéo chiếc rèm trong buồng xe lên nhìn ra ngoài cửa sổ, gió mát lướt qua mặt làm thoáng mũi cô xanh tươi mát, nàng hít một hơi thật sâu: “Hơn nữa ta còn ngửi thấy một mùi.”

“Mùi gì ạ?”. Hàn Phác ghé người bên cửa sổ, cũng bày đặt hít hít nhưng chẳng ngửi thấy được gì, cẩn thận lắng nghe, một giọng ca mơ hồ được gió đưa đến càng lúc càng gần, từ từ đã có thể nghe rõ.

“Người tự lệnh đèn trắng tự khuyết

Lầu nhỏ một mình dựa lan can

Mưa hoa song yến bay đi mất

Thu sang to khói lượn nửa thành.”[3]

[3] Nhân tự phiêu linh nguyệt tự loan, tiểu lầu độc ý ngọc lan can. Lạc hoa vũ yến song phi khứ, nhất xuyên thu như bán thành yên.

Một giọng ca réo rắt vang lên trong gió xuân, ẩn hiện như tiếng thiên nhiên, hàm chứa nỗi buồn tựa lục bình lẻ loi phiêu dạt trên nước.

“Đương nhiên là mùi của con hồ ly đen kia rồi.”. Phong Tịch lẩm bẩm nói, vén rèm lên, thân người nhảy phốc lên trần xe, đôi mắt trông về phía xa, có một chiếc xe ngựa đang chạy đến: “Một tên đại nam nhân mà trên người lúc nào cũng nồng nặc mùi thơm của phụ nữ.”

“Ồ đâu?”. Hàn Phác cũng nhảy lên mũi xe nhưng không thể nhảy dễ dàng như Phong Tịch, rớt xuống mũi một cái “Bịch!”, thân thể mặc dù đứng vững nhưng vẫn khiến người ta lo cậu có làm thủng trần xe hay không.

May mà Nhan Cửu Thái từ lâu đã quen với những cử chỉ kỳ quái của hai tỷ đệ này, chuyện họ không thích ngồi trong buồng mà lại leo lên nóc xe cũng không phải là mới thấy lần đầu, thế nên hắn chỉ lo vội vàng đánh xe thôi. Vốn dĩ ban đầu hắn cũng chẳng phải đánh xe đâu, nhưng nửa đường thì Phong Tịch lại xua đuôi người đánh xe đi mất.

Một chiếc xe ngựa to lớn xông đến trước mặt, to gần gấp đôi xe của họ, buồng rủ xuống thân xe là một tấm rèm che màu đen bằng tơ thật dài lát phát trong gió xuân, tựa như mái tóc của thiếu nữ đa tình muốn cuốn lấy bước chân tình nhân nhưng chỉ kéo được bóng hình trong hư không.

Khi hai chiếc xe ngựa đụng nhau thì đều ngừng lại.

“Chung lão bá, chúng ta lại gặp mặt.”. Phong Tịch ngồi trên mũi xe cười híp mắt chào hỏi người đánh xe đối diện, người đánh xe chỉ gật đầu một cái.

Cửa xe mở tung, người đầu tiên vén rèm bước ra ngoài là hai anh em Chung Ly, Chung Viên, sau đó mới đến người vận áo đen như ngọc – Phong Tức.

“Khi nào cô mới giống nữ nhi thật sự đây?”. Phong Tức nhìn người đang ngồi trên mũi xe lắc đầu than thở.

“Trong mắt mọi người ta chính là nữ nhi còn gì, còn giống nữ nhi thế nào nữa.”. Phong Tịch nhìn hắn cười hi hi.

“Sao cô lại ở đây?”. Phong Tức ưu nhã bước xuống xe ngựa, đứng trên thảm cỏ.

“Thế sao người lại ở đây?”. Phong Tịch nằm sấp trên mũi xe nghiêng đầu nhìn xuống Phong Tức, cảm thấy như vậy mới là tốt nhất!

Phong Tức cười cười không đáp, ánh mắt tinh tường đảo qua Hàn Phác rồi bảo: “Tiểu quý này được cô nuôi cũng không tệ lắm.”

Sắc mặt của Hàn Phác lúc này hồng hào, giữa hàng lông mày hiện lên sự ngây thơ tuấn tú của thiếu niên, thần thái phấn khởi hào hiệp, bộ dáng ẩn chứa vài phần hình ảnh tự do tự tại của Phong Tịch.

“Tất nhiên rồi, đây chính là đệ đệ khả ái của ta, đương nhiên phải nuôi cho tốt.”. Phong Tịch duỗi tay vỗ đầu Hàn Phác kể bên tựa như đang vỗ đầu một chú cún con ngoan ngoãn.

“Ta chỉ thắc mắc sao nó theo cô mà chưa chết đói.”. Phong Tức vẫn tươi cười như trước.

“Oa, mỹ nữ kia!”. Phong Tịch đột ngột kêu lên, ánh mắt nàng nhìn chằm chằm vào cô gái tuyệt diệu, trong trẻo lạnh lùng từ trong xe Phong Tức bước ra.

“Đại mỹ nữ!”. Phong Tịch trên trần xe bay xuống đáp trước mặt người đẹp, đi vòng vòng quanh nàng ngắm nếm, vừa ngắm vừa gật gù: “Quả nhiên là tuyệt sắc giai nhân! Ta biết ngay con hồ ly nhà người không chịu cô đơn đâu, thế nào cũng tìm mỹ nữ bầu bạn trên đường đến đây mà.”

Phượng Tê Ngô có chút giật mình nhìn cô gái đang đi vòng vòng trước mặt. Có lẽ do động tác của cô ấy rất nhanh khiến nàng không thấy rõ dung nhan,

trong lúc hoảng hốt nàng thấy một đôi đồng tử sáng tỏ như hàn tinh, làn tóc dài khiêu vũ trong gió, nàng ta mặc y phục sáng ngời màu trắng đối lập với mái tóc đen óng ả như trời đêm, giữa trán lóe lên hào quang ôn nhuận.

“Tỷ tỷ, đệ thấy tỷ mà xoay vòng nữa thì cô ấy sẽ hôn mê luôn.”

Hàn Phác cũng nhảy xuống xe quét mắt nhìn nữ tử áo xanh đang đứng trước mặt, cậu liền bĩu môi. Gì vậy? Hệt như cây cột nhà bằng băng! Không đẹp bằng tỷ tỷ, càng miễn bàn đến phong thái cũng chẳng sánh kịp tỷ tỷ!

Phong Tịch xoay người vỗ đầu Hàn Phác một cái, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Phác Nhi, sau này đệ không được giống con hồ ly kia đi đến đâu lưu tình đến đó nhé. Dĩ nhiên nếu mỹ nữ tặng quần áo thức ăn thì phải lấy, coi như đệ không thích cũng phải hiểu thảo tặng lại cho tỷ tỷ!”

“Đau quá!..” Hàn Phác vuốt đầu cau mày: “Sao tỷ đánh đệ? Đệ có làm gì sai đâu!”

“A, ta không có ý, Phác Nhi, ta cứ nghĩ đệ là con hồ ly kia nên lỡ tay đánh!”.. Phong Tịch xoa xoa thối thối đầu cậu.

Hàn Phác cũng trừng mắt nổi giận nhìn Phong Tịch đang đứng nhàn nhã một bên, phát hiện người kia căn bản không thèm để ý tới cậu. Ánh mắt hần rơi trên người Phong Tịch, tựa như nghiền cứu hay mưu tính gì đó, khiến cậu vô cùng khó chịu.

Phong Tịch quay người lại trước mặt mỹ nữ, bộ dáng tươi cười hỏi: “Đại mỹ nhân, cô tên gì? Cô bị con hồ ly này lừa gạt lúc nào?”

Trong nháy mắt quay đầu lại, rốt cuộc Phượng Tê Ngô cũng thấy rõ cô gái trước mặt, khoảnh khắc ấy, Phượng Tê Ngô xưa nay thanh cao tự phụ cũng sinh ra một cảm giác hồ thẹn.

Hai tròng mắt nàng trong như nước sáng như sao, thoáng chốc lại thấy con người giống như thủy tinh đen giữa hồ nước xanh thẳm, nhìn tiếp thì thấy nó tựa như viên pha lê màu đen trên biển sâu thăm thẳm, xa đến mức không thể chạm vào. Gương mặt nàng ánh lên nụ cười sáng chói không tỳ vết, dường như nàng đã cười thế này từ thuở thiên địa ban sơ, cười trông xem gió nổi mây vần, cười qua cả bãi bể nương dâu. Nàng chỉ tùy ý đứng đó, thanh tú bông bênh như sen xanh đón gió. Phảng phất như cả trời đất bao la này là vũ đài của riêng mình nàng, ống tay áo nàng bay múa, bước chân nàng đạp lên gió mây, tiêu sái không gì trói buộc. Trời đã sinh ra người này thế nào? Trên thế gian tại sao lại có một nữ tử xuất trần và thoát tục đến thế? Người con gái thanh khiết như ánh trăng sáng, rực rỡ như vàng thỏi dương này là ai?

“Hồ ly đen, mỹ nhân của người sao thế?”. Phong Tịch nhìn Phượng Tê Ngô đang trợn mắt nhìn nàng, không khỏi quay đầu hỏi Phong Tịch.

“Tê Ngô bá kiến cô nương.”

Phượng Tê Ngô sau khi hồi phục tinh thần bỗng dịu dàng cúi xuống bái nàng, mọi người cảm thấy vô cùng kỳ lạ, ngay cả Phong Tịch cũng có chút ngạc nhiên. Cô gái luôn lãnh đạm với người ngoài này sao lại làm vậy với cái người điên như Phong Tịch chứ?

“Ôi! Tê Ngô mỹ nhân, cô đừng làm ta sợ..”. Phong Tịch vội vàng đỡ Phượng Tê Ngô, cầm lấy bàn tay nhu nhược không xương, mềm mại như măng mùa xuân của nàng, thật sự cảm thấy thương xót: “Tê Ngô cô nương, bình thường cô đã đẹp như vậy, tên hay như vậy, thế mà cô lại không mất nhìn người.”

“Hả?”. Phượng Tê Ngô không hiểu ý nàng.

“Tê Ngô... Tê Ngô, tất nhiên có nghĩa là phượng đậu cây ngô, một giai nhân như cô hẳn phải tìm một cái cây ngô đồng tốt nhất chứ, sao lại chọn con hồ ly kia.” Phong Tịch tiếc hận nói, chỉ chỉ tay vào Phong Tịch đang sau.

Phượng Tê Ngô thấy vậy không khỏi cười nhìn Phong Tịch. Trên đường đi mọi người đều cung kính cẩn thận hầu hạ hần, bây giờ lại nghe cô gái trước mặt hô to gọi nhỏ hồ ly đen này, hồ ly đen nọ mà hần vẫn cười ung dung tao nhã, giống như những lời nữ tử áo trắng này chẳng liên quan đến hần, lại tựa như hần đang bao dung lời nói và hành động không có kỵ của nàng. Khi ánh mắt hần đảo qua, sóng mắt đen như mực thăm thẳm gọn sóng.

“Tiểu Nhi ra mắt Tịch cô nương”. Tiểu Nhi theo sau Phượng Tê Ngô tiến lên hành lễ.

“Ôi, Tiểu Nhi đáng yêu, đã lâu rồi không thấy nụ cười ngọt ngào sáng lạn của em, thật làm ta nhớ quá!”. Phong Tịch buông Phượng Tê Ngô ra, chạy lên ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Nhi, bóp bên phải sờ bên trái, tấm tắc khen: “Tiểu Nhi cười đẹp nhất, so với nụ cười ngàn năm không đổi của con hồ ly đối trá kia thì ta vẫn thích em hơn.”

“Tịch cô nương, đã lâu không gặp, cô vẫn thích nói giỡn như vậy..”. Tiểu Nhi tránh né bàn tay ma quỷ của Phong Tịch, bắt lấy tay nàng, quay đầu nhìn Phượng Tê Ngô thốt lên: “Phượng cô nương, vị này chính là Phong Tịch cô nương, là người xưng danh Bạch Phong Hắc Tịch với công tử – Bạch Phong Tịch.”

“Bạch Phong Tịch?”. Phượng Tê Ngô kinh ngạc trợn to đôi mắt đẹp, nàng đương nhiên đã từng nghe qua cái tên vang dội này. Hóa ra cô gái tùy ý phóng khoáng như gió trước mặt là Bạch Phong Tịch, thật là phong thái tuyệt thế, làm cho người ta không nỡ dời mắt.

“Phượng cô nương? Phượng Tê Ngô?”. Phong Tịch lại ngấm ngĩa Phượng Tê Ngô, sau đó quay đầu liếc Phong Tịch, đôi mắt lóe sáng: “Hình như ta đã nghe thấy cái tên này ở đâu rồi?”

“Tê Ngô ở Lạc Nhật Lâu..”. Phong Tịch thần nhiên nói: “Giọng hát của nàng nổi tiếng cả Vương vực.”

“Vậy à..”. Phong Tịch cười gật đầu, cũng không truy hỏi nữa: “Có thể ta đã từng nghe vị bằng hữu giang hồ nào nhắc qua.”

“Tổng trại chủ của ba mươi tám trại Ô Văn trở thành người đánh xe của cô từ khi nào vậy?”. Ánh mắt Phong Tịch đảo qua Nhan Cửu Thái đang ngồi yên bất động trên xe.

“Hi, huynh ấy bảo muốn báo ân cứu mạng của ta sáu năm trước.”. Phong Tịch cười hì hì nói, ánh mắt nàng va chạm ánh mắt Phong Tịch giống như cảnh cáo hân.

“Mắt của y cũng quá kém”. Phong Tịch cười đáp, sau đó xoay người leo lên xe.

“Chờ chút, hồ ly đen, người đến hồ Trường Ly có phải vì cái này không?”. Phong Tịch sau lưng gọi hân lại, lấy ra nửa mũi tên tre từ trong áo.

“Cô làm sao mà có được thứ này?”. Phong Tịch nhìn thấy nửa đoạn tên tre kia, trong mắt phảng phất sự thú vị.

“Trên đường đi ta bị người của Đoàn Hồn Môn tập kích, ngoại trừ để lại bảy cái mạng, bọn chúng còn để lại thứ này.” Phong Tịch giơ tay lên, nửa mũi tên tre phá không bay ra, rơi xuống hồ Trường Ly.

“Thì ra là thế, khó trách cô lại muốn tới đây.”. Phong Tịch gật đầu. “Chẳng qua cô không cần phải vào hồ, ta vừa từ đó đi ra, chỉ còn một cái ổ trống mà thôi.”

“Chuẩn cả rồi à?”. Ánh mắt Phong Tịch lóe lên, sau đó nhìn thẳng Phong Tịch: “Người phát hiện được gì rồi?”

“Ừm”. Phong Tịch đáp xong, đi vào buồng xe.

“A, quả nhiên.”. Phong Tịch theo hân leo lên, vỗ vỗ vai đôi song sinh trước cửa xe: “Chung Ly, Chung Viên, trên xe các cậu có chuẩn bị đồ ăn ngon không? Các cậu biết mấy tháng nay ta nhớ tay nghề nấu nướng của các cậu thế nào không?”

“Có... Có.”. Hai người đỏ mặt nói.

“Thế thì tốt.”. Phong Tịch cười híp mắt, quay đầu bắt chuyện với Phượng Tê Ngô: “Tê Ngô, cô còn chưa lên sao?”

Phượng Tê Ngô chợt đỏ mặt nhìn hai người hoàn toàn tương phản này, nghe những câu châm chọc lẫn nhau, nàng cảm giác... tất cả người khác đều là người ngoài, không thể xen vào bức họa hắc sơn bạch thủy, cũng không hiểu nổi bọn họ đang nói gì, càng không nhận ra được dòng nước ngầm giữa hai người họ... dòng nước ngầm kia rốt cuộc... là cái gì? Trong lòng nàng khẽ thở dài, tựa như tiếc hận, tựa như chua xót, tựa như... đau khổ.

“Hồ ly đen, mỹ nhân của người thích dùng mắt nói chuyện, có điều nàng ấy cũng biết người hiểu lời nàng nói không nhiều đâu, đặc biệt là với cái con hồ ly giả ngu giả ngốc như người.”. Phong Tịch nhìn Phong Tịch cười nói, sau đó quay lại kêu mỹ nhân ít lời này: “Tê Ngô! Tê Ngô!”

“O.”. Phượng Tê Ngô định thần, kéo tay Tiểu Nhi bước lên xe, mà người phía sau nàng là Hàn Phác hiển nhiên vô cùng sốt ruột, cũng nhảy theo lên luôn.

“Phác Nhi, đệ không đi cùng Nhan đại ca à?”. Phong Tịch bắt lấy tay cậu, muốn cậu quay về xe của mình.

“Không mà! Không mà! Đệ muốn đi với tỷ tỷ!”. Hàn Phác dùng hai tay hai chân bám víu người Phong Tịch, hệt như một con bạch tuộc.

“Được rồi được rồi! Buông tay mau! Không đuổi đệ đi nữa.”. Phong Tịch vội vàng gỡ bốn móng vuốt của cậu ra, bấu chặt thế thật rất khó chịu.

Hàn Phác buông tay chân ra vì cậu cảm thấy lạnh lạnh sau gáy, quay đầu nhìn xung quanh, chỉ có Phong Tịch ngồi nhàn nhã thưởng thức trà trong buồng. Chung Ly Chung Viên thì đang bận bịu mấy món ngon lên cho Phong Tịch, còn Phượng Tê Ngô vừa mới ngồi xuống ghế, bên cạnh là Tiểu Nhi đang buông tay điu nàng, chả thấy gì bất thường.

“Nhan đại ca, tội cho huynh phải đi một mình, thời thì huynh ráng theo phía sau nhé.”. Phong Tịch nói với y, sau đó phát tay chui vào buồng xe.

*****

Tại thành Khúc giàu nhất nước Hoa.

Màn đêm buông xuống cũng là lúc ánh đèn rực rỡ được thắp lên, Hằng Nga ở phía chân trời lặng lẽ kéo màn lụa mỏng hiện ra nửa dung mạo, có lẽ nàng muốn lên lút nhìn trộm Hậu Nghệ – người mà nàng thương nhớ nghìn vạn năm nên cố ý kết hợp những ngọn đèn chốn nhân gian lại thành môi son, tô điểm cho khuôn mặt óng ánh như bạch ngọc, mỏng lung mà mềm mại, ngưng đọng mà dạt dào tình ý.

Gió xuân mang luồng hơi se lạnh đến như muốn gần gũi với Hằng Nga, thổi bay tấm lụa mỏng thật dài trên khuôn mặt nàng rủ xuống địa cầu. Tức khắc cả vũ trụ sáng ngời, đèn hoa chói lọi rực rỡ, chiếu lên bóng người đang âm thầm trao ai trăm cài tóc tím trong khu vườn vắng vẻ, đôi giày thêu đỏ xinh đẹp trước giường, trong túi giấu đề quên khối ngọc bội Cửu Long, còn có tiếng ca u buồn bên mái hiên cửa sổ, trước gương đồng đặt mảnh giấy thơm như bông tuyết... Đúng là một đêm xuân rét nhẹ mà đa tình.

Trước cửa Hoa lâu Ly Phương Các nổi danh nhất thành Khúc, từng đoàn người đến người đi không dứt, tiếng đàn sáo bên trong cất lên, cả sảnh đường hò reo ừng họ, vỗ tay vang dội.

“Ta cứ thấy kỳ lạ là người lên lên lút lút đến đây làm gì, hóa ra đến xem mỹ nhân khiêu vũ.”

Giữa đại sảnh xôn xao náo nhiệt, trên chiếc xà ngang thật cao của nóc nhà có hai người đang ngồi, cô gái áo trắng lười biếng dựa vào trụ xà, thờ ơ nhìn những người điên cuồng si mê vũ nữ áo đỏ trên sân khấu, nụ cười trên mặt nhàn nhạt châm biếm. Chàng trai áo đen khoanh chân ngồi ngay ngắn bên cạnh, xoay xoay ổng sáo bạch ngọc trong tay, ánh mắt lúc thì quét qua vũ nữ trên đài, lúc lại nhìn khán giả bên dưới, không thèm đếm xỉa tới ai, tựa như toàn bộ Ly Phương Các đều do hắn nắm giữ.

“Này, người muốn ngắm mỹ nhân thì cứ thoải mái vào cửa chính mà ngắm, sao phải ngồi trên xà nhà nhìn lên thế này?”. Phong Tịch liếc người đang ngồi bên cạnh là Phong Tức. Lúc này ánh mắt mọi người đều đổ dồn về mỹ nhân trên sân khấu, căn bản không ai ngờ hay phát hiện ra trên xà nhà có người.

“Thấy gã kia không?”. Phong Tức quét mắt xuống đám người bên dưới.

Phong Tịch nhìn theo ánh mắt hắn, đó là một gã chừng bốn mươi bốn, bốn mươi lăm tuổi, chòm râu dê lún phún trước cằm: “Gã kia thì sao?”

“Thành Khúc là thành giàu có nhất nước Hoa, còn người giàu nhất thành Khúc chính là Kỳ Di thành nam và Thượng Dã thành tây. Kỳ Di nửa tháng trước không biết vì sao đã mất tích, chỉ còn Thượng Dã là gã đó.”. Phong Tức thần nhiên nói.

Hiện tại bầu không khí trong sảnh đường cũng đạt tới đỉnh điểm, chỉ thấy vũ nữ áo đỏ trên đài lắc người, cời tấm voan mỏng trên vai ra khỏi cánh tay, tấm voan nhẹ nhàng bay lên, rơi xuống phía dưới, một đám người chen nhau giành giật.

Mỹ nhân trên đài vẫn đang múa cuồng nhiệt, những lớp lụa dần rời thân, chỉ còn lại một mảnh vải quấn ngang ngực, dưới tấm lụa mỏng đỏ tươi lộ ra khuôn ngực thom mát trắng như tuyết. Bởi vì múa quá hăng say mà nàng đã đổ một chút mồ hôi. Sóng mắt nàng khẽ chuyển, cánh tay tựa ngó sen ngoác ngoác câu dẫn, ngón tay như đang nắm sợi tơ, giờ lên trời buộc hết ánh mắt của mọi người, toàn thân mềm mại linh hoạt như không xương, mỗi tác da thịt đều khiêu vũ, chiếc eo nhỏ giống hệt rắn nước xoay tròn ổng ẹo, đôi chân ngọc thon dài mượt mà ẩn khuất sau chiếc quần đỏ mỏng, khi thì giờ ra, khi lại thu vào...

“Điều múa này nên gọi là ‘Câu hồn vũ’, còn mỹ nhân này phải kêu là nhiếp phách cô nương, người xem đám đàn ông đôi khát kia kia.”. Phong Tịch không để ý tới Thượng Dã là người ra sao, nhìn mỹ nhân bay múa như ngọn lửa xinh đẹp trên đài lắm lắm nói: “Dáng vẻ và dung mạo của mỹ nhân này thật là trời sinh yêu mị! Hề ai là đàn ông mà nhìn nàng thì sẽ động tâm”.

Những người nam bên dưới đài nghênh cổ ra thật dài, yết hầu cuộn cuộn lên xuống, nước bọt chảy đến bên mép. Người ngồi thì nắm chặt hai tay, kẻ đứng thì hai chân run rẩy, khí huyết trên mặt trào dâng, đôi mắt đỏ lòm như sỏi gắt gao nhìn mỹ nữ. Con người của từng người chuyển động theo điệu nhảy của mỹ nhân, ánh mắt như muốn lột luôn mảnh lụa đỏ cuối cùng trên người nàng. Vốn là một đêm xuân giá rét nhưng trong sảnh đường lại tràn ngập ánh lửa, một luồng khí oi bức len lén tuôn ra, hơi thở dục vọng nồng nặc đến ngạt thở. Có vài người ngón tay khẽ nhích lên như muốn bắt lấy thứ gì đó, có người cời tung vạt áo, còn có người lấy tay áo lau đi mồ hôi đang tứa ra trên trán.

“Bình thường thôi! Bây giờ đang là mùa xuân mà.”. Phong Tức từ trên xà nhà nhìn xuống đám người đã bị mỹ nhân hút hồn, hiện giờ dù hai người có nói chuyện lớn chút nữa thì bọn họ cũng chẳng nghe thấy.

“Ta không tin người không có cảm giác!”. Gương mặt Phong Tịch đột nhiên áp sát hắn, muốn nhìn kỹ thần sắc của hắn xem có phải cũng giống mấy tên đàn ông kia không.

Phong Tức không ngờ nàng đột nhiên tới gần, thoáng ngẩn ngơ, hắn mở to mắt nhìn đôi đồng tử long lanh như nước, khuôn mặt trắng hơn ngọc, bờ môi hồng hồng của nàng. Thật là gần, tựa như chỉ cần hắn hơi nghiêng người về phía trước thì có thể chạm vào, trái tim tĩnh lặng như hồ sâu bỗng gợn lên những con sóng lớn.

“Quả nhiên!”. Phong Tịch thấp giọng kêu gào, duỗi tay sờ sờ lên mặt hắn: “Mặt người cũng đỏ này, lại nóng hổi như vậy, hô hấp thì dồn dập, cơ thịt căng cứng, còn có...”

Ánh mắt nàng dời xuống, Phong Tức giờ tay đẩy nàng ra, hơi tức giận, ảo não trừng mắt nhìn nàng: “Chẳng ra làm sao!”.

“Người đúng là đồ quỷ phong lưu! Có mỹ nhân Tê Ngô chưa đủ sao, còn muốn đi hái hoa bắt bướm!”. Phong Tịch bĩu môi hừ hừ: “Ta thấy mỹ nhân áo đỏ này không tệ nhưng nếu luận về sắc đẹp vẫn thua xa Phương mỹ nhân của người.”

Phong Tức không để ý đến nàng nữa, hắn nhìn xuống dưới đài, mỹ nữ áo đỏ múa xong thì đang quỳ gối thì lễ cảm ơn quần chúng. Lập tức hắn nhẹ nhàng nhảy xuống lầu hai như một làn khói không tiếng động, thân thể lóe lên chạy vào một gian phòng. Phong Tịch cũng buông tha, đuổi theo hắn.

“Nhuyễn Hương Các này được xây bằng ngọc, lát bằng vàng à. Thật đẹp!”. Phong Tịch vừa vào gian phòng không khỏi cảm thán sự hoa lệ của nó.

“Điều múa vừa rồi cô thấy rõ không?”. Phong Tức nhìn bày biện xa hoa trong phòng không cảm thấy chút hứng thú, trực tiếp đi luôn vào trong, quan sát kỹ càng, sau đó đến trước bàn trang điểm, gạt gạt mấy thứ phấn son và trâm cài tóc ngọc trai trên bàn.

“Điều múa vừa rồi đúng là trước giờ chưa thấy! Nhớ lại hồi trước ta cũng hay đến lầu xanh chơi nhưng chưa thấy ai múa được như cô gái này!”. Phong Tịch đi sau lưng hắn tấm tắc khen.

“Ta lại cho rằng ít có nơi nào Bạch Phong Tịch chưa từng đi qua, thứ gì chưa từng chơi đùa, chuyện gì mà chưa từng làm, có phải không?”. Phong Tức quay đầu liếc nhìn nàng, suy tính điều gì đó.

“Hi hi, hồ ly đen, huynh không cần phải trêu tiểu đệ đâu.”. Phong Tịch tới gần tấm bình phong, vén bộ váy lưới đang vắt trên ấy sang một bên: “Mỹ nhân ban này rất thích hợp mặc đồ đỏ, trông giống một cây mẫu đơn đỏ rực xinh đẹp quyến rũ, khuyển đảo chúng sinh cõi hồng trần!”.

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, một thanh âm nũng nịu của mỹ nữ da mềm không xương vang lên.

“Thượng gia, ngài ngồi ở đây đi, đợi thiếp vào thay xiêm y xong sẽ ra múa cho ngài xem”.

“Được được được!”. Gã đàn ông liên tục nói, trong giọng nói khàn khàn của gã khó nén sự nôn nóng: “Tiểu mỹ nhân, nàng phải nhanh lên chút đó.”

“Thiếp biết rồi, ngài cứ ngồi uống chén trà sâm này trước đi, thiếp sẽ ra liền”.

Bức rèm che phe phẩy, một mùi hương phấn hoa sức nức bay đến, mỹ nữ áo đỏ xinh đẹp bước vào bên trong định cởi bỏ xiêm y, thân thể bỗng mềm nhũn, ngã nhào xuống đất. Trước khi chạm đất nàng được một cánh tay dài đỡ lấy, sau đó được ẵm lên đặt nhẹ nhàng xuống giường.

“Rất biết thương hương tiếc ngọc nha.”. Mối Phong Tịch khẽ động dậy, một luồng âm thanh nho nhỏ phả bên tai Phong Tịch.

“Mặc cái kia vào.”. Phong Tịch chỉ chỉ bộ váy lưới đang vắt trên bình phong, cũng truyền âm lại cho Phong Tịch.

“Vì sao?”. Phong Tịch nhìn bộ quần áo đỏ như lửa kia, màu sắc thật là chói mắt!

“Khiêu vũ.”. Phong Tịch thản nhiên nói.

“Sao phải khiêu vũ?”. Phong Tịch hỏi lại.

“Không phải cô muốn đuổi theo Đoạn Hồn Môn sao, cái gã Thượng Dã ngoài kia là đầu mối đấy.”. Phong Tịch lại chỉ vào đồng son phấn trang sức trên bàn trang điểm: “Tự mình làm đi, nhanh lên một chút.”

“Hồ ly đen, người điên rồi! Kêu ta múa lại điệu mỹ nhân kia vừa múa? Ta không làm!”. Phong Tịch nhìn hấn không thể tưởng tượng nổi, chẳng hiểu sao hấn lại nghĩ ra cái trò này, bảo nàng nhảy múa? Chịu thua hấn luôn!

“Lần trước ta bắt được một tên ở hồ Trường Ly thà chết cũng không khai, cho nên cô phải dụ gã vô tình nói ra mới được, nếu không cô vĩnh viễn không thể tìm thấy Đoạn Hồn Môn. Nhớ kỹ, chỉ cần dụ gã nói ra Kỳ Di đang ở đâu thôi.”. Phong Tịch không để ý đến nàng nữa, nói xong liền đi ra ngoài bình phong, nghĩ nghĩ cái gì bên quay đầu lại cười: “Còn chuyện cô có thể khiêu vũ hay không thì cả cô và ta đều biết mà. Bạch Phong Tịch thông minh tuyệt đỉnh, xem qua là nhớ, và lại cái điệu múa này sao so được với...”

Hấn còn chưa nói xong, ánh mắt đôi bên đã chạm vào nhau, cả hai cặp mắt đều sắc bén sáng rực như có thể nhìn xuyên thấu ba kiếp của đối phương!

“Đồ con hồ ly đen chết tiệt, con hồ ly đen xảo quyệt!”. Phong Tịch nghiêng răng nghiêng lợi.

“Người bên ngoài không chờ kịp nữa đâu đó.”. Phong Tịch chỉ vào Thượng Dã, sau đó xoay người đi ra ngoài bình phong để cho Phong Tịch thay y phục.

“Múa một điệu xinh đẹp à, đúng là ta đã từng làm chuyện này.”. Phong Tịch riu rít nhấc lấy bộ váy lưới đỏ rực bốc lửa, tươi đẹp như mây, nét cười trong mắt tuôn ra dịu dàng: “Đối với chuyện cả đời chỉ làm một lần, Phong Tịch ta đương nhiên sẽ làm tốt, đồng thời còn muốn làm hoàn hảo không tỳ vết mới được! Ha ha...”

“Tiểu mỹ nhân, nàng thay xiêm y xong chưa?”. Thượng Dã ngoài rèm thúc giục.

“Đến rồi đến rồi!”

Âm thanh nữ nhi nũng nịu véo von, rèm che khẽ phe phẩy, ánh sáng điểm lệ chợt lóe lên, một mỹ nhân thẹn thùng bước ra. Mái tóc mây của nàng búi cao, khuôn mặt che bởi tấm voan mỏng, bộ váy lưới đỏ nhẹ quấn quanh người, tay cầm dải lụa xanh, đôi chân trần trắng nõn như sen ngọc đập sóng bông bênh, phiêu nhiên bước đi, lồi cuốn tầm mắt, thắm đỏ dưới chân nàng như biến thành dòng nước đỏ sâu thẳm, nâng đỡ một đóa Hồng Liên tuyệt thế.

Thượng Dã đang ngồi trên ghế vừa thấy đã bị hút hồn.

Phía sau rèm có tiếng sáo nhẹ nhàng vang lên phảng phất như ngón tay ai khẽ gõ ngọc bội, âm thanh trong trẻo giòn giã làm cho tinh thần con người trở nên thoải mái, rồi đột nhiên âm thanh chuyển hóa thành mềm mại tươi đẹp, điểm lệ quyến rũ, tựa như mỹ nhân kiều mị ngâm ca, dây dưa triền miên...

Đóa Hồng Liên điểm lệ nhanh chóng múa theo tiếng sáo, chiếc eo nhỏ thắt tha lắc lư, cả mùa xuân tràn đến vô hạn; ngón tay mềm ôn nhu vươn ra như tơ xuân giăng kín; dải lụa xanh ôm trọn khoảng không đan thành vạn sợi nhu tình... Ngón chân nàng khẽ điểm, đôi chân ngọc nâng khẽ giờ lên câu hò; đôi mày liễu khiêu khích, sóng mắt nàng lưu chuyển nhiếp phách. Vải lụa mỏng trên khuôn mặt nàng lay động nhân tâm, phe phẩy khiến cho người ta ngứa ngáy, chiếc váy đỏ tung bay như sóng, mái tóc đen dài liếm trộm đôi má thom, giọt mồ hôi rơi rớt như tuyết ngọc, thân thể mềm mại hết sức xinh đẹp xoay tròn, tựa như cây đào phấn múa đến trăm mị nghìn kiều, như đóa mẫu đơn múa đến quốc sắc thiên hương, lại tựa một góc hải đường múa đến phong tình vạn chủng...

“Tiểu mỹ nhân, mau cho gia ôm một cái! Tiểu mỹ nhân, đừng nhảy nữa, để cho gia ôm một cái!”. Thượng Dã không tự chủ được đứng dậy đi về phía

trước, miệng thì thảo lảm bảm. Gã đã mất hồn bởi mỹ nữ trước mặt, mắt liên tục di chuyển theo nhịp bước điệu múa, lòng tràn đầy thỏa mãn, bộ não cũng chỉ nghĩ đến hình bóng nàng, thậm chí phải ôm được báu vật tuyệt thế kia!

Nhưng mỹ nhân trước mắt vẫn đang xoay tròn, mỗi khi gã chạm tay vào thì nàng vội nhảy đi, khiến gã vô cùng muốn nắm bắt, cơ thể bức bách căng thẳng vừa chậm chạp vừa ngu ngốc.

“Thượng gia.”. Tiếng nói nhẹ nhàng mềm mại của mỹ nhân vang lên ngọt ngào như tiếng oanh yến: “Ngài hấp tấp quá đi, chờ thiếp múa xong rồi cho ngài ôm nhé! Kỳ gia lần trước còn xem người ta khiêu vũ trọn vẹn, ngài cứ như vậy chẳng phải chê thiếp múa chẳng đáng xem sao?”

“Tiểu mỹ nhân, gia thật sự không chờ nổi nữa!”. Thượng Dã đợi đúng cơ hội nhào về phía nàng, cho rằng đã ôm được mỹ nữ trong tay, ai ngờ chỉ lao vào khoảng không, lao đảo thiếu chút ngã xuống đất.

“Thượng gia, ngài không thể giống Kỳ gia ngồi yên xem thiếp múa hết sao?”. Mỹ nhân phía sau yêu kiều oán trách: “Kỳ gia lần trước khen thiếp mãi đấy.”

Thượng Dã chuyển người ra sau chụp người đẹp: “Mỹ nhân yêu dấu của ta ơi, họ Kỳ có cái gì tốt đâu, hiện giờ lại còn bị giam ở Kỳ Tuyệt Viện, sao mà bằng Thượng gia ta tiêu điều tự tại...”. Vừa nói đến đây, thân người gã đột nhiên run lên, sau đó ngã sấp xuống đất, đôi mắt tròn to, vẻ mặt khiếp đảm, không thể nào lên tiếng hay nhúc nhích.

“Động tác của người nhanh thật!”. Phong Tịch dừng khiêu vũ, ngồi xuống ghế, kéo tấm lụa mỏng trên mặt ra, đuổi người dân gần cốt, sau đó thở dài nhẹ nhõm. Điệu múa lúc này tiêu hao không ít sức lực của nàng, chỉ lo nhảy không giống sẽ bại lộ chân tướng.

Phong Tịch phía sau rềm bước ra, khẽ cười nhạt, đôi mắt luôn lúng lờ khó nắm bắt của hắn bây giờ tựa như kim châm bám sát Thượng Dã.

Thượng Dã bị nhìn chằm chằm chỉ cảm thấy toàn thân rét run, ánh mắt ấy như hai thanh kiếm sắc bén muốn đâm thủng người gã, lại dường như muốn khoét mắt gã đi, vô cùng tàn nhẫn ác liệt! Gã vốn sợ hãi lại càng hoảng loạn hơn, trên trán toát đầy mồ hôi hột.

Hai người kia là ai? Sao mình không phát hiện ra bọn họ? Bọn họ có mục đích gì? Vì tiền sao? Thượng Dã nghi ngờ nhưng chẳng thể động đậy, cũng không thể lên tiếng.

“Aizzz, đệ nhất phú hào Hoa Quốc mà có bộ dạng này sao?”. Phong Tịch nằm nghiêng trên ghế mềm, liếc mắt nhìn Thượng Dã run rẩy dưới đất.

Phong Tịch nghe thấy vậy liền nhìn sang người đang dựa trên ghế, bộ váy lưới rực lửa, hơi thở gấp gáp, mái tóc mây buông xõa vô trật tự, một tay nàng chống sau gáy, một tay miến cường quạt, đôi mắt khép hờ, tựa như một đoá Hồng Liên say nồng không thắng nổi ma lực của rượu, mệt mỏi và lười biếng.

“Quen biết cô mười năm, đây là lần đầu tiên ta thấy cô mặc trang phục như vậy.”. Phong Tịch đến gần bên ghế, thắt lưng hơi cong cúi xuống nhìn Phong Tịch. Ánh mắt hắn vốn băng giá bất chợt nổi lửa, bàn tay khẽ duỗi ra quần lấy dải lụa xanh trên cánh tay mềm mại của nàng: “Hóa ra...”

“Hóa ra cũng xinh đẹp tuyệt trần có phải không?”. Phong Tịch không đợi hắn dứt lời, cổ tay di chuyển, dải lụa xanh thu hồi từng đoạn từng đoạn, Phong Tịch cũng nương theo dải lụa xanh từ từ cúi gần xuống khuôn mặt nàng: “Công tử, một chút nhan sắc của thiếp đây có vào được trong mắt của ngài?”.

“Nàng thật xinh đẹp như hoa, thanh tú như nước.”. Phong Tịch nắm chặt dải lụa trong tay, nhẹ nhàng cười nói.

Vào lúc này có một người hơi ngửa ra, một người khom lưng xuống, một người xinh đẹp như ánh bình minh, một người âm áp ôn nhu như ngọc; một người mềm mại động tâm, một người thâm kín đưa tình; một người vươn đầu ngón tay nhỏ bé ra như muốn bám víu phu quân trước mắt, một người cánh tay khẽ cong lại muốn ôm trọn vòng eo giai nhân; dải lụa xanh thắt chặt hai người, khoảng cách đôi bên chưa đến một thước, hơi thở phảng phất bên gò má, đôi mắt chăm chú nhìn nhau, giống hệt một bức họa tài tử giai nhân hoàn mỹ.

Bỗng tiếng lụa “Vèo” rách toạc phá tan bầu không khí hoàn mỹ, một người ngã “phịch” xuống ghế, một người liên tiếp lui về sau, trong nháy mắt sắc mặt cả hai trắng bệch như tờ giấy.

“Hi hi, vẫn bất phân thắng bại.”. Phong Tịch vút nửa đoạn lụa xanh trong tay, hít thật sâu hồi phục khí huyết đang cuộn cuộn trong cơ thể: “Thế nên người cứ thừa nhận ‘Bạch Phong Hắc Tịch’ đi, muốn sửa thành ‘Hắc Tịch Bạch Phong’ à, phải tu luyện lại.”

“Khụ...”. Phong Tịch ho khan, hơi thở hỗn loạn, khuôn mặt anh tuấn vừa đỏ vừa trắng, lát sau mới khôi phục bình thường: “Chẳng trách người đòi bảo độc nhất lòng dạ đàn bà, cô bắt ngờ thì triển ‘Phượng Khiếu Cửu Thiên’, suýt chút nữa tiêu trong tay cô rồi!”

“Người chả phải cũng dùng ‘Lan Âm Thiên Hạ’ ư?”. Phong Tịch không hề xấu hổ: “Hồ ly đen, người nói trên đời này còn ai có thể đỡ được ‘Phượng Khiếu Cửu Thiên’ của ta và ‘Lan Âm Thiên Hạ’ của người hay không? Mỗi lần muốn sử dụng đều phải kiểm người, thật mất hứng!”

“Lần sau cô có thể đi tìm Ngọc Vô Duyên.”. Phong Tịch bỗng nghĩ đến Ngọc Vô Duyên xa rồi thế tục kia: “Thử xem cái danh hiệu công tử đệ nhất thiên hạ của hắn có xứng đáng hay không.”

“Ngọc Vô Duyên à, người ta được xưng là đệ nhất thiên hạ không chỉ có mỗi võ công đâu, còn phải bàn về nhân phẩm nữa.”. Phong Tịch nghe thấy thế nhìn thẳng vào Phong Tịch, tựa như muốn moi ra cái gì đó từ trong mắt hắn: “Người lại mưu tính gì nữa đây?”

“Cô hỏi thì ta đáp thôi, sao kêu ta mưu tính.”. Phong Tịch dời mắt nhìn ngón tay như ngọc: “Thế nào? Cô cũng cho rằng Ngọc Vô Duyên là đệ nhất thiên

hạ?”

“A ha ha, người cảm thấy khó chịu hả?”. Phong Tịch khẽ cười, sau đó đứng dậy, ngáp một cái thật to, đi vào trong vén rèm lên: “Được rồi, người đi tìm Kỳ Di đi, ta cần ngủ một chút. Giường co hơn nửa đêm buồn ngủ quá. Ôi, cái giường này thật thoải mái, vừa thơm vừa mềm, khó trách nam nhân các người thích đến hoa lâu.”

“Nữ nhân, cô muốn ngủ ở đây? Coi chừng ngày nào đó cô sẽ chết vì cái tật xấu tham ăn tham ngủ này!”. Phong Tịch hết cách nhìn nàng, đây là chỗ để nàng ngủ hả?

“Trừ phi con hồ ly đen nhà người muốn giết ta, còn không thì sao ta có thể chết dễ dàng như vậy?”. Phong Tịch tung chiếc chăn gấm, chui vào trong.

“Thế nào? Không phải cô một mực muốn đuổi theo Đoạn Hồn Môn ư? Bây giờ đáp án ở phía trước thì cô lại bỏ cuộc? Đúng là không giống Bạch Phong Tịch chút nào!”. Phong Tịch cười mỉa mai.

“Thì nhất định là Kỳ Di bị giam ở Kỳ Tuyết Viện gì đấy, bằng bản lĩnh của người đương nhiên là làm chuyện này dễ như trở bàn tay, cần gì ta phải đi chứ. Xong xuôi rồi tìm người hỏi là được. Người điểm huyết gã Thượng Dã và mỹ nhân áo đỏ kia chỉ ít cũng phải bốn canh giờ sau mới giải được, bởi vậy ta nên ngủ thật ngon, chừng nào người quay về rồi kêu ta dậy.”. Phong Tịch ngáp một cái, xoay người tự động ngủ.

Phong Tịch nhìn Phong Tịch sau màn trướng, cả người nàng đã vùi vào chăn, chỉ còn lại mái tóc dài rũ xuống giường. Hắn thở dài xoay người đi ra khỏi cửa phòng. lát sau hắn quay lại cầm một sợi dây thừng trong tay quấn mấy vòng trói chặt Thượng Dã, trói xong thì ánh mắt liếc về chiếc bình hoa màu lam trên bàn, cười quý dẽ, khiêng nó đặt lên người gã.

Thượng Dã đáng thương nằm trên mặt đất, không thể cử động cũng không thể nói năng, chỉ có thể trơ mắt nhìn người ta định đoạt.

Lúc Phong Tịch rời đi khoảng vài phút, Thượng Dã cẩn thận đem hết khí lực toàn thân di chuyển tay chân nhưng tứ chi vẫn không thể cử động.

Sao bọn họ phải tìm Kỳ Di? Tìm Kỳ Di vì thứ gì? Chẳng lẽ... Thượng Dã bỗng cả kinh, trong lòng lạnh lạnh! Chẳng lẽ là vì...

“Ha ha... Thượng Dã, khó chịu lắm phải không?”

Trong phòng yên tĩnh bỗng vang lên tiếng cười giòn tan, Thượng Dã cố gắng quay đầu lại, khỏe mắt chỉ thấy một góc áo trắng.

“Thượng Dã, nói cho ta biết, vì sao người và Kỳ Di mua người của Đoạn Hồn Môn giết Hàn gia cướp linh dược?”. Người áo trắng tựa như thông cảm cho sự đau khổ của gã, gấp người lại cười tủm tỉm, mái tóc đen dài phủ mặt đất, che khuất nửa dung nhan của nàng.

“A, ta quên người bị điểm huyết.”. Thấy gã không trả lời, Phong Tịch phát tay áo giải huyết: “Nói cho ta nghe người biết được gì rồi.”

“Các người là ai?”. Thượng Dã mở miệng hỏi.

“Đây không phải là điều người nên hỏi.”. Phong Tịch vươn một ngón tay nhẹ nhàng lắc lư: “Ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của ta, người và Kỳ Di đều là đại phú hào, không phải người trong chốn võ lâm, tại sao muốn cướp phương thuốc của Hàn gia? Vì một phương thuốc mà tiêu diệt toàn bộ người nhà họ Hàn, chuyện này ta nghĩ mãi không ra.”.

Thượng Dã nghe thấy câu hỏi của nàng đã quay sang chỗ khác, không rảnh để ý.

“Trả lời ta.”. Phong Tịch đến trước mặt gã, nụ cười không thay đổi, thần tình thoải mái nhẹ nhàng: “Muốn phương thuốc Hàn gia làm gì?”

Thượng Dã vẫn không lên tiếng, nhắm mắt lại.

“Thượng Dã, ta không phải người tốt đâu.”. Thanh âm Phong Tịch bỗng nhiên vừa nhỏ vừa kéo dài, làm tự đáy lòng người khác dâng lên nỗi hoảng sợ: “Đôi khi để đạt được mục đích, ta hay dùng một số thủ đoạn khác thường.”

Thượng Dã vẫn không nói gì.

“Thượng Dã, người có biết chiêu ‘vạn kiến cần tìm’ không? Không biết cũng không sao.”. Phong Tịch cười ngọt ngào, ngón tay nhẹ nhàng điểm vào người Thượng Dã, sau đó sửa dáng ngồi nhàn nhã: “Bây giờ thì biết chưa?”.

Biểu tình của Thượng Dã đột ngột thay đổi, thân thể run lên, bình hoa đỏ xuống đất, Phong Tịch giơ tay đón được. Mà cả người Thượng Dã xoắn lại, không gãy dựa được, ngũ quan nhũn chặt, liều mạng cắn môi, hết sức thống khổ.

“Ta cho rằng còn có kẻ đứng sau các người. Với tài sản to lớn cả quốc gia của hai người quả thật có thể mua chuộc được Đoạn Hồn Môn, nhưng mà các người lại không có lý do gì để mua chúng.”. Phong Tịch ngồi xổm trên đất bên cạnh Thượng Dã, biểu cảm trên mặt trong phút chốc trở nên lạnh lẽo: “Kẻ kia là ai? Kẻ vì phương thuốc mà sát hại hơn hai trăm bảy mươi người Hàn gia là ai?”

Thượng Dã chợt ngẩng đầu, đỏ mặt hôi lạnh, thờ dốt nói: “Cô giết ta đi! Ta quyết không nói!”

“Thà chết cũng không nói?”. Phong Tịch cười nhàn nhạt bảo: “Chiêu ‘vạn kiến cần tìm’ này khó chịu lắm đúng không, ta còn có nhiều thủ đoạn khác khó chịu hơn đây. Người muốn ném thử từng cái?”

Thượng Dã nghe vậy ánh mắt co rút sợ hãi, chợt nghĩ nếu như mình tiết lộ ra... thì không chỉ mình chết không có chỗ chôn, mà cả Thượng gia, Kỳ gia cũng phải chịu hậu quả thâm hơn cả Hàn gia.

“Ngươi không sợ sao? Muốn thử mấy cái khác thật hả?”. Thanh âm Phong Tịch mềm mại hơn cả gió xuân nhưng Thượng Dã nghe thấy còn kinh sợ hơn tiếng ma quỷ.

Thượng Dã nhìn nữ tử cười khéo léo trước mặt, cổ nén đau đớn do vạn con kiến đang cắn rách cổ họng, khẩn cầu tuyệt vọng: “Cô nương, cầu xin cô cho tôi chết thoải mái đi!”

“Ha ha... Đúng là chết cũng không chịu nói!”. Phong Tịch bỗng cất tiếng cười lớn, không sợ người khác giết mình. Nàng phát ồng tay áo, giải trừ sự thống khổ của Thượng Dã: “Thượng Dã, ta sẽ không giết ngươi.”

Thượng Dã nghe vậy vui mừng, nhưng câu nói kế tiếp của Phong Tịch lại đưa gã vào địa ngục!

“Ngươi không tiết lộ bất cứ tin tức nào cho ta, thế nhưng nếu chủ nhân của ngươi biết được ngươi bị bọn ta bắt, khi đó... Ngươi nói xem hắn sẽ làm gì với ngươi đây?”. Phong Tịch phui phui tay đứng dậy, hất mái tóc dài che khuất bên mặt, nửa mảnh trắng tuyết hiện ra trên trán.

“Cô... cô... cô là...”. Thượng Dã run giọng kêu lên.

“Đến giờ mới biết ta là ai à? Ngươi cứ nói với chủ nhân của ngươi, chỉ là... ta lo lắng y càng muốn lấy mạng của ngươi hơn nữa.”. Phong Tịch cười vui vẻ, nghiêng tai lắng nghe, trong mắt lóe lên tia sáng thú vị: “Suyt... Ngươi nghe đi, có rất nhiều tiếng bước chân đang tới đây, rất nhanh thoắt tất cả người trong thành Khúc sẽ biết Thượng đại gia ngươi bị trói trong phòng.”

“Không...”. Thượng Dã nhìn người áo trắng đang đẩy cửa sổ, không khỏi hoảng sợ kêu lên, bây giờ gã thà chết cũng không muốn ai biết được chuyện này.

Phong Tịch quay đầu lại thấy Thượng Dã hoảng sợ đến mức toàn thân run rẩy, nàng cười cười: “Ha ha... Thượng Dã, ngươi vốn có thể an hưởng phú quý, chỉ tiếc... chuyện này coi như trừng phạt việc ngươi hại Hàn gia!”

Nói xong nàng nhẹ nhàng tung người biến mất trong đêm đen, thanh âm trong gió tỏ vẻ không cam lòng: “Xem ra ta phải đi hỏi con hồ ly đen kia rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Cô láng giềng phía đông

Trên chiếc bàn tròn trái khảm màu xanh nhạt có đặt một tấm kim bài bằng vàng sáng chói và một chiếc khăn tay màu hồng.

“Ngươi chỉ kiếm được hai thứ này?”.

Trong nhà trọ “Phong Nhã” lớn nhất thành Khúc, ở giữa phòng khách có tên chữ “Thiên”, Phong Tịch đi vòng vòng quanh chiếc bàn tròn, nàng không hiểu rốt cuộc con hồ ly đen kia tính làm gì với hai món đồ này.

“Nhìn kỹ đi.”. Phong Tịch bưng chén trà lên khẽ nhấp một ngụm, ừm, không sai, đúng là hương thơm nồng nàn của trà Vũ Diệp Hoa Quốc.

“Có gì lạ hả?”. Tay trái Phong Tịch cầm kim bài, tay phải nhặt lấy chiếc khăn lụa, nàng nói: “Kim bài này cũng giống mấy kim bài bình thường thôi, chỉ có hoa văn trên chiếc khăn thì hơi đặc biệt tí, ừ, còn thêu rất khéo nữa.”

“Cô thấy tấm kim bài kia không?”. Phong Tịch đặt chén trà xuống, lấy tấm kim bài bằng vàng trong tay nàng: “Kim bài của các quốc gia Đông Triều đều có bảy mạch, cô xem tấm kim bài này đi, ngay chỗ đuôi nó có thêm một mạch, tất cả các cửa hàng vàng bạc của nước Hoa bán ra kim bài đều có ký hiệu như vậy.”

“Hi hi, ta không giống ngươi rành vàng bạc châu báu, hương xa mỹ nhân, đương nhiên chỉ có ngươi thấy rõ thôi.”. Phong Tịch vẩy vẩy kim bài và tấm khăn lụa trong tay: “Ngươi lấy được kim bài này ở hồ Trường Ly?”

“Khi chúng ta đến hồ Trường Ly thì đã chậm một bước, Đoạn Hồn Môn trốn cả rồi. Ta có bắt được một người trong môn nhưng hắn lại tự sát, sau đó ta khám xét thì phát hiện ra tấm kim bài trong người hắn.”. Phong Tịch lấy tay nghịch nghịch tấm kim bài.

“Bởi vậy nên ngươi tới thành Khúc tìm Kỳ Di, chủ nhân của Kỳ gia?”. Phong Tịch lại suy đoán.

“Đúng vậy, ai ngờ lại chậm chân nữa. Kỳ Di mất tích, thế nên ta tới tìm Thượng Dã.” Phong Tịch thả tấm kim bài xuống nói.

“Sao ngươi biết Thượng Dã cũng có liên quan đến chuyện này?”. Phong Tịch hỏi lại, nàng tự nghĩ, đâu có manh mối nào chứng minh Thượng Dã liên quan đến Đoạn Hồn Môn.

“Ta không biết.”. Phong Tịch đáp: “Ta chỉ đánh cược thử thôi! Dù sao Đoạn Hồn Môn hay nhận tiền mà tài sản của Thượng Dã cũng không thua gì Kỳ Di, kết quả là Thượng Dã cũng có liên quan đến, hơn nữa lại còn mật thiết hơn cả Kỳ Di.”

“Hừ! Nói ra thì đêm qua ta bị ngươi lợi dụng.”. Phong Tịch hừ lạnh nói.

“Phải nói là hợp tác.”. Phong Tịch cười ranh mãnh.

“Ta còn có chuyện nghĩ không ra, bằng tài lực của Kỳ Di và Thượng Dã, nếu cần linh dược của Hàn gia thì có thể bàn thắng với lão Hàn, bao nhiêu cũng được, cần bản không cần đến phương thuốc, lại càng không phải nói tới tiêu diệt toàn bộ Hàn gia!”. Phong Tịch nghĩ mãi không thông.

“Ta cho rằng nguyên nhân nằm trên chiếc khăn này.”. Phong Tịch mở chiếc khăn lụa hồng nhạt, đầu ngón tay vẽ theo hình thù trên đó.

“Đây là thứ đêm qua ngươi tìm thấy ở Kỳ Tuyệt Viện? Còn Kỳ Di đâu?”. Phong Tịch cũng nhìn chiếc khăn tay.

“Ta tìm thấy thi thể của Kỳ Di, hẳn đã sớm bị giết trong mật thất riêng. Mật thất này ngoài hẳn ra thì không ai biết, bởi vậy chết vài ngày rồi mà chưa ai phát giác.”. Đôi mắt Phong Tịch thoáng hiện lên tia sáng lạnh, hẳn nói tiếp: “Ta thấy chiếc khăn lụa này giấu trong một chiếc hộp gỗ khắc hoa, trông có vẻ rất bí mật nên tiện thể mang về luôn.”

“Sao ngươi dám kết luận chủ nhân của chiếc khăn có liên quan tới chuyện này? Trông màu sắc thì không chừng là nhân tình nào đó của Kỳ Di tặng cho hẳn, bởi vậy hẳn mới bí mật giấu giếm.”. Phong Tịch đoạt lấy chiếc khăn trong tay hẳn, nâng nhìn thứ màu sắc nồng nà chỉ có nữ nhân mới thích này, không thể tưởng tượng nổi một tên đàn ông mà dùng nó: “Vói lại nếu chủ nhân chiếc khăn có liên quan tới chuyện này thật thì ngươi tìm người đó thế nào?”.

Phong Tịch nghe vậy không khỏi lắc đầu cười: “Nữ nhân, cô trở nên ngốc nghếch từ bao giờ? Nhìn mãi cũng không ra sao?”

“Lẽ nào là hoa văn?”. Phong Tịch chăm chú nhìn kĩ hoa văn thêu trên lụa: “Trông giống hình con thú nào đó, có điều ta chẳng biết là con gì.”

“Ta và cô đều biết cả hai nhà đại phú Kỳ, Thượng đều không phải là người trong võ lâm, lại không thù không oán với Hàn gia, thế nên căn bản họ không có lý do gì mua sát thủ cướp phương thuốc.”. Phong Tịch lấy chiếc khăn từ trong tay nàng, giờ ra: “Vi vậy chắc chắn có người đứng sau chuyện này, sai khiến bọn họ mua chuộc Đoạn Hồn Môn, tiêu diệt Hàn gia. Mà với địa vị tài phú của họ thì khắp cả thành Khúc, thậm chí toàn bộ người trong Hoa Quốc đều phải nhất mực cung kính, nịnh nọt bợ đỡ, huống chi nói đến chuyện ‘sai khiến’.”

“Thế người có thể khiến bọn họ làm là...” Phong Tịch tỉnh ngộ.

“Người có khả năng khiến bọn họ bỏ tiền giao dịch với Đoạn Hồn Môn mà họ không dám trốn tránh chỉ có một chữ ‘Quyền’!”. Phong Tịch quả quyết nói, con ngươi hẳn trở nên sắc bén: “Bọn họ tuy có tiền, nhưng trên tiền còn có quyền!”

“Người sai khiến được bọn họ nhất định là người nắm quyền Hoa Quốc, mà hoa văn trên chiếc khăn này có liên quan tới người đó.”. Ánh mắt Phong Tịch cũng loé sáng nhìn chằm chằm vào Phong Tịch, không bỏ qua bất kỳ thông tin nào trong đôi mắt gian xảo này.

“Người này không chỉ muốn thuốc mà còn muốn cả phương thuốc, hơn nữa y không hy vọng trên đời này có ai lấy được phương thuốc ấy, bởi vậy mới sai người giàu có nhất Hoa Quốc là Kỳ Di và Thượng Dã đứng ra quan hệ với Đoạn Hồn Môn, vừa cướp thuốc vừa cướp cả phương thuốc, sau đó tiêu diệt Hàn gia. Nhưng mà y lại tính sai một bước, dù y có cướp được thuốc, diệt được Hàn gia thì Hàn lão gia thà chết cũng không chịu giao ra phương thuốc, ông ta chỉ giao cho cô.”. Phong Tịch suy đoán, ánh mắt phát ra quang mang trí tuệ.

“Y lại càng không nghĩ tới việc chúng ta đi điều tra chuyện này. Cô bảo cô bị Đoạn Hồn Môn tập kích ở thành Thái, có lẽ chúng muốn giết người cuối cùng của Hàn gia là Hàn Phác mà ra tay chưa thành đã dẫn cô đến nước Hoa. Trước đó, y cũng rất cảnh giác đi dò sào huyệt ở hồ Trường Ly nhưng bị ta tìm thấy, lấy được tấm kim bài tiết lộ thân phận Kỳ Di, vì vậy y vội giết Kỳ Di. Chẳng qua y không đụng vào Thượng Dã là vì không muốn hai người nắm giữ tài sản khuynh quốc này cùng chết gây ảnh hưởng đến kinh tế ổn định của Hoa Quốc. Còn chiếc khăn tay lụa này chính là tín vật y tặng Kỳ Di, cũng có thể do y làm rơi bị Kỳ Di nhặt được giấu đi.”

“Vậy tóm lại ngươi biết người này là ai?”. Phong Tịch nghiêng đầu hỏi.

“Cô thật sự không biết hoa văn này là gì à?”. Phong Tịch hỏi ngược lại, ngón tay chỉ vào hình thù trên khăn, trông như một mà cũng như hai hình.

“Không biết.”. Phong Tịch liếc mắt, thật sự chưa từng thấy qua loại thú này.

“Quá đáng tiếc.”. Phong Tịch tiếc rẻ nói.

Phong Tịch nhú mày, híp mắt, gạt chiếc khăn lụa trong tay hẳn: “Đừng có thừa nước đục thả câu, nếu ngươi không nói ta sẽ xé nát nó đấy!”

Có điều người đang đối mặt nàng chính là Phong Tịch mà nàng thân thiết đã mười năm, hẳn không thêm để ý nàng, xoay người thong thả chậm rãi bước về chiếc ghế rồi ngồi xuống, cầm chén trà lên ung dung thưởng thức.

Phong Tịch rộng rãi với ai chứ không hề có kiên nhẫn với hẳn, thân hình lóe lên như gió bay tới trước mặt Phong Tịch. Nàng duỗi tay gạt chén trà ném

lên bàn, sau đó siết chặt năm ngón tay túm lấy cổ áo hắn, lưng nàng hơi cong, áp sát gương mặt tuần tú kia: “Hồ ly đen, ngươi nói mau!”. Lời nói và hành động của nàng vô cùng lưu loát giống như hay luyện tập thường xuyên!

“Cô có cảm thấy chúng ta hiện giờ giống bức tranh kia không?”. Phong Tức vừa nói chuyện vừa giương hai tay ra nắm lấy vai Phong Tịch, cánh tay vận lực kéo xuống, Phong Tịch đứng không vững liền ngã vào vòm ngực hắn, nhất thời hai người dựa vào nhau thật gần, tựa như dung hợp thành một khối.

“Cũng có chút giống”. Phong Tịch liếc hoa văn trên chiếc khăn lụa: “Song như vậy mới giống đây!”

Nàng bỗng cong hai gối lại ngồi trên đầu gối Phong Tức, hai tay kéo cổ Phong Tức nghiêng về phía trước. Khuôn mặt hắn trắng nhợt, hô hấp không thuận, mà lúc nàng ngồi xuống, đầu gối Phong Tức cũng trùng đôn nghiêm trọng, rung động không ngừng, còn eo của Phong Tịch cũng không thể duỗi thẳng, thân thể càng dựa sát vào lòng Phong Tức, vai nàng lúc thì nghiêng về trước, lúc lại ngửa ra sau.

Nếu người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy hai người này tựa như một đôi tình lữ keo sơn, triền miên hòa thành một thể. Nữ nhân mềm mại nhào vào lòng tướng công, hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt nhu tình chân thành; Nam nhân tuần nhã hai tay ôm nường tử, khuôn mặt đẹp đẽ khẽ nghiêng, ánh mắt chàng lay động như nước. Ai thấy cũng sẽ bảo họ đúng là một đôi trời sinh! Chỉ có điều, đôi chân run rẩy, hai vai giật giật, sắc mặt lúc đỏ hồng lúc trắng xanh của hai người kia đã phá hỏng mỹ cảnh trước mắt, tựa như họ bị ép bởi một vật nặng nghìn cân đến mức không thở nổi.

“Hình này là cung cung và cự hư – dị thú giống nhau trong truyền thuyết, gắn bó như hình với bóng!”. Phong Tức nhẹ nhàng nói, mỗi lời phát ra đều ngập ngừng như có thứ gì đó bóp chẹt cổ họng.

“Cung cung và cự hư?”. Phong Tịch cũng từ từ thốt từng chữ, những đốt ngón tay ngọc ngà của nàng đã ánh màu tím đen.

“Tỷ tỷ! Tỷ ở đâu?”.

Bỗng có tiếng kêu của Hàn Phác vang lên, tiếp theo cửa phòng bị đẩy ra, Hàn Phác, Phượng Tê Ngô, Tiểu Nhi, Chung Ly, Chung Viên nối đuôi nhau đi vào. Năm người còn chưa kịp ngạc nhiên vì tư thế mờ ám của bọn họ thì đã nghe một tiếng “Àm!”, cả hai bóng người nhanh chóng lóe lên, chỉ trong chớp mắt chiếc ghế ngã tan tành trên đất. Hai người kia đáp xuống bình yên vô sự, mặt không đỏ, hơi thở không gấp, một người phui phui ống tay áo, người kia vuốt vuốt mái tóc dài, điệu bộ vô cùng nhân nhã, giống như vừa rồi chẳng có gì xảy ra.

Hàn Phác và Phượng Tê Ngô, một người tròn to hai mắt không hiểu chuyện gì, ngây ngốc nhìn người trong phòng, người còn lại sắc mặt trắng như tờ giấy, đôi mắt chột sáng chột tối.

“Ai! Hai người này lại tỷ thí nữa rồi!”. Tiểu Nhi nhìn hai người thì thào than thở.

“Ai! Lại phải bồi thường cho ông chủ nhà trọ cái ghế khác!”. Hai anh em sinh đôi cũng lên tiếng oán thán.

“Tỷ tỷ, các người đang làm gì vậy?”. Hàn Phác đi vào phòng nhìn Phong Tịch hỏi.

“Xem ‘Phượng Khiếu Cừu Thiên’ và ‘Lan Âm Thiên Hạ’ cái nào mạnh hơn.”. Phong Tịch nháy mắt nói.

“A.” Hàn Phác nhất thời hứng thú: “Vậy kết quả thế nào?”

“Ồi dào, vẫn như cũ.”. Phong Tịch thờ dài tiếc hận.

“Chung Ly, Chung Viên, các cậu chỉnh đốn chỗ này, một canh giờ nữa khởi hành.”. Phong Tức căn dặn.

“Tiểu Nhi, em cũng giúp Phượng cô nướng thu xếp đi.”. Phong Tức đảo mắt về phía Phượng Tê Ngô, nhàn nhạt phân công.

“Dạ.”

Anh em sinh đôi lên tiếng trả lời, sau đó lui ra, Tiểu Nhi cũng kéo Phượng Tê Ngô rời đi.

“Phượng mỹ nhân của ngươi hình như hiểu lắm rồi, thấy nàng có vẻ khó chịu.”. Phong Tịch cười cười suy ngẫm, nhớ lại vẻ mặt trắng bệch của Phượng Tê Ngô.

“Chúng ta có gì để người ta hiểu lắm hả?”. Phong Tức nhìn nàng hỏi ngược lại.

“Ách!”. Phong Tịch vừa nghe thấy bỗng giật mình, lời này là có ý gì? Mười năm qua hai người đều cãi nhau âm ỉ, có gì để người ta hiểu lắm đâu.

“Chớ có bóp nát chiếc khăn lụa cô đang cầm đó.”. Phong Tức nhắc nhở người đang dùng sức nắm chặt chiếc khăn trong tay.

“A.”. Phong Tịch buông tay mở chiếc khăn ra xem kỹ hình kỳ thú tương hổ trên đấy: “Ngươi nói đây là cung cung và cự hư trong truyền thuyết?”.

“Đúng vậy.”. Phong Tức gạt đầu, ánh mắt sâu thẳm như rơi vào trong hồi ức: “Nếu ta nhớ không lầm thì mười lăm năm trước hình như đã gặp qua loại dị thú này.”

“Ngươi gặp qua rồi?”. Phong Tịch vừa nghe không khỏi mở to mắt, dị thú trong truyền thuyết mà hắn cũng thấy rồi ư?

“Phải nói là ta gặp qua pho tượng của hai dị thú này.”. Phong Tức nói.

“Ở đâu?”. Phong Tịch truy hỏi.

“Hoa Đô!”. Phong Tức nhàn nhạt đáp.

Hai người bỗng nhiên không nói gì, mắt nhìn nhau, trong tích tắc cùng hiểu suy nghĩ của đối phương.

“Kỳ thật ta cũng không chắc lắm”. Lúc lâu sau Phong Tức mới nói.

“Đi xem rồi sẽ biết..” Con người Phong Tịch lóe lên sự thú vị.

“Tỷ tỷ, những người này vội vã như vậy, họ muốn đi đâu?”. Hàn Phác chẳng hiểu cũng không thể làm gì khác đành phải nhào người về cửa sổ nhìn đám đông đi tới đi lui trên đường: “Chẳng phải bảo Hoa Quốc là nước giàu nhất trong lục quốc sao? Thế nào mà vẫn còn nhiều người nghèo như vậy?”

“Đồ ngốc, những kẻ giàu có ở nước Hoa không phải là những bách tính bình dân.”. Phong Tịch đến bên cạnh cậu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy trên đường có rất nhiều người nghèo quần áo rách rưới và ăn xin tụ lại một chỗ.

“Vậy ai mới là kẻ giàu?”. Hàn Phác hỏi tiếp.

“Đương nhiên là những thương nhân, tham quan, quý tộc, vương hầu.”. Phong Tịch nhìn những người nghèo khó kia, giọng nói chột lạnh lẽo: “Dân thường mà sống khá cũng chỉ có thể ăn no!”

“Nếu những kẻ kia lắm tiền còn dân chúng lại nghèo, sao không bảo họ chia cho người nghèo một ít, vậy thì chẳng phải tất cả mọi người đều được ăn no mặc ấm sao?”. Hàn Phác suy nghĩ thế nào bỗng nói.

“Ha ha... Phác Nhi... đệ... sao đệ có cái ý tưởng như thế!”. Phong Tịch nghe vậy bỗng cười to, không biết nài cười vì sự ngây thơ của Hàn Phác hay là vì thói đời bất công.

“Không được hả?”. Hàn Phác bị Phong Tịch cười, khuôn mặt khô ngô không khỏi ửng đỏ: “Lẽ nào như vậy không tốt sao?”

“Phác Nhi, suy nghĩ của đệ rất tốt.”. Phong Tịch cười vỗ đầu Hàn Phác: “Nhưng mà trên đời này có mấy ai suy nghĩ được giống đệ? Lòng người, ai cũng vì tư lợi!”

“Y như một tờ giấy trắng, mặc cho cô vẽ vôi.”. Phong Tức nhìn Hàn Phác nói.

“Ta sẽ không vẽ gì, hết ta thà để một màu trắng vĩnh viễn.”. Phong Tịch nhìn Hàn Phác, trong mắt khắc sâu sự than thở: “Nếu không thể thì cứ mặc cho nó nhuộm đủ màu sắc của thế gian!”

“Hai người đang nói gì cơ?”. Hàn Phác nghe không hiểu ảo não nhìn họ.

“Những người nghèo này bị gì vậy?”. Phong Tịch không trả lời Hàn Phác, quay sang hỏi Phong Tức.

“Tối hôm qua có hỏa hoạn lớn ở thành Tây, cả một khu phố bị đốt cháy, cô lại chẳng biết gì, đúng là ngu như chết ấy. Cô có thể bình yên sống đến bây giờ thật đúng là kỳ tích!”

Phong Tức cười chế giễu, ánh mắt nhìn sang người trên đường: “Đám người này là những người mất nhà sau trận hỏa hoạn, còn có một số là ăn xin, dân nghèo trong thành.”

Phong Tịch trầm ngâm lắng nghe, lát sau nàng lờm Phong Tức, thần sắc khó giấu vẻ ngạc nhiên: “Người lại làm gì rồi?”

“Tỷ tỷ, sao vậy?”. Hàn Phác không khỏi hỏi: “Sao tất cả bọn họ đều chạy sang bên kia?”

“Bởi vì bên đó có người phát lương thực, phát bạc từ thiện!”. Phong Tịch nhìn Phong Tức đáp.

“Ai tốt như vậy a?”. Hàn Phác thắc mắc.

“Ta đang muốn biết từ bao giờ mà người nhân nghĩa nhân ái đến thế?”. Phong Tịch xoay người ngồi trên bệ cửa sổ, ánh mắt rơi vào Phong Tức đối diện, vừa cười vừa mỉa mai.

“Ta nghĩ hiện tại tất cả mọi người ở thành Khúc đều đang hiếu kỳ tại sao lại có trận hỏa hoạn vô lý ở nhà họ Thượng đêm qua.”. Phong Tức đi đến trước giàn hoa, giơ tay xoa xoa những đóa phong lan trên giàn: “Ngọn lửa này không chỉ thiêu hủy toàn bộ Thượng gia, tử thương vô số, mà còn liên lụy đến con phò bên cạnh.”

“Thiêu hủy toàn bộ Thượng gia?”. Phong Tịch nghe thế bật dậy nhưng vừa nhìn thấy dáng dấp nhàn nhã của Phong Tức, nàng lại ngồi xuống ghế, thoáng nghĩ rồi nhân tiện bảo: “Chẳng lẽ Thượng Dã tự thiêu?”

“Ừ.”. Phong Tức ngắt chiếc lá vàng héo trên cây, ngón tay khép lại, lúc mở ra chỉ còn một ít bụi lá rơi rớt trên giàn: “Hỏa hoạn là thật, gia tài bạc triệu bị

đốt là thật, người nhà tử thương cũng là thật, chỉ có tự thiêu là giả.”

“Hà, gã chạy thoát?”. Phong Tịch hiểu ra, nhàn nhạt nói bóng gió: “Thảo nào người đòi bảo vô thương bất gian [1], quả nhiên là gian trá!”

[1] Vô thương bất gian: Không gian trá thì không phải thương nhân. Không buôn bán sẽ không gian dối

“Đêm qua bị ta với cô làm âm ỉ, Thượng Dĩ sao dám tiếp tục ở lại thành Khúc, đương phiên phải thừa dịp kẻ kia còn chưa biết mà đào tẩu. Nửa đêm gã hấp tấp đánh xe mang theo vợ con trốn đi rồi. Trước khi đi còn phóng hỏa giả chết, chỉ tiếc, toàn những tỷ thiếp, tôi tớ Thượng gia chết trong lúc ngủ!”. Phong Tức chấp tay lại phui phui, tựa như muốn xua đi bụi lá còn sót lại trong tay, lại như đang vỗ tay khen Thượng Dĩ, khóe miệng cười nhẹ nhàng mà hàm chứa thâm ý sâu xa.

“Hắc hắc... Cái gã Thượng Dĩ này quyết định kịp thời, xử lý quyết đoán! Có thể mang vợ con theo, không mất tính người! Mà tài phú khuynh quốc, đáng bỏ thì bỏ! Đúng là có tính cách quyết liệt, bảo sao có thể trở thành đại phú Hoa Quốc!”. Phong Tịch cười lạnh, trong mắt hiện lên sự bội phục.

“Phải là người như gã mới có thể sống tốt ở nơi cá lớn nuốt cá bé này.”. Phong Tức nhặt một chiếc lá khô để sát mắt, nhìn kỹ những đường gân trên lá: “Gã hết sức thông minh, chỉ cần giữ được tính mạng thì còn có thể gây dựng lại gia nghiệp, tính mạng quan trọng nhất, có mạng mới có những thứ khác!”

“Ngươi giống như tận mắt thấy mọi việc gã đã làm vậy.”. Phong Tịch cau mày, ánh mắt rơi trên người hắn, mang theo sự thấu hiểu sắc bén.

“Ta đến Kỳ Tuyết Viện mà, sao có thể tận mắt thấy được.”. Phong Tức cười nhạt, ném chiếc lá khô vào trong giàn hoa: “Chẳng qua ta phái người tới Thượng gia, y nhìn thấy rồi báo lại cho ta thôi.”

“Ngươi... Ha ha... Quả nhiên!”. Phong Tịch chợt cười to đứng dậy, tay khẽ vỗ trán, năm ngón tay mở ra như muốn che đi đôi mắt: “Ta nên nghĩ đến việc này mới đúng, ngươi làm gì cũng có mục đích, làm chuyện gì cũng sớm tính toán cẩn thận! Ai, sao giờ ta mới hiểu ra!”

“Tỷ tỷ!”. Hàn Phác vốn ở một bên lẳng lặng nghe, khi thấy Phong Tịch cười to thì không khỏi kéo tay nàng, cậu cảm thấy tuy nàng đang cười nhưng thật ra lại chẳng hề muốn cười tí nào, bộ dạng không chút hài lòng, dường như đang đè nén nỗi đau buồn và sự phẫn nộ vào nơi rất sâu!

“Ta không làm vậy thì sao giống Phong Tức trong lòng cô.”. Phong Tức vẫn thản nhiên hờ hững như cũ.

“Chiều này rất hay!”. Phong Tịch vẫn chưa có cảm giác Hàn Phác kéo tay nàng, ánh mắt lơ lửng trên người Phong Tức, giọng nói mềm mại thì thào: “Từ lâu ngươi đã phái người mai phục ở Thượng gia, vậy thì mười phần tài sản của Thượng gia mang tiếng bị hủy trong lửa này, ít nhất cũng phải chín phần rơi vào tay ngươi! Với tài phú của nhà Thượng, ngươi chỉ cần rút một cọng lông nhỏ của chín con bò bỏ thí cho người bị hỏa hoạn và dân nghèo, thế là đạt được cái danh từ thiện, nghe đi nghe đi... không phải mới vừa rồi ai cũng bàn tán về hành động nhân nghĩa của đại hiệp Hắc Phong Tức sao? Khá khen cho một chiêu danh lợi song thu!”

“Ha ha...” Phong Tức cười lớn vỗ tay, vô cùng kiêu ngạo đắc chí: “Nữ nhân, trên đời này chỉ có cô hiểu rõ ta nhất!”

“Đúng!”. Phong Tịch tụt hứng ngồi lại xuống ghế: “Ngươi rõ ràng là một con hồ ly giáo hoạt, gian trá, tàn nhẫn, ích kỷ, máu lạnh, vô tâm, vì sao thế nhân chả ai nhìn thấy bộ mặt thật của ngươi, còn ca tụng ngươi là đại hiệp thiên hạ? Mắt nhìn của người đời rốt cuộc bị sao đây?”

“Ta chưa từng nói ta là người lương thiện, nghĩa hiệp, ai bảo thế nhân cứ một mực cho rằng ta đại hiệp nhân nghĩa. Mà hình như Hắc Phong Tức còn có phong thái nghĩa hiệp hơn cả Bạch Phong Tịch đó.”. Phong Tức vẫn cười như cũ, trong nụ cười hàm chứa sự đùa cợt: “Cô nói xem, là ta đối nhân xử thế quá thành công hay là thế nhân nhìn người quá thất bại?”

“Bách tính thành Khúc ca tụng ngươi thế mà giữa tiền tài với cứu người ngươi lại chọn tiền tài! Ngươi vốn dĩ có thể cứu người trong trận hỏa hoạn đó, nhưng ngươi thả thuyền vàng bạc đi trước cũng không muốn cứu trợ người đang nằm trong ngọn lửa! Sao ngươi có thể máu lạnh đến thế!”. Phong Tịch dựa hẳn người vào ghế, đầu ngửa về sau, năm ngón tay che khuất đôi mắt, giọng nói trầm thấp còn vương lại: “Sớm biết như vậy, đêm qua ta đã giết luôn Thượng Dĩ!”

“Chọn một trong hai thì đương nhiên ta sẽ chọn thứ có lợi cho mình.” Phong Tức thản nhiên nói, thần sắc ung dung tựa như không hề hổ thẹn với mấy lời lên án vừa rồi của Phong Tịch: “Huống hồ với tài sản của Thượng gia ta có thể cứu trên trăm nhà, còn tự đem tiền cứu người thì chỉ cứu được hơn mười người mà thôi.”

“Suy tính thật kỹ càng!”. Đầu ngón tay trên mặt Phong Tịch khẽ run: “Cuối cùng thì đêm qua ngươi đã làm bao nhiêu chuyện?”

“Cũng không ít đâu.”. Phong Tức di chuyển ngồi xuống chiếc ghế đối diện nàng, ánh mắt rơi trên người nàng, vừa nghiền cứu lại vừa mưu tính gì đó: “Nhưng mà ta nghĩ gì, cô đều đoán ra được hết.”

“Nếu tài sản Thượng gia đã rơi vào tay ngươi, vậy thì tài sản Kỳ gia chắc cũng khó thoát nhì?”. Thanh âm Phong Tịch mệ mòi rả rời.

Phong Tức cười không thành tiếng, đôi mắt phát sáng nhìn Phong Tịch tựa như nhìn con mồi trong lòng bàn tay: “Ngọc tuyết liên là linh dược quý hiếm, ngàn vàng cũng không thể mua nổi, thế nhưng ta không hề do dự dùng nó giải độc cho cô. Bây giờ ta hiểu rồi, cô đúng là không thể chết được! Nếu cô chết, còn ai trên đời này hiểu ta bằng cô đây, như vậy thì thật quá cô đơn mất hứng!”

“Thượng gia, Kỳ gia mất chủ, Kỳ gia đã loạn lại thêm con hồ ly này ở bên mưu tính, gia sản có rơi vào tay ngươi ta cũng không thấy kỳ lạ. Có điều là mấy cửa hiệu, cửa hàng vàng bạc của Kỳ gia trải rộng khắp Hoa quốc lẫn Đông Triều đều có quân sự trông coi. Bây giờ chủ nhân không còn, họ sẽ tự lập mình làm chủ, trở thành tài phú lớn nhất, chuyện này sao ngươi có thể bỏ qua? Vậy ngươi làm thế nào?”. Phong Tịch giãn khóe môi, khẽ cười châm

biếm.

“Đe dọa dụ dỗ, chỉ cần là người thì không thể tránh được!”. Phong Tức mở tay trái ra, năm ngón tay bắt thứ gì đó: “Tất cả sở hữu của Kỳ gia, Thượng gia ta đều nắm cả trong tay!”

“Nước Hoa giàu nhất là tại thành Khúc! Thành Khúc đã loạn, Hoa Quốc tắt động!”. Phong Tịch thở dài thật sâu: “Kỳ, Thượng vào túi người, nửa nước Hoa này vào túi người rồi! Đây mới là nguyên nhân người tới Hoa Quốc. Tuy ta quá rành người nhưng mỗi lần người ra tay vẫn khiến ta đổ mồ hôi lạnh!”

“Hoàng Triều có Huyền Tôn Lệnh, ta có nửa tài phú nước Hoa, cô nói xem chúng ta ai thắng ai thua?”. Phong Tức cười nhàn nhạt, ung dung như vương giả.

“Giang hồ, vương hầu quốc đô đều bị bàn tay người đùa bỡn, lòng dạ thâm sâu như vậy, suy tính tinh vi như vậy, ai mà so được!”. Phong Tịch hừ lạnh.

Phong Tức nghe vậy đứng lên đi đến trước người nàng, cúi xuống gần sát, hơi thở ấm áp thân mật của hắn phảng phất trên khuôn mặt nàng, cầm lấy bàn tay đang che khuất đôi mắt kia, nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Nữ nhân, cô tức giận, khó chịu là vì Kỳ, Thượng hay là vì... ta?”

Ánh mắt Phong Tịch như biển sâu không thấy đáy, tĩnh lặng đến mức không dậy nổi một gợn sóng, còn ánh mắt Phong Tức lại sáng như tuyết kiếm, muốn đâm vào nơi sâu nhất trong lòng nàng để tìm kiếm thăm dò. Cả hai ánh mắt thất chặt nhau, yên lặng nhìn đối phương, bên trong im ắng đến mức ngột ngạt, chỉ còn tiếng hít thở khàn trườn của Hàn Phác.

Sau một lúc lâu, Phong Tịch đứng lên đất Hàn Phác đang bồi rồi đi ra ngoài, vừa đến cửa nàng quay đầu lại nhìn Phong Tức.

“Người... mười năm không đổi!”

Tiểu Nhi đang thu dọn nữ trang, đôi lúc liếc nhìn Phượng Tê Ngô run run ngồi bên cạnh bàn, sắc mặt nàng vẫn lạnh lùng như trước, chỉ có cặp mắt tiết lộ ra nhiều tâm tình phức tạp.

“Phượng cô nương”. Tiểu Nhi khẽ gọi.

“Ừ”. Phượng Tê Ngô quay đầu, trong chốc lát nàng hoang mang như người ở phương nào.

Tiểu Nhi thấy thế chột thờ dài, vẫn cố mỉm cười hỏi nàng: “Cô nương đang suy nghĩ gì mà xuất thần vậy?”

“Phong cô nương”. Phượng Tê Ngô thành thật thừa nhận, mi tâm cau lại: “Nữ tử như vậy ta chưa gặp bao giờ.”

“Mỗi lời nói và hành động đều không hợp lẽ giáo, tùy tiện không kiêng dè còn hơn cả nam nhân”. Tiểu Nhi mỉm cười nhìn Phượng Tê Ngô: “Cô nương nghĩ như thế thật sao?”

“Đúng vậy”. Phượng Tê Ngô gật đầu, ánh mắt rơi vào khoảng không: “Rõ ràng nàng vô lễ vô quy nhưng lại làm cho người ta ngạc nhiên thần phục và hết sức hâm mộ, nữ tử như vậy, trên đời này chỉ có một!”

“Tiểu Nhi đi theo bên cạnh công tử đã năm năm, từ ngày đầu tiên đã biết đến người như Tịch cô nương, sau này cũng chỉ gặp được Tịch cô nương vài lần, mỗi lần có dịp gặp đều thấy cô ấy và công tử cãi nhau âm ỉ. Đã nhiều năm như vậy mà bọn họ chẳng hề thay đổi”. Tiểu Nhi nhìn Phượng Tê Ngô nói đầy ẩn ý.

Phượng Tê Ngô nghe vậy không khỏi nhìn về phía Tiểu Nhi, bản thân nàng là người thông minh lanh lợi, trên đường đi quen một số người bên cạnh Phong Tức, mặc dù nàng không nói ra nhưng đều biết họ là những người không tầm thường. Đó là những người hầu như Tiểu Nhi, Chung Ly, Chung Viên, trông nhỏ tuổi nhưng ai cũng có kỹ năng phi phàm, đối nhân xử thế vô cùng đặc biệt.

“Tiểu Nhi, em muốn nói gì cho ta biết sao?”.

Tiểu Nhi vẫn cười cười, chuyển mắt hỏi: “Cô nương nghĩ công tử là loại người gì?”

Là loại người gì?

Phượng Tê Ngô lặng lẽ hồi lâu mới nói: “Ta không rõ.”

Đúng vậy, mặc dù làm bạn với hắn mấy tháng nay nhưng nàng vẫn chẳng biết rốt cuộc hắn là loại người gì. Tuy hắn là người trong võ lâm nhưng có rất đông tùy tùng, ngôn hành cử chỉ ung dung lễ nghĩa, ăn uống ngủ nghỉ tinh tế khéo léo, đúng là còn được chú trọng hơn cả vương hầu quý tộc. Hắn gặp bất cứ chuyện gì cũng thông dong bình tĩnh. Không ai hiểu được suy nghĩ của hắn, tâm hồn hắn thâm trầm khó dò tựa như đêm đen sâu thẳm, bao la vô ngần chất chứa toàn bộ thiên địa, làm cho người ta không thể máy may nhìn thấu dù chỉ một chút.

“Không rõ tất cũng không hiểu. Bởi vậy cô nương cũng không cần nghĩ quá nhiều, công tử mời cô nương đồng hành chắc chắn sẽ đối xử tử tế với cô nương”. Tiểu Nhi đỡ nàng dậy: “Đồ đạc đã thu dọn xong, xe ngựa đã chờ ngoài quán trọ, chúng ta đi thôi.”

Hai người bước ra ngoài thì thấy cửa phòng Phong Tức bị đẩy “Ầm” một tiếng, Phong Tịch và Hàn Phác đi ra.

Trong khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, nàng thấy sâu trong đôi mắt người con gái phóng khoáng như gió kia có thứ gì đó mất mát và thất vọng, thoáng nhìn lại thì chỉ còn nụ cười trong trẻo tràn ngập, khiến người ta nghi ngờ mình hoa mắt. Nàng tiếp tục nhìn về người phía sau lưng Phong Tịch là Phong Túc. Hắn đứng trong phòng bình tĩnh thản nhiên, chỉ có đôi mắt hơi rù, che giấu con người đen như ngọc.

“Phượng mỹ nhân!”. Phong Tịch cười gọi giai nhân đang đứng trước mặt, nàng ta tựa như một cây mai lạnh giá trong tuyết, lạnh lùng mà ngạo nghễ, thanh cao mà tươi đẹp!

“Tịch cô nương”. Phượng Tê Ngô gật đầu trả lời.

“Ôi, chỉ cần thấy khuôn mặt cô thì mọi tức giận đều tan biến hết”. Phong Tịch kéo tay Phượng Tê Ngô, tay phải khẽ nâng cằm nàng, đùa giỡn như các thiếu gia Ngự Lăng phong lưu hay phóng ngựa dạo chơi trong chương Đài: “Tê Ngô, cô đừng đi theo con hồ ly đen kia nữa, đi theo ta đi, để ta được ngắm cô mỗi ngày.”

“Hề hề... Tịch cô nương, câu này của cô làm người ta tưởng cô là đàn ông đó.”. Tiểu Nhi nghe thế bật cười.

“Tiểu nha đầu”. Phong Tịch buông Phượng Tê Ngô ra, giơ tay gõ nhẹ vào đầu Tiểu Nhi: “Nếu ta mà là đàn ông thì sẽ lấy luôn hai người, một người xinh đẹp độc nhất vô nhị, một người trong sáng cười có lúm đồng tiền, như vậy có thể hưởng Tê nhân chi phúc [2] nha!”

[2] Tê nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống giàu sang, đồng thể thiết

“Hề hề... Không biết Tịch cô nương mà là đàn ông thì sẽ ra sao!”. Tiểu Nhi cười càng vui vẻ, ngay cả Phượng Tê Ngô cũng không nhận được mím cười nhẹ nhàng.

“Nếu ta là đàn ông, đương nhiên sẽ là công tử có nhân phẩm, tài hoa và dung mạo đệ nhất thiên hạ!”. Phong Tịch đồng ý nói.

“Tốt, Tịch cô nương, nếu cô là đàn ông, Tiểu Nhi nhất định sẽ cưới cô.”. Tiểu Nhi vừa cười vừa nói, đỡ Phượng Tê Ngô đi đến cửa nhà trọ.

“Ài! Đáng tiếc ông trời sinh ta ra làm nữ nhi, phụ lòng một giai nhân như thế!”. Phong Tịch thở dài oán thán tỏ vẻ buồn rầu.

“Ông trời sinh ra nữ nhi giống như tỷ thật là một sự si nhục!”. Bất thình lình, Hàn Phác ở phía sau tát cho nàng một gáo nước lạnh. Ôi, bà chị này không thể nói năng hành động như người bình thường được sao?

“Phác... nhi...” Phong Tịch quay người lại kêu một tiếng nhào nhẹt.

“Phượng tỷ tỷ, đệ đỡ tỷ xuống lầu.”. Hàn Phác lập tức bay như khói đến dìu Phượng Tê Ngô.

“Gió chiều nào nghiêng chiều ấy, học nhanh dữ.”. Phong Tịch lăm bắm bước xuống lầu.

“Đúng là một sự si nhục!”. Phía sau truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Phong Tịch quay đầu lại lườm Phong Túc, sau đó nhìn hai chiếc xe ngựa đỗ đằng trước liền tươi cười.

“Chung Ly, Chung Viên, các cậu và con hồ ly đen kia ngồi xe của Nhan đại ca, còn chiếc này ta và Phượng mỹ nhân ngồi.”

Phong Tịch bước đến nhẹ nhàng nhảy lên xe, sau đó nàng kéo Phượng Tê Ngô, Tiểu Nhi, Hàn Phác lên cùng rồi đóng cửa xe lại. Chung Ly, Chung Viên bên ngoài nhìn thấy hành động của nàng lập tức đỡ mặt.

“Công tử”. Chung Ly, Chung Viên quay đầu gọi Phong Túc.

Phong Túc nhìn chiếc xe ngựa cao cấp của mình, mi tâm nhíu lại: “Dẫn ngựa của ta đến đây, các cậu ngồi xe đi.”

“Dạ, công tử.”

*****

Giữa tháng ba đang là thời kỳ mùa xuân ấm áp, âm hưởng xuân ca vang vọng.

Sáng sớm, làn gió xuân lạnh lạnh thổi đi màn lụa sương mù, khẽ thấm ướt mặt trời rạng đông, cuốn đi mùi hương nồng nàn của hoa cúc đêm qua, sau đó kéo theo ánh sáng ban mai đỏ vàng lướt qua thủy tạ. Gió nhẹ nhàng uốn quanh hành lang, không làm động những hạt bụi nhỏ đang lẩn xuống mái ngói cẩm thạch của Lưu Ly Cung, hôn lên đôi má mỹ nhân đang ngủ say phía sau bức rèm.

Nàng tỉnh giấc, bàn tay khẽ vén rèm châu, nâng đóa hoa hải đường đang rù, nàng khoác áo choàng lụa màu tím, cầm chiếc gương soi màu xanh, vốc chút nước rửa khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành. Tay còn lại nhặt chiếc lược ngọc bích tết mái tóc bím, cài trâm san hô lên đầu, lại điểm thêm trang sức vàng óng ánh, dùng bút vẽ đôi mày ngài nhạt, tô đôi môi tươi tắn như ráng hồng, dung mạo mỹ lệ hơn trăm hoa, đẹp đến mức khuyên tâm thể nhân, đẹp đến nỗi ánh trăng hồ thẹn!

“Trên đời này chẳng ai đẹp hơn công chúa!”

Trong Lạc Hoa cung mỗi ngày đều vang lên tiếng ca ngợi của cung nữ Lăng Nhi theo hầu công chúa Thuần Nhiên.

Hoa Thuần Nhiên nhìn dung mạo tuyệt vời của mình trong gương đồng, khẽ mỉm cười, phát tay bảo cung nhân trang điểm lui ra.

Nàng dời gót ra khỏi điện, mặt trời đang chiếu qua màn sương, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, gió mai phớt qua, trăm hoa gập đầu.

“Công chúa, người có muốn sang Kim Thằng Cung dùng bữa sáng với đại vương không?” Lăng Nhi phía sau hỏi nàng.

“Không cần, truyền lệnh chuẩn bị ở Hiếu Yên Các, ta phải đến Minh Sắc Viên, hôm qua đóa mẫu đơn Mộc Tuyết đã kết hoa, nói không chừng hôm nay đã nở rồi.” Hoa Thuần Nhiên bước lên bậc thềm đỏ phủ sương được ánh dương quang chiếu rọi, quay đầu căn dặn dò Lăng Nhi: “Các người cũng không cần đi theo, mau làm việc đi.”

“Vâng! Công chúa!”. Lăng Nhi và các cung nhân lui ra ngoài.

Minh Sắc Viên là vườn hoa mà Hoa vương xây dựng riêng cho ái nữ độc nhất của mình. Vườn hoa này không giống với những nơi khác, ở đây chỉ có trồng mỗi hoa mẫu đơn, mà toàn là những loại nổi tiếng thiên hạ. Cả Đông Triều cũng chẳng có cái thứ hai như vậy, ngày thường trừ những cung nhân trồng trọt chăm sóc cây thì bất kỳ ai cũng không được vào khi chưa có sự cho phép của công chúa.

Giữa tháng ba, mẫu đơn nở rộ, trong vườn tràn ngập sắc đỏ, trắng, tím, vàng, Hoa Thuần Nhiên như bước vào vương quốc hoa, mùi hoa bay lên người, thấm vào y phục.

Nàng đi vòng qua những bụi hoa hình tròn đến giữa hoa viên, bên trong có một đóa hoa mẫu đơn.

“Đúng là đã nở rồi!”.

Nhìn đóa mẫu đơn đang vươn mình nở rộ, Hoa Thuần Nhiên không khỏi tươi cười.

Đóa mẫu đơn này không giống với bất cứ loài mẫu đơn nào trong vườn, cành lá cao thẳng ước chừng ba tấc, bông hoa nở to như cái bát, sắc đen như mực, nhụy trắng như tuyết, trên cánh hoa điểm chút sao vàng, trông vô cùng kỳ lạ.

“Mộc Tuyết... như mực như tuyết!”. Hoa Thuần Nhiên khẽ thốt lên. Nàng đưa tay vuốt ve cánh hoa như sợ làm rách nó, chỉ lấy đầu ngón tay chạm nhẹ, hơi cúi đầu ngửi một mùi hương thơm mát.

“Ừ! Thì ra trên đời này còn có mỹ nữ như vậy!”

Một giọng nói trong trẻo vang lên như đánh thức cả vườn mẫu đơn còn đang ủ ê, chưa trút nỗi sự buồn ngủ, cũng bất chợt làm Hoa Thuần Nhiên đang say mê ngắm hoa kia giật mình. Nàng ngẩng đầu nhìn quanh, hoa tràn ngập như biển, vết chân người xa xôi.

“Người ta bảo mẫu đơn là loài hoa quốc sắc thiên hương. Ta thấy mỹ nhân này mới là vua của các loài hoa!”

Âm thanh kia lại vang lên lần nữa phảng phất sự khen ngợi.

Hoa Thuần Nhiên theo tiếng nói nhìn qua thì thấy trên nóc nhà có một chàng trai áo đen và một cô gái áo trắng đang ngồi. Ánh mặt trời phía sau lưng họ tung tủa những điểm sáng lấp lánh, xua tan làn sương sớm, vương lại từng sợi từng sợi lưu luyến quấn quanh trên thân khiến dung mạo họ trở nên mơ hồ. Khoảnh khắc ấy, Hoa Thuần Nhiên tưởng như mình lạc vào ảo cảnh, chiêm ngưỡng tiên nhân.

“Hò ly đen, người nói xem cái câu ‘chìm sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn’ trong sách viết có phải là dành cho mỹ nhân kia không?”. Phong Tịch giọng chân đá đá Phong Tức ngồi bên cạnh.

“Vị mỹ nhân này mặt đẹp như hoa, tiếng nói như chim, tinh thần như trăng, dáng vẻ như liễu, xương cốt như ngọc, da trắng như tuyết, phong tư như nước thu, tâm hồn như thi ca, hoàn toàn xứng đáng!”. Phong Tức cũng gật đầu tán thưởng, cuối cùng còn thêm một câu: “Cô quả thực phải học hỏi người ta nhiều.”

Đây là lần đầu tiên Hoa Thuần Nhiên nhìn thấy Bạch Phong Hắc Tức, rất nhiều năm sau khi nàng đã già đi, nhìn dung nhan đầy những nếp nhăn trong gương đồng, vẫn có thể mỉm cười nhẹ nhàng thoải mái hồi tưởng lại ngày này, một buổi sáng hơi lạnh tràn ngập hương hoa và đầy bất ngờ.

“Hai vị từ trên thiên đình xuống hay được gió phương nào thổi đến?”. Hoa Thuần Nhiên ung dung cười chào hỏi hai vị khách ngoại lai kia. Mặc kệ họ từ đâu mà tới, buổi sáng hôm nay cũng hết sức thú vị.

“Ha ha...”. Phong Tịch nghe vậy bật cười: “Tiểu mỹ nhân, cô không sợ sao? Không sợ bọn ta là cường đạo hả? Bọn ta đến giật tiền cướp sắc đó nha.”

“Nếu tất cả các tên cướp đều có dung nhan xuất chúng, khí chất bất phàm như hai vị, thế thì Thuần Nhiên cũng muốn làm cướp.”. Hoa Thuần Nhiên vẫn không chút sợ hãi đáp.

“Hay hay hay!”. Phong Tịch nghe vỗ tay khen ngợi: “Không chỉ có dung mạo tuyệt vời mà lời nói lại càng khéo léo! Khá lắm, danh hiệu Đông Triều đệ nhất mỹ nhân này hoàn toàn xứng đáng!”

Sương sớm rót cuộc cũng không thắng nổi ánh mặt trời nên lặng lẽ trốn đi, nàng nhìn hai người trên nóc nhà, có lẽ do khoảng cách quá xa mà không thể thấy rõ dung mạo nhưng lại thấy trên trán họ có đeo trang sức một trắng một đen hình trăng khuyết, phản chiếu ánh mặt trời, lóe lên quang mang chói mắt.

“Nếu Thuần Nhiên không nhầm thì cô nương chính là người được thiên hạ xưng tụng kỳ nữ vô lâm Bạch Phong Tịch – Phong cô nương”. Hoa Thuần Nhiên chăm chú nhìn hai miếng nguyệt ngọc trên trán, thần nhiên nói tiếp: “Còn vị công tử đây chắc chắn là Hắc Phong Tức – Hắc công tử, người hay đi cùng Phong cô nương.”

“Ha ha... Trong thâm cung cũng có người thú vị vậy sao? Gặp được cô đúng là không uổng công ta đến đây.”

Phong Tịch cười thành tiếng, thân hình bỗng bay lên ung dung tao nhã như bạch hạc giương cánh, uyển chuyển đáp xuống trước mặt Hoa Thuần Nhiên, tỉ mỉ quan sát nàng một hồi, mỹ nhân này đáng đứng tựa hoa, đôi mắt như thu thủy, khuôn mặt là hoa đào, chiều cao vừa phải, cử chỉ khoan thai, chưa có người thứ hai giống nàng!

“Mặt đẹp quá!”. Phong Tịch ngắm nghía xong tự nhiên không nhìn được, tay bất giác sờ lên gương mặt mỹ nhân. “Thật muốn đem khuôn mặt này cất vô tay áo, mỗi ngày giờ ra thường thức!”

“Người ta nói nam nhân háo sắc, lại không biết có vài nữ nhân còn háo sắc hơn!”. Phong Tức nhìn hành động vô lễ của Phong Tịch, lắc đầu thở dài, hần đứng dậy ung dung bước xuống, tựa như dưới chân mình là một cây cầu vô hình.

“Hồ ly đen, đừng quấy rầy ta ngắm mỹ nữ!”. Phong Tịch phẩy phẩy tay như đuổi ruồi muỗi, tay kia vẫn vuốt ve má mỹ nhân, vô cùng đắc ý lắm bầm: “Ta vốn đang đói, chưa có ăn gì một ngày rồi, chẳng biết sao vừa thấy cô thì ngay cả ăn ngủ, thứ mà ta thích nhất cũng quên bém mắt. Cái này gọi là ‘tú sắc khả xan’ [3] trong truyền thuyết!”

[3]Tú sắc khả xan: sắc đẹp thay được cho cơm

Hoa Thuần Nhiên cứ đứng yên lặng mặc cho Phong Tịch sờ soạng, nàng chỉ mỉm cười chờ đợi.

“Ồi! Sao ta không phải là đàn ông chứ? Nếu không đã có thể hốt hết những mỹ nhân này về nhà làm vợ rồi!”. Rốt cuộc Phong Tịch cũng buông mả trao ra, quyền luyện mãi không thôi.

“Tổ y tuyết nguyệt, tao nhã tuyệt thế! Ngôn hành vô ky, phóng khoáng như gió! Hắc y mặc nguyệt, tuấn nhã tuyệt luân! Ung dung thanh quý, vương hầu vô song! Bạch Phong Hắc Tức quả nhiên bất phàm!”. Hoa Thuần Nhiên yêu kiều thi lễ.

“Ai nha! Đường đường là công chúa một nước sao lại hành lễ với thảo dân, thế này thì tiểu tùng tiểu dân mất”. Phong Tịch không khỏi nhảy cộn lên chạy trốn ra sau lưng Phong Tức, nhắc chân đá đầu gối Phong Tức một cái: “Hồ ly đen, ngươi bái lễ công chúa đi, thay ta đáp lễ luôn!”

“Tức bái kiến công chúa”. Phong Tức ung dung thi lễ, không có động tịnh gì, chỉ có thân người thoảng nghiêng sang một bên tránh khỏi cú đá phía sau, dáng vẻ tự nhiên tao nhã, phong độ vô cùng thoải mái.

“Bạch Phong Hắc Tức xưa nay hành tung bất định, người người ngưỡng mộ nhưng khó thấy, chẳng biết vì sao hôm nay Thuần Nhiên lại may mắn gặp được hai vị?”. Hoa Thuần Nhiên nhìn hai người vận y phục trắng đen trước mặt, trông họ vô cùng giản dị nhưng lại làm lu mờ màu sắc của trăm đóa mẫu đơn trong vườn.

“Ta chỉ muốn đến ngắm Hoa mỹ nhân thôi”. Phong Tịch bị đóa mẫu đơn Mặc Tuyết cuốn hút bèn đi về phía ấy, ngón tay chỉ chỉ về phía sau: “Con hồ ly đen này có chuyện tìm cô.”

“Hà?”. Hoa Thuần Nhiên nghe vậy không khỏi nhìn sang Phong Tức, khi ánh mắt hai người chạm nhau, trái tim nàng khẽ chệch một nhịp. Nàng đã từng gặp không biết bao nhiêu vương tôn công tử nhưng chưa thấy ai thanh tao cao quý như chàng trai này, nụ cười nhẹ nhàng ung dung, nhân hạ hờ hững, hần đứng ngao ngễ trong vườn hoa mà tựa như đang đứng trong sân nhà mình.

Phong Tức khẽ bước đến, lấy chiếc khăn lụa hồng nhạt trong tay áo ra, ôn nhã hỏi nàng: “Công chúa đã từng thấy thứ này chưa?”

“Thứ này ư?”. Hoa Thuần Nhiên nhận lấy chiếc khăn lụa, không khỏi kinh ngạc: “Đây là khăn của ta đã lâu rồi không thấy, không biết vì sao nằm trong tay công tử?”

“Đây là khăn của công chúa?”. Phong Tức thần nhiên hỏi lại, đôi mắt trở nên nhu hòa.

“Tất nhiên rồi!”. Hoa Thuần Nhiên nhìn kỹ chiếc khăn lụa, chỉ vào hoa văn trên khăn rồi bảo: “Hình này là do ta thêu, dĩ nhiên ta biết.”

“Thì ra cung cung cự hư này là do công chúa thêu”. Phong Tức bỗng chốc tỉnh ngộ.

“Công tử cũng biết đây là cung cung và cự hư?”. Trong lòng Hoa Thuần Nhiên khẽ động, dị thú thượng cổ trong truyền thuyết vốn ít người hiểu, mà người từng nghe qua cũng chẳng nhiều, thế mà hần lại biết đến... .

“Ha ha... Hoa mỹ nhân, cô có biết chiếc khăn này làm sao lọt vào tay hần không?”. Phong Tịch đang đi vòng vòng ngắm đóa mẫu đơn bỗng nhiên xen vào.

“Thuần Nhiên cũng đang thắc mắc, Phong cô nương có thể giải thích không?”. Hoa Thuần Nhiên quay đầu lại thì thấy Phong Tịch áp sát mặt vào đóa hoa, ngón tay còn đang chơi đùa nhụy hoa, có vẻ như muốn đếm xem có bao nhiêu cái nhụy.

“Ha ha... Ta đương nhiên là biết.”. Phong Tịch cười nói, ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt quý dị: “Có một con gió nó thổi... nó thổi đến đây... thổi chiếc khăn này từ ven hồ Trường Ly xa xôi nghìn dặm đến, sau đó từ trên trời rơi xuống, trúng vào tay con hồ ly đen kia.”

“Hi hi... Phong cô nương thật biết nói đùa!”. Hoa Thuần Nhiên lấy tay áo che miệng cười khanh khách, hơi cúi đầu, dáng vẻ ưu nhã, phong tư động tâm, khuôn mặt dịu dàng, sống mắt liếc qua trong veo như nước, làm say lòng vạn người.

“Ui ui, mỹ nhân cười khuynh quốc khuynh thành.”. Phong Tịch búi người tán thưởng, khẽ vung tay lên, một con gió nhẹ nhàng thoảng đến, bỗng chốc cả vườn mẫu đơn đua nhau nhảy múa: “Những cây mẫu đơn quốc sắc thiên hương này cũng phải bái phục công chúa!”

“Hi hi... Nếu có thể làm bạn với Phong cô nương thì Thuần Nhiên nhất định sẽ được cười suốt đời!”. Hoa Thuần Nhiên cười ngân nga thanh thúy. Nàng từ bé đã có dũng mạo xuất chúng, từng nghe không biết bao nhiêu lời ca ngợi nhưng Bạch Phong Tịch chỉ tùy ý nói thôi đã khiến nàng từ trong ra ngoài đều cảm thấy nhẹ nhõm sung sướng.

“Thế cũng không được, lẽ nào chỉ cười hoài mà không ăn cơm sao? Cô mà đói ta cũng đau lòng lắm đó.”. Phong Tịch lắc đầu, tay vỗ về cái bụng: “Hơn nữa ta chỉ là người trần mắt thịt, cũng cần lương thực nuôi thân.”

“Nếu gió đã thổi chiếc khăn của ta đến tay hai vị lại đưa hai vị đến trước mặt ta thì đây chính là duyên kỳ ngộ! Hai vị hãy để Thuần Nhiên làm chút việc của gia chủ, tiếp đãi hai vị, có được không?”. Hoa Thuần Nhiên đáp lời.

“Vậy thì tốt quá!”. Phong Tịch vỗ tay bảo: “Ta cũng đang muốn bảo cô mời ta ăn!”

“Phong công tử cũng hân hạnh?”. Hoa Thuần Nhiên hỏi Phong Tịch đang đứng bên cạnh nhìn ngắm đóa mẫu đơn Mặc Tuyết.

“Đóa mẫu đơn kỳ lạ này chắc hẳn là được chủ dày công vun trồng”. Phong Tịch vuốt ve cánh hoa, khẽ thở dài: “Như mực như tuyết, quả thật rất đặc sắc, có điều không thích hợp trồng trong vườn.”

“Hả, vì sao?”. Hoa Thuần Nhiên nhìn hắn, chợt thấy người trước mặt giống y hệt đóa hoa kia.

“Đóa hoa này, một là lẻ loi cô độc, hai là ngạo nghễ khuynh thế!”. Phong Tịch quay đầu lại, con ngươi đen như màn đêm.

Hoa Thuần Nhiên nghe vậy trái tim bất chợt nhảy múa, màng tai rung động, tim đập thành thịch rất lâu, nàng nhìn theo Phong Tịch, mãi vẫn không thể lên tiếng.

“Này, hai người! Ăn cơm mới quan trọng nhất!”

Tiếng gọi của Bạch Phong Tịch vang bên tai, quay người nhìn chỉ thấy nàng bay nhảy trên những khóm hoa, áo trắng phiêu phất, mái tóc dài cuốn theo chiều gió, mũi chân điểm nhẹ từng chút một, những đóa hoa không chút tổn hại, không héo không tàn, nàng cất giọng nghêu ngao hát khúc ca của đồng nhĩ: “Khi gió xuân lặng lẽ, dương liễu đa tình, ta đập hoa mà đến, chỉ vì muốn nhìn nụ cười của muội muội thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Lạc Hoa Thuần Nhiên

Mấy ngày nay thị nữ Lăng Nhi được công chúa Thuần Nhiên sủng ái nhất trong Lạc Hoa Cung vừa cảm thấy không vui vừa cảm thấy hài lòng.

Nguyên nhân không vui là vì có một người đang chiếm lấy giường của công chúa Thuần Nhiên ngủ say như chết.

Lăng Nhi nghĩ mãi chẳng biết Phong Tịch này ở đâu ra làm cô cứ cảm thấy bất mãn! Vị “Phong nữ hiệp” mà công chúa vô cùng yêu thích sùng bái đã ở trong cung nhiều ngày như vậy, lại chẳng có chút tế nhị, thật không biết tại sao có thể nổi danh thiên hạ!

Căn bản là mấy ngày qua đến cả những chuyện chi to bằng đầu ngón tay nàng cũng không làm, phần nửa thời gian đều toàn ăn với ngủ, đúng chuẩn là kẻ lười biếng tham ăn tham ngủ. Nửa thời gian còn lại thì nàng đi đùa giỡn trêu chọc các cung nữ khác.

Nàng hay im hơi lặng tiếng đột ngột ở sau lưng hù người ta sợ gần chết, sau đó bắt người ta nhất định phải cài đóa hoa mà nàng mới hái lên ngực. Ban ngày thì kể cho người ta nghe về cuộc sống thú vị trên giang hồ, làm cho ai nấy đều ngửa ngác tâm can; buổi tối thì lại bàn chuyện ác quỷ, sắc quỷ, ma cò mà bạc xuống địa ngục thâm thiết, khiến người ta thức trắng đêm không dám ngủ.

Thường ngày nàng chỉ mặc áo trắng xõa tóc dài, không hề chải chuốt trang điểm, nhưng đừng thấy Phong Tịch đơn giản như vậy, nàng rất hiểu biết về cách ăn mặc phục sức của cung nữ các quốc gia, nàng dạy về cái gì mà chân mây màu khói, đánh má phấn hồng, tô mắt kim tuyến, hướng dẫn cách làm

sao búi tóc cao quuyền rũ, lại còn chỉ cách thêm mùi hương đang thịnh hành nhất năm vào ống tay áo...

Nàng khiến cho toàn bộ cung nữ trong Lạc Hoa Cung luôn luôn vây bắt nàng, người này hỏi “Có thấy Tịch cô nương đâu không?”, người kia nói “Tịch cô nương lại trốn đi ngủ rồi”, hay là “Tịch cô nương ơi, đây là trà thơm sáng nay tôi hái, cô ném thử đi”, “Tịch cô nương à, đây là điểm tâm muối làm, tỷ ăn mau cho nóng”... những cung nữ này đều nhanh chóng quên mất ai mới là ‘Lạc Hoa Cung chính chủ’!

Mà chuyện khiến Lăng Nhi hài lòng vui vẻ chính là mỗi khi liếc mắt nhìn qua Âm Hương Đình giữa ngự hoa viên, cô thấy Phong công tử đang ngồi đánh cờ cùng công chúa. Chỉ cần thấy bóng dáng ngọc thụ lâm phong của hắn, gương mặt cô liền ửng đỏ, trái tim như nai con chạy nhảy không ngừng.

Cô nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy công tử Phong Tức, cô còn tưởng hắn là vương tử của nước nào giả làm. Bình thường mấy vị vương huynh của công chúa cũng có tướng mạo anh tuấn thể nhưng khi so sánh với Phong công tử thì trông như quạ đen so với phượng hoàng! Càng miến bàn đến khí chất ung dung cao quý trên người công tử, mỗi lần hắn cười, nụ cười phảng phất như làn gió mùa xuân.

Những khi ở bên công chúa, công chúa đọc một câu thơ, hắn sẽ đọc câu tiếp theo. Lúc công chúa vẽ một bức tranh thì hắn sẽ đề vài câu thơ lên giấy. Khi công chúa đàn khúc Ly Tur, hắn sẽ dùng sáo ngọc thổi khúc Hữu Hồi. Còn khi công chúa hát khúc Xuất Hàn Lệnh, hắn sẽ múa kiếm như rồng bay uốn lượn... Hôn nữa hắn luôn nói chuyện với mọi người bằng giọng nói ôn hòa khiêm tốn, ý thái ung dung, dường như bất cứ chuyện gì khẩn cấp đến trước mặt hắn cũng chỉ cần phất tay là có thể giải quyết được.

Một nam nhân trong mộng của các thiếu nữ lại xuất hiện trên cõi đời này, mà cả thế gian dường như chỉ có mỗi mình hắn hoàn mỹ. Thế nên tất cả các cung nữ của Lạc Hoa Cung vừa thấy Phong công tử thì lập tức đỏ mặt, gặp hắn thì sẽ khẩn trương hồi hộp đến nỗi chẳng nói được gì, khi bị ánh mắt hắn lướt qua thì tay chân luống cuống cả lên... Những chuyện này Lăng Nhi đều có thể tha thứ, bởi vì chính cô cũng giống như họ.

Lăng Nhi không tự chủ được lại đưa mắt liếc sang Âm Hương Đình, nhìn hai người đang đứng giữa trăm hoa kia, thật là xứng đôi tài mạo! Bọn họ tựa như bức họa thần tiên giai lễ khiến người ta không khỏi ái mộ, tán thưởng. Lại nhìn sang bên cạnh, Lăng Nhi bỗng nhiên suy nghĩ xuất thần, hình như... trong bức tranh này có cái gì đó hơi gai mắt, tập trung nhìn kỹ mới thấy Phong Tịch từ đâu chạy đến quây rối công chúa và công tử.

“Hoa mỹ nhân, không nên đánh cờ như vậy!”

Hoa Thuần Nhiên vừa muốn hạ quân cờ xuống thì giữa đường bị cướp lấy, đặt sang chỗ khác.

“Hoa mỹ nhân, cô phải đánh như vậy, sau đó thì sao, con hồ ly đen kia nhất định đánh như vậy... Cô lại đặt chỗ này, hồ ly đen lại xuống chỗ này... Sau đó cô đánh tiếp thế này... Cuối cùng thì... cô xem, đây không phải là vây hết quân của hắn rồi sao, cho người hết đường trốn! Ha ha... cái này gọi là bắt sống hồ ly đen!”. Hai tay Phong Tịch giờ lên hạ xuống, phất chốc nàng đã đánh xong cả ván cờ.

Hoa Thuần Nhiên nhìn nhìn bàn cờ, thành thật khen ngợi: “Hóa ra tài đánh cờ của Phong cô nương cao siêu như vậy!”

Hoa Thuần Nhiên xưa nay tự phụ cảm kỳ thi họa không gì không giỏi, thế nhưng mấy ngày nay chơi cờ với Phong Tức đã gần mười ván nàng cũng không thắng nổi một ván. Bây giờ thế cục qua tay Phong Tịch vốn gần bại lại chuyển thành thắng!

“Hi hi... Không phải là ta cao siêu mà là ta hiểu tính hồ ly.”. Phong Tịch cười híp mắt ghé người trên bàn cờ, nghiêng đầu nhìn Hoa Thuần Nhiên. Gần đây nàng hay có thói quen ngắm công chúa, theo lời nàng nói thì nhìn khuôn mặt mỹ nhân có thể dưỡng mắt rất tốt!

Mà Lăng Nhi ở phía xa xa đang cắn răng, véo tay dậm chân oán hận nhìn Phong Tịch. Dường nhiên cô không hâm mộ cũng không dám ghen ghét!

“Người ta bảo người giang hồ đều là cô đại, vậy tất cả cô đại trên giang hồ đều giống như hai vị sao?”. Hoa Thuần Nhiên nhìn hai người trước mặt nói: “Thông thi văn, tinh lục nghệ, biết trăm môn, hiểu binh kiếm, con cháu vương hầu cũng chẳng bằng hai vị.”

“Hi hi...” Phong Tịch cười cười, thân thể phóng lên ngồi trên lan can đình, đôi chân vắt vẻo rũ xuống lan can: “Ta cũng muốn hỏi có phải tất cả các công chúa đều to gan như cô hay không, bạo dạn thu nhận người giang hồ không rõ lai lịch, hôn nữa lại chẳng hề phòng bị!”

Hoa Thuần Nhiên quay đầu liếc nhìn Phong Tức thì thấy hắn cũng đang nhìn vào đôi mắt của nàng, giống như rất đồng cảm với câu hỏi của Phong Tịch. Nàng lập tức cười thần nhiên, đầu ngón tay xoắn lấy lọn tóc dài buông xuống ngực, nhỏ nhẹ chậm rãi đáp: “Thuần Nhiên dám mời hai vị ở lại làm khách trong cung là vì Thuần Nhiên tự thấy con mắt nhìn người của mình không tệ, hôn nữ hai vị hoàn toàn không có ác ý với Thuần Nhiên.”

Nàng ngừng lời, đôi mắt rơi vào biển hoa, con người có chút ngơ ngẩn, phảng phất như thấy được tương lai xa xôi: “Hai vị là những người đặc biệt, đối với người cả đời đều ở trong thâm cung như Thuần Nhiên, gặp được chính là kỳ ngộ, có thể nói là chuyện đáng nhớ nhất suốt cuộc đời này. Thế nên đã có được tất phải trân trọng.”

“Có được thì trân trọng, không được thì do số mệnh.”. Phong Tức cúi đầu nhìn quân cờ trên bàn, tay hắn nhặt một quân trắng.

“Đúng”. Hoa Thuần Nhiên gật đầu, sóng mắt như nước cuốn về phía Phong Tức.

“Hoa mỹ nhân, cô bảo cả đời đều giam mình trong thâm cung rộng lớn, vậy cô có muốn ra ngoài ngắm thế giới không?”. Phong Tịch cười xấu xa tựa như hồ ly muốn câu dẫn tiểu bạch thỏ: “Khi bước ra khỏi thâm cung, cô sẽ phát hiện bên ngoài dù là hoa cỏ cây cối hay nhân tình thế thái, tất cả đều đặc sắc hơn trong cung!”

“Không!”. Hoa Thuần Nhiên chợt lắc đầu, nét cười chúm chím vẫn chưa dứt, đứng dậy đi tới cạnh lan can, duỗi tay ngắt một đóa mẫu đơn đang vươn mình: “Ta cũng giống như đóa hoa này, chỉ thích hợp sinh sống trong khu vườn phú quý.”

Nàng buông đóa hoa nhìn về phía Phong Tịch, đôi mắt trong veo như nước: “Ta ra ngoài để làm gì? Chỉ vì muốn ngắm chim, hoa, người, vật thôi sao? Ban đầu sẽ có cảm giác mới lạ nhưng cũng chỉ là nơi có nhiều người, vậy thì có khác gì nhau đâu?”

“Huống hồ ta cũng không biết canh củi dẹt vại, không biết nấu cơm giặt giũ, lại càng không quen ăn cơm đạm canh bạc, sao có thể thích hợp với cuộc sống của dân thường. Ta chỉ biết một chút về tình yêu nam nữ, thích xiêm y lộng lẫy, thích sơn hào hải vị, thích ca múa đàn sáo, còn cần nhiều cung nhân hầu hạ... Từ bé đến lớn, những thứ ta học được chính là làm sao để sinh tồn trong chốn thâm cung!”

Phong Tịch nghe xong bật cười, vỗ tay khen ngợi: “Hay lắm! Ta vốn tưởng cô sẽ giống như những tiểu thư khuê các khác hào khí bảo ‘Vứt bỏ phú quý như nắm đất, đôi lấy tiêu dao đến bạc đầu’!. Hoa mỹ nhân, cô tuy ở trong thâm cung sâu thẳm nhưng lại thông minh tinh tường, rất có hiểu biết!”

“Trông như người dựa vào núi, kỳ thật là núi dựa vào người!”. Phong Tịch đột nhiên cất lời, cúi đầu tách những quân cờ trắng đen trên bàn ra thả vào hộp, hẳn rất chuyên tâm làm hết như đây là chuyện thập phần quan trọng.

Hoa Thuần Nhiên nghe vậy, ánh mắt phát ra tia sáng kỳ lạ, nàng nhìn Phong Tịch, vừa vui vừa sàu thán.

Mà Phong Tịch cũng không nói gì nữa, chỉ ngồi trên lan can, tay chống má cười nhìn hai người, màu quang thâm trầm, thần sắc lãnh đạm, có vẻ không nghe không thấy lời nói bất chợt của Phong Tịch.

“Công chúa, đại vương mời người qua.”. Giữa lúc Âm Hương Đình đang tĩnh lặng, Lăng Nhi bỗng bước đến bẩm báo.

“Ừ.”. Hoa Thuần Nhiên gật đầu đứng dậy: “Ta đi một lát sẽ trở về, hai vị cứ tự nhiên.”

“Công chúa xin cứ tự nhiên.”. Phong Tịch và Phong Túc cùng mỉm cười gật đầu, nhìn theo bước chân nàng rời đi.

“Em có biết phụ vương gọi ta có việc gì không?”. Hoa Thuần Nhiên vừa thay y phục vừa hỏi.

“Nô tỳ thăm dò cung nhân đưa tin thì hình như là có liên quan đến chuyện công chúa tự ý giữ lại hai vị khách lạ.”. Lăng Nhi đáp.

“Chẳng phải ta đã dặn các em không được tiết lộ tin tức của bọn họ sao, tại sao còn truyền tới tai phụ vương?”. Hoa Thuần Nhiên nghe vậy lạnh lùng quét mắt nhìn Lăng Nhi.

Lăng Nhi căng thẳng, vội vàng quỳ xuống đáp: “Công chúa, nô tỳ quả thật đã thông báo với mọi người trong Lạc Hoa Cung quyết không được tiết lộ chuyện Phong công tử và Phong cô nương ra ngoài, nô tỳ cũng không nói chuyện này với ai, xin công chúa minh giám!”

“Đứng lên đi.”. Hoa Thuần Nhiên phát tay, thần nhiên nói: “Ta không trách em, em hoảng cái gì.”

“Tạ ơn công chúa.”. Lăng Nhi đứng dậy thấp thòm nhìn chủ tử, nhỏ giọng lên tiếng: “Công chúa, việc này có liên quan đến Thục phu nhân và công chúa Di Nhiên. Mấy ngày nay em thấy bọn họ cứ đi vòng vòng quanh cung chúng ta.”

“Ừ.”. Hoa Thuần Nhiên liếc Lăng Nhi, một lát sau thần nhiên bảo: “Đừng nói bậy, trong cung này tai mắt khắp nơi.”

“Dạ, công chúa!”. Lăng Nhi vội vàng cúi đầu đáp.

“Đi thôi, phụ vương chờ lâu sẽ mất hứng.”. Hoa Thuần Nhiên phát tay áo đi đầu, theo sau nàng là Lăng Nhi và các cung nhân khác.

Trong Âm Hương Đình, Phong Tịch cười dịu dàng nhìn Phong Túc, còn Phong Túc chỉ cảm thấy quân cờ trắng lên thường thức, ánh mắt hẳn hơi rù, trên mặt vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, vênh vao tự đắc chơi đùa.

“Hò ly đen, người nói xem Hoa mỹ nhân này là người thế nào?”. Phong Tịch mở miệng hỏi, nụ cười thấp thoáng trên mặt, thần tình vô cùng nhẹ nhàng vui vẻ, chỉ có ánh mắt nàng tựa như vui đùa lại như vô cùng lạnh lẽo.

“Tốt.”. Phong Túc thờ ơ thuận miệng đáp.

“Chỉ thế thôi?”. Phong Tịch bay lên ngồi xuống đối diện hẳn.

“Nếu cô hỏi ta chuyện Đoạn Hồn Môn có phải do công chúa làm hay không, ta sẽ trả lời, không phải.”. Phong Túc vẫn ngẩng ngửa quân cờ trong tay, không ngừng đầu lên nói tiếp: “Cô ta có khả năng nhưng không có chủ tâm.”

“Việc này người không nói ta cũng biết.”. Phong Tịch lắc đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào hắn: “Ta muốn hỏi ‘Người ở đây là có ý gì!’”

Phong Túc rút cuộc cũng ngừng đầu lên, nhàn nhạt cười đáp: “Nữ nhân, mười năm nay cô nợ ta rất nhiều ân tình.”

“Hừ? Người muốn kêu ta làm việc cho người để trả ân tình?”. Phong Tịch hí mắt lại, ý cười không đổi: “Không có cửa đâu! Tám trăm năm trước ta đã bảo muốn ta báo đáp cái gì đó là chuyện không thể! Vậy nên người sớm từ bỏ ý định đi, trong thiên hạ người muốn tính toán với ai thì tính, quyết không được tính trên đầu ta!”

“À, đương nhiên ta biết muốn kiếm được cái gì tốt trên người cô là chuyện không thể, thế nên ta chưa từng có suy nghĩ đó.”. Phong Túc khẽ lắc đầu, hẳn

nghe tay, toàn bộ quân cờ rơi vào trong hộp: “Ta chỉ muốn cô đừng để ý thứ gì, cho dù Hoa Đô này gió nổi mây vần thế nào, cô cũng không được phá ta! Chuyện này đối với cô dễ mà, phải không?”

“A, muốn cho ta đứng ngoài xem kịch vui mà không được nhúng chân vào hả?”. Phong Tịch gục xuống bàn, ngửa đầu nhìn hân.

Phong Tịch điểm nhẹ ngón tay trên mặt bàn: “Cô biết không, vài ngày trước ta đi ngang qua Lạc Nhật Lâu, có ăn vài món rất ngon...”

“Người làm cho ta ăn?”. Phong Tịch vừa nghe thấy vội bắt lấy tay hân, mắt phát sáng lấp lánh, chỉ thiếu việc chày nước miếng, ngoe nguẩy cái đuôi phía sau thôi!

“Nếu thỉnh thoảng cô giúp ta làm vài chuyện bận rộn, ta có thể suy xét.”. Phong Tịch phớt lờ đáp.

“Con hồ ly lười biếng nhà ngươi, quen ngươi đến mười năm lại chỉ có mỗi một lần chịu làm đồ ăn cho ta?”. Phong Tịch lên án hân, tay theo bản năng vận kinh lực.

“Vậy mà một lần đó lại khiến cho người ta thêm nhỏ dãi đến tận bây giờ.”. Tay trái Phong Tịch nhấc lên, đầu ngón tay khẽ chạm vào cổ tay Phong Tịch, nhanh chóng cứu cánh tay phải sắp bị đứt lìa.

“Đúng vậy.”. Phong Tịch tuy không cam lòng nhưng không thể không thừa nhận: “Ta ăn biết bao nhiêu thứ đông tây trên đời, thế mà cái thứ mà con hồ ly lòng dạ hiểm độc phỉ đen lòng đen nhà ngươi làm lại là thứ ngon nhất!”

“Vậy cô có đồng ý không?”. Phong Tịch không nhanh không chậm hỏi.

Phong Tịch im lặng, chỉ cười cười nhìn hân, ánh mắt như kim châm nhọn quan sát như muốn đâm vào đáy lòng hân, một lúc lâu sau nàng mới nói: “Ngươi muốn kết hôn với Hoa mỹ nhân, trở thành phò mã Hoa Quốc?”

“Cô cảm thấy thế nào?”. Phong Tịch cười tủm tỉm, ánh mắt chăm chú ngắm thần sắc của nàng.

“Oáp... Buồn ngủ quá.”. Phong Tịch đột nhiên ngáp dài một cái, hai tay duỗi ra gục đầu lên bàn.

Trong đình tức khắc trở nên yên ắng, Phong Tịch lẳng lặng nhìn nàng đã ngủ say, một lúc lâu sau hân mới cúi đầu xuống, đôi môi khẽ mấp máy bên tai nàng: “Nếu ta lấy công chúa Hoa Quốc, nàng cảm thấy thế nào?”

*****

“Thuần Nhi bái kiến phụ vương!”. Trong thư phòng phía nam của Kim Thăng cung, Hoa Thuần Nhiên dịu dàng cúi xuống bái lạy.

“Thuần Nhi, con mau đứng lên!”. Hoa Vương đang ngồi thẳng trên chiếc ghế to đứng dậy đỡ ái nữ. Hoa Vương năm nay cũng mới năm mươi tuổi, được chăm sóc rất tốt nên mặt mày ông hồng hào, trông có vẻ trẻ hơn khoảng bốn, năm tuổi, vóc người trung bình, không mập không ốm, ông có một bộ râu rậm rạp tôn thêm phần uy nghiêm.

“Không biết phụ vương truyền nữ nhi đến đây có chuyện gì?”. Hoa Thuần Nhiên đứng dậy nhìn về phía Hoa Vương hỏi.

“Lâu rồi không gặp Thuần Nhi, phụ vương muốn nhìn con một chút thôi mà.”. Hoa Vương ngồi lại xuống ghế, cười hiền từ yêu thương: “Mấy ngày gần đây đúng vào dịp nước Sơn Ưng tiến cống cho ta một xấp vải ‘Hà yên la’, Thuần Nhi cứ chọn loại mình thích rồi may y phục.”

“Đa tạ phụ vương!”. Hoa Thuần Nhiên bái tạ, đi tới trước mặt Hoa Vương kéo cánh tay của ông: “Thuần Nhi luôn muốn mỗi ngày đều có thể phụng dưỡng phụ vương, chỉ tiếc phụ vương bận việc quốc sự, bình thường đến cả gặp Thuần Nhi cũng không gặp được.”

“Ôi! Còn chẳng phải tại mấy huynh trưởng của con vô dụng quá sao, không thể làm thay phụ vương thứ gì cả, mọi chuyện đều do phụ vương tự mình xử lý!”. Hoa Vương nhìn ái nữ than thở: “Nếu Thuần Nhi sinh ra là nam thì đã tốt rồi!”

“A...”. Hoa Thuần Nhiên nghe vậy cười nhẹ: “Phụ vương, các huynh trưởng đều là anh tài, chỉ là nếu so với phụ vương thì tất nhiên không theo kịp, bởi vậy phụ vương mới cảm thấy không thể trọng dụng. Nhưng người ta bảo hồ phụ sinh hồ tử, các huynh ấy rèn luyện lâu dài nhất định cũng sẽ học được sự tài giỏi của phụ vương, trở thành minh chủ giống như phụ vương đây!”

“Ha ha... Thuần Nhi của ta đúng là biết ăn nói!”. Hoa Vương nghe vậy cười to.

“Thuần Nhi cũng chỉ ăn ngay nói thật thôi ạ.”. Hoa Thuần Nhiên dùng đôi tay nhỏ bé nhẹ nhàng đấm vai cho Hoa Vương, khiến Hoa Vương cảm thấy thư thái: “Mấy chuyện nhỏ phụ vương giao cho thần tử làm được rồi, hà tất phải tự mình làm hết, thứ nhất là để tránh thân thể mệt mỏi, thứ hai là dành chút thời gian cho các nhi thần, để chúng con có thể tận tâm báo hiếu cho người.”

“Được được được!”. Hoa Vương nghe vậy vui mừng, vỗ về ái nữ: “Sau này phụ vương mà có bận mấy cũng sẽ dành chút thời gian cho Thuần Nhi của ta!”

“Phụ vương, người uống trà đi.”. Hoa Thuần Nhiên bưng chén trà trên bàn dâng lên Hoa Vương, nhỏ nhẹ nói: “Phụ Vương, Thuần Nhi hay nghe các ca ca, tỷ tỷ, muội muội nói rằng Tiên Khởi đại nhân, Vương Khánh đại nhân, Hưởng Á đại nhân đều tài trí hơn người, đã thế phụ vương cứ giao phó trọng trách cho các ngài ấy, vậy vừa có thể biểu hiện phụ vương coi trọng nhân tài, lại vừa có nhiều thời gian ở bên Thục phu nhân, Di phu nhân.”

Nói đến đây nàng bỗng nhiên thở dài, đôi mày lá liễu khẽ nhíu lại: “Phụ vương ơi, trong thâm cung từ xưa đến nay có rất nhiều người oán giận, các phu nhân quanh năm khó có thể gặp mặt phụ vương thì sẽ sinh u oán, họ không oán phụ vương mà lại chuyển sang oán người khác”

“Thuần Nhi, con chịu oan ức gì à?”. Hoa Vương nghe vậy thu lại ý cười, khẽ vuốt ve làn tóc mềm của ái nữ: “Nói cho phụ vương biết, phụ vương giải quyết cho con!”

“Không”. Hoa Thuần Nhiên che giấu, nàng cười cười, trong đôi mắt hiện lên nét u buồn: “Thuần Nhi được phụ vương sủng ái, được huynh đệ tỷ muội yêu thương, sao có thể có người lên mặt nói này nọ với Thuần Nhi được.”

“Lên mặt? Nói này nọ?”. Hoa Vương đổi sắc, đĩnh mày cau lại: “Ai to gan như thế? Dám ức hiếp Thuần Nhi của ta!”

“Phụ vương hiểu lầm rồi ạ, Thuần Nhi chỉ giả dụ thôi”. Hoa Thuần Nhiên cuống quýt cúi đầu, thanh âm nàng tựa như vô cùng oan ức.

“Hừ! Phụ vương biết rồi, con không cần bao che cho các bà ấy!”. Hoa Vương hừ lạnh một tiếng: “Phụ vương càng cưng chiều con, các bà ấy sẽ càng tức giận ghen ghét!”.

“Phụ vương, cha con chúng ta đã mấy ngày không gặp, đừng nói những chuyện này nữa, Thuần Nhi và phụ vương nói những chuyện tốt lành khác đi.”. Hoa Thuần Nhiên ôn nhu trấn an Hoa Vương, đôi chủ đề, khéo miệng xẹt qua một tia cười nhưng nhảy mất biến mất.

“Được rồi, dù gì phụ vương cũng đã rõ cả.”. Hoa Vương đặt chén trà xuống, vuốt ve đôi chân mày đang cau của ái nữ, nói đầy yêu thương: “Thuần Nhi, con muốn nói với phụ Vương chuyện gì?”

“Thuần Nhi muốn hỏi phụ vương đã từng nghe qua Bạch Phong Hắc Tứ chưa?”. Hoa Thuần Nhiên vừa nói vừa rót đầy nước vào chén trà.

“Bạch Phong Hắc Tứ?”. Ánh mắt Hoa Vương lóe lên, sau đó ông ngẩng đầu nhìn ái nữ đầy nghi hoặc: “Hai người này đều là cao thủ tuyệt đỉnh giang hồ, phụ vương cũng từng nghe thấy, sao Thuần Nhi lại nhắc tới họ?”

“Thuần Nhi muốn nói với phụ vương, Bạch Phong Hắc Tứ đều đang làm khách trong cung của con!”. Hoa Thuần Nhiên dâng chén trà lên cho Hoa Vương, cười dịu dàng.

“Hả?”. Hoa Vương lại nhíu mày, ánh mắt rơi vào người ái nữ: “Thuần Nhi, con há có thể tiếp xúc với loại người giang hồ này, huống hồ Hắc Phong Tứ lại là nam tử, nếu như chuyện hân hạ ở trong Lạc Hoa cung truyền ra ngoài thì chẳng phải sẽ phá hỏng danh dự của con sao!”

“Phụ vương”. Hoa Thuần Nhiên không thuận kê lay vai Hoa Vương, nhõng nhẽo nói: “Người từng bảo trong số những kẻ giang hồ cũng có kỳ nhân dị sĩ xuất chúng mà, qua nhiều ngày tiếp xúc với họ, Thuần Nhi thấy Bạch Phong Hắc Tứ này quả thật là kỳ tài khó cầu, nếu phụ vương được bọn họ giúp sức chắc chắn có thể triển khai đại kế, tương lai Hoa Quốc ta nhất định sẽ không phải khuất phục dưới trướng Hoàng Quốc và Hắc Phong Quốc nữa!”

“Hả? Nói như thế, Thuần Nhi muốn phụ vương sử dụng hai người này?”. Hoa Vương suy đoán.

“Đừng ạ!”. Hoa Thuần Nhiên nhẹ nhàng gạt đầu, đưa chén trà cho Hoa Vương: “Phụ Vương, hai người này quả thật là nhân tài hiếm thấy, Thuần Nhi tìm mọi cách kết giao với bọn họ là vì muốn họ ở lại Hoa Quốc, tương trợ phụ vương, tương trợ nước Hoa! Có thể...”. Nói đến đây thanh âm nàng thoáng đề thấp: “Phụ vương, có thể hai người này còn giúp được người tranh thiên hạ!”

“Tranh thiên hạ?”. Chén trà trong tay Hoa Vương vang lên, ông buông chén trà xuống bàn, quan sát Hoa Thuần Nhiên, tia sáng trong mắt thoáng hiện nhưng lập tức trở lại vẻ yêu thương: “Thuần Nhi, từ nhỏ con đã thông minh, chỉ có con hiểu suy nghĩ của phụ vương, các ca ca của con thì... Ồi!”

“Các ca ca vẫn còn trẻ tuổi, tạm thời không thể san sẻ công việc với phụ vương”. Hoa Thuần Nhiên kéo Hoa Vương đến chiếc ghế to lớn khoảng ba, bốn người rồi ngồi xuống, nàng nói tiếp: “Phụ vương, người có đồng ý tiếp kiến họ không?”

“Ừ...”. Hoa Vương trầm ngâm một hồi rồi lắc đầu: “Bỏn vương tạm thời không gặp, tính tình của những kẻ giang hồ thường khó dò, để xem sao đã. Mà bọn họ cũng ở trong cung của con năm ngày, con là công chúa cao quý, sao có thể ở chung với cỏ hoang, thôi để bọn họ dọn đến hành cung đi.”

“Ồ?”. Hoa Thuần Nhiên nghe vậy hơi sững sờ, sau đó nàng thở dài có chút khổ sở: “Thì ra phụ vương đã sớm biết hai người này ở trong cung nữ nhi, phụ vương phái người theo dõi con!”

“Thuần Nhi”. Hoa Vương tự biết mình lỡ lời, vội vàng đỡ dành ái nữ: “Phụ vương không có phái người theo dõi con, chỉ là Thục phu nhân lo lắng cho con nên mới báo cho phụ vương biết.”

“Hóa ra...”. Hoa Thuần Nhiên còn chưa dứt lời thì vành mắt đã đỏ lên, nước mắt rơi dài xuống, nàng vội vàng quay đầu đi như sợ người ta nhìn thấy.

“Thuần Nhi, Thuần Nhi, ngoan, đừng khóc.”. Hoa Vương vừa thấy ái nữ khổ tâm rơi lệ liền ôm vào lòng, nhẹ nhàng an ủi: “Thuần Nhi, con đừng khóc, phụ vương tuyệt đối tin tưởng con, Thục phu nhân cũng là quan tâm con thôi, bà ấy sợ con bị người ta khi dễ thế nên mới nhắc nhở phụ vương.”

Hoa Thuần Nhiên lại xoay người rời khỏi Hoa Vương, bờ vai khẽ run, khóc nức nở, lấy khăn lụa chấm chấm khóe mắt: “Phụ vương, nữ nhi không buồn, người đừng... đừng lo lắng.”

“Thuần Nhi”. Hoa Vương kéo ái nữ lại, thấy khuôn mặt nàng tràn ngập nước mắt, cố gắng nén tiếng khóc lê hoa ái nữ [1] khiến người ta thương xót:

“Thuần nhi, con đừng khóc nữa, con mà khóc là phụ vương đau lòng lắm đấy.”

[1] Lê hoa đái vũ: lúc khóc vẫn xinh đẹp như hoa lê trong mưa. Thành ngữ này vốn miêu tả đáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái

“Phụ vương!” Hoa Thuần Nhiên nhào vào lòng Hoa Vương khóc rú rít nỉ non, vừa khóc vừa kể lể: “Thuần Nhi ở trong cung bây giờ chẳng thể nào ngây ngô được nữa, những năm gần đây phụ vương chỉ hơi sùng ái Thuần Nhi chút thôi mà toàn bộ vương cung ai cũng không ưa Thuần Nhi, muốn ngầm ngầm loại trừ Thuần Nhi càng sớm càng tốt! Phụ vương, người tha Thuần Nhi xa thật xa đi, như vậy Thuần Nhi còn có thể an ổn sống qua ngày. Bây giờ họ chỉ nói vài câu sau lưng thôi, sau này thì sao, sau này Thuần Nhi... Sau này không chừng ngay cả tính mạng Thuần Nhi cũng khó bảo toàn!”

“Đừng khóc... đừng khóc... cục cưng của ta... Ngoan, đừng khóc nữa!” Hoa Vương bị nước mắt của Hoa Thuần Nhiên làm mềm lòng, vừa ôm nàng vừa dỗ dành, tìm mọi cách khuyên nhủ an ủi, chỉ mong nữ nhi bảo bối này đừng khóc làm người khác đau lòng nữa: “Thuần Nhi, đừng khóc mà, sau này bất kể là ai, chỉ cần nói gì không phải với Thuần Nhi, bản vương nhất định lôi ra ngoài chém!”

Hoa Thuần Nhiên ngẩng đầu lên, nước mắt rơi như mưa, líu ríu nói: “Thục phu nhân, các bà ấy không thích Thuần Nhi, hãm hại nữ nhi, những điều này con đều có thể lý giải được, cũng không để bụng, thế nhưng... thế nhưng phụ vương lại đi tin các bà ấy mà không tin con... Chuyện này... Chuyện này mới khiến nữ nhi buồn đó! Con chỉ muốn trợ giúp phụ vương thôi, nhưng... Huhuhu...”. Vừa nói nàng lại vừa cầm khăn lụa nhỏ giọng khóc.

“Thuần Nhi, phụ vương tin con! Phụ vương tuyệt đối tin con!” Hoa Vương lúng túng chẳng biết làm sao để bảo bối ngưng khóc: “Thuần Nhi, con đừng khóc nữa! Sau này phụ vương sẽ không tin những lời hồ ngôn loạn ngữ của các bà ấy nữa! Phụ vương chỉ nghe một mình con thôi!”

“Thật không ạ? Phụ vương tin Thuần Nhi?” Hoa Thuần Nhiên khẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ đỏ, chớp mũi cũng hồng hồng, trên mặt còn có giọt nước mắt đang lăn xuống, biểu cảm mong chờ nhìn Hoa Vương. Nàng tựa như một đoá hải đường rơi lệ xinh đẹp lại có chút yếu đuối, nũng nịu, lại còn phảng phất nét u buồn, làm cho Hoa Vương vừa đau xót lại vừa yêu thương.

“Đương nhiên! Đương nhiên! Đương nhiên!” Hoa Vương luôn mồm đảm bảo, nhặt khăn lụa lên lau nước mắt cho nàng. Ông chợt phát hiện chiếc khăn lụa đã ướt phân nửa, không kịp suy nghĩ vội giơ ống tay áo lên lau những giọt lệ còn sót lại trên gương mặt con gái, sau đó thở dài thật sâu: “Ôi! Trong tất cả các nữ nhân, phụ vương chỉ sợ nước mắt của con nhất!”

“Đó là bởi vì phụ vương thương yêu Thuần Nhi thật lòng, cho nên mới không nỡ để Thuần Nhi khóc.” Hoa Thuần Nhiên yêu kiều dựa vào lòng phụ vương.

“Đúng!” Hoa Vương ôm lấy nữ nhi: “Trong mười bảy huynh đệ tỷ muội của con, phụ vương cũng hiểu tính con nhất!”

“Thuần Nhi quyết không phụ tấm lòng thương yêu của phụ vương, chắc chắn sẽ hiếu thảo với phụ vương!” Hoa Thuần Nhiên ngẩng đầu lên cam đoan, khuôn mặt hết sức chân thành làm cho Hoa Vương vừa cảm động lại vừa hài lòng.

“Phụ vương biết! Phụ vương biết!” Hoa Vương nói liên tục, thấy đã trấn an được nữ nhi thì vội đề cập đến vấn đề chính: “Thuần Nhi, phụ vương gọi con đến là có chuyện muốn thương lượng với con.”

“Là chuyện tuyển phò mã cho nhi nữ ư?” Hoa Thuần Nhiên ngẩng đầu lên hỏi, nói xong mặt nàng thoáng đỏ lên, lại chui vào trong lòng Hoa Vương.

“Ha ha... Thuần Nhi của ta cũng biết ngượng!” Hoa Vương thấy thế không khỏi cười to, nâng con gái dậy, nhìn kỹ dung nhan nàng rồi vênh váo tự hào bảo: “Thuần Nhi của ta là mỹ nhân tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành, chẳng biết bao nhiêu vương tôn công tử muốn lấy về làm vợ. Có điều phụ vương vẫn luyến tiếc không nỡ để con đi, cho nên đến nay vẫn chưa tìm hôn phu cho con, mà Thuần Nhi năm nay cũng gần hai mươi rồi, phụ vương không thể giữ con mãi, nếu không sẽ làm lỡ thanh xuân của con!”

“Thuần Nhi không lấy chồng, Thuần Nhi nguyện cả đời phụng dưỡng phụ vương!” Trán Hoa Thuần Nhiên đặt lên vai Hoa Vương, vô cùng e thẹn nói ra những lời đường mật mà các nữ nhi đang đợi gả đi đều nói với cha mẹ.

“Hắc hắc, cuối cùng thì con gái cũng phải xuất giá, sinh con đẻ cái, phụ vương dù không muốn nhưng cũng không thể không buông!” Hoa Vương vui vẻ ra mặt: “Thuần Nhi à, lần này phụ vương chiếu cáo toàn quốc là muốn chọn cho con một phò mã tốt nhất. Có rất nhiều vương tôn công tử cho tới bách tính giang hồ vừa nghe Thuần Nhi của ta muốn tuyển hôn đều chen chúc đến, có thể nói là bao gồm những hào kiệt thiên hạ! Ba ngày sau chính là ngày tuyển hôn cho con, Thuần Nhi, con nói cho phụ vương nghe, con muốn chọn phò mã như thế nào?”

“Không phải là Thuần Nhi muốn chọn phò mã thế nào, mà là phụ vương muốn con rể thế nào!” Hoa Thuần Nhiên che miệng cười, ánh mắt tinh ranh đảo qua Hoa Vương.

“Ha ha, quả là Thuần Nhi của ta! Thông minh lắm!” Hoa Vương cười to.

“Phụ Vương, người muốn con rể như thế nào ạ?” Hoa Thuần Nhiên cười hỏi Hoa Vương, con người lưu chuyển vô cùng linh hoạt đáng yêu.

“Tuy rằng phụ vương muốn con rể tốt nhưng nhất định phải là một phò mã tốt với con!” Hoa Vương thu lại nét cười nghiêm mặt nói, ông tuyệt đối sẽ không để ái nữ ông thương yêu nhất này chịu thiệt.

“Thuần Nhi biết phụ vương quan tâm Thuần Nhi mà.” Hoa Thuần Nhiên cũng không cười nữa, đoan trang đáp lời.

“Người xứng đôi với Thuần Nhi của ta cũng không được mấy người.” Hoa Vương nhìn dung nhan tuyệt sắc của con gái nói: “Người có thân phận, địa

vị, tài năng, học vấn và dung mạo tương xứng với Thuần Nhi đây, phụ vương chỉ thấy có hai người. Một là công tử Lan Túc của Hắc Phong Quốc, hai là công tử Hoàng Triều của Hoàng Quốc.”

Hoa Vương đứng dậy đi xung quanh bàn, nhìn tấm thảm xanh rêu nước Sơn Ưng tiến cống dưới chân, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên bảo: “Hai người này xây dựng nên đội quân Mặc Vũ Kỳ và Tranh Thiên Kỳ, cả hai đều là anh tài hiếm có trong thiên hạ. Nếu bổn vương được một trong hai người tương trợ, lo gì không nắm được thiên hạ trong tay!”

“Nói như vậy thì hai vị công tử này cũng đã đến Hoa Đô để cầu thân?”. Hoa Thuần Nhi suy đoán, nàng nghĩ đến hai vị công tử cao quý vang danh thiên hạ cầu thân với mình, trong lòng không khỏi mừng thầm tự đắc.

“Thuần Nhi là đệ nhất mỹ nhân thiên hạ, là đệ nhất công chúa cao quý của nước Hoa, đã là đàn ông thì ai cũng muốn lấy con làm thê tử, hai người kia đương nhiên không ngoại lệ!”. Hoa Vương kiêu ngạo đáp: “Hoàng Triều hiện giờ đã tới Hoa Đô, phụ vương sáng nay vừa đi tiếp kiến hắn, đúng là chàng trai tài mạo song toàn! Về phần công tử Lan Túc cũng từng gửi thư cho phụ vương báo có ý định đó, chỉ là đến nay vẫn chưa thấy tới, quả thật hơi kỳ quái.”

“Nói thế thì phụ vương đã vừa ý thê tử từ nước Hoàng?”. Hoa Thuần Nhi nghe vậy ánh mắt bỗng lóe, sau đó ôn nhu hỏi.

“Phụ Vương cực kỳ vừa ý, còn Thuần Nhi nghĩ sao?”. Hoa Vương nhìn con gái đang xấu hổ cúi đầu cụp mắt.

“Phụ vương bảo vừa ý Hoàng thê tử, tạm gác chuyện tài năng của chàng sang một bên, con nghĩ thứ phụ vương vừa ý nhất chính là Tranh Thiên Kỳ của Hoàng Quốc?”. Hoa Thuần Nhi im lặng một lúc lâu, sau đó nàng ngẩng đầu nhìn Hoa Vương, chỉ thấy nét mặt ông ung dung trầm tĩnh, nàng cất lời: “Thuần Nhi từng nghe nói Hoàng thê tử tính tình khí phách cuồng ngạo, mà chàng ta cũng có ý muốn tranh thiên hạ. Thực lực Hoàng Quốc không thua gì Hoa Quốc, nếu tuyển chàng làm phò mã, chỉ sợ đến lúc đó lại phiền phụ vương thôi.”

Hoa Vương nghe vậy bỗng nhiên cảnh giác, cau hàng lông mày rậm: “Tranh Thiên Kỳ? Tranh thiên... tranh đoạt thiên hạ?”

Hoa Thuần Nhi xoay tròn mắt, cười nhàn nhạt: “Đương nhiên chuyện này chỉ là suy đoán phiến diện của Thuần Nhi. Có thể chàng ta bị khuất phục bởi sự hùng tài đại lược của phụ vương mà thuận phục phụ vương, chỉ là...” Nàng nói đến đây bỗng nhiên dừng lời.

“Thuần Nhi nói xong chưa?”. Ánh mắt Hoa Vương sâu xa nhìn nàng.

“Phụ Vương có từng nghĩ nếu phò mã của Thuần Nhi không phải là công tử Lan Túc, công tử Hoàng Triều hay người có thân phận vương tộc mà là một bách tính bình dân tài hoa tuyệt vời, như vậy chàng có thể trợ giúp phụ vương, cũng không sinh tham niệm uy hiếp tới phụ vương!”. Hoa Thuần Nhi rủa rủa, ánh mắt rơi vào hình thù bách điều triệu phượng dưới mũi giày.

“Thuần Nhi à, con vừa ý Hắc Phong Túc trong cung của con phải không?”. Đôi mắt Hoa Vương phát sáng, ông cũng không hề do dự: “Lẽ nào con muốn tuyển hắn làm phò mã?”

Hoa Thuần Nhi bị vạch trần tâm tư không khỏi đỏ mặt, ngón tay xoắn chiếc khăn lụa, trầm mặc một lát mới nói: “Phụ vương nghĩ thế nào ạ?”

“Không được!”. Hoa Vương kiên quyết cự tuyệt: “Hắc Phong Túc là người trong giang hồ, thân phận thấp hèn, sao xứng với Thuần Nhi của ta!”

Hoa Thuần Nhi nghe vậy đột ngột ngẩng đầu, trong tích tắc đôi mắt hiện lên sự sắc bén, giọng điệu hòa hoãn, dùng âm thanh mềm mòng nói: “Nhưng không phải phụ vương đã bảo bất luận địa vị, giàu nghèo thế nào, chỉ cần bút vàng của nữ nhi chạm vào thì sẽ trở thành phò mã sao?”

“Nói thế thôi chứ con đường đường là một công chúa tôn quý, chẳng lẽ lại kết duyên với một kẻ tầng lớp tiểu tốt?”. Hoa Vương trầm giọng trả lời, hàng lông mày rậm nhíu lại ẩn chứa sự tức giận.

Hoa Thuần Nhi bỗng nhiên khẽ cười, đứng dậy đi tới bên người Hoa Vương, khẽ kéo cánh tay ông: “Phụ Vương, người sao vậy? Nhi nữ vẫn chưa bao giờ muốn tuyển Phong công tử làm phò mã, nhi nữ chỉ muốn nói lỡ như con muốn tuyển một bá tánh làm phu quân, phụ vương sẽ thấy thế nào. Nếu phụ vương đã không thích, vậy không tuyển là được.”

“Thuần Nhi...” Hoa Vương kéo nữ nhi ngồi xuống ghế: “Phụ vương tuy thông cáo nói bất luận bình dân quý tộc nhưng đây chẳng qua là thủ đoạn thu phục lòng người thôi, luận tài mạo thì Thuần Nhi của ta nhất định phải đứng đầu một quốc gia mới đúng!”

“Như vậy là nữ nhi chỉ có thể chọn một người giữa công tử Lan Túc và công tử Hoàng Triều?”. Hoa Thuần Nhi cúi đầu thấp giọng hỏi.

“Ừ, hai người này là tốt nhất”. Hoa Vương gật đầu: “Có điều những lời Thuần Nhi vừa nói quả thật cũng có lý, bọn họ có thể trợ giúp phụ vương, cũng có thể uy hiếp phụ vương!”

“Thế thì phụ vương lại càng phải gấp Bạch Phong Hắc Túc!”. Hoa Thuần Nhi nói, “Trước hết không bàn đến chuyện tuyển phò mã, chỉ vì họ nhất định có thể trở thành cánh tay đắc lực của phụ vương!”

“Hà?” Hoa Vương thấy con gái tôn sùng hai người kia như vậy không khỏi kinh ngạc, ông trầm ngâm một lúc: “Đã như vậy thì ngày mai phụ vương sẽ gấp thử bọn họ.”

“Đa tạ phụ vương!”. Hoa Thuần Nhi vui mừng như nở mây, chỉ cần gấp thì sẽ có cơ hội!

*****

Hoa Đô, nhà khách Đông Đài.

Nhà khách Đông Đài là nơi tiếp đãi khách của nước Hoa, kiến trúc tổng thể vô cùng lộng lẫy sang trọng. Lúc này trong Lân Quang Các của nhà khách Đông Đài có một nhóm người của thế tử Hoàng Quốc.

Đầy cửa sổ của Lân Quang Các nhìn quang cảnh từ lầu hai trở xuống, đỉnh đài được điểm xuyết, hoa tươi ôm tròn con đường, hành lang thủy tạ uốn khúc, gió nhẹ lướt qua mang theo hương hoa thơm ngát. Mùa xuân luôn tươi đẹp làm người ta cảm thấy tinh thần phấn chấn, nhất là mùa xuân tại Hoa Quốc giàu có này, giữa sự tươi đẹp lại có thêm sự diễm lệ.

“Huynh nhìn gì thế?”. Hoàng Triều hỏi Ngọc Vô Duyên đã đứng bên cửa sổ gần một canh giờ.

“Mấy ngày nay không thấy Tuyết Không, nghe nói huynh phái cậu ta đi thành Cách?”. Ngọc Vô Duyên vẫn chưa xoay người lại, chỉ nhàn nhạt hỏi.

“Ừ”. Hoàng Triều nằm trên ghế dài nhẹ nhàng đáp, hần như mới tỉnh lại sau giấc ngủ trưa, tóc rối tung phủ trên ghế, mặc chiếc áo bào màu tím nhạt, thần sắc bình tĩnh tự nhiên, bốt đi một phần khí phách ngạo bá, lại trông lười biếng vô cùng quyến rũ.

“Thành Cách... Hẳn đến đây cần phải qua thành Cách sao?”. Ngọc Vô Duyên thở dài.

“Hình như vậy”. Hoàng Triều vẫn điềm đạm đáp.

“Huynh chỉ phái mỗi Tuyết Không đi? Tốt xấu gì hẳn cũng là người nổi danh cùng huynh, xem thường như vậy chỉ sợ huynh sẽ chịu thiệt”. Ngọc Vô Duyên giờ tay hất mấy sợi tóc bị gió thổi che khuất đôi mắt.

“Yên tâm, ta còn phái Cửu Surong đi hỗ trợ cậu ta”. Hoàng Triều rút cuộc cũng mở mắt.

“Những người khác thì sao?”. Ngọc Vô Duyên nhìn về nơi xa xôi.

“Lần này đối thủ của ta chỉ có mỗi mình hần, những kẻ khác ta không lo!”. Hoàng Triều ngồi dậy ngạo nghễ nói.

“Ta nghe nói Bạch Phong Hắc Tức đã xuất hiện tại Hoa Quốc”. Ngọc Vô Duyên cuối cùng cũng quay người lại, ánh mắt rơi trên người Hoàng Triều.

“Thì sao?”. Hoàng Triều khẽ cười, ngón tay xẹt qua mi tâm: “Lẽ nào bọn họ muốn tranh với ta? Phong Tịch là nữ tử, còn Hắc Phong Tức... với tính cách của Hoa Vương, quyết sẽ không chọn hần!”

“Ngày xưa thần toán giang hồ Nguyệt Khinh Yên từng bình luận tứ đại công tử chúng ta theo thứ tự: ‘Ngọc hòa, Lan ả, Hoàng ngao, Tức nhĩ’. Ngọc Vô Duyên đi đến chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, ánh mắt mờ mịt tựa như đang xuyên thấu qua người Hoàng Triều rơi về phía xa xôi: Hòa, ả, ngao ít nhiều cũng nói lên một phần tính cách của chúng ta, chỉ có chữ ‘nhĩ’ là khó lường nhất!”

“Nhĩ? Ta thấy chữ ‘nhĩ’ này mới đơn giản nhất!”. Hoàng Triều vuốt cằm, trong mắt lộ ra suy nghĩ sâu xa.

“Nhưng chữ ‘nhĩ’ này huynh nói xem là người nhĩ, lời nhĩ, hành nhĩ hay là...”. Ngọc Vô Duyên hơi dừng lại, sau đó mới nói tiếp: “Nếu chỉ là một chữ ‘nhĩ’ đơn giản vô hại, sao hần có thể liệt vào hàng tứ đại công tử sánh ngang cùng huynh!”

“Nói như vậy ta cũng phải đề phòng Hắc Phong Tức rồi!”. Hoàng Triều đứng lên sửa sang áo bào rộng màu tím: “Huynh từng gặp hần tại Lạc Nhật Lâu, có nhìn ra hần là loại người gì không?”

“Phong Tức sao... một chữ ‘nhĩ’ hoàn toàn xứng đáng!”. Ngọc Vô Duyên nhắm mắt hồi tưởng lại người áo đen luôn cười nhàn nhạt, ung dung tựa như vương hầu kia, vô cùng tán thưởng.

“Hả?”. Hoàng Triều nghe vậy đứng dậy: “Thật lòng mà nói, ta cũng mong chờ được hội ngộ Lan Tức và Phong Tức, nhưng mà...”

“Nhưng mà vì bá nghiệp của huynh, tốt nhất họ đừng bao giờ xuất hiện, phải không?” Ngọc Vô Duyên thần nhiên tiếp lời.

“Ha ha... Bọn họ xuất hiện cũng được, không xuất hiện cũng được, con đường lên đỉnh Thương Mang kia, ta quyết không cho phép kẻ nào ngăn cản!”. Hoàng Triều cười to, giữa đôi mày hiện lên khí phách bạo gan như đấng vương giả.

Ngọc Vô Duyên im lặng nhìn Hoàng Triều, trước đây chàng ở bên cạnh đồng ý giúp đỡ hẳn cũng là vì bị thu hút bởi khí thế này. Loại khí thế cuồng ngạo chông trời đập đất như vậy chàng vẫn chưa gặp lần thứ hai!

“Trong Bạch Phong Hắc Tức, trái lại ta mong chờ được thấy Bạch Phong Tịch hơn, người có thể làm Tuyết Không biến đổi lớn, có thể khiến cho huynh tán thưởng ‘Tao nhĩ tuyệt thế’.” Ngọc Vô Duyên nhìn lòng bàn tay của mình, ngón tay vẽ theo dấu vân tay, giọng nói bình thản không gợn sóng: “Nàng có thể nổi danh mười năm cùng với Hắc Phong Tức, chắc chắn cũng không phải người đơn giản!”

“Bạch Phong Tịch à...”. Hoàng Triều nhếch mép cười nhẹ, ý cười cũng tràn ngập trong khóe mắt: “Ta cũng đang đợi gặp một Bạch Phong Tịch đã tẩy sạch bụi bần, muốn thử xem ‘Tổ y tuyết nguyệt’ rốt cuộc là phong tư tuyệt thế ra sao!”

*****

“Công chúa.”. Vừa thấy Hoa Thuần Nhiên bước ra khỏi thư phòng phía nam, Lăng Nhi vội vàng tiến lên: “Đại vương ngài...”

Hoa Thuần Nhiên vung tay cắt đứt câu hỏi của cô, cầm chiếc khăn lụa ướt đầm nước mắt đưa cho cô: “Đốt cái này đi.”

“Dạ.”. Lăng Nhi tiếp nhận, không thắc mắc vì sao chiếc khăn lụa này lại ướt, cũng chẳng có thói quen ý kiến.

“Là đốt bỏ, không phải để em ‘không cẩn thận’ làm mất đầu.”. Hoa Thuần Nhiên liếc nhìn Lăng Nhi.

“Dạ.”. Lăng Nhi lo sợ cúi đầu.

Bên trái Kim Thăng Cung là ngự hoa viên, bên phải thông với Kim Ba Cung của Thực phủ nhân, sủng phi của Hoa Vương. Ánh mắt của Hoa Thuần Nhiên nhìn về Kim Ba Cung một lúc lâu, khóe môi hiện lên một tia cười nhạt, nhạt đến nỗi như làn khói vờn phía chân trời, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy rõ.

“Công chúa muốn qua Kim Ba Cung ạ?”. Lăng Nhi thấy nàng nhìn Kim Ba Cung thật lâu không khỏi lên tiếng.

“Không.”. Hoa Thuần Nhiên phát tay đi về phía trái: “Chẳng qua ta đang tưởng tượng Kim Ba Cung mà đôi chủ thì thế nào.”. Câu sau của nàng nói thật nhỏ, nhỏ đến mức Lăng Nhi cho rằng mình nghe lầm.

“Công chúa, người nói...”. Lăng Nhi hoảng hốt, nửa câu sâu bị ánh mắt của Hoa Thuần Nhiên quét qua bỗng im bặt.

“Quên đi, tạm thời đừng để ý.”. Hoa Thuần Nhiên hái một đóa hoa thực được đỏ mọc bên ngoài con đường, nàng chuyển ngón tay, đóa hoa trong tay hóa thành một vòng xoáy màu đỏ: “Hoa này nở rất đẹp, nhưng nó không biết rằng vượt quá giới hạn sẽ bị người làm vườn cắt bỏ!”

“Công chúa...”. Lăng Nhi ngập ngừng cúi đầu thấp, không dám nhìn đóa hoa kia.

“Lăng Nhi, em phải nhớ, con người có quy tắc của con người, động vật có quy tắc của động vật, hoa cũng có quy tắc của hoa, vạn sự vật đều không thể vượt quá quy tắc, hiểu chưa?”. Hoa Thuần Nhiên giơ tay ném đóa thực được đỏ đi xa.

“Dạ, nô tỳ đã nhớ.”. Lăng Nhi đáp.

“Về thôi.”. Hoa Thuần Nhiên đi trước rẽ trái về Lạc Hoa cung, Lăng Nhi theo sát đằng sau.

Mà đóa hoa thực được đỏ bị người ta ném đi được một đôi tay nhặt lên, trân ái nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Lần đầu gặp tại Thái Liên Đài

“Mặc cho ta xoa nắn thế nào! Hay cho một Hoa mỹ nhân!”. Phong Tịch ngồi trên nóc Kim Thăng Cung búi người khen ngợi, nàng liếc mắt nhìn thân ảnh yếu điệu kia.

“Cô ta có thể vận dụng những chiêu trò của phụ nữ một cách thành thạo, đúng là một nữ tử thông minh!”. Phong Tịch cũng tán thưởng, có điều hẳn chỉ lo nhìn bóng người đang nhặt đóa hoa thực được trên đất.

Người nọ nhặt đóa thực được đỏ rồi nhẹ nhàng phui bụi, đưa lên mũi ngửi, nhắm mắt khép hờ say sưa đắm chìm trong làn hương hoa, hồi lâu sau mới cẩn thận cất vào trong ngực áo. Sau đó y nhìn xung quanh, xác định không có ai thấy mới đi thẳng đến Kim Thăng Cung.

“Xem ra tiểu tử này si mê Hoa mỹ nhân rồi! Đáng tiếc Hoa mỹ nhân lại có tình ý với con hồ ly đen nhà người.”. Phong Tịch thấy hành động của y lạnh lùng cười nói.

Phong Tịch cẩn thận nhìn người kia, y đại khái khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, dáng người cao ráo, thân mang giáp võ tướng trông rất oai hùng.

Y đi từ Kim Hoa Điện ngang qua Thảm Tâm Viên rồi mới đến thư phòng phía nam, suốt đoạn đường đều không có trở ngại gì, có vẻ y rất được Hoa Vương tín nhiệm. Mà Phong Tịch ở trên nóc nhà vút bay như một làn khói đen mực khè vạch không trung bám sát y, Phong Tịch cũng đi theo sau lắm bả “Ban ngày ban mặt mà chả có ai phát hiện ra chúng ta. Eo ôi, khinh công tốt quá cũng không hay, chả ai chơi với chúng ta hết!”.

“Diệp Yến tham kiến đại vương!”. Võ tướng quỳ gối thi lễ trong thư phòng phía nam.

Hoa Vương cao cao tại thượng nhìn thân tử dưới chân một cách sâu xa khó lường, ông không nói câu nào, chỉ để võ tướng Diệp Yến cúi đầu quỳ dưới

đất.

“Diệp Yến, ngươi xem cái này đi!”. Hoa Vương hồi lâu mới ném cho Diệp Yến một món đồ, trong giọng nói bình tĩnh lại mang theo sự tức giận.

Diệp Yến nhặt món đồ trên đất, đó là một cuốn sổ gấp, y mở ra nhìn, sắc mặt đại biến, nhanh chóng đọc hết rồi vội vàng dâng sổ lên ngang đỉnh đầu: “Thần biết tội, xin đại vương giáng tội!”

“Hừ!”. Hoa Vương phát tay áo đứng dậy, nhìn Diệp Yến trên đất: “Bỏn vương đặt kỳ vọng vào ngươi rất lớn, thế mà ngươi lại luôn phụ lòng bỏn vương!”

“Là thần vô dụng, xin đại vương trách phạt!”. Diệp Yến kinh sợ.

“Trách phạt thì xong chuyện sao?”. Hoa Vương đập án thư, cả giận hét lớn: “Nước Hoa giàu nhất phải kể đến thành Khúc, mà một nửa tài phú của nước ta nằm trong tay hai nhà Kỳ, Thượng cuối cùng lại biến đầu mất! Tất cả tài phú không cánh mà bay! Rơi vào tay ai quan lại nào cũng không biết! Đại thần không biết! Toàn quốc cũng chẳng ai biết!”

“Thần...”

“Ngươi còn gì để nói? Hả?”. Râu tóc Hoa Vương dựng hết cả lên, đôi mắt bùng bùng lửa giận, đi vòng quanh Diệp Yến: “Bảo ngươi đi lấy phương thuốc ngươi cũng không lấy được, lại còn rước phiền phức về, sau đó khiến ta đánh mất nửa nước Hoa! Ngươi giỏi lắm!”

“Thần biết tội! Thần đáng chết!”. Diệp Yến liên tục dập đầu.

“Còn dập đầu làm cái rắm gì!”. Hoa Vương đá Diệp Yến lăn ra đất, vẫn chưa hả giận, lại đá thêm một cước nữa vào mặt: “Ngươi lập tức cút đến thành Khúc cho ta, bỏn vương hạn cho ngươi một tháng phải điều tra cho ra lẽ chuyện ở thành Khúc. Nếu không thì chẳng những cái đầu ngươi mà cả cái đầu của cừu tộc nhà ngươi ta cũng không tha!”

“Dạ!”. Diệp Yến vội vàng dập đầu đáp.

“Còn không mau cút đi!”. Hoa Vương nhìn y giận đến mức không thể giết y để xả giận, có điều ông không thể giết vào lúc này, chí ít cũng phải chờ chuyện thành Khúc rõ ràng đã!

“Vâng!”. Diệp Yến đáp lời, hình như vẫn còn chút do dự: “Đại vương... ba ngày sau...”

“Ngươi...!”. Hoa Vương lại đập tay xuống án thư, chỉ vào Diệp Yến: “Chẳng lẽ ngươi còn vọng tưởng muốn kết hôn với công chúa? Ngươi có tư cách sao? Bỏn vương không giết ngươi là đã phá lệ khai ân rồi! Nếu không cút thì chớ trách bỏn vương vô tình!”

“Vâng! Thần xin cáo lui!”. Diệp Yến lật đật lui xuống.

“Chờ đã!”. Hoa Vương chợt hét lớn một tiếng.

“Đại vương còn điều gì căn dặn?”. Diệp Yến vội vàng xoay người lại.

“Thanh lý sạch sẽ Đoạn Hồn Môn!”. Giọng nói Hoa Vương âm u lạnh lẽo: “Việc này nếu truyền ra ngoài, bỏn vương sao còn có thể quân lâm thiên hạ!”

“Vâng!”.

“Hừ!”. Đợi Diệp Yến đi rồi, Hoa Vương vung tay áo lên, quét vờ chén trà trên bàn.

“Chết đến nơi rồi mà còn yêu hoa, Diệp Yến này thật thú vị!”. Phong Tịch ở trên nóc nhà chọc một cái lỗ quan sát hết mọi chuyện trong phòng: “Đây là trò vui ngươi muốn ta đến xem?”.

“Cuối cùng thì mọi chuyện đều đã được giải thích.”. Phong Tịch vẫn còn nhìn nhìn Hoa Vương, thần tình bí hiểm, khẽ nhếch môi cười nhạt.

“Đúng vậy, nếu Hoa Vương muốn phương thuốc của Hàn gia thì có thể lý giải hết.”. Phong Tịch giữa người nằm trên mái ngói, phóng tầm mắt nhìn lên bầu trời, mặt trời rực rỡ nhẹ chiếu vào mắt nàng, nhưng không thể xua tan tầng sương mù trong đôi mắt: “Lão ta muốn quân lâm thiên hạ thì phải khởi binh, mà khởi binh chắc chắn có thương vong, mà Từ Phủ Tấn lại là thuốc trị ngoại thương tốt nhất, dùng trong quân đội nhất định sẽ giảm thiểu thương vong của binh sĩ!”.

“Có điều ông ta hành động hơi ngu ngốc.”. Phong Tịch liếc nhìn Hoa Vương trong phòng lần cuối, sau đó lấy gối che đi.

“Vi bá nghiệp mà lão giết toàn bộ Hàn gia!”. Phong Tịch dường như không thể chịu nổi ánh mặt trời chói lóa, giơ tay che mắt lại: “Mấy trăm tính mạng lão coi như không!”

Phong Tịch chỉ im lặng nhìn nàng, ánh mắt vô cùng phức tạp, phảng phất như vừa có chút vui mừng lại vừa có chút âm thầm lo lắng. Rồi hần trông về phía xa xa, tự hỏi ngoài Hoa Vương Cung nguy nga tráng lệ ở dưới chân thì còn có những gì? Là non xanh nước biếc hay là xương trắng máu người?

Tài phi lợi nhuận bởi fb.ebo0k.ngon.tinh.mien.ph

*****

Hoa Thuần Nhiên ngồi giữa Khúc Ngọc Hiền trải lên bàn một tờ giấy lụa bạch ngọc, nàng khẽ gờ tay cầm bút chấm mực, tinh tế phác họa một bức tranh. Nàng vô cùng tập trung, mỗi nét bút đều cẩn thận từng li từng tí như sợ vẽ sai. Khóe môi đôi lúc lại hiện ra ý cười nhẹ ngọt ngào.

Phong Tịch lặng lẽ đi đến sau lưng Hoa Thuần Nhiên, ánh mắt từ trên bàn chuyển tới khuôn mặt nàng, mỉm cười có chút khen ngợi.

“Hoa mỹ nhân, cô đang vẽ gì thế?”

Hoa Thuần Nhiên đang chuyên tâm vẽ thì nghe thấy sau lưng có tiếng người, nàng cả kinh, bàn tay run lên, chiếc bút rơi thẳng xuống bức tranh. Hoa Thuần Nhiên thấy bức tranh mới vừa vẽ xong sắp bị phá hỏng, không khỏi thét lên sợ hãi: “Á!”

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một cánh tay duỗi ra đón lấy chiếc bút gần rơi xuống.

Nhìn bức tranh hoàn hảo chưa bị suy chuyển, Hoa Thuần Nhiên thở phào nhẹ nhõm, quay người quở trách: “Cô muốn dọa chết ta à? Lúc nào cũng đi không một tiếng động, lại còn chuyên môn đột nhiên nhảy ra dọa người!”

Ánh mắt Phong Tịch bị bức tranh trên bàn hấp dẫn, nàng duỗi tay cầm bức tranh lên nhìn kỹ, không khỏi kêu la: “Sao cô vẽ con hồ ly đen đẹp thế? Cái này là thần tiên trên trời mới đúng! Tên đó không phải là người chính đạo đâu.”

“Ta vẽ không giống sao?”. Hoa Thuần Nhiên thấy nàng kỳ lạ như vậy không khỏi lên tiếng. Nàng từ nhỏ đã báii đệ nhất danh họa trong nước làm thầy, tự đánh giá kỹ thuật vẽ của mình không phải là giỏi nhất nhưng cũng xếp hàng xuất sắc. Thế mà Phong Tịch lại bảo không chấp nhận được.

“Đương nhiên không giống!”. Phong Tịch một tay chuyển bút, một tay cầm tranh, khuôn mặt cảm phần bất mãn với bức tranh của Hoa Thuần Nhiên.

“Vây...”. Hoa Thuần Nhiên quan sát kỹ kiệt tác của mình, chẳng thấy chỗ nào bất ổn hết.

“Ta cho cô biết, con hồ ly đen này phải vẽ như sau!”. Phong Tịch đi đến cạnh bàn mở giấy ra, chấm bút vẽ lên tranh: “Mặt mũi của hần phải hơi dài giống như cái trứng vịt! Còn hàng lông mày cũng phải dài luôn, nhưng mà đến đây thì phải vẽ nhếch lên một chút. Tiếp đó đến đôi mắt, chao ôi, nhất định là mắt xéch đó nha, khóe mắt phải móc lên trên như vậy nè, bởi vậy nên khi con hồ ly đen này nghiêng mắt nhìn ai, đặc biệt lúc nhìn mấy cô gái thì chẳng khác nào đang hỏi: Mỹ nhân, muốn đi chung với ta không? Trời sinh đôi mắt hần không chịu ở yên một chỗ, chuyên môn dùng để câu dẫn con gái nhà lành! Sau đó tới cái mũi này, hừ, thứ tốt nhất của hần chính là cái mũi cao thẳng trông có vẻ rất chính nghĩa, kỳ thật ruột gan hần vòng vèo phức tạp lắm! Lại nói tới đôi môi, ừm, rất mỏng, môi mỏng bạc tình, đó là lời miêu tả đúng nhất với tên này! À, phải rồi, còn có miếng ngọc hình trăng khuyết đen thui trên trán hần nữa, được rồi, cũng không khác người thật là mấy. Cái tên này dù có vẻ bề ngoài tạm được nhưng nghìn vạn lần cô đừng tin hần là người tốt!”

Nàng vừa nói vừa vẽ, chỉ trong chớp lát hình tượng Phong Tức đã bưng bưng hiện lên mặt giấy. Vẽ xong nàng thả bút, phui tay, đưa bức tranh cho Hoa Thuần Nhiên.

Hoa Thuần Nhiên ngắm thật kỹ, Phong Tức này trông hơi giống với Phong Tức mà nàng vẽ nhưng cũng có nét không giống. Lúc nàng mới nhìn thì thấy thần tình của người trong tranh ung dung tuấn nhã, phong thái xuất trần, nhưng nhìn lần thứ hai lại phát hiện ra cặp mắt phượng ẩn giấu sự tà mị mê hoặc, khiến người khác bất giác tình nguyện chìm vào biển sâu! Nhìn lần thứ ba thì nàng thấy khóe miệng người đó hiện lên nụ cười nhàn nhạt vô cùng gian xảo, kiêu ngạo và tự đắc, có vẻ như đang mưu tính thiên hạ nhưng thiên hạ vẫn không hay biết! Phong Tức này thật sự không giống với Phong Tức tuấn nhã quý khí trong tranh của nàng. Nhưng nàng có thể khẳng định, Phong Tức này sinh động, hấp dẫn hơn.

“Bức họa Phong cô nương vẽ quả thật sinh động hơn!”. Hoa Thuần Nhiên thán phục, ánh mắt dời khỏi bức tranh nhìn sang Phong Tịch, có chút dò hỏi: “Có thể vẽ Phong công tử một cách đầy đủ như vậy, cô nương và chàng thật hiểu nhau sâu sắc!”

“Hi hi... Quen biết hần mười năm chả thấy chỗ nào tốt, chỉ có duy nhất là hiểu rõ hần. Sau đó thì sao, cả thiên hạ này chả ai lừa được ta nữa.”. Phong Tịch rung đùi đắc ý, cười hi hi có chút tự đắc.

“Ta nghe nhiều người trong giang hồ đồn đại rằng ‘Bạch Phong Hắc Tức’ là một đôi trời sinh, Phong cô nương và Phong công tử quen biết nhau mười năm tất nhiên tình nghĩa dạt dào thắm thiết, lại còn rất hiểu Phong công tử.”. Hoa Thuần Nhiên rũ mắt cười nhẹ, đầu ngón cái và ngón trỏ bóp chặt bức tranh trên tay.

“Trời ơi, nổi hết da gà! Cô xem nè... xem nè...”. Phong Tịch nghe vậy cũng lật ống tay áo lên cho Hoa Thuần Nhiên thấy từng miếng da gà đang hiện thị, khuôn mặt kinh hoàng như gặp ma giữa ban ngày.

“Hoa mỹ nhân!”. Phong Tịch chợt bắt lấy tay Hoa Thuần Nhiên, vô cùng trịnh trọng tuyên bố: “Cô muốn ghép đôi ta với ai cũng được, miễn là nên cân nhắc một chút... ừm... ví dụ như Ngọc công tử đệ nhất thiên hạ, hoặc là công tử Lan Tức ẩn cư thâm cung thần bí khó lường, thậm chí là thế tử Hoàng Triều cuồng ngạo không ai bì nổi kia, nhưng đừng ghép đôi ta với con hồ ly đen! Ta xin cô đó!”.

“Phong cô nương hà tất phải căng thẳng như vậy, Thuần Nhiên chỉ nghe đồn thôi mà.”. Hoa Thuần Nhiên hé miệng khẽ cười, ánh mắt sáng lên.

“Ái! Mấy người giang hồ này thật chẳng có ý sáng tạo gì cả!”. Phong Tịch dùng sức xoa xoa cánh tay, không dám gật bừa: “Muốn đồn chuyện xấu của Bạch Phong Tịch ta sao không đồn với những người khác đi? Đồn tới đồn lui lại dính với con hồ ly đen, thiệt xui xẻo quá mà!”.

“Hihihi...” Hoa Thuần Nhiên nhìn bộ dáng của Phong Tịch không khỏi cười khanh khách: “Phong công tử phi phạm lại là người tài giỏi, bao nhiêu người muốn chọn làm rể. Vì sao Phong Tịch lại ác cảm với chàng như vậy, hơn nữa luôn gọi người ta là hồ ly?”.

“Ha ha...” Phong Tịch nghe vậy nghiêng đầu cười nhìn Hoa Thuần Nhiên: “Người muốn chọn hẳn làm rể là công chúa phải không?”. Nói xong tay nâng cằm nàng, nhìn nàng từ trên xuống dưới: “Thật ra công chúa và con hồ ly đen kia mới là một đôi trời sinh!”.

“Nói cô mà, sao lại kéo ta vào chứ!”. Hoa Thuần Nhiên lấy tay áo che mặt, gương gương xoay người sang chỗ khác, chỉ có nét cười trên khóe mắt vẫn không che giấu được.

“Ha ha... Hoa mỹ nhân, cô xấu hồ kia!”.

Phong Tịch thuận tiện di chuyển đến trước gót chân nàng, duỗi tay ra bắt lấy bức tranh. Hoa Thuần Nhiên chợt cảm thấy như có một luồng sức mạnh nào đó hút đi, nháy mắt bức tranh bị cuốn đến tay Phong Tịch. Phong Tịch cầm tranh, sau đó vung lên, bức tranh tan thành tuyết rơi đầy trên đất. Trên trời là tà giấy vụn như hoa tuyết, rớt xuống người Hoa Thuần Nhiên, phảng phất như những bông tuyết bao bọc đóa mẫu đơn đỏ rực, vừa điểm lệ yêu kiều vừa mỏng manh yếu đuối. Phong Tịch nhìn thấy cảnh tượng này không khỏi thờ dài, Hoa Thuần Nhiên còn xinh đẹp hơn cả Phượng Tê Ngô đến mấy phần, có điều Phượng Tê Ngô lại thắng nàng ở khí chất cao ngạo thanh lãnh.

“Hoa mỹ nhân, cô thích con hồ ly đen kia phải không? Có muốn ta giúp cô không?”. Phong Tịch khom người, nghiêng đầu nghiêm túc nhìn Hoa Thuần Nhiên đang cúi mặt: “Con hồ ly đen kia nhờ và ta đó!”

“Xem cô treu đùa ta thế này này.”. Hoa Thuần Nhiên phẩy tay áo phui vụn giấy trên người, đối với mấy trò quái của Phong Tịch nàng dù thấy cũng không thể trách cứ, chẳng thêm để ý đến Phong Tịch nữa, thuận miệng hỏi một câu: “Nhờ cô cái gì?”.

“Để ta giúp cô!”. Phong Tịch tiến lên phui vụn giấy trên đầu Hoa Thuần Nhiên, cẩn thận không làm rối tóc nàng, dường như đã quên lời nói vừa rồi, cũng làm bộ không nghe thấy câu hỏi của Hoa Thuần Nhiên.

Hoa Thuần Nhiên nắm chặt bàn tay, khẽ nín thở, cuối cùng im lặng thờ dài, ánh mắt có chút ảo não nhìn Phong Tịch.

“Ta chỉ đùa chút thôi mà, lần sau sẽ không nghịch nữa.”. Tay Phong Tịch tiện thể sờ soạng hai gò má non mềm của mỹ nhân, cho rằng Hoa Thuần Nhiên giận nàng đùa khiến cả người nàng ẩy đầy vụn giấy: “Lần sau ta sẽ hái mẫu đơn làm thành mưa hoa rợp trời, sau đó cô nhất định sẽ là tiên nữ giữa mưa hoa!”.

Hoa Thuần Nhiên rụt rè không dám hỏi, thế nhưng thật sự không nén được suy nghĩ trong đầu, cuối cùng đành buộc lòng lên tiếng: “Võ công Phong công tử cao cường thế mà còn nhờ người khác giúp đỡ sao?”.

“A, võ công con hồ ly đen kia cao thật nhưng có một số chuyện không phải võ công cao là có thể làm được.”. Phong Tịch đột nhiên nghĩ tới việc gì, không đồng ý nói: “Tỷ dụ như nhân duyên này, nguyệt lão phải se tơ thì mới được chứ!”.

“Hờ?”. Đôi mắt Hoa Thuần Nhiên rũ xuống, hình như có chút kinh ngạc: “Phong công tử có người trong lòng rồi sao? Không biết là cô nương nhà ai?”.

“Chẳng phải là đệ nhất đại mỹ nhân đó ư?”. Phong Tịch mỉm cười nhìn Hoa Thuần Nhiên.

Hoa Thuần Nhiên e lệ cúi đầu, ánh mắt nhìn nhìn đầu ngón chân chờ Phong Tịch nói tiếp. Nhưng đợi nửa ngày mà Phong Tịch lại chỉ nghịch ngợm hứng thú ngắm nàng cười.

Rốt cuộc Hoa Thuần Nhiên cũng ngẩng đầu lên, sự e lệ trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ mặt thông minh lanh lợi, nàng nhẹ nhàng bảo Phong Tịch: “Phong cô nương, cô có bằng lòng giúp đỡ ta?”

“Hoa mỹ nhân, cô muốn ta giúp cô gì nào?,” Phong Tịch vẫn cười tủm tỉm. Tiểu mỹ nhân à, cô nên làm vậy từ sớm rồi, cái chiều này của cô mà dùng với Bạch Phong Tịch ta thật sự quá lãng phí, bởi vì chẳng có tác dụng gì hết!.

“Ta vừa ý Phong công tử, muốn tuyển chàng làm phò mã!”. Hoa Thuần Nhiên nói rõ ràng, không một chút thẹn thùng hay do dự.

“Ha ha...” Phong Tịch nghe vậy cười to rồi vỗ tay thập phần tán thưởng: “Hoa mỹ nhân, quả nhiên cô không làm ta thất vọng, rất khác với những nữ nhân trong thâm cung!”.

“Cô nương bằng lòng giúp đỡ ta?”. Hoa Thuần Nhiên ngồi xuống ghế, động tác ưu nhã.

“Cô có thể trả lời trước cho ta một vấn đề không?”. Phong Tịch nhảy lên bàn ngồi.

“Cô nói đi.”. Hoa Thuần Nhiên nhàn nhã chỉnh y phục.

“Lần cầu thân này của cô có thể bao gồm hết toàn bộ thanh niên tuần kiệt của Đông Triều, trong đó có không ít kỳ tài như thế tử Hoàng Quốc Hoàng Triều, thế tử Hắc Phong Quốc Lan Tức, nhưng tại sao cô cứ khẳng khái muốn chọn một kẻ giang hồ thân phận bình thường làm phu quân?”. Phong Tịch nghiêng đầu cười nhìn Hoa Thuần Nhiên.

“Bởi vì ta mong muốn những năm tháng sau này sẽ có thể cười thật lòng và vui vẻ!”. Hoa Thuần Nhiên giơ tay chống cằm, khẽ cười hạnh phúc.

“Hả?” Phong Tịch không ngờ nàng chỉ trả lời đơn giản như vậy.

“Ta cả đời luôn mưu cầu địa vị chí cao và vinh hoa vô tận mà một nữ nhân có thể hường!”. Hoa Thuần Nhiên thân nhiên đáp, ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi vào chiếc đèn thủy tinh cao cao trong phòng, ngoài phòng dương quang chiếu rọi, chiếc đèn lồng sáng lên rực rỡ: “Với thân phận của ta, bất luận có gì cho người nào, cho dù ở nước Hoa, nước Hoàng, hay nước Hắc Phong, ta đều có thể sống phú quý suốt đời!”.

“Cô có tin không?”. Hoa Thuần Nhiên chuyển mắt từ chiếc đèn sang Phong Tịch, sự tự tin trên mặt còn mang theo nét cao quý tao nhã tuyệt đối.

“Tin chứ!”. Phong Tịch gật đầu, nụ cười trên mặt không thay đổi, nhìn Hoa Thuần Nhiên khen ngợi.

“Thế nhưng địa vị chí cao thì phải vĩnh viễn cô độc.”. Hoa Thuần Nhiên lại nhìn đèn lồng, thanh âm trầm thấp phảng phất nỗi ưu tư.

“Ừm.”. Phong Tịch mỉm cười gật đầu.

“Mấy ngày nay... được ở cùng Phong công tử... ta thật sự rất vui vẻ.”. Giọng nói của Hoa Thuần Nhiên chột nhẹ hẳn đi, nhuộm màu sắc mộng mơ, giữa đôi lông mày hiện lên nét hân hoan: “Ta xác định rằng sau này cũng chẳng thể tìm được ai như vậy! Cho nên ta muốn chàng ở lại vì ta!”.

Phong Tịch nhảy xuống trước mặt Hoa Thuần Nhiên, bàn tay nâng khuôn mặt nàng tinh tế đánh giá, vẫn mỉm cười như trước. Hoa Thuần Nhiên cũng nhìn nàng nhìn.

“Vừa có khuôn mặt tuyệt đẹp, vừa có trí tuệ thông minh, lại thêm tâm kế thâm trầm, ở phương diện nào đó đúng là có chút tương tự!”. Phong Tịch lầm bầm nói nhỏ, nhìn gương mặt trong tay này hồi lâu: “Mà còn dối trá, gian xảo, tham luyến vinh hoa, có điều... lại là kẻ có ‘Thất khiếu linh lung tâm’ [1]”

[1] Thất khiếu linh lung tâm (tìm có 7 lỗ):: Trích từ truyện Phong Thần, nói về nhân vật Tỳ Can thừa tướng là hoàng thúc của Trụ Vương nhà Ân, Tỳ Can là người có lòng trung trinh, chính trực, nhiều lần can gián vua Trụ, sau Đắc Kỷ muốn hại ông, lập kế giả bệnh, bảo cần phải có thất khiếu lung linh tâm ăn mới khỏi bệnh, Trụ vương lại có thể đồng ý, yêu cầu Tỳ Can giao trái tim ra. Kết quả Tỳ Can nhờ có pháp thuật Khương Tử Nha bảo hộ, sau khi moi tim ra vẫn không chết. Nhưng trên đường trở về, Tỳ Can gặp một phụ nhân rao bán cái vô tâm, Tỳ Can ghim ngựa hỏi nàng một câu: “Người nếu là Vô Tâm thì thế nào?” phụ nhân kia đáp: “người Vô Tâm sẽ chết.” kết quả Tỳ Can nhất thời ho một tiếng, máu chảy đầm đìa, rồi chết. (phụ nhân này có thể do Đắc Kỷ hoặc Thân Công Báo hóa thành). Về sau chỉ người có tìm 7 lỗ là những người rất thông minh tài ba hiếm gặp, nhân tài về cả nhân cách lẫn khả năng làm việc.

“Lần đầu tiên có người không hề lưu tình nói xấu ta.”. Hoa Thuần Nhiên cười, giờ tay nắm chặt lấy bàn tay Phong Tịch: “Ta đúng là một nữ nhân như thế!”.

Phong Tịch nghe vậy càng cười nhiều hơn, nàng nhún mày: “Sao cô phải nói thật với ta, lẽ ra cô có thể tìm lý do khác, ta cũng sẽ không hỏi nữa!”.

“Bởi vì...” Hoa Thuần Nhiên vươn hai tay nhẹ nhàng áp vào má Phong Tịch, nhìn cặp mắt trong suốt không chút sắc tối kia: “Cả đời này ta chưa bao giờ có một tình bạn đích thực, chỉ có duy nhất cô – Phong Tịch, ta ước gì cô luôn là một người bạn thật tâm của ta, không lừa gạt, tính toán, chỉ có đối xử thật lòng với nhau!”.

“Bởi vì ta là người giang hồ, vĩnh viễn sẽ không uy hiếp được cô?”. Phong Tịch cũng nhìn đôi đồng tử của nàng, đôi mắt xuyên qua con ngươi nhắm thẳng vào trái tim Hoa Thuần Nhiên.

“Đúng vậy!”. Hoa Thuần Nhiên thân nhiên thừa nhận.

“Được, ta giúp cô!”. Phong Tịch cười sáng lạn, không hề do dự đáp ứng.

Hoa Thuần Nhiên ngẩn ngơ trong thoáng chốc, trong nháy mắt nàng mất hồn bởi nụ cười vừa rồi của Phong Tịch, nụ cười sáng chói rực rỡ, xinh đẹp bức người! Vì sao trước đây nàng không phát hiện ra Phong Tịch đẹp đến vậy, đẹp tuyệt thế vô song! Đường như có một thứ gì đó mà ngay cả đệ nhất mỹ nhân nàng cũng không thể sánh bằng!

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!”. Ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng gọi của ai đó.

Phong Tịch nhảy ra khỏi phòng thì thấy Hàn Phác và Nhan Cửu Thái đang ngồi trên đỉnh Ám Hương Đình.

“Phác nhi, sao đệ lại tới đây?”. Phong Tịch mừng rỡ kêu lên.

“Hừ! Tại tỷ bỏ rơi đệ chạy đến đây chơi, mấy ngày rồi mà vẫn không chịu về, bởi vậy đệ mới bảo Nhan đại ca dẫn đệ đi tìm tỷ!”. Hàn Phác chu mỏ nói, sau đó tung người nhảy từ trên đình xuống.

“Nhan đại ca, huynh vất vả rồi! Tiểu quý này nhất định đã khiến huynh chịu không ít phiền phức.”. Phong Tịch ôm cổ Hàn Phác, sau đó gọi Nhan Cửu Thái vẫn còn đang ngồi trên đình.

Nhan Cửu Thái chỉ lắc đầu nhưng không nhảy xuống, có vẻ không muốn ở lại lâu.

“Phong cô nương, đây là...” Hoa Thuần Nhiên cũng ra khỏi phòng nhìn hai vị khách không mời mà đến.

“Hoa mỹ nhân, đây là đệ đệ của ta, Hàn Phác!”. Phong Tịch cười tủm tỉm quay đầu bắt chuyện với Hoa Thuần Nhiên, sau đó vỗ đầu Hàn Phác: “Phác

Nhì, mau gọi công chúa tỷ tỷ đi! Thấy tỷ tỷ này xinh đẹp không?”

“Một hài tử khô ngô!”. Hoa Thuần Nhiên nhìn Hàn Phách đang nhăn mặt khi bị Phong Tịch vỗ đầu nhưng nét mặt vẫn rất thanh tú.

“Nó chỉ có hơi nhỏ tuổi thôi, nếu không thì trông bề ngoài cũng xứng với công chúa đấy chứ!”. Phong Tịch cười hì hì nói.

“A...”. Hoa Thuần Nhiên cười trừ, mặc kệ mấy lời nói nhảm của Phong Tịch: “Ngay cả một tiểu hài tử cũng có thể đi tới đi lui tự nhiên trong vương cung, xem ra phải quân giáo lại thủ vệ của vương cung rồi!”

“Đệ không cần xứng với tỷ ấy!”. Hàn Phách cảm giác như đang bị vũ nhục liền phản đối mấy câu của Phong Tịch. Bà cô này cong cong uồn uồn vừa nhìn đã thấy khó chịu, làm sao nhẹ nhàng tiêu sái như tỷ tỷ được!

“Thôi đi! Tiểu quý đệ tu ba đời cũng chưa có phúc khí ấy đâu!”. Phong Tịch gõ đầu Hàn Phách đang hung hăng vô lễ.

“Đệ nói đừng có cóc đầu đệ nữa, đệ là người lớn!”. Hàn Phách xoa đầu la lên.

“Người lớn thì không có mấy hành động vô lễ ấy!”. Phong Tịch lại đánh thêm một cái, sau đó xoay người nói với Hoa Thuần Nhiên: “Hoa mỹ nhân, mấy ngày nay ta ở trong cung của cô chơi, nếu đệ đệ của ta đã tìm đến thì ta mạn phép về trước, ngày một sẽ đến thăm cô.”

“Ngày mai phụ vương muốn triệu kiến cô và Phong công tử, chi bằng để qua ngày mai rồi đi cũng không muộn.”. Hoa Thuần Nhiên giữ chân nàng.

“Ha ha... Ta nghĩ theo ý của cô thì Hoa Vương chỉ cần gấp con hồ ly đen kia là đủ, còn ta dù sao cũng không phải người ứng tuyển phò mã, gấp hay không cũng vậy thôi.”. Phong Tịch cười, sau đó thân người nhảy xuống bên cạnh Hoa Thuần Nhiên. Nàng giơ tay ra cướp chiếc khăn lụa có thêu hình cung cung và cự hươu mà Hoa Thuần Nhiên đeo bên hông: “Nhưng mà cô yên tâm, những người thấy con hồ ly đen kia, là đàn ông thì sẽ bị khuất phục nguyện quý gối làm nô, là phụ nữ thì sẽ ái mộ nguyện đi theo chân trời góc bể, luận tài mạo thì cả thế gian này khó ai sánh được! Ngay cả Đồng Triều đệ nhất mỹ nhân không phải cũng ái mộ hấn sao!? Ha ha...”

Phong Tịch vừa cười vừa kéo Hàn Phách đi, cả người bay lên nóc nhà, sau đó ngoảnh đầu lại hỏi: “Hoa mỹ nhân, ta hỏi lần cuối, cô thật sự muốn ta giúp cô?”. Nàng nhẹ buông tay, chiếc khăn lụa kia theo gió bay xuống vừa vạt vào tay Hoa Thuần Nhiên.

“Đúng vậy.”. Hoa Thuần Nhiên nhìn hình thêu trên chiếc khăn lụa đáp rõ ràng.

“Được, ta sẽ giúp cô!”. Thân hình Phong Tịch lay động, trong chớp mắt biến mất, Nhan Cửu Thái cũng theo sau nàng.

Tháng ba, ngày hai mươi tư.

Hôm nay ở nước Hoa có rất nhiều người hồi hả, bởi vì ngày mai chính là ngày công chúa Thuần Nhiên tuyển hôn, ai cũng hăm he xắn tay áo chuẩn bị cho tốt. Người luyện võ thì tập vài bộ quyền cước, hy vọng đến lúc đó công chúa sẽ khuyh đảo vì thấy tư thế oai hùng của mình; kẻ luyện văn thì đọc thuộc thơ từ, văn chương, hy vọng đến lúc đó công chúa sẽ bị khuất phục bởi sự tinh thông tài ba. Đối với nam giới mà nói, được thiên hạ đệ nhất mỹ nhân ưu ái là chuyện vô cùng may mắn!

“Hoa mỹ nhân, các cô ấy nghịch đầu ta một canh giờ rồi, còn chưa chuẩn bị xong sao? Bắt ta ngồi chờ ra mãi thế thật khó khăn!”

Sáng sớm, trong Lạc Hoa Cung đã vang lên một âm thanh chấn nân cùng cực tựa như hết sức đau khổ.

“Chờ chút đi, sắp xong rồi!”.

Có một giọng nói mềm mại trong veo chung quy cũng vang lên trấn an âm thanh chấn nân.

“Trời đất, muối cảm cái gì thế, đừng... tuyệt đối đừng có bôi lên mặt ta... Ta nói đừng bôi... Muối mà bôi nữa ta sút muối luôn... Ta nói thật đấy!”. Cái âm thanh chấn nân kia hết âm lên uy hiếp người khác.

“Được rồi, đừng bôi cho cô ấy nữa.”. Giọng nói trong trẻo mềm mại lập tức can dự.

“Trời ạ, cảm cái gì trong tay thế? Kim phượng hoàng à! To đẹp ghê vậy... Ấy, em làm gì vậy?... Đừng cầm lên đầu ta... Cái này đẹp nhưng nặng lắm đó... Ta kêu đừng cầm... nặng lắm a... Em có tin em mà cầm tiếp là ta bẻ nó làm hai không!”

“Được rồi, ‘Hóa vân kim phượng’ nặng thì cũng đừng đeo, cài trâm ‘Lưu vân sơn tuyết’ đi cho mới lạ.”

“Ta cảnh cáo các em... cảm bôi vẽ gì trên mặt ta nữa... ta không muốn tắm thêm lần hai đâu... Em cảm gì vậy?... Đã kêu không vẽ mà... Hoa mỹ nhân... Cô bảo nàng ấy dùng tay đi... Nếu không ta cắn đó nha!”

“Được rồi, đừng vẽ nữa, chân mày của cô... Ta xem xem... ừ... không tệ... mày dài bẩm sinh, không dày không mảnh, vừa đủ!”

“Công chúa, cho cô ấy mặc bộ y phục nào ạ?”

“Lấy qua đây cho ta xem... ừ... bộ màu vàng nhạt đi.”

“Giờ xong chưa? Hoa mỹ nhân, cô rút cuộc là muốn làm gì? Mới sáng bánh mắt đã kêu ta dậy!”

“Ta đang chuẩn bị cho ngày mai mà, muốn xem thử kiểu ăn mặc trang điểm nào hợp với cô.”

“Cô tuyển hôn chứ có phải ta đâu, sao ta phải ăn mặc trang điểm.”

“Cô đã hứa là sẽ giúp ta mà.”

“Vậy thì đơn giản thôi, ta đánh tất cả bọn chúng nằm lê lết, trừ con hồ ly đen kia, vậy thì chả ai còn mặt mũi đến cầu hôn cô nữa!”

“Hihi... Vậy mà cô cũng nghĩ ra... được rồi, mở mắt, đứng lên đi, để ta xem hiệu quả thế nào.”

“Để ta ngủ một giấc trước đã có được không, ta muốn ngủ lắm đó!”

“Không được! Các em kéo cô ấy dậy!”

Hoa Thuần Nhiên chỉ huy cung nữ lôi cái bãi lầy Phong Tịch đang nằm dài trên giường xuống. Phong Tịch bất đắc dĩ bị kéo cũng ráng nghiêng ngả, hai mắt khép chặt, toàn thân không xương dựa vào người cung nữ.

“Lăng Nhi, em mang ‘bánh trần châu’ tới đây.”. Hoa Thuần Nhiên nhận lệnh.

Lời vừa nói ra quả thật rất hiệu quả, Phong Tịch lập tức đứng thẳng người, hai tròng mắt mở to, lóe sáng như sao, mất hết sự khốn khổ mệt mỏi lúc này. Khoảnh khắc Phong Tịch mở mắt, toàn bộ cung nhân trong phòng đều ngẩn ra, nâng như búp bê bằng sứ được tiếp thêm sinh mệnh, linh hoạt năng động, toàn thân tràn đầy ánh sáng!

Trong lúc các cung nhân còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy con người của Phong Tịch chuyển động, thân ảnh màu vàng lóe sáng, Phong Tịch biến mất trong phòng, bay ra ngoài điện gào thét sung sướng: “Lăng Nhi, em đi chậm quá, ta tới đón em đây! Để ta bung giùm mâm ‘bánh trần châu’ này cho nhé.”

“Ồi ời!”. Các cung nữ đồng loạt thờ dài.

“Phong Tịch này...”. Hoa Thuần Nhiên cũng thờ dài lắc đầu, trong lòng tự nhủ.

“Từ xa đã nghe thấy tiếng cô ầm ĩ rồi! Đến bao giờ cô mới có thể nhả nhặn chút đây?”. Chợt thanh âm tao nhã của Phong Tức vang lên.

Hoa Thuần Nhiên nghe vậy vội vàng dời bước đi ra ngoài cung, chỉ thấy Phong Tịch ngồi trên lan can vui đầu ăn, Lăng Nhi thì đứng nghếch mặt nhìn nằng, còn thân ảnh màu đen cao cao ưu nhã đang đi tới!

“Phong công tử, chàng đến xem Phong cô nương đi, không ngờ Phong cô nương lại xinh đẹp như vậy!”

Hoa Thuần Nhiên đến bên cạnh Phong Tịch, lấy chiếc ‘bánh trần châu’ trong tay nàng đưa cho Lăng Nhi, cầm khăn lau lau những mảnh vụn bánh trên khóe miệng Phong Tịch, kéo nàng đang ngồi trên lan can xuống dưới đất.

“Con hồ ly đen này vừa đến đã phá hỏng chuyện tốt của ta.”. Phong Tịch thì thảo oán giận, ánh mắt lưu luyến nhìn chằm chằm vào ‘bánh trần châu’ trong tay Lăng Nhi.

Hoa Thuần Nhiên xoay người Phong Tịch lại đi đến trước mặt Phong Tức, thấy Phong Tức cũng đang đi từ từ đến, đôi mắt Phong Tịch chuyển động, bất thành linh nở nụ cười xinh đẹp, dịu dàng cúi đầu: “Ra mắt Phong công tử.”

Hành động này thật đúng là lễ tiết hoàn mỹ, đáng vẻ ưu nhã.

Phong Tức dừng lại cách một trượng nhìn Phong Tịch xinh đẹp đứng đối diện, mày dài mắt trong, mặt ngọc môi đỏ, tóc đen như gấm búi cao, cài trâm ngọc đơn sơ, cung trang vàng nhạt thay thế bạch y rộng lớn, đai lưng mềm mại quấn quanh chiếc eo nhỏ, tất cả làm nền cho dáng vẻ thon thả là lướt của nàng, nụ cười tươi đẹp động lòng người, đôi mắt lưu luyến mong đợi, phảng phất như một giai nhân trong cốc, thanh nhã tuyệt thế.

“Phong công tử cảm thấy thế nào?”. Hoa Thuần Nhiên quan sát vẻ mặt Phong Tức, muốn thu được thông tin gì đó từ trên mặt hắn, thế nhưng Phong Tức vẫn chỉ cười nhạt, sóng mắt không động, xem Phong Tịch này cũng như bình thường.

“Có câu tục ngữ bảo rằng ‘Mặc long bào cũng không giống thái tử’, chẳng biết có phải dành cho người trước mặt ta không?”. Phong Tức rừ mi nhìn chiếc sáo bạch ngọc trong tay.

“Ha ha... Hoa mỹ nhân, cô uống công rồi!”. Phong Tịch bật cười phá tan khí chất tao nhã mới nãy. Nàng giơ tay kéo chiếc trâm ngọc trên đầu xuống, mái tóc dài buông xõa, trong nháy mắt kiểu tóc mất gần một canh giờ chải chuốt hồng bết. Nàng nhảy lên ngồi trên lan can bạch ngọc, hai chân vổ vào nhau lẹp xẹp, xoay vai lắc đầu nói: “Ta hứa giúp cô thì sẽ giúp, không cần bắt ta mặc cái ‘long bào’ này đâu.”

“Phong công tử thật thích nói đùa.”. Hoa Thuần Nhiên dung mạo như hoa, tư tưởng cũng như hoa.

“Công chúa có chuyện gì cần giúp đỡ?”. Phong Tức nhìn Hoa Thuần Nhiên hỏi.

“Không... chỉ là một chuyện nhỏ.” Hoa Thuần Nhiên cúi đầu, lấy ống tay áo che mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt đẹp dịu dàng liếc nhìn Phong Tức, hàm chứa ý tứ nồng nàn như rượu thơm, làm say đắm lòng người.

“À.” Phong Tức khẽ gật đầu, cũng không để ý nữa, vung chiếc sáo ngọc trong tay lên nói: “Mấy ngày nay Tức đã tìm thấy trong Lâm Lang Các của quý cung một cô khúc thất truyền từ lâu tên là ‘Châu ngọc mãi ca’, công chúa có muốn nghe thử không?”

“Thật hân hạnh cho Thuần Nhiên.” Hoa Thuần Nhiên thân nhiên cười.

“Công chúa, mời.”

Phong Tức gợn tay, Hoa Thuần Nhiên gật đầu cười, hai người đi về phía Khúc Ngọc Hiên.

“Châu ngọc mãi ca cười hát, tấm cám nuôi hiền lương, hạc vàng khi cất cánh, bay bổng khắp muôn phương.” [2] Phong Tịch nhìn hai bóng xa xa kia, gật gù khẽ ngâm, nghịch trăm ngọc trong tay, trên mặt thấp thoáng nét cười: “Châu ngọc mãi ca cười hát... Bay bổng khắp muôn phương...”

[2] Châu ngọc mãi ca tiểu, Tao Khang đường hiền tài. Phương tri “Hoàng học cử”, Thiên lý độc bồi hồi – Trích Cổ Phong kỳ 15 – Lý Bạch

Ngày hai mươi lăm tháng ba, ngày Đông Triều đệ nhất mỹ nhân – công chúa Thuần Nhiên kén rể.

Chúng nhân từ các quốc gia Đông Triều đến Hoa Quốc cầu hôn công chúa không dưới mấy vạn, trải qua sàng lọc của Thái Âm đại nhân thì cuối cùng chỉ còn một trăm người. Một trăm người ấy chính là những vị tinh anh trong tinh anh, có kỳ sĩ giang hồ võ công cao cường, có thương nhân cự phú giàu nhất thiên hạ, cũng có quan lớn triều đình hay vương hầu công tử xuất thân tôn quý... tất cả đều là các kỳ tài văn võ! Mà hôm nay công chúa sẽ đến Kim Hoa Cung gặp gỡ và thử tài văn võ của tất cả bọn họ, sau đó chọn ra người ưu tú nhất để chỉ bút vàng, chọn làm phò mã.

Kim Hoa Cung thường ngày vắng lặng bỗng trở nên náo nhiệt. Khắp nơi đều có người hầu đi qua đi lại không ngớt.

Phía đông Kim Hoa Cung có một hồ nước mang tên hồ Lâm Liên, bao bọc xung quanh là những thủy tạ nhỏ. Ở giữa hồ có một thủy đình cao chừng ba trượng chính là ‘Thái Liên Đài’, hiểu theo tên thì ai cũng cho rằng hồ này có đủ chủng loại hoa sen. Kỳ thật trong hồ Lâm Liên không hề có bông sen nào, mà vì đình có sáu cột trụ vươn ra thành hình bán nguyệt hướng vào trung tâm tựa như sáu cánh hoa úp lại, còn ở trung tâm lót bạch ngọc thạch, trang trí ngọc lưu ly như điểm tô nhụy hoa vàng, xa xa nhìn lại trông giống đóa sen đang nở rộ. Bởi thế nên Hoa Vương mới tặng cung này cho ái nữ của mình, công chúa Thuần Nhiên, để công chúa đặt tên cho hồ và đình là hồ Lâm Liên và Thái Liên Đài.

Thái Liên Đài đứng sừng sững giữa hồ, cách bờ hồ chừng năm trượng, không có cầu bắc ngang qua lại. Nguyên nhân là do công chúa Thuần Nhiên bảo thích đình tự nhiên, xây cầu sẽ phá hỏng ý vị, thế nên Hoa Vương đặc biệt lệnh cho thợ không được xây cầu kiều, thường ngày đều dùng thuyền nhỏ đi qua.

Còn hồ Lâm Liên hôm nay được các cung nữ thả xuống những đóa mẫu đơn nổi bông bành trên nước. Những đóa mẫu đơn này đều được hái từ những cây mẫu đơn trong Minh Sắc Viên từ sáng sớm, điểm xuyên mặt hồ tựa như bách hoa ôm sen.

Vào lúc này, trong những nhà thủy tạ quanh hồ có đặt một trăm bàn, mỗi một chiếc bàn dành cho một vị khách. Trên bàn được chia ra làm hai bên, một bên đặt cao lương mỹ vị, bên còn lại bố trí bút, mực, giấy, nghiên. Thái Liên Đài giữa hồ thì được bao phủ bởi những màn lụa như những bức tường che khuất giai nhân đang ngồi trong đình. Làn gió nhẹ phát qua, màn lụa phấp phới, vô tình lộ ra một góc trong đài, khiến chúng nhân trong thủy tạ nóng lòng ngheh cổ nhìn trộm. Giai nhân càng khó thấy rõ, lại càng khiến người ta ngứa ngáy khó chịu hơn!

“Các vị anh hùng ản sĩ, Thuần Nhiên ở đây bái lễ các vị!”. Một giọng nói trong trẻo thánh thót truyền ra, mọi người thoáng thấy sau chiếc màn lụa mờ ảo có một bóng dáng yếu điệu cúi chào.

Trong lòng mọi người đều nhất thời rung động, tất cả cùng nghĩ, giọng nói đã êm dịu như thế, công chúa nhất định sẽ còn đẹp hơn. Chỉ cần tưởng tượng đến dung mạo khuynh thành của nàng, mọi người không khỏi cảm thấy tim mình nhảy múa, đồng thanh đáp lễ: “Bái kiến công chúa!”

“Hôm nay được nhìn thấy các vị cao nhân quốc gia thật là vinh hạnh cho Thuần Nhiên. Vì vậy Thuần Nhiên xin đàn một khúc tại đây bày tỏ kính ý của mình đối với các vị, mong các vị vui lòng chỉ giáo.”. Tiếng giai nhân thanh lịch như chim oanh, thùy mị lễ độ lại cất lên.

“Được!”. Mọi người cùng trầm trồ khen ngợi, trong đó có một người kêu lớn: “Nếu như không làm được phò mã nhưng có thể nghe được giai âm của công chúa, chúng tôi cũng không uổng cuộc đời này!”

“Vậy xin mời các vị vừa thưởng rượu vừa nghe tấu khúc.”. Thanh âm nàng réo rắt, ân chứa ý cười.

“Chẳng hay công chúa sẽ đàn khúc nào cho bọn ta nghe?”.

Đối diện Thái Liên Đài là một thủy tạ trông cao hơn các nhà thủy tạ khác chừng một trượng, có thể do địa hình mà chỗ này tựa như đỉnh của các thủy tạ, trở thành chim hạc trong bầy gà. Chính giữa thủy tạ có một vị công tử áo tím đang đứng dựa vào lan can, giương giọng hỏi lớn. Trong một trăm người phong thái bất phàm ở đây, vị này lại cao sang hơn hẳn, hẳn chỉ tùy ý đứng đó mà đã có cảm giác tôn quý như vương giả cao cao tại thượng, một câu hỏi thuận miệng lại ẩn chứa khí phách khiến cho hết thảy mọi người đều chẳng dám cự tuyệt đáp lời. Ánh mắt hắn lấp lánh bắn vào trong đài, sắc bén đến nỗi như có thể xuyên thấu màn lụa nhìn rõ bên trong.

“Đài này chính là Thái Liên Đài, vậy Thuần Nhiên xin đàn một khúc ‘Thủy Liên Ngâm’, công tử thấy thế nào?”

Phong Tịch ngồi trong đình quan sát vị công tử áo tím đang dựa thành lan can của nhà thủy tạ đối diện – công tử Hoàng Triều. Mặc dù cách nhau đến năm trượng nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận cái khí thế ngạo nghễ không xem thiên hạ ra gì trên mặt hắn. Nàng không khỏi mỉm cười, giờ tay khẽ vuốt mái tóc dài, ngón tay chạm nhẹ vào mảnh trăng khuyết bạch ngọc trên trán, âm thầm suy nghĩ, nàng thật muốn nhìn thấy vẻ mặt của Hoàng Triều sau khi hắn chính thức gặp nàng.

“Được!”. Hoàng Triều gật đầu tựa như vương giả ân chuẩn, xoay người ngồi vào ghế, tay cầm hồ rượu lên, bỗng nhiên buông xuống, quay đầu nhìn ra sau rèm: “Vô Duyên, huynh không ra đây tận mắt chứng kiến mỹ nhân nổi tiếng khắp thiên hạ sao?”

“Không cần, tướng mạo do tâm sinh, ta chỉ nghe theo cảm tâm mà nhận thức đệ nhất mỹ nhân tao nhã tuyệt thế này thôi!”. Một thanh âm trong suốt, thản nhiên ưu mỹ như tiếng nhạc sau rèm vang lên.

Lời nói và thanh âm này, Phong Tịch chấn động, cảm tâm thức nhân? Ngọc Vô Duyên? Chẳng ta cũng tới?

Đột nhiên nàng rất muốn dốc hết sức đàn một khúc thật hay, thử xem người này sẽ đánh giá nàng ra sao.

Đầu ngón tay nàng nhẹ nhàng điểm, tiếng đàn vang vọng khắp không trung, Thủy Liên Ngâm du dương trong trẻo như nước tuôn ra giữa những kẽ ngón tay, bay lên bầu trời. Người nghe tựa như chìm vào sóng nước xanh thẳm trong vắt, từng đóa sen nở rộ, nhụy hoa non mềm tỏa hương thơm ngát, lá sen khiêu vũ trong gió, từng đàn bướm đầy sắc màu vây quanh nhụy hoa. Một cơn gió xuân thoáng lướt ngang, tay áo tung bay, người đang chìm đắm vào sự lân lân sung sướng thì bỗng thấy một con thuyền nhỏ chờ theo đại mỹ nhân, tựa như sen xanh thùy mị, tựa như hoa tuyết bông bênh, lại tựa rồng bơi oai vệ, hồng nhạn đập nước, nụ cười nàng xinh đẹp, ân cần cảm thông, ý thái rung động lòng người, sẵn lòng nắm tay nhau, cùng say sưa ngắm sen. . .

Nhất thời mọi người đều ngẩn ngơ vì tiếng đàn, hành động cử chỉ dừng lại, nhìn chăm chăm vào Thái Liên Đài. Rèm che sau lưng Hoàng Triều khẽ động, bóng người nhàn nhạt cuối cùng cũng bước ra ngoài, đứng trước lan can.

Ánh mắt Phong Tịch di chuyển, chợt nhìn thấy người kia, nàng giật mình, đầu ngón tay run lên, một âm đàn sai nhịp, không nhìn cũng biết đôi lông mày thon dài của y khẽ nhíu.

Nàng hít thở, nhắm mắt, tĩnh tâm. Chớp mắt bàn tay trở nên linh hoạt khác thường, trái tim sáng lên như gương, tiếng đàn chuyển từ ưu nhã uyển chuyển sang thanh dật tiêu sái, hào hiệp phấn khởi, không có nhạc chương, không cần nhạc phổ, chẳng có vết tích, từng dòng âm biến thành luồng gió mát vô câu vô thúc, biến thành mây mềm bành bồng không chút gò bó, biến thành mưa phùn li ti ngọt ngào mát mẻ, biến thành bông tuyết đầu mùa sạch sẽ trong vắt... bay lượn tùy ý khắp cả nhân gian. . .

Khi tiếng đàn kết thúc, toàn bộ hồ Lâm Liên trở nên yên tĩnh, không có ai can đảm lên tiếng, dường như tất cả vẫn còn chìm trong tiếng đàn, không dám phá tan bầu không khí tuyệt mỹ này.

“Hay! Hay! Hay! Một khúc đàn thanh trong thoát tục, bất tuân quy tắc, ý niệm tuyệt vời!” Hoàng Triều vỗ tay khen đầu tiên: “Vô Duyên, huynh thấy thế nào?”

Ngọc Vô Duyên nhìn chăm chú vào Thái Liên Đài, hồi lâu sau mới khẽ nói: “Tao nhã tuyệt thế, cảm tâm vô song!”

Phong Tịch nghe vậy trong lòng chấn động, ngẩng đầu nhìn thân ảnh màu trắng đứng trước rèm, y phục trắng thuần, tinh khiết như ngọc!

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Hoa xinh đầu cành ai ngắt trước

“Hay! Hay! Hay lắm!”. Những người còn lại hồi phục tinh thần chậm mất mấy giây, nhất tề vỗ tay tán thưởng: “Tài đánh đàn của công chúa thật tuyệt vời!”

“Thuần Nhiên nông cạn, làm bẩn tai và mắt các vị.”. Phong Tịch ngồi thẳng trước án thư, nàng nghĩ Hoa Thuần Nhiên sẽ nói những lời thế này, đôi tay không nhịn được chà xát vào cánh tay đang nổi da gà.

Hoàng Triều và Ngọc Vô Duyên nghe thấy những lời ấy không khỏi nhìn nhau, công chúa Hoa Quốc có nội công thâm hậu ư? Nếu không sao giữa những tiếng ồn ào mà có thể nói chuyện rõ như thì thầm bên tai được?

“Công chúa được xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân thiên hạ, chúng tôi mến mộ nàng đã lâu, vì vậy mong công chúa bước ra khỏi màn lụa để chúng tôi được thấy dung mạo xinh đẹp của nàng!”. Một người bỗng cất lời dè nghị.

Y vừa nói xong lập tức có người phụ họa theo: “Đúng vậy! Xin công chúa cho chúng tôi gặp mặt! Phò mã chỉ có một, nếu chúng tôi không được tuyển nhưng có thể được thấy dung nhan của công chúa dù chỉ một lần thì có thất bại cũng xứng đáng!”.

“Các vị, Thuần Nhiên cũng mong muốn được gặp chư vị ẩn sĩ, có điều trước khi gặp Thuần Nhiên muốn tuyên phò mã trước, các vị nghĩ thế nào?”. Giọng nói trong trẻo của nàng vang áp đảo toàn bộ tiếng ồn ào, lan truyền khắp mọi ngóc ngách của hồ Lâm Liên.

“Vậy mời công chúa mau ra đề!”. Mọi người nhao nhao đáp.

“Được!”. Phong Tịch hí hửng thiếu chút nữa kêu lên, sau đó vội vàng lấy tay bịt miệng. Chợt nhớ ra những người ngoài đình căn bản không thấy hành động của nàng, thế là nàng thờ phào thoải mái dựa người vào ghế, thanh âm cực kỳ văn nhã: “Từ nhỏ Thuần Nhiên đã có tâm nguyện muốn lấy một phò mã văn võ song toàn, mà các vị ẩn sĩ đã đại giá tới đây, Thuần Nhiên vô vùng vinh hạnh.”

Giọng nói thanh thúy của nàng đè nén sự nôn nóng của mọi người, hơn nữa đã thông báo số mệnh phò mã, thế nên mọi người đều yên lặng lắng nghe.

“Thật ra muốn làm phò mã của Thuần Nhiên rất đơn giản, chỉ cần làm được hai việc.”

“Chỉ có hai việc? Nếu như tất cả các đại gia ở đây đều làm được thì sao?”. Chúng nhân nghe thấy lời này tựa hồ thập phần đơn giản thì vô cùng thất vọng.

“Chư vị hãy nghe Thuần Nhiên nói xong đã.”. Phong Tịch âm thầm căn nhắc, lên chửi mấy cái tên nam nhân nóng nảy như khi này. Hình tượng mỹ nhân khi này của nàng đích xác đã biến mất, nàng nói: “Việc thứ nhất là mời các vị nhảy từ thủy tạ mà các vị đang đứng tới Thái Liên Đài. Các vị có thể mượn lực lướt nước, tuyệt đối không thể dùng đạo cụ. Người rơi xuống nước sẽ mất đi tư cách ứng tuyển!”

“Cái gì?”. Ai nấy đều cả kinh.

Từ thủy tạ tới Thái Liên Đài ít nhất cũng phải cách nhau năm trượng, những kẻ giang hồ bình thường có thể luyện kình công nhảy xa ba trượng đã là cao thủ hạng nhất, mà nhảy xa bốn trượng thì phải là cao thủ hàng đầu. Còn những người luyện tới trình độ nhảy xa năm trượng thì thời đi, chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Cứ coi như có thể đạp bèo lướt nước phóng qua năm trượng mặt hồ, thế nhưng sau năm trượng ấy còn có Thái Liên Đài cao ba trượng. Chuyện này ai mà làm được? Bởi vậy chúng nhân không khỏi thở dài khiếp sợ. Mới một việc thôi mà đã làm khó bọn họ rồi!

“Ngày xưa công chúa Tích Vân của Bạch Phong Quốc vừa lên mười tuổi đã sáng tác ‘Luận cảnh thái thập sách’, là nữ tử kỳ tài đệ nhất văn chương, nam nhi cũng hiếm ai bằng nàng. Do đó việc thứ hai chính là mời các vị dựa trên ‘Luận cảnh thái’, trong vòng một canh giờ sáng tác ra một bài văn hay hơn bài của công chúa Tích Vân năm xưa! Chỉ cần làm được hai điều này, tức khắc sẽ trở thành phò mã Hoa Quốc! Nếu có một trong hai việc không làm được, vậy thứ lỗi cho Thuần Nhiên bất kính, các vị không xứng làm phò mã của Thuần Nhiên!”

Nàng vừa nói xong, mọi người cùng ồ lên. Công chúa Tích Vân năm xưa sáng tác ‘Luận cảnh thái thập sách’ hay đến nỗi trạng nguyên Bạch Phong Quốc cũng phải cúi đầu bái phục. Hơn nữa luận về văn chương thì Bạch Phong Quốc vẫn luôn đứng đầu trong sáu nước, các quốc gia khác không thể sánh bằng, cũng đủ thấy tài hoa của nàng vô địch thiên hạ! Mà sau khi công chúa Tích Vân làm một ‘Luận cảnh thái thập sách’ thì không có ai dám sáng tác ‘Luận cảnh thái’ thứ hai nữa. Thế mà bây giờ công chúa Thuần Nhiên lại yêu cầu, há chẳng phải làm khó mọi người sao? Trong số những người ở đây tuy có kẻ tự phụ về tài năng nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện phải làm văn áp đảo công chúa Tích Vân danh tiếng thiên hạ, bọn họ đều không khỏi bồn chồn, hoảng chỉ nghĩ cho họ có một canh giờ. Việc này sao có thể làm được?”

“Trong số các vị có ai làm được hai việc này không?”. Phong Tịch nhàn nhã ngồi nghe chúng nhân thở dài ngoài đình, ánh mắt vô tình đảo sang chỗ Hoàng Triều và Ngọc Vô Duyên. Hai người họ ngồi đối diện nhau uống rượu, giống như chẳng nghe thấy nàng nói gì.

“Được! Nếu công chúa đã ra đề, Minh Nguyệt Sơn xin thử một lần. Mặc kệ kết quả ra sao, tôi sẽ tận lực để không thẹn với lòng!”. Một nam nhân trẻ tuổi tầm hai mươi, hai sáu tuổi bay lên đứng trên thành thủy tạ cất tiếng nói, trường sam phiêu diêu, mày dài mắt sáng, trông y như đối tài giỏi.

“Đại hiệp Kỳ Vân, Minh Ngọc Lang?”. Phong Tịch liếc mắt nhìn người kia, không khỏi gật đầu: “Vậy Thuần Nhiên xin ở đây chờ ngài đại giá.”

“Được!”

Minh Nguyệt Sơn hét lớn một tiếng, sau đó hai tay dang ra, thân thể tiêu sái, nhảy vút lên xa ba trượng rồi đáp xuống mặt hồ, mũi chân điểm lên những đóa mẫu đơn làm các hoa chìm xuống. Y bay vọt lên cao, hướng thẳng về phía Thái Liên Đài. Bỗng nhiên khi gần đến Thái Liên Đài chừng một trượng thì cả người hết lực lao thẳng xuống mặt hồ. Lúc sắp rơi vào hồ nước thì lại thấy y vươn tay ra, lòng bàn tay bám vào cột trụ của đài, cuối cùng cũng leo lên đứng vững, đập trụ vọt bay lên nữa, đáp xuống Thái Liên Đài.

“Thân thủ tốt!”. Những kẻ thấy chiêu thức của y vỗ tay khen ngợi, kể cả Hoàng Triều lẫn Ngọc Vô Duyên cũng đều gật đầu tán thưởng.

“Công chúa, mặc dù Minh Nguyệt Sơn tới tới được Thái Liên Đài nhưng cuối cùng cũng phải mượn lực từ cột trụ, vì vậy đã vi phạm quy tắc của công chúa, mục này tôi chưa qua được.”. Minh Nguyệt Sơn cung kính chấp tay thi lễ: “Minh Nguyệt Sơn đến đây cũng không hy vọng xa xôi có thể trở thành phò mã của công chúa, chỉ mong ước được thấy dung nhan khuyên quốc của nàng một lần. Thịnh cầu công chúa có thể đáp ứng nguyện vọng. Nguyệt Sơn tuy thất bại nhưng cũng vui mừng!”

“Minh Ngọc Lang tuần tú lịch sự, võ công cao cường, lại thêm tấm lòng bao la, đúng là người hiếm có trên đời.”. Giai nhân sau màn nhẹ nhàng cất tiếng đáp: “Ngài có thể mượn lực của hoa trên mặt nước để nhảy xa ba trượng, đủ chứng tỏ tuyệt chiêu ‘Thanh bình độ thủy’ [1] của Minh gia đúng là tuyệt kỹ võ lâm. Chỉ có điều đôi hài của ngài đã ướt hết, có lẽ do công phu chỉ mới luyện đến bảy thành, nếu không ta chắc chắn ngài có thể nhảy hết năm trượng rồi mới mượn lực. Tuy nhiên ngài không đạt được yêu cầu của bản cung, vì vậy ta sẽ không gặp ngài vào lúc này!”

[1] Thanh bình độ thủy: đạp nước vượt bèo xanh

“Hóa ra công chúa cũng là người tinh thông võ học, Nguyệt Sơn bội phục, không dám cầu gì hơn nữa!”. Minh Nguyệt Sơn khom người nói: “Nguyệt Sơn xin phép cáo từ!”.

“Được! Bỏn công chúa tiễn ngài một đoạn!”.

Tiếng nói vừa dứt, màn lụa trong đình đài tung bay, Minh Nguyệt Sơn cảm giác như có một luồng khí mạnh mẽ bắn đến, y không tự chủ được lùi hẳn về sau. Lùi gần tới mép đình, y gấp gáp vận công, thân thể tung bay về phía bờ hồ, vừa bay y vừa thấy dường như có cái gì đó sau lưng đẩy y ra đằng trước, trong nháy mắt đã yên ổn trở lại thủy tạ.

“Công chúa có võ công cao thâm như vậy, Nguyệt Sơn bái phục!”

Minh Nguyệt Sơn lúc này đã biết võ công của vị công chúa bên trong đình có thể đánh bại y, y đành cúi đầu bái phục. Những người khác trông thấy đại hiệp Kỳ Vân thất bại không khỏi có chút khiếp đảm, thậm tự đánh giá khả năng của mình cũng không thể vượt qua.

“Võ công của vị công chúa Thuận Nhiên này lợi hại nhỉ!”. Hoàng Triều nhìn thẳng vào Thái Liên Đài.

“Vì sao ta chưa bao giờ nghe ai nhắc đến?”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên nhắm vào bên trong đình.

“Chẳng hay còn vị ẩn sĩ nào muốn thử không?”. Phong Tịch nghịch lộn tóc dài trong tay. Minh Nguyệt Sơn đã không làm được, vậy thì trong đám người này ngoại trừ Hoàng Triều cũng chẳng ai làm được! Còn về phần Hoàng Triều à, Phong Tịch khẽ cười...

Mọi người nghe công chúa hỏi đều không dám trả lời. Không trả lời thì quá hèn nhát; trả lời thì lại không đủ khả năng. Nhất thời ai nấy đều giật mình đứng yên tại chỗ.

“Thuần Nhiên có một nguyện vọng là muốn được gả cho vị anh hùng đệ nhất, nếu không thì Thuận Nhiên chấp nhận sống cô độc cả đời! Nếu chư vị ẩn sĩ không đủ sức vượt qua đề này, vậy xem như Thuận Nhiên không thể tuyển được phò mã.”.

Nghe thấy những lời quả quyết của công chúa bên tai, mọi người có chút sốt ruột, đại hội kén rể lần này chưa so tài gì đã kết thúc lằng xẹt vậy sao? Đúng là uất ức!.

“Công chúa, Sơn Diệp Thành tôi có lời muốn nói.”. Một văn nhân trẻ tuổi đi tới lan can giương giọng nói.

“Sơn Diệp Thành, tân khoa trạng nguyên năm nay của Bạch Quốc? Chẳng biết huynh có điều chi thắc mắc?”

“Công chúa ra đề như vậy thì chúng tôi khó mà làm được. Diệp Thành cũng không tin trên đời này có ai làm nổi hai chuyện này của công chúa! Cho nên xin mạn phép hỏi công chúa, hai việc công chúa nêu ra đã có ai từng làm được chưa? Nếu chưa, chúng tôi nghi ngờ liệu có phải lần kén rể này của công chúa chẳng qua chỉ là một màn kịch lừa đời. Công chúa không thực lòng muốn tuyển phò mã!”. Sơn Diệp Thành hùng hồn nói.

“Sơn trạng nguyên quả nhiên là người có tâm tư tỉ mỉ! Bỏn cung nói cho các vị biết, hai việc này đã có người làm được! Vài ngày trước ta có kết bạn với một cô gái, nàng ấy tuy là nữ nhi nhưng có thể nhảy từ thủy tạ đến Thái Liên Đài mà không cần mượn lực của bất cứ vật gì.”. Giọng nói trong Thái Liên Đài chất chứa ý cười.

“Là ai?”. Minh Nguyệt Sơn buột miệng hỏi. Y cho rằng tuyệt kỹ khinh công của Minh gia đã là đệ nhất giang hồ, vậy mà đến cả y còn khó khăn để vượt qua, chẳng biết có cô gái nào lại xuất sắc đến mức ấy.

“Bạch Phong Tịch!”.

“Là cô ta?”. Mọi người nhất thời chấn động.

Hoàng Triều vừa nghe thấy, tay cầm chén rượu run lên, rượu tràn cả ra ngoài.

“Bạch Phong Tịch đúng là đang ở Hoa Quốc, lại còn ở trong Hoa Vương Cung này.”. Ngọc Vô Duyên thân nhiên cười nói.

“Công chúa Tích Vân năm mười lăm tuổi đã sáng tác được một bài văn ‘Luận vi chính’ hơn hẳn bài ‘Luận cảnh thái’ cũ. Thái sư đại nhân Tiền Khởi của nước ta đã bình luận bài văn này so với ‘Luận cảnh thái’ có lý luận hoàn hảo hơn, văn phạm xuất sắc hơn! Chư vị nghĩ thế nào?”.

Tất cả đều hoàn toàn im lặng.

“Hai cô gái này đều có thể làm được, chư vị đường đường là thân nam nhi cao bảy thước lại bảo không làm được, thế thì sao Thuận Nhiên ái mộ các vị được?”. Giọng nói trong Thái Liên Đài lại ẩn chứa tia cười chế giễu: “Các vị đều tự nhận mình là anh hùng xứng đáng lấy mỹ nhân. Còn Thuận Nhiên cũng tự cho mình là mỹ nhân, xứng đáng với anh hùng thật sự!”.

“Một lời này của công chúa đã giết Diệp Thành rồi.”. Sơn Diệp Thành cao ngạo không cam tâm nhưng không thể không phục.

Những kẻ vốn cho rằng mình bất phàm khi thấy Minh Nguyệt Sơn, Sơn Diệp Thành tài ba văn võ đều phải khuất phục thì cũng tự hiểu rõ, tất cả đã hết hi vọng!

“Dù các vị không thể làm phò mã của Thuận Nhiên nhưng đều là các anh hào tuấn kiệt trong thiên hạ, vì vậy mời các vị đến Kim Điện, phụ vương của

Thuần Nhiên sẽ tiếp kiến chư vị tại đó. Phụ vương khao khát cầu tài, tất sẽ trọng dụng các vị!”

Khi mọi người đang nhụt chí thì bỗng có đường lui, cảm thấy tiền đồ rục rịch.

“Nếu các vị không dị nghị thì xin hãy đi theo các cung nhân đến Kim Điện!”.

Lời nàng vừa dứt, bên cạnh mỗi người bỗng xuất hiện một cung nhân dẫn đường. Tất cả mọi người nhất loạt đứng dậy, trước khi rời đi còn lưu luyến nhìn về Thái Liên Đài.

“Công chúa, ban này nàng đã đáp ứng gặp mặt chúng tôi, không biết...” Một người mạnh dạn lên tiếng.

“Chỉ gặp một lần thôi phải không? Vậy được!”

Thanh âm trong trẻo mang theo tiếng cười mĩa mai nhẹ nhàng truyền đến, tấm màn lụa trong Thái Liên Đài bay tán loạn, sau đó một bóng áo trắng lướt ra, y phục thuần khiết như tuyết, mái tóc đen dài như mực, vạt áo tung bay theo gió, từng sợi tóc phấp phới mềm mại như đang nhảy múa, lặng lẽ rơi vào những bông hoa.

“Yên Chiêu vời Quách Ngỗi,

Sai người đắp đèn vàng,

Kịch Tân từ Triệu đến,

Trâu Diễn ở Tề sang

Cớ sao kẻ cao sĩ,

Vứt bỏ như rác đường

Châu ngọc mua cười hát,

Tắm cáng nuôi hiền lương

Hạc vàng khi cất cánh,

Bay bổng khắp muôn phương.” [2]

[2] Yên Chiêu diên Quách Ngỗi, Toại trúc hoàng kim đài. Kịch Tân phưng Triệu chí, Trâu Diễn phục Tề lai. Nại hà thanh vân sĩ, Khí ngã như trần ai. Châu ngọc mại ca tiếu, Tao khang đường hiền tài. Phưng tri “Hoàng học cử”, Thiên lý độc bồi hồi – Thơ Cổ phong – Kỳ 15 – Lý Bạch

Bóng áo trắng đứng giữa hồ ngừng đầu ca hát, thanh âm thanh thúy xa ngút ngàn vang vọng trong cốc, mũi chân nàng điểm hoa, nhanh nhẹn khiêu vũ, đôi tay ngọc nhẹ giương, bay như hồng nhạn, vạt áo nàng phiêu phất, lướt như rồng bơi, mái tóc dài như tơ, che nửa khuôn mặt...

Mọi người trong thủy tạ chỉ cảm thấy đôi mắt hoa lên, ai cũng trông thấy bóng trắng múa hát giữa hồ nhưng không cách nào nhìn rõ được dung mạo. Chỉ có phong thái tiên nhân chạm hoa ca múa, đập nước mà bay này đã khắc sâu vào tiềm thức mỗi người. Rất nhiều năm sau đó có người đã viết truyền kỳ cổ sự về buổi tuyển hôn của công chúa Thuần Nhiên lưu truyền hậu thế. Mãi về sau lại có người báo công chúa Thuần Nhiên năm ấy chính là Bạch Phong Tịch giả trang, công chúa Thuần Nhiên thật sự có nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành nhưng không thể có võ công tuyệt thế!

“Các vị đã gặp Thuần Nhiên vậy hãy mau đến Kim Điện, đừng để phụ vương ta đợi lâu, như vậy có phải vô lễ không?”

Bóng áo trắng vừa ngưng tiếng hát thì thân thể đã bay vút lên, tung người về phía bầu trời rộng lớn, cuối cùng đáp xuống thủy tạ của Hoàng Triều, quay lưng lại với mọi người.

Chúng nhân nghe nàng bảo thế dù không muốn đi cũng không dám nán lại. Nháy mắt mọi người đều dời bước, trong lòng ai nấy thầm suy nghĩ, chẳng biết người đứng trong thủy tạ cao nhất kia là kẻ nào mà công chúa phải đích thân xa giá?

Hoàng Triều và Ngọc Vô Duyên đang ngồi yên trên ghế giữa thủy tạ, nhìn thấy bóng trắng hạ xuống trước mặt liền bất giác đứng dậy.

Ánh mắt Phong Tịch quét qua Hoàng Triều, sau đó lại nhìn sang Ngọc Vô Duyên. Nàng không khỏi thán phục, khó trách chàng được xưng là công tử đệ nhất thiên hạ. Chưa nói đến vẻ bề ngoài hay phong thái, chỉ với cặp mắt kia thôi, phảng phất như chàng đã bao dung toàn bộ thiên hạ! Đôi mắt chàng không hề có chứa sự âm u, hẹp hòi, đố kỵ, hận thù, dục vọng của người bình thường... mà hoàn toàn chỉ có ôn nhu, bình thản, thương xót, tựa như chàng chính là vị thần từ thời viễn cổ, an tường mà vô cùng tĩnh lặng.

Trong bốn vị công tử thì Phong Tịch quá mức quý khí, thiếu mất sự thanh đạm, Hoàng Triều quá mức ngạo khí, mất đi sự lãnh đạm. Chỉ có vị này hết như tiên nhân thiên đình tham dự Dao Trì Hội Yến, chẳng biết vì lý do gì ngẫu nhiên rơi xuống trần thế?

Hoàng Triều nhìn chằm chằm vào mảnh trang sức tuyết ngọc trên trán nữ tử áo trắng, hồi lâu sau hắn mới tiến lên một bước, đầu ngón tay khẽ chạm vào ánh trăng kia, tựa như đang thề nguyện với nàng, hắn nhẹ nhàng bảo: “Nếu có một ngày ta làm đế, nàng có nguyện làm hậu của ta?”

“Không!”. Câu trả lời thẳng thắn dứt khoát không chút do dự, bóng áo trắng chợt lóe lên, lùi về sau ba bước.

“Ha ha ha...” Hoàng Triều nghe thấy cũng không tức giận, chỉ thoải mái cười to: “Nữ tử trong khắp thiên hạ này chỉ có mình nàng dám đối xử với ta như thế!”

Ngọc Vô Duyên quan sát cô gái trước mắt, nàng vận y phục trắng như tuyết, mái tóc đen óng ả, thân hình trong trẻo mộc mạc như bức tranh thủy mặc. Mi mắt nàng khẽ giương, ánh mắt tựa như đang cười, gò má lúng liếng, đôi môi mím lại, phảng phất như thế gian này không có chuyện gì có thể khiến hàng mi nàng vương tơ khóe buồn bã, khiến đôi mắt nàng bao phủ tầng sương. Nụ cười lúm đồng tiền vĩnh viễn sẽ không bao giờ phai tàn biến mất, tựa như luôn luôn tươi đẹp sánh ngang với đất trời... Đột nhiên chàng vô cùng muốn che tầm mắt của mình đi, như vậy sẽ không phải đau đớn bởi ánh sáng chói lóa kia. Về rặng rờ, nụ cười không tỳ vết của nàng, tất cả mọi thứ sẽ không thể làm rung động trái tim vốn dĩ thanh trong như hồ nước.

“Bạch Phong Tích!”. Ngọc Vô Duyên khẽ thốt lên.

“Đúng vậy, ta là Bạch Phong Tích, không phải Hoa Thuần Nhiên.”. Phong Tích cười xinh đẹp, nhìn sang Hoàng Triều: “Vừa rồi thấy ta hát thế nào?”

“Hay lắm” Hoàng Triều giờ bầu rượu lên, rót đầy ba chén.

“Ta hát cho hai vị nghe đây!”. Phong Tích vươn tay nâng chén rượu, sau đó cả người lùi lại đằng sau, nhảy lên lan can ngồi: “Xem như đáp lễ lần trước huynh mời ta ăn cơm.”

Ngọc Vô Duyên nhìn chén rượu trong tay rồi lại nhìn Phong Tích, đôi mắt luôn luôn an bình thoải mái lúc này lại hiện lên một tầng sương mù dày đặc. Chàng khẽ thì thào: “Tổ y tuyết nguyệt, tao nhã tuyệt thế” hóa ra có thật.”

“Ha ha ha...”

Phong Tích cười hứng thú, tiếng cười vang vọng khắp Kim Hoa Cung, trong vắt tựa như dòng nước chảy ra từ khe núi.

“Có phải nếu ai ở chung với nàng thì sẽ vui vẻ suốt cả cuộc đời?”. Hoàng Triều nhìn nàng, chưa thấy ai cười tùy ý như nàng.

“Không đâu.”. Phong Tích ngừng cười, cánh tay giơ lên, chiếc chén trong tay bay lên hạ xuống bàn: “Hoàng thế tử, nếu huynh biết hành động của ta ngày hôm nay có thể khiến huynh mất một nửa Hoa Quốc, vậy huynh còn dám cười nữa không?”

Hoàng Triều nghe vậy ánh mắt chợt lóe sáng, sau đó vẫn cười bảo: “Nếu hôm nay ta có thể lấy nàng làm vợ, vậy còn hơn một nửa Hoa Quốc!”

“Ha ha...” Phong Tích cười càng lớn hơn: “Hoa Vương đã chủ tâm mời huynh đến xem náo nhiệt, chắc chắn là có thâm ý khác! Có điều không biết lần cầu thân này Hoàng thế tử nắm chắc mấy phần?”

“Ban đầu ta cho rằng chỉ có năm phần, nhưng về sau ta lại nghĩ được đến mười phần.”. Hoàng Triều quan sát chén rượu nói.

“Vi công tử Lan Tức của Hắc Phong Quốc không đến?”. Phong Tích chớp mắt cười bí hiểm: “Nhưng mà đối thủ của huynh không phải chỉ có một người!”

“Trên đời này ngoại trừ Lan Tức thì còn ai xứng là đối thủ của ta?”. Hoàng Triều cho rằng thế gian này sẽ không có người thứ hai ngang tài ngang sức với hắn.

“Con người nếu như quá kiêu ngạo thì thường thảm bại rất nhanh đấy!”. Phong Tích phóng chiếc chén trong tay về phía Hoàng Triều.

“Nhân tài thật sự luôn có tư cách để kiêu ngạo!”. Hoàng Triều cũng ném chén rượu của hắn nghênh đón chiếc chén của Phong Tích đang bay tới.

“Choang!”. Hai chén rượu va chạm vào nhau, vỡ thành cát bụi.

“Đối nhân xử thế cần phải khiêm tốn!”. Phong Tích phát tay áo lên đẩy toàn bộ bụi vỡ về phía Hoàng Triều.

“Trong số các sắc thái ‘cười, giận, ngạo, lạnh’ của nhân gian, nàng cho rằng kẻ nguy hiểm từ tiểu lý tàng đao [3] mới đáng tin hơn đúng không!”. Hoàng Triều giương tay đánh ra một luồng khí, ngăn cản hết thảy bụi vỡ đang bay về phía hắn. Trong khoảnh khắc, những bụi chén này ngừng lại giữa hai người.

[3] Tiểu lý tàng đao: Cười nộ giấu dao, lập mưu kín kẽ không để kẻ địch biết, là 1 kế trong 36 kế của binh pháp tôn tử. Tể tướng của Đường Huyền Tông là Lý Lâm Phủ có bề ngoài và xử sự hết sức hòa nhã, thân thiện nhưng thực chất lại là người cực kì nham hiểm, dùng mọi thủ đoạn để triệt hạ các đối thủ chính trị khác. Hành động của Lý Lâm Phủ về sau được mô tả bằng câu thành ngữ “Miệng nam mô, bụng bô dao găm”.

“Chỉ bằng hai vị ngồi xuống nói chuyện đi.”. Ngọc Vô Duyên cũng nhẹ nhàng nâng tay, toàn bộ bụi nằm giữa hai người bay thẳng xuống mặt hồ.

“A... Hoàng thế tử đi chuyện này là muốn chắc chắn có được mỹ nhân?”. Phong Tích liếc sang Ngọc Vô Duyên, phẩy tay nói.

“Phong cô nương nghĩ thế nào?”. Hoàng Triều ngồi xuống ghé.

“Huynh vẫn chỉ có năm phần cơ hội.”. Phong Tích vuốt mái tóc dài, đôi mắt nàng chuyển động gian xảo: “Hoa Vương chỉ dựa vào lần tuyển hôn này đã

thầu tóm tắt cả nhân tài, sau này Hoàng thể từ phải tốn nhiều tâm tư rồi!”

Nghe thấy ý tứ sắc bén trong lời nói của nàng, Hoàng Triều thoáng biến sắc, sau đó hỏi tiếp: “Chẳng hay tại sao Phong cô nương có liên quan đến việc này?”

“À... Bởi vì ta đã đồng ý giúp người ta mấy chuyện bận bịu”. Phong Tịch khẽ cười, dò tìm mắt về phía Ngọc Vô Duyên, chàng ta vẫn tự rót tự uống rượu xem mọi thứ như không.

“Giúp ai? Hắc Phong Tịch sao?”. Ánh mắt Hoàng Triều trở nên sắc bén.

“Hắn, nàng ấy, huynh”. Phong Tịch đưa ngón tay lên: “Một hành động mà giúp được cả ba, không thiên vị ai, ai cũng có lợi, không tệ... không tệ!”

“Phong cô nương cũng giúp ta?”. Hoàng Triều nghe vậy mỉm cười.

“Không phải lúc này ta đã đuổi bớt những tên anh hùng ẩn sĩ kia đi rồi sao, cũng giúp huynh giảm thiểu mấy kẻ cạnh tranh”. Phong Tịch cười híp mắt nhìn Hoàng Triều, nàng gơ bàn tay ra: “So với những người vừa rồi, huynh có thấy ta giỏi không?”. Bộ dáng nàng trông giống như một đứa trẻ con ưa cưng chiều đang đòi kẹo.

“Giỏi hơn rất nhiều”. Hoàng Triều gật đầu: “Nói thế thì Triều phải cảm ơn cô nương rồi!”

Ngọc Vô Duyên vẫn đang ngồi nghe bọn họ trò chuyện không khỏi mỉm cười, Hoàng Triều luôn khí phách này bây giờ lại bị Phong Tịch làm biến chất.

“Ngọc công tử”. Phong Tịch chợt quay đầu gọi chàng.

“Phong cô nương có gì cản dận?”. Ngọc Vô Duyên đáp.

“Nghe nói ở Hoa Đô có một ngọn núi tên gọi là Thiên Chi, trên núi có đỉnh Cao Sơn và đỉnh Lưu Thủy”. Phong Tịch quan sát đôi mắt trong trẻo không tỳ vết kia.

“Đúng vậy”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên rơi trên người Phong Tịch, chàng cười dịu dàng, nét mặt điềm đạm.

“Đêm mai chúng ta đến đó ngắm cảnh đi, chàng thấy sao?”. Phong Tịch yêu kiều hỏi.

“Được!”. Ngọc Vô Duyên gật đầu.

“Phong cô nương chỉ mời một mình Ngọc công tử thôi à?”. Hoàng Triều xen vào nói.

“Hoàng Triều”. Phong Tịch chợt dịu dàng gọi hắn.

“Hử?”. Hoàng Triều nghe thấy nàng gọi thẳng tên, ánh mắt không khỏi sáng lên.

“Huynh không thể đi, bởi vì ngày mai Hoa Vương mở tiệc chiêu đãi huynh và Hắc Phong Tịch!”. Phong Tịch vụt người phóng ra bên ngoài thủy tạ, mũi chân điểm nhẹ đóa hoa trên mặt hồ, trong phút chốc nàng đã bay khỏi hồ Lâm Liên, bay khỏi Kim Hoa Cung: “Hơn nữa ta cũng không mời huynh!”

*****

Thư phòng phía nam Kim Thăng Cung.

“Hi hi... Con lại thắng rồi! Phụ vương, nữ nhi thắng rồi!”. Trong phòng truyền đến tiếng cười khanh khách của Hoa Thuần Nhiên.

“Được rồi... được rồi... Là con thắng!”. Hoa Vương nhìn bàn cờ, bắt đầu lắc đầu.

“Phụ vương, lần này người thưởng cho con cái gì nào?”. Hoa Thuần Nhiên lay lay cánh tay Hoa Vương.

“Thưởng! Thưởng chứ!”. Hoa Vương dỗ dành ái nữ: “Ta thưởng cho con một phò mã, được không?”.

“Phụ vương lại trêu chọc nữ nhi!”. Hoa Thuần Nhiên không chịu quay lại.

“Thuần Nhiên”. Hoa Vương vỗ về con gái, sau đó đứng dậy, về mặt vô cùng nghiêm túc: “Con thật sự thích Hắc Phong Tịch?”.

Hoa Thuần Nhiên nghe vậy bèn cúi đầu, cắn cắn môi, gò má đỏ ửng, bộ dáng yêu kiều như một cô gái đang thẹn thùng mắc cỡ.

“Chuyện này thì có gì phải xấu hổ”. Hoa Vương vừa thấy thì rất thương con, đỡ Hoa Thuần Nhiên dậy dịu dàng nói: “Trai lớn cưới vợ, gái lớn gả chồng, ai cũng phải trải qua trong đời mà.”

“Phụ vương, nữ nhi... nữ nhi...”. Hoa Thuần Nhiên nhỏ giọng như tiếng muỗi, cuối cùng ngại ngùng chui vào lòng phụ vương, che giấu khuôn mặt đỏ ửng và nụ cười đắc ý.

“Được rồi, con không nói phụ vương cũng biết.” Hoa Vương ôm ái nữ vào lòng, nghiêm trang bảo: “Hôm trước phụ vương gặp Phong Túc, quả thật là mặt tựa Đàn Lang, tài ngang Tống Ngọc [4]! Chỉ là...” Hoa Vương đột nhiên dừng lời!

[4] Đàn Lang: Phan Nhạc 潘岳 (247-300), tự An Nhân 安仁, thường gọi Phan An, có tên tự là Đàn Nô, tề danh với Tống Ngọc, Lan Lăng Vương và Vệ Vương Giới hợp thành tứ đại mỹ nam của Trung Quốc. Các phụ nữ hâm mộ phong thái, nắm tay nhau vây quanh, ném quả đầy xe ông. Sau này để chỉ những người đẹp trai người ta hay gọi thân thiết là Đàn Lang.

“Phụ vương...” Hoa Thuần Nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về mặt nghiêm túc của phụ vương, trong lòng sinh ra dự cảm xấu.

“Thuần Nhi, con thấy Phong Túc là người thế nào?” Hoa Vương bắt chợt hỏi con gái.

“Trọc thế giai lang!”[5]. Hoa Thuần Nhiên chỉ nói đơn giản, đôi mắt vô cùng kiên định. Hoa Vương đã hiểu rõ, nàng thật sự muốn lấy hắn ta.

[5] Trọc thế giai lang: Nam tử xuất sắc trong thời loạn thế

“Thuần Nhi, con luôn là một đứa bé thông minh, mắt nhìn người cũng rất tinh tường. Chỉ là... chỉ là Phong Túc này, phụ vương đã sống hơn năm mươi năm, làm vua gần ba mươi năm, quen biết vô số người nhưng chưa bao giờ gặp ai giống hắn. Ta không nhìn ra hắn là người như thế nào!” Hoa Vương nghiêm túc nhìn con gái, trong mắt lóe lên tia sáng sắc bén.

“Chẳng lẽ Phong công tử có chỗ nào không ổn?”. Hoa Thuần Nhiên thấy vẻ mặt của phụ thân, trong lòng nàng khẽ động.

“Hắn chẳng có chỗ nào không ổn, có thể nói là con người toàn vẹn, dung mạo tuấn nhã, phong thái ung dung, ngôn hành ôn hòa, cử chỉ tài hoa... Chỉ là...”

Hoa Vương nhớ lại hôm mình gặp vị công tử áo đen kia, hắn chỉ là một kẻ giang hồ tầm thường nhưng xung quanh người lại tỏa ra khí thế vương giả thoải mái, khiến một vị vua như ông đứng trước mặt hắn cũng sinh ra cảm giác kém cỏi! Hắn làm ông thấy như hắn mới là vương một nước, còn ông chỉ là thần dân thấp hèn! Cái loại khí thế này ông chỉ mới thấy ở thế tử Hoàng Triều. Mà Hoàng Triều là vương tử, loại khí thế như vậy trên người hắn là điều hiển nhiên. Nhưng với một bá tánh bình dân như Phong Túc... quả thật khiến người ta cảnh giác hơn cả! Hoàng Triều tựa như một thanh bảo kiếm đã tuốt vỏ, hào quang sáng chói, sắc bén không gì bằng. Cũng chính vì đã tuốt vỏ nên chỉ cần liếc mắt là có thể trông rõ hắn, có thể phòng bị né tránh dễ dàng. Còn Phong Túc thì lại giống như rồng ẩn mình trong vực sâu, thâm tàng bất lộ, thế nhưng vừa xuất hiện lại kinh thiên động thế!

“Phụ vương... phụ vương...” Hoa Thuần Nhiên thấy Hoa Vương suy nghĩ xuất thần, không khỏi khẽ kêu ông.

“Há?”. Hoa Vương giật mình tỉnh hồn, nhìn ái nữ trong lòng rồi nói: “Thuần Nhi, con muốn chọn Phong Túc làm phò mã, phụ vương không có ý kiến gì, chung quy hắn vẫn là kỳ tài hiếm gặp, chỉ là... phụ vương có một nguyện vọng muốn con nghe.”

“Phụ vương, xin người cứ nói.” Hoa Thuần Nhiên đỡ Hoa Vương ngồi xuống, dựa đầu vào gối ông.

“Thời loạn thế bây giờ, năm quốc gia còn lại đều muốn lấn vương vực, mà với ranh giới, quốc lực của họ hiện tại còn mạnh hơn cả ngày xưa. Chỉ có Hoa Quốc ta tuy là thủ phủ của sáu nước nhưng vẫn luôn bị kìm kẹp giữa Bạch Phong Quốc và Hoàng Quốc, không tiếp giáp với đất vua, lãnh thổ nước ta cũng chẳng thể mở rộng thêm được! Những năm gần đây phụ vương luôn muốn mở rộng lãnh thổ Hoa Quốc, thế nhưng cứ thất bại dưới tay Hoàng Quốc, còn Bạch Phong Quốc thì lại không thể công phá nổi thành. Nếu để lâu hơn không chỉ phụ vương mất đi chí lớn tranh thiên hạ, mà Hoa Quốc ta sớm muộn gì cũng bị Hoàng Quốc thôn tính!”. Nói đến đây Hoa Vương không khỏi nắm chặt hai tay.

“Luận về tài mạo, thế tử Hoàng Quốc cũng không thua gì Phong Túc. Nếu kết thông gia với Hoàng Quốc, hắn nhất định sẽ không xâm phạm tới nước ta. Hơn nữa thế tử đã đích thân đến cầu hôn và nhận lời giúp ta tấn công Bạch Phong Quốc! Nếu được Tranh Thiên Kỳ hỗ trợ, gã Phong Hành Đào sẽ không phải đối thủ của ta, Bạch Phong Quốc chắc chắn sẽ thuộc về chúng ta! Thế nên...”

Hoa Vương cúi đầu nhìn ái nữ, lời còn chưa dứt đã nghe Hoa Thuần Nhiên nói tiếp: “Thế nên phụ vương muốn con chọn thế tử Hoàng Triều làm phò mã phải không?”

“Phụ vương thật sự muốn như vậy, Thuần Nhi...” Hoa Vương chưa nói xong thì thấy con gái khóc lóc, ông không khỏi kêu lên: “Thuần Nhi, con đừng khóc...”

“Phụ vương, trong lòng người chỉ có bá nghiệp, chỉ có Hoa Quốc, không có nữ nhi sao?” Hoa Thuần Nhiên giơ tay lau khóe mắt, sắc mặt buồn bã.

“Thuần Nhi, con đừng khóc nữa!”. Hoa Vương thấy nước mắt của con gái thì bỗng mềm lòng, kể sách quốc gia tan thành mây khói. Ông chỉ lo nghĩ cách để ái nữ ngừng rơi lệ: “Thuần Nhi, phụ vương mới đề nghị thôi, còn chưa quyết định mà. Con đừng khóc nữa.”

Hoa Thuần Nhiên nghẹn ngào: “Nữ nhi chỉ muốn gả cho người mình yêu, hơn nữa chàng có thể trợ giúp phụ vương đoạt thiên hạ. Vì sao phụ vương không chịu tác thành cho nữ nhi chứ? Từ nhỏ đến lớn con chưa từng cầu xin phụ vương thứ gì, nhưng mà lần này, chỉ một lần này thôi... hu hu hu...”

“Được rồi, được rồi! Thuần Nhi, con đừng khóc nữa! Phụ vương đồng ý với con, chuyện phò mã để con toàn quyền quyết định. Con muốn chọn ai thì chọn, được chưa?”. Hoa Vương ôm con gái an ủi.

“Thật à?”. Hoa Thuần Nhiên ngẩng đầu, rung rung nhìn Hoa Vương.

“Thật!”. Hoa Vương gật đầu, ông nghĩ đến Phong Túc kia, có thể hắn mới thích hợp làm phò mã của Hoa Quốc, bởi vì hắn vĩnh viễn không thể nào uy

hiếp địa vị của ông.

“Đa tạ phụ vương!”. Hoa Thuần Nhiên vui vẻ trở lại.

“Ôi, đôi khi bốn vương ngãm lại phải chẳng thiên hạ này còn chẳng bằng nước mắt của Thuần Nhi?”. Hoa Vương nhìn dung mạo như hoa của ái nữ, cảm thán nói.

“Trên đời này phụ vương là người quan trọng nhất đối với con!”. Hoa Thuần Nhiên xúc động ôm lấy cha, có điều cảm xúc của nàng chỉ có tám phần thật, còn lại là hai phần giả. Nàng dịu dàng đáp: “Nữ nhi và phò mã nhất định sẽ trợ giúp phụ vương tranh thiên hạ!”

“Ừ, vẫn là Thuần Nhi của ta thông minh!”. Hoa Vương cảm động ôm lấy con gái mình.

“Phụ vương, bây giờ người có phải nên đến Kim Điện tiếp kiến anh hào các quốc gia?”. Hoa Thuần Nhiên thấy mọi chuyện đã ổn thỏa, đỡ Hoa Vương đứng dậy: “Người xem, lần này nữ nhi đã chiêu mộ cho người không ít nhân tài đấy.”

“Đúng đúng, vẫn là Thuần Nhi của ta giỏi nhất!”. Hoa Vương cười, vuốt ve khuôn mặt ái nữ: “Bây giờ phụ vương tới Kim điện, con cũng trở về nghỉ ngơi đi, ngày kia phụ vương sẽ mở tiệc chiêu đãi Hoàng thế tử, Phong công tử, Ngọc công tử và Bạch Phong Tịch của con nữa. À, còn có những nhân tài hôm nay bốn vương chọn lựa. Đến lúc đó con chỉ cần cầm bút vàng chọn phò mã thôi!”

“Nữ nhi cung tiễn phụ vương!”.

Hoa Thuần Nhiên đưa mắt nhìn theo bóng dáng Hoa Vương rồi đi, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt, ánh mắt thấp thoáng sự đắc ý. Vì nàng chỉ là thân phận nữ tử, không thể đạt tới ngôi vị chí tôn, thế nên chỉ cần có thể nắm giữ được người có quyền lực chí tôn, là số một trong lòng người ấy, vậy thì Hoa Quốc này, thậm chí toàn bộ thiên hạ này, cũng chẳng có thứ gì nàng không làm được. Hôm nay nàng đã khiến phụ vương gật đầu chọn Phong Tức, ngày sau nhất định cũng có thể đề phò mã kế vị làm vương, đồng thời... đúng như lời phụ vương đã nói, sẽ đoạt được toàn bộ thiên hạ, vậy thì nàng chắc chắn sẽ là hoàng hậu, ngôi vị chí tôn trong nữ giới.

*****

“Khi gió xuân lặng lẽ, dương liễu đa tình, ta đập hoa mà đến, chỉ vì muốn nhìn thấy nét cười của ca ca thôi...”

Phía nam Hoa đô có một tiểu viện nhỏ nhưng vô cùng lịch sự tao nhã. Viện được chia ra làm hai phòng đông tây, ở giữa có một khu vườn. Trong viện lúc này truyền ra tiếng ca khê khàng nhưng biểu lộ tâm tình vui vẻ của người hát.

“Có chuyện gì khiến cô vui thế?”. Phong Tức vừa đẩy cửa viện đã thấy Phong Tịch ngồi xõm trong vườn hoa, tay bắt lấy một con bướm trắng.

“Hi hi... Hôm nay ta được gặp Ngọc Vô Duyên!”. Phong Tịch quay đầu cười với hắn: “Ngọc công tử đệ nhất thiên hạ quả nhiên là tuyệt hơn con hồ ly đen người nhiều!”.

Phong Tức đang bước về gian phòng phía đông bỗng dừng chân. Hắn ngoảnh lại nhìn Phong Tịch thì thấy khuôn mặt đang cười tươi tắn của nàng.

Phong Tịch vẫn hay cười nhưng nụ cười này hắn chưa bao giờ thấy. Nàng chỉ toàn cười nhạt, cười mỉa, cười lạnh, cười chán... với hắn thôi. Vậy mà nụ cười bây giờ của nàng đã tháo gỡ toàn bộ vẻ gai góc, nàng chỉ đơn giản là cười, nét mặt dịu dàng, bờ môi khê mím, cả người trong trẻo ôn hòa, ánh sáng rực rỡ uốn quanh thân, thần tình ẩn chứa nét ngọt ngào!

“Ngọc Vô Duyên?”. Con ngươi của Phong Tức chợt lóe sáng, chỉ nhân nhát hỏi: “Hắn ta ở cùng Hoàng Triều?”.

“Đúng đó”. Phong Tịch đứng dậy đi đến trước mặt Phong Tức, đánh giá hắn từ trên xuống dưới: “Hồ ly đen ơi hồ ly đen, thì ra trên đời này còn có người xuất trần phiêu dật đến thế, hoàn toàn không giống với loại chồn cáo nhà ngươi! Ngươi chỉ lo suy tính thế nhân, còn chẳng...”. Phong Tịch nghiêng đầu, trên mặt hiện lên nụ cười mềm mại như gió xuân: “Còn chẳng suy tính vì cả thiên hạ!”.

“Cô...” Phong Tức nhìn chăm chú vào người đối diện. Bỗng nhiên hắn giơ một ngón tay khê chạm vào miếng nguyệt ngọc trên trán nàng: “Chẳng lẽ cô với hắn ta...”. Phong Tức ngừng lời, ánh mắt rơi trên người Phong Tịch, ẩn chứa tia khó đoán.

“Ha ha...”. Phong Tịch cười to, bước lùi ra sau, ngón tay chỉ vào gian phòng phía tây: “Phượng mỹ nhân đã chờ ngươi lâu lắm rồi đó, ngươi không tới xem cô ấy ra sao hả, hơn nữa...” Nàng chợt đề thấp giọng, đôi đồng tử hiện lên vẻ quý dị: “Ngươi không thấy mình phải đồ dành nàng sao? Dù gì thì chuyện ngươi sắp làm cũng sẽ khiến Phượng mỹ nhân đau lòng!”

Phong Tịch đang nói thì cửa phòng phía tây đột nhiên mở ra, Phượng Tê Ngô ôm tỷ bà đi tới.

“Tịch cô nương, cô cười tươi thế! Có chuyện gì vui sao?”. Ánh mắt Phượng Tê Ngô lướt qua Phong Tức, sóng mắt lạnh lùng trong khoảnh khắc bỗng trở nên nhu hòa.

“Đúng vậy, ta đang vui!”. Phong Tịch nhìn sang Phong Tức cười cười.

“Vậy à!”. Phượng Tê Ngô cũng không hỏi nữa, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Phong Tức: “Mấy ngày nay công tử không về, Tê Ngô có tập được một bài mới, sẽ hát cho công tử và cô nương nghe, có được không?”

“Được được!”. Chẳng đợi Phong Tức đáp lại, Phong Tịch đã vỗ tay kêu lên.

Phượng Tê Ngô lập tức ngồi xuống chiếc ghế đá giữa vườn, tay chạm vào dây đàn, cất giọng hát ca:

“Xuân đến cho xanh mượt lá lan,

Thu về hoa quế rạng cao sang.

Ý thơ vui cảm sinh dào dạt,

Thời tiết ôn hòa đẹp chứa chan.

Người ăn rừng sâu ai thấu hiểu,

Ngồi nghe gió mát dạ hân hoan.

Cỏ cây cũng có tâm hồn vậy,

Chẳng cậy mỹ nhân hái bẽ bàng.” [6]

[6] Lan điệp xuân uy nhuy, Quế hoa thu kiều khiết: Hân hân thử sinh ý, Tự nhĩ vi giai tiết. Thuý tri lâm thê giả ? Văn phong toạ trưng duyệt, Thảo mộc hữu bản tâm, Hà cầu mỹ nhân chiết ? – Cảm ngộ kì II -Trương Cửu Linh

“Hay cho câu ‘Cỏ cây cũng có tâm hồn vậy, chẳng cậy mỹ nhân hái bẽ bàng!’”. Phong Tịch bùi ngùi khen ngợi, ánh mắt có thâm ý khác lướt về phía Phong Tức. Nàng chợt thấy gương mặt hắn thoảng hoảng hốt, đầu mày cau lại, tựa như đang suy nghĩ đến chuyện gì đó rất khó khăn. Đôi lúc hắn cứ liếc sang nhìn nàng. Lần đầu tiên, nàng mới chân chính cảm nhận được mình không thể nào thấu hiểu bất cứ thứ gì trong đôi mắt đen nhánh thâm trầm của hắn.

Ngày hai mươi sáu, tháng ba.

Sáng sớm đã thấy Phong Tịch rời giường.

“Phác Nhi! Phác Nhi! Đệ không ra ngoài ta sẽ không đưa đệ đi dạo phố đâu! Nếu chả phải ta hứa với đệ thì ta đã...”

“Đệ đến đây, tỷ tỷ! Hôm nay tỷ dẫn đệ đi đâu chơi?..” Hàn Phác nhảy ra khỏi cửa.

“Có gì chơi trên đường thì đi cái đó!”. Phong Tịch trả lời vô cùng thiếu trách nhiệm.

“Vậy thì chúng ta đi thôi!”. Hàn Phác nắm chặt tay nàng lôi ra ngoài, cậu chỉ sợ cứ ngỡ ngẩn nữa lại kéo theo vài người ăn không ngồi rồi.

Phong Tịch và Hàn Phác vừa đi khỏi, cánh cửa gian phòng phía đông mở ra, Phong Tức bước đến nhìn bóng lưng của hai người một lớn một nhỏ, khuôn mặt anh tuấn tiêu sái chợt trở nên lạnh lùng.

“Công tử, xe ngựa đã chuẩn bị xong.”. Chung Ly tiến lên bẩm báo.

Phong Tức vẫn đứng im trầm ngâm, một lúc lâu sau mới dặn: “Không cần xe ngựa.”. Dứt lời hắn đi thẳng ra ngoài tiểu viện, Chung Ly Chung Viên vội vàng theo sau.

Đường phố vào buổi sáng rất náo nhiệt, các cửa hiệu buôn bán, từng gánh hàng rong trên đường chia nhau ra thành nhiều nhóm, những tiếng rao hàng, mặc cả, tiếng trò chuyện với cô nhân, các bà các chị buôn dưa lê tám đủ mọi thứ ... tất cả âm thanh hòa lẫn vào nhau, nhiều chúng nhân hợp lại tạo thành một góc phố phồn vinh đông đúc.

Phong Tức nhàn nhã dạo phố, quét mắt nhìn qua đám đông, nụ cười luôn nở trên môi hôm nay chợt trở nên nhợt nhạt. Hắn hơi mất tập trung, tâm trạng không ổn định.

Giữa đường, hắn bị thu hút bởi một bóng người, nhìn kỹ lại, ánh mắt hắn chợt lạnh lên, nụ cười thêm nồng đậm, bước đến chào đón người kia.

“Ngọc công tử!”

“Phong công tử!”. Ngọc Vô Duyên đang ngắm nghía một cây trầm hoa bằng ngọc trên một sạp hàng nhỏ, nghe tiếng ai gọi mình thì ngẩng đầu, chàng mỉm cười: “Từ biệt công tử tại Lạc Nhật Lâu, không ngờ có thể gặp lại tại Hoa Quốc!”

“Tức cũng không ngờ mình có duyên với Ngọc công tử thế.”. Phong Tức cười ung dung tao nhã, đôi mắt liếc cây trầm hoa: “Ngọc công tử hứng thú với vật này, chẳng lẽ huynh muốn mua tặng người trong lòng?”

“Để Phong công tử chê cười rồi, Vô Duyên vốn là người cô độc, sao có ai ở trong lòng.”. Ngọc Vô Duyên thản nhiên lắc đầu, ánh mắt lơ lửng nhìn cây trầm hoa, đôi đồng tử không vương chút bụi trần: “Đột nhiên nhìn thấy sạp bán ngọc châu làm không khỏi nhớ đến một người bằng hữu vừa mới quen. Có vẻ như nàng chưa bao giờ mang trang sức, cho nên Vô Duyên bất tri bất giác dừng ở đây.”

“À... Thì ra là nhìn vật nhớ người”. Phong Tức bưng tỉnh đại ngộ: “Cây trăm hoa này không phải là thứ quý báu gì nhưng lại đơn giản, lịch sự và tao nhã. Nếu huynh ý nặng tình sâu với nàng thì chi bằng mua thứ này tặng cho nàng đi. Vị bằng hữu kia không đeo vật gì chắc là vì chưa có ai như công tử tặng quà.”

Ngọc Vô Duyên nghe vậy liếc mắt sâu nhìn Phong Tức, đôi môi khẽ cười ôn nhu: “Có lẽ Phong công tử mới là người hiểu nàng hơn cả, dù sao nàng cũng nổi danh mười năm cùng huynh.”

“Người bạn theo lời Ngọc công tử là Bạch Phong Tịch ư?”. Phong Tức không dám nghĩ nữa bèn nói: “Nếu như là nữ nhân kia thì ta khuyên công tử đừng nên mua. Vì huynh tặng cô ta thứ gì, cô ta chắc chắn sẽ...”

“Chắc chắn sẽ mang đi đôi rượu!”. Ngọc Vô Duyên tiếp lời.

“Ha Ha... Thì ra Ngọc công tử cũng hiểu rõ nàng như vậy!”. Phong Tức không khỏi cười to, nụ cười lúc này có chút miễn cưỡng.

“Vô Duyên chỉ mới gặp Phong cô nương hôm qua, tuy chỉ được gặp một lần nhưng cũng thấy nàng là người có ngôn hành và cử chỉ tùy ý phóng khoáng. Làm chuyện gì cũng chỉ cầu an lòng, thoải mái!”. Ngọc Vô Duyên nói đầy thâm ý, ánh mắt bắn thẳng vào con người Phong Tức.

“Xem ra Ngọc công tử mới là tri kỷ số một của nữ nhân ấy!”. Phong Tức vẫn tươi cười như trước, cầm cây trăm hoa ngọc lên.

“Công tử, cây trăm hoa ngọc này là thượng phẩm nha! Thứ này làm từ trần châu Nam Hải đó! Công tử mua đi!”. Ông bán hàng rong bên cạnh nhìn hai vị khách quý chào mời. Vừa thấy Phong Tức cầm lên, ông dùng hết sức uốn ba tấc lưỡi: “Tôi là La lão nhị, La thành thật có tiếng ở vùng này, quyết không lừa gạt công tử, đây chính xác là trần châu Nam Hải...”

La lão nhị kia còn đang thao thao bất tuyệt thì Phong Tức nhàn nhạt đảo mắt liếc ông ta, nhất thời, lão chỉ cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, cổ họng bị cái gì đó chặn lại, nuốt mấy lời sắp nói vào trong bụng.

“Công... công... tử...”

“Ngọc công tử đã nói thế thì ta mua đại một cái vậy, ta lấy cây trăm hoa này!”. Phong Tức bỏ trăm hoa vào trong tay áo, quay đầu liếc nhìn Chung Ly, cậu lập tức tiến lên trả tiền.

“Phong công tử mua trăm hoa ngọc này định tặng vị Phụng cô nương lần trước ta gặp ở Lạc Nhật Lâu sao?”. Ngọc Vô Duyên cười nhìn hành động của Phong Tức: “Phụng cô nương gần đây có khỏe không?”

“Bình yên vô sự”. Phong Tức nhìn về phía Ngọc Vô Duyên đáp: “Tức còn có việc phải qua Phẩm Ngọc Hiên, chẳng hay Ngọc công tử đi đâu?”

“Vô Duyên đang muốn tới Thiên Chi Tự.”

“Thế thì đành cáo từ.”

“Cáo từ.”

Hai người bái biệt nhau, một người đi về hướng đông, một người đi về hướng tây. Khi họ đi ngang qua nhau, Phong Tức khẽ nấp máy môi nói một câu gì đó. Ngọc Vô Duyên nghe thấy chợt biến sắc, con người luôn dùng dụng lạnh nhạt này bỗng dùng kính hãi, ngần ngại, ngạc nhiên, phần nộ thậm chí còn có chút bi ai. Từng biểu tình đồng loạt hiện lên trên khuôn mặt vốn yên tĩnh, an tường như Đức Phật. Nhưng trong nháy mắt chàng khôi phục lại sự bình tĩnh trấn định, toàn bộ những biểu tình trên mặt đều biến mất, sắc mặt tái hân đi. Chàng kính ngạc nhìn Phong Tức, đứng ngây ngốc trên đường, hồi lâu sau vẫn không nhúc nhích.

Còn Phong Tức thu hết từng biểu tình vừa rồi vào tầm mắt, cuối cùng mỉm cười rồi xoay người bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Cao Sơn Lưu Thủy uống tương niệm

“Hồ ly đen, người ngồi đây làm gì? Phác Nhi, đệ mau mau quay về phòng tắm, sau đó kêu Nhan đại ca làm cơm cho ăn đi. Ăn xong rồi thì nhớ đi ngủ!”.

Khi mặt trời lặn ở phía tây, rốt cuộc Phong Tịch và Hàn Phác rong chơi nguyên ngày cũng chịu trở về, vừa vào cửa đã thấy Phong Tức đang ngồi trong vườn, tay cầm cái gì đó ngắm nghía. Dưới bóng chiều tà, vật kia lóe sáng bảy màu lấp lánh.

“Tỷ tỷ, lát nữa tỷ muốn ra ngoài hả? Cho đệ đi chung với nhé?”. Hàn Phác đảo mắt qua Phong Tức, sau đó quay lại nhìn Phong Tịch.

“Không được! Về phòng mau.”. Phong Tịch kiên quyết từ chối, xua đuổi cậu.

Hàn Phác bắt đắc dĩ vênh mồm trở về phòng.

“Hết hứng đi chơi rồi sao?”. Phong Tịch liếc nàng, sau đó tiếp tục ngắm nghía đồ vật trong tay.

“Suýt chút nữa là ta bị cướp hai cái đùi rồi! Ai, tiểu quỷ này còn có sinh lực hơn cả ta!”. Phong Tịch đến gần ngó thử vật trong tay hắn, vừa thấy không khỏi kêu lên: “Ê, quen người mười năm rồi mà ta chưa từng thấy người cầm đồ của phụ nữ! Trâm hoa à? Người tính tặng cho Phụng Mỹ nhân hay là Hoa Mỹ nhân thế? Nếu không có tặng ai thì chi bằng tặng cho ta đi. Lát nữa ta ra ngoài, cái trâm hoa này cũng đủ để ta đổi được hai vỏ rượu ngon đó!”.

Phong Tịch ngẩng đầu lườm nàng. Trời đã gần vào tháng tư, thời tiết vô cùng ấm áp, chỉ có ánh mắt kia vẫn mang theo hàn ý làm Phong Tịch không khỏi rét mướt.

“Người nhỏ mọn quá xá! Cái thứ này có đáng bao nhiêu tiền đâu, không muốn cho thì thôi...”

Lời còn chưa dứt, trước mắt chợt lấp lánh châu quang, nàng lập tức vung hai tay lên biến đôi tay mình thành nghìn ảnh thủ huyền ảo.

“Hò ly đen, hôm nay người sao thế? Âm dương quái khí!” [1]

[1] Âm dương quái khí: nghĩa đen là khí quái lạ trong trời đất, nghĩa bóng chỉ những người lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ không rõ ràng khiến người ta đoán không ra.

Phong Tịch nhìn hạt trân châu trong tay, lại quay sang nhìn Phong Tịch đang ngồi yên tĩnh trên ghế, ưu nhã an nhàn thưởng thức chén trà thơm. Thật không thể tin nổi cái tên này vừa mới dùng trân châu tập kích nàng, rõ ràng trong tay nàng có một hạt trân châu!

“Cô không phải muốn đổi rượu sao? Thế này cũng đổi được nhiều lắm rồi đó!”. Phong Tịch vừa nói vừa tao nhã đứng dậy.

“Cũng phải nha! Ta đi tắm trước!”. Phong Tịch cười sáng lạn, cũng lui về phòng hành vi có chút quái dị của hắn, bèn xoay người chạy về phòng.

“Aizzz, sao trên đời lại có loại nữ nhân như vậy!”. Phong Tịch nhìn bóng lưng nàng lắc đầu thở dài.

“Khi gió xuân lặng lẽ, dương liễu đa tình, ta đập hoa mà đến, chỉ vì muốn nắm tay của ca ca...”

Trong bóng đêm trăng sao nhàn nhạt, Phong Tịch ôm hai vỏ rượu ngon bay lên nóc nhà, vui vẻ hát một bài dân gian. Nàng nghĩ đến người lát nữa sẽ gặp, khóe miệng cong lên. Bỗng có một bóng đen chợt lóe đứng chắn trước người nàng.

“Hoàng Triều?”. Nàng ngẩng đầu nhìn, không khỏi ngạc nhiên.

“Là ta.”. Hoàng Triều vận áo bào màu tím tựa như vị vua của bóng đêm.

Phong Tịch quan sát hắn, đôi đồng tử linh động, sau đó nghiêng đầu cười hỏi: “Huynh tìm ta?”.

“Đúng vậy.”. Hoàng Triều đứng chấp tay sau lưng nói.

“Có chuyện gì không?”. Phong Tịch đặt vỏ rượu lên trên nóc nhà, sau đó ngồi xuống hỏi.

Hoàng Triều bước hai bước đến gần nàng, nhìn rõ ràng trong bóng đêm, sau đó cũng nói rất rõ ràng: “Ta đến là muốn hỏi nàng – trước khi nàng đi núi Thiên Chi, nàng có bằng lòng gả cho ta không?”.

“Phi...”. Phong Tịch nghe vậy bật cười.

“Phong Tịch, ta đang rất nghiêm túc!”. Hoàng Triều ngồi xổm xuống trước mặt Phong Tịch, đôi mắt vừa sáng hơn những vì sao trên trời, vừa nồng cháy như ánh mặt trời kiêu hãnh.

Phong Tịch thu lại ý cười, ánh mắt rơi vào khuôn mặt tuấn mỹ dưới bóng trăng, chỉ thấy nét mặt hắn lúc này vô cùng nghiêm túc trang trọng.

“Nếu huynh đã nghiêm túc thế, ta cũng nghiêm túc hỏi huynh một câu: Nếu ta làm vợ huynh, huynh không được cưới thêm người khác, cả đời chỉ được có mỗi mình ta. Huynh làm được không?”.

Hoàng Triều nghe vậy im lặng hồi lâu.

“Ha ha... Huynh không cần trả lời, ta biết huynh không làm được.”. Phong Tịch khẽ cười, vỗ vỗ vai Hoàng Triều rồi đứng dậy: “Trước mắt còn một người mà huynh có dùng mọi cách thức, mọi biện pháp cũng phải lấy được!”.

“Phong Tịch, cho dù ta có cưới thêm ai chẳng nữa thì nàng luôn là người đặc biệt nhất!”. Hoàng Triều đứng dậy nắm bả vai nàng.

Phong Tịch nhấc tay lên, hất tay hắn ra, ánh mắt nhìn về nơi xa xôi: “Hoàng Triều, Bạch Phong Tịch và huynh không cùng một thế giới. Bất luận huynh thích hay không thích thì cũng vẫn có nhiều phụ nữ vây quanh. Nhưng ta thì khác, ta chỉ muốn có một người mình thích đồng thời chỉ thích một mình ta”.

thôi!”

“Phong Tịch, có lẽ ta sẽ lấy rất nhiều nữ nhân, nhưng chính phi của ta – thậm chí sau này ta lên làm hoàng đế – thì ngôi hoàng hậu sẽ là của một mình nàng!”. Hoàng Triều vươn tay cầm lấy tay Phong Tịch: “Làm hoàng hậu của ta nhé, Hoàng Triều ta thề với trời, suốt cuộc đời này sẽ yêu nàng cho đến bạc đầu!”.

“Ta tin huynh nói được thì sẽ làm được, nhưng mà...”. Phong Tịch mỉm cười: “Trượng phu của ta tuyệt đối chỉ có thể có một thê tử là ta! Cả trái tim và thân thể của người ấy cũng dứt khoát chỉ dành cho mình ta!”.

Nghe thấy những lời ấy, Hoàng Triều mỉm cười nhìn nàng một lúc lâu, sau đó khe khẽ thở dài, ngẩng đầu lên nhìn trời đêm vô tận, giọng nói tiêu điều: “Vi thiên hạ, ta phải lấy Hoa Thuần Nhiên, đây là một trong những thủ đoạn để ta lấy được thiên hạ!”.

“Ôi, lại là thiên hạ...”. Phong Tịch thở dài: “Hoàng Triều, kể từ lần đầu gặp ở Nam Quốc đến nay ta luôn xem huynh là một vị anh hùng chân chính. Mà đã là anh hùng thì sẽ không dùng những thủ đoạn nhỏ nhen.”

“Ta không phải là anh hùng, Phong Tịch, nàng nhìn lầm rồi!”. Hoàng Triều bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt như điện, trên khuôn mặt bình tĩnh lộ ra nét lạnh lùng: “Phong Tịch, ta không phải là anh hùng, ta là vương giả!”

Phong Tịch cũng ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, trong lòng nàng run lên, một lúc lâu sau vẫn không nói nên lời.

“Làm anh hùng, phải có võ công tuyệt thế một người địch vạn người, phải có khí khái thần nhiên mỉm cười trước sinh tử, phải có phong thái và tầm lòng quang minh lỗi lạc, phải chiến đấu với một người, với trăm người, với vạn người... mà bất bại như huyền thoại. Phải sáng rực như trăng như sao, trở thành vị thần vạn dân kính ngưỡng!”. Hoàng Triều chỉ tay lên bầu trời đêm chỉ còn một mảnh trăng tàn treo lơ lửng, điểm xuyết vài ngôi sao.

“Còn ta chọn lựa làm vương giả! Vương giả là người có quyền hành, mưu toan, chọn lựa, định đoạt... Là người chiến đấu với ngàn vạn người, với tất cả người trong thiên hạ này! Ta muốn làm vương giả! Ta muốn dùng đôi tay này nắm giữ thiên hạ! Mà muốn nắm giữ thiên hạ đòi hỏi phải có lực lượng hùng mạnh nhất trên đời! Cho nên ta phải tích lũy lực lượng, dùng mọi thủ đoạn, mọi cách thức để xây dựng lực lượng ta cần! Sau đó, ta sẽ trở thành một vị bá vương độc nhất vô nhị trong thiên hạ...”. Hoàng Triều đưa cánh tay dài ra như muốn ôm trọn trời đất, nét mặt hết sức trang nghiêm, tuyệt nhiên không cho phép mình chùn bước.

Trăng sao nhàn nhạt chiếu rọi khuôn mặt hắn, từ góc độ của Phong Tịch nhìn lại, nửa người hắn nằm trong ánh sáng, nửa người còn lại chìm vào bóng đêm! Thời khắc này, hắn như một tên khổng lồ cao lớn không thể ngược nhìn, khí thế nuốt chửng cả thế giới! Hắn sẽ nắm giữ thiên hạ này sao? Nhưng mà... Trái tim nàng chợt nặng nề tựa như vừa đánh mất một điều gì đó rất quý giá, dù rằng nàng đã biết trước sẽ phải mất đi!

Phong Tịch kiềm nén vị đắng đang dâng lên trong lòng, nàng quay người lại nhìn mặt đất đen ngòm dưới chân, chỉ cảm thấy thân thể lạnh lẽo, không tự chủ được ôm lấy cánh tay mình. Kỳ thật những kẻ có chí lớn sống giữa thời loạn thế này đều phải như vậy, không từ thủ đoạn toan tính kẻ sách mới có thể thống trị thế gian. Hắn như thế, tên kia cũng như thế, mọi người đều như thế! Liệu trên đời này còn có ai không đòi hỏi bảo đáp quyền lợi hay không? Có ai chỉ thuần túy muốn làm mà không có tâm cơ sâu thẳm không?

“So với thiên hạ của huynh, ta chẳng đáng nhắc tới...”. Phong Tịch ôm lấy vò rượu trên mặt đất: “Địa vị chí tôn, quyền lợi trong lòng đàn ông các người mới là hết thảy!”

“Phong Tịch, nàng từ chối ta chỉ vì ta sẽ lấy nhiều thê thất sao? Hay là nàng đã sớm có người trong lòng?”. Hoàng Triều thấy Phong Tịch đang muốn rời đi, vô tình thốt lên một câu vốn dĩ muốn hỏi nàng.

Phong Tịch nghe vậy nhìn vò rượu trong tay, gió đêm thổi bay những sợi tóc dài, che khuất đôi mắt, đôi môi phảng phất nụ cười yếu ớt, có chút mờ mịt, có chút bất đắc dĩ, thậm chí còn có chút đau thương!

“Người trong lòng sao, có lẽ sẽ có, có lẽ sẽ không! Chỉ là... Bất luận trong lòng ta có ai đi chăng nữa, bất luận làm Vương phi hay là làm Hoàng hậu, ta cũng sẽ không gả cho huynh! Bởi vì...”

Hoàng Triều nghe vậy vẫn không nổi giận, hai hàng lông mày khẽ cau lại, chờ nàng nói hết.

“Bởi vì huynh chỉ là bằng hữu!”. Phong Tịch nhìn ánh mắt Hoàng Triều nhàn nhạt đáp. Đúng vậy, nếu người này làm địch, hắn quá mạnh! Nếu làm chồng, thể xác và tinh thần đều một mối! Chỉ có làm bạn, duy trì khoảng cách làm bạn mới là tốt nhất!

Hoàng Triều mỉm cười, vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm bờ vai Phong Tịch. Lúc này nàng cũng không đẩy hắn ra nữa, chỉ nói tiếp: “Ta từ lúc sinh ra đến nay chưa từng gặp một thất bại nào, nàng là người đầu tiên.”.

Phong Tịch nhìn thần sắc bình tĩnh của hắn, nụ cười thoáng trở nên sáng bừng: “Có thể huynh sẽ nhanh chóng ném thất bại thứ hai với cô gái khác!”.

“Không quan trọng, nếu ta thất bại thảm hại chỉ vì hai cô gái, vậy ông trời sinh ra Hoàng Triều để làm gì?”. Hoàng Triều buông Phong Tịch ra, khôi phục diện mạo Hoàng đế từ tốn quý ngạo ngẩng.

“Cho nên đối với huynh mà nói, chỉ có thiên hạ mới là thứ quan trọng nhất!”. Phong Tịch lui lại, xoay người rời đi.

“Có thể lấy được nàng là điều hạnh phúc nhất trên đời. Nhưng có thể làm bằng hữu thôi cũng là chuyện vô cùng may mắn!”. Hoàng Triều nhìn theo bóng lưng nàng, chậm chậm thốt lên.

“Nhưng bằng hữu cũng rất ít khi có cả đời!”

Thân ảnh Phong Tịch dần khuất xa, thanh âm trong không trung truyền đến, để lại một mình Hoàng Triều trên nóc nhà nghiêng ngả câu nói cuối cùng.

***** *

Núi Thiên Chi, đỉnh Lưu Thủy, đỉnh Cao Sơn.

Những cây bách tùng xanh biếc bao quanh đỉnh Cao Sơn, ở phía tây cận vách núi có một tòa thạch đình được xây giản dị nhưng có linh khí rất lớn.

Trong đình Lưu Thủy, đỉnh Cao Sơn lưu truyền một câu chuyện xưa vô cùng cảm động.

Thật lâu trước đây có một vị nhạc sư sở trường đánh cổ cầm, nhưng thời đó hoàng đế lại thích đàn sắt, cho nên đàn sắt trở nên hưng thịnh trên khắp cả nước, khiến bách nhạc bị bỏ không.

Vì vậy nhạc sư chỉ biết đánh cổ cầm này mặc dù tài đánh đàn tuyệt thế mà vẫn không có ai thưởng thức, mỗi khi ông đánh đàn còn bị người ta nhục mạ, cho là ông bất kính với đế vương! Thế nên nhạc sư này không đánh đàn trước mặt người khác nữa, chỉ lẳng lặng ôm đàn lên núi Thiên Chi, đánh cho cao sơn u cốc, cho mây trắng gió trời nghe.

Có một ngày, khi ông đang đánh đàn trên đỉnh núi thì chợt có người vỗ tay đằng sau.

Nhạc sư hết sức ngạc nhiên, nhìn lại thì thấy một người vừa đi vừa hát:

“Son quân ôm một cây đàn,

Từ tây thiên xuống, đi sang nơi này.

Vì ta một bận vấy tay,

Dường như muôn tuổi vang đầy tiếng thông.

Nước trôi rửa sạch cõi lòng,

Dư âm hòa lẫn tiếng chuông sương mờ.

Núi xanh chiều xuống không ngờ,

Tối tăm bốn phía mây thu chập chùng.” [2]

[2] Son quân bảo lục khí, tây thượng thiên Chi phong. Nhân sái nhất huy thủ, như thánh vạn hác tùng. Trần tâm tây lưu thủy, dư hưởng nhập sương chung. Bất giác bích sơn mộ, thu vân ám kỷ trọng (Cải biên Thánh Thực tặng Tuấn đàn cầm – Lý Bạch)

Sau đó nhạc sư và người này kết làm tri kỷ, nhạc sư nguyện chỉ đánh đàn cho người này nghe. Nhạc sư tên là Cao Sơn, người nọ tên là Lưu Thủy.

Sau khi hoàng đế băng hà, tân đế lên ngôi.

Vị tân đế không giống phụ vương chỉ thích đàn sắt, ông ta tinh thông âm luật, thích nghe các loại nhạc cụ cao cấp hơn cả, vì vậy bách nhạc đã hưng khởi trở lại trong dân gian.

Tân đế cũng nghe đến tài đánh đàn cao siêu của Cao Sơn, liền hạ chỉ mời Cao Sơn tiến cung đánh đàn. Cao Sơn cự tuyệt, ông bảo, sinh thời ông chỉ đánh đàn cho Lưu Thủy nghe, bởi vì bất luận lúc nào, bất luận ở đâu, chỉ có Lưu Thủy mới là tri âm chân chính.

Quan truyền thấy ông cự tuyệt hoàng đế thì không khỏi kinh sợ, liền bắt ông lại giao về Đế đô. Nhưng khi đến hoàng cung, Cao Sơn vẫn không thể đánh đàn cho hoàng đế, là vì, ông đã tự bẻ gãy tay mình trên đường đi! Cả đời này, ông không bao giờ có thể đánh đàn được nữa!

Hoàng đế cảm động vì sự tuyệt liệt của ông, đành tha ông về, còn ban thưởng cho ông châu báu.

Cao Sơn vẫn không lấy thứ gì, chỉ cô độc trở về.

Sau khi về đến cố hương, Cao Sơn phát hiện sau khi ông bị bắt tới Đế đô, Lưu Thủy đã tự chọc thủng hai tai của mình, cả đời này Lưu Thủy cũng không nghe được bất kỳ âm thanh nào nữa!

Cao Sơn và Lưu Thủy hiểu tình cảnh của đôi bên đều mỉm cười nhìn nhau, và rồi hai người ôm đàn lên núi Thiên Chi, không bao giờ xuống núi nữa. Có người bảo bọn họ đã nhảy xuống sườn núi chết, có người lại nói bọn họ đã ẩn cư tại u cốc núi Thiên Chi. Còn có người đồn bọn họ đã được Thiên đế phái thần tiên xuống đón lên thiên đình... Dù các loại truyền thuyết lưu truyền đến tận ngày nay, có điều phần đông người tin tưởng giả thiết cuối cùng.

Sau này con cháu ngưỡng mộ bọn họ đặt tên cho đỉnh núi mà Cao Sơn đánh đàn năm ấy là đỉnh Cao Sơn, còn xây một tòa thạch đình tại đỉnh Cao Sơn

tên là Lư Thủy để kỷ niệm tình bạn giữa hai người bạn họ.

Trên đỉnh Cao Sơn, gió thổi tay áo bay phấp phới, vầng trăng treo lơ lửng trên cao chiếu rọi những tia sáng trong vắt như tầng lụa, lung linh mềm mại trải xuống đỉnh núi này, cũng nhẹ nhàng bao quanh đỉnh Lư Thủy. Lúc này có một tiếng đàn tao nhã thoát tục uốn mình trong gió, múa dưới ánh trăng, thanh thuần u nhã, thư thái nhân hạ, lại thêm hai người áo trắng như tuyết, phong tư tựa tiên đứng trong đình, tất cả tạo nên một bức tranh ảo mộng, làm người ta như lạc vào tiên cảnh, một lần nữa lại được thấy Lư Thủy Cao Sơn.

“Khúc nhạc này phiêu dật không nhiễm bụi trần nhân gian, ta nghe thấy lại cho rằng mình đã chạm đến bầu trời trên đỉnh núi, đang hái hoa làm thức ăn, lấy suối ngọc làm nước uống, ngắt quả quý trêu lộc tiên, đập mây màu đùa tiên nữ.”.

Khi tiếng đàn dừng lại, Phong Tịch mở mắt ra nhìn Ngọc Vô Duyên, thần nhiên cất tiếng khen ngợi. Thế gian này cũng chỉ có chàng mới đàn được một khúc thoát tục đến thế.

“Cao Sơn Lư Thủy... Tiếng đàn của Cao Sơn quả nhiên chỉ có Lư Thủy mới có thể thấu được.”. Ngọc Vô Duyên ngẩng đầu lên chăm chú nhìn Phong Tịch. Trái tim của người con gái đối diện mình là một viên pha lê tinh xảo lấp lánh, vĩnh viễn luôn thoải mái tự nhiên, cho dù nàng đang ở đâu cũng làm cho phong cảnh trở nên đặc biệt, khiến người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Phong Tịch nghe vậy mỉm cười, bọn họ sẽ là Cao Sơn Lư Thủy sao?

“Khúc đàn này tên là gì?”.

“Không có tên!”. Ngọc Vô Duyên ngẩng đầu quan sát trăng sáng trên không trung: “Chẳng qua nó chỉ là cảm thụ của ta vào lúc này, tùy tâm mà đàn thôi.”

“Không có tên? A... Đàn của chàng đã không có tên, đến khúc nhạc cũng không có tên.”. Phong Tịch khẽ chạm vào cây đàn, trông nó rất bình thường, nàng thuận tay gảy dây cung, đàn phát ra âm thanh linh hoạt kỳ ảo: “Chỉ tùy tâm đàn đã không phải là một phẩm khúc, thảo nào người đời xưng tụng chàng là công tử đệ nhất thiên hạ!”.

“Đêm thanh trăng sáng trên cao

Rượu ngon thời hãy rót sao cho đầy!

Lợi danh, mỗi một lăm thay,

Bóng qua câu cửa, thân này trong mơ!” [3]

[3] Thanh dạ vô trần, nguyệt sắc như ngân. Tửu thâm thì, tu mãn thập phân. Phù danh phù lợi, hư khổ lao thân. Thán khích trung câu, thạch trung hòa, mộng trung thân – Trích Hành hương tử – Tô Thức

Ngọc Vô Duyên cầm bầu rượu rót đầy hai chén trên bàn đá.

“Ai cần làm bạn văn thơ?

Mình ta vui vẻ bây giờ là hơn

Bao giờ trở về thanh nhàn,

Ngắm mây, uống rượu, gảy đàn nghe vui!” [4]

[4] Tuy bảo văn chương, khai khẩu thù thân. Thả đào đào, nhạc tấn thiên chân. Kỳ thì quy khứ tác cá nhân nhân, đối nhất trương cầm, nhất hồ tửu, nhất kê văn – Trích Hành hương tử – Tô Thức

Phong Tịch cầm chén rượu lên, ánh mắt tập trung nhìn chàng, cười tủm tỉm nói tiếp.

“Bao giờ trở về... trở về... Phong Tịch, ta thật sự muốn trở về rồi.”. Ngọc Vô Duyên bỗng nhẹ nhàng nói, đôi mắt nhìn về phía vách đá cao muôn trượng ngoài đình.

“Trở về?”. Phong Tịch nghe vậy để ý chàng, ngực trái trở nên căng thẳng, chén rượu trong tay cũng run lên, nàng vội đặt lại xuống bàn.

“Đúng vậy, ta muốn trở về.”. Ngọc Vô Duyên vẫn nhìn vào vách đá dựng đứng kia, không quay đầu lại.

“Thật ư? Đêm nay là từ biệt sao?”. Phong Tịch cười cười: “Chàng muốn đi đâu? Đi khi nào? Có muốn... Có muốn ai đồng hành cùng không?”.

Ngọc Vô Duyên quay đầu lại ngắm nàng, cất giọng nói rõ ràng giữa không gian tối tăm thăm thẳm: “Không cần, chỉ một người thôi! Có lẽ sẽ đi sớm, khoảng vài ngày nữa.”.

“Chỉ một người?”. Phong Tịch vẫn cười, cười đến sáng lạn, sau đó đẩy chiếc đàn về phía người trước mắt: “Chàng muốn đi một mình sao, ít nhất thì mang theo cây đàn này chứ. Cao Sơn cho dù đi tới đâu, cho dù có Lư Thủy hay không, cũng đều mang theo đàn!”

“Phong Tịch.”. Ngọc Vô Duyên bất thành linh nắm lấy tay nàng, đôi mắt u sầu khó hiểu, trong ánh mắt còn phảng phất chút đau thương: “Ta không phải là Cao Sơn, ta chưa bao giờ là Cao Sơn...”

Nói đến đây chàng bỗng dừng lại, nghẹn ngào không nói nên lời.

Phong Tịch nhìn chàng, nàng vô cùng khắc khoải mong mỏi, đợi chờ chàng, chờ chàng nói ra...

“Ta chỉ là Ngọc Vô Duyên.”. Ngọc Vô Duyên dốc hết toàn bộ tâm sức khẽ nhả ra một câu, phút chốc chàng trở nên mệt mỏi tái nhợt.

“Ta hiểu rồi.”. Phong Tịch rút đôi bàn tay mình từ trong tay Ngọc Vô Duyên, khoảnh khắc ấy, nàng cảm thấy thân thể buốt giá tựa như đã đóng băng.

“Phong vũ thiên sơn Ngọc độc hành, thiên hạ khuynh tâm thán Vô Duyên”. Ngọc Vô Duyên nhẹ nhàng đọc, nhìn lòng bàn tay trống không, một nụ cười khổ hiện lên trên gương mặt luôn lãnh đạm như mây gió: “Lời này thật chính xác, người truyền tụng hai câu này có phải đã thấy rõ vận mệnh cả đời của Ngọc Vô Duyên ta không!?”.

“Thiên hạ thán Vô Duyên?”. Phong Tịch không giấu nổi nụ cười đắng chát, Vô Duyên... vô duyên!

“Không phải thiên hạ thán, là ta thán!”. Ngọc Vô Duyên nhìn nàng, dường như trong mắt có thứ gì đó sắp rơi ra, chàng vội quay đầu về phía u cốc sâu thẳm không thấy đáy.

“Mặc kệ ai thán cũng đều là vô duyên.” Phong Tịch đứng dậy: “Chẳng qua nếu có duyên cũng sẽ trở thành vô duyên. Thật là một chuyện buồn cười!”.

“Chàng mời ta nghe đàn, vậy ta sẽ tặng cho chàng một bài hát.”.

Nói xong nàng điểm nhẹ mũi chân xuống mảnh đất trống vuông vức cách đình một trượng, khẽ duỗi tay, tung bạch lăng trong tay áo.

“Cỏ xanh biếc như ngọc

Xuân về suối Vũ Lăng

Hoa đào nở trên suối

Hoàng oanh đậu trên cành

Ta muốn xuyên hoa tìm

Mây trắng sâu thăm thẳm

Hào khí tựa cầu vòng

Chỉ sợ hoa cùng cốc

Máu đỏ nhuộm thân người” [5]

[5] Dao thảo kha bích, xuân nhập vũ lăng Khê. Khê thượng đào hoa vô số, chi thượng hữu hoàng ly. Ngã dục xuyên hoa tâm lộ, trực nhập bạch vân thâm xứ, hạo khí triển hồng nghê. Chi khùng hoa thâm lý, hồng lộ thấp nhân y – Trích Thủy Diệu Ca Đầu – Hoàng Đình Kiên

Nàng cất tiếng hát, thanh âm réo rắt xuyên thẳng tầng mây, cả người cũng nhảy múa theo lời ca, uốn lượn tựa hồng nhan, oai vệ như du long, bạch lăng phấp phới trên trời, áo quần tung bay trong gió, phảng phất như một thiên nữ đang bay bổng.

“Thân ngồi trên đá trắng

Lấy gối ngọc tựa đầu

Tay lướt cờ hiệu vàng

Tiền xuống trần nơi đâu

Không cùng ta nâng chén

Ta thà vì tiên thảo

Còn hơn vì hồng nhan

Cớ sao lại thét than

Say vũ rồi xuống núi

Trăng sáng tiến bước người” [6]

[6] Tọa ngọc thạch, ý ngọc chăm, phát kim huy. Trích tiên nơi nào, không người bạn ta bạch loa bơi. Ta vì cô linh chi tiên thảo, không vì đôi môi đan kiếm, huyết sáo dài diệp như thế nào? Say vũ há sơn khứ, trăng sáng trực nhân về. – Trích Thủy Diệu Ca Đầu – Hoàng Đình Kiên

Hát đến câu cuối cùng, bạch lãng chợt bay thẳng cột lên trên cây cao, thân thể nàng rung động, nhẹ bẫng, đu đưa trên ngọn cây rồi bay vút qua, trong chớp mắt đã biến mất.

Phong Tịch đã rời khỏi, chỉ còn lại một người trong thạch đình. Ngọc Vô Duyên đưa tay về phía đàn, cảm giác thống khổ tuôn ra không dứt, chàng ngửa đầu hát vang:

“Trời cao mệnh mỏng trăng chiếu rọi

Hồng trần đặng đặng bóng hư không

Ta muốn tìm nguyệt nga trên trời

Thả chiếc thang lên ôm trăng sáng

Ba vạn sáu ngàn cách không được

Buồn bã ôm lệ hóa nước trong

Nước trong như kính chiếu hoa nguyệt

Hoa nồng nguyệt cận ta vui lòng

Ai ôi...

Trời giáng băng lạnh vỡ vầng trăng

Đất họa gió đông cánh hoa tàn

Ai ôi...

Dốc hết nước sông tiếp ngày tháng

Như mộng phù hoa, uổng ý nàng

Như mộng phù hoa, uổng ý nàng...

Uổng ý nàng...”

Trong giọng ca bi thương lạnh lẽo còn văng vẳng sự hối tiếc thất vọng.

Sâu trong rừng cây, Phong Tịch ôm đầu gối ngồi xuống, nghe tiếng đàn hát từ đỉnh núi truyền đến, nàng khẽ thì thầm: “Dốc hết nước sông tiếp ngày tháng... Như mộng phù hoa uổng ý nàng... Uổng ý nàng...”. Ngọc Vô Duyên... Chàng... chàng... chàng...”

Ngọc Vô Duyên đi ra khỏi thạch đình, đứng thẳng trên đỉnh núi, ngẩng đầu lên không trung nhìn vầng trăng sáng tỏ chẳng biết đến ưu buồn của nhân gian, tự hỏi lòng, vì sao khi ly biệt mà trăng vẫn tròn như thế?

Nàng nghĩ rằng ta vì linh chi tiên thảo mà bỏ đi hồng nhan? Thật ra ta nguyện đổi linh chi tiên thảo để bầu bạn với tiên giáng trần, cùng nhau uống một chén rượu ngon. Chỉ là...

Phong Tịch, xin lỗi, đã để nàng thất vọng rồi!

Nếu con người có kiếp sau, vậy ta và nàng hãy lấy khúc đàn này làm bằng chứng, cho dù trăm cuộc bể dâu, cho dù vật đổi sao dời, chúng ta vẫn còn có thể gặp lại.

*****

Hôm nay là ngày Hoa Vương mở tiệc chiêu đãi, thế nhưng Phong Tịch lại lười biếng chẳng muốn đi. Đi làm gì chứ? Muốn xem Hoa công chúa dùng bút vàng chọn rể sao? Liên quan gì đến mình? Vì muốn ăn một bữa no nê? Mấy ngày nay ở trong Lạc Hoa Cung đã ăn quá nhiều rồi!

Sáng sớm Phong Tức đã tiến cung dự tiệc, nhìn bóng lưng hắt, Phong Tịch cười cợt, trong lòng không khỏi dâng lên nỗi chua xót. Nàng hít sâu, lắc đầu, vút đi suy nghĩ đau khổ, bày chiếc ghế dài ra giữa viện phơi nắng ngủ gật. Hôm nay là ngày thoải mái tự tại biết chừng nào, nàng khổ cái gì, vì sao lại khổ?

Có lẽ bản thân nàng vốn tự hiểu rõ, chỉ là không chịu thừa nhận, không muốn suy nghĩ.

*****

Trước mặt hấn chính là sơn hào hải vị, đủ loại mỹ tửu thơm ngon, đang ngồi phía trên là người đứng đầu Hoa Quốc, phía dưới là kinh địch Hoàng Triều, Ngọc Vô Duyên. . . bên cạnh còn có công chúa Hoa Thuần Nhiên vô cùng xinh đẹp, những cung nữ trong đại điện đang nhanh chóng ca múa, nhẹ nhàng uyển chuyển. Hấn đáng ra phải nên tập trung tinh thần, thận trọng đối phó mới đúng. Huống chi hôm nay chính là ngày quan trọng quyết định phò mã nước Hoa, sao lại có thể mất tinh thần như vậy?

Thế nhưng khi vừa tiến vào điện, Phong Tức bỗng hoảng hốt, chân mày khi cau khi giãn, tựa như đang gặp vấn đề nan giải không biết giải quyết thế nào.

“Phong công tử, Phong công tử!”.

Nghe thấy có người khẽ gọi mình, Phong Tức hoàn hồn lại, hấn thấy Hoa Thuần Nhiên đang đứng trước bàn mình, mở to đôi mắt đẹp nhìn mình đầy nghi ngờ.

Đúng rồi, đã qua một nửa tiệc, công chúa đang bắt đầu chọn phò mã! Nàng giấu chiếc bút vàng ở trong tay áo đến trước bàn của hấn, thế thì chiếc bút này sắp chỉ vào hấn. . . Hôm nay nàng mặc một bộ cung trang màu hồng phấn, đầu búi chim nhạn, kim phượng đoàn trang cài giữa tóc tôn thêm vẻ cao quý ung dung. Khuôn mặt trắng như tuyết, mày ngài điểm phốt, môi kẻ anh đào, khi nàng nhìn hấn, hai gò má lại hiện lên một tầng rắng hồng nhàn nhạt, xinh đẹp diễm lệ không thể tả, đúng là một mỹ nữ tuyệt sắc khó cầu. . . Thế nhưng vào giây phút này, trong lòng Phong Tức đột nhiên sáng tỏ, nàng không phải cô ấy! Không phải là cô ấy!

Phong Tức đứng phắt dậy, có lẽ đứng dậy quá nhanh nên hấn đụng phải bàn “rầm” một tiếng, làm ánh mắt mọi người trong điện đều đổ dồn về phía mình. Có ánh mắt khinh thường của Hoa Vương, có ánh mắt sắc bén như kiếm của Hoàng Triều, lại có ánh mắt thần nhiên không gợn sóng của Ngọc Vô Duyên, và những đôi mắt ngơ vực của đám người Minh Nguyệt Sơn. . .

“Phong công tử!” Hoa Thuần Nhiên thấy hấn đột ngột đứng dậy ngay đúng lúc nàng sắp chỉ điểm bút vàng, nàng hết sức kích động, lập tức nghĩ đến. . . Đôi bàn tay nhỏ nhắn giấu bút trong tay áo không khỏi run rẩy, là chàng. . . đây chính là chàng. . . Mâu quang nàng như nước mềm mại rơi vào người hấn, nàng khẽ nâng tay, tay áo trượt ra, đầu ngón tay trắng như măng ngọc, chính giữa đầu ngón tay cầm một vật phát ra ánh sáng, đó là. . .

“Đại vương, Tức chợt nhớ mình còn có việc quan trọng cần làm, xin phép cáo lui trước, đại vương thứ tội.”. Phong Tức hướng về phía trên điện thi lễ, không đợi người trả lời, cũng không quản âm thanh ồn ào phía sau hay biểu tình kinh ngạc của Hoa Thuần Nhiên, lập tức sải bước ra khỏi kim điện. Phải mau mau rồi đi để tránh phải ân hận!

Trong đại điện không chỉ có Hoa Vương tức giận mà Hoàng Triều cũng vô cùng khó hiểu, hấn không bỏ qua động tác và biểu tình vừa nãy của Hoa công chúa. Vị trí phò mã rõ ràng sắp tới tay, vì sao kẻ kia lại vội vàng từ bỏ? Hoàng Triều quay đầu nhìn về phía Ngọc Vô Duyên, chỉ có chàng vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, hồ hững, phảng phất như đây là chuyện hiển nhiên, ánh mắt đôi lúc hiện lên sự than thở và mất mát! Khoảnh khắc ấy, rốt cuộc Hoàng Triều cũng hiểu ra vài điều.

“Ha ha. . . Nếu công tử Phong Tức có việc phải đi trước, vậy phần rượu ngon của cậu ta chur vị cũng không thể chối từ, chúng ta phải thay cậu ta uống cạn! Nào, cạn chén!”. Hoa Vương giờ cao chén vàng cười nói với chúng nhân.

“Tạ ơn đại vương! Cạn!”. Một người đồng loạt nâng chén, mỗi người đều mang tâm sự riêng.

Hoa Thuần Nhiên cầm chén ngọc trên bàn Phong Tức lên ngửa đầu uống cạn. Cổ họng nàng từ từ chảy vào sự cay đắng và mặn chát. Nàng thả chén xuống, một giọt lệ trong veo rơi vào chén, tiếng hồi âm rất nhỏ vang vọng. Nàng cắn môi, không cho nước mắt tràn mi, nắm chặt chiếc bút vàng trong tay. Nàng tính nghìn tính vạn, lại không tính đến hấn sẽ không muốn! Quá tự tin, quá kiêu ngạo rồi! Nàng cho rằng có địa vị công chúa Hoa Quốc cao quý, cho rằng có nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành thì tất cả mọi người trên thế gian đều khuyh đảo sao? Hóa ra trên đời này vẫn còn có người ngoại lệ, không bị lay động bởi quyền thế, sắc đẹp hay phú quý! Thế nhưng nàng là đệ nhất công chúa của nước Hoa, há có thể để mình thất thủ, há có thể nhắc đến chữ ‘bại’?

Nháy mắt nàng ngẩng đầu lên, trở lại thành Hoa Thuần Nhiên xinh đẹp vô song của Hoa Quốc, trở lại thành công chúa cao quý ung dung, trấn định tao nhâ! Một nụ cười ôn nhu yếu ớt hiện lên trên khuôn mặt ngọc không tỳ vết. Nàng nhẹ bước nhanh đi về phía Hoàng Triều, vị thế từ tôn quý ngạo nghễ của nước Hoàng kia, tay nắm chặt chiếc bút vàng, dường như sợ nó sẽ gãy ra chạy đi mất!

*****

“Rầm!”.

Phong Tịch đang nằm mơ màng phơi nắng dưới ánh dương ấm áp trong viện thì bỗng bị đánh thức, nàng không khỏi trợn mắt ngồi dậy, chỉ thấy Phong Tức đang đứng ngoài cửa, đôi mắt chăm chú nhìn nàng, vẻ mặt vô cùng ảo não.

“Gi á? Sao nhanh vậy mà ngủ rồi? Thế nào, Hoa Vương đã chọn người làm rể chưa? Ta nghĩ với tình cảm của Hoa mỹ nhân dành cho người, việc này đương nhiên là nước chảy thành sông, thuận buồm xuôi gió!”. Phong Tịch lại nằm quay trên ghế dài, lười biếng trêu chọc.

Phong Tức cũng không đáp lời, chỉ đi vào trong sân, đứng ở trước ghế, nhìn nàng chằm chằm không nói câu nào.

Phong Tịch không khỏi cảm thấy kỳ quái, ngồi nửa người dậy, nghi hoặc hỏi hần: “Người đang tức giận? Lẽ nào cầu thân thất bại?”

“Hừ! Ta sẽ không lấy công chúa Thuần Nhiên!”. Phong Tức lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó duỗi tay ra đẩy Phong Tịch nằm xuống ghế. Phong Tịch không đề phòng chiêu thức ấy đành té lăn quay dưới đất.

“Gi? Thật hả?”. Phong Tịch cũng không phát cáu, ngồi dưới đất ngẩng đầu lên nhìn Phong Tức. Sau khi đã chứng thực vẻ mặt thành thật của hần, khoe miệng nàng cong lên, chuẩn bị cười sung sướng, đột nhiên nàng nghĩ lại, chuyển cái nụ cười sung sướng này thành nụ cười sắc sảo chế nhạo: “Ha ha... Hồ ly đen, chẳng lẽ Hoa Vương vẫn còn chưa hài lòng chàng rể bách tính giang hồ này sao? Hay là lão chỉ thích thể tử Hoàng Triều có Hoàng Quốc lớn mạnh, có hai mươi vạn hùng binh? Cho nên người ừ rừ thất vọng quay về? Ha ha... Ta cười chết mất! Thì ra trên đời này cũng có chuyện người không làm được!”.

Phong Tịch vừa cười vừa từ dưới đất đứng dậy, thấy sắc mặt u ám của Phong Tức, nàng càng cười mãnh liệt hơn: “Ha ha... Hồ ly đen, người cầu thân không được lại tức giận như vậy, thiệt là mất hết thân phận công tử cao quý vô lâm, ôi chao, điều bộ ung dung tao nhã của người biến đâu mất rồi?”.

Phong Tức nhìn nàng cười to không ngớt, vẻ mặt ung dung thường ngày của hần đã sớm mất tích, đôi mắt vẫn nhìn nàng chăm chăm, phảng phất như có thể bóc lừa!

“Ha ha...”. Phong Tịch nhìn bộ dáng kia lại còn cười vui vẻ hơn. Nàng tới gần, ghé sát mặt vào ngực hần, cố ý đè thấp giọng: “Hồ ly đen, thật ra người chỉ cần lấy ra một món đồ, Hoa Vương nhất định sẽ lập tức tuyển người làm rể! Vì sao người không dùng chứ? Bỏ lỡ một cơ hội, uổng phí công sức rồi!”.

Môi Phong Tức giật giật như muốn nói gì đó, cuối cùng đành im lặng, chỉ có ánh mắt càng lúc càng lạnh, rốt cuộc phát tay áo bỏ đi.

Phong Tịch đợi hần đi khỏi, nằm xuống ghế dài như cũ, miệng vẫn thì thà thì thầm: “Thật hiếm thấy, mấy khi con hồ ly đen này lại bức tức như vậy! Mà tức giận cũng không nên xả lên đầu ta chứ, rồi lại làm như chả có liên quan! Nên biết rằng ta đã giúp hần không ít việc rồi!”

Phong Tức đi vào gian phòng phía đông, đẩy cửa sổ ra, nhìn Phong Tịch đang vừa lòng hả dạ nằm trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, không khỏi gõ vào lồng chim treo trên cửa sổ, giễu với con vẹt xanh trong lồng: “Thật không đáng, người nói có đúng không? Thật không đáng!”

*****

“Phác nhi, đệ dậy chưa, hôm nay tỷ tỷ dẫn đệ đi chơi!”.

Ngày thứ hai, tâm trạng Phong Tịch vô cùng tốt, sáng sớm đã gọi Hàn Phác dậy.

“Thật ạ?”, Hàn Phác lập tức bung người ra khỏi phòng.

“Đương nhiên là thật!”. Phong Tịch ôm lấy cậu, thi triển khinh công bay lên: “Bữa nay chúng ta sẽ đi chơi khắp Hoa Đô! Nhan đại ca, nếu huynh muốn đi chơi cùng thì tự theo nhé!”. Nàng chạy khỏi mà vẫn không quên bắt chuyện với Nhan Cửu Thái vừa đi ra ngoài cửa.

“Tỷ thả đệ xuống để đệ tự đi!”. Hàn Phác kêu la.

“Công tử, ngài muốn...”. Chung Ly đẩy cửa, Phong Tức liền bước ra ngoài.

“Chúng ta xuống phố chọn lễ vật chúc mừng đại hôn của Hoa công chúa!”. Phong Tức thần nhiên nói.

“Vâng”.

Hai anh em sinh đôi đi theo Phong Tức ra khỏi cửa, cánh cửa sổ nhỏ ở gian phòng phía tây đã khê hé ra, thấp thoáng sau cửa là khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp của Phượng Tê Ngô. Nàng nhìn bóng lưng vừa rời khỏi, khê thờ dài.

“Không hổ danh là thủ đô đứng đầu nước Hoa!”. Phong Tịch nhìn phố xá phồn vinh nói: “Ta đã đi khắp sáu nước, nếu bàn về chuyện chơi vui nhất thì phải kể đến Hoa Quốc này!”.

“Tỷ tỷ, chúng ta còn phải ở Hoa Quốc bao lâu nữa? Bao giờ đi? Sau đó đi đâu?”.

Hàn Phác nắm tay Phong Tịch, vừa hỏi vừa nhìn các cửa hàng hai bên đường.

Còn Nhan Cửu Thái vẫn im lặng đi theo sau hai người ba bước.

Phong Tịch nghe vậy không khỏi quay đầu nhìn về phía cậu, thần sắc ngưng trọng, sau đó khôi phục bộ dáng tươi cười: “Phác Nhi, đừng nhắc đến chuyện này nữa, hôm nay chỉ chơi cho đã thôi.”

“Tịch Nhi!”. Bỗng nhiên có một âm thanh vang lên áp đảo mọi tiếng động ồn ào trên phố, truyền đến tai tai ba người.

“Cửu Vi! Cửu Vi!”. Chỉ thấy Phong Tịch quay đầu phi thân chạy tới ôm người kia cười đùa nhảy nhót, sung sướng hét thủng màng nhĩ.

Người nọ cũng ôm lấy Phong Tịch, trong nháy mắt, hần cảm thấy có hai ánh mắt đang phóng về phía mình. Ngẩng đầu lên, hần thấy hai bên đường phố

có hai vị công tử một trắng một đen đứng quan sát. Vị công tử áo trắng nhìn hần cười ôn hòa, vị công tử áo đen thì khẽ gật đầu thăm hỏi, hần cúi đầu nhìn Phong Tịch đang ở trong lòng, nhẹ nhàng nở nụ cười, chà, thật tình mắt!

“Tịch Nhi, muội sắp bề gãy cổ huynh rồi!”. Người nọ kéo cánh tay Phong Tịch đang ôm lấy cần cổ y nói.

“Cửu Vi, lâu lắm rồi muội mới gặp huynh! Huynh cũng đến đây à?”. Phong Tịch nghe vậy lập tức buông tay, nhìn Cửu Vi cười hỏi.

“Còn không phải huynh đang trôi dạt khắp nơi hay sao?”. Cửu Vi cười thản nhiên đáp.

Hàn Phác và Nhan Cửu Thái ngạc nhiên nhìn người tên Cửu Vi này, chẳng rõ hần có mị lực gì mà khiến Phong Tịch vừa ôm vừa cười hí hửng thế. Mặc dù lời nói và hành động của Phong Tịch có hơi bừa bãi nhưng nàng chưa bao giờ thân mật với đàn ông, cho dù là Hắc Phong Tịch quen biết mười năm thì nàng cũng hạn chế tiếp xúc gần trong lúc đùa giỡn.

Hần khoảng chừng ba mươi tuổi, vóc người cao mà gầy, ngũ quan bình thường, mặc áo vải xanh mộc mạc, mái tóc dài buộc sau đầu bằng một sợi dây đen. Nếu chỉ mới lướt nhìn lần đầu, hần quả thật chẳng phải là người xuất sắc, thế như khi nhìn lại lần thứ hai mới cảm thấy hần rất đặc biệt, có điều không rõ là đặc biệt chỗ nào. Chỉ cần hần khẽ cau mày nhích môi, hay vô tình đảo mắt nhìn xung quanh thôi cũng làm người khác cảm thấy rất kỳ lạ. Hần chính là người mà khiến ta không thể nhớ ra dáng dấp thế nào, nhưng khi gặp mặt lại lần thứ hai nhất định sẽ nhận ra hần ngay lập tức.

“Mười năm gặp lại, đôi mắt vẫn rất trong sáng!”. Cửu Vi quan sát tỉ mỉ Phong Tịch, cảm thán nói.

“Tỷ tỷ!”. Hàn Phác đi tới kéo tay Phong Tịch, khoe mắt liếc nhìn Cửu Vi, cậu có ý gì thì không cần nói cũng biết.

“Phác Nhi, giới thiệu với đệ, người này chính là Cửu Vi, chủ nhân của Lạc Nhật Lâu tại Kỳ Vân, Cửu Vi! Thiên hạ đệ... ừm... đệ nhất đệ nhị đầu bếp! Huynh ấy làm cơm vô cùng vô cùng ngon!”. Phong Tịch vừa nói vừa nuốt nước miếng: “Cửu Vi, đây là đệ đệ của muội, Hàn Phác, huynh thấy đệ ấy có đẹp không?”

“Đệ đệ?”. Cửu Vi nhìn Hàn Phác, không bỏ qua nét mặt đề phòng của cậu: “Huynh nhớ muội không có anh chị em nào mà, đây không phải là con riêng của muội chứ? Huynh thấy cũng giống đó!”

“Khụ khụ...” Phong Tịch nuốt chút nữa sặc chết, đánh một quyền về phía Cửu Vi, làm hần lui lại ba bước: “Nhiều năm không gặp, huynh vẫn không đổi được cái thói quen ‘Bỗng nhiên nổi tiếng’ [7]!”

[7] Bỗng nhiên nổi tiếng/ nhất minh kinh nhân: Vì với bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc. Ở đây Cửu Vi chỉ nói 1 câu mà làm Phong Tịch hết hồn.

“Ui da!”. Cửu Vi vuốt ngực cau mày: “Cho dù huynh có nói trúng thì muội cũng không cần chột dạ đánh huynh thế chứ. Huynh không biết võ công nên không chịu nổi một đòn của Bạch Phong Tịch đâu!”

“Hi hi... ai bảo huynh luôn mồm nói linh tinh!”. Phong Tịch hà hê nhìn hần: “Bây giờ phạt huynh lập tức làm đồ ăn ngon cho muội ăn!”

“Huynh biết rồi! Huynh biết rồi mà!”. Cửu Vi vỗ trán than vãn: “Muội mà gặp huynh thì chuyện đầu tiên làm chính là ăn! Huynh đi khắp lục quốc mà chưa thấy cô gái nào ăn nhiều như muội đó!”

“Vay đi nhanh đi!”. Một tay Phong Tịch kéo hần, tay kia nắm Hàn Phác, chẳng hề để ý tới những ánh mắt dị dạng đang nhìn nàng trên phố. “Muội biết huynh ở chỗ nào thì chỗ đó chắc chắn siêu thoải mái, thế nên chúng ta tới chỗ của huynh nhé!”

“Nhan đại ca, huynh mau đi cùng ta! Phác Nhi, hôm nay chúng ta lại có thể ăn một bữa thịnh soạn rồi!”

Cả con đường đều có thể nghe được tiếng nàng hưng phấn hoan hô, mọi người ai cũng nghi ngờ cô gái này liệu có phải bị bệnh không. Chẳng những không kiêng kỵ lễ pháp còn vừa kéo vừa ôm một gã đàn ông ở giữa đường, lại lớn tiếng kêu la như muốn phát thanh cái việc ăn cơm nhỏ bé của mình đi khắp thiên hạ! Đúng là người điên, thật tiếc cho cái bộ dáng đẹp thế kia! Có người lắc đầu thờ dài.

Trước khi Cửu Vi rời đi còn quay đầu nhìn lại phía sau, hai vị công tử một trắng một đen kia đã sớm mất dạng. Công tử áo đen nhất định là hồ ly đen Hắc Phong Tịch mà Tịch Nhi hay nhắc đến. Còn vị áo trắng kia là ai? Phong tư xuất trần như vậy quyết không thể là người bình thường. Chẳng chỉ đứng giữa biển người đông đúc chật chội mà lại an bình tĩnh nhiên như Đức Phật ở Phật đường, cả người thuần khiết như ngọc, chẳng lẽ là vị công tử đệ nhất thiên hạ – Ngọc Vô Duyên?

Bạn đang đọc truyện *Thả Thỉ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Trở về

Thời tiết đầu giờ Ngọ mùa hạ không lạnh cũng không nóng, là lúc vô cùng thích hợp để đánh một giấc ngủ trưa. Trong gian phòng có một Phong Tịch mê

ngủ đang nằm trên giường trút say sưa chìm vào giấc mộng, kế bên là cậu bé Hàn Phác chán đời ngồi chơi với ngón tay. Cậu rất muốn gọi Phong Tịch dậy nhưng tự biết rằng nếu đánh thức nàng thì hậu quả là sẽ bị cốc nát đầu, bởi vậy cậu chẳng dám manh động. Cậu cũng có thể ngủ mà mãi chẳng ngủ được, đành phải ngồi buồn thiu mốc meo bên cạnh Phong Tịch.

Một con muỗi bay vòng vòng quanh khuôn mặt Phong Tịch, đang xác định chỗ nào hạ miếng tốt nhất thì bị Hàn Phác ngấm chuẩn, vỗ bốp một cái, ôi thôi, con muỗi thiếu hung hãn cũng chẳng nhanh nhẹn kia đã lên thiên đường. Một tiếng giòn tan vang lên khắp căn phòng yên lặng, Hàn Phác thận trọng liếc nhìn Phong Tịch, chắc chắn rằng mình không đánh thức nàng mới thờ phào nhẹ nhõm.

“Hàn Phác, đệ ngồi đây làm gì? Sao không đi ngủ đi?”. Trước cửa sổ đột nhiên truyền tới tiếng hỏi, cậu ngẩng đầu lên thì thấy Cửu Vi, người vừa chiều đãi bọn họ đang đứng trước cửa sổ nhìn cậu cười.

“Suyt...”. Hàn Phác giờ ngón trỏ lên ngang miệng, sau đó chỉ chỉ vào Phong Tịch đang ngủ ý bảo hẩn hạ giọng đừng nói to.

“Yên tâm, trừ phi muội ấy muốn tỉnh dậy, còn không thì thiên lôi có đánh xuống muội ấy cũng không nhúc nhích đâu.”. Cửu Vi liếc nhìn Phong Tịch bảo: “Nếu đệ không ngủ được thì đến phòng huynh nói chuyện phiếm nhé.”

“Tỷ ấy không thức giấc thì huynh cứ vào đây nói chuyện.”

“Cũng được.”. Cửu Vi đi đến cửa chính rồi đẩy cửa bước vào.

“Cửu Vi ca ca, huynh quen biết tỷ tỷ lâu rồi sao?”. Hàn Phác đem một cái ghế dài ra ngồi xuống một bên, còn bên kia dành cho Cửu Vi.

“Ừ, đúng là rất lâu rồi, không ngắn hơn Hắc Phong Tức đâu.”. Cửu Vi nghiêng đầu hỏi ngược lại: “Ta nhớ hồi mới quen muội ấy là lúc muội ấy định cướp nửa con gà nướng ta đang làm”

“Ài, quả nhiên! Lúc nào cũng có liên quan đến đồ ăn!”. Hàn Phác thờ dãi tỏ vẻ người lớn rồi tiếp tục hỏi: “Vậy lúc ấy đã là bao lâu rồi? Khi đó tỷ tỷ trông như thế nào?”

“Cũng lâu lắm rồi... Ta chẳng nhớ rõ nữa, có lẽ khoảng mười năm trước.”. Cửu Vi hơi híp mắt lại, phảng phất như đang trở về cái ngày Phong Tịch khinh công xông vào Lạc Nhật Lâu giữa buổi trưa, cướp đi con gà nướng trong tay y: “Còn muội ấy trông như thế nào à, hình như cũng vậy thôi, không hề thay đổi gì, có lẽ chỉ cao lớn hơn một chút.”.

“Ừ”. Đôi mắt Hàn Phác phát sáng nhìn Cửu Vi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó nha, muội ấy ở Lạc Nhật Lâu ăn chực ở chùa suốt bốn tháng không trả tiền rồi mới chịu rời đi, mà nguyên nhân chính là do nghe người ta đồn Nam Quốc có một Như Mộng Lâu vừa có nhiều mỹ nhân mà vừa có món Như Mộng Lệnh do chính tay mỹ nhân làm, được mệnh danh ngon nhất Đông Triều!”. Cửu Vi lắc đầu nhìn Phong Tịch đang nằm trên giường: “Bạch Phong Tịch được xưng tụng là đệ nhất nữ tử thiên hạ, ta thiết nghĩ muội ấy nên có thêm một cái danh hiệu ‘Đệ nhất quý tham ăn’ nữa mới đúng!”.

Hàn Phác nhìn Phong Tịch một hồi lâu, sau đó cười híp mắt nói: “Nếu như đệ làm được món ăn ngon nhất thiên hạ, vậy thì...”

“Vậy thì muội ấy sẽ không bao giờ rời xa đệ chứ sao?”. Cửu Vi tiếp lời.

“Đúng đó!”. Đôi mắt Hàn Phác lấp lánh: “Như vậy thì đệ với tỷ tỷ sẽ vĩnh viễn ở bên nhau!”

Cửu Vi nhìn vẻ mặt hưng phấn vui mừng và ánh mắt chăm chú của cậu không khỏi thờ dãi lắc đầu, vỗ vỗ đôi vai xương xẩu: “Hàn Phác, cho dù đệ có là người nấu ăn ngon nhất thiên hạ đi chăng nữa, muội ấy cũng không thể vĩnh viễn ở bên đệ được! Ôi... Đệ không nên quen muội ấy sớm như thế!”

“Vi sao?”. Hàn Phác thắc mắc.

Cửu Vi không đáp, chỉ nhìn cậu cười cười, lát sau mới gờ tay lên vuốt đầu cậu: “Đệ bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười bốn tuổi.”. Hàn Phác không giải thích được vì sao hẩn lại đột nhiên hỏi tuổi của cậu nhưng cậu vẫn thành thật trả lời.

“Mười bốn tuổi à... Đây là cái tuổi mơ hồ phát sinh tình cảm với phái nữ, nhưng mà muội ấy là tỷ tỷ của đệ, sao đệ lại có thể thích muội ấy được?”. Ánh mắt Cửu Vi lóe lên một tia sáng quý dị.

“Huynh nói vậy!”. Hàn Phác nghe thấy thế vội kêu lên, sau đó lập tức phản xạ quay đầu nhìn Phong Tịch. Cậu thấy nàng vẫn ngủ say như chết mới yên tâm trừng mắt với Cửu Vi: “Đệ không có! Tỷ ấy là tỷ tỷ của đệ!”

“Được rồi, đệ còn nhỏ nên chưa biết cái gì gọi là thích đâu.”. Cửu Vi phát tay, bộ dáng tươi cười của hẩn lúc này trông hết sức đẹp đẽ, thế nhưng lại làm cho người ta cảm thấy có điều gì đó không thích hợp, chỉ là chẳng rõ không thích hợp chỗ nào. Cả người hẩn toát ra một loại khí tức thần bí, nói với Hàn Phác: “Chẳng qua đệ bây giờ đang có cảm giác rằng ở cạnh muội ấy rất vui vẻ, chỉ cần có muội ấy kề bên thì dù bất kỳ nguy hiểm, gian khổ, đau buồn... nào đi chăng nữa cũng không hề đáng kể. Hàn Phác, ta nói đúng chứ?”

Hàn Phác nghi ngờ nhìn hẩn rồi gật gật đầu, trong lòng cậu cảm thấy rất kỳ quái, sao hẩn lại có thể biết được?

“Ta hiểu mà.”. Cửu Vi thờ dãi, ánh mắt đảo qua người đang nằm bất tỉnh nhân sự trên giường: “Muội ấy tựa hồ vô cùng lười biếng, cả ngày chẳng có làm

chuyện gì, phần lớn thời gian đều dùng để ngủ. Đến khi tỉnh giấc thì cũng toàn đi tìm đồ ăn ngon, hơn nữa lại hay tùy tiện vui buồn tức giận mắng mỏ. Người như vậy thật chả có gì đáng khen, thế mà hết lần này tới lần khác luôn làm người ta cảm thấy trên đời này không hề có bất kỳ thứ gì ngăn cản được muội ấy, dầu trời có sập thì muội ấy vẫn mãi đứng vững thế này!”

Hàn Phác vừa hiểu vừa không hiểu nhìn hắn, chẳng rõ vì sao hắn lại nói mấy câu như vậy, cậu chỉ mơ hồ nhận thấy hắn nói đúng.

“Cho nên ta mới bảo đệ không nên quen muội ấy sớm như thế!”. Cửu Vi thở dài : “Người như muội ấy cho dù đệ có đi khắp cả thiên hạ, tìm đến trăm năm cũng chưa chắc gặp được đâu. Thế thì sau này bảo đệ làm sao nhìn những người khác cho được nữa!”

Hàn Phác thật sự càng nghe càng mù mờ, người này rốt cuộc muốn nói gì? Dài dòng cả nửa ngày là muốn cho cậu biết điều gì?

Cửu Vi nhìn đôi mắt mê muội của Hàn Phác, mỉm cười rồi hỏi: “Hàn Phác, đệ đã từng gặp công chúa Hoa Thuần Nhiên của Hoa Quốc chưa?”

“Rồi ạ.”. Hàn Phác gật đầu.

“Vậy đệ thấy nàng ấy thế nào?”. Cửu Vi hỏi lại.

“Còn kém xa tỷ tỷ!”. Hàn Phác trả lời tóm tắt.

“Đệ nhất mỹ nhân thiên hạ trong mắt đệ mà còn như thế, đệ vẫn chưa hiểu sao? Sau này còn ai lọt vào mắt đệ được nữa!”. Cửu Vi gõ vào cái đầu gỗ của cậu.

“Huynh nói cái gì! Tại sao đệ phải để người khác vào trong mắt?”. Hàn Phác không hề hứng thú với lời hắn nói: “Chỉ bằng huynh đem toàn bộ tài nghệ nấu ăn truyền lại cho đệ đi.”

“Ôi ôi, trẻ con không thể dạy được mà! Kiếp này gặp muội ấy là hạnh phúc cũng là bất hạnh của đệ!”. Cửu Vi rốt cuộc cũng buông tha việc tìm cách lay tỉnh cái đầu gỗ của Hàn Phác, hắn đi ra khỏi phòng rồi nói: “Hoa Thuần Nhiên có dung mạo tuyệt đẹp hấp dẫn thế nhân, nhưng khi già đi, Hoa Thuần Nhiên chỉ là một người phụ nữ bình thường. Còn Bạch Phong Tịch lại hấp dẫn thế nhân bằng con người của muội ấy, bằng nụ cười, khí thế, sự tự do vô câu vô thúc, cả sự lười nhác, tham ăn tham chơi, sự tùy ý tung hoành ngang dọc cùng vẻ tao nhã tuyệt vời của muội ấy.... Khi muội ấy một trăm tuổi, muội ấy vẫn là Bạch Phong Tịch, vẫn là một người làm đệ khóc, làm đệ cười!”.

Đêm đầu hạ, hoa tươi nở đầy sân, bên dưới gốc ngô đồng cao lớn là một chiếc xích đu bằng gỗ, bên cạnh là một chiếc bàn trà có đặt vài món điểm tâm cùng một ly trà xanh thơm mát. Nếu được nằm trên chiếc xích đu, ngẩng đầu lên ngắm biển sao trên trời, cảm nhận làn gió mát rượi lướt qua mặt, lại còn có thêm tri kỷ trò chuyện nữa thì quả nhiên là cuộc sống hưởng thụ của tiên nhân.

“Ôi, thật là sướng như tiên!”. Hiện giờ đúng là có người đang cảm thán như vậy.

Phong Tịch nhắm mắt nằm lác lác trên ghế, phảng phất như nàng đang say rượu, vô cùng hài lòng mãn nguyện.

“Cửu Vi, nếu mỗi ngày muội đều có thể ăn đồ ăn huynh làm thì thật tốt quá!”.

“Huynh nói rồi, chỉ cần muội mời huynh làm đầu bếp riêng thì mỗi ngày đều có thể ăn đồ ăn huynh nấu.”. Cửu Vi ngồi trên chiếc ghế trúc bên cạnh ngắm Phong Tịch đang cuộn tròn thỏa mãn như con mèo.

“Muội cũng nói rồi, muội không có đồng nào, muội không mời nổi huynh đâu”. Phong Tịch nhàn rỗi đáp.

“Đạo gần đây huynh mới học được một ca khúc, có muốn huynh hát cho muội nghe không?”. Cửu Vi mỉm cười, cầm cây đàn Tam Huyền trên đất lên.

“Được, huynh hát đi.”. Phong Tịch trở mình xoay người mở mắt nhìn y.

Cửu Vi đặt cây đàn lên bàn, ngón tay dài của hắn khẽ gảy, tiếng đàn vang lên, hai tiếng, ba tiếng, khúc nhạc thấp thoáng chứa đựng niềm nhớ thương.

“Mở cửa sổ nín gió, người lại tìm bóng mây

Chuông ngân Lâu Lan khúc, sao không nghe nơi này?

Xin tạm thời dừng bước, máu đỏ đầy sa mạc...

Mở cửa sổ nín gió, người lại tìm bóng mây

Hương thơm kinh hồng vũ, vẫn chưa quay đầu cười

Xin tạm thời dừng bước, ba ngàn đàn chiêu dương ...

Mở cửa sổ đón gió, người lại tìm bóng mây

Ánh nắng chiều rực rỡ, sao không luyến lưu ngày?

Xin tạm thời dừng bước, xuân nhẹ thay tơ bông. .

Mở cửa sổ đón gió, Người lại tìm bóng mây

Trường Can cây mơ nở, yến oanh chưa trở về

Xin tạm thời dừng bước, ngựa tre khóc nghẹn ngào...” [1]

[1] Khái song vân lưu phong, nhữ phục truy vân ảnh? Kim lân lâu lan khúc, vị dẫn khuynh nhĩ thính? Tạm thả đình du bộ, đại mạc hồng trang huyết! Khái song vân lưu phong, nhữ phục truy vân ảnh? Phi hương kinh hồng vũ, vị dẫn hồi mâu tiểu? Tạm thả đình du bộ, chiêu dương huyền tam thiên! Khái song vân lưu phong, nhữ phục Truy vân ảnh? Lưu hà hồi văn cầm, vị dẫn lưu liên tán? Tạm thả đình du bộ, xuân nhật ti kiến nhữ! Khái song vân lưu phong, nhữ Phục truy vân ảnh? Trường Can thanh mai thụ, vị dẫn quy lai yên? Tạm thả đình du bộ, trúc mã tiêu như yết

Trong giọng hát trầm khàn của Cửu Vi thấp thoáng sự mong mỏi, sâu lắng, sự thất vọng tột cùng và tiếng than khóc bi thương, làm cho người ta như lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Hàn Phác, Nhan Cửu Thái bị giọng ca ấy thu hút liền bước vào trong viện.

Phong Tịch cảm giác được sự đau thương trong khúc nhạc này, gờ tay lên che khuất đôi mắt, trầm mặc hồi lâu mới nặng nề cất lời: “Huynh đã từng đi qua Bạch Phong Quốc?”

“Đúng vậy.”. Cửu Vi đẩy cây đàn ra, đưa một ly trà cho Phong Tịch: “Ba tháng trước khi huynh còn ở Bạch Phong Quốc, bài đồng dao này được lưu truyền rộng rãi ở Bạch Phong Quốc đến nỗi cả trẻ em ba tuổi cũng ngân nga hát.”

“Ngựa tre khóc nghẹn ngào...”. Phong Tịch đưa tay nhận lấy ly trà, nhìn bầu trời đêm sóng sánh trong ly nước, nằng nặng đầu lên: “Ngựa tre khóc nghẹn ngào?”

“Huynh cảm thấy người sáng tác ca khúc này nhất định rất bi thương?”. Cửu Vi đảo mắt qua Phong Tịch rồi cũng nặng đầu nhìn trời, dưới ánh trăng sao sáng lấp lánh, khuôn mặt bình thường của hắn lại vô cùng sinh động, tựa như hắn có một năng lực huyền bí nhìn thấu đất trời: “Chỉ là người này lại bi thương đến bất lực.”

“Lâu lắm rồi muội chưa về nhà, cũng rất lâu rồi chưa nghe bài đồng dao này.”. Tròng mắt Phong Tịch phảng phất như mặt hồ trong vắt được ánh trăng chiếu rọi mà sáng lên, toàn thân cũng ần chứa hơi nước rức rờ: “Tác giả của ca khúc này đã qua đời sáu năm trước rồi... sáu năm... có thể khiến cho một người sống hoá thành một nấm xương tàn.”

“Muội muốn về nhà ư?”, Cửu Vi rũ mắt nhìn nàng, đôi đồng tử lóe lên quang mang bí ẩn.

“Về nhà... Cũng phải về rồi, hiện giờ phải trở về xem thử như thế nào.”. Phong Tịch nhắm mắt khẽ nói.

“Bởi vì... tác giả bài ca này? Hay bởi vì nhà có...”. Cửu Vi nói lấp lửng dò hỏi.

Phong Tịch trợn mắt nhìn làm cho Cửu Vi chưa kịp nói hết câu đã phải ngừng lại.

“Thì ra tỷ tỷ là người của Bạch Phong Quốc.”. Hàn Phác đi qua ngồi trên chiếc xích đu.

“Ừm”. Phong Tịch quay đầu lại nhìn Hàn Phác, gờ tay xoa đầu cậu rồi quay sang dặn dò Nhan Cửu Thái: “Nhan đại ca, phiên huynh chuẩn bị hành trang.”

“Vâng”. Nhan Cửu Thái gật đầu sau đó hỏi tiếp một câu: “Chuẩn bị hành trang quay về Bạch Phong Quốc sao?”

“Không phải, chuẩn bị hành trang cho huynh và Phác Nhi.”. Phong Tịch lắc đầu.

Nhan Cửu Thái nghe vậy nhìn Phong Tịch đầy bất ngờ.

“Nhan đại ca, trước kia huynh đã từng dùng lời thề Cửu La thề với ta, cả đời sẽ hầu hạ ta.”. Phong Tịch nói với Nhan Cửu Thái, Cửu Vi nghe thấy những lời đó ánh mắt chợt lóe lên, hắn chăm chú nhìn Nhan Cửu Thái.

“Đúng vậy.”. Nhan Cửu Thái quỳ xuống, cầm bàn tay của Phong Tịch đặt lên trán mình: “Nếu có sai bảo gì, muôn lần chết không thoái thác!”

“Vậy thì ta muốn huynh đáp ứng ta một chuyện, trong vòng năm năm hãy luôn bảo vệ Hàn Phác, không được để nó có bất kỳ tổn thương nào!”. Phong Tịch đứng dậy thu lại tay che trán, thất lưng hơi cong, thần tình nằng hết sức trang trọng nghiêm túc.

“Vâng!”. Nhan Cửu Thái không chút do dự đáp lời.

“Ngày mai huynh hãy đưa Hàn Phác đến núi sương mù trong thành Đồ của Kỳ Vân, ngọn núi này bị sương mù dày đặc quanh năm bao phủ, người ngoài đi vào tất sẽ lạc đường mà chết. Đề ta chỉ huynh phương pháp lên núi, sau đó huynh hãy leo lên trên đỉnh cao nhất tìm một lão quái vật cứ mở miệng ra là ngâm thơ, tự cho mình đẹp trai như tuyệt đại mỹ nam”. Phong Tịch đỡ Nhan Cửu Thái dậy: “Huynh nói cho lão biết có người trả cho lão vị đồ đệ tám năm trước đã thất lạc, lão ta sẽ thu nhận Phác Nhi làm đồ đệ. Ít nhất nó cũng phải luyện nghệ năm năm, trong năm năm này huynh nhất định phải bảo vệ

bên cạnh nó, không được rời một bước!”.

“Cửu Thái sẽ không phụ lời căn dặn của cô nương!”.

“Tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ không muốn chúng ta ở cùng nhau?”. Hàn Phác vừa nghe thấy vội kéo tay Phong Tịch.

“Phác Nhi, tỷ tỷ phải về nhà, không thể tiếp tục chăm sóc đệ nữa”. Phong Tịch bế Hàn Phác từ trên ghế lên: “Thế nên đệ phải học cách tự chăm sóc chính mình.”.

“Vì sao tỷ tỷ về nhà thì lại không thể chăm sóc Phác Nhi? Lẽ nào người nhà tỷ không thích tỷ mang Phác Nhi theo sao? Phác Nhi tự biết chăm sóc bản thân mà, sẽ không gây phiền phức cho tỷ tỷ đâu!”. Hàn Phác khàn giọng khóc nức nở giống như một con mèo nhỏ sắp bị người ta vứt đi.

“Phác Nhi, nhà của tỷ tỷ không hợp với đệ, nơi ấy sẽ hủy hoại đệ!”. Phong Tịch nhẹ nhàng ôm Hàn Phác vào lòng: “Và lại sau này ta cũng không có thời gian để chăm sóc đệ nữa nên mới giao đệ cho lão quái vật ở núi sương mù. Lão già ấy mặc dù kỳ quái thật nhưng cũng là nhân tài văn võ đương thời, đệ nhất định phải học cho giỏi, cố gắng học hết kỹ năng của lão ấy!”.

“Không! Không!”. Hàn Phác sống chết nắm chặt lấy y phục của nàng: “Tỷ đã từng hứa sẽ không bao giờ vứt bỏ Phác Nhi! Tỷ đã hứa mà! Tỷ đã hứa mà!”

Phong Tịch nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Phác lên, trong mắt đã ầng ầng nước, cậu đang cố nén lại không cho nó rơi xuống: “Phác Nhi, tỷ tỷ đã hứa với đệ thì tuyệt đối sẽ không bao giờ vứt bỏ đệ, chỉ là đưa đệ đi học nghệ năm năm, sau đó chúng ta sẽ gặp lại”.

“Không đâu! Đệ không muốn đi! Đệ chỉ muốn theo tỷ tỷ! Võ công của tỷ cao như thế, tỷ tỷ có thể dạy đệ mà!”. Hàn Phác kêu gào, những giọt nước mắt cuối cùng cũng tràn khỏi bờ mi...

Phong Tịch lặng lẽ nhìn cậu, thần sắc nàng hết sức trang nghiêm, đôi mắt lúc nào cũng rực rỡ nét cười kia lúc này lại trở nên tĩnh lặng, lạnh đến mức không hề có một gợn sóng.

“Tỷ tỷ... Phác Nhi không muốn đi... Phác Nhi sẽ chăm chỉ luyện võ... không để tỷ tỷ phải nhọc lòng chăm sóc... Phác Nhi sẽ ngoan ngoãn nghe lời Nhan đại ca... Tỷ tỷ... tỷ đừng bỏ Phác Nhi lại có được không?”. Hàn Phác nghẹn ngào nói, đôi tay nắm chặt lấy vạt áo trước ngực Phong Tịch, nước mắt ướt đầm cũng không buồn lau đi, cậu sợ chỉ cần buông lỏng tay thôi, người trước mắt sẽ ngay lập tức biến mất.

“Phác Nhi, miếng ngọc bội này là do gia gia của tỷ ban tặng khi tỷ ra đời, bây giờ tỷ tỷ tặng một nửa miếng lại cho đệ”. Phong Tịch lấy ra một miếng ngọc phi thúy từ trong áo, cầm một nửa mảnh bên trái đưa cho Hàn Phác: “Tỷ đã nói năm năm sau gặp lại thì chắc chắn sẽ gặp, đệ phải tin tưởng ta!”

“Nhưng...”

“Phác Nhi, không phải đệ bảo muốn chăm sóc tỷ tỷ sao? Vậy thì đệ phải học cho giỏi, năm năm sau mới chăm sóc tỷ tỷ được!”. Phong Tịch lau nước mắt trên khuôn mặt cậu: “Hơn nữa con trai tuyệt đối không được khóc dễ dàng như vậy! Có biết không?”

“Nhưng đệ không muốn xa tỷ tỷ!”. Hàn Phác nắm chặt nửa miếng ngọc trong tay.

“Đời người vài chục năm, chỉ có năm năm thì có đáng gì”. Phong Tịch ôm lấy Hàn Phác, hai từ này bây giờ chỉ đứng tới ngực nàng, nhưng năm năm sau có lẽ nó sẽ lớn hơn hẳn nàng: “Phác Nhi, nghe lời tỷ, cùng Nhan đại ca đến núi sương mù, năm năm sau tỷ tỷ sẽ đi đón đệ, có được không?”

Hàn Phác ôm lấy Phong Tịch, không muốn đồng ý cũng không thể chối từ, chỉ có thể ôm chặt lấy nàng.

“Cửu Vi, muội phải về nhà rồi. Muội mời huynh làm đầu bếp cho muội nhé!”

“Được!”.

*****

Ngày hai tháng tư là ngày đại hôn của công chúa Hoa Thuần Nhiên và thế tử Hoàng Triều của Hoàng Quốc. Bởi vì công chúa là con gái cưng được Hoa Vương sủng ái nhất, thế nên hôn lễ này có thể nói là hôn lễ long trọng xa hoa chưa từng có trong vòng ba mươi năm nay của nước Hoa. Toàn bộ Hoa Quốc từ trên xuống dưới đều chúc mừng, cả Hoa Đô đắm chìm trong sự hân hoan vui vẻ.

Ngày ba tháng tư là ngày thứ hai trong lễ đại hôn, công chúa Thuần Nhiên kiên quyết muốn mở tiệc thết đãi hai người bạn của nàng là Bạch Phong Hắc Túc tại Kim Hoa Cung. Ái nữ duy nhất của Hoa Vương vốn muốn gì được nấy nên ở buổi yến tiệc tại đại điện Kim Hoa Cung này, đích thân Hoa Vương, công chúa và phò mã chiêu đãi ba vị khách mời đặc biệt là Bạch Phong Hắc Túc cùng với hảo hữu của Hoàng thế tử, Ngọc công tử - Ngọc Vô Duyên.

Trong cung điện tại Hoa Vương Cung, ngoại trừ cung của công chúa Thuần Nhiên là Lạc Hoa Cung thì những cung điện khác đều được đặt tên là Kim, mái ngói làm bằng ngọc lưu ly, nóc nhà chạm khắc tinh xảo, cung điện dát vàng lộng lẫy, thể hiện hết phong thái giàu có bậc nhất của Hoa Quốc.

Ở chính giữa đại điện Kim Hoa Cung có bày một bàn tiệc rượu, Hoa Vương ngồi đầu, bên trái là Hoa Thuần Nhiên và Hoàng Triều, bên phải là Phong Tịch và Phong Túc, chính giữa là Ngọc Vô Duyên, còn có cung nhân đứng hầu cạnh bàn. Tiệc rượu lúc này đã qua một nửa, cả chủ lẫn khách đều đang say sưa.

“Thuần Nhiên kính hai vị một chén!”. Hoa Thuần Nhiên tự mình rót rượu, đưa đến cho Phong Tịch và Phong Túc, ánh mắt nàng đảo qua hai người, vẻ mặt trở nên yên tĩnh.

“Đa tạ công chúa.”. Hai người nhận rượu, đều uống một hơi cạn sạch. Đáng vẻ Phong Túc lễ nghĩa hiện ra nhã khí cao quý của công tử, còn Phong Tịch lại dốc hết rượu vào mồm, trông mắt liếc trái liếc phải.

“Thuần Nhiên lại kính hai vị một chén, cuộc đời này có thể có... hai vị bằng hữu, Thuần Nhiên dù chết cũng vui vẻ!”. Hoa Thuần Nhiên lại rót rượu.

“Hi hi... Có thể làm bạn với đệ nhất mỹ nhân thiên hạ là phúc của Phong Tịch ta tu luyện từ kiếp trước, Hoa mỹ nhân, chén này ta kính cô!”. Phong Tịch cười hi hi sau đó tôn kính cạn chén.

“Túc được công chúa xem như bằng hữu cũng cảm thấy vạn phần vinh hạnh. Vì vậy chén rượu này Túc cung chúc công chúa tân hôn, mong cho công chúa và Hoàng đế từ bách niên giai lão!”. Phong Túc cũng nâng chén kính nàng.

Hoa Thuần Nhiên cầm chén rượu trong tay uống một hơi cạn sạch.

“Thần sắc bình thản, cười nói tự nhiên, quả nhiên là phong cách quý tộc!”. Phong Tịch đá đá chân Phong Túc ở dưới bàn, nâng chén lên che môi, giọng nhỏ xiu như muỗi: “Con hồ ly đen ngווי thật đúng là không có phúc!”

Phong Túc tinh bơ né tránh, vẫn ung dung nhàn nhạt cười, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, điệu bộ vô cùng tao nhã lịch sự.

“Từ lâu ta đã nghe Thuần Nhi hết lời khen ngợi Phong cô nương, hôm nay được gặp mặt quả nhiên không giống người bình thường.”. Hoa Vương nhìn cái người tên Bạch Phong Tịch mà ông đã nghe danh từ lâu này, chỉ cảm thấy lời nói và hành động của nàng quá mức lão luyện, đang ở trước mặt vua một nước mà dám cạn chén ừng ực, miệng nhai nhồm nhoàm, giống như đói khát một trăm năm rồi chưa ăn gì vậy. Nếu không phải e ngại mấy vị khách khác đang ngồi ở đây, Hoa Vương thật muốn tống cổ người này ra khỏi cung điện ngay lập tức!

“Đại vương, ông thấy tôi khác người là tại vì chưa từng gặp tôi... ừm...”. Phong Tịch cắn một miếng đùi gà to, nhai nhóp nhép rồi mới tiếp tục nói: “Ông chưa từng thấy ai có bản năng ăn như tôi sao?”

“Hả?”. Hoa Vương không ngờ một câu của Phong Tịch lại đâm trúng tim đen của ông, ông liền cười bảo: “Người có tài thì hay lao tâm khổ tứ, mà lao lực quá thì sẽ ăn nhiều. Phong cô nương lòng mang thiên hạ, cứu trợ thế nhân, có lẽ thập phần khổ cực nên ăn nhiều hơn người thường một chút.”

“Hề hề...”. Phong Tịch khề cười, bung chén rượu hóp một ngụm, ánh mắt đảo qua Hoa Thuần Nhiên sau đó nói với Hoa Vương: “Đa tạ đại vương khen ngợi, Tịch kính ngài một chén!”

Hoàng Triều nghe thấy tiếng cười của nàng cũng quay sang nhìn đầy thông cảm. Ngọc Vô Duyên quan sát nàng này giờ, môi khẽ động đậy, tự cười tự thần.

“Không, cô nương mấy ngày nay coi mở bầu bạn với Thuần Nhi như vậy thì bốn vương phải kính người mới đúng, xem như cảm ơn người.”. Hoa Vương nâng chén lên rồi quay đầu nhìn Ngọc Vô Duyên: “Ngọc công tử quả nhiên có dung mạo và phong thái như ngọc, bốn vương cũng kính người!”.

“Không dám!”. Ngọc Vô Duyên lãnh đạm đứng dậy.

“Được vua một nước mời rượu, thế nhân mấy ai có vinh hạnh này.”. Phong Tịch mỉm cười, đôi mắt hơi rũ xuống giấu đi nét mỉa mai: “Đại vương chiêu hiền đãi sĩ như vậy, thảo nào được xưng là Mạnh thường quân, khó trách Hoa Quốc lại hưng thịnh đến thế!”

“Ha ha... Phong cô nương quá khen.”. Phong Tịch chỉ nói một câu mà khiến Hoa vương rất vui vẻ, cười sang sảng: “Có Bạch Phong Hắc Túc lại thêm thiên hạ đệ nhất công tử Ngọc Vô Duyên, nếu cả ba vị có thể ở lại Hoa Quốc, bằng khả năng của mình nhất định có thể giúp Hoa quốc càng thêm phồn thịnh!”.

Phong Tịch nghe vậy chỉ cười: “Đại vương nói thật rất êm tai, ở đây quá giàu có, mỗi ngày đều có mỹ thực mỹ tửu làm tôi vui quên cả trời đất. Nhưng mà Phong Tịch vốn chỉ là thảo dân, quen thói lười nhác, hưởng hồ ngày mai Tịch phải rời đi nên đành tạ ơn thành ý của ngài.”.

Lời vừa nói ra, ngoại trừ Phong Túc thì những ánh mắt của chúng nhân còn lại đều đổ dồn về phía nàng

“Quá đáng tiếc...”. Hoa Vương đang nói chợt thấy một người hầu đến gần, dường như có điều gì muốn nói lại không tiện mở miệng, ông hỏi: “Chuyện gì?”

Người hầu kia nghe thấy vội vàng đến gần Hoa Vương nói nhỏ vào tai ông. Hoa Vương nhăn mặt, sau đó lông mày giãn ra, vẻ tươi cười càng lúc càng sáng tỏ làm mọi người ai nấy đều tò mò.

“Ha ha ha...” Đợi sau khi người hầu nói xong lui ra, Hoa Vương mới ngửa đầu cười to, tiếng cười át cả đại điện, chấn động màng tai mọi người. Có thể thấy rằng chuyện người hầu vừa nói ban nãy đã khiến Hoa Vương sung sướng ra sao.

“Phụ vương, có chuyện gì mà người cao hứng quá vậy?”. Hoa Thuần Nhiên hỏi.

“Ha ha ha... Thuần Nhi, đây là chuyện vui! Là chuyện rất đáng mừng!”. Tiếng cười của Hoa Vương không ngừng.

“Nếu đã là chuyện vui vậy thì xin phụ vương nói ra, để chúng nhi thần cũng vui vẻ cùng người.”. Hoa Thuần Nhiên vươn tay rót cho ông một chén rượu đầy.

Hoa Vương uống một hơi cạn sạch, đặt chén vàng xuống bàn rồi ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Triều: “Triều Nhi, thám tử đặt tại Bạch Phong Quốc của ta vừa mật báo nói hiện nay bệnh tình của Phong Vương đang nguy kịch. Con nói xem chuyện này có vui không? Ta đang định một đòn tiêu diệt Bạch Phong Quốc đây!”

Phong Tịch vẫn luôn cười toe toét bỗng nghe thấy vậy khẽ nhướn mày, sau đó ánh mắt chớp động, lần lượt nhìn Hoàng Triều, Phong Tức.

“Phong Vương bệnh tình nguy kịch? Tin tức này có đáng tin không?”. Hoàng Triều khẽ nheo mắt, sau đó thận trọng hỏi.

Phong Tức bình tĩnh liếc nhìn Hoa Vương, sau đó lại liếc nhìn Hoàng Triều, khoe miệng cong lên rồi cuối cùng dừng lại trên người Phong Tịch. Ánh mắt hai người gặp nhau, Phong Tức hơi chên về phía nàng thăm hỏi, quả nhiên thấy mí mắt nàng hơi rũ, thu lại sự lạnh lẽo như băng kiếm suốt chút nữa phát ra!

Hoa Vương nói: “Đương nhiên là đáng tin. Tin tức này được hầu cận bên cạnh Phong Vương truyền ra, hơn nữa còn do chính miệng lão bảo phải đưa tin chiếu cáo thiên hạ. Ta thấy không đến mấy ngày, toàn bộ thiên hạ sẽ biết Phong Vương đang bệnh nặng sắp chết!”

“Phụ vương, Phong Vương vì sao phải đem tin tức mình bệnh tình nguy kịch truyền khắp thiên hạ?”. Hoa Thuần Nhiên thắc mắc.

“Việc này phụ vương cũng không rõ lắm. Phong Hành Đào chắc bệnh quá lắm lắm rồi, chiếu cáo tin này khắp thiên hạ chẳng phải muốn cho cả thiên hạ biết Bạch Phong Quốc đang không có người à.”. Hoa Vương nghĩ đến điểm này cũng không khỏi nhíu mày.

“Không thể nói Bạch Phong Quốc không có người! Bạch Phong Quốc có đội quân Phong Vân kỳ không hề đơn giản, bất khả chiến bại mười năm nay. Sợ dĩ Bạch Phong Quốc có thể bình yên đến bây giờ là nhờ công lớn của Phong Vân kỳ!”. Hoàng Triều đặt chén vàng xuống, ánh mắt nhìn sang Phong Tức, dường như muốn tra xét điều gì đó từ trên khuôn mặt hắn.

“Hoàng thế tử nói có lý, có người bảo Phong Vân kỳ của Bạch Phong Quốc là do công chúa Tích Vân xây dựng nên. Người có khả năng huấn luyện ra quân đội uy vũ đến mức ấy đúng là không thể xem thường được.”. Phong Tức mỉm cười, che giấu biểu cảm phụ họa với Hoàng Triều.

Hoa Vương không đồng ý, đứng dậy cảm khái hét: “Công chúa Tích Vân ốm đau bệnh tật đó có cái gì mà nguy hiểm chứ, chẳng phải nó chỉ là một con nhóc thôi sao? Nó có khả năng lớn đến chừng nào? Nói không chừng Phong Vân kỳ này không phải do nó xây dựng nên, lão Phong Vương chẳng qua yêu thương con gái độc nhất nên mới tự tạo hư danh cho nó. Huống chi bây giờ nó đang đau khổ để tang cha, sao có tâm tình tiếp quản Bạch Phong Quốc, tiếp quản Phong Vân kỳ? Bây giờ chính là thời điểm ta nên tiêu diệt Bạch Phong Quốc!”

“Tiêu diệt Bạch Phong Quốc?”. Hoa Thuần Nhiên không khỏi sợ hãi: “Bây giờ liệu có thích hợp không?”

“Đây là thời gian thuận lợi nhất!”. Hoa Vương hơi chên vàng lên: “Các vị, năm ngày sau ta sẽ bắt đầu điểm binh tấn công Bạch Phong Quốc! Ta muốn Bạch Phong Quốc trở thành lễ vật tân hôn cho ái nữ của ta!”

Mọi người đều nâng chén lên đồng thanh chúc: “Cầu chúc Hoa Vương chiến thắng khai hoàn!”

“Ha ha... chiến thắng khai hoàn! Đương nhiên rồi!”. Hoa Vương ngửa đầu uống rượu.

Phong Tịch, Hoàng Triều, Phong Tức, Ngọc Vô Duyên cũng nâng chén uống cạn nhưng về mặt của mỗi người đều chất chứa thâm ý sâu xa.

Phong Tịch từ vương cung đi ra, đứng trước cửa cung, nhìn các cung vàng điện ngọc nguy nga nối tiếp nhau không dứt, rất lâu sau nàng mới nở một nụ cười lạnh lẽo: “Người của Bạch Phong Quốc ít tham vọng hơn nơi đây rất nhiều.”

“Sao cô biết?”. Bên tai nàng vang lên tiếng hỏi của ai đó, ngoảnh đầu lại thì thấy Phong Tức đang cười gian xảo nhìn nàng.

“Hồ ly đen, không lấy được Hoa mỹ nhân thì tiếp theo người muốn đi đâu?”. Phong Tịch hí mắt cười ngọt ngào.

“Nghe nói Bạch Phong Quốc đang không có người, ta tính vào trong đó xem thử, nếu như không lấy được công chúa Hoa Quốc thì có lẽ ta sẽ lấy được vị công chúa Tích Vân ốm đau bệnh tật kia.”. Phong Tức đáp ứng dung tào nhả, sau đó vẫy tay gọi Chung Ly Chung Viên dắt hai con ngựa đến, một con màu trắng, một con màu đen, đều là chiến mã chạy một ngày nghìn dặm.

Nghe thấy hắn nói thế, Phong Tịch bất giác thu lại nét cười, mặt không cảm xúc lạnh lùng nhìn Phong Tức. Mà Phong Tức cũng vẫn vui vẻ nhàn nhạt đối diện với nàng, đôi tay ẩn trong tay áo nắm lại biến hóa tạo thành một đòn, chỉ cần ai đó chạm nhẹ nhất định sẽ trúng phải mười thành công lực Lan Âm Thiên Hạ. Hắn cũng biết rõ Phong Tịch đã sớm nắm chặt bạch lăng giấu sau lưng, đó chính là Câu Hồn Tắc đoạt mạng người chỉ trong chớp mắt!

Chung Ly, Chung Viên đứng vững vàng cách bọn họ ba trượng, không dám tiến lên phía trước. Cả hai đều biết rằng nếu cứ tiếp tục tiến thêm bước nào nữa thì sẽ bị cuốn vào luồng khí mãnh liệt của họ, không chết tất cũng bị thương! Mà trước cửa cung, những thủ vệ cách họ xa hơn ba trượng đột nhiên lạnh hết sống lưng, ai nấy đều ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Mặt trời nắng gắt chói chang, những ngày đầu hạ nóng nực như vậy, thế thì luồng khí lạnh vừa rồi từ đâu mà tới?

Mấy tên thủ vệ đứng ở cửa chẳng qua chỉ phải chịu đựng một lúc, còn Chung Ly và Chung Viên lại có cảm giác như mình đang trải qua một ngày đêm.

Rốt cuộc Phong Tịch chỉ phát tay áo, một con gió nhẹ thổi qua tiêu hủy thứ gì đó đằng trước. Phong Túc cũng giơ tay lên xua tan nó đi, biến càn khôn vạn vật trở về sáng sủa như ban đầu.

“Tóm lại là ngươi đã biết được bao nhiêu? Ngươi muốn làm gì?”. Phong Tịch đưa tay bóp bóp trán.

“Cô biết được bao nhiêu thì ta cũng biết được bấy nhiêu.”. Phong Túc mỉm cười, cất bước đi về phía huynh đệ họ Chung: “Bây giờ ta đang nghĩ liệu cô có muốn đi chung đường với ta không?”

Lời còn chưa dứt, Phong Túc cảm thấy gió bạt qua đầu, một bóng người nhảy lên thân ngựa trắng, hẳn chỉ nghe một tiếng khê quát, bạch mã đã giương móng phóng đi.

“Lẽ ra phải nên như vậy từ lâu, hà tất cố nén đau làm gì.”. Phong Túc lắc đầu cười nhạt, sau đó cũng bay lên con ngựa đen, quát roi đuổi theo Phong Tịch. Xa xa còn truyền đến lời dặn dò: “Chung Ly, Chung Viên, các cậu về nước đi.”

*****

Năm ngày sau, bọn họ đã đến Phong Đô, thủ phủ của Bạch Phong Quốc.

Phong Tịch phóng ngựa lao như bay về phía trước, tiếng vó ngựa vội vàng gấp gấp không ngừng nghỉ, nét mặt nàng lạnh lùng nghiêm túc hiem thấy, Phong Túc cũng không quấy rầy nàng, chỉ lẳng lặng đuổi theo phía sau.

Cả hai vừa đến Phong Đô thì thấy cửa thành đóng chặt.

Họ đứng cách cửa thành chừng mười trượng, bạch lãng trong tay áo Phong Tịch cuộn cuộn bay ra, nàng vung tay áo lên, bạch lãng tựa như một đám mây trắng lơ lửng trên bầu trời, uốn lượn theo gió.

“Mở cửa thành!”

Các tướng sĩ thủ thành đã trông thấy họ, chỉ nghe một tiếng hét uy vũ vang vọng, cửa thành mở ra, Phong Tịch chạy như bay vào thành, Phong Túc bám sát phía sau.

Binh lính canh hai bên đồng loạt cúi đầu, để bọn họ suôn sẻ đi qua.

Đi vào bên trong thành, Phong Tịch vẫn quát ngựa truy phong, bạch lãng phấp phới trong không trung tựa như một loại giấy thông hành, khiến dân chúng trong thành vừa thấy liền lập tức khom lưng nhường đường. Bạch mã và hắc mã không chút trở ngại phóng thẳng đến vương cung Bạch Phong Quốc.

Phong Tịch cuối cùng cũng dừng lại trước vương cung, nhảy xuống ngựa bước vào. Con ngựa trắng này tuy là chiến mã nghìn dặm nhưng năm ngày phi nước đại cũng đủ để nó mệt mỏi thở hồng hộc, vừa dừng lại đã ngã khụy xuống đất.

Trước cửa cung có thị vệ trông thấy vội vàng tiến đến nghênh đón, quỳ xuống hành lễ: “Cung nghênh công chúa!”

“Đứng lên đi, bố trí ổn thỏa cho hắc bạch mã, người đằng sau là bằng hữu của ta.”. Phong Tịch ra lệnh, không dừng chân, đi thẳng vào trong cung.

Mà Phong Túc cũng chẳng ngạc nhiên với cách xưng hô của Phong Tịch, giao ngựa cho họ rồi đi theo phía sau nàng.

Vừa vào trong cung, phàm là người nhìn thấy Phong Tịch thì đều quỳ gối nghênh đón, cung nhân cao giọng truyền tống: “Công chúa hồi cung... công chúa hồi cung...”

“Đứng dậy cả đi.”. Phong Tịch phát tay xẹt qua như làn gió, chớp mắt đã đến trước Anh Thọ Cung của Phong Vương. Một đám đông cung nhân quỳ đầy dưới đất: “Cung nghênh công chúa hồi cung!”

“Đứng dậy cả đi, phụ vương ta đâu?”. Phong Tịch đi thẳng vào bên trong.

“Bẩm công chúa, đại vương đang ở trong tẩm cung, chờ người trở về.”. Một người hầu đứng dậy chạy theo sau Phong Tịch.

Trong Anh Thọ Cung, sau tầng tầng lớp lớp rèm sa là ngự sàng của Phong Vương được chạm khắc từ bạch ngọc Đông Hải.

Phong Vương nằm trên giường bao bọc bởi những màn lụa vàng xung quanh, thời tiết đang là mùa hè nóng bức nhưng ông vẫn đắp chăn gấm, cơ thể cao lớn lực lưỡng lúc này đã gầy trơ xương, cả người vùi vào trong chăn, đôi tay gầy yếu lộ ra ngoài, mở to mắt lẳng lặng chờ đợi.

Ngoài cung vọng đến những tiếng “Công chúa hồi cung... công chúa hồi cung”, những cung nhân đều biết rõ ông đang chờ, chờ cô con gái ông thương yêu nhất, cô con gái thích phiêu bạt giang hồ! Ông muốn nhanh chóng gặp Tịch Nhi của ông!

“Phụ vương! Phụ vương!”.

“Về rồi, con đã về rồi! Tịch Nhi!”.

“Phụ vương!” Phong Tịch vén màn lụa mỏng lên đến bên giường, thu lại tâm tình đang hoảng loạn, khẽ gọi ông.

“Tịch Nhi, rốt cuộc con cũng trở về!”. Phong Vương nhìn con gái phong trần mệt mỏi, trên khuôn mặt gầy trơ xương của ông hiện ra nụ cười hiền lành yêu quý. Ông nhẹ nhàng phát tay, cung nhân hầu hạ bên cạnh liền hành lễ với công chúa rồi lặng lẽ lui ra.

“Phụ vương! Xin lỗi người, nữ nhi đã về muộn!”

Phong Tịch quỳ xuống trước giường, nắm đôi bàn tay của cha, nàng phát hiện ra từ bao giờ mà đôi bàn tay to ấm vững chắc của ông đã trở nên gầy gò lạnh lẽo!

“Không muộn, không muộn.”. Phong Vương giờ tay khẽ vuốt ve gò má của con gái, trong lòng dâng lên niềm tự hào, gương mặt này là sự kết hợp giữa mình và người vợ quá cố, là gương mặt đẹp nhất thế gian!

“Phụ vương, vì sao người ngã bệnh mà không báo cho con sớm một chút? Con sẽ nhanh chóng trở về với người.”. Phong Tịch nhìn phụ thân già yếu bệnh nặng, vô cùng hổ thẹn với bản thân, tự trách mình phiêu bạt khắp chân trời góc biển mà không biết về chăm sóc cho người.

“Tịch Nhi, phụ vương không phải bị bệnh mà là sắp chết.”. Phong Vương không nao núng đáp, ông biết mạng sống của bản thân đã đến tận cùng.

“Phụ vương!”. Phong Tịch nghe vậy rất đau xót, không kiềm được nắm chặt đôi tay của cha, không cho ông rời đi!

“Con gái của ta là Bạch Phong Tịch nổi danh nhất trên đời, hà tất có thần thái của nữ nhân tầm thường! Tịch Nhi, con đừng khóc, mỗi người đều sẽ có một ngày phải ra đi, không có gì mà thương tâm cả. Con hãy xem như phụ vương chỉ rời khỏi con trên con đường này, mai sau con còn có thể gặp lại phụ vương ở một nơi khác.”. Phong Vương đưa ngón tay lau đi giọt nước mắt trên khóe mi con gái, khuôn mặt ông vô cùng yên bình: “Huống chi phụ vương đã đợi ngày này từ rất lâu rồi, phụ vương nhớ mẫu hậu con, phụ vương sẽ được gặp lại bà, phụ vương cảm thấy rất vui về!”.

“Đa, nữ nhi không khóc.”. Phong Tịch chùi nước mắt trên mặt, khóe miệng cong lên tươi cười: “Con sẽ không đau lòng vì đã xem như phụ vương đi tìm mẫu hậu. Sau nhiều năm nữa con sẽ đoàn tụ với hai người.”

“Được, được, được, không hổ danh là con gái của Phong Hành Đào ta!”. Phong Vương cười, sau đó vùng vẫy muốn ngồi dậy, Phong Tịch vội vàng bước đến đỡ ông.

“Tịch Nhi, quốc chủ đời thứ nhất của Bạch Phong quốc ta là Phong Độc Ảnh. Năm ấy bà là vị nữ tướng duy nhất dưới trướng Thủy đế, tư thế oai hùng hiên ngang, công huân cái thế, cho nên bà mới được sắc phong làm vương, là nữ vương duy nhất của Đông Triều! Sau khi ta chết, vương vị của Bạch Phong Quốc sẽ do con nắm giữ. Ta đã viết vương thư, toàn bộ bách tính Bạch Phong Quốc đều yêu kính con, Phong Vân kỳ cũng do con xây dựng, tất nhiên họ sẽ ủng hộ con. Con kế thừa vương vị, Bạch Phong Quốc không có người phản đối.”. Phong Vương lôi ra chiếu thư từ dưới gối đặt vào tay con gái.

Phong Tịch nhận lấy vương thư, vuốt ve lớp vải vàng rực trên mặt.

“Tịch Nhi, con tài trí hơn người, thế gian này ít có đối thủ. Bạch Phong Quốc giao cho con, phụ vương rất yên tâm”. Phong Vương thở dốc, sau đó tiếp tục nói: “Chỉ là có một số điều phụ vương muốn nói với con, nhìn chung các quốc gia hiện nay đều có rất nhiều nhân tài xuất hiện, sau đó sẽ là ngày Phong Vân tế hội [2], cục diện sáu nước tranh đoạt sẽ không còn. Thế nên một là con trở thành người hùng tâm vạn tượng, chinh chiến thiên hạ, làm một nữ vương còn hơn cả tổ tiên từ thuở khai thiên lập địa. Hai là con sẽ chỉ lo cho thân mình, chờ đến khi một vị vua tài giỏi mưu lược kiệt xuất xuất hiện thì sẽ hiến nước cầu hòa, bình yên sống hết quãng đời còn lại, cũng tránh cho con dân Bạch Phong Quốc phải khổ cực chinh chiến.”

[2] Phong Vân tế hội: Cừu tiêu long ngâm kinh thiên biến, Phong Vân tế hội tiệp thủy du – Phong vân tế tụ, loạn thế xuất anh hùng

“Hơn cả tổ tiên?”. Phong Tịch thì thầm cười, nàng nghĩ đến người nào đó rồi chợt đáp thê lương: “Phụ vương, người tin tưởng con quá rồi.”

Phong Vương nhìn thẳng vào con gái, đôi mắt lấp lánh lóe lên quang mang trí tuệ: “Tịch Nhi, bằng tài trí và võ công của con, cộng thêm uy danh nổi tiếng thiên hạ của Bạch Phong Tịch và hy vọng của mọi người, nếu con muốn làm vương, ta tin rằng con có thể làm được! Nhưng nếu con chỉ muốn lo cho thân mình thì sẽ có ngày Bạch Phong Quốc biến mất, Đông Triều cũng biến mất, một quốc gia mới được lập nên! Nếu ngày đó tới, con đừng kháng cự vô nghĩa, đừng cảm thấy rằng hổ thẹn với tổ tông, cũng đừng vọng tưởng cục diện sáu nước sẽ mãi mãi cân bằng. Đây chẳng qua chỉ là bước tiến tất yếu của lịch sử.”.

“Rốt cuộc phải làm gì, để nữ nhi suy nghĩ đã rồi sẽ quyết định.”. Phong Tịch đặt vương thư sang một bên, sau đó ngẩng đầu nhìn phụ thân trịnh trọng cam kết: “Phụ vương, có một điều con đảm bảo, con sẽ không để dân chúng Bạch Phong Quốc chịu khổ!”.

“Ừ, phụ vương tin tưởng con!”. Phong Vương gật đầu, một hồi nhắm mắt lại: “Quốc khổ của nước ta không thua kém Hoa Quốc, ta đã cất giấu toàn bộ châu báu đồ cổ mà các niên đại tổ tiên tìm được vào trong mật thất của hầm cung con, tài sản này con dùng để xây dựng để chế mới hay dùng để tặng người khác là do con lựa chọn.”

“Mật thất kia vẫn còn ạ?”. Phong Tịch không khỏi run giọng hỏi.

“Ừ, vẫn còn giữ lại, mấy năm nay ta không ngừng mở rộng nó nhưng phương pháp mở thì cả thế gian này chỉ có cha con ta biết.”. Phong Vương mở mắt nhìn con gái: “Con vừa giống ta lại vừa giống mẫu hậu con, mà tính cách thì lại giống ta nhiều hơn, nếu con có thể mạnh mẽ như mẫu hậu con thì có khả năng sẽ trở thành hoàng đế!”.

“Mẫu hậu con... ta với mẫu hậu con là thanh mai trúc mã, cả đời thương yêu nhau, vậy mà chỉ sinh được một con gái, không có con trai. Ta bị gia bức phải lấy thêm vài tí thiếp để có thể có con trai nối dõi huyết thống Phong thị. Mẫu hậu con vào ngày ta lập thiếp đã coi ta như người qua đường, dù chết cũng không muốn gặp ta. Là ta đã phụ mẫu hậu con, cả đời không có con trai, có lẽ đó là do trời trừng phạt.”

“Phụ vương, nhiều năm trôi qua như vậy, mẫu hậu đã sớm nguội giận rồi.”. Phong Tịch nhớ tới mẫu hậu đã mất sớm, nhớ tới vẻ mặt luôn u sầu của bà, trong lòng nàng không khỏi buồn bã.

“Ừ, nếu bà ấy còn chưa nguội giận, ta sẽ đi tìm bà, tự mình thỉnh tội với bà.”. Phong Vương lần nữa nhắm mắt lại: “Ta mệt rồi, con hồi cung nghỉ ngơi đi, buổi chiều hãy trở lại thăm ta.”

“Vâng, phụ vương”. Phong Tịch đứng dậy rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Phong quốc Tích Vân

Nàng vừa bước ra ngoài cung liền nhìn thấy Phong Tức đang dựa vào lan can bạch ngọc trước cửa, một thân áo đen đứng đón gió, phong thần tuấn tú, lại thêm vẻ mặt ung dung tao nhã mỉm cười làm không ít cung nữ ghé mắt liếc trộm, âm thầm suy đoán xem có phải công chúa mang mỹ nam này về làm phò mã tương lai hay không?

Phong Tức lẳng lặng nhìn Phong Tịch đang đi đến, vẫn là khuôn mặt quen thuộc, áo trắng tóc đen, tựa như có nhắm mắt hấn vẫn có thể thấy được bước chân nhẹ nhàng mà lười biếng của nàng. Thế nhưng giờ phút này hấn lại sinh ra một cảm giác kỳ lạ, người trước mắt có vẻ không giống nàng, bỗng chốc cảm giác đó biến mất, làm cho hấn không kịp hiểu rõ.

Phong Tịch dừng lại cách hấn một trượng, hai người đứng đối diện nhau, vẻ mặt đều bình tĩnh thong dong. Khoảnh khắc ấy, phảng phất như bọn họ vẫn là Bạch Phong Hắc Tức thấu hiểu nhau mười năm trên giang hồ, lại giống như bọn họ đến từ một nơi rất xa xôi, chỉ mới gặp mặt lần đầu, vừa quen thuộc mà vừa xa lạ!

“Quý thể của Phong Vương thế nào rồi?”. Phong Tức lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng.

“Đa tạ quan tâm”. Phong Tịch cười nhẹ, phân phó cho tổng quản nội vụ Bùi Cầu đang đứng ngoài cửa: “Bùi tổng quản, sắp xếp cho Phong công tử nghỉ ngơi tại Thanh La Cung.”

Nàng quay sang nói với Phong Tức: “Người hãy tắm rửa nghỉ ngơi trước, buổi chiều ta sẽ đến tìm người.”

Phong Tức mỉm cười, không hề phản đối.

“Dạ, công chúa.”. Bùi tổng quản khom người đáp, sau đó tiến lên dẫn đường cho Phong Tức: “Phong công tử, mời ngài theo lão nô đi bên này.”

Phong Tức liếc nhìn Phong Tịch, cuối cùng xoay người bước theo Bùi Cầu.

Phong Tịch nhìn hấn rồi đi, đôi lông mày dường như hơi nhíu lại, nàng khẽ thở dài.

Vào lúc hoàng hôn, Phong Tịch dẫn theo Phong Tức đến Anh Thọ Cung.

“Phụ vương, nữ nhi đưa một vị bằng hữu đến thăm người.”. Phong Tịch nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay xương xẩu của Phong Vương.

“Ừ, giúp ta đứng lên gặp khách.”. Phong Vương cất lời, thị nữ kẻ bên vội vàng đỡ ông dậy.

Phong Vương nhìn chăm chú chàng trai trẻ tuổi đang đứng trước giường, cậu ta và nữ nhi của mình trông như một đôi song bích, rất lâu sau mới liên tục gật đầu: “Tốt lắm!”

“Phụ vương, đây là Phong Tức mà nữ nhi đã kết bạn khi còn trong giang hồ, hấn cũng chính là Hắc Phong Tức nổi danh cùng con. Con nghĩ phụ vương hấn là đã nghe qua.”. Phong Tịch giới thiệu với Phong Vương.

“Phong Tức tham kiến Phong Vương!”. Phong Tức tiến lên hành lễ.

“Phong Tức? Cậu cùng tên với Tịch Nhi?”. Phong Vương hỏi.

“Đúng ạ, tên của Phong Tức đồng âm với tên công chúa.” [1]. Phong Tức gật đầu đáp, cũng nhân cơ hội ngẩng đầu lên nhìn Phong Vương. Ông đã gầy đến mức không còn hình người, chỉ có đôi mắt vẫn lóe lên ánh sáng thanh minh.

[1] Phong Tịch (风习) – fēng xī, Phong Tức (丰息) cũng phát âm là fēng xī

“Phong Tức? Vậy cậu chính là công tử Lan Tức của Hắc Phong Quốc?”. Phong Vương lại hỏi.

“Vì sao Phong Vương cho rằng Phong Tức là công tử Lan Tức?”. Phong Tức không thể tưởng tượng được ông đã già yếu bệnh tật mà tư duy còn minh mẫn đến thế.

“Tịch Nhi là công chúa Tích Vân của Bạch Phong Quốc, vậy đương nhiên cậu là công tử Lan Tức của Hắc Phong Quốc.”. Phong Vương thần nhiên đáp.

“Chuyện này...”. Phong Tức lần đầu tiên nghe được cái kiểu suy luận như vậy, không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Thế nào? Không phải sao?”. Phong Vương trừng mắt: “Chẳng lẽ cậu lừa Tịch Nhi của ta?”

“Lừa cô ấy?”. Phong Tức đúng là không thể theo kịp tư duy của Phong Vương, chả biết vì sao đang nói đến thân phận ông lại nhảy sang bàn về nhân phẩm của hắn? Huống hồ hắn lừa nàng bao giờ? Từ lần đầu gặp gỡ bọn họ đã không hỏi về thân phận của đối phương rồi, mười năm nay cũng ngầm hiểu không lên tiếng hỏi nhau, chỉ có tự suy đoán rồi sáng tỏ vài phần thôi.

“Tiểu tử, từ nhỏ cậu đã thích ức hiếp người khác, chỉ có duy nhất Tịch Nhi của ta là cậu không thể làm gì được!”. Phong Vương bỗng nhiên cười nói, khuôn mặt gầy gò của ông nở một nụ cười tươi như hoa cúc, dường như ông đang rất đắc ý.

“Không dám ạ, Phong Tức quả thật là Lan Tức của Hắc Phong Quốc.”. Phong Tức nho nhả lễ độ đáp, trong lòng thì thầm: Ông già, con gái Bạch Phong Tịch của ông cả thiên hạ ai dám ức hiếp!

“Không phải không dám, mà là không thể.”. Phong Vương gật đầu nhìn hắn, vẻ mặt vô cùng hài lòng.

Sau đó ông bảo Phong Tịch: “Tịch Nhi, con và người bằng hữu này phải sống với nhau cho tốt!”

“Phụ vương, nữ nhi đâu người.”. Phong Tịch thấy Phong Vương nói mấy câu mà đã rất mệt mỏi, liền đỡ ông nằm xuống.

Phong Vương quan sát bọn họ thật lâu, lát sau mới thở dài rồi nhắm mắt lại: “Ta an tâm rồi, các con lui xuống đi.”

Phong Tịch và Phong Tức lui ra.

Hai người ra khỏi Anh Thọ Cung thì trời cũng đã tối, trong cung đốt đèn lồng, đèn đuốc sáng rực.

“Bùi tổng quản.”. Phong Tịch cất tiếng gọi.

“Có lão nô.”. Tổng quản nội vụ Bùi Cầu vội vàng tiến lên: “Công chúa có gì căn dặn?”

“Hậu sự của phụ vương đã chuẩn bị đủ chưa?”. Phong Tịch ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, tối nay thật ít trăng sao.

“Bẩm công chúa, nửa năm trước đại vương đã phân phó đầy đủ cả rồi.”. Bùi Cầu khom người đáp.

“Nửa năm trước đã chuẩn bị đầy đủ rồi ư? Vậy cũng tốt, những chuyện này trong vòng hai ngày ông phải cân nhắc, đừng để trong cung rối loạn.”. Phong Tịch cúi xuống nhìn lão cung nhân đã hầu hạ phụ thân ba mươi năm.

“Công chúa yên tâm, nô tài đã hiểu.”. Bùi Cầu gật đầu, sau đó ngẩng lên nhìn công chúa một cái lại cúi xuống: “Mấy ngày nay công chúa vội vàng chạy về nhất định là đã mệt rồi, mong công chúa nghỉ ngơi cho tốt, bảo trọng ngọc thể, toàn thể Bạch Phong Quốc ngày sau đều dựa vào công chúa!”

“Ta biết, đa tạ quan tâm.”. Phong Tịch nói tiếp: “Đem tất cả sổ sách trong vòng một năm qua chuyển đến cung ta, ngoài ra phái người thông báo, hai ngày sau toàn bộ tướng lĩnh của Phong Vân Kỳ triều kiến Thần Điện.”

“Dạ.”. Bùi Cầu lĩnh mệnh.

Phong Tịch cho những người hầu lui xuống, tự mình cầm đèn ra khỏi cung, Phong Tức đi theo sau nàng, cả hai đều không nói lời nào.

Đi đến trước một tòa cung điện, Phong Tịch bỗng nhiên dừng chân.

Thật lâu sau nàng mới đẩy cửa tiến thẳng vào bên trong, xuyên qua hành lang dài gấp khúc, cuối cùng đi đến một cái giếng cổ trong hậu viện.

Trên đường đi Phong Tức đã quan sát đại khái cung điện này, cung điện tuy nhỏ nhưng bố trí hết sức tinh xảo u nhã, hơn nữa lại còn rất sạch sẽ, chỉ là ở đây đã lâu không có người ở. Đây có thể gọi là một tòa điện trống.

“Mẫu hậu ta lúc còn sống ở trong Hàm Lộ Cung này, sau khi bà mất cung điện liền bỏ không, phụ vương không cho bất kỳ kẻ nào ở đây.”. Phong Tịch vừa treo chiếc đèn lên cây vừa mở miệng nói, bởi vì cung điện trống trải nên thanh âm của nàng cứ luẩn quẩn xung quanh.

“Mẫu hậu ngày trước thích nhất là ngồi bên miệng giếng, nhìn nước giếng sâu thăm đến xuất thần. Thật sự nhiều lần ta hay nghĩ có khi nào bà nhảy xuống

không, thế nhưng bà không làm thế. Bà vẫn chỉ nhìn... vẫn nhìn thôi... Cho đến buổi sáng hôm đó, bà ngã xuống đất mà không ai hay biết, chiếc vòng ngọc Thương Sơn phụ vương tặng cho bà cũng vỡ mất. Sau đó bà không bao giờ đứng lên nữa.”. Phong Tịch xoay người vốc một chút nước giếng, nước vẫn trong suốt lạnh lẽo thế này, lạnh đến thấu tâm can.

Nàng mở rộng ngón tay, những giọt nước theo khe hở chảy xuống từng chút từng chút: “Khi còn bé ta không hiểu được suy nghĩ của mẫu hậu, cũng không ở gần bà, ngược lại toàn dành thời gian ở cùng phụ vương. Mẫu hậu chỉ sống một mình trong cung. Trong trí nhớ của ta, bà luôn là người mang vẻ mặt u buồn, đôi lông mày lúc nào cũng nhíu chặt, ánh mắt nhìn ta khi lạnh khi nóng, thật khác với lúc nhìn vào giếng sâu, ánh mắt bà trở nên bình tĩnh hơn. Sau này ta nghĩ, mẫu hậu chắc hẳn muốn chết nhưng lại không cam lòng! Có điều... Cuối cùng bà vẫn qua đời, bởi vì một khi tâm đã chết, người có thể còn sống sao?”

Nàng vỗ vỗ tay, phải đi những bọt nước trong lòng bàn tay mình, quay đầu nhìn Phong Tịch: “Trái tim của phụ nữ rất nhỏ bé, chỉ có thể chứa được một người đàn ông. Còn trái tim của đàn ông lại có thể chứa cả thiên hạ, chứa tiền tài, chứa quyền thế, chứa mỹ nhân... Trong lòng đàn ông muốn chứa nhiều thứ lắm, bởi vì trái tim của họ quá lớn... quá to... Chỉ có một vài phụ nữ vẫn rất khờ, cho rằng đàn ông cũng giống mình, ‘trái tim nhỏ’ chứa một ai đó, đến khi không thể gánh vác nổi ‘trái tim nhỏ’ kia, họ sẽ dâng tặng cả tính mạng của mình!”.

“Nữ nhân, cô muốn vu khống toàn bộ đàn ông trong thiên hạ sao?”. Phong Tịch thò đầu nhìn miệng giếng cổ sâu không thấy đáy, dưới ánh đèn lồng trong đêm tối, mặt nước ngẫu nhiên phát sáng lấp lánh.

“Sao ta dám?”. Phong Tịch cười, sau đó đến gần hần, gần đến mức có thể thấy được nơi sâu kín nhất trong đôi mắt đối phương, thân ảnh phản chiếu lẫn nhau: “Hồ ly đen, trong lòng ôm quá nhiều thứ, sẽ khó giữ vẹn toàn!”.

Nàng nói xong thì lui về sau ba bước, nói tiếp: “Quân nước Hoa sẽ đến đây nhanh thôi, ngươi hãy rời khỏi Bạch Phong Quốc đi, đợi ta đánh lui quân Hoa xong lại mời ngươi đến đây uống rượu ngon, ngắm gái đẹp.”.

“Nữ nhân, ta đang muốn mở mang kiến thức xem Phong Vân Kỳ uy vũ danh chấn thiên hạ là thế nào, sao có thể bỏ đi vào lúc tốt vậy chứ?”. Phong Tịch cười trả lời.

“Phải không?”. Phong Tịch cũng cười nhàn nhạt, ánh sáng trong mắt trở nên lạnh lùng.

“Chẳng lẽ cô cho rằng không phải?”. Phong Tịch hỏi lại, đôi mắt hần vô cùng khó nắm bắt.

“Tùy ngươi thôi, mấy ngày này ta cũng không rảnh tiếp ngươi, tự ngươi kiếm gì đó mà giết thời gian.”. Phong Tịch nói xong xoay người cất bước: “Giống như tôi nay ta phải trở về xem sổ sách, ngươi cũng nghỉ ngơi đi.”

“Ta luôn thích ứng trong mọi tình cảnh, không cần cô bận tâm”. Phong Tịch theo sau nàng rời đi.

*****

Hai ngày sau Phong Tịch vẫn không nhìn thấy Phong Tịch, nghe cung nhân báo nàng vẫn ở trong Thiên Vân Cung, ngoại trừ mỗi buổi sáng đều đến vấn an Phong Vương thì thời gian còn lại đều đóng cửa không ra ngoài. Những cơ thiệp của Phong Vương nghe tin công chúa hỏi cung đến bái phỏng cũng bị nàng phái cung nhân đuổi về. Hần đương nhiên biết vì sao nàng không ra ngoài. Xa nước lâu như vậy, nàng nhất định phải nắm rõ tình hình quốc gia trong vòng hai năm qua, mà khi quân Hoa tới, nàng không thể không chuẩn bị.

Phong Tịch mang thân phận khách quý của công chúa suốt hai ngày nhàn nhã sống trong nội cung không bị ai cản trở, thành ra đã hiểu biết sơ sơ về vương cung của Bạch Phong Quốc.

Bạch Phong Quốc là một quốc gia giàu truyền thống văn hóa nhất trong sáu nước. Chính vì vương phu của quốc chủ Bạch Phong đời thứ nhất là một đại học giả nên các niên đại quốc chủ của Bạch Phong Quốc đều yêu thích văn chương, khiến toàn dân cả nước cũng sùng bái văn chương. Đến đời của quốc chủ Phong Hành Đào, văn thơ tài giỏi, tinh thông âm luật, thi họa xuất sắc, hơn nữa còn có công chúa Tích Vân danh chấn thiên hạ, do đó mới có câu “Văn ở Bạch Phong Quốc”. Bởi vậy hoàng cung Bạch Phong Quốc được thiết kế với phong cách thiên hướng văn nhã, toàn cung điện làm bằng trúc, bố trí thêm vườn tược lâu các, sơn thủy hữu tình, khắp nơi đều mang vẻ thơ mộng, mỗi thứ đều ẩn hiện như một bức tranh.

Cùng là hoàng cung nhưng nếu so sánh giữa Phong Vương Cung và Hoa Vương Cung thì khác biệt lớn nhất chính là sự thanh thuần. Tất cả Hoa Vương Cung đều chạm vàng khắc ngọc, nguy nga tráng lệ không kém gì hoàng cung ở Đế Đô, còn Phong Vương Cung lại có rất ít những vật dụng trang trí xa hoa. Từ ngôi gạch, tường vách cho đến lầu viện nơi này đều không vượt quá lễ chế của vương hầu. Có thể trông Phong Vương Cung không giàu sang phú quý như Hoa Vương Cung, thế nhưng lại hơn hẳn Hoa Vương Cung ở phong thái thanh lịch trang nhã.

Quốc chủ Phong Hành Đào hiện tại là một minh quân, chỉ có điều những tật xấu của văn nhân luôn khiến ông thích nghiên cứu cảm kỳ thi họa, lười việc chính sự. Trong triều đa số cũng toàn những văn thần, khiến các võ tướng có thể ra trận giết địch có lẽ cũng chỉ có mỗi thống soái cầm vệ quân Lý Tiễn. Chính điều này làm nước Bạch Phong rất dễ dàng bị xâm chiếm, đáng tiếc... mười năm trước đã xuất hiện một công chúa tên là Tích Vân. Cô công chúa này đã dẫn đầu năm vạn binh mã Phong Vân kỳ tạo lập cho Bạch Phong Quốc sự yên bình và vị trí vững chắc đứng thứ ba trong ba nước lớn của lục quốc.

“Tích Vân... Phong Tịch...”

Phong Tịch dựa vào cửa sổ Thanh La Cung ngắm ao Thanh Trì ở phía xa xa, trên khuôn mặt tuấn nhã hiện lên một nụ cười đầy thâm ý, đôi mắt hần tựa như đang nghĩ đến điều gì mà phát sáng rực rỡ, làm cho những cung nữ rình trộm hần cũng thẹn thùng đỏ mặt.

Sáng sớm ngày thứ ba, Phong Tức đã đứng bên ngoài Thiên Vân Cung đợi Phong Tịch, hẳn biết hôm nay nàng nhất định sẽ ra ngoài, bởi vì nàng phải đến Hàm Thần Điện tiếp kiến các tướng lĩnh Phong Vân Kỳ. Đối với những người uy danh hiển hách này, hẳn cũng rất muốn gặp mặt!

Lúc cửa cung mở ra, chúng cung nữ và Phong Tịch cùng xuất hiện, Phong Tức vừa thấy không khỏi ngây người.

Hôm nay Phong Tịch mặc vương phục!

Mái tóc dài của nàng được vấn cao lên thành búi theo kiểu quý tộc, đầu đội mào Thủy Đàm Sinh Yên, chính giữa đính một đóa hải đường bằng ngọc trai, hai bên lắt phất những chuỗi ngọc tím dài. Trán nàng vẫn mang mảnh tuyết ngọc ánh trắng, hai bên tai đeo Thương Sơn cẩm thạch. Nàng vận y phục màu đỏ thêu vàng hình Phượng Vũ Cửu Thiên, thắt đai Cửu Không Linh Lung, phía dưới thắt lưng là một dải tua trần châu nhỏ dài. Cổ tay nàng quấn băng tay Vân Thanh Dục Vũ dài một trượng rủ xuống cùng làn váy phía sau, vừa hoa lệ phú quý lại vừa tự nhiên phiêu dật!

Phong Tịch lúc này rất cao quý tao nhã, không chút phấn son, mặt trắng môi đỏ tự nhiên, điểm lệ tuyệt sắc! So với Bạch Phong Tịch áo trắng tóc đen, bình thần tiêu sái đã là hai người hoàn toàn khác nhau!

“Tích Vân bái kiến công tử Lan Tức.”. Phong Tịch dịu dàng cúi đầu nhìn Phong Tức, dáng vẻ hết sức tao nhã khoan thai.

Ngôn từ và hành động như vậy chắc chắn không phải là Bạch Phong Tịch! Trong nháy mắt Phong Tức giật mình ngây ngốc nhưng lập tức khôi phục về tự nhiên, nho nhã khiêm nhường đáp lễ: “Lan Tức cũng bái kiến công chúa Tích Vân.”

Phong Tịch nhợt nhạt cười, nói lễ độ súc tích: “Tích Vân đang muốn qua Hàm Thần Điện, chẳng hay công tử có muốn đi cùng không? Các tướng lĩnh của Phong Vân Kỳ đều hi vọng nhìn thấy phong thái của công tử Lan Tức của Hắc Phong Quốc.”.

“Tức cầu còn không được.”. Phong Tức cũng mỉm cười ung nhả lịch sự.

“Vậy mời.”. Phong Tịch khoát tay chặn lại, làm động tác thỉnh.

“Không dám, công chúa mời đi trước.”. Phong Tức cũng cung kính nhường bộ.

Phong Tịch gật đầu: “Tích Vân sẽ đi trước dẫn đường.”

Dứt lời liền có bốn cung nhân đi lên phía trước, Phong Tịch đi thứ hai, Phong Tức theo sau nàng, cuối cùng là những cung nhân mang theo nghi trượng.

Trong Hàm Thần Điện, toàn bộ các tinh anh của Bạch Phong Quốc đều tề tụ, chờ đợi công chúa Tích Vân.

“Công chúa điện hạ giá đáo!”.

Xa xa ngoài điện truyền đến tiếng cung nhân hét lớn.

Mọi người bên trong lập tức sửa sang y phục, đứng thẳng, cúi đầu khép mắt, yên lặng chờ đợi.

Hai đoàn cung nhân nối đuôi nhau vào, một cung nhân tại cửa điện cao giọng kêu lên: “Công chúa giá đáo!”

Mọi người nhất tề quỳ xuống: “Cung nghênh công chúa!”

Sau đó mọi người nghe thấy tiếng vuốt quần áo, tiếng ngọc bội vang đinh đang và cả tiếng nói nhẹ nhàng mà thanh nhã của Phong Tịch: “Tất cả đứng lên đi.”

“Tạ công chúa điện hạ!”. Mọi người đứng dậy.

Phong Tịch lại vẫy tay, các cung nhân lui ra, khép chặt cửa điện.

“Ta rời xa đất nước đã gần hai năm, không biết các vị tướng quân có mạnh khỏe không?”. Phong Tịch ngồi đoan trang phía trên vương tọa giữa đại điện, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua chúng tướng bên dưới.

“Chúng thần đều khỏe, tạ công chúa quan tâm.”. Chúng tướng cùng đáp.

“Ừm.”. Phong Tịch thân nhiên gật đầu: “Quốc gia ta có thể bình yên đến nay đều nhờ công lớn của chư vị. Tích Vân xin đa tạ các vị.”

“Không dám! Chúng thần là con dân Bạch Phong Quốc, đương nhiên tận trung vì Bạch Phong Quốc!”

“Có lời này của chư vị tướng quân, Tích Vân cũng yên lòng.”. Phong Tịch mỉm cười, sau đó lại nói tiếp: “Chư vị có biết hôm nay ta triệu các vị đến đây là có việc gì không?”

“Thỉnh công chúa chỉ bảo.”. Chư tướng đồng loạt đáp.

“Ta xa quốc hai năm nay không về, chẳng hay các vị tướng quân bình thường có luyện binh không?”

“Bẩm công chúa, thần luôn nghe theo sự giáo huấn của công chúa, một ngày cũng không dám lơ là.”. Một vị tướng tuổi chừng ba mươi, thần thái uy vũ bước ra cúi đầu đáp. Y chính là Tề Thử – người đứng đầu trong lục tướng Phong Vân.

“Tề tướng quân, trước khi ta đi đã phó thác Phong Vân Kỳ cho ngươi, ta tin ngươi không phụ lòng ta.”. Phong Tịch khẽ vuốt cằm.

“Bất cứ lúc nào chúng thần đều có thể tuân mệnh giết giặc!”. Chư tướng trong điện đều đồng thanh.

“Tốt!”. Phong Tịch khen.

“Lần này ta vừa từ Hoa Quốc trở về.”. Phong Tịch đứng dậy chậm rãi bước xuống điện: “Hoa Vương nghe tin quốc chủ của nước ta bệnh nặng, đồng đặc tuyên bố Bạch Phong Quốc không có người, muốn dẫn mười vạn đại quân san bằng nước ta! Chư vị cho phép không?”

“Không!”. Các tướng nhất tề phản đối.

Một tướng lĩnh ước chừng hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi, diện mạo cực kỳ tuấn tú tiến lên từng bước, khom người trước Phong Tịch nói: “Công chúa, Cừu Dung xin chiến! Hoa Quốc bao năm qua không ngừng tấn công biên thành nước ta, mỗi lần đánh nhỏ hay đánh lớn dù chưa gây tổn hại ranh giới quốc gia nhưng lại làm nhiễu loạn biên cảnh, dân chúng không thể sống yên ổn. Bởi vậy Cừu Dung thỉnh công chúa hãy chủ động xuất chiến, kiên quyết tiến công, để chúng không dám xâm phạm biên cảnh nước ta nữa!”.

“Công chúa, lời của Cừu Dung rất có lý!”. Tề Thử cũng cúi đầu: “Nước ta không chủ động khai chiến làm chúng nghĩ Bạch Phong Quốc ta nhát gan sợ sệt, cho nên mới dám kéo quân xâm phạm biên thành! Thử cũng cho rằng nên nghiêm khắc giáo huấn Hoa Quốc một phen, để về sau khi nghe danh đại quân Phong Vân Kỳ ta, chúng sẽ biến sắc!”.

“Hai vị tướng quân đã có hùng tâm như vậy thì bổn cung cũng cho các ngươi biết, lần này nhất định phải khiến mười vạn đại quân Hoa Quốc có đi mà không có về! Diệt trừ hậu hoạn!”. Phong Tịch cảm khái nói.

“Chúng thần chờ lệnh công chúa!”. Chư tướng đồng thanh quát, âm thanh oai hùng vang vọng toàn bộ đại điện.

Phong Tịch khoát tay ra lệnh cho chư tướng im lặng, sau đó đi tới phía đông điện, vén tấm màn, trên tường liền lộ ra một bức địa đồ dài khoảng một trượng.

“Các vị, mời đến xem thử.”

Các tướng quân cùng tiến lên nhìn, phía trên bản đồ đều vẽ rõ ràng chi tiết toàn bộ núi non sông ngòi, đô thành hương trấn của Bạch Phong Quốc.

“Bạch Phong Quốc ta mặc dù không rộng lớn như Hoàng Quốc và Hắc Phong Quốc nhưng lại có đến hai mươi tòa thành trì, rộng hai ngàn hai trăm dặm, cũng đứng thứ ba trong lục quốc. Tuy Hoa Quốc được xưng tụng là quốc gia giàu nhất trong sáu nước, nhưng theo những gì ta quan sát được khi đi du lịch thì quốc lực và binh lực của nước này không thể sánh với Hoàng Quốc và Hắc Phong Quốc. Hai mươi vạn đại quân Kim Y Kỳ chẳng qua là hữu danh vô thực, bọn chúng dựa vào vàng mà vây thành, đầm thũng lớp vàng kia, chúng sẽ không còn gì đáng ngại nữa.”.

“Quốc gia của ta phía tây giáp ngoại tộc Sơn Ưng, phía bắc giáp Hắc Phong Quốc, phía đông cận Đế Đô, phía nam giáp Hoa Quốc, còn đông nam lại tiếp giáp Hoàng Quốc.”. Ngón tay mềm mại của Phong Tịch chỉ lên địa đồ, sau đó chỉ về thành Lương tiếp giáp Hắc Phong Quốc, ánh mắt thuận tiện liếc sang Phong Tức đang ngồi im lặng trên ghế, trầm ngâm thật lâu sau rồi mới nói tiếp: “Tề tướng quân, đem năm ngàn Tật Phong Kỳ của Phong Vân Kỳ đang trú tại thành Lương trở về, chỉ để lại quân giữ thành thôi. Quân đang đóng tại thành Kế tiếp Sơn Ưng không đổi, tại thành Lương gần Đế Đô không đổi. Còn tại thành Yên kế Hoàng Quốc thì phải thêm năm ngàn quân Phong Vân Kỳ đến đó, Bao Thừa, ngươi lãnh binh đi trước đi.”

“Rõ!”. Một tướng quân cao lớn như thiết tháp đáp.

“Còn lại binh lực ta sẽ để dành công chiến với bọn quân Hoa cuồng vọng! Chẳng hay chư vị tướng quân có ý kiến gì không?”

“Công chúa, lần này Hoa Vương dẫn mười vạn đại quân đến tất sẽ đi qua đại đạo, vòng qua núi Quả, sau đó đến thành Lệ nước ta!”. Tề Thử bước lên trước vẽ ra lộ tuyến hành quân của quân Hoa.

“Thành Lệ... Phía sau thành Lệ là thành Dương bên trái, thành Nguyên bên phải, chính giữa là thành Kỳ...”. Phong Tịch nhìn bản đồ, ngón tay chỉ vào những tòa thành này.

Tu Cừu Dung cũng nhìn bản đồ, sau đó nhíu mày nói: “Công chúa, thành Lệ là thành nhỏ, vật tư căn cốt, thành trì cũng không kiên cố như thành Kỳ. Thần từng nghe nói Hoa Vương đã chế tạo thành công hỏa pháo, nếu mười vạn đại quân tới lại cộng thêm hỏa pháo, sợ là khó thủ thành!”

“Ừm... Lời này của Cừu Dung rất đúng.”. Phong Tịch liếc Tu Cừu Dung một chút, ánh mắt lại rơi vào tấm bản đồ, đầu ngón tay điểm nhẹ trên ký hiệu thành Lệ: “Thành Lệ không tiện thủ... Vậy thì... Từ Uyên tướng quân, đưa toàn bộ dân chúng thành Lệ đến thành Dương và thành Nguyên!”. Nàng vừa dứt lời liền nhìn về phía một tướng lĩnh về mặt trầm tĩnh khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi.

“Rõ! Công chúa.”. Từ Uyên cúi đầu đáp.

“Công chúa muốn tử chiến với quân Hoa tại Vô Hồi Cốc giữa thành Lệ và thành Kỳ?”. Tu Cừu Dung đột nhiên hỏi.

Phong Tịch quay đầu quan sát Tu Cừu Dung, tán thưởng hẳn: “Cừu Dung, ta từng nói tương lai ngươi sẽ là đại tướng quân Bạch Phong Quốc, xem ra ta

không nhìn lắm.”

Tu Cửu Dung được khen nên khuôn mặt tuấn tú hơi đỏ lên, ngẩng đầu thấy Phong Tịch thì lập tức cúi đầu: “Công chúa quá khen, Cửu Dung vô cùng xấu hổ.”

Phong Tịch cười nhẹ, sau đó chỉ vào Vô Hồi Cốc rồi nói: “Xung quanh cốc có rất nhiều rừng cây và núi non trùng điệp, quân ta ẩn thân trong đó, hỏa pháo của Hoa Quốc sẽ giảm lực sát thương, hơn nữa cũng tránh hao tổn thành trì!”

Một tướng lĩnh vạm vỡ, tướng mạo xấu xí tiến lên chỉ vào thành Lương: “Công chúa thu toàn bộ Tật Phong Kỳ tại thành Lương về sao? Vạn nhất Hắc Phong Quốc nhân cơ hội này xâm lược thì...”

Phong Tịch nghe vậy vẩy vẩy tay: “Trình Tri thật lo lắng chu toàn, chỉ có điều thống soái của Mặc Vũ Kỳ là công tử Lan Tức đang làm khách tại Bạch Phong Quốc ta, cũng đang ngồi trong điện này, ta nghĩ công tử Lan Tức hẳn sẽ không thừa dịp gây khó xử cho Bạch Phong Quốc.”

Nói đến đây nàng quay đầu nhìn về phía người vẫn đang ngồi im lặng bên vương tọa: “Công tử Lan Tức, ngài nói có phải không?”

Chư tướng nhất loạt quay lại nhìn vị công tử áo đen kia, từ lúc đầu khi họ thấy hắn thì không khỏi cảm thấy kỳ quái, chỉ là công chúa không lên tiếng nên không ai dám tự tiện hỏi han.

“Công chúa tín nhiệm Lan Tức như vậy, Lan Tức không dám để người thất vọng.” Phong Tức đứng dậy khẽ cúi đầu đáp.

“Công chúa, quân ta ở Vô Hồi Cốc quyết chiến với quân Hoa, chẳng lẽ lại dăng không thành Lệ cho quân Hoa?”. Một vị tướng lĩnh dáng người trung bình hỏi.

“Không!”. Phong Tịch liếc nhìn y, trên mặt hiện lên ý cười lạnh lẽo: “Ở thành Lệ này, ta sẽ đem tất cả những gì Bạch Phong Quốc phải chịu đựng bao năm qua trả cho quân tiên phong nước Hoa, cũng nhắc nhở Hoa Vương một chút!”

“Công chúa! Công chúa!”.

Bỗng nhiên ngoài điện truyền đến tiếng hô to của Bùi tổng quản.

Phong Tịch nhíu mày, tim chợt đập nhanh, lập tức trầm giọng gọi: “Vào đi!”

Cửa điện đẩy ra, Bùi Cầu chạy vào, vừa vào điện đã quỳ rạp xuống đất: “Công chúa, đại vương... Đại vương ngài...”

Trong điện trở nên yên lặng, mọi người đều hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Ta biết rồi, người về trước đi.”

Thật lâu sau mới nghe thanh âm Phong Tịch bình tĩnh vang lên phá tan bầu không khí yên lặng này.

“Dạ.”. Bùi Cầu lui ra.

“Tu tướng quân.”. Phong Tịch kêu.

“Có Cửu Dung! Xin công chúa phân phó!”. Tu Cửu Dung khom người tiến lên lĩnh mệnh.

“Từ bây giờ ngươi sẽ phụ trách bảo vệ Phong Đô, trong và ngoài hoàng cung đều phải trấn giữ nghiêm ngặt, không có lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được phép ra vào! Nếu có người cố tình vi phạm, bắt hắn lại để ta xử trí!”. Phong Tịch lạnh giọng ra lệnh.

“Rõ!”

“Tù tướng quân.”

“Có!”

“Việc của thành Lệ giao cho ngươi.”

“Rõ, Từ Uyên nhất định không phụ lời căn dặn của công chúa!”

“Tề tướng quân.”

“Có!”

“Ta muốn Phong Vân Kỳ luôn sẵn sàng chờ lệnh!”

“Rõ!”

“Lâm tướng quân, Trình tướng quân.”

“Có!”

“Truyền vương lệnh cho các tướng thủ thành, không cần hồi đô, bảo bọn họ ở yên đợi lệnh, mỗi người tự làm tốt chức vụ của mình!”

“Rõ!”

“Chỉ vậy thôi, những việc khác... Chờ ta quyết định!”

“Rõ! Cung tiến công chúa!”. Mọi người nhất tề quỳ xuống.

Phong Tịch bình tĩnh tiêu sái bước ra đại điện, vừa đến cửa điện nàng lập tức đi về phía Anh Thọ Cung, bước chân không nhanh không chậm nhưng đã bỏ xa chúng cung nhân viên đằng sau.

Những tiếng khóc than vang vọng bên trong Anh Thọ Cung.

Phong Tịch đi vào trong liền nhìn thấy một đám cơ thiếp của Phong Vương khóc lóc thảm thiết.

“Công chúa giá đáo!”.

Lời vừa nói ra, tất cả tiếng khóc đều dừng lại, mọi người nhìn thấy Phong Tịch thì tự động nhường đường, để Phong Tịch đến gần bên giường Phong Vương.

Trên ngự sàng, Phong Vương đã nhắm mắt, khuôn mặt ông bình yên, thanh thần ra đi, tựa như không còn gì tiếc nuối.

Phong Tịch quỳ xuống trước giường, nắm lấy đôi tay lạnh như băng của Phong Vương, thấp giọng gọi một tiếng: “Phụ vương.”

Nhưng Phong Vương vĩnh viễn không thể trả lời nàng nữa.

Phong Tịch gắt gao cầm lấy đôi bàn tay cứng ngắt của ông, dùng sức cọ sát, không có phản ứng, cũng không còn tình cảm ấm áp!

Rốt cục, Phong Tịch cũng buông tay của Phong Vương ra, ngơ ngác nhìn khuôn mặt ông. Phía sau lưng nàng vang lên tiếng khóc òi nức nở.

Nâng giờ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve đôi mắt của Phong Vương, hai vai run rẩy, lúc này mặc dù nàng có nội lực thâm hậu nhưng các cơ thiếp phía sau cũng có thể nghe thấy hơi thở của nàng, thật lâu sau, nàng mới đứng dậy.

“Bùi tổng quản.”. Thanh âm nàng trở nên khàn khàn.

“Có lão nô.”. Bùi Cầu tiến lên.

“Hậu sự của quốc chủ giao toàn quyền cho người, nhưng có ba điểm người cần phải nhớ rõ.”. Phong Tịch cất giọng lạnh lùng, nàng xoay người quan sát lão cung nhân trước mặt, hai tròng mắt ông tựa như vừa ngâm trong nước, lộ ra tia sáng vô cùng băng lãnh.

“Xin công chúa căn dặn.”

“Thứ nhất, vương quan của quốc chủ chuyển vào Hàm Lộ Cung, dùng hãn ngọc nghìn năm trong cung bảo quản, đợi một tháng sau mới phát tang.”

“Thứ hai, nội trong một tháng này, người trong cung không có lệnh của ta thì không được phép xuất cung. Kẻ nào vi phạm cung quy áp giải vào đại lao, bảm bảo lại để ta xử trí.”

“Thứ ba, trong lúc quốc tang, tất cả mọi người trong cung phải nghiêm khắc chấp hành cung quy quốc pháp, nếu có bất kỳ ai thừa cơ làm loạn, đưa vào pháp đình cho ta!”

“Nghe rõ chưa?”. Thanh âm Phong Tịch trầm thấp mà lạnh lẽo.

“Lão nô tuân lệnh!”. Bùi Cầu bị đôi mắt rét buốt của Phong Tịch đảo qua, chỉ cảm thấy thân thể run lên, vội vàng lên tinh thần.

“Về phần các vị phu nhân...”. Ánh mắt Phong Tịch lại quét về phía nhóm cơ thiếp đang khóc sụt sùi trong điện, giọng nói ôn hòa mang theo sự uy nghiêm: “Mời các vị ở lại tĩnh dưỡng, chịu tang cho phụ vương trong tháng này.”

Phong Tịch dời bước đi ra ngoài điện, đi tới cửa thì chợt quay đầu liếc nhìn những phụ nữ kia. Có một số người tuổi đã cao, có một số người vẫn còn thanh xuân, nhan sắc thùy mị, trong lòng nàng khe khẽ thở dài: “Một tháng sau, muốn đi hay ở, bản cung cho các người tự lựa chọn.”

Trong vương cung Bạch Phong Quốc có một tòa Đạp Vân Lầu cao nhất hoàng cung, lên đến mái lầu thì có thể nhìn thấy toàn bộ Phong Đô.

Đang lúc hoàng hôn, nắng chiều ngã về đằng tây, trải lên một màu đỏ ửng khắp bầu trời. Người đứng trên Đạp Vân Lầu cao ngất, quanh thân bao phủ một tầng ráng hồng, ở giữa trời chiều vừa diễm lệ lại vừa cô độc.

Phong Tịch đứng dựa vào lan can trên Đạp Vân Lầu, kiễng chân ngắm mặt trời từ từ khuất sau dãy núi, chỉ còn lộ một nửa ánh dương quang chiếu rọi vào khuôn mặt nàng. Bóng chiều tà xâm nhập vào con ngươi dờ dẩn, mông lung, che đi lớp băng mỏng nhẹ sâu kín trong ánh mắt. Thế nhưng nàng chẳng thấy có chút ám áp nào, chiếc bóng vẫn trải ngược dài trên mặt đất hiu quạnh đến đau thương!

“Cô còn muốn đứng đây bao lâu nữa? Mọi người trong cung đều đang phập phồng lo sợ, sợ cô lơ đãng nhảy từ trên đó xuống.”

Phong Tịch dựa vào lan can cầm thạch dưới lầu, ngẩng đầu lên hỏi nàng.

“Ta xuống đây!”. Phong Tịch bỗng nhiên vươn người nhảy xuống. Nàng nhảy từ tòa lầu cao hai mươi trượng xuống.

“Nữ nhân, cô điên rồi!”

Phong Tịch thấy thế không khỏi lăm bầm mắt, vừa vặn cũng không tự chủ được bay lên không trung, hai tay duỗi ra đón lấy Phong Tịch. Có điều lực đạo rơi của Phong Tịch quá lớn, dù tiếp được nhưng hấn cũng rơi theo nàng. Chỉ thấy sắp ngã xuống đất cùng nhau, hấn tự nhủ chả biết sẽ chết hay là tàn phế.

“Ta cũng điên rồi! Lại làm chuyện ngu xuẩn thế này!”. Phong Tịch thở dài, hai tay theo bản năng ôm lấy người trong lòng, cúi đầu nhìn nàng, nở một nụ cười nhẹ: “Nữ nhân, cô sử dụng hết bản lĩnh thật sự cũng không giết được ta, chẳng lẽ muốn dùng cách này mưu sát ta sao?”

“Hồ ly đen, nguoi sợ chết không?”

Vừa nghe thấy lời nàng nói, Phong Tịch cảm thấy bên hông căng thẳng, thân thể dừng lại.

Bạch lăng trong tay áo Phong Tịch bay ra, quán lấy lan can trên lầu ba, tay trái nàng bắt lấy bạch lăng, tay phải nắm thắt lưng của hấn, hai người treo lơ lửng trên lan can.

Phong Tịch vừa chạm đất, hai tay liền giơ lên muốn ném Phong Tịch xuống đất, ai ngờ Phong Tịch đã sớm cảnh giác, phi thân lên, nhẹ nhàng đáp xuống.

“Nữ nhân, cô muốn đi theo phụ vương của cô à?”

“Nhảy xuống lầu cũng giống như đang bay lượn, cảm giác thật thoải mái!”. Phong Tịch ngẩng đầu nhìn Đạp Vân Lầu, thản nhiên trả lời.

“Sau này muốn ném thử cảm giác đó nữa thì mời lên đỉnh núi Thương Mang!”. Phong Tịch nói xong xoay người rời đi.

“Lan Tức Công Tử.”.

Phong Tịch gọi hấn lại, thanh âm bình tĩnh rõ ràng.

Phong Tịch dừng lại quay đầu.

“Nguoi... sở dĩ nguoi kết bạn với ta mười năm, sở dĩ theo ta đến Bạch Phong Quốc, sở dĩ nguoi không muốn rời đi... Thậm chí... sở dĩ nguoi... không lấy Hoa Thuần Nhiên, chẳng phải là vì muốn đội quân Phong Vân Kỳ sao?”. Ánh mắt Phong Tịch sáng như tuyết như kiếm, gắt gao nhìn thẳng Phong Tịch.

“Vậy hả?”. Phong Tịch cup mắt, không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ cười cười hỏi lại.

“Ta có thể cho nguoi!”. Phong Tịch vung tay lên, bạch lăng bay về tay áo. Nàng đến gần Phong Tịch, nhìn hấn không chớp mắt, vẻ mặt lúc này trang trọng nghiêm túc: “Năm vạn quân Phong Vân Kỳ cùng với toàn bộ Bạch Phong Quốc, ta đều có thể tặng nguoi vô điều kiện!”.

Phong Tịch nghe vậy mỉm cười, hấn xoay người, ngẩng đầu nhìn Đạp Vân Lầu cao cao, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói: “Cái lý do này thật không chèn vào đâu được... Đường như chẳng có... điểm nào không đúng!”.

Phong Tịch nhìn bóng dáng hấn cười cười.

Giờ khắc này, hai người tựa hồ đều có chút bất lực, có chút mệt mỏi.

“Dựa theo tổ chế, ba ngày sau ta sẽ kế vị ngôi vương. Mà đại quân tiên phong của Hoa Quốc mười ngày sau sẽ đến thành Lệ, nội trong một tháng ta nhất định đánh lui quân Hoa! Mà một tháng sau...”

Phong Tịch nhìn về tây phương, muốn nắm bắt nhất ánh tà dương cuối cùng của hư vô, rốt cuộc chỉ còn lại một màu đỏ thẫm.

“Một tháng sau ta sẽ lấy thân phận nữ vương Bạch Phong Quốc chiếu cáo thiên hạ, Bạch Phong Quốc và Hắc Phong Quốc ký kết hiệp ước đồng minh, tuyên thệ đồng thể! Khi đó nếu nguoi muốn hạ màn để chinh chiến thiên hạ, ta sẽ hai tay dâng Phong Vân Kỳ cho nguoi.”

Phong Tịch nói xong tức khắc xoay người trở về Thiên Vân Cung.

“Vì sao?”. Phong Tịch chợt ở phía sau hỏi nàng.

Phong Tịch dừng chân, vẫn không quay đầu, trầm mặc một lát rồi mới đáp: “Người muốn thì ta cho, thế thôi.”

“Tích Vân công chúa.”

Phong Tịch đi không đến một trượng, sau lưng lại vang lên thanh âm của Phong Tức.

“Hiện nay quân Hoa đã sẵn sàng tới khai chiến với Bạch Phong Quốc, Hoàng Triều quyết sẽ không khoanh tay đứng nhìn, khi thời cơ đến hẳn chắc chắn sẽ phái Tranh Thiên Kỵ tham chiến đoạt lấy Bạch Phong Quốc. Mà nếu lúc này Hắc Phong Quốc ở phía bắc cũng gia nhập chiến tranh, Bạch Phong Quốc của cô hai mặt thụ địch, Phong Vân Kỵ dù hùng mạnh đến đâu thì đất nước cũng chỉ còn con đường bại vong.”

Nói đến đây hẳn dừng lại một chút, sau đó mới tiếp lời: “Cô bất quá cũng lấy Phong Vân Kỵ làm mồi nhử để ta cam kết rằng Hắc Phong Quốc sẽ không xuất binh đánh Bạch Phong Quốc, cô sẽ không phải lo nghĩ, chỉ toàn lực ứng phó từ chiến với hai quân Hoa, Hoàng, bảo toàn Bạch Phong Quốc của cô!”

Phong Tức đi tới phía sau Phong Tịch, hai tay đặt lên bả vai nàng, xoay người nàng lại, chỉ thấy khuôn mặt không chút biểu cảm của nàng, đôi mắt lóe lên quang mang lạnh đậm.

“Ta biết cô vẫn luôn xem thường ta, xem thường ta tìm mưu tính kế, xem thường ta lừa gạt thể nhân, xem thường ta tâm cơ thâm trầm, chỉ là... Bây giờ cô có khác gì ta? Cô cao thượng hơn ta ư? Chẳng qua cô chỉ đang toan tính kế hoạch, làm sao để có lợi cho đôi bên thôi.”

Phong Tức rút đi nụ cười ung dung trên mặt, giọng nói chuyển thành lạnh lùng nghiêm nghị, đôi mắt giá rét như kim châm.

“Lan Tức công tử, ở trong cái thế giới này, đứng tại vị trí này, có ai sạch sẽ không dơ bẩn đâu?”. Phong Tịch mở miệng bình tĩnh đáp, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao. Lúc này sắc trời đã vô cùng âm đạm, một tấm màn đen đang nhẹ nhàng phủ xuống nhân gian: “Một Bạch Phong Tịch sạch sẽ chỉ tồn tại trong chốn giang hồ.”

Nói xong nàng quay đầu đi, để lại Phong Tức phía sau nhìn bóng dáng của nàng. Hắn nắm chặt hai bàn tay thành quyền, thật lâu sau mới thở dài một hơi, cũng xoay người trở về Thanh La Cung. Trong lòng hắn hốt nhiên nặng nề, rõ ràng vừa nãy Phong Tịch đã hứa hẹn sẽ giao Bạch Phong Quốc cho hắn, đây là chuyện vui thế nào, nhưng vì sao hắn vẫn chẳng thể nào hưng phấn nổi?

Ngày mười lăm tháng tư năm thứ mười bảy.

Công chúa Tích Vân của Bạch Phong Quốc kế vị ngôi vương tại Tử Anh Điện của Phong Vương Cung. Đây là vị nữ vương thứ hai trong lịch sử Bạch Phong Quốc.

Vương của các quốc gia khi kế vị vốn phải soạn quốc thư trình báo Hoàng Đế, thế nhưng gần mười năm nay các nước chư hầu đều lờ đi Kì Đế, không triều kiến cũng không tiến cống. Các quân chủ đều tự cho mình là vua của quốc gia, cho nên đã miễn đi lễ này. Chỉ có Phong Tịch khi kế vị lại viết quốc thư phái người đặc biệt trình báo với Kì Đế, đồng thời còn phát chiếu thông cáo thiên hạ...

Ngày mười tám tháng tư năm thứ mười bảy, tại Tử Anh điện.

Đây là lần đầu tiên tân vương kế vị lâm triều, Phong Tịch mặc huyền phục của vương, đầu đội vương miện hồng ngọc khảm một trăm sáu mươi tám viên trân châu Nam Hải, ngồi cao cao tại thượng trên vương tọa. Nàng nhìn xuyên qua những dải ngọc châu rủ xuống vương miện, trông về những thần tử đang ba quỳ chín vái yết kiến nàng dưới điện kia, nghe âm thanh bọn họ cung chúc vang vọng toàn bộ đại điện, bất giác có chút thấu hiểu vì sao Hoàng Triều, Phong Tức lại mê muội tranh đoạt thiên hạ đến thế! Cảm giác đứng trên vạn người thật sự khiến người ta lâng lâng khó tả!

“Có việc thì tấu, không có bãi triều!”. Tiếng hô của nội thị vang vọng trong đại điện.

“Thần Lý Tiễn có việc khai tấu.”. Một võ tướng bước ra khỏi hàng lên tiếng.

“Nói”. Phong Tịch trầm tĩnh bảo.

“Sáng nay thần nhận được tin cấp báo, Hoa Vương dẫn mười vạn đại quân tiến về biên cảnh Bạch Phong Quốc nước ta, xin vương định đoạt!”.

Lời vừa nói ra, chúng triều thần ồ lên.

“Lý tướng quân, quân Hoa hiện giờ cách biên cảnh bao xa?”. Phong Tịch cũng không hoảng không vội hỏi.

“Quân tiên phong ước chừng lộ trình còn khoảng bảy ngày.”

“Biết rồi, ông lui xuống trước đi.”.

“Vâng!”

Lý Tiễn mới lui ra mà đám triều thần đã xôn xao nghị luận, bất chấp chuyện vương còn đang ngồi trên đại điện. Có kẻ sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, có người khe khẽ nói nhỏ với nhau, không ngừng ngẩng đầu lên nhìn trộm người ngồi trên vương tọa kia, muốn moi ra sự hoảng loạn trên gương mặt vị nữ vương trẻ tuổi.

Phong Tịch nhìn xuống quần thần dưới điện, trong lòng nở một nụ cười lạnh. Phụ vương ngày thường đều tập trung vào cảm kỳ thi họa tranh hoa đồ cổ, lại thêm Bạch Phong Quốc trong vòng năm mươi năm nay chưa từng có náo động, ngoài việc không chủ động xuất binh với nước khác thì Bạch Phong Quốc tương đối yên ổn hơn so với năm nước còn lại. Thế nhưng an nhàn lâu thì lại nuôi dưỡng ra những loạn thần chỉ biết ăn nằm hưởng thụ, may mà... may mà vẫn còn vài người có thể sử dụng được!

“Các vị đại nhân đều nghe thấy rồi chứ?”. Giọng nói thanh u của nàng áp chế những tiếng thì thầm kia.

“Chúng thần đều đã nghe thấy.”. Chư thần cùng đồng thanh kêu.

“Vậy các vị có cao kiến gì không?”

Lời vừa nói ra, phía dưới liền trở nên im lặng.

“Thế nào? Các vị đại nhân đều già cả cảm mồm rồi hay sao?”. Thanh âm Phong Tịch lạnh đi vài phần.

“Thần cho rằng vẫn nên nghị hòa để tránh cho dân chúng nước ta chịu khổ.”. Một gã đại nhân tuổi chừng năm mươi, có ba cọng râu dài nói.

“Hả? Nghị hòa? Xin hỏi Hưởng đại nhân muốn nghị hòa như thế nào?”. Phong Tịch ôn hòa lễ độ hỏi.

“Quân Hoa cậy thế tiến đánh chẳng qua muốn có thêm vài thành trì và vàng bạc, vậy nước ta cứ đem ba thành: thành Dương, thành Nguyên, thành Lệ đưa cho chúng, lại thêm mười vạn kim điệp nữa, như thế thần nghĩ Hoa Vương chắc chắn sẽ lui quân.”. Hưởng đại nhân gật gù đắc ý đáp.

“Ồ...”. Phong Tịch không vui không giận, kéo dài giọng nói, sau đó hỏi tiếp: “Xin hỏi các vị đại nhân có đồng ý với lời của Hưởng đại nhân không? Còn có đề nghị nào khác không?”

“Thần cho rằng chấp nhận nghị hòa cũng được, cắt thành cũng được nhưng không cần thiết tặng mười vạn kim điệp.”

“Thần cho rằng không thể cắt thành, dâng hai mươi vạn kim điệp đi.”

“Thần cho rằng với mười vạn cấm vệ quân của Bạch Phong Quốc và oai danh của Phong Vân Kỳ, có thể đánh với Hoa Quốc một trận thôi.”

“Thần cho rằng trước tiên có thể chiến, nếu bại thì lại nghị hòa.”

...

Phong Tịch nghe tiếng tranh luận dưới điện, trong lòng cảm khái không thôi, nếu bản thân mình là một vương giả chưa từng bước chân ra khỏi cửa cung thì sẽ thế nào? Phải chăng sẽ mặc cho đám người này nói gì nghe nấy, nói gì làm nấy?

Nhìn phía dưới đã bàn gần xong, nàng liếc mắt sang nội thị đứng hầu bên cạnh, nội thị hiểu rõ, ho khan một tiếng sau đó lạnh lùng quát: “Yên lặng!”

Quần thần đột nhiên nhớ lại mình đang ở đâu, lập tức không dám lên tiếng nữa.

“Lý tướng quân, ông cho rằng nên làm thế nào?”. Phong Tịch hỏi vị Lý Tiễn vừa mới lui ra sau.

Người này tuổi chừng bốn mươi, dáng người không cao lớn nhưng lại khỏe mạnh cường tráng, võ nghệ cao cường, là vị thống lĩnh của mười vạn cấm vệ quân. Trước đây Phong Vương cực kỳ tín nhiệm ông, mười lăm năm trước ông đã đánh một trận thành danh với Hoa Quốc, cũng là một tướng lĩnh nổi danh thiên hạ.

“Lý Tiễn nguyện lĩnh cấm vệ quân đi thành Lệ, chiến đấu với quân Hoa, nhất định không cho quân Hoa bước vào thành nửa bước!”. Lý Tiễn trầm giọng nói.

“Cuối cùng cũng có người nói tiếng người!”. Phong Tịch lạnh lùng cười nhẹ khiến toàn bộ bá quan dưới điện sợ run cả người.

Khi Phong Vương còn tại thế, tất cả mọi người trong Bạch Phong Quốc đều biết rõ vị vương chân chính là công chúa Tích Vân!

Phong Vương từng chính miệng khen: Tích Vân là người văn võ toàn tài, văn có thể trị thế, võ có thể an bang!

Công chúa Tích Vân mười tuổi đã làm một bài ‘Luận cảnh thái thập sách’ áp đảo trạng nguyên năm đó, mười lăm tuổi làm ‘Luận vi chính’ trình bày rành mạch rõ ràng phương pháp trị thế, đạo lý sắc bén, chỉ một lời mà nói trúng chỗ quan trọng! Sau đó nàng lại làm ra ‘Bát hành thi’, ‘Tập hoa từ’ là tập thơ các nữ tử khuê các rất yêu thích, người người đều thuộc lòng.

Mà nói đến võ, mọi người không khỏi đỏ mặt hôi hám, nhớ lại công chúa Tích Vân năm mười hai tuổi từng một kiếm chặt đứt đại đao Long Hoàn của đại tướng quân Lý Tiễn. Năm mười bốn tuổi dùng bạch lăng dài ba trượng độc chiến năm trăm danh tướng sĩ, kết quả là toàn bộ binh khí trong tay năm trăm tướng sĩ đều bị bạch lăng cuốn lên vũ đài. Lại càng không nhắc đến một tay nàng đã sáng lập nên Phong Vân Kỳ, uy danh của bất kỳ vị tướng nào trong Phong Vân Kỳ hiện nay cũng đều đứng trên đại tướng quân Lý Tiễn!

Phong Vương đều hoàn toàn nghe lời của công chúa Tích Vân. Người chân chính quyết định những kế sách của Bạch Phong Quốc từ lâu đã là công

chúa điện hạ. Nếu không phải công chúa không ở trong cung, vương vị này có lẽ đã sớm là của nàng từ mấy năm trước.

“Phùng đại nhân.”

Khi mọi người đang đỏ mặt mồ hôi lạnh, Phong Tịch bỗng nhiên cất tiếng gọi.

Giây lát sau, có một giọng nói già nua khàn khàn nhưng khí tức mạnh mẽ đáp: “Thần Phùng Kinh xin nghe.”

“Ngủ đủ chưa?”. Phong Tịch cười như không cười nhìn vị nguyên lão đã trải qua ba triều đại đang nhắm mắt dưỡng thần, đặt mình bên ngoài vòng tranh luận.

“Thần đã ngủ từ giờ Dậu hôm qua đến giờ Thìn hôm nay, cảm tạ vương quan tâm, thần ngủ đủ rồi.” Phùng Kinh nghiêm trang đáp.

“Vậy thì tốt.”. Phong Tịch cười nhạt gật đầu, sau đó thanh âm chợt trầm xuống: “Phùng Kinh nghe chỉ!”

“Thần xin lắng nghe!”. Phùng Kinh tiến lên ba bước, quỳ xuống đại điện.

“Khi quân Hoa đến, bốn vương sẽ thân chinh đến thành Lệ, lệnh cho ông giám quốc trong thời gian bốn vương vắng mặt, dẫn dắt triều chính, bách quan lúc đó sẽ nghe hiệu lệnh của ông, nghe rõ chưa!”. Phong Tịch nói ngắn gọn mạnh mẽ.

“Thần tuân chỉ!”. Phùng Kinh lĩnh mệnh.

“Mười vạn cấm vệ quân, Lý Tiễn ngời mang năm vạn đến thành Yên trước.”

Lý Tiễn ngừng một lúc, sau đó cúi đầu đáp: “Thần tuân chỉ!”

“Tạ tướng quân.”

“Có thần!”. Một lão tướng gương mặt đầy nếp nhăn tiến lên.

“Năm vạn cấm vệ quân khác do ông thống lĩnh, bảo vệ Phong Đô, không cho phép bất kỳ kẻ nào ra vào vương cung, cho đến khi bốn vương quay về!”

“Thần tuân chỉ!”

“Tướng lĩnh Phong Vân Ky!”

“Có chúng thần!”. Phong Vân ky ngoại trừ Bao Thừa đã lĩnh mệnh đến thành Yên và Từ Uyên đến thành Lệ trước thì chúng tướng Tề, Tu, Lâm, Trình đều tề tụ đầy đủ.

“Theo ta tới thành Lệ!”

“Rõ!”. Âm thanh trả lời vang vọng khắp đại điện.

“Ừm”. Phong Tịch gật đầu, sau đó lại nhìn về phía các đại thần khác, giọng nói trở nên lạnh lùng: “Còn các vị đại nhân khác, xin hãy an vị với chức vụ của mình! Không được tạo ra bất kỳ tin đồn nào làm náo loạn nhân tâm! Nếu không, đợi sau khi bốn vương trở về, ta sẽ dùng quân pháp xử trí.”

Lời vừa nói ra, chúng nhân vừa đỏ mặt mồ hôi lạnh lại tiếp tục cảm thấy sợ hãi.

Dùng quân pháp xử trí.

Nghĩ đến quân pháp của Phong Vân Ky... mồ hôi lại túa ra ướt đẫm quần áo!

“Không còn việc gì nữa thì bãi triều.”. Phong Tịch nhàn nhạt phân phó.

“Bãi triều!”. Giọng nói của nội thị vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bạch Phượng tái hiện

Ngày mười chín tháng tư năm thứ mười bảy.

Phong Tịch dẫn bốn vạn năm ngàn quân Phong Vân Kỳ đến thành Lệ.

Ngày hai mươi ba.

Phong Tịch đến thành Kỳ, để lại ba vạn năm ngàn quân Phong Vân Kỳ.

Ngày hai mươi lăm tháng tư năm thứ mười bảy.

Phong Tịch trở lại thành Lệ.

Trong thư phòng tại dinh thự trong thành Lệ, Phong Tịch ngồi ngay ngắn tại bàn nhìn tám bản đồ được trải ra trước mặt.

“Cộc cộc.”. Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Năm người Tề, Từ, Lâm, Trình, Tu lần lượt tiến vào.

“Vương triều chúng thần đến có chuyện gì ạ?”. Tề Thử hỏi.

“Các người lại đây.”. Phong Tịch chỉ vào một điểm trước thành Lệ trên bản đồ: “Quân tiên phong của Hoa Quốc sẽ đến vào chiều mai hoặc sáng hôm sau. Ta định tặng bọn chúng một món quà gấp mặt.”

“Vương định làm gì ạ?”. Tu Cửu Dung lên tiếng hỏi.

“Nơi này là Ngật Sơn, là đường quân Hoa phải đi qua. Ngọn núi này không cao không hiểm, lại ít có cây rừng, nếu ả nấp sẽ dễ bại lộ hành tung, quân Hoa nhất định cho rằng ta không dám bố trí mai phục.”. Đầu ngón tay của Phong Tịch chỉ vào Ngật Sơn, cười nhàn nhạt đầy suy tính.

“Nhưng dưới chân núi có một con đường rộng chừng ba thước.”. Tề Thử cũng chỉ vào bản đồ nói.

“Đúng vậy.”. Phong Tịch gật đầu khen ngợi: “Đại quân của chúng khi qua đoạn đường chật hẹp này tất phải đi với tốc độ rất chậm. Mà nếu muốn quay lại thì càng khó hơn, thế nên...”

Phong Tịch nhìn về phía Tu Cửu Dung: “Cửu Dung, người mang năm trăm người chia nhau ra đứng tại đây... đây... đây... và đây...”. Ngón tay nàng liên tục chỉ trên bản đồ: “Đội ba vạn quân tiên phong Hoa Quốc tới, hãy chia cắt chúng thành từng nhóm. Nhớ kỹ, chỉ cần cảnh cáo chúng, không được liều chiến! Rõ chưa?”

“Cửu Dung hiểu ạ!”. Tu Cửu Dung khom người đáp.

“Hoa Quốc cậy thế đông người, chúng ta sẽ dập tắt nhuệ khí của chúng.”. Đôi mắt Phong Tịch phảng phất một luồng gió lạnh lẽo, sau đó nàng nhìn sang Tề Thử: “Tề tướng quân, truyền lệnh ba quân, đêm nay trừ việc canh phòng, toàn quân nghỉ ngơi.”

“Rõ!”

“Từ tướng quân, dân chúng thành Lệ đã di dời cả chưa?”. Phong Tịch lại hỏi Từ Uyên.

“Tuân theo vương lệnh, toàn bộ bách tính thành Lệ đã di dời tới thành Nguyên và thành Dương.”.

“Tốt.”. Phong Tịch gật đầu nói tiếp: “Để lại lương thảo cho bảy ngày, số còn lại vận chuyển đến thành Kỳ.”

“Hôm trước thần đã làm xong chuyện này rồi. Hiện giờ thành Lệ chỉ có quân lương tồn trữ cho bảy ngày.”. Từ Uyên cúi đầu đáp.

“Hả?”. Phong Tịch liếc nhìn Từ Uyên, thấy vẻ mặt hần vẫn trầm tĩnh, không chút biểu tình.

“Đại vương từng bảo muốn quyết một trận sinh tử với quân Hoa tại Vô Hồi Cốc, thần vẫn còn nhớ rõ.”. Từ Uyên thấy ánh mắt Phong Tịch dừng trên người mình rất lâu, bất đắc dĩ nói thêm.

“Ừm.”. Phong Tịch mỉm cười: “Trong sáu người thì người tinh tế nhất, lo liệu mọi việc chu đáo nhất. Vậy toàn bộ lương thảo và y dược trận chiến này ta để người thu xếp, bốn vương sẽ không hỏi đến nữa.”

“Vâng!”. Từ Uyên trầm giọng đáp.

“Thành Lệ có bốn cửa, cửa Đông do Trình tướng quân trấn giữ, cửa Nam do Lâm tướng quân trấn giữ, cửa Tây do Tề tướng quân trấn giữ, còn cửa Bắc ta giao cho Từ tướng quân.”. Phong Tịch ngừng đầu đảo mắt nhìn chúng tướng, phân công cho từng người.

“Chúng thần tuân mệnh!”.

“Tốt lắm, hôm nay đến đây thôi, các vị hãy trở về nghỉ ngơi đi.”

“Rõ”. Bốn người lui ra.

Sau khi bốn người đã đi khỏi, tấm rèm vải bố sau thư phòng được vén lên, Phong Túc nhàn nhã bước từ trong ra.

“Lan Túc công tử, ngài có diệu kế gì không?”. Phong Tịch cuộn tấm bản đồ lại, ngẩng đầu lên hỏi Phong Túc.

“Không dám, trong lòng cô đã sớm có dự liệu, ta sao dám múa rìu qua mắt thợ?”. Phong Túc cười cười ngồi xuống trước bàn.

“Ta muốn đi dạo trong thành, người đi chung không?”. Phong Tịch đứng dậy.

“Giải nhân ước hẹn, vinh hạnh vô cùng”. Phong Túc cũng đứng lên khoát tay tao nhã về phía nàng, mời nàng đi trước.

Hai người ra đến cổng mới phát hiện trời đã tờ mờ tối, cả hai chậm rãi bước qua ngã tư đường. Các hộ gia đình trong thành đều đã đóng cửa cài then, trên đường ngoại trừ binh lính thì không gặp dân thường nào khác.

Cả hai đều im lặng suốt đoạn đường dài, cho tới khi ra đến cửa nam thì sắc trời đã tối hẳn.

“Một vạn binh sĩ đóng trong thành mà chẳng phát ra tiếng động nào, ai cũng có cương vị và chức vụ riêng, cô trị quân nghiêm khắc thật đấy! Chưa kể đến toàn bộ thành Lệ này đều tọa ra sát khí lợi hại, Phong Vân Kỳ quả nhiên không thể xem thường!”. Phong Túc nhìn những vệ binh đang đứng thẳng tắp từng hàng, cảm thán nói.

Phong Tịch nghe vậy chỉ mỉm cười, sau đó xoay người nhìn màn đêm đen đặc xa xa: “Hoàng Quốc có hai mươi vạn Tranh Thiên Kỳ, Hoa Quốc có hai mươi vạn Kim Y Kỳ, Hắc Phong Quốc của người cũng có hai mươi vạn Mặc Vũ Kỳ. Chỉ có mỗi Bạch Phong Quốc là có năm vạn Phong Vân Kỳ thôi. Sở dĩ các người cần hai mươi vạn tinh binh vì các người đều phải tranh thiên hạ. Còn ta, ta chỉ cần bảo vệ Bạch Phong Quốc thật tốt, vậy nên năm vạn tinh binh là đã đủ rồi.”

“Năm vạn Phong Vân Kỳ của cô là tinh anh trong tất cả tinh anh, nếu đủ hai mươi vạn đại quân, cô muốn tranh thiên hạ thì ai dám xem thường?”. Phong Túc chăm chú quan sát nàng, ánh mắt phản chiếu ngọn đèn sáng lấp lánh. Hắn có thể nhìn thấy trên khuôn mặt lãnh đạm của nàng là sự trấn tĩnh, đôi con ngươi đen như màn trời, sâu không thấy đáy.

“Thiên hạ?”. Phong Tịch thì thào trầm ngâm, sau đó chợt thờ dài: “Giang sơn như họa, mỹ nhân như hoa, khiến vô số anh hùng cúi đầu giành giật.”

“Tranh thiên hạ cũng không nhất định là vì giang sơn mỹ nhân”. Ánh mắt Phong Túc rơi vào biển đêm: “Quá trình tranh thiên hạ mới là thứ hấp dẫn con người nhất. Dẫn thiên binh vạn mã tung hoành thiên hạ, tỷ thí với đối thủ ngang tài ngang sức trên sa trường, cùng tri kỷ hảo hữu bàn luận giang sơn, nhìn mặt đất dưới chân từng tác từng tác biến thành của mình... Đó mới là thứ khiến con người ta sục sôi nhiệt huyết!”

Phong Tịch ngắm nhìn hắn, một thân áo đen pháp phới đứng trên cổng thành hòa cùng bầu trời thăm thẳm vô ngần kia. Từng lời hắn nói phảng phất ý chí mạnh mẽ hùng dũng nhưng thanh âm vẫn bình tĩnh ôn hòa như trước. Về mặt hắn vô cùng thân thiện và tự tin, tựa như đã biết trước sẽ trở thành bá chủ thiên hạ. Giờ phút ấy, nàng chợt nhớ tới đêm tại Hoa Đô trước khi lên đỉnh Thiên Chi, cũng có một Hoàng Triều giang hai tay ôm lấy đất trời giống như vậy! Dù cho tướng mạo hai người có khác nhau, lời nói khác nhau, khí thế khác nhau nhưng vào thời khắc này, trông họ lại vô cùng giống nhau...

Thiên hạ... Vì thiên hạ này...

“Bất luận cô có muốn tranh hay không, những người sinh ra trong nhà đế vương như chúng ta không còn lựa chọn nào khác!”. Phong Túc ngẩng đầu lên nhìn không trung. Những vì sao trên bầu trời đêm nay trở nên thưa thớt, vầng trăng đã trốn sau tầng mây dày thỉnh thoảng mới lộ dạng, dường như vì quá thất vọng với hai giới đen tối này nên lại mau chóng ẩn mình vào góc khuất.

Phong Tịch trông về phía xa xa, nàng biết rõ trong bóng đêm chẳng thể nhìn thấy được gì, chỉ lặng lẽ ngắm, rất lâu sau mới cất lời: “Ta đã hứa với người thì nhất định sẽ không đổi ý, huống hồ ta...”. Phong Tịch bỗng chốc dừng lại, sau đó mới nói tiếp: “Người không cần đi theo nữa, chiến trường chính là mồ chôn, vạn nhất có sơ suất...”

“Hình như cô đã trở thành một con người khác, nếu không phải ta luôn theo cô từ lúc trở về Bạch Phong Quốc đến nay thì ta còn tưởng đây là hai người”. Phong Túc ngắt lời nàng.

“Tích Vân và Bạch Phong Tịch vốn là hai người”. Phong Tịch nghe vậy quay đầu liếc hắn, khẽ vươn hai tay ra, cúi đầu nhìn lòng bàn tay: “Những thứ Tích Vân và Bạch Phong Tịch nắm trong tay không giống nhau. Một người nắm giữ vương quốc, nắm giữ sinh linh vạn vật của đất nước. Một người nắm giữ nhiệt khí, nắm giữ sinh mệnh của chính mình. Một người cẩn thận mưu tính hành sự, một người tùy ý vui cười mắng mỏ. Bạch Phong Tịch vĩnh viễn chỉ tồn tại trong chốn giang hồ, còn Tích Vân lại là người thống trị Bạch Phong Quốc.”

“Bạch Phong Tịch hay châm chọc khiêu khích ta nhưng chưa bao giờ mưu tính ta”. Phong Túc đột nhiên duỗi tay ra cầm lấy tay phải của nàng: “Còn công chúa Tích Vân – bây giờ là Phong Vương, từ lúc ta bước chân vào Bạch Phong Quốc đến giờ vẫn luôn ngắm ngẫm che giấu tâm cơ sắc bén. Cô thật sự lo cho an nguy của ta sao? Hay cô chỉ muốn đuổi ta đi, không muốn cho ta quan sát trận chiến này, cũng không để ta thấy rõ Bạch Phong Quốc và Phong Vân Kỳ của cô?”

“Người trách ta? Người luôn dùng tâm cơ mưu tính kẻ khác mà không cho kẻ khác dùng tâm cơ mưu tính người?”. Phong Tịch đành cười cười.

“Bất kỳ kẻ nào cũng có thể mưu tính ta, duy chỉ có cô...”

Ánh mắt Phong Tức thâm trầm nhìn nàng, trong con ngươi sâu xa ẩn giấu một thứ gì đó khiến trái tim Phong Tịch chợt nhảy nhót, tinh thần bất giác hoảng hốt. Bàn tay phải bị hấn nắm lấy trở nên nóng rực, cảm giác nóng bỏng lan truyền từ lòng bàn tay ra đến khắp thân, đến khắp lục phủ ngũ tạng và tứ chi gân cốt!

“Nữ nhân...”

Phong Tức khẽ gọi nàng, thanh âm trầm thấp mà dịu dàng say đắm, ánh nhìn trở nên nhu hòa như nước mùa xuân. Bàn tay nắm lấy tay nàng từ từ siết chặt, nhẹ nhàng kéo nàng lại gần bên mình, từng chút... từng chút một... Gần đến nỗi có thể thấy hàng lông mi dài được ánh đèn chiếu rọi đổ bóng lên khuôn mặt của nhau, thấp thoáng ẩn chứa đôi mắt sâu không thấy đáy...

“Hồ ly đen?”. Phong Tịch bỗng vội vàng kêu lên.

Một tiếng này đánh thức cả hai người, Phong Tức buông tay nàng ra, cả hai cùng chuyển người đối mặt với cánh đồng lúa hoang vu bát ngát.

Sau một lúc lâu, Phong Tịch mới mở miệng khẽ nói: “Về thôi.”

*****

Kim Hoa Cung, vương cung Hoa Đô.

Hoàng Triều ngồi đánh cờ với Ngọc Vô Duyên, Hoàng Triều cầm quân đen, Ngọc Vô Duyên cầm quân trắng, ván cờ mới bắt đầu không bao lâu mà quân đen đã bị quân trắng vây hãm ở góc Tây Nam

Hoàng Triều cầm quân cờ suy tư trong chốc lát, vẫn không chịu đánh, Ngọc Vô Duyên cũng không thúc giục hấn, tay nhặt một quân cờ lên ngắm nghía trước sau.

“Hoa Vương muốn xuất binh tấn công Bạch Phong Quốc, vì sao huynh không cản?”. Ngọc Vô Duyên chợt hỏi.

“Gi?”. Hoàng Triều quá mức nhập tâm nên chẳng nghe rõ, chốc lát hồi phục tinh thần mới hỏi chàng.

Hoa Vương xuất binh, huynh có dự định gì?”. Ngọc Vô Duyên lại cất tiếng.

Hoàng Triều nghe vậy chỉ cười cười, thả con cờ trong tay xuống, nâng chung trà lên hớp một ngụm rồi trả lời: “Tính cách của Hoa Vương huynh thấy rồi đấy, bảo thủ cô chấp, tự cao tự đại. Lão cho rằng Hoa Quốc của lão giàu có nhất, Kim Y Kỳ của lão mạnh nhất, mạnh hơn cả Mặc Vũ Kỳ, Tranh Thiên Kỳ, cả thiên hạ này không ai dám tranh với lão!”

Hắn đặt chén trà xuống bàn, ngón tay chỉ vào góc Tây Nam: “Thấy không, ở chỗ này, lão chắc chắn sẽ thảm bại!”

“Cả huynh cũng nói như vậy thì vị công chúa Tích Vân và đội quân Phong Vân Kỳ kia xem ra không phải là hạng tầm thường”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên chuyển về góc Tây Nam

“Phong Vân Kỳ vang danh mười năm trong thiên hạ do một tay công chúa Tích Vân lập nên, bọn họ đã từng giao chiến với Mặc Vũ Kỳ của Hắc Phong Quốc và Tranh Thiên Kỳ của Hoàng Quốc ta. Kết quả là chúng ta đều không chiếm nổi một chút ưu thế! Hoa Vương coi thường nữ tử, cho rằng công chúa Tích Vân và Phong Vân Kỳ chẳng qua chỉ hữu danh vô thực. Hừ, ta từng phái người qua Bạch Phong Quốc điều tra, ai ai trong Bạch Phong Quốc cũng đều kính sợ vị công chúa Tích Vân này. Ta nghĩ nếu cô ta chỉ là một người bình thường thì sao có tầm ảnh hưởng lớn đến vậy? Cả ta lẫn huynh đều đọc văn chương thơ từ cô ấy sáng tác, những thứ đó không thể do hạng người tục tũn vô năng viết được. Ta đoán dù công chúa Tích Vân không lợi hại như lời đồn đi chăng nữa thì bên cạnh cô ấy tất có quý nhân phò trợ. Năm vạn Phong Vân Kỳ cũng đã đủ tiêu diệt mười vạn Kim Y Kỳ rồi!”

Hoàng Triều nhặt hai quân cờ trắng đặt xuống góc Tây Nam: “Huynh xem xem, thế này không phải là kết liễu rồi ư?”

Ngọc Vô Duyên vừa nhìn, cảm thấy không sai, hai quân cờ trắng gia nhập thế trận liền khiến quân đen mất luôn một góc, chàng không khỏi cười nói: “Đừng quên quân đen là quân của huynh đấy! Huynh muốn thấy ông ta thảm bại sao?”

“Ha ha...” Hoàng Triều cười to: “Đúng là ta muốn thấy lão thua!”

“Quả nhiên như vậy!”. Ngọc Vô Duyên nhặt quân cờ trên bàn cờ lên, thả từng viên vào trong một chiếc hộp: “Huynh không chấp nhận nổi ông ấy.”

“Vô Duyên, không phải là ta không chấp nhận lão, mà là lão không chấp nhận ta.”. Hoàng Triều nghiêm mặt nói: “Lão vọng tưởng muốn chiếm Bạch Phong Quốc để ngang hàng địa vị với ta. Hừ! Thiên hạ này ta nhất định phải nắm trong tay, quyết không cùng lão chia sẻ.”

“Lần này ông ta chiến với Bạch Phong Quốc chắc chắn sẽ thảm bại. Đến lúc đó cho dù Kim Y Kỳ có sống sót quay về thì cũng chỉ là tàn binh bại tướng, căn bản không chịu nổi một đòn của Tranh Thiên Kỳ. Huynh sẽ không tốn chút công sức nào mà có hai nghìn dặm cùng hai mươi tòa thành trì Hoa Quốc! Ông ta đúng là có một con rết tốt!”. Ngọc Vô Duyên cảm thán nói.

“Vô Duyên, huynh đang mừng ta sao?”. Hoàng Triều vẫn tươi cười như trước.

“Sao ta dám, mừng huynh thì chẳng phải tự mừng chính mình không có mất à!”. Ngọc Vô Duyên cầm quân cờ trắng cuối cùng lên, đặt vào lòng bàn tay

xem xét: “Huynh không chỉ muốn mỗi Hoa Quốc mà còn muốn mượn lần này đoạt luôn Bạch Phong Quốc! Ta nói đúng không?”

“Ha ha ha...” Hoàng Triều cười to nhìn Ngọc Vô Duyên thoải mái: “Vô Duyên, huynh quả là tri kỷ của ta! Phong Vân Kỳ trải qua một trận chiến như vậy nhất định sẽ hao tổn nguyên khí, đến lúc đấy Tranh Thiên Kỳ sẽ san bằng Bạch Phong Quốc! Cái này gọi là bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng.” [1]

[1] BỌ NGỰA BẮT VE SẦU, CHIM SẺ RÌNH SAU LƯNG: Truyện ngụ ngôn thời Xuân Thu: Ngô Vương là một vị vua vô cùng ngang ngược, các vị đại thần đều khó mà thuyết phục được ông. Một lần, Ngô Vương chuẩn bị tấn công nước Sở, nói rằng nếu ai can gián thì sẽ giết chết người đó. Các vị đại thần biết được tin này đều rất lo lắng, bởi nếu nước Ngô đem quân đi đánh giặc nước khác thì chính nước Ngô có thể bị một nước khác mạnh hơn tấn công. Thế nhưng, không vị đại thần nào dám can ngăn Ngô Vương. Trong số các vị đại thần, có một người tính tình chính trực. Trở về nhà, ông vẫn lo lắng không yên về chuyện này, nhưng không biết phải can ngăn vua như thế nào. Ông sốt ruột đi đi lại lại trong hoa viên. Bỗng nhiên, ông nhìn thấy một con bọ ngựa đang rình bắt một con ve sầu, đằng sau bọ ngựa có một con chim sẻ đang nhìn chăm chăm vào nó. Nhìn cảnh ấy, ông liền nghĩ ra một cách để khuyên can vua.

Sáng sớm hôm sau, vị đại thần đến ngự hoa viên. Khi Ngô Vương đi tới, ông giả vờ không trông thấy, trong tay cầm một cái súng bắn chim, nhìn chăm chú vào một cái cây. Ngô Vương rất tức giận, hỏi:

– Mới sáng ra khanh đã đến đây làm gì? Tại sao nhìn thấy bản vương mà không quỳ?

Vị đại thần làm ra vẻ vừa nhìn thấy nhà vua, vội vàng nói:

– Vừa rồi thần mãi nhìn con ve sầu và bọ ngựa trên cây nên không biết bệ hạ đến. Xin bệ hạ thứ tội.

Ngô Vương tha tội vô lễ cho ông ta, tò mò hỏi:

– Con ve sầu bà bọ ngựa trên cái cây này có gì đáng để xem vậy.

Vị đại thần đáp:

– Thần nhìn thấy một con ve sầu đang uống sương, không đề phòng một con bọ ngựa đang cong mình chuẩn bị tấn công nó. Nhưng con bọ ngựa không ngờ rằng có một chú chim sẻ cũng đang rình bắt mình, còn con chim sẻ lại không biết rằng trong tay thần đang cầm súng bắn chim định bắn nó.

Ngô Vương nghe xong, ngẫm nghĩ rồi cười:

– Ta đã hiểu ý của khanh rồi.

Cuối cùng, Ngô Vương quyết định không tấn công nước Sở nữa.

Nếu chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt mà không tính đến cái họa ẩn nấp phía sau thì sẽ khiến mình rơi vào cái thế hiểm nguy.

Ngọc Vô Duyên nhìn hẩn lắc đầu than: “Huynh cười nói lớn tiếng thế không sợ người khác nghe được những lời thâm hiểm này sao? Đến lúc đó ách thế của huynh há có thể tha cho huynh?”

“Trong vòng mười dặm mà có người tiếp cận thì qua nỗi mắt Ngọc Vô Duyên huynh ư?”. Hoàng Triều không chút quan tâm nói: “Còn về phần Hoa Thuần Nhiên, nàng là một nữ nhi thông minh, sẽ biết tự lo liệu cho mình.”

Hẩn nói xong đột ngột thờ dài nhìn Ngọc Vô Duyên: “Chẳng biết bây giờ Phong Tịch đang ở đâu?”

Ngọc Vô Duyên ngẫm nghĩ quân cờ trong tay, sau đó vuốt ve nó: “Nàng và Hắc Phong Tức đều là những người đi mây về gió, có thể là đang uống rượu ngắm trăng tại một đỉnh núi nào rồi.”

Hai người phút chốc trầm mặc nhớ tới người con gái tiêu sái như gió, tính tình phóng khoáng kia, bỗng nhiên trong lòng mất bình tĩnh.

“Ngày đó nàng hát một khúc ‘Thủy Liên Ngâm’ trên Thái Liên Đài làm biết bao nhiêu người say đắm, bỗng bèn phiêu dật từ trên đài cao ba trượng đáp xuống tựa như tiên nữ múa giữa hồ xanh hoa ngàn. Khoảnh khắc ấy, cả cuộc đời này ta cũng không bao giờ quên được.” Hoàng Triều xúc động, sau đó lại cười khổ: “Ta chưa từng có cảm giác mãnh liệt với nữ nhân nào như với nàng. Ta muốn có nàng, ta bảo nàng làm hoàng hậu của ta, thế mà nàng không thèm suy nghĩ liền từ chối, thật không nể mặt chút nào!”

“Nàng là người như vậy, là ngọn gió vô câu vô thúc, ai có thể nắm bắt?”. Ngọc Vô Duyên chợt thả quân cờ trắng cuối cùng vào trong hộp, ánh mắt trở nên mập mờ xa xôi.

“Vô Duyên”. Hoàng Triều nhìn thẳng vào mắt chàng, vừa sâu xa vừa nghi hoặc: “Huynh có thể giữ nổi con gió đó, con gió đó cũng rất kính trọng huynh. Vì sao huynh lại...”

“Khuya rồi, ta về nghỉ ngơi đây.”. Ngọc Vô Duyên thỉnh linh đứng dậy đi ra cửa.

Hoàng Triều nhìn theo bóng lưng chàng, chỉ phun ra một câu: “Đúng là cơ hội tốt cho tên Hắc Phong Tức!”.

Ngọc Vô Duyên dừng lại một chút rồi vẫn tiếp tục mở cửa bước đi, trước khi rời khỏi chàng để lại một câu: “Hắc Phong Tức tâm tư thâm trầm kín đáo, là người không thể xem thường. Ta nghĩ huynh nên đi điều tra lai lịch của hắn”.

Ngọc Vô Duyên rời khỏi rồi, Hoàng Triều mới đứng dậy đẩy cửa sổ, nhìn lên màn trời tối đen như mực, lác đác vài ngôi sao.

“Bạch Phong Tịch... Hắc Phong Tức...” Hoàng Triều thở dài, nhớ đến người con gái áo trắng tóc đen, trong lòng trở nên trống trải: “Đang ở trên đỉnh núi nào đó say rượu ngắm trăng? Cùng Hắc Phong Tức sao? Ôi...”

*****

Ngày hai mươi bảy tháng tư năm thứ mười bảy.

Trên công nam thành Lệ, cờ xí rợp trời.

Phong Tức vẫn mặc trường bào như bình thường, ung dung tuần nhã, ý thái nhàn hạ thong dong bước từng bước lên đỉnh thành.

Tướng sĩ hai bên toàn thân khô giáp, tay cầm đao thương, nghiêm trang chờ đợi. Xuyên qua hai hàng tướng sĩ có thể cảm nhận được một luồng khí thế bức người như bài sơn hải đảo chen ép, khiến người khác không khỏi rét run.

Hắn leo lên đến đỉnh thành, nhìn những chiến kỵ đang tung bay phấp phới bên dưới, đập vào mắt là hai lá cờ to lớn đen như mực, một cái thù hình phượng hoàng trắng đang giương cánh chao liệng giữa trời, phong thái vương giả ngạo nghễ trông xuống quần thần bên dưới. Một cái nhỏ hơn cũng màu đen được kết chỉ bạc thành một đám mây bay, đơn giản nhưng khi bay phấp phới trong gió lại mang theo sự ngông cuồng ngang ngạnh không ai sánh bằng.

Nhưng mà hình ảnh khiến người ta không thể dời mắt chính là một Phong Tịch đang đứng sừng sững dưới chiến kỵ!

Nàng mặc áo giáp bạc vừa vặn với dáng người mảnh mai, xinh đẹp mà mạnh mẽ. Trước ngực treo hộ tâm kính hình sen bạc khảm bảo thạch màu đỏ chính giữa. Thắt lưng đeo cổ kiếm, chuỗi kiếm phát phơ một dải tua trắng. Nàng đội ngân khôi phượng hoàng, đầu phượng cúi xuống gần chạm miếng nguyệt ngọc trước trán, hai cánh phượng hoàng ôm lấy bảo vệ đôi gò má. Phía sau đầu là những cọng lông vũ thật dài buông rủ. Chiếc áo choàng trắng tung bay trong gió, dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi, cả người Phong Tịch lấp lánh ánh bạc rực rỡ chói lóa, phảng phất như chiến thần từ thời viễn cổ hạ phàm, thanh tú tuyệt luân, khiến người trần không thể chạm đến!

Hắn đã từng gặp qua đủ loại dáng vẻ của Phong Tịch: từ một Phong Tịch giản đơn tiêu sái trên giang hồ, một Phong Tịch xinh đẹp quyến rũ trong Ly Phụng Các, một Phong Tịch trang nhã thanh lệ trong Lạc Hoa Cung, một Phong Tịch cao quý sắc sảo ở Thiên Vân Cung, cho đến một Phong Tịch ung dung nghiêm nghị trên Từ Anh Điện... Thế nhưng giờ khắc này hắn lại nhìn thấy một Phong Tịch khiến người ta thất hồn lạc phách. Nàng đứng ngạo nghễ bao quát nhìn khắp tiền phương, khiến hắn cảm thấy thế gian vạn vật này dường như biến mất, trong mắt chỉ còn lại hình bóng nàng. Dưới nền cờ đủ sắc tung bay rợp trời, nàng chỉ một mình đứng giữa thiên địa mà lại bất khuất hiên ngang tuyệt thế.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của hắn, Phong Tịch hơi nghiêng đầu nhìn hắn mỉm cười.

“Có thấy lá cờ này không?”. Phong Tịch chỉ chỉ vào lá cờ đen thù hình bạch phượng trên đỉnh đầu.

“Cờ Bạch Phượng”

“Đúng, đây là cờ Bạch Phượng! Là ký hiệu của Phong Thị ta!”. Phong Tịch ngẩng đầu nhìn bạch phượng đang tung cánh giữa trời: “Đây là ký hiệu của quốc tổ Phong Độc Ảnh. Là Bạch Phượng độc nhất vô nhị trong thiên hạ!”.

“Phượng Vương Phong Độc Ảnh? Vị nữ tướng duy nhất trong bảy danh tướng khuynh thế đã trợ Thủy Đế lên ngôi?”. Phong Tức cũng ngẩng đầu lên nhìn mặt cờ Bạch Phượng bay phấp phới, nghĩ đến người phụ nữ có tư thế oai hùng hiên ngang năm xưa, hắn bảo: “Nghe đồn năm đó Phong Độc Ảnh rất thích mặc giáp bạc trên chiến trường, ngoài chiến trường thì bà chỉ mặc trường bào màu trắng, vì vậy mới được Thủy đế ban tặng danh xưng ‘Bạch Phượng Hoàng’”. Sau khi thụ phong Phong Quốc, nhân dân kính yêu, bất chúc trang phục của bà, cả Phong Quốc đều mặc đồ trắng cho nên mới có tên là Bạch Phong Quốc.”

Phong Tịch cúi đầu nhìn bộ áo giáp trên người mình, nói với hắn: “Năm ấy Thủy Đế ban cho quốc tổ danh xưng ‘Bạch Phượng Hoàng’, sau đó lập tức chiêu mộ thợ rèn chế tạo ‘Bạch Phượng giáp’ này tặng cho lệnh tổ. Cờ Bạch Phượng trở thành ký hiệu của Bạch Phong Quốc ta, luôn xuất chinh cùng với quốc chủ, chỉ có bộ giáp này từ sau thời của bà đã phải cất giấu trong cung, bởi vì không ai có thể mặc nó.”.

“Chả phải cô đang mặc nó sao? Xem ra lệnh tổ có người kế nghiệp rồi!”. Phong Tức nhìn nàng, sau đó tựa như nhớ ra thứ gì lại cười vô cùng thần bí.

“Cười cái gì?”. Phong Tịch lườm hắn một cái.

“Ta có nghe qua một tin đồn”. Phong Tức mỉm cười nhìn nàng: “Nghe đồn năm đó Thủy Đế vốn muốn lập lệnh tổ làm hoàng hậu, chẳng ngờ lệnh tổ không chấp nhận, chỉ cười một thư sinh vô danh. Có người bảo vào ngày đại hôn của Phong Vương, Thủy đế ban thưởng cho hai người khối ‘Bạch Bích Tuyệt Phượng’ độc nhất vô nhị làm lễ vật, sau đó ngài ném vỡ tan tành toàn bộ số ngọc bích trong Tê Long Cung. Mà ta nghe nói ngày trước Hoàng Triều cũng bảo đợi hắn trở thành hoàng đế sẽ lấy cô làm hoàng hậu, cô quả quyết cự tuyệt hẳn. Thế nào, phụ nữ Phong Thị các cô đều không thích vị trí mà mọi nữ tử trong thiên hạ đều mơ ước tha thiết sao? Phải biết rằng đây chính là vị trí mẫu nghi thiên hạ đó nha.”

“Ngươi biết không ít nhì!”. Phong Tịch lạnh lùng cười, ngẩng đầu lên nhìn trời: “Mẫu nghi thiên hạ? Hừ! Nghe thì có vẻ rất tôn quý, thực chất cũng chỉ

sống dựa dẫm vào đàn ông, sau lưng còn phải tranh đấu sống chết với vô số đàn bà. Sự ‘tôn quý’ như vậy ta không cần! Phụ nữ Phong Thị chúng ta đều chảy dòng máu phượng hoàng trong người, là phượng hoàng tự do tự tại chao liệng trên chín tầng trời, hà tất phải hèn mọn quý gối trước bọn đàn ông!”.

“Dựa dẫm? Cô nghĩ vậy sao?”. Phong Tịch nhìn nàng một cách sâu xa: “Có lẽ năm xưa Thủy Đế muốn kết hôn với lệnh tổ là vì muốn cùng bà nắm giữ thiên hạ, nếu không cũng đã chẳng sắc phong bà làm vương một nước.”.

“Cùng nắm giữ?”. Phong Tịch ngẩng đầu lên, nhàn nhạt thở dài: “Trên đời này làm gì có chuyện như thế!”.

“Tại sao lại không? Sao cô biết không có? Chưa thử sao dám khẳng định...”

Phong Tịch chợt đưa tay cất ngang lời hấn, ánh mắt chuyên chú nhìn về phía trước cửa nam, sau đó phát tay thấp giọng kêu: “Lâm tướng quân.”

“Có.”. Lâm Cơ tiến lên.

“Phái người cấp tốc truyền lệnh cho ba người Tề, Từ, Trình, bảo bọn họ để lại phó tướng giữ cửa, còn lại nhanh chóng tập trung xuống cửa nam cho ta!”.

“Rõ”. Lâm Cơ lĩnh mệnh rồi đi.

“Quân tiên phong của Hoa Quốc tới rồi ư?”. Phong Tịch thấy bụi bay mịt mù phía trước, tựa hồ có một đại quân đang tiến đến.

“Quả nhiên muốn tấn công cửa nam!”. Phong Tịch neho mắt nhìn đám cát bụi cuốn lên, nghe rõ tiếng vó ngựa của kỵ binh đập trên đất: “Ba vạn quân tiên phong Hoa Quốc, ta sẽ cho các ngươi chôn thây nơi đây!”.

“Cô nói xem bao giờ thì bọn chúng công thành?”. Phong Tịch quay đầu nhìn Phong Tịch hỏi.

“Hôm qua Cửu Dung phục kích thành công, ba vạn đại quân tiên phong tổn hại năm nghìn quân, tên tướng tiên phong chắc chắn sẽ nóng lòng muốn công thành, y cần phải hạ thành Lệ trước khi đại quân Hoa Vương đến để lấy công chuộc tội.”.

Phong Tịch phóng tầm mắt về phía trước, tiến lên một bước, vung tay, lính truyền lệnh trên tường thành thấy nàng ra hiệu vội vàng phát cao cờ đen. Nhất thời cửa nam mở rộng, binh lính Phong Vân Kỳ trong thành ùn ùn kéo đến, toàn bộ tập trung trước cửa thành.

Phong Tịch chăm chú quan sát hướng đi của Phong Vân Kỳ, hần thấy sáu nghìn binh lính chỉ lặng lẽ đứng yên, tựa hồ đang chờ đợi mệnh lệnh. Mà nhìn vị trí của họ, rồi lại nhìn toàn bộ trận hình, đó không phải là...

“Đây là ‘Huyết Phượng Trận’ do quốc tổ xây dựng, đã giúp Thủy Đế lập vô số công trạng!”. Phong Tịch biết hần đang quan sát thứ gì, nói tiếp: “Thế trận này vốn được Thủy Đế ban danh ‘Bạch Phượng Trận’ nhưng quốc tổ bảo trên sa trường không có màu trắng, chỉ có màu đỏ của máu, cho nên mới đổi tên thành ‘Huyết Phượng Trận’!”.

“Không ngờ hôm nay ta lại có vinh hạnh được chứng kiến trận này!”. Ánh mắt Phong Tịch sáng như tuyết nhìn binh lính dưới chân: “Thảo nào cô nói muốn cho toàn bộ quân tiên phong Hoa Quốc chôn thây!”.

“Những năm nay ta đã biến hóa trận này thành nhiều cách, chỉ là chẳng biết kỹ năng phá trận của tướng tiên phong Hoa Quốc thế nào, có thể bức ta sử dụng hay không.”. Phong Tịch quay đầu lại cười với hần, nụ cười kiêu hãnh tự tin, chói lọi như phượng hoàng cửu thiên.

“Vậy ta cũng mời mắt mong chờ.”. Phong Tịch nhìn nụ cười quang mang đẹp đẽ của nàng, bất giác nở một nụ cười nhạt.

Mà lúc này phía trước xuất hiện một màu vàng lóa mắt che khuất bầu trời, đại quân Kim Y Kỳ của Hoa Quốc đã đến.

“Tướng quân, thành Lệ ở kia!”. Một tên phó tướng báo cáo với tướng quân tiên phong Diệp Yến: “Ta lập tức công thành hay nghỉ lại một đêm?”.

Diệp Yến nhìn bóng cờ phấp phới trước thành Lệ, nhìn mấy nghìn tướng sĩ xếp thành trận địa đón địch, xem ra Bạch Phong Quốc đã sớm có phòng bị. Trong tích tắc y có chút lưỡng lự. Chuyện lần trước ở thành Khúc đã khiến Hoa Vương không ưa y rồi, lần này phải vất vả lắm mới nhận được ân điển làm tướng tiên phong. Y muốn thể hiện thật tốt để khẳng định uy danh đại tướng quân Hoa Quốc, đồng thời sẽ được đại vương tín nhiệm. Thế nhưng hôm qua đại quân lại đột ngột bị đánh bất ngờ ở Ngật Sơn, tổn thất năm nghìn binh sĩ, nếu không lập công trước khi đại quân Hoa Vương đến thì đừng nói đến ân sủng, chỉ sợ với tính tình cường bạo của đại vương, tính mạng y cũng khó giữ.

“Truyền lệnh ta, ba quân nghỉ nửa canh giờ.”. Diệp Yến trầm giọng phân phó.

“Rõ!”.

Diệp Yến nhìn tiền tuyến, thấy mấy nghìn binh lính Bạch Phong Quốc tập trung đứng trước cửa thành, không hề nhúc nhích, ngay cả tiếng người cũng không có. Y lại trông thấy cờ xi trên đầu tường thành, đó là... cờ Bạch Phượng và cờ Phi Vân. Vậy là Phong Vương đã đích thân đến đây! Lòng y cảm thấy bồn chồn. Y quay sang nhìn mấy nghìn quân đứng trước cửa thành, rồi lại nhìn mấy vạn người áo giáp sáng đẹp, chiến mã oai phong bên cạnh, tự đáy lòng có thêm dũng khí, không tin ba vạn quân mà đánh không lại mấy nghìn người, phá không nổi một tòa thành Lệ bé nhỏ.

“Thùng thùng... Thùng thùng...”. Trống trận vang dội, vạn quân xuất chiến!

“Thế trận ngay ngắn, tướng tiền phong Hoa Quốc cũng miễn cưỡng chấp nhận được.”. Phong Tức đứng trên đỉnh thành quan sát thế trận của Kim Y Kỵ: “Quân Hoa kẻ ra thì nhiều hơn quân Bạch Phong, y muốn bọc hậu trung quân, tiến quân vào cánh tả, cánh hữu, dùng hai cánh trái phải bao vây quân Phong, sau đó trung quân sẽ như đại đao trực tiếp cắm vào giữa.”.

“Để người ta đảo mắt thôi đã thấy rõ ý đồ của hắn, cũng chẳng có gì đặc biệt.”.

Phong Tịch tập trung nhìn về tiền tuyến, khi hai quân cách nhau mười mấy trượng, Phong Tịch vung tay lên, lính truyền lệnh cầm hồng kỳ phát xuống, Phong Vân Kỵ dưới thành bắt đầu tiến công. Từ trên tường thành quan sát chỉ thấy tốc độ của đội quân cực nhanh nhưng chưa có biến hóa nào. Đến khi hai quân chỉ còn cách nhau không quá mười trượng, Phong Tịch lại ra dấu, lính truyền lệnh trên tường thành vung cờ trắng, lập tức toàn bộ sáu nghìn binh lính Phong Vân Kỵ đều dừng lại, bộ pháp chỉnh tề, âm thanh đồng loạt vang vọng.

Đại quân Hoa Quốc vẫn toàn lực tiến lên, hai cánh quân trái phải đều xông thẳng vào chính giữa Phong Vân Kỵ.

Phong Tịch đứng trên đỉnh thành nhìn rõ tất cả, tay vung lên, lính truyền lệnh lập tức phát cờ xanh, nhất thời Phong Vân Kỵ đang đứng yên dưới thành đột ngột vọt sang hai cánh tả hữu, từ trên tường thành nhìn xuống tựa như phượng hoàng đang cúi đầu nghỉ ngơi bỗng nhiên giang rộng cả đôi cánh.

“Xem ai chạy nhanh hơn! Xem ai vây ai nào!”. Phong Tịch nhìn hai quân bên dưới, khẽ nhếch môi cười vô cùng tự tin và kiêu ngạo.

“Tất nhiên Phong Vân Kỵ nhanh hơn Kim Y Kỵ rồi.”. Phong Tức tập trung suy nghĩ thế trận của Phong Vân Kỵ dưới thành: “Nếu thời khắc này mà quân Hoa nhanh hơn, không bị Phong Vân Kỵ vây hãm... thế thì...”

Phong Tịch quay đầu nhìn hắn, đôi mắt lóe sáng như sao: “Mặc Vũ Kỵ có tốc độ nhanh nhất trong tứ đại kỵ, không biết là...”

“Đối thủ hiện nay của cô là Kim Y Kỵ!”. Phong Tức chỉ chỉ về tiền tuyến, khuôn mặt xuất hiện nụ cười nhàn nhạt chậm rãi: “Vào lúc hai quân quyết đấu lại có thể khiến Phong Vương phân tâm, phải chăng Tức đây đúng là có phúc ba đời?”

Vùng giữa lòng mây Phong Tịch cau lại, sau đó quay đầu chăm chú quan sát phía trước.

“Các huynh đệ, xông lên! Ba vạn đại quân ta sao phải sợ mấy nghìn quân Phong ít ỏi? Chúng ta chắc chắn sẽ diệt sạch chúng trong một canh giờ. Phá được thành Lệ, bốn tướng quân sẽ thay các ngươi thỉnh công với đại vương!”. Diệp Yên đứng giữa vẫy tay hô to, lời nói hùng hồn khiến mấy vạn quân Hoa trỗi dậy ý chí mạnh mẽ, tự tin muôn phần.

“Xông lên! Giếtttttt!”. Tức khắc quân Hoa tựa như thủy triều sắc nhọn cuốn về phía Phong Vân Kỵ.

“Thu cánh!”. Phong Tịch quát lớn đồng thời vung tay, lính truyền lệnh lập tức phát cao cờ vàng.

Trong phút chốc phượng hoàng đang giang cánh đột ngột thu hồi vô cùng thần tốc, hai cánh gom lại kéo dài thành một cánh cung lớn chặt chẽ ôm trước ngực, chỉ thấy dòng thủy triều vàng như bị một con đê ngăn trở, nhốt vào trong lòng ngực của phượng hoàng. Nhất thời quân Hoa rối loạn, hai bên trái phải khua tay khua chân toán loạn như ruồi, mất hết phương hướng, chỉ cố nhắm mắt xông về phía trước, toàn bộ đều bị quân Phong cuốn vào trong trận.

“Trung quân xuất chiến!”. Diệp Yên hét lớn, muốn lấy trung quân chia tách thế trận của quân Phong, tháo gỡ thế vây nguy hiểm cho hai cánh trái phải.

Lập tức trung quân đang bọc hậu tựa như một làn sóng vàng đánh thẳng về bụng phượng hoàng, thế trận rào rạt muốn xuyên thẳng lên trước, cắt quân Phong ra làm đôi.

“Giương vuốt!”. Phong Tịch lại phát tay, lính truyền lệnh liền giơ cờ xanh lá. Phượng hoàng nháy mắt giương móng, phóng ra cặp vuốt sắc sáng loáng chụp thẳng vào đầu con mồi, con sóng lớn nhất thời bị chia năm xẻ bảy!

“Tướng quân, đây... đây...”. Phó tướng trợn mắt há mồm nhìn về phía trước.

“Đây là trận pháp gì?”. Diệp Yên đứng trên lưng ngựa nhìn rõ mồn một đằng trước, không hiểu nổi tại sao quân số bên mình đông hơn gấp năm lần đối phương mà lại bị vây hãm? Đây là trận pháp gì? Trận này phải phá ra sao? Đường như bên mình dù có biến đổi thế nào thì đối phương cũng có thể khắc chế được hết.

Quân Hoa xoay trái chuyển phải, trùng kích trước sau vẫn bị quân Phong vững vàng nhốt lại, khiến chúng không thể chạy trốn nửa bước.

“Tướng quân, chi bằng... chi bằng chúng ta lui binh trước đi.”. Phó tướng đề nghị: “Chẳng biết đối phương dùng yêu trận gì mà vây khốn quân ta hết thấy.”.

Diệp Yên không nói câu nào, ánh mắt gắt gao nhìn về phía trước, quân Hoa đang bị nhốt trong trận, thủy triều vàng từng chút từng chút mất đi, mà trận thế của quân Phong càng lúc lại càng chặt chẽ. Y nắm chặt trường thương trong tay, nội tâm đấu tranh mãnh liệt.

“Tướng quân! Lui binh thôi!”. Phó tướng cấp bách hô lên, nhìn phía trước bị chém giết, run như cây sậy.

“Không thể lui binh!”. Diệp Yên đột nhiên xoay đầu nhìn tên phó tướng, ánh mắt băng lãnh khiến phó tướng rùng mình: “Xông lên cũng chết. Lui về cũng chết. Là thân nam nhi chi bằng chết trên lưng ngựa.”

Y quay đầu giờ cao trường thương: “Các dũng sĩ, theo ta tiến lên!”. Trường thương trong tay chìa thẳng, Diệp Yến xung phong đi đầu, phóng ngựa lao về phía trước.

“Chúng tôi nguyện theo tướng quân.”. Mấy nghìn quân Kim Y Ky còn sót lại nghe thấy những lời này của y thì tinh thần kích động, theo y tiến về phía trước. Chỉ có tên phó tướng dần dần lui về đằng sau.

“Liều mạng đánh một trận lấy tên tuổi? Ngu dốt!”. Phong Tịch lạnh lùng hừ một tiếng, vung tay hét lên: “Phượng ngẩng đầu.”.

Lính truyền lệnh lập tức khua cờ tím, phượng hoàng đang cúi đầu rút cuộc cũng ngẩng chiếc đầu cao quý lên, mở to đôi mắt, huyết sáo dài, ngẩng chuẩn mục tiêu mãnh liệt mổ vào con mồi đang đến. Trong phút chốc những người nôn nóng xông lên phía trước đã bị cái mỏ sắc bén của phượng hoàng đâm thủng tim.

Hắn đứng rất xa từ trên cao bao quát nhìn xuống, chỉ thấy phượng hoàng trắng khi thì giương cánh quét về phía thủy triều vàng, khi thì chìa vuốt chụp vào đám đông, lúc lại ngẩng đầu mổ liên tục phiên quân phía trước. Dòng thủy triều vàng càng ngày càng loãng, từ từ bị phượng hoàng giam giữ, xâu xé bên trong! Chẳng thấy được hình người... giữa màu trắng và màu vàng chỉ còn một màu đỏ tươi, một màu đỏ máu nồng đậm! Tiếng nước nổ gào thét dưới ánh đao kiếm, những phần chân tay rơi rụng bị nhấn chìm trong hồ máu nóng, những tiếng kêu rên thảm thiết thê lương làm đình tai nhức óc, tê tâm liệt phế con người.

“Ba vạn Kim Y Ky, nháy mắt đã hóa hư không!”. Phong Tịch thu hồi ánh mắt, cảm thán nói: “Huyết Phượng Trận quả nhiên lợi hại!”

“Ngươi nghĩ ra cách giải chưa?”. Phong Tịch quay đầu lại nhìn hắn cười mỉa mai.

“Trước đây ta có đọc nhật ký của tổ tiên miêu tả Huyết Phượng Trận là thế trận lừng lẫy của Phượng Vương, trận thế đa dạng, hết sức phức tạp, có vẻ không chỉ có ba kiểu biến hóa này. Mà hình như loại ‘biến hóa’ của cô cũng không xuất hiện.”. Ánh mắt Phong Tịch lại liếc xuống dưới thành, sau đó rơi trên người Phong Tịch, đôi mắt bình tĩnh thăm sâu quan sát năng.

“Để thấy thuật phá trận của quân tiên phong Hoa Quốc còn chưa đạt tiêu chuẩn, thật uổng công ta chuẩn bị.”. Phong Tịch nghe vậy cười nhàn nhạt: “Huyết Phượng Trận chân chính dành để dành cho đối thủ mạnh hơn.”. Nói đến đây nàng chợt nhìn Phong Tịch: “Ngươi có muốn dẫn Mặc Vũ Ky thử trận này?”

“Cô muốn đánh với ta?”. Phong Tịch nghe thế hỏi ngược lại.

“Vớい người?”. Phong Tịch cười càng lạnh lùng, đôi mắt dường như ẩn vào bóng mây, lơ lửng mờ mịt.

Phong Tịch liếc nàng rồi quay đầu nhìn về viễn phương: “Chẳng biết cái lão Hoa Vương đòi san bằng Bạch Phong Quốc giờ đang cảm thấy thế nào?”

“Trận đầu tiên này là muốn cho lão Hoa Dịch Thiên thấy, Bạch Phong Quốc không phải không có người, con nhóc Tích Vân ốm đau bệnh tật cũng không phải không chịu nổi một đòn của lão!”. Phong Tịch ngẩng đầu lên ngắm trời cao, ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi thân hình nàng nhưng không thể xuyên qua sóng mắt đang thần thờ: “Nếu như lão băng lòng lui binh thì... có phải tốt không...”

*****

Kim Hoa Cung

Sau khi công chúa Thuần Nhiên và thế tử Hoàng Triều thành thân, nơi này đã tạm trở thành tâm cung của phò mã.

Trong Dạ Lan Các, Hoa Thuần Nhiên ngồi đánh cờ cùng với Hoàng Triều, đối diện cách một bức rèm che là Ngọc Vô Duyên đang dựa trên ghế cạnh cửa sổ, tay cầm một quyển sách chăm chú đọc.

“Công chúa còn chưa nghĩ ra sao?”. Hoàng Triều nhìn thế cuộc rồi lại nhìn về mặt phân vân của Hoa Thuần Nhiên, nhàn nhạt cười hỏi, đôi con ngươi màu vàng của hắn thâm trầm như vực sâu, lạnh lẽo lướt qua dung nhan xinh đẹp trước mặt.

“Ồi, có đánh chỗ nào thì thiếp cũng thua cả.”. Hoa Thuần Nhiên nhắc quân cờ trong tay lên.

“Ván cờ này công chúa vẫn còn một đường sống, có điều công chúa đã hoàn toàn bỏ quên.”. Hoàng Triều bưng chén trà bên cạnh lên nhấp một ngụm rồi nói.

“Thật không? Ở đâu cơ?”. Hoa Thuần Nhiên chăm chú nhìn bàn cờ, nàng cảm thấy một mối rã rời, vô cùng phiền muộn. Đang lúc chẳng biết làm sao thì chợt thấy có một con gió mát từ ngoài thổi vào, thoáng thoáng hơi nước lạnh lẽo. Nàng không khỏi ngoái đầu nhìn về phía cửa sổ, vô cùng kinh ngạc.

Một người từ cửa sổ bay đến, mềm mại đáp xuống mặt đất không tiếng động, làn da y trắng như tuyết, tóc dài như tuyết, trường bào màu lam như nước, dung nhan tinh xảo như thủy tinh, còn khí chất thì lạnh ngắt như băng giá. Trong khoảnh khắc nàng ngỡ như đã thấy tiên nhân từ trên thiên đình, bí mật lên la lên lút xuống trần thế.

Ngay sau đó lại có thêm một người nữa bay vào cửa sổ, người này đáp xuống đất thì lại vang lên âm thanh nhẹ nhàng như lá rơi. Người vừa đến vận y phục xanh gọn gàng, mái tóc dài màu vàng buộc cao lên, thắt một dải lụa xanh. Trên lưng cô đeo trường cung, hông vắt một bó tên vũ. Mà vào lúc Hoa Thuần Nhiên nhìn thấy khuôn mặt kia, nàng chợt cảm thán trong lòng, không biết nên nói là đẹp hay là xấu: mày rậm mắt to, môi dày mũi thẳng, bờ môi rõ ràng, nước da màu lúa mạch, trông có vẻ là một giai nhân cá tính mạnh mẽ. Thế nhưng phía dưới mắt trái cô gái này lại có một vết đao rất sâu kéo dài

tới cảm, phá hủy toàn bộ mỹ cảm, khiến người ta cảm thấy thật thương xót.

Hoa Thuần Nhiên khẽ run vì sự xuất hiện của hai người, chỉ thấy hai người này đã quỳ gối hành lễ: “Bái kiến công tử!”

Hoàng Triều phát tay ra hiệu cho hai người đứng dậy, sau đó nhìn vào cô gái áo xanh: “Cửu Sương, muội bị thương?”

“Vâng”. Cô gái áo xanh chính là Thu Cửu Sương – Hàn Sương tướng quân, một trong bốn vị tướng Phong Sương Tuyết Vũ của Hoàng Quốc: “Vết thương chỉ nằm trên bề vai, cũng không đáng ngại, chưa chạm vào gân cốt.”

“Ừ”. Hoàng Triều khẽ gật đầu: “Lát nữa để Tuyết Không đến Lâm Quang Các lấy Từ Phủ Tán cho muội.”

“Tạ ơn công tử”. Thu Cửu Sương cũng cười xua đi: “Không cần phải lãng phí Từ Phủ Tán, chỉ là vết thương nhỏ thôi. Từ lúc Hàn gia bị diệt, linh dược của nhà ông ta lại càng quý hiếm, ngài nên giữ lại sau này dùng.”

“Hai người qua đây gặp công chúa Thuần Nhiên đi”. Hoàng Triều ra lệnh.

“Tuyết Không, Cửu Sương bái kiến công chúa!”. Tiêu Tuyết Không, Thu Cửu Sương bái chào Hoa Thuần Nhiên.

“Hai vị không cần đa lễ”. Hoa Thuần Nhiên đứng lên khẽ đỡ.

“Công chúa, hai vị này là Tiêu tướng quân Tiêu Tuyết Không và Thu tướng quân Thu Cửu Sương của Hoàng Quốc”. Hoàng Triều giới thiệu với Hoa Thuần Nhiên.

“Thuần Nhiên ngưỡng mộ thanh danh của hai vị tướng quân đã lâu, hôm nay được gặp quả nhiên là tư thế oai hùng bất phàm!”. Hoa Thuần Nhiên mỉm cười.

Nàng nhẹ nhàng bước đến gần hai người, nhìn dung mạo hoàn mỹ của Tiêu Tuyết Không chợt kinh ngạc, một vị tướng quân mà cũng đẹp tuyệt vời như vậy. Nàng lại quay sang nhìn Thu Cửu Sương, giữa đôi lông mày của cô cũng có một thứ khí chất tự nhiên, mặt không cười vẫn tràn đầy ý cười. Hoa Thuần Nhiên âm thầm đánh giá, nếu hai người này mà đối tượng mạo cho nhau thì rất tốt, chỉ là... khi Thu tướng quân mà có dung mạo đẹp thế kia... Ánh mắt nàng nhìn sang Hoàng Triều, khóe miệng nhếch lên cười bí hiểm.

Thu Cửu Sương nhìn vị tân vương phi không khỏi cười nói: “Trăm nghe không bằng một thấy, công chúa đúng là có dung mạo tuyệt thế. Công tử có phúc! Cửu Sương, Tuyết Không thay mặt cho thần dân Hoàng Quốc cung chúc hai vị tân hôn ngọt ngào, cảm sát hòa hợp, tương kính như tân, phu thê kính ái, lại còn... à... nâng khăn sửa túi... bách niên giai lão, con cháu đầy đàn, thiên thu vạn thế!”.

Sau khi nói xong một mạch lời chúc tụng, Thu Cửu Sương kéo Tiêu Tuyết Không bên cạnh khom người cúi đầu. Tiêu Tuyết Không hơi cau mày liếc Thu Cửu Sương, còn Thu Cửu Sương lại nháy mắt với y.

“Muội học những câu này ở đâu vậy?”. Hoàng Triều cười hững hờ. Trong tứ tướng thì ba vị Phong, Tuyết, Vũ đều kính cẩn tuân mệnh hần, không dám bất kính. Chỉ có mỗi Cửu Sương là tính cách rộng rãi không hề giữ lễ tiết, tự nhiên cười đùa trước mặt hần.

“Đa tạ hai vị tướng quân”. Hoa Thuần Nhiên lấy áo che miệng cười giấu đi nét xấu hổ, sau đó đi tới bên cạnh Thu Cửu Sương nắm tay cô, nhìn vết sẹo trên khuôn mặt, không khỏi cảm thấy thương hại: “Nữ tử vẫn yếu đuối hơn đáng nam nhi, tài trí võ nghệ của Thu tướng quân không thua đàn ông là mấy nhưng đừng quên bản thân mình là phụ nữ, hiện giờ đã có linh dược trị thương của Hàn gia giúp không để lại sẹo, hà tất cô phải tiếc rẻ không dùng.”.

“Công chúa nói có lý”. Tiêu Tuyết Không vẫn đang im lặng lạnh lùng chợt thốt ra một câu làm mọi người nhìn chăm chăm. Y nói xong lập tức ngậm chặt môi, ánh mắt thật thà dán xuống đất.

“Huynh đang muốn chửi ta là bà đàn ông phải không?”. Thu Cửu Sương liếc Tiêu Tuyết Không, khóe miệng cũng khẽ nhếch: “Minh cũng eo lá mà bảo người khác!”.

Tiêu Tuyết Không nghe vậy, khóe môi giật giật, chân mày nhíu lại, rốt cuộc cũng chỉ im lặng đứng như tượng gỗ.

“Hihi”. Hoa Thuần Nhiên thấy vậy bật cười, lại nâng tay áo che miệng: “Tính cách của Thu tướng quân chắc chắn hợp sở thích với Phong cô nương”.

“Phong cô nương? Phong cô nương là ai?”. Thu Cửu Sương mở to hai mắt, ánh mắt lóe sáng như sao: “Có phải là Bạch Phong Tịch khiến tên eo lá này thay đổi bộ mặt không? Ở đâu? Mau cho tôi gặp xem ‘Tổ y tuyết nguyệt, tao nhã tuyệt thế’ là thế nào? Tôi đang muốn hỏi cô ấy vài chiêu coi làm thế nào để đối phó với tên eo lá này đây, để mai một tôi nói gì hần cũng nghe theo hết!”

“Chỉ có mồm miệng là như đàn bà!”. Tiêu Tuyết Không phun ra một câu.

Thu Cửu Sương trừng mắt lờ mờ, sau đó nhẹ nhàng đâm chọc: “Đỡ hơn mấy loại người nam không ra nam, nữ không ra nữ, và lại... còn không giống người!”

“Cãi nhau đủ chưa?”. Hoàng Triều nhàn nhạt lên tiếng.

Nhất thời mọi người đều im lặng, ngay cả Hoa Thuần Nhiên cũng thu lại ý cười, ngồi xuống ghế.

“Cả hai người lần này ra sao?”. Hoàng Triều thần nhiên hỏi.

“Bẩm công tử, đã tìm thấy nhưng trên xe trống rỗng. Hơn nữa bọn họ sớm đoán được hành động của chúng ta nên đã ra tay phục kích.”. Thần sắc Thu Cừu Sương lập tức trở nên nghiêm túc, báo cáo chỉ tiết.

“Trống không?”. Hoàng Triều nghe vậy ánh sáng trong mắt lóe lên, sắc mặt khựng lại: “Hắn sao lại không đến chứ?”

“Nhưng quả thật là không có người.”. Thu Cừu Sương đáp.

“Ừm, tạm thời để qua một bên, dù sao mục đích của ta cũng đã đạt được.”. Hoàng Triều phát tay cắt lời.

“Công tử, khi chúng tôi tới nơi thì nhận được mật báo, ba vạn đại quân tiên phong của quân Hoa tấn công thành Lệ của Bạch Phong Quốc đã bị tiêu diệt!”. Thu Cừu Sương liếc sang Hoa Thuần Nhiên tiếp tục bẩm báo.

“Cái gì? Toàn quân bị diệt?”. Hoa Thuần Nhiên vừa nghe chợt biến sắc.

“Ba vạn quân tiên phong đều bị tiêu diệt?”. Hoàng Triều cũng vô cùng kinh ngạc: “Tướng trấn thành Lệ là ai?”

“Theo tin báo thì nữ vương Bạch Phong Quốc Tích Vân tự mình canh giữ.”. Ánh mắt Thu Cừu Sương lóng lánh, cảm thấy hưng phấn khi nghe có địch thù mạnh xuất hiện.

“Mười năm uy danh, quả nhiên không sai!”. Hoàng Triều buông lời khen ngợi.

“Phò mã...”. Hoa Thuần Nhiên chợt đứng dậy nhìn Hoàng Triều, hình như có lời muốn nói.

“Công chúa, có chuyện gì?”. Hoàng Triều quay đầu nhìn nàng hỏi.

Hoa Thuần Nhiên chuyển mắt nhìn hai người Thu Cừu Sương, có chút do dự.

“Tuyệt Không, Cừu Sương, hai người về nước phục mệnh phụ vương đi.”. Hoàng Triều đứng dậy đi tới trước Thu Cừu Sương, Tiêu Tuyệt Không, lấy từ trong tay áo ra một phong thư: “Chuyển bức thư nhà này về cho phụ vương, thay ta hỏi thăm sức khỏe lão nhân gia, nói rằng ta sẽ mau chóng về nước.”. Mâu quang hắt rọi trên người Thu Cừu Sương, trong mắt tràn đầy thâm ý.

Thu Cừu Sương nhận lấy phong thư liền liếc nhìn chủ tử, hiểu rõ ý hẩn, chỉ khom người đáp: “Dạ!”.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thỉ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Người vẫn thế, tình nhạt phai

Sau khi Tiêu Tuyệt Không và Thu Cừu Sương đi khỏi, Hoàng Triều xoay người ngồi xuống hỏi Hoa Thuần Nhiên: “Công chúa có điều gì muốn nói à?”.

Hoa Thuần Nhiên liếc mắt qua Ngọc Vô Duyên đang chăm chú đọc sách ở phòng đối diện.

“Công chúa cứ nói đừng ngại.”. Hoàng Triều nhìn nàng có chút thú vị, hẩn biết nàng đang ái ngại chuyện gì. Nàng muốn nói gì mà trịnh trọng đến như vậy?

Hoa Thuần Nhiên chỉ lẳng lặng ngắm Hoàng Triều, một hồi lâu vẫn không cất tiếng. Gương mặt trước mắt nàng không hề giống gương mặt kia. Gương mặt của chàng ấy bao giờ cũng ôn nhu hòa nhã, ung dung thoải mái, đôi đồng tử xanh đen như ngọc khi trầm tĩnh nhìn người khác luôn tỏa ra sự ảm áp dịu dàng, nụ cười chàng nhẹ nhàng thần nhiên khiến ai nấy đều lưu luyến không muốn xa rời. Còn gương mặt này lại ẩn chứa một thứ khí chất cao ngạo tôn quý, đến nụ cười cũng mang theo khí phách của đấng vương giả làm người khác không dám lại gần. Khi hẩn chăm chú nhìn ai, ánh mắt sắc bén tựa như kiếm xuyên thấu suy nghĩ của kẻ đó. Còn người này... người đang ngồi trước mặt nàng, nước mắt nữ nhi hay sự hèn dỗi đối với y là vô nghĩa. Cho nên...

“Phò mã, chúng ta là phu thê.”. Hoa Thuần Nhiên chỉ nói đơn giản.

“Ừ.”. Hoàng Triều gật đầu.

“Từ xưa đã có câu: Vợ chồng đồng lòng.”. Hoa Thuần Nhiên nặng nề thốt lên, đôi mắt trực tiếp nhìn hẩn không hề có sự chùn bước hay rụt rè: “Song thân quốc gia của chàng tức là song thân quốc gia của ta, song thân quốc gia của ta cũng chính là song thân quốc gia của chàng!”.

Hoàng Triều rất ngạc nhiên khi nghe những câu này của nàng, hẩn cười cười khen ngợi: “Công chúa muốn Triều cứu Hoa Vương?”.

“Đúng vậy!”. Hoa Thuần Nhiên gật đầu.

“Hoa Vương dẫn mười vạn đại quân tấn công Bạch Phong Quốc, đáng lẽ Bạch Phong Quốc mới là nước cần giúp đỡ, công chúa nghĩ sao mà nói những câu này?”. Hoàng Triều nhàn nhạt hỏi, ánh mắt rơi về phía ván cờ đang đánh dở dang.

“Phò mã cần gì phải trêu đùa Thuần Nhiên.”. Hoa Thuần Nhiên cũng nhìn xuống bàn cờ: “Thuần Nhiên từ bé đã ở sâu trong thâm cung nên đương nhiên chẳng biết đến thế sự thời cuộc, có điều thiếp cũng là vương giả, mắt thấy tai nghe vài chuyện cũng hiểu được đại khái. Chỉ cần nhìn thần sắc của phò mã và hai vị tướng quân trong cuộc đối thoại vừa rồi, Thuần Nhiên đã biết lần này phụ vương ắt hẳn sẽ đại bại, bại dưới tay Phong Tích Vân mà các người muôn phần sùng bái.”.

“Hả?”. Hoàng Triều dòm mắt nhìn về mặt của Hoa Thuần Nhiên, dường như đây là lần đầu tiên hắn quan sát nàng tỉ mỉ đến vậy, một lát sau mới gật gù: “Triều biết công chúa có khá nhiều vương huynh tỷ muội, xem ra trong số những con cháu hoàng tộc của Hoa Vương thì chỉ có công chúa là giai nhân đích thực!”.

“Giai nhân?”. Hoa Thuần Nhiên mỉm cười, nụ cười thấp thoáng sự giễu cợt và nỗi đau xót cho bản thân. Bằng dung mạo và trí tuệ của nàng cũng đủ để làm cái kẻ cao ngạo này phải tán thưởng, thế nhưng vì sao người ấy vẫn không chọn nàng làm giai nhân, mà là...

“Nếu công chúa đã nói vậy rồi, Triều sao dám không nghe.”. Hoàng Triều lại đảo mắt về phía bàn cờ: “Công chúa yên tâm, ngày mai Triều sẽ lập tức thân chinh tương trợ Hoa Vương đánh bại Bạch Phong Quốc.”. Hoàng Triều nhặt một quân cờ đặt lên bàn, Hoa Thuần Nhiên vừa trông thấy nước cờ này của hắn, nàng đã hiểu rằng nàng đã hoàn toàn thua cuộc.

“Thuần Nhiên đa tạ phò mã.”. Hoa Thuần Nhiên dịu dàng cúi đầu.

“Công chúa không cần đa lễ.”. Hoàng Triều hơi xua tay: “Như công chúa đã nói, song thân quốc gia của nàng tức là song thân của ta, Triều chỉ tận lực vì quốc gia của mình.”.

Hoa Thuần Nhiên trông thấy ánh mắt Hoàng Triều đang quan sát ván cờ thì thoáng run rẩy, giây lát sau nàng liền khôi phục lại điệu bộ thản nhiên: “Vậy Thuần Nhiên hồi cung trước để chuẩn bị một ít hành trang cho phò mã.”.

“Làm phiền công chúa.”. Hoàng Triều đứng dậy nhìn Hoa Thuần Nhiên rời đi, trên mặt nở một nụ cười nhạt đầy thâm ý.

“Công chúa Thuần Nhiên này thông minh đấy, nếu có thể đồng lòng với huynh thì đúng là giai ngẫu.” [1]. Ngọc Vô Duyên rút cuộc cũng thả quyền sách trong tay xuống, đi về phía Hoàng Triều.

[1] Giai ngẫu: xứng đôi vừa lứa, đẹp đôi

“Ừm.”. Hoàng Triều hứng thú nhìn thế cờ: “Nước cờ thận trọng, bố cục không lộ, gặp địch thì địch động ta động, bị vây thì giữ nguyên trận hình, quyết không bí quá hóa liều, thật là một người thích hợp.”

“Huynh muốn đích thân đến quan chiến?” [2]. Ngọc Vô Duyên liếc mắt về phía thế cục ván cờ.

[2] Quan chiến: quan sát trận chiến

“Quan chiến?”. Hoàng Triều cười tự tin kiêu ngạo như đã dự tính trước từ lâu: “Chỉ bằng nói tham chiến thì chính xác hơn.”

“Ừ, có cần ta quay về Hoàng Quốc không?”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên xuyên qua khung cửa sổ rơi về phía hoa viên. Trong Hoa Vương Cung thì chỗ này có nhiều mẫu đơn nhất, tuy đây là loài hoa xinh đẹp khuynh thành nhưng vẫn kém một đóa sen trắng nhẹ nhàng thanh khiết...

“Không cần, hay huynh đi cùng ta đi, xem nữ vương Phong Tích Vân của Bạch Phong Quốc lợi hại đến nhường nào.”. Hoàng Triều nói đầy suy tính.

Trong Khúc Ngọc Hiên, Lạc Hoa Cung, Hoa Thuần Nhiên vội vã viết một bức thư rồi nói với thị nữ bên cạnh: “Lăng Nhi, em hãy nhanh chóng phái người gửi bức thư này đến phủ của Tiền Khôi đại nhân, sau đó mời ba vị vương huynh của ta đến... đến Kim Ba Cung!”.

“Vâng!”. Lăng Nhi lĩnh mệnh rồi đi.

Hoa Thuần Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn là những đóa hoa tươi đẹp, vẫn là ánh nắng chói chang rực rỡ, chỉ có mỗi mình nàng cảm nhận được giữa cái nắng sáng lóa ấy là một màn đêm đen đặc đang chuẩn bị bao trùm cả vương quốc. Nụ cười của Hoàng Triều khiến nàng cảm thấy rét run, khắp cả người tràn ngập sự lạnh lẽo, lại thêm sự xuất hiện bí ẩn của hai vị tướng nước Hoàng Tiếu Tuyết Không và Thu Cửu Sương. Tại sao bọn họ không đường đường chính chính đi vào từ cửa cung mà lại phải bay qua cửa sổ? Bọn họ bảo phục kích là phục kích thế nào?

“Nếu hai người ấy còn ở đây thì tốt rồi...”. Nàng lú lú nói nhỏ, thanh âm mang theo sự thất vọng và mất mát.

*****

Ngày ba mươi tháng tư, mười vạn đại quân Hoa Vương đến thành Lệ.

Hoa Vương ngồi cao cao trên chiến xa nhìn cờ bay phấp phới trên tường thành, nghe thủ hạ bẩm báo tin tức ba vạn đại quân tiên phong bị tiêu diệt, ông nghiêng răng nghiêng lợi đập tay xuống, thanh bảo vệ trên chiến xa tức khắc gãy làm đôi.

“Sao lại như vậy?”. Hoa Vương bưng bưng lửa giận: “Chỉ trong một ngày mà ba vạn đại quân ta bị Bạch Phong Quốc tiêu diệt? Tên Diệp Yến dẫn quân kiểu gì vậy?”

“Đại vương, ngài nhìn lá cờ trên đỉnh thành kia kia, đó là cờ Bạch Phượng của Bạch Phong Quốc, tức có nghĩa thủ thành lần này chính là tân vương Phong Tích Vân!”. Một quân sư chỉ về phía thành Lệ xa xa: “Uy danh của Tích Vân Bạch Phong Quốc vốn dĩ đã có từ lâu, Diệp tướng quân chủ quan khinh địch nên mới bị đánh bại, vì thế chúng ta không thể liều lĩnh tiến lên được!”.

“Báo cáo đại vương, phó tướng của Diệp tướng quân xin trình diện, nói muốn bẩm báo quân tình.”. Một gã binh sĩ tiến vào thưa.

“Hả?”. Hoa Vương hí hóp mắt: “Cho vào.”

“Tuân lệnh!”.

Trong tích tắc, tên phó tướng đã được dẫn đến. Hắn quỳ rạp xuống đất: “Tham kiến đại vương!”.

“Có chuyện gì muốn bẩm báo?”. Hoa Vương nhìn kẻ đang run rẩy dưới chân, ông nhướn mày, đôi mắt càng nheo lại...

“Đại vương, tiểu nhân là Không Đào, phó tướng của Diệp tướng quân. Lần này thần theo quân tiên phong ra trận, vốn muốn lập công vì đại vương, nhưng Diệp tướng quân tới thành Lệ chỉ thấy có mấy nghìn binh lính Bạch Phong Quốc, nhất thời khinh địch nên qua loa xuất kích. Không ngờ quân Phong lập yêu trận khiến toàn bộ ba vạn quân tiên phong của ta chết thảm. Tiểu nhân cố giữ lại mạng này để gặp đại vương bẩm báo tình hình cụ thể, giúp đại vương phá trận giết địch!”. Không Đào thấp thòm cúi đầu khom người, nói xong câu cuối thì lại tràn ngập khí khái hùng hổ, bạo dạn quỳ thẳng lên.

“Phải không?”. Hoa Vương mặt không biến sắc nhìn Không Đào: “Ngươi thuật lại toàn bộ quá trình ra quân cho ta xem.”

“Dạ!”.

Không Đào thêm mắm dặm muối kể về tình hình Diệp Yến dẫn binh ra sao cho Hoa Vương nghe, bao gồm cả việc bị tập kích ở Ngật Sơn, cùng với việc yêu trận kia mở to mồm như chậu máu cắn nuốt binh tướng sĩ Hoa Quốc...

“Chỉ những chuyện này?”. Hoa Vương lạnh lùng hỏi: “Không còn gì khác?”.

“Không... Không còn ạ.”. Không Đào rùng mình, cảm thấy giọng điệu lãnh đạm này của Hoa Vương thật đáng sợ.

“Vậy thì ngươi đã hết chức trách.”. Hoa Vương bất thành lời đôi thái độ, vung tay thét lên: “Lôi hắn xuống chém đầu, cảnh cáo ba quân! Kẻ nào đào ngũ, tất có kết cục này!”.

“Đại vương tha mạng! Đại vương tha mạng!”. Không Đào bị kéo xuống lớn tiếng thét xin tha.

“Đại vương...”. Quân sư thử gọi, lại bị Hoa Vương vung tay cắt ngang.

“Phong Tích Vân, mày cũng có chút bản lĩnh!”. Hoa Vương nhìn lá cờ Phi Vân đang tung bay trong gió, trầm giọng hô: “Truyền lệnh hạ trại.”

“Rõ!”

“Hoa Vương đến rồi kia, lần này lão muốn ném thử Huyết Phượng Trận để xem thử mười vạn đại quân của lão có đủ tư cách phá trận của cô hay không.”. Phong Tức đứng trên đỉnh thành quan sát nơi quân Hoa đang cắm trại nghỉ ngơi, nói với Phong Tích bên cạnh.

“Ta không tự phụ như thế”. Phong Tích cười nhàn nhạt nhìn đại quân lấp lánh sắc vàng che khuất một vùng trời đất trước mắt, nàng trả lời: “Dùng sáu nghìn, thậm chí một vạn binh lính Phong Vân Kỳ lập thành Huyết Phượng Trận cũng chẳng thể tiêu diệt hết mười vạn đại quân Hoa. Dù cho có thắng, ta cũng thắng thảm như bại.”.

“Phong Tích Vân quả nhiên không tùy tiện bừa bãi như Bạch Phong Tích.”. Phong Tức mỉm cười.

Phong Tích nghe vậy khỏe môi khẽ động, cuối cùng chỉ đành đáp bình thản: “Bây giờ chỉ còn Phong Tích Vân!”

“Cô đã có dự định không quyết chiến với quân Hoa, vì sao không lui binh sớm?”. Phong Tức thắc mắc.

“Bởi vì ta còn muốn thấy một thứ khác. Chẳng biết rốt cuộc uy lực của nó đến nhường nào?”. Phong Tích nheo mắt nhìn về phía xa xa.

*****

Ngày hai tháng năm, trong kim trướng của Hoa Vương.

“Vũ Sinh, ngươi thông thạo binh thư, có biết thế trận đã tiêu diệt ba vạn đại quân ta ra sao không?”. Hoa Vương hỏi quân sư Liễu Vũ Sinh đứng bên cạnh.

“Bẩm đại vương, theo như lời Khổng Đào nói hôm ấy, tiểu nhân đoán đó có thể là Huyết Phụng Trật bách chiến bách thắng của Phụng Vương ba trăm năm về trước.”. Liễu Vũ Sinh trầm tư trả lời.

“Huyết Phụng Trật.”. Hoa Vương đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, đi tới đi lui trước án thư: “Không ngờ con nhóc Phong Tích Vân lại mò mẫm ra được nó!”

“Thế trận này rất phức tạp, biến hóa khôn lường. Nếu cứ xông vào chính giữa trận sẽ bị phụng hoàng quấn vào cắn xé, mất máu cho đến chết.”. Liễu Vũ Sinh vừa nói vừa biến sắc, dường như vô cùng sợ hãi chuyện sắp kể: “Đại vương, năm ấy Phụng Vương đã dùng Huyết Phụng Trật để đánh bại Thao Vương, giết sạch mười một vạn quân địch, cũng chính trận này giúp Thủy Đế khẳng định vị trí bá chủ thiên hạ!”.

“Lợi hại như vậy à?”. Hoa Vương thấy thần sắc Liễu Vũ Sinh thận trọng không giống như đang nói láo, ông nửa tin nửa ngờ.

“Đại vương, việc này tiểu nhân không nói bừa, trong ‘Ngọc Ngôn binh thư’ có viết ‘Gặp phụng phải trốn’, nói cách khác là gặp phải Phụng Vương và Huyết Phụng Trật thì đánh không lại, phá không xong, chỉ có một con đường chạy trốn.”. Liễu Vũ Sinh nghiêm mặt nói: “Bởi vậy, đại vương, lần này chúng ta tuyệt đối không thể tùy tiện xuất binh!”

“Đánh không lại, phá không xong?”. Hoa Vương lặp lại mấy lời của Liễu Vũ Sinh, ánh mắt chăm chú nhìn y: “Lẽ nào bốn vương đánh không lại con tiểu nha đầu Phong gia, phá không nổi Huyết Phụng Trật vớ vẩn của nó?”.

Liễu Vũ Sinh nghe Hoa Vương nói thế tự biết mình đã chạm phải râu hùm, lập tức khom lưng đáp: “Đại vương võ công cái thế, Phong Vương tất nhiên không phải là đối thủ của ngài. Chẳng qua cô ta chỉ dựa vào danh tiếng tổ tiên để lại mà thắng một trận nho nhỏ thôi.”

“Hừ!”. Hoa Vương hừ một tiếng, sau đó tiếp tục hỏi: “Ngươi có cách nào phá giải Huyết Phụng Trật không?”

“Bẩm đại vương, trận này là do Phụng Vương độc quyền sáng chế, không truyền lại đời sau, trên binh thư cũng không ghi chép lại. Tiểu nhân không rõ các thế biến hóa của trận này, cho nên...”

“Cho nên không có phương pháp giải?”. Hoa Vương không đợi Liễu Vũ Sinh dứt lời, ánh mắt nghiêm nghị quét qua y: “Thế lần xuất chinh này bốn vương sẽ quay về tay trắng ư?”

“Không! Không ạ!”. Liễu Vũ Sinh cuống quýt cúi đầu: “Đại nghiệp của đại vương há có thể để một Huyết Phụng Trật nho nhỏ cản trở?”

“Hừ! Huyết Phụng Trật!”. Hoa Vương đập bàn: “Bốn vương không tin với mười vạn đại quân Kim Y Kỳ mà không phá nổi nó!”.

“Đại vương, ngài muốn...”. Liễu Vũ Sinh thận trọng thăm dò, e sợ không cẩn thận lại chạm phải râu hùm của ông.

“Mạnh tướng quân.”. Hoa Vương gọi lớn.

“Có thần.”. Một viên tướng vén trưởng đi vào.

“Bốn vương lệnh cho ngươi dẫn năm nghìn tinh binh, giờ Tỵ công thành.”

“Rõ!”. Mạnh tướng quân lĩnh mệnh thối lui.

“Đại vương, ba vạn tinh binh còn thất bại dưới Huyết Phụng Trật, chỉ phái năm nghìn...”

“Hừ! Huyết Phụng Trật. Để ta xem Huyết Phụng Trật này là cái quái gì!”.

Hoa Vương lạnh lùng hừ quát, cặp mắt vô cùng âm trầm tàn ác khiến Liễu Vũ Sinh sợ phát khiếp, cũng làm y hiểu rõ, hóa ra năm nghìn tinh binh kia chỉ đóng vai hề thăm dò.

“Mới nghỉ ngơi có một ngày mà lão Hoa Vương đã không nhịn được, ông ta bắt đầu hành động rồi.”. Phong Tích đứng trên đỉnh thành nhìn quân Hoa phía trước, không khỏi lắc đầu: “Chả có chút kiên nhẫn!”.

“Lão định mang một bữa điểm tâm đến cho ta, đáng tiếc phụng hoàng của ta từ trước đến nay chỉ thích ăn đại tiệc máu thịt!”. Phong Tích nhìn hành động của mấy nghìn quân Hoa phía trước, bùi ngùi nói.

“Xem ra Huyết Phụng Trật của cô khiến ông ta hơi kiêng dè.”. Phong Tích cười: “Lão muốn dùng mấy nghìn binh sĩ dụ cô xuất Huyết Phụng Trật để quan sát trước, hoặc có thể lão đang đợi đúng thời cơ để dốc hết mười vạn đại quân cản quét phụng hoàng.”.

“Lão tính cũng hay nhỉ!”. Phong Tích nhìn hướng đi của mấy nghìn quân Hoa đằng xa, tốc độ hành quân không nhanh không chậm, dường như đang sợ phía trước đột ngột xuất hiện yêu ma quỷ quái nào nên tất cả chỉ dám bước cẩn thận từng bước. Nàng cất tiếng gọi: “Lâm tướng quân.”

“Có thần.”

“Trận chiến này giao cho ngươi.”. Phong Tích lùi sang một bên, nhường hấn tiến lên phía trước.

“Rõ!”. Lâm Cơ bước lên trên, sau đó phát cao cờ lệnh.

Tức khắc có mấy trăm binh lính túa ra xếp hàng ngay ngắn trật tự dưới chân thành.

Phong Tức đảo mắt nhìn mấy trăm binh sĩ này, tỉ mỉ quan sát xem họ có khả năng gì mà để Phong Tịch yên tâm giao phó toàn bộ trận chiến. Rốt cuộc trong con người thâm trầm của hắn cũng thoáng hiện một tia sáng, đôi mắt xanh đen như ngọc lấp lánh tựa như những vì sao, nhưng chỉ trong phút chốc hắn khôi phục vẻ nhàn nhã thần nhiên.

Những binh lính này không có thân hình cao lớn hay đáng vẻ hiên ngang, thậm chí lại vô cùng thấp bé, thế nhưng tất cả họ đều có đôi mắt sáng ngời và cánh tay cứng cáp cường tráng. Cho dù đại vương của họ chỉ đứng cách đây một trượng, vẻ mặt họ vẫn bình tĩnh như thường.

Phong Tịch không nhìn những binh sĩ này, chỉ nhẹ nhàng quan sát Phong Tức. Nàng thở dài nhàn nhạt bất đắc dĩ, dường như nàng đã sớm nhìn thấu số phận không thể nào thay đổi được, vẻ khinh thường cùng sự thâm trầm đến thế... Chỉ một lát sau, nàng từ từ dời tầm mắt về phía tiền phương, thấy quân Hoa đã đến càng lúc càng gần.

“Đại vương, quân nước Phong chưa có động tĩnh.”

Hoa Vương đứng bất động trên chiếc chiến xa to lớn hoa lệ được tám con tuấn mã kéo, ngưng thần nhìn về phía trước. Năm nghìn quân Hoa chỉ còn cách thành chừng bốn mươi trượng nhưng công thành Lệ vẫn đóng chặt như cũ, quân Phong dường như không có ý ra khỏi thành nghênh chiến. Chẳng lẽ Phong Tích Vân không muốn dùng Huyết Phượng Trận đấu với ông sao? Coi thường bốn vương tới vậy sao?

“Cứ quan sát.” Hoa Vương cau mày.

Quân Hoa tiếp tục tiến lên, chỉ còn cách thành chừng ba mươi lăm trượng.

“Đội vũ tiến!” Lâm Cơ trầm giọng nói.

Lập tức toàn bộ mấy trăm binh lính bước lên ngay sát lỗ châu mai trên thành, giương cung lắp tên, ngắm thẳng về phía trước. Không gian phút chốc trở nên yên lặng, ngoại trừ tiếng gió thổi cờ bay thì không còn một âm thanh nào, ai nấy đều thận trọng tập trung quan sát quân Hoa, hoặc nhìn chăm chăm về phía đội vũ tiến.

Ánh mắt Lâm Cơ dán chặt vào quân Hoa phía trước, không hề chớp mắt, gần nữa, ba mươi trượng... hai mươi bảy trượng... hai mươi sáu trượng... hai mươi lăm trượng.

“Bắn!”

Một tiếng hô to vang lên, tên trút xuống như mưa từ trên tường thành, quân Hoa chưa kịp phòng bị liền kêu lên thảm thiết, ngã xuống tầng tầng lớp lớp.

“Bắn!”

Không để cho quân Hoa kịp thở, trên tường thành lại phát hiệu lệnh, binh lính bắn tên tới tấp, quân Hoa phía trước thét lên thê thảm, lại tiếp tục ngã xuống.

“Bắn!”

...

“Hay!” Phong Tức đứng trên đỉnh thành thấy rõ mọi thứ không khỏi thốt lên, quay đầu nhìn về phía Phong Tịch, đôi mắt phát sáng như sao: “Không có tên nào bắn trượt. Toàn bộ đều là thần tiễn thiện xạ!”

“Đây là năm trăm người thuộc đội vũ tiến ta chọn ra từ cuộc khảo hạch Phong Vân Kỳ và Cẩm Vệ Quân năm năm về trước, trong mười lăm vạn chỉ có năm trăm người trúng tuyển, hơn nữa dưới sự huấn luyện của Lâm Cơ trong vòng năm năm, về cơ bản đã phù hợp với quy định của ta năm đó, bắn một trăm tên phải trúng đến chín mươi chín!” Phong Tịch bình tĩnh nói, ánh mắt hờ hững rơi vào tiền phương, nghe từng mệnh lệnh của Lâm Cơ phát ra, mấy nghìn quân Hoa đã bị tiêu diệt hơn một nửa.

“Chẳng trách sau cái năm san bằng Đoạn Hồn Môn, cô liền biến mất một khoảng thời gian dài.” Phong Tức cũng đưa mắt nhìn về phía trước: “Hoa Vương đưa điểm tâm tới lại thành bia ngắm cho cô luyện tên!”

“Đại vương, quân Phong vẫn chưa ra khỏi thành bày trận mà đã bắn tên vào quân ta. Quân ta không mang giáp chắn, thỉnh đại vương hạ lệnh thu binh, nếu không...” Liễu Vũ Sinh thấy phía trước bất lợi, thiếu chút nữa nôn nóng buột miệng “Toàn quân bị diệt”, y trông thấy ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Hoa Vương lập tức nuốt hết lời sắp nói vào bụng.

“Đại vương!”

“Thu binh.” Hoa Vương trầm ngâm chốc lát cuối cùng cũng nghiêng răng phun ra hai chữ, sắc mặt tái mét, ánh mắt rực lửa nhìn chăm chăm vào đỉnh thành Lệ. Ông nghiêng răng giận dữ cắn hận: “Phong Tích Vân!”

Quân Hoa nhận được mệnh lệnh thu binh cuống quýt quay đầu chạy trốn, năm nghìn quân xuất kích khi trở về đã chẳng còn đến một nghìn, ngay cả thống lĩnh Mạnh tướng quân cũng bị trúng tên vào vai trái.

“Thần vô năng, thẹn với lệnh vương, xin đại vương giáng tội!”. Mạnh tướng quân xuống ngựa, dập đầu quỳ trước chiến xa Hoa Vương.

Hoa Vương chăm chú nhìn hấn một lúc rất lâu, trên trán Mạnh tướng quân đã ướt đầm mồ hôi, bả vai rướm máu, quân sư Liễu Vũ Sinh bên cạnh cũng hồi hộp cúi đầu, căng hết hai lỗ tai chờ đợi mệnh lệnh kế tiếp của Hoa Vương.

“Lui xuống chữa thương đi!”. Một lúc sau, Hoa Vương mới lạnh lùng ra lệnh.

“Tạ đại vương ân chuẩn!”. Mạnh tướng quân hấp tấp dập đầu lui xuống, cả người tóa mồ hôi lạnh, cái mạng này cuối cùng cũng tìm lại được từ tay Diêm vương.

“Đại vương...” Liễu Vũ Sinh dè dặt mở miệng.

“Có gì thì nói!”. Hoa Vương sốt ruột trừng mắt liếc hấn.

“Đại vương, quân ta tiến công ở ạt sẽ bị vùi trong Huyết Phượng Trận, còn tiến công từng chút thì lại bị tên đẩy lùi...”

“Hừ!”. Không đợi y nói xong, Hoa Vương lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt như cuồng thú sắp chết nổi điên, chỉ cần chạm vào liền bạo phát.

“Đại vương, tiểu nhân đã có cách, chỉ cần một lần là phá được thành Lệ.”. Liễu Vũ Sinh lật đật thốt lên.

“Có cách sao không nói sớm?”. Hoa Vương nghe vậy bưng bưng nổi giận.

“Không không không!”. Liễu Vũ Sinh kêu lia lịa: “Tiểu nhân vừa mới nghĩ ra thôi!”

“Mau nói!”

“Vâng!”. Liễu Vũ Sinh cúi đầu: “Đại vương, chúng ta có những thứ đó, không cần sợ Huyết Phượng Trận, cũng chẳng sợ phi tiễn của chúng.”

“Người đang nói tới... đại pháo.”. Hoa Vương bỗng giật mình tỉnh ngộ.

“Đứng ạt!”. Liễu Vũ Sinh gật đầu: “Bất luận quân Phong có bày Huyết Phượng Trận hay cố thủ trong thành không ra, quân ta chỉ cần dùng đại pháo oanh tạc. Cho dù chúng có thể trận lợi hại hay thành trì kiên cố đi chăng nữa, cũng không qua nổi một phát đại pháo của quân ta.”

“Giỏi lắm!”. Hoa Vương đập bàn, vùng giữa lông mày nhú chặt mấy ngày hôm nay cuối cùng cũng giãn ra: “Vũ Sơn tiên sinh chế tạo năm khẩu hỏa pháo bao giờ thì có thể đến?”

“Bẩm đại vương, giờ Mùi ngày mai sẽ đến.”

“Được, vậy giờ Thân ngày mai công thành cho ta! Ha ha... bọn vương muốn chứng kiến Phong nha đầu kia bại dưới tay bọn vương!”. Hoa Vương cười lớn.

*****

“Xem ra Hoa Vương đã bị thần tiễn của cô dọa chạy mất.”. Phong Tức cười đùa nhìn đám quân Hoa đang rút lui.

Phong Tịch nghe vậy cũng chẳng vui nổi, đôi lông mày cau lại nhìn đội hình quân Hoa phía trước, chột thờ dài một hơi: “Ngày mai hết thoải mái rồi!”.

Ngày ba tháng năm, giữa giờ Thân.

“Thùng thùng thùng thùng... thùng thùng thùng thùng...”

Trống trận nổi dậy, ngựa chiến hí vang, quân Hoa dàn trận công thành.

Một hàng dài khiên chắn kín kẽ xuất hiện, phía sau là những binh sĩ cầm khiên đang ẩn náu, kế tiếp là ba khẩu đại pháo mới nhất, cuối cùng mới đến đại quân giáp vàng vũ trang tối tân Kim Y Kỳ.

“Quả nhiên!”. Phong Tịch quan sát đội hình quân Hoa.

“Không ngờ Hoa Vương cũng chơi chiêu này.”. Ánh mắt Phong Tức rơi vào năm khẩu hỏa pháo kia: “Nghe nói đại pháo là do Vũ Sơn lão nhân thiết kế, sử dụng hỏa đạn chế tạo từ mỏ khoáng đặc biệt ở núi Vũ Sơn nước Hoa, uy lực của nó không gì sánh được. Nếu bị bắn trúng thì không chỉ thịt nát xương tan mà đến thành trì bằng cự thạch cũng bị phá hủy.”

“Đúng là có tiền vẫn tốt hơn.”. Phong Tịch chăm chú nhìn những khẩu đại pháo có hình dạng quái dị kia: “Không chỉ mặc y giáp bằng vàng nổi bật nhất, dùng đao kiếm loại tốt nhất, lại còn dùng cả đại pháo tối tân nhất, Hoa Quốc... Hoa Quốc giàu có màu mỡ... không thu hết được vào tay thật là có chút đáng tiếc!”. Nàng gian xảo đảo mắt qua Phong Tức, lời nói tràn đầy ý chế giễu.

“Cô bắt đầu nói giống Bạch Phong Tịch rồi đó!”. Phong Tức mặt không đổi sắc, mâu quang không chuyển vẫn chỉ nhìn về phía trước, thần nhiên trả lời.

Phong Tịch nghe vậy khòe miệng khẽ động, chung quy cũng không nói gì mà chỉ hơi nhú mảy bắt mắt với tâm trạng bản thân. Nàng lắc đầu muốn vứt đi ý nghĩ phân tâm, nghiêm túc nhìn vào thể trận trước mắt.

Hoa Vương lúc này đang đứng trên chiến xa cao cao, xung quanh là tầng tầng lớp lớp quân Hoa bao bọc, phía trước xe lại có muôn vàn giáp chắn hộ vệ, chiến xa của ông thận trọng tiến lên đằng trước.

Khi chỉ còn cách thành năm mươi trượng thì chiến xa của Hoa Vương dừng lại, chỉ còn đội khiên giáp và đại pháo vẫn tiếp tục đi lên. Khi còn cách thành bốn mươi trượng, quân Hoa cuối cùng cũng dừng lại hẳn.

“Đại vương, bây giờ chúng ta dùng luôn đại pháo hay là...”. Liễu Vũ Sinh bước lên trước xin chỉ thị.

“Dùng đại pháo tấn công! Hừ, bốn vương đang muốn cho Phong nha đầu kia nếm thử sự lợi hại của đại pháo nước ta!”. Hoa Vương tự phụ vung tay.

Liễu Vũ Sinh nghe vậy liền ra hiệu cho quân Hoa phía trước.

Ngay lập tức, những binh lính cầm khiên giáp tản ra hai bên để lộ một khẩu đại pháo, nòng pháo ngắm đến đỉnh thành Lệ, pháo thủ lắp đạn, nhanh chóng châm kíp nổ. “Ầm” một tiếng, đạn pháo bay thẳng hướng thành Lệ.

“Đến đây!”.

Chỉ thấy trên đỉnh thành Phong Tịch bỗng nhiên bay ra, đưa cả người nghênh đón đạn pháo đang bay vút đến.

“Vương, cẩn thận!”.

“Xin hãy quay về, Vương!”.

Tất cả mọi người đứng bên dưới đều gào thét gọi vương của họ, ai nấy run như cây sậy, ngẩng đầu nhìn hành động mạo hiểm của vị nữ vương.

“Nữ nhân này...” Phong Tịch thì thầm nói nhỏ nhìn Phong Tịch, vừa than thở lại vừa buồn bực.

Phong Tịch bay giữa không trung, tay vung lên, bạch lăng trong tay áo phóng thẳng về phía đạn pháo. Vào lúc bạch lăng gần chạm phải đạn pháo thì biến thành một con du long cuộn cuộn, dùng khí trời bao trọn lấy viên đạn cách một thước. Sau đó dải bạch lăng thả ra, đạn pháo liền đổi hướng bắn ngược lại, nhưng chỉ mới đến nửa đường đã vang “Ầm” một tiếng, nổ tung trên bầu trời.

Hai quân Phong, Hoa tròn mắt há mồm nhìn, không thể tin được những gì mình vừa thấy. Một viên đạn pháo bắn ra với toàn bộ uy lực mà lại bị bạch lăng của nàng quán lấy, mượn lực không khí gây nổ giữa không trung.

“Đó là...”

Hoàng Triều và Ngọc Vô Duyên vội vàng chạy đến từ đằng xa, kinh hoàng nhìn về phía trước. Dải bạch lăng kia... bóng trắng trên không trung kia... Hai người chột hoảng hốt, trong lòng đều hiện lên một cái tên: Phong Tịch. Dù khoảng cách xa đến vậy, dù trông chỉ như bóng của hồng nhan lướt qua, bọn họ cũng đều có thể khẳng định, người đang bay giữa không trung kia chính là Bạch Phong Tịch!

Nhưng tại sao nàng lại ở thành Lệ? Tại sao nàng lại trợ giúp cho quân Phong? Lẽ nào... Đột nhiên hai người đồng thời giật mình, chỉ cảm thấy trời đất trong nháy mắt chìm vào màn đêm đen yên tĩnh, xung quanh không còn tồn tại thiên quân vạn mã. Ánh mắt hai người chạm nhau, kinh hãi nối tiếp kinh hãi, đầu óc trở nên trống rỗng, chẳng biết làm sao, cả hai tựa như đã lạc đến chốn nào.

Phong Tịch từ trên không nhẹ nhàng đáp xuống tường thành, đứng cao cao nhìn quân Hoa đằng trước.

“Tên!”. Phong Tịch vờn tay, lập tức có binh sĩ tiến lên dâng cung tên cho nàng.

Phong Tịch giương cung cài tên, nhắm thẳng mục tiêu, “Vút” một tiếng, mũi tên bắn về phía trước. Một tên lính đang cầm đạn chuẩn bị lắp vào đại pháo định bắn ra oai phủ đầu quân Phong thì chợt nghe được thấy tiếng vang bên tai, phảng phất như có một thứ gì đó xé gió bay đến, y ngẩng đầu chưa kịp thấy rõ liền bị một tên xuyên thủng ngực. Viên đạn pháo trong tay y rơi “Bịch” xuống đất, lăn vòng rồi nổ “Ầm”, khiến mười mấy tên binh sĩ xung quanh lập tức mất mạng.

“Tên!”. Phong Tịch lại vờn tay, binh sĩ lại dâng tên lên.

Cung kéo căng, răng cắn chặt môi, đôi mắt nàng phát ra quang mang sắc bén, “Vút” một tiếng, tên như chớp giạt, bắn thẳng vào Hoa Vương đang đứng trên chiến xa hoa lệ giữa muôn trùng quân Hoa.

“Bảo vệ đại vương! Bảo vệ đại vương!”.

Mũi tên này lướt nhanh như điện phá không bay đến, bắn phá hết tất cả chướng ngại vật trên đường, khiến binh lính nước Hoa trông thấy đều hoảng sợ kêu to.

Những binh lính cầm khiên ngay lập tức đứng chắn tầng tầng lớp lớp trước người Hoa Vương. Mũi tên kia của nàng căn bản không thể nào thấy rõ bằng

mất thường, chỉ làm chúng nhân cảm thấy như có một tia chớp đen bay đến, tiếng gió bị xé rách vùn vụt lạnh lẽo, sau đó bốn tiếng “Phập, phập, phập, phập” liên tiếp vang lên và một tiếng “Bịch” rơi rụng, mọi người trợn mắt nhìn lại, chỉ thấy mũi tên kia xuyên qua bốn tầng giáp chắn, đâm nát mọi thứ rồi mới tàn lụi rơi xuống.

“Phù!”. Hoa Vương bị một mũi tên làm chấn kinh đến mức không dám nhúc nhích, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, chân ông ta mềm nhũn, ngã ngồi xuống xe.

“Đại vương! Đại vương!”. Trên tiền tuyến dồn dập tiếng kinh hô.

“Tên lửa!”. Mũi tên lúc này vừa thất bại, Phong Tịch lập tức cau mày, binh lính liền mang một mũi tên nhóm lửa lên.

Đầu ngón chân Phong Tịch điểm nhẹ trên đỉnh thành, từ trên cao quan sát ba khẩu đại pháo giữa trận địa, tay giương cung, nhắm thẳng mục tiêu, “Vút!”, mũi tên lửa trúng vào một khẩu đại pháo. Sau đó “Ầm” một tiếng, khẩu đại pháo vốn đang chuẩn oanh kích thành Lệ đã bị nâng phá hủy tan tành.

“Tiếp!”. Phong Tịch đặt tên lửa lên dây cung, đôi mắt sáng quắc như tuyết, lạnh lùng như băng, thần tình trở nên thập phần hung sát.

“Vút!”, mũi tên thứ hai vừa được bắn ra, nàng lại vươn tay quát: “Tiếp!”, binh sĩ tiếp tục dâng lên một mũi tên lửa. Tiếng “Vút!” vang vọng, mũi tên đằng sau đuổi sát mũi tên đằng trước, bay thẳng đến hai khẩu đại pháo giữa trận địa quân Hoa. Quân Hoa trông thấy hai mũi tên lửa đang xuyên phá không trung, không thể chống đỡ, tất cả theo phản xạ nằm sấp xuống đất. Hai mũi tên kia càng băng qua đoàn quân nhanh hơn, thẳng tiến đến hai khẩu đại pháo.

Khoảnh khắc hai mũi tên lửa gần chạm vào đại pháo, đột nhiên có một bóng trắng bay lên nhẹ nhàng đáp xuống khẩu pháo phía trước. Chàng vươn tay chụp lấy mũi tên lửa, sau đó xoay người phi thân sang khẩu đại pháo thứ hai, cũng vươn tay ra nhẹ nhàng bắt lấy mũi tên còn lại đang lao vùn vụt đến.

Chàng hành động chỉ trong chớp mắt nhưng cả hai quân đều trông thấy rõ, quân Phong ồ lên tiếc hận, quân Hoa vui mừng hô to. Chỉ có Phong Tịch chấn động trong lòng, người kia là...

Xa xa trên bầu trời thành Lệ, ánh mắt của hai người nào đó giao nhau, cách nhau mười mấy trượng, cách nhau bởi lưỡng quân đang đương đầu. Hai người chỉ lẳng lặng nhìn nhau, không ai nói câu nào.

Lúc này một người đang đứng trên đại pháo, một người thì đứng trên đỉnh thành. Phía sau lưng một người là đại quân Hoa Quốc sắc vàng chói mắt, sau lưng người còn lại là cờ Bạch Phụng, cờ Phi Vân tung bay. Một người vận áo trắng như xưa, một người mặc trang phục khôi giáp. Một người tay nắm lấy mũi tên, một người tay cầm chặt trường cung... Cảnh tượng này tựa hồ không còn là cảnh tượng lúc mới quen, duy chỉ có vẻ mặt hai bên đều hiện lên sự khiếp sợ. Đi đến bước này rồi, họ đã không dám tin, chỉ đành tán thán nhân sinh vô thường...

Giờ Thân đã qua, mặt trời lặn dần về phía tây, trong ráng chiều ửng đỏ là bóng dáng hai người đang đứng cách nhau xa thật xa, dường như đã xuyên qua cả không gian và thời gian. Khoảnh khắc ấy, họ chợt cùng mỉm cười chào hỏi đối phương, dù biết rằng cả hai căn bản không thể nào thấy rõ.

“Lâm Cơ.”. Phong Tịch từ trên tường thành bay xuống, mũi chân vừa chạm đất đã lập tức cất tiếng gọi.

“Có thần!”. Lâm Cơ tiến lên.

“Đưa bọn họ ra khỏi phạm vi bốn mươi lăm trượng.”. Phong Tịch lạnh lùng phân phó.

“Rõ!”. Lâm Cơ khom người đáp, sau đó phát tay, đội vũ tiễn lập tức đứng vào vị trí nghênh chiến.

“Từ Uyên.”

“Có thần!”

“Những chuyện còn lại giao cho người.”

“Rõ!”

Hai quân Hoa, Phong phát động giao chiến, quân Phong bắn tên bay và tên lửa dày đặc như mưa khiến quân Hoa không dám mạo hiểm tiến lên, chỉ có thể đứng khiên giáp nghiêm mật phòng thủ. Đồng thời uy lực đại pháo của quân Hoa cũng khiến cho quân Phong không dám khinh thường, chỉ có thể bắn tên không ngừng ngăn cản bọn chúng đến gần công thành.

Trận chiến kéo dài đến tận giờ Dậu, đến khi hai bên đều sức tàn lực kiệt mới tạm thời đình chiến. Cả hai quân đều không có quá nhiều thương vong, một bên trốn sau giáp chắn, một bên áp chế uy lực đại pháo của đối phương, bên nào cũng không bị hao tổn, cũng không bên nào chiếm ưu thế. Đây chẳng qua là một trận chiến ngu xuẩn, vô ích, tiêu tốn khí lực của cả đôi bên.

*****

“Hiền tể, có con tới giúp, bốn vương lần này chắc chắn đánh bại Phong Tích Vân, san bằng Bạch Phong Quốc!”. Hoa Vương bày tiệc rượu trong kim trướng nghênh đón Hoàng Triều và Ngọc Vô Duyên lặn lội đường xa đến, dường như đã quên mất một mũi tên khiến ông ta mềm nhũn cả chân, vô cùng mạnh mẽ tuyên bố.

“Công chúa ngày đêm thấp thỏm mong đợi đại vương. Triều đến đây cũng vì công chúa mà tỏ lòng hiếu thuận vãn an lão nhân gia ngài. Về phần tương trợ, Triều tư chất ngu dốt nên khó có thể san sẻ với đại vương. Nhưng đại vương đã căn dặn thì Triều nhất định sẽ tận tâm tận lực.”. Hoàng Triều khiêm nhường nói, trong lời nói phảng phất ý tứ khinh thường ngạo mạn.

“Có câu này của con là đủ rồi!”. Hoa Vương nghe thế liền giọng cao chén vàng: “Bổn vương dùng chén rượu nhạt này thết đãi hiền tế và Ngọc công tử.”

“Là con kính đại vương mới phải, chúc đại vương sớm ngày đánh bại quân Phong, khôi phục về nước!”. Hoàng Triều cũng giọng chén rượu, Ngọc Vô Duyên, Liễu Vũ Sinh cùng với những vị tướng quân của quân Hoa lập tức nâng chén kính Hoa Vương.

“Ha ha ha... Tốt!”. Hoa Vương thoải mái cười to, uống một hơi cạn sạch.

Tiệc rượu qua đi, Hoàng Triều, Ngọc Vô Duyên trở lại doanh trường Hoa Vương đã sắp xếp cho họ.

Hai người lẳng lặng ngồi đối diện nhau trong chốc lát, ánh mắt nhìn nhau cùng hiện lên một tia đau khổ.

“Vi sao lại là nàng?”. Hoàng Triều rót cuộc cũng mở miệng nói.

Ngọc Vô Duyên chỉ khẽ cười, ngơ ngẩn ngẩn nhìn vào vách tường, tựa như trên đó có thứ gì đáng giá để nghiên cứu, ánh mắt chàng nhất quyết không rời.

“Công chúa Tích Vân của Bạch Phong Quốc... Nữ vương bây giờ của Bạch Phong Quốc... lại là Bạch Phong Tịch ư? Một Phong Tịch ‘Tổ y tuyết nguyệt, ngôn hành vô kỷ’ sao có thể là người đứng đầu một quốc gia?”. Hoàng Triều vẫn không dám tin vào mắt mình, lời nói có chút thảng thốt.

Bóng trắng bay giữa không trung, nữ vương giáp bạc đứng trên đỉnh thành đích xác là nàng, cho dù hân có sống đến một trăm tuổi, cho dù mắt có mờ cũng không thể nhận nhầm đôi con người trong treo, khuôn mặt thanh tú, mảnh tuyết ngọc hình trăng khuyết trên trán kia... Nàng quả thật là Bạch Phong Tịch!

“Ban đầu trên Đài hái sen khi nàng đàn khúc ‘Thủy Liên ngâm’ thì ta đã hoài nghi rồi, nếu chỉ là Bạch Phong Tịch du hiệp giang hồ mà có kỹ thuật đàn ca siêu như vậy thì đúng là có chút kỳ lạ. Nhưng nếu đôi lại là công chúa Tích Vân tuyệt đại tài danh thì không có gì lạ cả!”. Ngọc Vô Duyên thu lại ánh mắt, cúi đầu nhìn đôi bàn tay đan vào nhau, đầu ngón tay chàng mắt kiểm soát khẽ run rẩy.

Lát sau chàng tiếp tục nói: “Nói cho cùng thì cả thiên hạ này chỉ có vài người từng gặp qua công chúa Tích Vân, còn lại đều do nghe những lời đồn đại ‘Tài hoa hết thấy, người yếu nhiều bệnh, lập Phong Vân Kỳ, quanh năm tĩnh dưỡng trên núi Thiên Bích’. Chẳng ai biết tướng mạo của nàng ra sao, tính cách của nàng thế nào. Bạch Phong Tịch mà là công chúa Tích Vân thì rất có lý, bởi vì những thứ Bạch Phong Tịch hiểu biết là quá nhiều so với những người trên giang hồ!”.

“Bạch Phong Tịch... Bạch Phong Tịch...”. Hoàng Triều lặp đi lặp lại cái tên này, không hận cũng chẳng yêu, chỉ có dùng răng cắn, nhai nát rồi nuốt vào trong bụng, để nó hòa với máu thịt mình.

“Phong Tịch...”. Ngọc Vô Duyên khẽ thở dài, không tự chủ được xòe lòng bàn tay ra, mâu quang rơi vào những đường chỉ tay trong suốt.

“Thảo nào đêm đó nàng đã nói ‘Bạn bè cũng rất ít khi có cả đời’, thì ra nàng đang ám chỉ ngày hôm nay, đã sớm đoán được sẽ có ngày chúng ta đối địch!”. Hoàng Triều nhắm nghiền hai mắt.

“Bạch Phong Tịch là Tích Vân Bạch Phong Quốc, vậy Hắc Phong Tức chắc chắn là Lan Tức Hắc Phong Quốc. Nàng sẽ trở thành địch thủ của huynh, bởi vì Bạch Phong Hắc Tức đã ở cùng nhau mười năm rồi, hơn nữa sau này Phong Tích Vân, Phong Lan Tức cũng sẽ liên thủ với nhau.”. Ngọc Vô Duyên nhìn đường chỉ tay, khóe môi nặn ra một nụ cười bi thương cay đắng: “Khó trách ngày đó hân...”

“Hắc Phong Tức... Lan Tức...”. Hoàng Triều đột nhiên mở to hai mắt, sắc vàng trong ánh mắt lóe lên: “Hóa ra hân bằng lòng buông tha Hoa Thuần Nhiên là vì còn một Phong Tích Vân hơn hẳn Hoa Thuần Nhiên!”.

“Huynh muốn đoạt được thiên hạ, vậy thì hai người bọn họ chính là kinh địch lớn nhất của huynh!”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên vẫn còn quan sát lòng bàn tay, lời nói nhu hòa lãnh đạm như cát bụi.

“Nghe giang hồ đồn đại, toàn bộ tài phú của hai nhà Kỳ Thượng tại thành Khúc nước Hoa đã rơi vào trong tay hân, hơn nữa bây giờ nữ vương Bạch Phong Quốc...”. Ngọc Vô Duyên nắm hai tay lại thản nhiên tiếp lời: “Còn huynh có được Huyền Tôn Lệnh và công chúa Hoa Quốc, xem ra thực lực hai người đang bất phân thắng bại.”

“Không, ta thua hân một điều...”. Hoàng Triều nói: “Công chúa nước Hoa chỉ là một công chúa, còn nữ vương Bạch Phong Quốc không chỉ là Vương một quốc gia, nàng còn là một tướng tài tuyệt thế trên chiến trường. Hơn nữa...”. Hân ngừng lại một chút, sau đó mới không cam lòng nói tiếp: “Hân ta còn có một người nữa!”.

Ngọc Vô Duyên tất nhiên hiểu câu nói cuối cùng của Hoàng Triều, chàng cười nhạt, khẽ gật đầu: “Cũng phải.”

“Hoàng Triều nhìn chằm chằm vào Ngọc Vô Duyên: “Phong Tịch kiên quyết từ chối ta, nhưng huynh... nếu khi đó huynh...”

“Nếu có một ngày gặp nhau trên sa trường, nàng bại dưới tay huynh, huynh có giết nàng không?”. Ngọc Vô Duyên thỉnh thoảng cất ngang lời, không chớp mắt nhìn khuôn mặt Hoàng Triều.

“Ta... ta...” Hoàng Triều vốn luôn cương quyết đoạn tuyệt bồng chốc do dự. Giết nàng? Giết Phong Tích? Làm sao có thể? Nhưng... nữ vương Bạch Phong Quốc... chính là đối thủ sinh tử trên chiến trường trong tương lai... Có thể ngay ngày mai thôi sẽ quyết chiến...

“Muộn rồi, ta đi ngủ.” Ngọc Vô Duyên cũng không đợi hắn trả lời đã đứng dậy đi ra ngoài, lúc vén rèm lên còn quay đầu lại buông một câu: “Huynh không thể nào giết nàng vì nàng là người mà huynh vẫn luôn muốn nắm giữ. Huynh có thể nắm giữ cả thiên hạ, vĩnh viễn không thể nắm giữ được... một giấc mộng!”...

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ngơ ngẩn không đường về

Ngày bốn tháng năm

Khi Hoa Vương đang thúc giục mười vạn đại quân dùng bốn khẩu đại pháo mở đường, chuẩn bị phát động một cuộc chiến lớn với thành Lệ thì có một binh sĩ điều tra tình hình tiền tuyến chạy vào cấp báo: “Báo cáo đại vương, thành Lệ không còn người nào, cửa thành mở toang, phía trên chỉ có người róm!”.

“Cái gì?!” Hoa Vương nghe vậy kinh ngạc, lập tức ngửa mặt lên trời cười to: “Ha ha ha... Con nhóc Phong Tích Vân sợ hỏa pháo của bốn vương cho nên chạy trốn đây mà!”

Hoàng Triều và Ngọc Vô Duyên nhìn nhau, trong mắt hiện lên sự nghi vấn, Phong Tích là loại người sợ hãi chạy trốn sao?

“Truyền lệnh ta, toàn quân tiến vào thành nghỉ ngơi, giờ Mùi xuất phát truy kích quân Phong!” Hoa Vương hạ lệnh.

“Đại vương.” Liễu Vũ Sinh khuyên nhủ: “Trận chiến hôm qua vẫn còn chưa phân thắng bại mà Phong Vương đã vô cớ bỏ chạy, chỉ sợ trong thành có trá. Đại vương đừng nên vào thành ngay, chỉ bằng hãy phái người vào thành kiểm tra trước rồi hãy quyết.”.

Hoa Vương nghe vậy hơi sững lại, sau đó nhìn về phía Hoàng Triều: “Hiền tể nghĩ thế nào?”

Hoàng Triều cười nhẹ: “Liễu quân sư nói phải, đại vương thân thể ngàn vàng, đừng nên mạo hiểm”.

“Được!” Hoa Vương gật đầu: “Liễu quân sư, phái một nghìn người cùng mang một khẩu đại pháo vào thành xem xét, nếu phát hiện quân Phong ẩn náu thì lấy đại pháo oanh tạc cho ta!”

“Dạ!”.

Lập tức một nghìn quân Hoa kéo theo một khẩu đại pháo cẩn thận tiến vào thành Lệ. Ban đầu ai nấy đều thận trọng, cẩn thận muôn phần, nhưng đến khi đi qua gần nửa thành vẫn không thấy có một bóng người, cả tòa thành to lớn trống trơn, ngoại trừ tiếng kêu của chó mèo bị vút bỏ thì cả thành không còn âm thanh nào khác, tất cả binh lính mới thả lỏng thần kinh đang căng thẳng.

“Xem ra bọn Bạch Phong Quốc bị đại quân Hoa Quốc chúng ta dọa chạy mất rồi!”. Có người nhìn ngả tư đường vắng vẻ nói.

“Là bị hỏa pháo của chúng ta dọa chạy mới đúng!”. Có kẻ vỗ vỗ vào khẩu đại pháo kêu lên.

“Chả phải ai cũng bảo nữ vương Bạch Phong Quốc Phong Tích Vân rất tuyệt vời ư? Sao mới nghe tiếng gió mà đã co giò chạy mất thế?”. Lại một tên tỏ vẻ khinh thường.

“Một ả đàn bà thì có bao nhiêu năng lực? Còn không phải bị mười vạn đại quân chúng ta hù đến nỗi chạy về phòng thêu hoa à.”. Thêm một tên phát ngôn lão xược.

“Ha ha... Có lý có lý! Đàn bà thì chỉ nên ở trong nhà nấu cơm sinh con!”. Một kẻ can rở cười to.

“Bây giờ chúng ta gửi tín hiệu thông báo cho quân sư được không?”. Có người đề nghị.

“Gửi đi.”. Tiều tướng dẫn đầu nói.

Trong khi đợi tín hiệu được gửi, một nghìn người này liền ngồi xuống đất nghỉ ngơi một lát.

“Các vị đã chuẩn bị tốt để lên đường chưa?”

Quân Hoa vừa ngồi xuống chợt nghe thấy một âm thanh trong trẻo vang lên, chúng nhân theo tiếng nói ngừng đầu nhìn thì thấy trên nóc nhà bên trái có

một nữ tử mặc áo giáp bạc, đầu đội phượng khôi che đi nửa khuôn mặt, chỉ để lộ một đôi mắt sáng quắc như sao trời tức bọn họ. Một cơn gió lạnh buổi sáng thổi qua, mái tóc đen dài của nàng bay phấp phới làm tôn lên ánh mặt trời rực rỡ, tựa như chiến thần từ trên trời hạ phàm, chói lọi không thể nhìn rõ.

“Đây là đại pháo mà các ngươi tự hào sao?”

Chúng nhân chỉ nghe nữ tử đứng trên nóc nhà hồi nhỏ, sau đó liền thấy nàng giương trường cung, lấp hỏa tiễn, quân Hoa đang kinh ngạc lập tức tỉnh táo.

“Cô ta là Phong Vương!”. Một kẻ sợ hãi thốt lên, tay thần tiễn kinh hồn khiếp đảm ngày hôm qua lại xuất hiện trước mắt mọi người

Nhất thời toàn bộ quân Hoa đều đứng dậy rút đao rút kiếm, cầm cung nhắm vào nữ tử đang đứng trên nóc nhà. Ai nấy đều có suy nghĩ: “Nên giết chết ả nữ vương này hay bắt sống về thỉnh công với đại vương?”. Chúng nhân còn chưa suy nghĩ xong thì đã thấy vị nữ vương cười sáng lạn làm mọi thứ trở nên trong sáng rực rỡ trong chớp mắt, những ngôi nhà trống trải xung quanh cũng được phủ một tầng ánh sáng như ngọc lưu ly, mặt đất dưới chân nở rộ ngàn hoa, khắp thân người có một mùi thơm ngào ngạt vây lấy... Thế nhưng chỉ một tích tắc sau thiên địa lập tức tối sầm lại, cửa sổ của tất cả các phòng ốc trong nhà bật tung ra, mọi người còn chưa hồi phục tinh thần thì một mũi tên như châu châu phóng tới, ánh lửa xẹt ngang đốt cháy chân trời, một tiếng nổ “Ầm” vang vọng khắp trời đất.

Trong không trung mờ mịt, đôi mắt nàng phảng phất chút bị thương đau sâu, ý thức dần trở nên mơ hồ, lại còn có thể nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ trong vút. Giữa những tiếng nổ vang rền, tiếng kêu gào thảm thiết... giọng nói ấy lại truyền đến vô cùng rõ ràng, tựa như tiếng lòng dịu dàng mà thương xót của thân nhân nơi xa, khiến người ta lưu luyến không muốn rời trần thế!

Một tiếng nổ làm đại quân Hoa Quốc vừa nhận được tín hiệu đang chuẩn bị vào thành giật mình, tất cả theo phản xạ giơ đao thương, kéo trường cung.

“Hoa Vương, đây là lễ vật cuối cùng vẫn bởi Tích Vân thay mặt thành Lệ tặng cho ngài!”.

Thanh âm nàng nhẹ nhàng bay đến tựa như làn gió mát vừa truyền xuống từ chín tầng trời, lại giống như tiếng thì thầm bên tai nhàn nhạt châm biếm. Mười vạn đại quân Hoa ngoài thành không một ai không nghe thấy rõ.

“Bắn thành Lệ cho ta!”.

Hoa Vương nghe thấy câu nói mỉa mai khinh miệt của nàng lập tức gầm lên giận dữ. Mặc kệ trong thành có người hay không, cũng chẳng quan tâm một nghìn binh sĩ dò đường còn sống hay đã chết, ông chỉ muốn dùng đại pháo bắn vỡ thành Lệ này, bắn tan xương nát thịt con nhóc Phong Tích Vân mới có thể giải hết mối hận trong lòng, trút đi sự phẫn nộ khi bị sỉ nhục.

Hoàng Triều cùng Ngọc Vô Duyên nhìn nhau khẽ lắc đầu.

“Đằng sau thành Lệ là Vô Hồi Cốc.”. Ngọc Vô Duyên nhìn về phía khói lửa bốc lên nghi ngút phía bên trong, thần sắc biểu hiện như Đức Phật từ bi: “Vô Hồi Cốc... một cái tên rất hay!”.

Hoàng Triều quan sát Hoa Vương đang tức giận đến nổi râu tóc đều dựng đứng, cả người phát run. Lão vua này cầm giữ Hoa Quốc giàu có nhất trong sáu nước hơn mười năm, dung dưỡng cái thói kiêu ngạo chẳng coi ai ra gì, lại tự tin quá mức vào đội quân Kim Y Kỳ cũng như mấy khẩu đại pháo độc nhất vô nhị của lão. Hơn nữa tính cách còn dễ nổi giận... Ha ha... thật sự quá tốt!

“Nếu cô không nói câu cuối, Hoa Dịch Thiên cũng không tức giận đến mức kéo đại pháo oanh kích thành Lệ trống không!”. Cách thành Lệ hơn mười dặm, Phong Tức lắc đầu nhìn Phong Tịch: “Mặc dù Bạch Phong Quốc không thiếu nhân lực vật lực để trùng tu một tòa thành, thế nhưng có thể bớt một chuyện, cần gì cô phải rước thêm vào một chuyện.”

“Ta đâu biết lão nhỏ mọn như vậy, mới giờ có một câu mà cũng nghe không lọt tai!”. Phong Tịch nhún nhún vai, giơ tay tháo phượng khôi xuống, thoải mái lắc lắc đầu, thờ phào một hơi: “Sao hôm nay nóng thế không biết!?”

Nàng ngẩng đầu hí hóp mắt nhìn mặt trời trên cao rồi lại sờ sờ áo giáp siêu dày trên người, sau đó quay sang nhìn chàng trai chỉ mặc mỗi chiếc trường bào màu đen bên cạnh, trong lòng cảm thấy rất không công bằng. Lúc này trên đường chỉ có hai người bọn họ, Phong Vân Kỳ đã di chuyển từ đêm qua, còn đội vũ tiễn cũng đang đến gần Vô Hồi Cốc.

“Ta nhất định sẽ đòi lại thành Lệ từ tay Hoa Dịch Thiên!”. Phong Tịch ngoảnh đầu nhìn thành Lệ nói chắc như đinh đóng cột, tiện tay xoay xoay chiếc phượng khôi vừa mới tháo ra.

“Cô định làm gì tiếp theo?”. Phong Tức hỏi.

“Vốn dĩ nếu chiến đấu ở Vô Hồi Cốc thì ta cũng chẳng sợ hỏa pháo của bọn chúng, nhưng Hoàng Triều đã đến đây rồi nên không thể không kiêng dè. Mấy khẩu đại pháo này bình thường ở trong tay Hoa Vương thì đều yếu ớt không chịu nổi một đòn công kích, chỉ khi vào tay hãn thì sẽ biến thành thiên quân vạn mã!”. Phong Tịch hơi nhíu mày: “Năm khẩu đại pháo của lão ta đã phá hủy hết hai khẩu, còn lại ba khẩu...”. Nói đến đây, con ngươi nàng chợt chuyển động, chăm chú nhìn Phong Tức.

Phong Tức bị ánh mắt của nàng nhắm trúng, mười năm tương giao, sao hắn không biết nàng muốn gì. Nàng vừa mở miệng thì hãn lập tức giơ ngón tay ra chặn lời: “Đừng có tính thêm ta vô!”.

“Hồ ly đen...”. Thanh âm Phong Tịch trở nên mềm mại ngọt ngào hết mức, trên mặt hiện lên nụ cười tươi tắn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời, nàng quát roi,

bạch mã chen lên chạy ngang hắc mã, hai con ngựa đi song song với nhau. Hai người ngồi trên lưng ngựa cách nhau không đến hai thước, nàng mỉm cười: “Hò ly đen, ta biết chuyện này đối với ngươi mà nói không tốn chút công sức nào!”.

“Cô cũng đâu có tốn công sức, nữ vương cô chỉ cần bắn một tên lừa là xong”. Phong Tịch hoàn toàn không hề lay động, gương roi lên, con ngựa đen chạy lên trước một bước...

“Hò ly đen”. Phong Tịch giờ tay kéo dây cương hắc mã, hai con ngựa đồng thời dừng bước: “Nghĩ lại thì một thiếu nữ yếu đuối như ta cũng đã chiến đấu liên tiếp ba trận rồi, thế mà một đại nam nhân như ngươi lại không đổ một giọt mồ hôi. Haizz, ta không biết nói sao nữa! Cho nên chuyện vật vãnh này đành nhờ ngươi thôi!”.

“Quân Hoa công kích Bạch Phong Quốc, đương nhiên là Phong Vương phải xuất chiến, liên quan gì đến Lan Tịch Hắc Phong Quốc ta!?”. Phong Tịch nhàn nhả rũ bỏ quan hệ.

“Ngươi nói không có liên quan ư?” Phong Tịch lập tức kêu lên: “Ngươi giấu lại mười năm giao tình giữa chúng ta xem, nhớ lại mấy năm nay ta đã giúp ngươi biết bao nhiêu chuyện, cứu ngươi biết bao nhiêu lần, nhớ lại những ngày ở Bạch Phong Quốc ngươi đã hưởng thụ biết bao nhiêu lễ đãi của quốc khách đi... Thế mà ngươi nói không có liên quan sao?”. Nàng càng nói càng kích động, tay phải duỗi ra tóm lấy cổ áo Phong Tịch, dường như muốn kéo Phong Tịch rút xuống ngựa: “Ngươi dám mặc kệ chuyện sống chết của ta? Ngươi là đồ hò ly đen lòng dạ hiểm độc tìm đen phối đen lòng đen...”

“Ê này này, mười năm qua là ta cứu cô rất nhiều lần mới đúng, đừng có nói ngược nha!”. Phong Tịch giờ một ngón tay thon dài thanh tú quơ quơ trước mặt Phong Tịch, ngăn cản nàng tiếp tục nói luyên thuyên: “Về phần mấy ngày nay ta được quý quốc chiêu đãi... Cô muốn ta đếm xem mười năm nay cô ăn của ta, mặc của ta, dùng của ta bao nhiêu tiền không? Lại càng chưa kể đến mấy lần cô xông xáo gây họa ta lại phải thu dọn thay cô, lãng phí tài sản vàng bạc lắm a... Nữ nhân, mười năm nay là cô thiếu nợ ta rất nhiều, xin cô dùng cái đầu óc thông minh tuyệt đỉnh của Phong Tịch Vân mà suy nghĩ cho kỹ, tính toán cho đúng! Còn đối với cái đầu bả đậu của Bạch Phong Tịch thì... miễn đi!”

“Ố! Cái này...”. Bị Phong Tịch bắt bẻ, Phong Tịch cảm thấy hơi đuối lý, đành tui ngưu thoái lui.

“Cô nhất định không buông ‘Bàn tay ngọc ngà nữ vương’ của cô xuống?”. Phong Tịch chỉ chỉ bàn tay người nào đó đang nắm chặt cổ áo, lại tiếp tục chỉ chỉ về phía trước, bụi đất bay lên, hình như có người đang phi ngựa đến: “Thành thật mà nói, cô phải để những người dân tôn cô như thần nhìn thấy cái bộ dạng vô lễ vô lại này!”.

“Nếu ngươi không giải quyết ba khẩu đại pháo kia, ta sẽ... ta sẽ lột da ngươi, ăn thịt ngươi, găm xương ngươi, uống máu ngươi!”. Phong Tịch vừa buông tay liền hung hăng nhả ra một câu.

Nhân tiện lúc buông tay nàng còn phui phui cổ áo đẩy nếp nhăn khi bị tóm lấy của Phong Tịch, đến khi đám người phi ngựa đến còn cách hơn mười trượng thì nàng đã ngồi ngay ngắn trên chiến mã, thần thái đoan trang cao quý, đương nhiên phượng khôi cũng trở về trên đầu chinh tề.

“Aizz, ngày trước thì bảo ta là kẻ trong ngoài không giống nhau, kỳ thật cô mới chính là kẻ trong ngoài không giống nhau nhất, ít ra ta vẫn luôn giữ bộ dáng này dù trước mặt hay sau lưng người khác”. Phong Tịch than thở một tiếng rồi quay lại nói với nàng.

Phong Tịch nhìn những người phi ngựa đến càng lúc càng gần, cảm thán đáp: “Quần thần lấy lễ tương giao, không thể nói đùa. Đùa thì bất kính, bất kính sẽ nhon, nhon thì vô lễ, tất sinh phản nghịch. Phong Tịch Vân đã là quân vương một nước, tự phải có vương uy!”. Nàng liếc hắt: “Về phần ngươi, Bạch Phong Tịch vốn tùy tiện vô kỷ cũng đã mười năm, trước mặt ngươi nếu có thể bỏ thì nên bỏ đáng về đó.”

Vừa nói xong, trước mặt bọn họ đã xuất hiện hơn mười người cưỡi ngựa, tất cả dừng lại leo xuống ngựa.

“Vương, ngài không sao chứ?”. Từ Uyên đứng trước ngựa khom người hỏi.

“Không sao”. Phong Tịch thần nhiên gật đầu: “Tiền phương ngươi đã sắp xếp ổn thỏa chưa?”

“Thần đã chiếu theo vương lệnh sắp xếp mọi việc thỏa đáng”. Từ Uyên đáp.

“Vậy thì tốt, chúng ta cũng nên đi thôi”. Phong Tịch vừa dứt lời thì quát ngựa chạy như bay.

Ngày chín tháng năm, Hoa Vương dẫn quân truy đuổi quân Phong đến Vô Hối Cốc.

“Con Phong nha đầu chết tiệt, xem mày còn có thể chạy đi đâu!”. Hoa Vương nhìn trận địa quân Phong đằng trước, oán hận nói.

Ông nghĩ tới việc nhiều ngày truy kích quân Phong lại như kiểu mèo vờn chuột, trên đường liên tiếp bị quân Phong tập kích bất ngờ, đến khi muốn quyết đấu một trận thì quân Phong lại trốn đâu mất tăm. Hai trăm dặm đường từ thành Lệ tới Vô Hối Cốc bọn họ đã đi mất năm ngày, thế mà bên quân Phong chẳng tổn hại một người nào, ngược lại bên mình lại mất hai vạn năm nghìn tướng sĩ.

Chưa chính thức khai chiến mà đã mất đi hai vạn năm nghìn quân. Hoa Vương bóp chặt chuôi kiếm đeo bên thắt lưng, hận không thể bóp nát như bóp cổ Phong Tịch Vân! Ông ngẩng đầu nhìn trời, lửa giận trong lòng lại bùng lên, ông trời cũng muốn đối nghịch với ông sao, hôm nay trời nắng chói chang, chỉ mới tháng năm mà thời tiết lại khô nóng khác thường, không ít binh lính trên đường đã bị cảm nắng ngã xuống đất.

“Vô Hối Cốc, chẳng biết có phải đến vô hối thật hay không!”. Hoàng Triều neho mắt trông về phía trước.

“Đương nhiên là để con nha đầu kia có đi mà không có về!”. Hoa Vương cắn răng.

Hoàng Triều nghe vậy quay đầu nhìn Hoa Vương mỉm cười, chỉ tiếc lúc này Hoa Vương đang tập trung vào quân Phong đằng trước, không chú ý đến nụ cười mỉa mai trào phúng trên khuôn mặt vị “Hiền tế”.

Bỗng nhiên những tiếng nổ “Ầm! Ầm! Ầm!” vang lên, chúng nhân quay đầu nhìn thì thấy có ánh lửa bốc lên nghi ngút ở phía tây doanh trại quân Hoa, mà tiếng nổ “Ầm ầm” lại không ngừng vang vọng, quân Hoa tức khắc hoảng loạn.

“Đó là...”. Hoàng Triều vốn luôn trấn định thong dong chứng kiến tình cảnh như vậy cũng không khỏi kinh ngạc.

“Đó là kho chứa đạn!”. Hoa Vương hét to: “Vũ Sơn! Liều Vũ Sơn!”

“Có tiểu nhân!”. Liều Vũ Sơn cuống quýt chạy tới quỳ xuống đất: “Đại vương, kho chứa đạn của chúng ta bỗng nhiên phát hỏa vô cớ, tiểu nhân nghi ngờ...”

“Nghi ngờ? Giờ này còn nghi ngờ sao?”. Hoa Vương rút gươm, vung trường kiếm trong tay lên: “Chắc chắn là con xú nha đầu Phong Tích Vân kia giờ trò ma quỷ, nó phái người trà trộn vào đây! Nhanh nhanh đi tìm cho ta! Phải tìm cho ra gian tế của Bạch Phong Quốc. Bỏn vương muốn ngũ mã phanh thây hết bọn chúng!”

“Không cần tìm nữa!”. Một thanh âm nhu hòa thản nhiên từ đằng xa truyền đến, Ngọc Vô Duyên ung dung đi tới: “Đại vương, vẫn nên phái người đi chữa cháy thì hơn.”

“Để cho gian tế Bạch Phong Quốc đào thoát ư? Buồn cười! Bỏn vương nhất định phải bắt được bọn chúng, băm thây vạn đoạn, không thì không giải được mối hận trong lòng!”. Hoa Vương phẫn nộ, lúc này ông chỉ nghĩ đến việc tìm cho ra gian tế Bạch Phong Quốc để trừng trị nghiêm khắc.

“Đại vương, việc này không phải do người của Bạch Phong Quốc làm”. Ngọc Vô Duyên đã đến trước mặt Hoa Vương, ánh mắt bình thản làm cho người ta đang rối cũng cảm thấy tâm thần yên ổn: “Vừa rồi thần đi qua doanh trại phía tây thì thoáng thấy vài bóng đen quỷ dị, lúc thần đến thì đã biến mất không còn dấu vết. Binh lính Bạch Phong Quốc không thể có thân thủ cao như vậy, cả những cao thủ trên giang hồ cũng hiếm có ai có khinh công giỏi đến thế!”.

“Vậy là ai làm?”. Hoa Vương không tự chủ được trầm giọng hỏi.

Ngọc Vô Duyên một thân áo trắng đứng giữa ánh nắng chói chang khô nóng của những ngày hè, tựa như một dòng suối trong xanh lạnh lẽo làm người ta thanh tỉnh đầu óc, Hoa Vương đang cau gợn nghe thấy vài câu nói của chàng cũng trấn định lại.

“Đại vương, thỉnh ngài phát lệnh cứu hỏa.”. Ngọc Vô Duyên vẫn tâu rành mạch rõ ràng, không nóng không vội, tựa hồ chuyện này mới là đại sự quan trọng nhất thế gian.

“Vũ Sơn, truyền lệnh xuống, trước tiên phải cứu hỏa, tạm thời đừng để ý đến chuyện gian tế.”. Hoa Vương rốt cục cũng hạ lệnh, trong lòng cảm thấy kỳ quái, đường đường là Vương một nước mà người này chỉ cần mở miệng nói mấy lời là ông phải nghe theo, tựa như nếu làm trái ý chàng ta, chẳng khác nào làm trái ý chỉ của thần phật.

“Dạ!”. Liều Vũ Sơn vội vàng lĩnh chỉ lui ra.

“Là cao thủ giang hồ làm?”. Hoàng Triều cũng cau mày: “Người giang hồ sao lại nhúng tay vào chuyện này?”.

“Bạch Phong Hắc Tức nghĩa hiệp trên giang hồ mười năm, rất nhiều người đã nhận ân huệ của họ, có biết bao nhiêu người giang hồ cam nguyện vì bọn họ chứ!”. Ngọc Vô Duyên thản nhiên trả lời.

“Nếu đạn pháo đã bị hủy, ba khẩu đại pháo kia cũng chẳng thể may mắn tồn tại.”. Hoàng Triều nhìn về ánh lửa ở phía tây, lúc này tiếng nổ lớn đã giảm bớt, chắc chắn kho đạn đã bị phá hủy gần hết, chỉ còn nghe thấy tiếng binh lính thảm thiết kêu gào.

“Ừ, cũng bị đẩy vào kho đạn nổ chung luôn rồi!”. Ngọc Vô Duyên liếc nhìn Hoa Vương.

“Cái gì? Đại pháo của ta...”. Hoa Vương thốt lên đau lòng, nghĩ đến việc tạo ra hỏa pháo không hề dễ, chỉ một khẩu thôi mà đã tốn mấy vạn vàng, mất ba năm mới hình thành, thế mà nay lại bị hủy toàn tập?! Ông lập tức chạy đến phía tây doanh trại, không nhìn thấy tro tàn của đại pháo thì ông dứt khoát không tin.

“Huynh còn chưa ra tay sao?”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên dừng trên người Hoàng Triều.

“Chưa đến lúc!”. Hoàng Triều cười cười, đưa mắt nhìn theo thân ảnh Hoa Vương: “Xem ra Phong Tích hiểu rất rõ việc ‘Muốn chế địch tất phải làm loạn nhân tâm’. Mấy ngày nay lão ta đang bức dọc nóng nảy vì Phong Vân Kỳ, dễ dẫn đến việc tay chân luống cuống...” Hắn quay đầu nhìn về phía đội hình ngay ngắn của quân Phong: “Dù sao thì những việc nên chuẩn bị ta cũng đã chuẩn bị tốt.”.

“Vô Hối Cốc... Thật là chỗ có đi mà không có về sao? Ai mới là người không có đường về?”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên trở nên mông lung nhìn về hướng tiền phương.

Trong vương trướng của Phong Vương, nghe tiếng nổ giòn giã vọng lại từ doanh trại của quân Hoa, Phong Tích không khỏi nở nụ cười nhạt. Ánh mắt nàng quét sang cái người đang ngồi an ổn trên ghế, nhàn nhã thưởng thức rượu Lan Sinh quý giá mà Phong Vương đòi trước đã cất giấu. Hình như

Phong Tức biết nàng đang nhìn hấn, hấn nâng chén rượu về phía nàng cất lời hỏi thăm.

“Đó là tiếng gì vậy?”. Năm vị tướng lĩnh của Phong Vân Kỳ ở trong trường nhìn về mặt tươi cười sáng lạn của nữ vương, bỗng chốc trở nên hồ đồ.

“Đó là đại lễ của công tử Lan Tức tặng cho Bạch Phong Quốc ta.”. Phong Tịch thần nhiên nói: “Quân Hoa còn ba khẩu đại pháo, bây giờ đã bị vùi hết trong lửa!”

“Hả?”. Chư tướng nghe vậy không khỏi vui mừng ngạc nhiên nhìn Phong Tức, chỉ thấy người họ nhắm hai mắt lại, say sưa chìm đắm vào hương vị thuần khiết của rượu ngon.

“Hoa Vương không có kiên nhẫn đâu, ngày mai hoặc ngày mốt lão sẽ phát động tiến công ngay. Tề Thử, các người lui xuống chuẩn bị đi.”. Phong Tịch phân phó.

“Rồi!”. Năm người cùng lui ra.

“Xem ra cô cũng không biết thưởng rượu, rượu ‘Thanh Diệp Lan Sinh’ này phải đặc biệt dùng chung với ‘Chén Vân Mộng Ngọc’ mới thể hiện được hết hương vị tao nhã của nó, dùng ‘Chén Tuyết’ này vẫn còn tầm thường lắm!”. Phong Tức đứng đưa chén rượu trong tay, soi kỹ chiếc chén sứ trắng như tuyết, lắc đầu đầy tiếc nuối.

“Mười vạn đại quân của Hoa Vương ta đã đánh tan ba vạn, toàn bộ hỏa pháo của lão cũng đã bị phá hủy hết. Trận chiến còn lại này có lẽ sẽ do Hoàng Triều đảm nhận.”. Phong Tịch phớt lờ hấn, bước ra ngoài trường, hơi nhíu mày nhìn đội hình quân Hoa ở tiền phương.

Phong Tức cũng đi theo sau nàng, tay nhàn nhã cầm chén rượu, tựa như đang cùng hào hữu đến hậu hoa viên vui vẻ nâng cốc. Khi bước ra khỏi trường còn không quên mỉm cười đa tạ hai thị nữ đã vén rèm lên giúp hấn, trêu chọc hai cô thị nữ kia, làm hai cô tím đỏ như rượu chạy, mặt mày ửng đỏ.

Đội đi được một quãng xa, Phong Tịch nhíu mày lườm hấn: “Lần này xuất binh ta mang theo bốn thị nữ, đã phân phó hai cô đi hầu hạ người rồi. Chẳng lẽ bây giờ còn hai cô này người cũng muốn lôi vào trong lều mình luôn sao?”. Nàng nói đến đây thì dè giọng xuống: “Người bớt ném bảy hoa đào đi!”

“Ặc!”. Phong Tức khẽ cười, có chút bất đắc dĩ nhìn nàng: “Ta có làm gì đâu?”

“Aizzz...”. Phong Tịch cũng đành thở dài một hơi: “Người không cần làm gì cả, mấy cô gái cứ thấy người là mắt kiểm soát tự bu vào như ong gặp mật hoa. Trong tứ đại công tử thì Hắc Phong Tức người phong lưu đào hoa nhất! Ta nhớ Ngọc Vô Duyên kia mặc dù được xưng là đệ nhất công tử nhưng chưa bao giờ có nữ nhân nào!”. Nàng vừa nói vừa đi về phía trước, đi được vài bước bỗng quay đầu trừng mắt với hấn: “Cũng khó trách, một mình người chiếm mất hai thân phận, đương nhiên cũng phải nhiều gấp đôi người khác!”

Phong Tức nghe nàng tố cáo vẫn chỉ cười thần nhiên, tùy ý lắc lắc chén rượu trong tay tạo nên những giọt sóng, đột ngột hỏi nàng: “Phong Vân Kỳ thế nào rồi?”

“Hai trăm mười hai người bị thương, ba mươi bảy người chết.”. Phong Tịch ngẩng đầu nhìn bầu trời, thanh âm trở nên trầm thấp.

“Không phải cô có phương thuốc Hàn gia sao? Sao không dùng Tử Phủ Tán?”. Ánh mắt Phong Tức rơi vào lớp rượu màu xanh trong chén.

Phong Tịch nghe vậy lườm hấn một cái: “Phương thuốc kia ta nghĩ người cũng đã xem qua, tất cả đều bào chế từ nguyên dược liệu trân quý. Chỉ cần một thành phần như ‘Huyền Dịch’ thôi, khoan bàn đến cái giá một ngàn kim điệp, những tiệm thuốc bình thường mà có một cánh đã chẳng dễ dàng rồi. Ta muốn tìm hết nguyên liệu của nó thì rất rất rất khó, lại càng không cần phải nói đến chuyện điều chế hàng loạt trong quân đội.”

Nói xong nàng bỗng cất tiếng thở dài: “Thảo nào Hàn lão đầu kiên trì bán một viên ngàn vàng, còn Hoa Vương vì một phương thuốc mà tiêu diệt toàn bộ Hàn gia!”

“Thứ này có lẽ cô dùng được.”. Phong Tức hơi trầm ngâm, sau đó lấy ra từ trong tay áo một mảnh khăn lụa: “Khi còn ở Hoa Đô ta có đi một chuyến tới Phẩm Ngọc Hiên, đưa phương thuốc Tử Phủ Tán cho Quân Phẩm Ngọc xem thử. Cô ấy liền dựa theo dược tính của nó mà thay thế những vị thuốc quý khó cầu bằng các nguyên liệu dễ hơn. Công hiệu của thuốc có lẽ sẽ kém hơn Tử Phủ Tán, nhưng lại tốt hơn gấp mấy lần so với Kim Sang được thông thường.”

Phong Tịch tiếp nhận mảnh khăn lụa, nhìn những dòng chữ nhỏ nhắn xinh đẹp viết phương thuốc, lại quan sát kỹ mảnh khăn lụa màu lam nhạt kia, trông có vẻ giống khăn tay mà nữ tử hay dùng bên mình. Nàng ngẩng đầu nhìn Phong Tức, vẻ mặt hiện lên nụ cười chế giễu: “Không thể tưởng tượng được ‘Mộc Quan Âm’ Quân Phẩm Ngọc mà cũng ưu ái đặc biệt với người! Ồi! Có phải trên đời này chỉ có mình ta coi người là con hồ ly hay không? Những người khác bao gồm cả Hoa mỹ nhân thông minh cũng đều nhận định người là một công tử nhân tâm nghĩa hiệp, đẹp trai tài hoa...”

Ánh mắt Phong Tức lướt qua khuôn mặt Phong Tịch, hấn ngửa đầu uống cạn rượu trong chén, sau đó nghiêng ngẫm nhìn nàng: “Cô đang khó chịu vì tấm khăn tay này của Quân Phẩm Ngọc, hay khó chịu vì Phong Tịch Văn văn võ song toàn mà y thuật lại thua Quân Phẩm Ngọc?”

Phong Tịch nghe vậy chỉ khẽ cười, gãi tay vẩy vẩy chiếc khăn màu lam: “‘Tặng khăn cho chàng mong chàng nhớ’. Ta chỉ thấy không đáng cho những mỹ nhân một lòng thâm tình với người. Hồi trước Đan Phi Tuyết vì người mà vùng kiếm chém tình, xuất gia làm ni... Được rồi, không đề cập đến những mỹ nhân ngày xưa trên giang hồ từng tương tư người, chỉ tính hiện tại thôi, Phụng Tề Ngô yên lặng chờ đợi, Hoa Thuần Nhiên ái mộ bỏ nước, Quân Phẩm Ngọc tặng khăn ân ý, tất cả đều là những giai nhân có phẩm chất, tính cách, tài năng, dung mạo tuyệt thế, nhưng vì sao họ không nhìn thấu sự vô tâm vô tình của người? Vì sao các nàng ấy đều không hiểu, Phong công tử ung dung ôn nhã, ngoài mặt giả vờ, trong lòng chẳng chứa nổi mỹ nhân tình ái mà chỉ có giang sơn để vùi?”

Phong Tức nghe vậy cười tao nhã, vỗ về chiếc chén rồng trong tay, ngón tay va chạm phát sinh âm thanh trống vắng trong trẻo. Sau một lúc lâu hắn mới nhàn nhạt đáp: “Ta cũng thấy kỳ lạ, tại sao mọi người ai cũng yêu thích ta, chỉ có cô là ngoại lệ?”

“Bởi vì ta là Phong Tịch.”. Phong Tịch nhìn chiếc khăn màu lam trong tay, cười cười đầy đau xót: “Người đưa cho ta phượng thuốc này... vì ta đã đáp ứng đem toàn bộ Phong Vân Kỳ giao cho người, đương nhiên người hi vọng năm vạn Phong Vân Kỳ khi đến tay mình sẽ là năm vạn Phong Vân Kỳ nguyên vẹn!”.

Phong Tức nghe nàng trả lời như vậy thì hơi nhũn mảy, nhàn nhạt cười, không nói câu nào.

Hai người trong phút chốc lặng im, một người nhìn chiếc khăn lam tựa như đang nghiền cứu phượng thuốc trên đó, một người vỗ về chén rượu trong tay, thần sắc bình thản, con người không ngừng hiện lên ý cười thâm trầm.

Thật lâu sau, Phong Tức mới nhìn trận doanh của quân Hoa phía trước nói: “Cô từng nói Huyết Phượng Trận chân chính tạm thời để dành chờ đối thủ xứng tầm, Hoàng Triều đủ khả năng làm đối thủ của cô, trận chiến này với hắn... Huyết Phượng Trận đã có thể thể hiện hết năng lực!”

“Huyết Phượng Trận...” Phong Tịch khe khẽ thờ dài: “Nếu chỉ có đánh với Hoàng Triều, ta nắm chắc mười phần chiến thắng, quyết không thất bại, nhưng mà...” Nói đến đây nàng bỗng nhiên dừng lại.

Phong Tức quay đầu nhìn nàng, chậm rãi đợi nàng nói tiếp.

“Bên cạnh hắn còn có một Ngọc Vô Duyên!”. Phong Tịch hít một hơi thật sâu, dường như muốn xoa dịu đi cảm giác ngạt thở vô cơ trong lồng ngực. Nàng quay đầu nhìn Phong Tức, đôi lông mày nhíu lại: “Ta và người đều được tổ giáo huấn một câu.”

Phong Tức cup mắt, nhìn chén rượu trống trơn trong tay, sau đó ánh mắt chợt lóe: “Cô bảo hắn chính là người nhà Ngọc gia?”

Đừng quên trên giang hồ đã nhắc đến chàng ấy thế nào... Thiên nhân... Ngoại trừ người của Ngọc gia, còn ai có thể có danh xưng hoa mỹ đến thế!”. Phong Tịch trầm giọng, bắt tri bắt giác nâng tay che mắt, giọng nói cứ nhẹ nhàng tuôn trào: “Quả nhiên là hi vọng xa xôi... Chàng không thể... Ta cũng không thể... Tất cả chỉ là hi vọng xa xôi!”.

Phong Tức nhìn nàng, đôi lông mày trở nên lạnh lẽo, một lúc lâu sau mới thản nhiên nói: “Ngọc Vô Duyên phá được Huyết Phượng Trận?”

“Ta không chắc.”. Phong Tịch nhếch môi cười nhợt nhạt, hai tay buông lỏng, nàng nhìn lòng bàn tay, khẽ nắm lại: “Dù sao Huyết Phượng Trận của ta cũng không giống tổ tiên!”.

“Ngọc Vô Duyên... Đương nhiên...”. Phong Tức cười thần bí.

Ngày mười tháng năm

“Đại vương, ngài muốn đích thân xuất chiến?”. Sáng sớm, Liễu Vũ Sinh bước vào vương trướng đã thấy Hoa Vương toàn thân khôi giáp.

“Dĩ nhiên rồi!”. Hoa Vương rút bội kiếm hươu hươu trên không: “Ban đầu mười vạn đại quân của ta khi đến đây đã hùng hực ý chí chiến đấu muốn tiêu diệt Bạch Phong Quốc, nhưng tới tận bây giờ vẫn chưa có một trận đấu thật sự với quân Phong, ngược lại bị chúng dùng âm kế triệt hạ ba vạn đại quân. Quân ta nếu không xung phong ra trận, để lâu ngày ý chí chiến đấu hao mòn, đến lúc đó bốn vương chắc chắn sẽ thất bại!”.

“Linh quân xuất chiến thì chỉ cần phái các tướng quân là được, đại vương cần gì phải tự mình mạo hiểm? Ngài thân thể ngàn vàng, là trụ cột của quốc gia, quyết không thể để bị thương!”. Liễu Vũ Sinh hoảng sợ khuyên can.

“Không!”. Hoa Vương giọng cao bảo kiếm trong tay, đồng dục nói: “Bốn vương lần này muốn tự mình xuất chiến làm gương cho binh lính, cổ vũ sĩ khí của các tướng sĩ. Bốn vương muốn tự mình dẫn năm vạn đại quân ra trận đánh tan Phong Vân Kỳ!”

“Đại vương...”.

Liễu Vũ Sinh còn muốn khuyên thêm nhưng Hoa Vương đã bước nhanh ra khỏi trướng, đại quân bên ngoài xếp hàng dày đặc, chiến mã hí vang, chờ đợi vương lệnh xuất trận.

“Đại vương, ngài muốn đích thân ra trận ư?”.

Hoàng Triều chạy đến thì thấy Hoa Vương y giáp chỉnh tề, không khỏi cất tiếng hỏi. Ngọc Vô Duyên đi phía sau chỉ khẽ đảo mắt liếc nhìn đại quân, ánh mắt không gọn sóng rơi trên người Hoa Vương.

“Ừm, bốn vương muốn hôm nay đánh tan tác quân Phong!”. Hoa Vương nhìn năm vạn đại quân Kim Y Kỳ đang chờ phát động trước mặt, vô cùng tự tin nói.

“Phò mã, ngài khuyên nhủ đại vương đi.”. Liễu Vũ Sinh vừa thấy Hoàng Triều thì cuống quýt cầu cứu.

Hoàng Triều nghe vậy chỉ cười nhạt, khom người bảo: “Đại vương võ công cái thế, đại quân đang tràn đầy ý chí chiến đấu, lần này quân Phong nhất định thảm bại!”.

“Ha ha... Không hổ là con rể giới của ta! Một câu đã nói trúng tâm ý bọn vương!” Hoa Vương ngửa mặt lên trời cười to, sau đó vung tay lên: “Mang chiến mã của ta đến!”.

Một con tuấn mã đỏ như vàng thái dương, thần tuấn phi phàm được mã phu dẫn đến, nhìn lão liên xung quanh dương oai.

“Ngựa tốt!”. Hoàng Triều nhìn con ngựa kia không khỏi khen ngợi: “Con ngựa này là vua trong các loài ngựa, nhất định có thể giúp đại vương lâm trận giết địch! Một Tích Vân nhỏ nhoi không phải là đối thủ của ngài!”

Liễu Vũ Sinh nghe được những lời ấy không khỏi hồ nghi liếc nhìn Hoàng Triều, thấy giữa mi tâm hắn vẫn có một luồng khí chất cao ngạo trời sinh, thế nhưng nụ cười trên mặt lúc này lại chân thành cung kính, giống như đang rất tin tưởng vào Hoa Vương.

Mà Ngọc Vô Duyên chỉ lẳng lặng nhìn, trong ánh mắt ngẫu nhiên hiện lên một tia bi thán.

“Ha ha...”. Hoa Vương phi thân lên ngựa, mạnh mẽ nói: “Hiền tể hãy đến trận địa xem bọn vương đại phá Phong Vân Kỳ!”.

“Thùng thùng... Thùng thùng...”.

Trống trận rền vang, đại quân Kim Y Kỳ Hoa Quốc xuất phát, Hoa Vương một thân áo giáp ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, uy vũ bất phàm. Năm vạn đại quân khôi giáp sáng chói, chiến mã hùng dũng, cõng xi rợp trời, trường thương san sát, khí thế hiên ngang, thẳng hướng áp sát quân Phong.

Mà quân Phong ở tiền phương cũng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, ba vạn đại quân bày binh bố trận, phía trước là ba lá cờ Tề, Lâm, Trình bay phấp phới trong gió. Ba vạn đại quân không hề phát ra tiếng động lớn nào, chỉ có khí thế oai phong hùng tráng hội tụ ngất trời.

P phía sau hai quân là một khán đài cao cao, Phong Tịch cùng Phong Tức đứng trên khán đài nhìn bao quát hướng đi của lưỡng quân, xa xa đối diện là khán đài của Hoàng Triều và Ngọc Vô Duyên.

Ở phía dưới, quân Hoa đang không ngừng tiến đến gần, còn quân Phong vẫn đứng yên bất động, cơ hồ khiến cho người ta tưởng rằng quân Phong bị khí thế của quân Hoa áp đảo, không dám vọng động. Thế nhưng khi quân Hoa đi vào cự ly của quân Phong khoảng mười trượng, lập tức giữa trận quân Phong nổi lên một tiếng trống “Thùng” chấn động trời đất, sau đó quân Phong nhất tề hét lên “Giếtttttttt!”, ba vạn đại quân như cuồng phong bão táp, cuốn thẳng về phía quân Hoa.

Quân Hoa dự định reo hò ba tiếng mới giết địch thủ, nhưng vừa hét đến tiếng thứ hai thì đối thủ bất thành linh lao tới chém giết, toàn quân trở tay không kịp, nhất thời hoảng loạn luống cuống tay chân. Chỉ thấy một màu trắng của quân Phong tựa như cự long ngẩng đầu vẩy đuôi thẳng tiến vào giữa trận quân Hoa, phá tan trận thế, làm toàn bộ quân Hoa bị chia cắt rải rác. Quân Phong lúc này chính là một con rồng ngang ngược vô lối, nhe nanh múa vuốt, chia năm xẻ bảy năm vạn quân Hoa.

P phía dưới vang vọng tiếng chém giết ngút trời, còn khán đài cao cao phía trên lại giống như đang cách một không gian xa xôi, lạnh lùng tách biệt đứng ngoài hạ giới, hồ hững quan sát đao kiếm, máu lửa nhân gian hòa trộn.

“So với Phong Vân Kỳ thì Kim Y Kỳ là một quả trứng gà xinh đẹp, chỉ có cái vỏ cứng, đập một phát là vỡ tan!”. Trên khán đài, Hoàng Triều nhìn trận chiến phía dưới lắc đầu.

“Đề địch động chi bằng ta động! Vừa xuất quân đã đập tắt khí thế quân Hoa, khí thế tiêu tán tất trận cũng vỡ nát! Trận chiến này, Hoa Vương thua rồi!”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên lạc vào phía khán đài ở phương xa, cách xa như vậy không thể thấy rõ được người nào, nhưng chẳng biết nhất định nàng đang ở đó, đang nhìn cảnh chém giết bên dưới giống như chàng, nhìn những thứ mà nàng chẳng hề mong muốn... .

“Phong Vân Kỳ lần này xuất ba vạn đại quân, điều động ba tướng trong lục tướng”. Phong Tức dòi tầm mắt xuống bên dưới tìm tòi: “Tề Thử đứng giữa, Lâm Cơ trợ trái, Trình Tri trợ phải, tam quân cùng đánh, một đòn là hạ gục, không để cho quân Hoa có cơ hội đánh trả, trận chiến này có thể nói là mãnh chiến!”.

“Bởi vì ta không muốn chơi tiếp với Hoa Vương nữa, trận này ta muốn hoàn toàn đập nát lão luôn!”. Phong Tịch chuyển mắt từ cảnh hai quân chém giết bên dưới về phía khán đài đối diện, ánh nhìn trở nên xa xăm: “Đối thủ của ta ở đó!”.

Người đứng trên cao nhân nhả nhìn cuộc chiến phía dưới, còn Hoa Vương đứng giữa chiến trường được tầng tầng lớp lớp thủ hộ bảo vệ đã bắt đầu sinh ra khủng hoảng.

Tiếng đao kiếm bén nhọn chói tai giao nhau, tiếng hò hét của hai bên binh sĩ, tiếng kêu thảm thiết khi bị thương hoặc trúng phải đao trí mạng, màu máu đỏ tươi trải đầy đất, mùi tanh nồng đậm xộc lên... từng chút từng chút lờn vờn trước mắt. Quân Phong dũng mãnh như hổ trắng sát nhập vào thế trận, đội quân Kim Y Kỳ vô địch trong lòng ông ta chẳng thể đỡ nổi một nhát đao kiếm. Khắp nơi chỉ thấy một màu vàng và màu máu đỏ quân quật lẫn nhau, thỉnh thoảng mới có một màu trắng biến mất. Còn màu trắng đằng trước vẫn như một con sóng triều cuộn trào mãnh liệt che khuất cả bầu trời, ừ ừ kéo đến... Trong lòng ông bất giác phát lạnh, cảm giác thấy thứ gì đó sắp bao phủ... tay cầm kiếm không tự chủ được run rẩy, lòng bàn tay ẩm ướt, muốn gào thét “Xông lên! Giếtttttt!” nhưng lại bị nghẹn ở cổ họng, nuốt không nổi, nhỏ không xong, hô hấp dần trở nên gấp gáp, sắc mặt nóng đỏ, đồng tử cũng co rút lại!

“Phong Vân Kỳ quả nhiên danh bất hư truyền!”. Ánh mắt Hoàng Triều phát sáng nhìn bên dưới: “Tam quân lấy trung quân làm chủ đạo, hai cánh hỗ trợ, vừa phân vừa hợp, không rời không tan! Tên tướng lĩnh trung quân kia chắc chắn là Tề Thử đứng đầu lục tướng của Phong Vân Kỳ, ở giữa rừng đao thương mà vẫn bình tĩnh chỉ huy! Khá lắm! Có phong độ của một đại tướng quân!”.

Sau một lúc lâu vẫn không nghe thấy người bên cạnh trả lời, hần chột ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện đôi mắt vốn đang bình thản nhìn tiền phương của chàng đã rơi về phía khán đài đối diện, tựa như hòn đá đã lìa khỏi xác.

“Vô Hối Cốc... Vô hối...” Miệng chàng khẽ lẩm bầm mấy câu vô nghĩa như đang mộng du, khuôn mặt luôn bình tĩnh xa cách hiện giờ lại mang theo sự mong mỏi, vừa vui vẻ chấp nhận số phận an bài, vừa đau xót không thoát khỏi vận mệnh bị ai, chỉ ngỡ ngàng lực bất tòng tâm... về mặt khổ sở này của chàng... làm người ta vô cùng đau đớn...

“Vô Duyên!”. Hoàng Triều đột nhiên bắt lấy bả vai Ngọc Vô Duyên.

Một cái nắm này làm cho Ngọc Vô Duyên giật mình, tựa như một tiên nhân đang thoát trần bay đi bỗng bị bắt lại. Chàng hơi ngoảnh đầu, thần tình trong phút chốc biến mất, về mặt chàng khôi phục lại thành một Ngọc Vô Duyên bình thản xa cách, quyến luyến xót thương nhân gian.

“Vô Duyên, đừng quên những lời huynh đã hứa với ta!”. Ánh mắt Hoàng Triều gắt gao nhìn thẳng chàng, nhấn mạnh từng chữ: “Huynh đã nói sẽ giúp ta nắm giữ thiên hạ. Trước khi thiên hạ này vào tay ta, huynh không thể bỏ mặc ta được! Huynh tuyệt đối không được... Huynh muốn cùng nàng...”. Lời nói cuối cùng hần không thể thốt ra.

Ngọc Vô Duyên mỉm cười, bình tĩnh đến mức không thể bình tĩnh hơn, lạnh nhạt đến mức không thể lạnh nhạt hơn, vỗ vỗ vai Hoàng Triều: “Ta biết, ta sẽ giúp huynh nắm giữ thiên hạ, đây là lựa chọn của ta! Còn nàng...”. Ánh mắt chàng chuyển về phía trước, thờ dãi nhẹ nhàng như cơn gió: “Nàng à... Chính là...”

“Vô Duyên, huynh muốn...”. Hoàng Triều ngao ngễ bá đạo lúc này lại nhu nhũ chặt mảy, chỉ sợ Ngọc Vô Duyên lại nảy ra ý tưởng đáng sợ nào đó. Hần cực kỳ không chấp nhận, hần muốn nhô nó đi trước khi nó mọc rễ!

“Hoàng Triều, huynh không cần lo lắng! Ta lựa chọn huynh, người nhà Ngọc gia chúng ta đã lựa chọn ai thì quyết không bỏ dờ giữa chừng!”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên mờ mịt mông lung, người bình thường không thể chạm đến.

“Vậy thì tốt!”. Hoàng Triều dòm tầm mắt nhìn về phía chiến trường, binh lính Kim Y Kỳ đã tan rã gần hết, không khỏi lắc đầu: “Hoa Vương đã mất thêm hai vạn quân nữa, nên gọi lão ta trở về, nhất định phải giữ lại năm vạn quân cho ta dùng...”

“Huynh có thể sử dụng thân phận phò mã bây giờ lui binh! Ta nghĩ Hoa Vương bị nhốt trong trận đã vô cùng mệt mỏi rồi, cũng mong ngừng chiến, có điều ông ta không tiện mở miệng thôi!”. Ngọc Vô Duyên thân nhiên liếc mắt xuống dưới, sau đó đi ra khỏi khán đài, không quan sát nữa.

“Ngươi xem...”. Khóe môi Phong Tịch hơi nhếch lên, ngón tay chỉ về xa xa bên dưới.

Phong Tịch nhìn theo hướng ngón tay của nàng, một cây cung đã được kéo lên thành hình vầng trăng, trên dây cung lấp ba mũi tên, hần tươi cười nói: “Một cung ba tên! Hoa Vương có chết trong trận này?”

Hần còn chưa dứt lời, ba mũi tên dài phóng ra như chớp, nhắm thẳng chính giữa trận...

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Quyết chiến tại Vô Hối Cốc

Bên ngoài trường của Hoa Vương, những người có liên quan đều cảm thấy vô cùng căng thẳng sốt ruột, quân sư Liễu Vũ Sinh đặc biệt sốt ruột nhất, y đi qua đi lại nhiều đến mức mặt đất trước cửa sắp bị đào thành một cái rãnh. Còn phò mã Hoàng Triều thì đứng cách đó khá xa, khoanh tay quay lưng lại, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời. Mặt trời đang lặn từ từ xuống đằng tây, không ngừng lưu luyến bám trụ một góc núi.

“Ngọc công tử, đại vương thế nào rồi?”.

Rốt cục thì mệnh trường cũng được vén lên, Liễu Vũ Sinh chạy đến hoảng loạn hỏi Ngọc Vô Duyên vừa bước ra ngoài.

“Tính mạng không có gì đáng ngại”. Ngọc Vô Duyên thân nhiên đáp, ánh mắt xuyên qua Liễu Vũ Sinh rơi vào trên người Hoàng Triều.

“Đa tạ công tử!”. Liễu Vũ Sinh vui mừng đập đầu trước Ngọc Vô Duyên.

“Liễu quân sư không cần đa lễ”. Ngọc Vô Duyên đỡ y dậy, Liễu Vũ Sinh liền bái tạ.

Hôm nay vốn là một ngày hè oi ả nóng bức, thế mà bàn tay kia lại lạnh ngắt như băng. Liễu Vũ Sinh nhất thời chấn động, không khỏi ngẩng đầu nhìn Ngọc Vô Duyên. Người này cả một buổi chiều ở trong trường cứu chữa cho Hoa Vương, thần sắc không hề có chút mệt mỏi, khuôn mặt vẫn nhu hòa yên tĩnh như ngọc. Đôi mắt chàng an tường lạnh nhạt, một thân áo trắng tuyền có dính chút máu bẩn nhưng cả người vẫn không nhiễm bụi trần. Mỗi lần nhìn người này, y đều cảm giác hình như chàng không phải là người phàm, có vẻ giống một tiên nhân có thể theo gió bay đi bất kỳ lúc nào.

“Công tử...”. Một câu “Sao tay công tử lạnh thế?” y cũng chẳng thể thốt lên, chỉ lúng túng nhìn chàng, không dám có ngôn từ cử chỉ nào mạo phạm người trước mắt.

“Quân sư hình như rất quan tâm đến thương thế của đại vương, ông có thể vào xem, nhớ kỹ, không được đánh thức ngài.”. Ngọc Vô Duyên cười nhẹ, chỉ mình trưởng hàm ý bảo y cứ đi vào.

“Dạ!”. Liễu Vũ Sinh khom người, vén trưởng bước vào.

“Các vị tướng quân đều trở về nghỉ ngơi đi, đại vương không sao đâu!”. Ngọc Vô Duyên nói với những người còn lại đứng ngoài trưởng.

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng thi lễ với Ngọc Vô Duyên rồi rời khỏi.

Đợi mọi người đi hết, Hoàng Triều mới xoay người liếc nhìn Ngọc Vô Duyên, hần thân nhiên cất lời: “Hoa Vương sẽ không chết chứ?”

“Ừ”. Ngọc Vô Duyên dời bước đi về phía Hoàng Triều, tầm mắt đặt vào vàng thái dương đỏ rực trên đỉnh núi: “Ba mũi tên cắm sâu vào da thịt, gần như xuyên thủng cả người. Xem ra tài bắn cung của Lâm Cơ tướng quân Bạch Phong Quốc cũng chẳng kém gì Cửu Sương.”.

“Ta chỉ biết rằng huynh phải tốn công cứu lão.”. Hoàng Triều thu hồi ánh mắt, đôi hàng mày chột cau lại: “Chẳng qua bây giờ không phải lúc để lão chết thôi!”. Nói đến đây hần chột thờ dài: “Bạch Phong quốc... Phong Vân Kỳ! Quá nhiều nhân tài! Chỉ tiếc...”.

“Huynh tính làm gì? Muốn quyết chiến với nàng ở Vô Hồi Cốc sao?”. Ngọc Vô Duyên quay đầu.

“Đã hành động rồi, tên đã lên dây không thể không bắn!”. Hoàng Triều nặng nhọc đáp, chậm rãi nhìn về phía trận địa quân Phong: “Huống hồ sớm muộn gì cũng phải đánh!”

“Sớm muộn gì cũng phải đánh? Đã như vậy thì...”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên trở nên xa xăm nhìn cò Bạch Phụng, nhìn phụng hoàng trắng đang giương cánh tung bay trên trời, chàng khẽ thở dài: “Cò Bạch Phụng của Phong gia... Phong Độc Ảnh, Bạch Phụng Hoàng... Hoàng Triều, huynh đã muốn quyết chiến với Phong Tịch, vậy nhất định phải biết đến Huyết Phụng Trận của Phong gia.”.

“Huyết Phụng Trận?”. Đôi mắt Hoàng Triều lóe lên một tia sáng, hần ngẩng đầu nhìn về phía trời tây, vàng thái dương cuối cùng cũng ẩn mình sau núi, nhường chỗ cho hoàng hôn âm u lẳng lặng phủ xuống: “Ta biết Huyết Phụng Trận này, trong nhật ký của tổ tiên đã từng đề cập qua, phụng hoàng hút máu!”.

“Gặp phụng hoàng phải trốn...”. Ngọc Vô Duyên thì thầm, cup mắt nhìn hai cánh tay mình, phía trên vẫn còn dính vài vết máu của Hoa Vương. Chàng tự hỏi: Sau này thì sao? Bàn tay này còn dính máu của người nào nữa? Còn dính máu của bao nhiêu người?

“Gặp phụng hoàng phải trốn... Nhưng đối với người của Ngọc gia huynh, trên đời này không có trận nào không phá được!”. Hoàng Triều thu lại ánh mắt vàng rực, kiên định nhìn Ngọc Vô Duyên.

“Người của Ngọc gia?”. Ngọc Vô Duyên thì thảo thuật lại, khẽ cười khỏ.

*****

“Sao muộn vậy rồi mà cô còn chưa ngủ?”.

Phong Tịch khoanh chân ngồi trên đỉnh của Phong Vương trưởng, hai tay để xuống đầu gối, trông có vẻ như vừa ngủ dậy thì vội vàng chuẩn đi. Trên người nàng chỉ khoác mỗi chiếc áo ngủ màu trắng giản đơn, mái tóc đen dài xõa tung sau bờ vai, uốn lượn rủ lên trưởng. Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm xa xăm, mảnh tuyết nguyệt giữa trần được ánh trăng bạc chiếu rọi sáng lên. Về bề ngoài và tư thế lười nhác này chỉ có thể là Bạch Phong Tịch, thế nhưng vẻ mặt nghiêm túc đoan trang thì lại vô cùng giống Phong Tịch Vân.

• Page: Eb00k ngontinh mienvi

“Đêm ngắm sao trời, có thấy gì không?”. Phong Tức nhẹ nhàng nhảy lên ngồi xuống đỉnh trưởng, ngẩng đầu nhìn những điểm sao lấp lánh trên không trung.

“Nhớ hồi còn bé mẹ ta từng nói, mỗi ngôi sao trên bầu trời chính là một con người. Mà trong ‘Ngọc ngôn thiên tượng’ cũng bảo tinh tú trên thượng giới chiếu rọi tất cả chúng sinh hạ giới. Nếu đúng như vậy thì ta và ngươi cũng là một ngôi sao trong cơn mưa sao này. Ngươi á... Ngươi là ngôi sao nào nh?”. Phong Tịch khẽ hỏi, ánh mắt vẫn dán vào những vì sao xa xôi, ánh sao rơi xuống đôi đồng tử của nàng, khiến đôi mắt đen láy ấy trở nên trong trẻo hơn tất cả các vì tinh tú trên bầu trời.

“Ngôi sao nào là sao đế vương, ngôi sao đó là ta.”. Thanh âm của Phong Tức bình thản tự nhiên, vô cùng nhàn nhã thoải mái đáp lời. Lời này nếu để người khác nói ra thì phải khí khái ngút trời, hào hùng vạn tượng, có điều để hần nói thì vô cùng tùy tiện, giống như điều đó là lẽ đương nhiên.

Phong Tịch dời tầm mắt nhìn hần, Phong Tức cũng quay đầu lại nhìn nàng. Ánh mắt hai người giao nhau, bình tĩnh thân nhiên như hồ nước không gợn sóng, cách nhau một khoảng không gian yên lặng, trong suốt đến mức có thể phản chiếu cả đối phương.

“Vì sao ngươi lại muốn làm hoàng đế?”. Thật lâu sau Phong Tịch mới cất tiếng hỏi, ngữ khí vẫn ôn hòa như trước, nàng lẳng lặng nhìn hần, không có suy

xét, không có thăm dò, chỉ đơn giản hỏi một câu bình thường, một vấn đề rất bình thường.

“Bởi vì ta sẽ là một hoàng đế tốt, một vị hoàng đế được thiên hạ kính ngưỡng.”. Hần thần nhiên đáp, đôi mắt xanh đen sâu thẳm như nước hồ, tựa một ngôi sao từ trên trời rơi xuống, sáng chiếu cả màn đêm.

Phong Tịch lại ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy ắp sao, những ngôi sao có sáng có mờ, có to có nhỏ, nàng tỉnh táo quan sát lòng bàn tay của mình, giống như đã nhìn thấy thứ gì trên đó, khóe môi khẽ cong lên thành một nụ cười nhẹ: “Được, ta sẽ giúp người gây dựng thiên hạ này, chấm dứt thời loạn chiến!”.

Nghe nàng nói thế, đôi mắt xanh đen như ngọc của Phong Tức lóe lên một tia sáng rực rỡ, trên mặt hiện ra một nụ cười ôn nhu dịu dàng, hần vươn tay, nhìn nàng: “Giao ước không?”

Phong Tịch nhìn cánh tay đang đưa về phía mình một lúc lâu, sau đó cũng vươn tay ra đáp: “Giao ước!”

Hai người vốn xuất thân từ vương thất, chưa từng làm qua những việc nặng, hai bàn tay đều cao quý trắng ngần, thon dài vững chãi... Đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào lòng bàn tay đối phương, sau đó từ từ di chuyển, mười ngón tay đan xen xoay vòng, cổ tay chạm nhau... nắm chặt lấy nhau, đây là một nghi thức cổ xưa, đại diện cho việc hai bên chấp thuận, cam kết dù chết cũng không hối hận.

“Thời loạn thế sẽ kết thúc trong tay chúng ta, ta và cô cùng chung thiên hạ này!”. Hai bàn tay vẫn quấn chặt, ánh mắt sáng như sao của Phong Tức dừng lại trên đôi mắt của Phong Tịch.

Phong Tịch hơi rũ mi, khóe môi xẹt qua một nụ cười mờ nhạt âm u như làn gió, lại mang theo dư vị của bóng đêm thâm trầm. Khuôn mặt nàng phảng phất sự tịch liêu và tĩnh lặng, dường như cả thiên địa mệnh mông này cũng không thể giữ lại nụ cười của nàng được.

Hần vô tình thấy được nụ cười này, chỉ là một nụ cười không thành tiếng, cũng không có lời đáp lại. Khoảnh khắc ấy, có hai người vừa thiết lập một hiệp ước đồng minh nhỏ nhỏ trên đỉnh trường. Dưới màn trời đêm có chút oi bức của những ngày hạ tháng năm, Phong Tức chợt cảm thấy lòng mình se lạnh, thiên địa bỗng trở nên trống trải cô đơn, hần không tự chủ được nắm chặt những ngón tay sắp rời khỏi tay mình.

“Ui!”. Phong Tịch khẽ hít thở, cau mày trừng mắt: “Hồ ly đen, ngươi muốn bẻ gãy ngón tay của ta à? Còn nắm nữa thì đừng trách ta dùng ‘Phượng khiếu cửu thiên’ đó nha!”.

Đây là bàn tay của Phong Tịch, là khuôn mặt của Phong Tịch, là những lời chỉ có Phong Tịch mới có thể nói, trong lòng Phong Tức bỗng nhiên ảm áp, hần buông tay ra, nhẹ nhàng cười, ánh mắt nhu hòa nhìn nàng.

“‘Bàn tay ngọc ngà của nữ vương ta’ há có thể để con hồ ly đen ngươi tùy tiện nắm? Suýt chút nữa bị ngươi nắm gãy rồi!”. Phong Tịch xoa xoa ngón tay hơi ửng đỏ, ánh mắt tức giận nhìn Phong Tức, lại thấy hần tươi cười như vậy, nàng thoáng ngẩn ngơ. Sau đó nàng quan sát tỉ mỉ Phong Tức, nhìn trái nhìn phải, nhìn từ trên xuống dưới, tựa hồ không tìm được câu trả lời, nàng chợt nhích lại gần, dùng mũi người người, lại vươn tay ra bóp bóp má Phong Tức: “O? Chính là cái mũi này, da mặt này, đây đúng là hồ ly đen mà... Sao lại có cái gì đó không giống ta?...”

“Nữ nhân, cô làm gì thế?”. Phong Tức duỗi tay, đẩy cái người ảm áp, mềm mại, thơm tho đang gần như nằm úp dựa vào người mình ra, hơi nhú mày nhìn Phong Tịch. Nữ nhân này hình như chẳng bao giờ biết đến cái câu ‘Nam nữ thụ thụ bất thân’!

“Đây quả thật là con hồ ly đen mà!”. Phong Tịch cau mày nhìn Phong Tức: “Nhưng nụ cười vừa rồi... nụ cười vừa rồi rất bất thường!”

“Nhảm nhí!”. Phong Tức thần nhiên phun ra một câu, phất phất ống tay áo, dường như muốn xua tan mùi hương mềm mại lúc này còn sót lại.

“Hồ ly đen, ngươi cười lại đi, nếu ngươi cứ thường xuyên cười như vậy, ta có thể cân nhắc tặng hai cô tỳ nữ của ta cho ngươi luôn!”. Phong Tịch xích lại gần Phong Tức dụ dỗ, tiện thể đưa tay sờ sờ khuôn mặt hần, còn muốn nghiên cứu thêm chút nữa.

“Aizz... Nữ nhân này...”. Phong Tức thở dài một tiếng, gờ tay gạt tay nàng ra, bắt đắc dĩ cười cười.

“Ồ! Lại là nụ cười hồ ly!”. Phong Tịch bĩu môi, lập tức thu tay về, ánh mắt quét về phía màn mưa sao phía chân trời, xoa xoa mi tâm: “Nụ cười hồi nãy thật sự không giống với bình thường, rốt cuộc thì khác ở chỗ nào?... Ừm... Thôi không nghĩ nữa... Oáp...”. Nàng ngáp một cái thật dài: “Oa, ta muốn ngủ, chờ ta tỉnh dậy rồi tính tiếp! Ừm... Tối nay ngủ cùng với sao đêm vậy!”

Phong Tịch ngã ngửa ra sau nằm xuống, đưa lưng về phía Phong Tức, lát sau nàng xoay người lại nhưng đôi mắt vẫn không thể mở ra. Nàng gờ tay tóm lấy tay áo Phong Tức đang phất phơ trước mặt, mơ mơ màng màng nói: “Hồ ly đen, ngươi đuổi muỗi cho ta nhé... coi như báo đáp công ơn ta giúp ngươi giành thiên hạ, còn nữa... trước khi bọn họ tỉnh dậy thì đưa ta về trường.”.

*****

Giờ Thìn, ngày mười hai tháng năm

Hoàng Triều toàn thân vận khôi giáp màu tím bước ra từ trường của Hoa Vương, ánh mắt dừng trước quân sư Liễu Vũ Sinh vẫn đang đợi bên ngoài, hần mỉm cười, ánh mắt sắc bén như đao: “Quân sư, đại vương ủy thác ta làm chủ soái, lãnh binh chiến đấu với Phong Vân Kỳ!”. Vừa nói hần vừa gờ tay phải lên, một miếng hổ phù phát ra ánh sáng vàng chói nằm gọn trong tay hần.

Liễu Vũ Sinh liếc nhìn miếng hổ phù, tức khắc rung mình, khom người cúi đầu: “Chúc mừng phò mã.”

“Đại vương thân thể vẫn còn yếu, cần phải nghỉ ngơi, không nên quấy rầy ngài.”. Ánh mắt Hoàng Triều nhìn về phía trước, ngữ khí tuy bình thản nhưng lại vô cùng rét lạnh.

“Dạ.”. Liễu Vũ Sinh âm thầm thở dài, vẫn cúi đầu như cũ đáp ứng.

Hoàng Triều bước nhanh qua y, ngẩng đầu nhìn đại quân Kim Y Kỳ đang chờ phát động. Thân hình hần cao ngất như ngọn núi, thần khí ung dung cao quý, cử chỉ bình tĩnh, cả người tỏa ra sự kiêu ngạo và tự tin của đấng vương giả.

Liễu Vũ Sinh phía sau hơi ngẩng đầu dõi theo thân ảnh kia, sự sợ hãi trong lòng bỗng biến mất. Bóng dáng ấy làm y sinh ra một cảm giác kính phục không rõ nguyên nhân, chỉ nguyện về sau sẽ đi theo người này, bởi vì bản thân hần đã tỏa ra khí thế của hoàng đế.

“Các dũng sĩ Hoa Quốc, hôm nay Hoàng Triều ta sẽ cùng với các ngươi kẻ vai chiến đấu! Trận chiến này là vì báo thù cho đại vương! Chúng ta phải đánh bại quân Phong để rửa sạch nỗi nhục!”.

Thanh âm Hoàng Triều rõ ràng xa xăm, từng chữ từng chữ một truyền đến tai các tướng sĩ. Hần hiện ngang đứng giữa trận như ngọn núi ngất ngưỡng, một tay giơ cao hỏ phù, một tay vung bảo kiếm lên. Sắc vàng của hỏ phù và tia sáng nghiêm nghị của bảo kiếm được ánh dương quang chiếu rọi lẫn nhau, tỏa sáng chói lọi hiện ra trước mắt các tướng sĩ. Những lời nói của hần nhất thời làm bọn họ sinh ra hùng tâm vạn trượng.

Có nhiều người còn chưa từng gặp mặt vị phò mã này, thế nhưng chỉ trong nháy mắt, một lời nói của hần đã khiến bọn họ cúi đầu thần phục. Từ tận đáy lòng mỗi người phát ra suy nghĩ, nếu đi theo người này thì chẳng có gì là không làm được, Phong Vân kỳ nổi danh thiên hạ cũng dễ dàng phá tan, bởi vì hần có khả năng vô địch. Chỉ cần đi theo hần, dù phía trước là núi đao biển lửa thì cũng không có gì đáng sợ, bởi vì hần sẽ xung phong dẫn đầu. Chỉ cần đi theo hần, dù cho máu chảy đầu rơi cũng khiến con người ta sáng khoái, bởi vì họ biết hần sẽ báo thù thay cho họ!

“Chúng tôi nguyện theo phò mã, vì đại vương báo thù! Chúng tôi muốn đánh bại Phong Vân Kỳ để rửa sạch nỗi nhục!”

Khoảnh khắc ấy, vạn quân nhất tề hưởng ứng, đao kiếm đồng loạt giơ lên. Tiếng vang rung động khắp mặt đất, ánh đao kiếm che khuất bầu trời, toàn bộ thiên địa chỉ còn lại một màu vàng của khói giáp hòa cùng một màu tím của thân ảnh đang đứng sừng sững hiên ngang.

Mà rất xa tại doanh trại quân Phong, Phong Tích toàn thân giáp bạc đứng trước toàn quân, nghe tiếng hô vang rền của quân Hoa từ phương xa truyền đến. Nàng không nói lời nào, chỉ lẳng lặng đứng thẳng tại chỗ. Bốn vạn Phong Vân Kỳ cũng đều đứng nghiêm trang, ánh mắt tề tụ lại, cùng nhìn về phía vị vương tử cao mà họ hằng kính phục, vị nữ vương xuất sắc hơn tất cả các đấng nam nhi trên thế gian này. Khuôn mặt họ hiện lên sự tôn kính, yêu mến, thề sống chết đi theo nàng. Bọn họ biết nàng nhất định sẽ dẫn dắt bọn họ đánh bại quân Hoa, bảo vệ toàn vẹn lãnh thổ! Nàng chắc chắn thành công, bởi vì nàng chính là một cô công chúa văn võ song toàn, là vị vương kiệt xuất nhất sau Phượng Vương của Bạch Phong Quốc – Phong Tích Vân!

“Đánh đuổi quân Hoa! Bảo vệ nước nhà!”.

Phong Tích bình tĩnh phun ra tám chữ đơn giản, không cần phải dâng trào hùng khí, thanh âm nàng chỉ to rõ lạnh lùng vang khắp bầu trời Vô Hồi Cốc, giòn giã truyền đến tai từng tướng sĩ, đánh sâu vào tận thâm tâm. Họ không ngừng nghe thấy câu “Đánh đuổi quân Hoa! Bảo vệ nước nhà!” vang vọng bên tai, trong lòng nổi lên từng hồi trống trận, mỗi tiếng vang làm họ chấn động linh hồn.

“Rõ!!!”

Tức khắc vạn quân cùng đáp, tiếng hô hùng hồn mạnh mẽ như bức tường thành kiên cố nhất thế gian, cho dù là sức mạnh long trời lở đất cũng không thể làm nó lay chuyển. Tiếng hô ấy cũng sắc bén như thanh bảo kiếm, xuyên thủng bất cứ tường đồng vách sắt nào! Thanh âm của đại quân đã dừng lại một lúc lâu nhưng vẫn còn vang vọng khắp Vô Hồi Cốc, giống nhau muốn báo cho địch nhân biết rằng, chúng ta sẽ không bị đánh bại, chúng ta sắp sửa tiêu diệt các ngươi!

“Thùng thùng thùng... Thùng thùng thùng...”.

Trống trận nổi lên, chiến mã trong Vô Hồi Cốc hí vang, vạn quân xuất chiến.

Phía đông là quân Phong màu trắng, triển khai thế trận sẵn sàng nghênh đón quân địch, phía tây là quân Hoa màu vàng, khí thế dâng trào, từng bước tiến về phía trước.

Ở khán đài cao cao phía trên của hai quân, một bên là Ngọc Vô Duyên, bên kia là Phong Tích và Phong Tức.

“Chỉ một trận chiến này mà cô điều động đến năm tướng Phong Vân Kỳ.”. Tại thời khắc quyết chiến sinh tử, Phong Tức vẫn nhàn nhã ung dung, tựa như hần chỉ đang xem một ván cờ.

“Bởi vì đối thủ lần này là Hoàng Triều!”. Phong Tích giơ tay chỉ về người đang cưỡi ngựa đằng trước, từ xa xa đã cảm nhận được khí thế ngạo nghễ của hần, còn toàn bộ quân Hoa cũng đều tỏa ra sát khí lợi hại. Chẳng qua chỉ mới đối chủ mà mọi thứ đã khác hẳn đi. Ánh mắt nàng di chuyển, dừng lại ở khán đài đối diện: “Hơn nữa sau lưng bọn chúng còn có Ngọc Vô Duyên!”.

“Khí thế quân Hoa hôm nay rất không bình thường”. Phong Tức nhìn về hướng quân Hoa, khóe miệng nở một nụ cười hóm thú: “Chỉ vì Hoàng Triều lĩnh quân sao? Quả nhiên là một đối thủ tốt!”.

“Có người sinh ra đã mang khí thế khiến người ta tin phục, nguyện liều mình xả thân vì người đó. Hoàng Triều chính là một kẻ như vậy!”. Ánh mắt Phong Tích rơi vào Hoàng Triều bên dưới, thoáng thờ dài: “Cho nên hần mới tự tin và kiêu ngạo đến thế! Mà bản thân hần cũng đủ sức ngạo mạn với thiên hạ

này!”.

“Hắn lĩnh trung quân đi đầu, hai cánh tả hữu theo sau năm trượng. Năm vạn binh lính còn lại của quân Hoa đã dồn hết ở đây, xem ra hắn muốn quyết phân thắng bại với cô!”. Ánh mắt Phong Tức lóe lên tia sáng, quan sát người đang cười ngạo đằng xa, vừa cười vừa tán thưởng: “Dám tự mình dẫn Kim Y Kỵ yếu hơn Phong Vân Kỵ ra trận, Hoàng Triều quả nhiên là anh hùng khí khái!”.

“Các người khác nhau là ở chỗ này!” Phong Tịch chợt quay đầu nhìn Phong Tức, nụ cười trên mặt như khen như giễu: “Hắn từng bảo hắn không phải anh hùng, nhưng hắn vẫn muốn hành sự như một anh hùng!”

“Hắn chỉ muốn làm một vị vua tài trí kiệt xuất như Thủy Đế.” Phong Tức thản nhiên nói, tựa như đang phản đối cái khí thế anh hùng gì đó của Hoàng Triều.

“Thủy Đế...”. Phong Tịch bỗng nhiên lắc đầu không nói nữa, câu này vẫn chưa rõ hết ý năng.

Phong Tức liếc nàng một cái, cũng không muốn hỏi tiếp, tập trung quan sát thế trận quân Phong: “Hôm nay ta có thể thấy được Huyết Phượng Trận chân chính ư? Ngũ tướng đều xuất hiện, Tề Thử dẫn đầu, Trình Tri cánh trái, Từ Uyên cánh phải, Lâm Cơ ở đuôi, còn chính giữa... là Tu Cửu Dung!? Sao không phải là Tề Thử, người đứng đầu lục tướng chứ?”

“Người cảm thấy Cửu Dung thế nào?”. Phong Tịch nghe vậy thản nhiên nhìn hắn.

“Trẻ tuổi, sống nội tâm, dễ xấu hổ, ít nói, còn có vẻ thư sinh, chỉ là...”. Ánh mắt Phong Tức quét xuống chính giữa trận: “Đứng giữa vạn quân vẫn trấn định ung dung, cặp mắt thường ngày nhút nhát thì trở nên sáng quắc lạnh lẽo như thanh kiếm!”.

“Trong sáu vị tướng của Phong Vân Kỵ, Tề Thử trầm ổn rộng lượng nhất; Từ Uyên tâm tư tỉ mỉ, làm việc chu đáo nhất; Lâm Cơ bản cung giỏi nhất, cũng rất chăm lo cho cấp dưới; còn Bao Thừa, Trình Tri đều là những mãnh tướng một mình địch một trăm. Nhưng nếu bàn về tài trí, độ cơ biến, sự linh động thì phải kể tới Tu Cửu Dung”. Phong Tịch đảo mắt nhìn quân Phong bên dưới, hài lòng với thế trận này, khẽ vuốt cằm nói: “Qua hai ba năm sau Cửu Dung trưởng thành chín chắn, nhất định sẽ là tướng tài đệ nhất của Bạch Phong Quốc! Trận chiến này ta để cậu ấy làm thủ lĩnh, điều khiển toàn bộ thế trận!”.

“Tu Cửu Dung sao?”. Phong Tức cười nhẹ, ánh mắt quét về phía quân Hoa đối diện: “Đối thủ lần này là Hoàng Triều đấy!”

“Ta biết, chỉ là...”. Phong Tịch có chút hoảng hốt, bên dưới quân Hoa không ngừng tiến tới, quân Phong chỉ yên lặng chờ đợi, hai quân lúc này cách nhau chưa đến mười trượng, bỗng chốc quân Hoa vung cờ lên, đại quân nhất tề dừng lại, nàng nói: “Hoàng Triều quả nhiên không giống lão già kia!”. Nàng thì thảo, vừa than thở lại vừa tiếc nuối.

Phía dưới chiến trường, Hoàng Triều neho mắt nhìn bốn vạn Phong Vân Kỵ đứng cách đó không xa. Quân Hoa đã đến gần mà Phong Vân Kỵ vẫn đứng bất động như cù, không bối rối, giữ nguyên thế trận. Quân Phong chỉ đứng yên mà tỏa ra khí thế lấn liệt nghiêm trang, giống như một bức tường được dựng lên bởi lưỡi đao, thủ thế cũng lộ ra sát khí sắc bén. Kim Y Kỵ sau lưng hắn đã cảm giác được luồng khí thế mạnh mẽ trên, tất cả nắm chặt đao thương trong tay, có người thậm chí còn rút đao ra khỏi vỏ.

“Hắn dừng lại rồi, hình như đang chờ đợi điều gì đó!”. Phong Tức đứng trên cao quan sát rõ tình hình chiến trường.

“Trước khi chưa tìm ra sơ hở của ta, hắn sẽ chờ phượng hoàng chủ động xuất kích, sau đó liền phát động một đòn mạnh nhất!”. Ngực khí Phong Tịch thản nhiên, chỉ có thần tình đang thập phần nghiêm túc nhìn thẳng xuống dưới.

Phong Vân Kỵ lúc này tựa như một con phượng hoàng khép cánh ngẩng đầu, vẫn duy trì phong thái khoan thai của loài chim vua trong trăm ngàn loài chim, yên lặng chờ đợi kẻ địch xuất kích. Còn Kim Y Kỵ không có chỉ thị của Hoàng Triều cũng đứng yên tại chỗ. Hai quân lặng lẽ giằng co, bầu không khí trở nên ngưng trọng.

Chỉ khoảnh khắc sau, quân Hoa cuối cùng cũng phát cao cờ chiến, hai cánh trái phải phóng lên, nhanh chóng bao vây quân Phong. Đến khi hai cánh của quân Hoa cách quân Phong còn khoảng năm trượng, trung quân đột nhiên lao về phía trước, tam quân đồng loạt xuất chiến, toàn tốc nhắm thẳng vào quân Phong.

Vào lúc ba cánh quân Hoa phóng đến, phượng hoàng cuối cùng cũng động dậy, bất ngờ giương rộng hai cánh ôm trọn hai cánh trái phải của quân Hoa. Trung quân của quân Hoa xông đến muốn sát nhập vào đầu phượng, đầu phượng lập tức nghiêng về bên trái, tránh được đòn đánh sâu của địch. Sau đó lập tức phản đòn, mổ mạnh vào cánh phải của quân Hoa đang bị cánh trái của phượng bao lấy. Cùng lúc đó, phần bụng phượng hoàng lộ ra một cặp móng vuốt, tất cả móng vuốt trên móng vuốt leng keng bay ra – đó là những mũi tên của đội vũ tiễn – hàng loạt mũi tên bay vùn vụt như mưa hướng về phía trung quân. Những tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng, trung quân đang xông về phía trước ngã xuống. Lúc này đuôi phượng chợt xòe ra muôn vạn chiếc lông vũ, hợp với cánh phải vây kín, quét thẳng về cánh trái của quân Hoa. Tức khắc, năm vạn đại quân Kim Y Kỵ bị phượng hoàng bao vây bốn mặt.

Thế nhưng ngay khi phượng hoàng vừa đến gần, càng lúc càng vây sát thì trung quân còn sót ở phía sau trận đột ngột bỏ qua móng vuốt phượng, quay lại giết chóc, chặt thẳng vào đầu phượng. Ngay lập tức, đầu phượng vốn đang cùng cánh trái bao vây tiêu diệt cánh phải của quân Hoa thì bị cả cánh trái và trung quân của quân Hoa vây lại, hai mặt gọng kìm, cả hai cánh dồn lực về một chỗ.

Còn cánh trái của quân Hoa vốn bị cánh phải và nửa vòng đuôi phượng bao vây bỗng nhiên tăng tốc gia nhập với trung quân, hai đạo quân toàn lực tập trung chém đầu phượng! Nhất thời, toàn bộ cuộc chiến dồn về bên cánh trái phượng hoàng (cánh phải của quân Hoa). Hai quân Phong, Hoa vây lấy nhau, kiếm kệp nhau, quây lại thành một khối. Lúc này không còn phân biệt nổi nữa, xung quanh toàn bộ đều là kẻ địch, một tràng hỗn chiến được triển khai. Giờ phút này trận chiến không của riêng ai nữa, ai tư duy sáng suốt linh hoạt hơn, đao sắc hơn, động tác nhanh hơn, mạnh mẽ hơn thì người đó giết

địch nhanh nhất, nhiều nhất.

“Khá lắm Hoàng Triều! Hắn căn bản không muốn phá trận, cũng không muốn phản thắng bại với ta. Hắn chỉ muốn dùng năm vạn Kim Y Kỳ Hoa Quốc liều chết với Phong Vân Kỳ, mục đích duy nhất là muốn Phong Vân Kỳ thiệt hại quân số!”. Phong Tịch đứng trên khán đài nhìn Hoàng Triều sử dụng cách bất chấp hậu quả đổ máu, đột nhiên tỉnh ngộ, chường vào lan can, lan can bị một chường của nàng đánh trúng chấn động suýt rơi xuống đất.

“Dùng năm vạn Kim Y Kỳ làm cái giá để khiến Phong Vân Kỳ đại thương nguyên khí!”. Phong Tịch thở dài gật đầu: “Không dùng bất kỳ binh lính nào của Hoàng Quốc, lợi dụng Kim Y Kỳ làm thiệt hại quân số của Phong Vân Kỳ. Hai mươi vạn Kim Y Kỳ của Hoa Quốc đã bị cô tiêu diệt hơn mười vạn, Hoa Vương trọng thương, đám con cháu của Hoa Quốc đều là những kẻ tâm thương, Hoa Quốc vào tay hắn rồi! Đứng là độc kế! Hay cho một tên Hoàng Triều!”. Nói xong hắn cũng lại thở dài nảo ruột.

“Muốn làm tổn hại một phần ba binh lực của ta? Ta sao có thể để người toại nguyện!” Giọng nói của Phong Tịch xơ xác như sương thu, đôi mắt lạnh lẽo hơn cả băng tuyết: “Năm vạn Kim Y Kỳ sao? Ta sẽ đập nát ý muốn của ngươi!”.

Vừa nói xong nàng lập tức giơ tay lên, bạch lăng trong tay áo bay ra hóa thành mây trắng chuyển động trên bầu trời. Lại đảo tay, mây trắng biến thành phượng hoàng đang giương cánh: “Cửu Dung, Huyết Phượng!”

Thanh âm réo rắt của Phong Tịch bay thẳng lên không trung, tiếng chém giết dữ dội trên chiến trường cũng không thể lấn át nổi.

“Rõ!”. Giữa trận truyền đến một tiếng đáp danh thép, nghiêm nghị mà quyết đoán.

Cờ Bạch Phượng được phát cao, phượng hoàng đâm máu đột nhiên thét dài, sau đó giương rộng hai cánh, những chiếc lông đuôi dưới ánh mặt trời lóe lên ánh đao sắc nhọn, hai móng vuốt hóa thành đầu phượng, đuôi phượng hóa thành cánh. . . Một phượng hoàng hút máu mới ra đời, toàn thân bùng bùng lửa nộ, xung quanh phát ra hàn quang lạnh thấu xương. . . Cờ Bạch Phượng vẫy về phía quân Hoa, phượng hoàng máu đột ngột mở hai cánh, mở hai móng, ngẩng đầu dậy. Khoảnh khắc cờ Bạch Phượng vung xuống, phượng hoàng liền trở nên hung hăng, không chút lưu tình cần quét, quắp lấy, mổ mạnh về phía quân Hoa. Đầu phượng cũ đang bị vây giữa quân Hoa thành linh biến thành một thanh kiếm sắc bén, trực tiếp đâm thủng trung quân của địch!

Giờ phút này, chỉ thấy phượng hoàng trắng lấp lánh ánh đao, miệng ngậm bảo kiếm sắc bén, điên cuồng tiêu diệt quân Hoa. Khí thế khuếch đại, bóc đồng hung bạo đến mức ma quỷ cũng phải sợ, tựa như thần phạt cũng không thể nào ngăn cản sự giết chóc, sự tàn ác lạnh lùng đó. . . Tất cả làm cho người ta tim đập chân run, thần hồn điên đảo, một màu trắng hòa cùng một màu máu đỏ tươi vô tận. .

Đó là một trận huyết chiến!

Ánh mặt trời đang vào giữa trưa, cát vàng tung bay vùn vụt, đao kiếm giao nhau chặt chém, những phần chân tay đứt lìa bị ném khắp nơi, máu tươi tràn ngập mặt đất. . . Tiếng gào thét khàn khàn thê lương, tiếng la hét âm ỉ xộc thẳng đến chín tầng trời. Giờ phút này, trời kinh hoàng, đất chấn động! Giờ phút này, trời tối tăm, đất u ám! Giờ phút này, thần linh cũng đau, ma quỷ cũng khóc!

Một tràng Tu La thê thảm nhất nhân gian đang diễn ra. . .

“Đứng là quân Hoa muốn chiến đấu cho tới chết! Đơn giản là vì Hoàng Triều ở đây nên bọn chúng mới có ý chí bất diệt sao?”. Phong Tịch lạnh lùng phun ra một câu, sau đó nhảy lên bay thẳng về phía Hoàng Triều trong trận địa: “Đã vậy, ta sẽ đánh gục ý chí chiến đấu của bọn chúng!”.

Cùng lúc đó, bên phía khán đài đối diện cũng có một bóng trắng bay ra, chỉ khác ở chỗ, mục tiêu là Phong Tịch.

“Bạch Phong Tịch và Ngọc Vô Duyên?”. Phong Tịch đứng trên khán đài không khỏi mỉm cười, tựa như đang nhàn nhã thoải mái chuẩn bị xem một vở kịch hay: “Chẳng biết nữ nhân đệ nhất thiên hạ đấu với công tử đệ nhất thiên hạ, ai thắng ai thua đây?”

Khi hai bóng trắng phóng qua còn cách khoảng mười trượng, lập tức cả hai bay cao lên, nghênh đón nhau giữa không trung.

Bảy trượng. . . sáu trượng. . . năm trượng. . . bốn trượng. . .

Dưới mặt đất, hai quân Phong, Hoa giao chiến kịch liệt, bốn phía vang vọng tiếng đao kiếm va chạm chói tai, tiếng chém giết rung trời. . . Còn trên không trung, hai người càng lúc càng đến gần, một người mặc giáp bạc sáng lóa, một người vận áo trắng phiêu nhiên. Cả hai đều quên hết thấy mọi thứ xung quanh, vẫn bất chấp tiến về phía trước. Lúc này trong ánh mắt họ chỉ có hình bóng đối phương, tưởng như xa xôi đến mức không thể đến gần, nhưng rồi lại đứng trước mặt nhau trong phút chốc. . .

Ngân quang lóe lên, bạch lăng trong tay như rồng lao đến!

Tay áo tung bay, ngón tay bắn ra kiếm khí lăng không!

“Vô Gian Chi Kiếm của Ngọc gia!”. Phong Tịch nhìn ngón tay của Ngọc Vô Duyên, đồng tử co rút, không tự chủ được nắm chặt hàng rào trên khán đài: “Hắn cuối cùng cũng dùng Vô Gian Chi Kiếm!”

“Phượng Khiếu Cửu Thiên!”.

“Vô Gian Chi Kiếm!”.

Hai tiếng quát khê ngân vang, giống như báo cho đối phương biết, cũng giống như tự nói với chính mình, đây đều là tuyệt kỹ gia truyền của đôi bên, là

một trong những tuyệt chiêu đoạt mạng người trong nháy mắt. Chỉ cần xuất chiêu... thì không còn đường lui nữa!

Bạch lăng hóa thành phượng hoàng ngạo nghễ thét dài trên chín tầng trời, ngẩng đầu giang cánh, mang theo ngọn lửa mạnh mẽ xé gió bay đi.

Cánh tay duỗi ra, ngón tay điểm chỉ, đầu ngón tay bắn ra kiếm khí, kiếm khí tựa cầu vòng lướt thẳng về phía trước.

Phượng Khiếu! Kiếm Minh! Giữa chiến trường dày đặc tiếng chém giết cũng có thể nghe thấy thanh âm réo rất vang vọng, có điều phía dưới đã không còn ai rảnh rỗi đến.

Giữa không trung... khi khoảng cách hai người chỉ còn lại hai trượng, bạch lăng đã gần áp sát lồng ngực, kiếm khí đã gần chạm đến mi tâm, họ chợt nhìn thấy khuôn mặt của đối phương, thấy rõ đôi mắt thân thuộc ấy, thấy cả những thứ sâu kín trong tâm hồn... Phút chốc, họ cùng mỉm cười, cười vô oán vô hối, cười đến vân đạm phong thanh. [1]

[1] Vân đạm phong thanh: trong lành, thanh khiết, nhẹ như mây như gió

Bàn tay của hai người chợt mềm nhũn, trái tim trong tích tắc ngừng đập. Bạch lăng chệch qua bên sườn, kéo theo một góc vạt áo, kiếm khí lướt qua tóc mai, một sợi tóc dài rơi xuống... Hai người đứng gần bên nhau... nhìn nhau... mỉm cười... sóng vai... bước qua nhau... Sau đó mỗi người bay về phía trận địa của mình, một người tay cầm sợi tóc, một người tay nắm vạt áo. Cả hai quay lưng, không dám xoay người lại, cũng không dám ngoảnh đầu nhìn đối phương thêm lần nữa.

“Quả nhiên... đều không hạ thủ được!”. Phong Tịch đứng trên khán đài cao thán nhiên cười cười, nhìn hai bóng trắng trên chiến trường kia, bàn tay không tự chủ được nắm thành nắm đấm: “Có điều... Ngọc Vô Duyên là người nhà Ngọc gia, tất nhiên phải lựa chọn Hoàng Triều, còn cô thì lại lựa chọn ta... Vì vậy, hai người không sớm thì muộn cũng phải xuống tay thôi!”

Vô Duyên... giây phút vừa rồi... có phải chàng muốn chết cùng ta không? Vì sao... vì sao cuối cùng chàng vẫn không ra tay? Đây chính là lý do mà đôi mắt chàng luôn ẩn chứa sự bi ai, có đúng không? Từ lần đầu tiên gặp chàng, trong đôi mắt chàng... đôi mắt mà mọi người luôn cho rằng bình thân không gọn sóng ấy, ta đã lơ mơ nhìn thấy một tia đau xót... Chàng thật sự đau xót cho thế nhân sao? Hay là... chàng đang đau xót cho vận mệnh của chính mình? Nhưng mà, vì sao...

Người nhà Ngọc gia... Chàng... sẽ có kết cục như vậy sao? Phong Tịch gắt gao siết chặt bạch lăng, nắm chặt vạt áo đang cầm trong tay mình, trên khuôn mặt có thứ gì đó lạnh lạnh lướt qua. Trái tim nàng trong phút chốc đập chậm dần... chậm dần... chậm đến mức khiến người ta tưởng rằng nó sẽ không bao giờ đập nữa.

Chàng cúi đầu nhìn sợi tóc đen trong lòng bàn tay... đây là sợi tóc rơi xuống từ mái tóc của nàng... Suýt chút nữa thì... Phong Tịch! Bàn tay bỗng nhiên nắm chặt sợi tóc, đôi mắt vĩnh viễn không gọn sóng kia chợt lấp lánh, khoảnh khắc ấy, một giọt nước mắt chảy xuống, rơi vào sợi tóc đen, biến mất trong lòng bàn tay...

Người nhà Ngọc gia cả đời đều vô ái vô hận, cả đời chỉ có máu mà không có nước mắt... Nhưng mà... thứ đang rơi xuống tay ta là gì? Có phải là tình yêu mỏng manh đáng thương này hay không? Phong Tịch, đây là kết cục giữa người nhà Ngọc gia ta và người nhà Phong gia của nàng... Trái tim bất giác thất lại, đau đớn dữ dội, đau đến thấu tâm can, đau khắp tứ chi thân thể. Thiên địa giờ phút này cũng xoay tròn... chàng muốn rời đi xa thật xa... nhưng chàng vẫn không thể rời đi được...

Sợi tóc đen trong tay chàng bỗng chốc hóa thành bụi phấn, hòa cùng giọt nước mắt nóng ẩm trong lòng bàn tay, rơi vào cát bụi.

Mà nàng cuối cùng cũng buông lỏng bàn tay, mảnh vạt áo lặng lẽ rơi xuống, bị gió cuốn trôi, tích tắc liền bay đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đã là vô duyên sao còn trên người

Trận chiến chém giết vẫn còn tiếp tục, địa ngục nhân gian đã thật sự xuất hiện tại Vô Hồi Cốc. Mùi máu tràn ngập khắp nơi, tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng giết chóc bay thẳng đến tận trời, đao kiếm ánh lên sắc đỏ, trường thương bám đầy máu thịt của giặc. Những xác chết màu vàng và những đoạn tứ chi đứt gãy chồng chất, đôi lúc lại có vài thi thể màu trắng rơi xuống...

Hai người kia vẫn đứng thẫn thờ giữa trận, mặc kệ đao kiếm sát bên người, mặc kệ tên bay tiền lạc, bọn họ tựa như những kẻ đang ngủ say vẫn cứ si ngốc nhìn nhau.

Mà ở giữa quân Hoa, một thân ảnh màu tím bất động đột nhiên di chuyển, lao thẳng đến như hùng ưng giương cánh, phóng về phía người đứng dưới cò Bạch Phượng tại trung tâm quân Phong.

“Cửu Dung, mau tránh ra!”. Phong Tịch vẫn đang si ngốc rót cuộc cũng tình lại, cả người bay lên như tên rời dây cung, đuổi theo thân ảnh màu tím.

Bóng trắng còn lại cũng không cân nặng, chỉ đồ dẫn xoay người trở về. Chàng băng qua mưa tên rừng đao, băng qua những tử thi và những đoạn chân tay chồng chất, băng qua biển máu tanh nồng, từng bước từng bước vượt lên tất cả. Toàn thân chàng tỏa ra ánh sáng trắng tựa như sứ giả đến từ thiên đàng, trên khuôn mặt tuấn tú như ngọc hiện ra sự than thở, đôi mắt từ bi bất đắc dĩ đi qua... xuyên qua địa ngục, xuyên qua thần hồn... Chàng nhìn những sinh mệnh này... Những vùng máu này... Đây là cái giá phải trả cho trăm năm thái bình của nhân gian sao?

Tu Cửu Dung ngồi cao cao trên lưng ngựa, phất cờ Bạch Phượng trong tay, ra lệnh cho toàn bộ Phong Vân Kỳ cùng công kích.

Ngay lúc đó, bóng áo tím trực tiếp đánh xuống, cậu vẫn không né tránh, ngược lại giương cao cờ Bạch Phượng giữa trời. Tức khắc Phong Vân Kỳ liền tản ra hai bên, thoát khỏi kiếm khí mạnh mẽ của bảo kiếm trong tay hắn, kiếm khí vẽ thành một rãnh dài trên cát. Sau đó người áo tím tiếp tục vung tay lên, một ánh sáng bạc lạnh như tuyết, nhanh như chớp lại đánh về phía người dưới cờ Bạch Phượng!

Kiếm khí của hắn cắt đứt hết cây chướng ngại vật trên đường, vừa sắc bén lại vừa hung hãn, ngang ngược muốn đâm rách cả trời đất. Cát vàng tung bay trốn đi, không khí đã bị nó xé nửa, ngay cả con gió cũng mau mau chạy thoát. Chỉ có cậu là không thể tránh né, cũng không thể ngăn cản một kiếm kia.

Tu Cửu Dung ngẩng đầu lẳng lặng nghênh đón ánh sáng từ thanh kiếm, một ánh sáng rực rỡ chói lọi tựa ánh mặt trời, kiếm khí như muốn cắt đứt cậu ra làm hai!

Vương, Cửu Dung vĩnh viễn tận trung với ngài! Cho đến khi... ba hồn bảy phách tiêu tán...

Bóng áo tím ngao nghể nhếch môi, thẳng tay chém xuống, mang theo sự bá đạo và tàn nhẫn, cũng định mang theo thân xác của chủ tướng Phong Vân Kỳ.

“Cửu Dung!”.

Một tiếng kêu gấp gáp vang lên, tia chớp trắng cuốn lấy thanh kiếm đang vung xuống, tốc độ còn nhanh hơn cả thiểm điện. Tu Cửu Dung mở to mắt nhìn rõ mọi thứ, bạch lãng từ đằng sau bay tới trực tiếp quắp lấy chuôi kiếm, một nhát kiếm sắc bén vô địch còn cách khuôn mặt cậu chừng nửa tấc đã bị bạch lãng chặn lại.

Bóng áo trắng và bóng áo tím từ trên không hạ xuống, kiếm và bạch lãng vẫn quấn vào nhau. Nàng quay đầu lại nhìn, chỉ mới liếc mắt thôi đã làm cho Hoàng Triều cảm thấy buốt lạnh.

Phong Tịch này... Phong Tịch này, hắn chưa bao giờ thấy! Chẳng phải nàng là người luôn mang về mặt lười biếng, không bao giờ ngủ đủ sao? Đôi mắt trong trẻo kia chẳng phải lúc nào cũng vui vẻ, thú vị sao?

Người trước mắt... Người đang mặc giáp bạc này là ai? Khuôn mặt như sương giá rét, ánh mắt cũng lạnh như hàn băng vạn năm... Nàng giống như một pho tượng hoàn mỹ được tạc từ băng giá, vô cùng xinh đẹp, lại vô cùng lạnh lùng! Toàn thân nàng tỏa ra sát khí mãnh liệt, tất cả đều chứa mũi nhọn vào hắn, chỉ vì vừa rồi hắn suýt giết chết tên ‘Cửu Dung’ này... Thì ra Phong Tịch cũng có bộ mặt như thế... Đúng hơn là nữ vương Phong Tích Vân của Bạch Phong Quốc cũng có bộ mặt như thế... Đây chính là khí thế của Phong Tích Vân sao? Sau này... Bọn họ chỉ có thể gặp nhau với vẻ mặt này sao? ...

Bỗng nhiên, tay cầm kiếm của hắn mềm nhũn, tim giống như bị cái gì đó đâm vào, hết sức đau nhức... Phong Tịch, đây là viễn cảnh mà nàng bảo ‘Bằng hữu cũng rất ít khi có cả đời’ phải không? Tình nghĩa giữa chúng ta chỉ ngắn ngủi thế thôi sao? Ta... Vì sao nàng lại lựa chọn Phong Tích? Bởi vì mười năm đó ư? Thời gian mười năm... nàng và hắn trải qua nhiều chuyện với nhau... ở cùng với nhau... Có rất nhiều thứ cả hai người đều không hiểu rõ... Cũng không thể dứt bỏ! Hoàng Triều, từ nay về sau, ngươi và nàng, chỉ có thể là địch thủ...

“Vương...”. Tu Cửu Dung nhẹ nhàng gọi một tiếng, có cái gì chảy xuống tầm mắt cậu, làm ánh mắt trở nên mờ hồ, lại có cái gì đó lướt qua khuôn mặt, làm tâm trí trở nên mờ mịt. Cuối cùng... trong ánh mắt đọng lại bóng hình người con gái mặc giáp bạc sáng ngời... Sau đó, tất cả mọi thứ đều trở nên xa xôi, chìm vào bóng đêm thăm thẳm. Hai tay cậu bất giác nắm chặt cờ Bạch Phượng.

“Cửu Dung!”.

Phong Tịch nhanh chóng xẹt qua, đón lấy Tu Cửu Dung đang rơi xuống. Nàng cúi đầu nhìn lại, bỗng nhiên cắn chặt môi, trong lòng dâng lên cảm giác đau đớn. Khuôn mặt này... đã bị một kiếm phá hủy! Nàng mặc dù đã chặn đứng một kiếm của hắn, nhưng lại không thể chặn đứng kiếm khí sắc bén của nó. Kiếm khí từ mi tâm chạy dọc xuống sống mũi, cắt khuôn mặt này ra làm hai! Cửu Dung... Ngươi còn sống không?

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt ánh lên sự căm phẫn và oán hận. Vẻ mặt người đối diện hiện ra muôn vàn cảm xúc, có mất mát, có mê mang, lại có hối hận. Trong lòng nàng thoáng buồn bã... Hoàng Triều... Đây là vận mệnh của chúng ta... Những người sinh ra trong vương thất, sinh ra trong thời loạn thế không thể tránh khỏi vận mệnh này!

“Hoàng Triều, có nhớ đêm hôm đó ta đã nói gì không?”. Thanh âm Phong Tịch lạnh lùng vang lên.

Hoàng Triều gật đầu, đôi mắt vàng đã khôi phục sự thanh tinh chợt phát sáng, khóe môi cong lên, hắn muốn thoải mái cười đùa, cười cùng người bạn cuối cùng này của hắn, nhưng lại không thể nào vui vẻ cười được nữa. Giờ phút ấy, con người vốn ngao nghể như hắn cũng cảm thấy cô đơn và đau xót!

“Bằng hữu cũng rất ít khi có cả đời”. Giọng nói Phong Tịch trầm thấp, từng chữ từng chữ một truyền vào tai Hoàng Triều. Nàng cúi đầu nhìn Tu Cửu Dung, lại ngẩng đầu lên, đôi mắt hàn băng lạnh lẽo quét qua toàn bộ chiến trường, khắp nơi đều là màu trắng, màu vàng đã trở nên thưa thớt: “Trận chiến này, ta thắng, ngươi cũng thắng!”.

“Đúng vậy.”. Hoàng Triều mở miệng, mới phát hiện ra thanh âm cũng mình cũng vô cùng thấp... tựa như... đang thất vọng!

“Nhưng mà... Chúng ta cũng đều thua!”. Đôi mắt băng lãnh của Phong Tịch dừng lại trên người Hoàng Triều, dường như có cái gì vừa vỡ vụn trong đôi mắt như biển sâu ấy, khiến khuôn mặt nàng trở nên đau đớn thê lương.

“Đúng vậy.”. Hoàng Triều nhẹ nhàng thốt lên, dường như sợ giọng nói to lớn của mình sẽ khiến thứ đó vỡ thêm nữa. Có điều hắn biết, thứ đã vụn vỡ này vĩnh viễn không thể nào lành lại được, bởi vì đó là do hắn tự tay đập vỡ!

Phong Tịch khẽ thu hồi bạch lãng đang cuốn lấy chuỗi kiếm, nàng khép mắt, ôm chặt Tu Cửu Dung, mũi chân điểm nhẹ bay lên trời: “Lần sau gặp lại, có lẽ sẽ là một mất một còn!”.

*****

Đêm ngày mười bốn tháng năm.

Thời tiết vẫn oi bức cho đến tối, không có nổi một cơn gió, những ngôi sao thưa thớt trên màn trời cũng trốn đi, chỉ còn lại tầng mây đen kịt.

Trong Phong Vương trướng, ánh đèn sáng rực, soi cả trướng rõ như ban ngày, Phong Tịch ngưng thần nhìn một đồng văn thư trên bàn. Còn Phong Tức cũng ngồi nhàn nhã đối diện nàng, cười thần nhiên ung dung, chơi đùa với cái chặn giấy sư tử làm bằng hồng ngọc.

“Thương thế Cửu Dung thế nào rồi?”. Phong Tịch chợt mở miệng hỏi, đôi mắt vẫn chăm chú dán vào văn thư.

“Y thuật của ta mặc dù kém hơn Quân Phẩm Ngọc, nhưng ít ra cậu ta sẽ không chết.”. Phong Tức rảnh rỗi búng búng ngón tay: “Có điều...”

“Dung nhan đã bị phá hủy, phải không?”. Phong Tịch liếc hắn một cái, sau đó lại nhìn xuống văn thư.

“Thật đáng tiếc cho khuôn mặt đẹp dễ thế!”. Phong Tức có chút tiếc hận thở dài, thế nhưng thần tình của hắn lại chẳng có chút nào là tiếc hận.

“Còn sống là tốt rồi!”. Phong Tịch thần nhiên bảo.

“Còn sống sao... Đúng là chuyện tốt, chỉ là đối với vài người... sống như vậy còn không bằng chết!”. Phong Tức nói có hàm ý khác.

Phong Tịch không để ý nữa, chuyên tâm nhìn văn thư. Mà Phong Tức cũng im lặng, ánh mắt dừng trên người Phong Tịch, ra sức nghiên cứu vẻ mặt của nàng. Chỉ là vào lúc Phong Tịch vô tình ngẩng đầu lên, nàng bắt gặp ánh mắt thâm sâu khó dò của hắn.

Rốt cuộc, Phong Tịch cũng buông văn thư trong tay ra, xoa xoa mi tâm, ngã người dựa vào ghế.

“Sao rồi?”. Phong Tức nhìn nàng hỏi.

“Trận chiến này, Phong Vân Kỳ của ta bị thương hai ngàn năm trăm linh tám người, chết năm trăm hai mươi lăm người!”. Phong Tịch thở dài, chân mày càng nhíu lại: “Hoàng Triều...”.

“Nhưng năm vạn Kim Y Kỳ của hắn cô đã tiêu diệt hết bốn vạn, người thắng vẫn là cô.”. Phong Tức nghe vậy thoải mái cười: “Hắn chỉ còn một vạn tàn binh bại tướng, há có thể là đối thủ của cô!”

“Mục đích của hắn xem như đã đạt được hai phần ba!”. Phong Tịch vỗ vỗ trán: “Tiêu diệt Kim Y Kỳ, quan sát Huyết Phượng Trận, làm tổn thương nguyên khí Phong Vân Kỳ, sau đó...”

Đang nói thì ngoài trướng chợt vang lên thanh âm của Tề Thứ: “Đại vương, thành Yến cấp báo!”.

Phong Tịch nghe vậy mâu quang lóe sáng, ngồi thẳng dậy kêu: “Vào đi!”.

Tiếng nói vừa dứt, mãnh tướng liền vén lên, Tề Thứ dẫn theo một người nữa bước nhanh vào.

“Đại vương! Thành Yến bị đại quân Hoàng Quốc công phá!”. Người nọ vừa vào trướng, căn bản không rảnh quan tâm lễ tiết, chỉ vội quỳ xuống gấp gấp kêu lên.

“Cái gì?”. Phong Tịch liền bật thẳng dậy, ánh mắt sáng quắc nhìn người toàn thân rướm máu kia: “Thành Yến bị đại quân Hoàng Quốc công phá?”

“Vâng!”. Người nọ cúi đầu, khàn giọng đáp: “Hoàng Quốc phái năm vạn đại quân công thành, Bao tướng quân... Bao tướng quân đã hi sinh vì nhiệm vụ!”.

“Bao Thừa...” Phong Tịch bay vọt đến trước mặt hắn, giọng nói lạc đi: “Người đứng lên rồi nói!”

“Tạ đại vương.”. Người nọ đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Phong Tịch, sau đó lại cúi đầu xuống.

Phong Tịch liếc mắt liền nhìn rõ khuôn mặt hắn. Đó là thuộc hạ thân cận của Bao Thừa, mặt mày nhuốm đầy máu và bụi đất, đôi mắt lóe lên sự lo lắng và

muôn vạn thống khổ, trên người có nhiều vết thương chỉ được băng bó sơ sài.

“Cứ cho là Hoàng Quốc phát năm vạn Tranh Thiên Kỳ ra, nhưng chúng ta có năm ngàn Phong Vân Kỳ, lại thêm năm vạn cấm vệ quân, thành Yên không thể dễ dàng bị phá đến thế!”. Ánh mắt Phong Tịch gắt gao nhìn người nọ: “Vi sao thành bị phá?”

“Vương, vốn Lý tướng quân và Bao tướng quân cùng hợp sức thủ thành, quân Hoàng quyết không thể công phá! Thế nhưng Lý tướng quân nghe nói vương bị mười vạn quân Hoa bức phải lui về Vô Hối Cốc, cho nên ngài ấy đã dẫn năm vạn cấm vệ quân rời khỏi thành Yên, định đến Vô Hối cốc trợ vương. Không ngờ Lý tướng quân vừa đi khỏi, Hoàng Quốc lập tức phái năm vạn Tranh Thiên Kỳ bất ngờ tấn công thành. Bao tướng quân biết địch đông ta ít, bởi vậy cố gắng thủ thành không ra. Nhưng... nhưng... tướng lĩnh quân Hoàng bắn cung rất giỏi, thế là Bao tướng quân khi đang chỉ huy trên đỉnh thành bị trúng tên... Bao tướng quân... Bao tướng quân...”. Người nọ nghẹn giọng, thanh âm xót xa căm phẫn, vai không ngừng run lên, hai tay liên tiếp co giật.

“Bao Thừa...”. Phong Tịch thì thầm lặp lại, đôi mắt đã ầng ầng nước, tay nắm chặt thành quyền: “Lý Tiến... Dám trái quân lệnh!”

“Bao tướng quân trước khi ra đi có dặn thần nhất định phải báo cho đại vương biết. Cho nên tiểu nhân... tiểu nhân đành phải bỏ thành đi báo tin... Tiểu nhân đuổi theo Lý tướng quân ở Du Sơn, Lý tướng quân nghe nói thành Yên bị vây sát, vội vàng quay trở về, ai ngờ... Ai ngờ giữa đường gặp phải truy quân Tranh Thiên kỳ... cấm vệ quân... Năm vạn cấm vệ quân gần như đã bị diệt hết!”. Người nọ nói một hơi xong quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu, khiến mặt đất nhanh chóng thấm máu của y: “Đại vương, tiểu nhân không thể bảo vệ thành Yên, không thể bảo vệ tướng quân, tiểu nhân tự biết muôn lần chết không đủ đền tội! Nhưng tiểu nhân... tiểu nhân cầu xin ngài... xin ngài nhất định phải báo thù cho Bao tướng quân! Bao tướng quân dù trúng tên địch nhưng vẫn đứng bất khuất thủ thành cả ngày, ngài bảo tiểu nhân nhanh chóng báo tin cho đại vương... chính là mong đại vương phái binh cứu thành... Ai ngờ... ai ngờ...”. Người nọ nói đến đây đã nghẹn ngào không nói được nữa, toàn bộ trường trần ngập tiếng khóc nức nở đau buồn và thanh âm hô hấp cổ nén của hắn.

“Lý Tiến!”. Phong Tịch mạnh mẽ phun ra hai chữ, hai tay không tự chủ được nắm chặt thành quyền, hào quang trong mắt lạnh như tuyết, sắc như kiếm!

Bầu không khí trong trường chợt ngưng trọng, không ai dám phát ra một âm thanh nào.

Một lát sau, Phong Tịch mới lên tiếng hỏi: “Đại quân Hoàng Quốc còn cách Vô Hối Cốc bao xa? Ngươi có biết tướng lĩnh là ai không?”

“Bẩm đại vương, tiểu nhân đoán còn khoảng nửa ngày lộ trình”. Người nọ vẫn quỳ dưới đất: “Tướng lĩnh quân Hoàng đeo mặt nạ Thanh Đồng, không thấy rõ dung mạo, nhưng phía sau cò có chữ ‘Thu’, hơn nữa lại là cung thủ thiện xạ, bắn tên bách phát bách trúng!”

“Nửa ngày sao?”. Ánh mắt Phong Tịch lóe sáng: “Thu? Cung thủ thiện xạ? Thế kẻ kia chắc chắn là tướng quân Thu Cửu Sương trong tứ tướng Phong Sương Tuyệt Vũ của Hoàng Quốc!”

“Tề Thử!”. Phong Tịch đột nhiên kêu lên.

“Có thần!”. Tề Thử vẫn đang nắm chặt tay cúi đầu lập tức đáp.

“Đưa hắn xuống trị thương”. Phong Tịch trầm giọng phân phó: “Triệu Lâm Cơ, Từ Uyên, Trình Tri đến đây cho ta!”

“Rõ!”. Tề Thử dẫn người nọ rời đi.

“Hoàng Triều thật lợi hại!”. Phong Tịch vẫn đang im lặng ngồi trong trường chợt thần nhiên cất lời.

“Ta tính ngàn tính vạn, lại vẫn tính sai tên Lý Tiến!”. Phong Tịch khoanh tay nhìn lên đỉnh trường, giọng nói càng lúc càng trầm: “Hắn tuy là đại tướng quân nhưng mười năm nay thanh danh vẫn bị những đại tướng khác của Phong Vân Kỳ áp đảo, chắc chắn không cam lòng yên lặng như vậy, nghe tin ta ‘Trón’ tới Vô Hối Cốc, hắn liền dẫn cấm vệ quân đến ‘Trợ trận’, định đánh bại quân Hoa lập công, dựng lại uy danh đại tướng quân Bạch Phong Quốc! Ta... Ta đã quên mất những kẻ chấp nhất với công danh!”. Nói tới câu cuối cùng, nằng nề giọng, trong thanh âm ẩn chứa sự tự giận và tự trách chính mình.

“Kim Y Kỳ tuy chỉ còn một vạn quân nhưng chủ soái lại là Hoàng Triều, hơn nữa Ngọc Vô Duyên vẫn chưa ra tay, hiện tại Phong Vân Kỳ cũng đại thương nguyên khí, nếu có chút vọng động, chỉ sợ...”. Phong Tịch đang nói chợt dừng lại, ánh mắt đảo qua Phong Tịch, con ngươi chuyển động rồi tiếp tục nói: “Mà Tranh Thiên Kỳ mới đến có năm vạn quân, Phong Vân Kỳ nếu không đi trước ngăn cản, chỉ sợ không thể ngăn cản nổi! Và lại thời gian cấp bách, nếu để bọn chúng hội hợp với quân của Hoàng Triều, đến lúc đó...”

“Điều một vạn Phong Vân Kỳ trong bốn vạn quân tại Vô Hối Cốc!”. Phong Tịch lạnh lùng nói: “Thành Yên... Ta sẽ tự mình đi ngăn cản Tranh Thiên Kỳ, tuyệt đối không để chúng bước chân vào Vô Hối Cốc!”.

Phong Tịch nghe vậy cũng nhũn mảy: “Cô tự mình đi? Ngũ tướng của Phong Vân Kỳ mặc dù là anh tài, thế nhưng nếu so với Hoàng Triều, Ngọc Vô Duyên thì còn kém xa!”

“Đương nhiên ta biết, ta cũng đâu có bảo bọn họ sẽ làm chủ soái ở Vô Hối Cốc”. Phong Tịch nhìn chằm chằm vào hắn.

Phong Tịch bị ánh mắt của nàng bắn thẳng đến, không khỏi thở dài cười khổ: “Biết vậy ta đã không đến Bạch Phong Quốc!”

“Hừ! Là do ngươi mặt dày muốn đi theo ta, ta đâu có mời ngươi!”. Phong Tịch hừ lạnh: “Cho nên khi ta đi rồi, Vô Hối Cốc sẽ giao cho ngươi!”

“Sao cô biết ta thủ được?”. Phong Túc bỗng nhẹ nhàng cười.

“Ngươi muốn Phong Vân Kỳ, muốn Bạch Phong Quốc, tất nhiên sẽ phải bảo vệ nó thật tốt!”. Phong Tịch cũng thản nhiên đáp.

Đang lúc nói, Tề Thử đã dẫn ba vị tướng quân Tề, Lâm, Trình đến, sau khi nghe được chuyện ở thành Yến, ai nấy đều cảm thấy đau lòng căm phẫn.

“Chắc Tề Thử đã nói cho các ngươi biết, thành Yến bị phá rồi, còn Bao Thù... đã hi sinh vì nhiệm vụ!”. Phong Tịch hít sâu, ngẩng đầu nhìn thuộc cấp xung quanh mình, ánh mắt trong suốt mà bình tĩnh.

“Vương, xin hãy cho thần đi ngăn chặn quân Hoàng!”. Bốn người cùng khom lưng chờ lệnh.

“Ta hiểu tâm trạng của các ngươi, nhưng các ngươi phải ở đây bảo vệ Vô Hồi Cốc!”. Thanh âm Phong Tịch rõ ràng mà trầm thấp: “Tranh Thiên Kỳ Hoàng Quốc... bốn vương sẽ tự mình đi ngăn chặn!”

“Vương...”. Tề Thử không nhịn được mở miệng.

Phong Tịch lại vung tay lên cắt lời hắn, ánh mắt liếc sang Phong Túc, sau đó giương giọng gọi: “Tề Thử, Lâm Cơ, Trình Tri nghe lệnh!”

“Chúng thần xin nghe!”. Ba người khom lưng đáp.

“Từ ngày hôm nay, sau khi bốn vương rời khỏi, các ngươi phải nghe theo mệnh lệnh của công tử Lan Túc!”. Phong Tịch phân phó.

Ba vị tướng quân liếc mắt nhìn nhau, sau đó cúi đầu đáp: “Rõ!”

“Từ Uyên!”. Phong Tịch lại gọi.

“Có!”

“Điểm danh một vạn tinh binh, nửa canh giờ sau bốn vương xuất phát!”

“Rõ!”

“Các ngươi lui ra đi.”

“Rõ!”

Đội những người kia lui ra ngoài, Phong Túc mới mở miệng nói: “Cô chỉ dẫn một vạn binh đi thôi sao? Phải biết rằng năm vạn Tranh Thiên Kỳ kia không phải là Kim Y Kỳ đâu đó!”

“A... Ngươi đang lo lắng cho ta sao? Hay lo lắng cho một vạn Phong Vân Kỳ này có đi mà không có về?”. Phong Tịch liếc nhìn hắn, cười như không cười.

“Ta đương nhiên lo lắng cho một vạn Phong Vân Kỳ!” Phong Túc không chút nghĩ ngợi trả lời, mâu quang cũng chuyển sang Phong Tịch: “Còn cô hả, cần gì ta phải hao tâm tổn trí.”

Khóe môi Phong Tịch khẽ cong lên, muốn cười nhưng lại không dám cười, xoay người bước ra ngoài trường, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm tối đen như mực. Nàng xoa nhẹ mi tâm, khẽ thở dài.

“Thời tiết thế này, có lẽ trời sẽ mưa!”. Phong Túc ở sau lưng nàng thốt lên.

“Trời mưa sao?”. Phong Tịch bỗng nhiên mỉm cười, vẫy tay gọi một gã binh lính đến: “Truyền lệnh ta đến Từ tướng quân, mỗi binh sĩ phải mang theo hai bình khí!”

“Rõ!”

*****

Trong doanh trường quân Hoa, Hoàng Triều mỉm cười nhìn thư tín trong tay.

“Có vẻ như tất cả đều nằm trong kế hoạch của huynh!”. Ngọc Vô Duyên đang cầm một ly trà xanh thản nhiên cất lời.

“Bởi vì... tình thế bất buộc!”. Hoàng Triều ngẩng đầu, ánh mắt vàng rực nhìn về hướng tiền phương.

Ngọc Vô Duyên nghe vậy đảo mắt qua, bình tĩnh nhìn hắn, sau đó nhẹ nhàng mở miệng: “Những thứ huynh muốn... có lẽ rất nhiều!”.

Hoàng Triều nghe vậy cũng im lặng không nói gì.

“Hoàng Triều...”. Ngọc Vô Duyên cúi đầu nhìn lá trà chuyển động trong chén: “Nhiều chuyện người tính không bằng trời tính, hơn nữa... có khi tính toán

quá nhiều, sẽ phải mệt mỏi vì nó!”.

“Huynh muốn cho ta biết điều gì?”. Hoàng Triều nhìn chăm chăm vào Ngọc Vô Duyên: “Có chỗ nào không ổn sao?”

“Ta chỉ là muốn nhắc nhở huynh, bọn họ chẳng những là Phong Tích Vân, Phong Lan Tức, mà còn là Bạch Phong Hắc Tức, bọn họ...”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên lại trở nên mờ mịt sâu thẳm, dường như đang ngắm nhìn một thế giới xa xôi trong chén trà: “Bọn họ không giống những đối thủ trước kia của huynh!”.

“Ta đương nhiên biết bọn họ không thể xem thường, cho nên mới phải hao tâm tốn trí như vậy!”.

*****

“Đại vương, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng!”. Từ Uyên đứng bên ngoài bẩm báo.

“Ừm!”. Thanh âm Phong Tích vang lên, nàng vận giáp bạc vền trưởng bước ra ngoài.

Lúc này Từ Uyên đang đứng ngang hàng cùng ba vị tướng Tề, Lâm, Trình và một vạn tinh binh chờ xuất phát. Phong Tức đứng một chỗ khác, so với vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng của chúng nhân, hắn vẫn thoải mái nhả cười cười, dường như đang nhìn thấy điều gì đó rất thú vị.

“Đại vương...”

“Đại vương...”

Tề Thử, Lâm Cơ tiến lên, vừa mới mở miệng thì Trình Tri đã vội vàng bước tới, giọng nói thô ráp cất lên: “Vương...”

Phong Tích toàn thân khôi giáp tỏa ra một khí thế vương giả vô cùng uy nghi, nhẹ nhàng đảo mắt nhìn Trình Tri, làm cho hắn tự động nuốt câu nói kế tiếp vào bụng.

“Chuyện gì?”. Phong Tích nhàn nhạt hỏi.

“Vương...”. Trình Tri ngó Từ Uyên đang đứng phía sau Phong Tích, gãi gãi đầu, sau đó xốc dậy tinh thần hăng hái phát biểu: “Vương, sao ngài không mang lão Trình này đi cùng, lại mang tên Từ lãnh cảm đi chứ?”.

“Ách? Khi...” Phong Tích nghe vậy ngẩn ra, khẽ cười thành tiếng, ánh mắt quan sát Từ Uyên, thấy mặt hắn vẫn không chút đổi sắc, ngay cả chớp mắt cũng không có.

“Vương, cái tên Từ lãnh cảm này chậm chạp lắm, ngài muốn ngăn chặn Tranh Thiên Kỳ Hoàng Quốc, đáng lý phải mang lão Trình cùng đi, thần cam đoan sẽ giết hết bọn chúng không còn một manh giáp!”. Trình Tri thấy Phong Tích vẫn chỉ cười không khiển trách, lại lớn tiếng phát ngôn.

Hắn hào sảng cất giọng khiến các tướng sĩ đều nghe thấy rõ ràng, có người hơi hé miệng cười, có người không nhận được khẽ cười thành tiếng, không khí vốn lạnh lùng nghiêm trang nhờ hắn mà thoải mái vài phần.

Mọi người trong Phong Vân Kỳ xưa nay đều biết Trình tướng quân tính cách thẳng thắn, vui vẻ hào sảng và Từ tướng quân mặt lạnh thâm trầm, làm việc chu đáo là một đôi oan gia chính hiệu, luôn không vừa mắt lẫn nhau.

Một người chế đối phương quá mức nóng nảy, tay chân còn nhanh hơn cả đầu óc, làm việc không để ý trước sau, hoàn toàn không có phong thái ung dung của đại tướng quân một nước. Người kia lại chế đối phương quá mức lạnh lùng thâm trầm, có một chuyện mà suy nghĩ tới lui, nhìn trước nhìn sau rồi mới chậm rãi hành động, hoàn toàn chả có khí khái hào hùng của nam nhi đại trượng phu.

“Trình Tri!”. Tề Thử bên cạnh nhẹ nhàng kéo ống tay áo hắn, ý bảo hắn đừng làm càn.

Ai ngờ Trình Tri thấy Phong Tích và Từ Uyên chẳng thèm để ý, cả hai đều nhảy lên ngựa, không khỏi sốt ruột, vung tay lên gạt tay Tề Thử, bước nhanh đến giữ chặt dây cương ngựa của Từ Uyên: “Từ lãnh cảm, ngươi chậm tay chậm chân như vậy, nói không chừng sẽ bị bà cô Thu Cửu Sương kia bắt ngã ngựa luôn. Ngươi nên xuống ngựa cho lão Trình ta thay ngươi đi!”

“Tránh ra!”. Từ Uyên lại lạnh lùng phun ra hai chữ, vẻ mặt lại không có chút tức giận.

“Đại vương!”. Trình Tri quay đầu nhìn Phong Tích, trông chờ nàng thay đổi mệnh lệnh.

“Trình Tri, đây là quân lệnh!”. Phong Tích ngồi trên cao nhàn nhạt lên tiếng.

“Đại!”. Trình Tri cúi đầu đáp, bắt đầu buông dây cương.

Phong Tích ngồi trên lưng ngựa, nàng và Phong Tức cùng nhìn nhau, vẻ mặt hai người đều bình tĩnh thản nhiên. Cuối cùng Phong Tích khẽ giơ tay phải, Phong Tức mỉm cười bước lên đứng trước ngựa nàng. Sau đó hắn cũng giơ tay ra, nắm chặt lấy tay nàng, Phong Tích ngẩng đầu phân phó: “Khi ta vắng mặt, toàn bộ tướng sĩ Phong Vân Kỳ phải nghe theo mệnh lệnh của công tử Lan Tức. Nếu có người dám trái lệnh ta như Lý Tiễn...”. Ánh mắt Phong Tích mạnh mẽ uy nghiêm đảo qua toàn bộ tướng sĩ: “Chém không tha!”.

“Rõ!”. Chúng tướng sĩ cùng cúi người nhất tề đáp.

“Xuất phát!”.

Phong Tịch giương roi quát ngựa, bạch mã phóng nhanh về phía trước, một vạn tướng sĩ cưỡi ngựa theo sau.

“Người xem người kia, Từ lãnh cảm chính là Từ lãnh cảm, người ta đi hết rồi mà còn tụt lại ở phía sau!”. Trình Tri vừa thấy không khỏi đứng dậy, giơ bàn tay to lớn hung hăng đánh vào mông ngựa Từ Uyên. Nhất thời, con ngựa kia hí to, giương vó chạy mất.

“Đồ trâu bò!”. Từ Uyên đã chạy xa, thanh âm vẫn truyền đến rõ ràng.

“Cái gì, tên Từ lãnh cảm người dám chửi ta là trâu bò sao?!” Trình Tri không khỏi giẫm chân hét lớn: “Từ lãnh cảm, người đừng có mà chậm quá đó! Cẩn thận bị Thu Cửu Suông bắn thùng mông! Nhớ rõ, phải giữ cái mạng nhỏ trở về, lão Trình ta còn muốn tìm người tính sổ!”

“Người quan tâm người ta mà cũng không khéo chút nào! Có nhất thiết phải hét lên cho toàn quân biết không?”. Lâm Cơ phía sau ôn hoà nói với hắn.

“Cái gì? Ta mà quan tâm tên Từ lãnh cảm hả?”. Trình Tri nghe vậy vội vàng thu hồi ánh nhìn, hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Cơ.

“Không quan tâm hắn? Không quan tâm mà kêu hắn giữ cái mạng nhỏ trở về?”. Thanh âm Lâm Cơ vẫn không nóng không lạnh, không to không nhỏ cất lên.

“Ta... Ta muốn hắn giữ tính mạng...”. Sắc mặt Trình Tri dưới ánh đèn tối đen không rõ có đỏ lên không, chỉ duy lời nói là vẫn quanh co như cũ, cuối cùng hắn cũng nghĩ ra một lý do: “Ta muốn hắn giữ tính mạng để về chăm sóc vợ con...”

“Đầu óc người hồ đồ rồi sao?”. Lâm Cơ không đợi hắn nói xong liền chặn lời, trong mắt phảng phất nét cười mỉa mai chế nhạo: “Trong sáu vị tướng Phong Vân Kỳ chúng ta, chỉ có người mới – có – vợ con!”. Hắn nói đến câu cuối còn ráng kéo dài thêm hai chữ “Vợ con”.

“Ta... Người... Tên tiểu nhân...”. Trình tướng quân thẹn quá hóa giận, hai bàn tay chụp vào vai Lâm Cơ, như muốn bóp chặt lấy người thấp hơn hắn một cái đầu này.

“Trâu bò chính là trâu bò... Tới nào cũng méo mó!”. Lâm Cơ phát phát vai, hất hai bàn tay đang đặt trên vai mình ra: “Mặc kệ người!”.

Nói xong hắn lập tức quay sang bái chào Phong Tức: “Công tử, Lâm Cơ cáo lui!”. Thấy Phong Tức khẽ gật đầu, hắn liền nhanh chóng rời đi.

“Người... Cái tên ‘Tiểu nhân’ này!”... Trình Tri nhìn bóng dáng hắn kêu lên, thế nhưng Lâm Cơ không thèm đếm xỉa tới.

“Mặc dù vóc dáng của hắn không cao như người, nhưng so với người bình thường thì vẫn rất bình thường”. Tề Thử tiến lên vỗ vỗ vai Trình Tri, ngắc đầu nói chuyện với hắn: “Trâu bò thiệt ra cũng không có gì không tốt, phải biết rằng mọi người đều thích trâu bò, bởi vì chúng thành thật và dễ bắt nạt”. Nói xong y cũng vái chào Phong Tức, bước nhanh về doanh trại.

Trình Tri phản ứng chậm mất nửa nhịp, rốt cuộc mới hiểu ra lời nói vừa rồi, không khỏi hét lớn: “Lão đại, huynh cũng bắt nạt ta!”. Có điều tất cả các thân ảnh kia đều mất dạng.

“Thật ra bọn họ chưa bao giờ bắt nạt người!”. Phía sau truyền đến tiếng cười thần nhiên của Phong Tức.

“Công tử... Tôi... À... Bọn họ...”. Trình Tri quay lại nhìn về mặt tươi cười của Phong Tức, lúng túng một hồi chẳng biết phải nói gì, ngượng ngùng gãi gãi đầu.

“Đi nghỉ ngơi đi, muộn rồi!”. Phong Tức nhàn nhạt bảo, cũng không làm hắn khó xử.

“Tôi... Dạ!”. Trình Tri lập tức khom người đáp, sau đó trở về doanh trường.

“Đã đến giờ Sầu rồi!”. Phong Tức ngẩng đầu nhìn bốn phía, toàn bộ tướng sĩ Phong Vân Kỳ tuần tra đã nghỉ ngơi từ lâu. Cả một doanh trại to lớn vô cùng yên tĩnh, bỗng nhiên một cơn gió nhẹ thổi qua, làm dâng trào cảm giác man mát.

“Gió nổi?”. Phong Tức giơ bàn tay ra như muốn ngăn cản gió, lại như muốn bắt lấy nó: “Có lẽ sắp mưa rồi, không biết trời sẽ giúp cô hay giúp hắn đây!?”

*****

Trong bóng đêm dày đặc vang lên những âm thanh kỳ lạ cùng ánh sáng mờ mịt. Không phải là tiếng ve kêu hót, cũng không phải là ánh đom đóm lập lòe, tiếng động này càng lúc càng gần, đó là tiếng một vạn kỵ binh đạp lên mặt đất, là ánh lửa uốn lượn như rồng của ngọn đuốc trong tay các tướng sĩ.

“Từ Uyên, truyền lệnh xuống, toàn quân ngừng lại!”. Phong Tịch dẫn đầu đại quân đột nhiên ghìm cương ngựa.

“Rõ!”. Từ Uyên đáp, xoay người căn dặn lính truyền lệnh.

Phong Tịch xuống ngựa, nương theo ánh sáng cây đuốc nhìn địa hình chung quanh, sau đó ngồi xuống sờ sờ mặt đất.

“Vương, nơi này là Lộc Môn Cốc.”. Từ Uyên báo cáo.

“Ừ!”. Phong Tịch đứng dậy hỏi: “Bây giờ là mấy giờ rồi? Quân ta tổng cộng đã đi được bao nhiêu dặm?”.

“Đã qua được nửa giờ Dần rồi ạ!”. Từ Uyên đáp: “Quân ta đã đi hai trăm năm mươi dặm”.

“Giờ dần... hơn hai trăm dặm... Tốc độ của Tranh Thiên Kỳ chắc chắn không chậm hơn chúng ta!”. Phong Tịch thoáng trầm ngâm. Bất thành linh một trận cuồng phong cuốn đến, thổi tắt toàn bộ ánh đuốc trong tay các tướng sĩ, nhất thời mọi thứ đều tối đen như mực. Vào lúc này tất cả binh lính trong Lộc Môn Cốc đều không chút bối rối, vẫn đứng yên tại chỗ, nếu không có tiếng ngựa hí vang, chắc chắn không ai phát hiện ra trong cốc âm u yên tĩnh đang có một vạn kỵ binh Phong Vân Kỳ.

“Vương, gió lớn nổi rồi, có lẽ trời sẽ mưa.”

Qua một lát sau gió ngừng, mắt người dần dần thích ứng với màn đêm, thậm chí đứng giữa bóng tối còn có thể thấy được đồng đội bên cạnh.

“Không phải là có lẽ, mà là chắc chắn có mưa to!”. Thanh âm Phong Tịch hết sức bình tĩnh, trên màn trời đen đặc không hề có ánh sao, nhưng đôi mắt của nàng lại lóe sáng như sao, tỏa ra hào quang rực rỡ: “Mưa sẽ đến nhanh thôi!”

Nàng ngồi xổm xuống cầm một nắm bùn đất, ngón tay xoa xoa nắm bùn, để sát vào mũi ngửi: “Lộc Môn Cốc có địa thế hai bên khá cao, khi trời mưa xuống sẽ chảy vào vùng chính giữa, mà đất đai ở vùng này có cấu tạo và tính chất tương đối xốp... Đốt hai cái cây đuốc lên cho ta!”.

Nàng đột nhiên ra lệnh, lập tức có binh lính đốt đuốc lên cho nàng. Phong Tịch nhận lấy đuốc thì phi thân lên lưng ngựa, đôi mắt quét qua toàn bộ Lộc Môn Cốc. Nàng giơ tay lên, phóng cây đuốc thứ nhất về phía đông, cây đuốc mang theo ánh lửa hồng cắm chặt xuống một điểm trên mặt đất. Sau đó nàng xoay người, lại giơ tay lên, cây đuốc còn lại cũng xẹt qua không trung, vũng vàng cắm xuống một điểm ở phía tây.

“Từ Uyên, truyền lệnh xuống, năm nghìn binh lính đốt đuốc, dùng vũ khí đào trống vùng này cho ta. Tất cả lấy phạm vi là hai cây đuốc này, mở rộng ra mười trượng xung quanh. Các người chỉ có nửa canh giờ, nhanh lên!”. Phong Tịch nhảy xuống ngựa, cấp tốc ra lệnh, ngữ khí vừa nhanh vừa sắc bén.

“Rõ!”. Từ Uyên lĩnh mệnh xuống ngựa phân phó cho binh lính.

Một lát sau, toàn bộ binh lính đều xuống ngựa, một nửa đốt lửa, một nửa dùng binh khí đào đất. Tất cả hành động đều ngay ngắn trật tự, động tác linh hoạt lưu loát. Đôi lúc gió nổi lên thổi tắt những cây đuốc, thế nhưng chúng nhanh chóng được thắp lại, những binh lính cầm cuốc đào đất không ngừng nghỉ, nhất định trong nửa canh giờ phải hoàn thành được vương lệnh.

Khoảng nửa canh giờ sau, mưa bắt đầu rơi xuống, những hạt mưa lạnh lạnh đập vào mặt chúng nhân làm họ cảm thấy hơi đau rát, phần lớn những cây đuốc đã bị ướt, trong đêm đen chỉ còn tiếng đào đất và tiếng cuồng phong rít gào.

“Ngưng đào, giữ nguyên hiện trường, sau đó lui ra sau mười trượng ẩn nấp.”. Giọng nói Phong Tịch vang lên trong màn đêm, thanh âm trong trẻo truyền vào tai binh lính.

Vừa lúc ra lệnh, mưa đã tầm tã trút xuống, gió lớn nổi lên, khiến cho một vạn binh lính và Phong Tịch đang đứng trong cốc ướt sũng. Trong bóng đêm đen đặc chỉ còn nghe được tiếng mưa rơi và đập vào mặt đất, tiếng nước mưa chảy xiết, tiếng cuồng phong thét gào hòa cùng tiếng ngựa hí vang, còn lại tất cả mọi người trong Lộc Môn Cốc đều yên tĩnh, thời gian cũng lặng lẽ trôi qua.

Khi mưa to gió lớn ngừng lại, bầu trời đen tối dường như được nước mưa rửa sạch, lộ ra ánh sáng trắng nhàn nhạt, mơ hồ thấy được bốn phía xung quanh. Toàn bộ Phong Vân Kỳ vẫn đứng sừng sững trong mưa không nhúc nhích, nắm chặt đao thương trong tay. Ánh mắt họ tập trung vào bóng người cao cao phía trước. Đó là vị nữ vương của bọn họ, vị nữ vương mặc cho gió mưa vẫn vũ vẫn sát cánh bên cạnh đội quân của mình.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”. Phong Tịch hỏi Từ Uyên.

“Bẩm vương, bây giờ là giờ Mẹo một khắc.”. Từ Uyên phía sau vừa lau đi lớp nước trên mặt vừa trả lời.

“Đã lửa còn giữ không?”. Phong Tịch quay đầu, đôi mắt tựa như được nước mưa thanh tẩy, phát sáng thăm thẳm vô ngần, khóe miệng nàng hiện lên nụ cười nhàn nhạt, tự tin và kiêu ngạo.

“Thần không quên lời ngài căn dặn.”. Từ Uyên vỗ vỗ viên đá lửa được bảo vệ dưới lớp áo giáp.

“Tốt!”. Phong Tịch ngưng thần nghiêng tai lắng nghe, ánh mắt nàng phát sáng như sao, lập tức hạ giọng: “Truyền lệnh, lúc ta bắn tên lửa, tất cả cùng bắn theo!”.

“Rõ!”.

“Lộc cốc, lộc cốc...” Tiếng vó ngựa từ xa truyền đến, bầu trời thoáng hiện ra ánh sáng trắng nhàn nhạt. Thiên địa lúc này trở nên âm u mờ mịt, một vạn Phong Vân Kỳ lặng lẽ ẩn thân, ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn về phía trước. Xa xa đã thấy ánh lửa, tiếng bước chân càng lúc càng gần, tích tắc họ nhìn thấy một mảng mây đen quét đến, vô cùng tốc độ, khí thế oai phong hùng dũng... Đó là Tranh Thiên Kỳ của Hoàng Quốc, cuối cùng bọn chúng cũng đã đến!

“Đến càng mạnh mẽ càng tốt!”. Phong Tịch thì thầm, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng tiền phương. Đến khi tiếng chiến mã đầu tiên vang lên, nàng lập tức giro tay: “Hỏa tiễn!”

Từ Uyên nhanh chóng dâng tên lửa đã sớm chuẩn bị lên cho nàng.

Nàng nhận tên, giương cung, nhắm bắn, động tác vô cùng lưu loát. Một mũi tên lửa nhanh như điện cắt qua bầu trời âm u, bay thẳng đến tiền phương, mà đồng thời, ở giữa tiền phương vang lên tiếng ngựa kêu thảm thiết, tiếng binh lính ngã ngựa hét lên sợ hãi...

Nắng sớm phảng phất như được ánh lửa thấp sáng đỏ rực, bên ngoài gần mười trượng, toàn bộ Tranh Thiên Kỳ của Hoàng Quốc chìm vào những vùng bùn lầy to lớn mà Phong Vân Kỳ đã đào sau cơn mưa như trút nước.

Ánh lửa trong nháy mắt bị dập tắt, Phong Vân Kỳ từ trong bóng tối âm u mạnh mẽ bắn tên về phía Tranh Thiên Kỳ đối diện. Tức khắc những tiếng la hét vang lên, cho dù đang bị chôn vùi trong bùn hay đang chạy về phía trước, tất cả đều bị dính tên kêu gào thảm thiết... Tranh Thiên Kỳ hùng dũng khí thế đã bị mưa tên hạ gục hơn phân nửa!

Tiếng kêu thê lương còn chưa dứt, một mũi tên lửa sáng lóa lại được bắn ra... Sau đó hàng vạn mũi tên lửa như cơn mưa theo sát mũi tên đó trút xuống... Lại một tràng gào thét vang vọng... Tên lửa bắn ra không ngừng, tên thương cũng tiếp nối sau đó... Trong bóng đêm âm u, đội quân Tranh Thiên Kỳ còn chưa kịp lấy lại tinh thần, không phân biệt được phương hướng đã ngã xuống từng hàng dài. Những kẻ rơi vào bùn lầy không một ai sống sót.

Mưa tên dừng lại, hùng dũng cuối cùng cũng mở mắt, Lộc Môn Cốc dần dần hiện rõ trước hai quân. Chỉ thấy trong vòng mười trượng của vùng trũng chứa đầy xác ngựa chiến, xác binh lính, đao kiếm, khôi giáp nổi lênh bênh trên mặt bùn. Một màu máu đỏ tươi hòa cùng màu vàng của đất, phía trên là những mảng màu tím trời nổi, nước mưa từ từ chảy xuống, làm tan màu máu kia.

Mà cách hơn mười trượng, một bên là Phong Vân Kỳ màu trắng, một bên là Tranh Thiên Kỳ màu tím. Áo giáp hai quân đều bị nước mưa rửa sạch, sáng loáng như tuyết. Đại quân màu trắng đứng sừng sững trấn định lạnh lùng, đao kiếm trong tay đều tuốt khỏi vỏ, sát khí nghiêm nghị, dường như chỉ đợi một hiệu lệnh là họ sẽ lập tức tiến lên tiêu diệt hết quân địch. Còn đội quân màu tím thì vô cùng khiếp sợ, ngây ngốc, không dám tin những huynh đệ của họ sẽ ngã xuống trên trận địa này, không thể tin Tranh Thiên Kỳ thiện chiến lại có lúc thua cuộc.

Tất cả ngoài đầu nhìn lại đội hình Tranh Thiên Kỳ bên mình, khi đến có năm vạn quân, mà bây giờ chỉ còn không đến hai vạn.

Viên tướng lĩnh đang dẫn đầu đại quân Tranh Thiên Kỳ không dự đoán được tình huống trước mắt, không ngờ quân Phong đến nhanh như vậy, còn mai phục ở Lộc Môn Cốc, cũng không ngờ lại có cơn mưa to trợ giúp bọn họ. Ánh mắt hẩn quan sát những thuộc hạ đang ngã xuống, đôi đồng tử sắc bén quét về phía Phong Vân Kỳ đối diện, hần giờ bảo kiếm trong tay lên, lưu loát chỉ về tiền phương.

Nhất thời, đội quân Tranh Thiên Kỳ còn lại liền xông về đằng trước, phóng ngựa đạp lên xác của các huynh đệ ngã xuống bùn, gió cao đao thương trong tay, không hét lên câu nào, chỉ có khí thế là bay đến tận trời xanh. Bọn họ dùng hành động biểu hiện sự phẫn nộ và oán hận, mỗi người đều là trừng mắt gắt gao nhìn vào màu trắng trước mắt, chỉ có huyết tể Phong Vân Kỳ thì bọn họ giận mới có thể giải mỗi hận trong lòng!

Sắc trắng Phong Vân Kỳ bỗng tách ra hai bên, Phong Tịch một mình tiến lên phía trước, ánh mắt lạnh lùng nhìn đội quân Tranh Thiên Kỳ, nhìn chăm chăm vào viên tướng đang dẫn đầu, tên tướng kia quả nhiên đeo mặt nạ Thanh Đồng.

“Trận chiến này là ông trời đứng về phía Phong Tích Vân ta!”. Phong Tịch cúi đầu nói một câu, sau đó nắm chặt dây cung, nhắm thẳng về phía tên tướng lĩnh Hoàng Quốc: “Thu Cửu Sương à... Bao Thừa, xem ta báo thù cho ngươi!”.

“Vút!”. Mũi tên lạnh lẽo nhanh như chớp bắn ra, cắt đôi ánh bình minh, cắt đôi cơn gió, lao vào tên tướng lĩnh Hoàng Quốc. Ánh mắt tướng lĩnh kia nhìn chăm chăm vào mũi tên, vẫn phóng ngựa chạy như bay về phía trước, gió cao bảo kiếm trong tay, chém xuống, muốn trực diện chặt đứt mũi tên dài ra làm hai! Thế nhưng... đây là mũi tên chứa toàn bộ công lực của Phong Tích. Trên đời này, hiếm có ai chặt được mũi tên của nàng.

Đuôi tên bị hần chặt đứt nhưng mũi tên vẫn mạnh mẽ lao tới. Khi đuôi tên còn đang phập phồng giữa không trung, đầu mũi tên — đã xuyên thủng chiếc mặt nạ Thanh Đồng, cắm vào giữa trán tên tướng.

“Năm vạn Tranh Thiên Kỳ Hoàng Quốc đã kết thúc tại đây!”. Phong Tịch buông trường cung, hạ tay xuống.

Nhất thời toàn bộ Phong Vân Kỳ tủa ra, nghênh đón tàn quân Tranh Thiên Kỳ.

Mà tên tướng lĩnh Hoàng Quốc đang bị trúng tên, thân hình thoáng lung lay, cuối cùng cũng giữ vững không ngã xuống. Hần từ từ ngẩng đầu, từ từ ngược mắt lên, ánh mắt như vậy... Ánh mắt xa xưa, yên tĩnh ấy... xuyên qua bùn lầy, xuyên qua toàn bộ mưa tên, xuyên qua cả không gian và thời gian... chỉ lẳng lẳng, bình yên dừng trên người Phong Tích.

Trong khoảnh khắc, tiếng chém giết gào thét chung quanh dường như biến mất. Trong đầu nàng nổ oanh một tiếng, mọi thứ trở nên hỗn loạn, nghe thấy sét đánh ầm ầm bên tai. Có thứ gì đó rất đáng sợ đang diễn ra, một sự khủng hoảng bám chặt lấy trái tim Phong Tích.

Không... Đó là... Ánh mắt đó là... Không... Không phải huynh ấy...

Mặt nạ Thanh Đồng xấu xí chậm chậm vỡ ra làm hai, rớt cuộc... rơi xuống... lộ ra một khuôn mặt... bình tĩnh, an tường, không oán, không hối... thậm chí còn hài lòng mỉm cười. Sau đó khuôn mặt ấy hoàn toàn hiển hiện trước mắt nàng, đôi con ngươi ôn nhu nhìn tiền phương, nhìn Phong Tích. Một dòng máu ấm nóng giữa trán tuôn chảy, lướt qua mũi, lướt qua mặt, lướt qua môi...

“Không!!!!!!!!!!!!!!”. Trường cung trong tay Phong Tịch rơi xuống đất, nàng mở mắt thật to, nhìn chăm chăm người trước mắt. Sắc mặt nàng trắng bệch, môi không ngừng run run, hai tay trở nên co rút: “Không!!!!!!!!!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Không sợ, sao phải sợ?

Trong “Đông Thư, Liệt Hầu, Phong Vương Tích Vân”, sử quan Côn Ngô Đạm biệt danh “Bút Kiếm” hết lời khen ngợi nàng là “Thiên tư phượng nghi, tài hoa tuyệt thế, dụng binh như thần”. Cả đời nàng trải qua hơn trăm chiến dịch lớn nhỏ, có thể nói là chưa từng thất bại. Nàng, Hoàng Triều và Lan Tức được xưng là “Tam vương thời loạn thế”. Nhưng bất luận những trận chiến ấy có kinh thiên động địa đến đâu, dưới ngòi bút của vị sử quan keo kiệt này cũng trở thành vài ba câu kể lể đại khái.

Sáng ngày mười lăm tháng năm năm thứ mười bảy, Phong Tích Vân dẫn một vạn quân tập kích tại Lộc Môn Cốc, tiêu diệt năm vạn quân Tranh Thiên Kỵ. Tuy quân số ít hơn nhưng Phong Vân Kỵ đã toàn thắng. Sử sách ghi lại một câu: “Sau khi vương bắn tên vào quân Hoàng, dường như hồn rời thể xác, suýt trúng tên lạc.”. Câu này về sau trở thành một điều bí ẩn, khiến hậu thế thắc mắc rốt cuộc trận chiến ấy ra sao mà khiến vị vương Phong Tích Vân được sử gia bình luận là “Thông tuệ, sáng suốt, lý trí” lại trở thành người mất hồn?

Nhiều kẻ quan tâm nói là vì kỵ binh hành quân gấp trong đêm gặp phải mưa to, Phong Vương vốn là phụ nữ, cơ thể yếu đuối, cho nên dầm mưa xong thì chóng mặt. Những người lãng mạn thì cho rằng Phong Vương buộc lòng phải bắn chết vị tướng quân đeo mặt nạ Thanh Đồng kia, mà người này vốn là nhân tình của nàng, khiến tâm trí nàng bắn loạn. Còn những kẻ khác lại đoán hơi thái quá rằng trận chiến ấy Phong Vương đã giết quá nhiều người, cho nên chọc giận ông trời, bị trời trừng phạt...

Mặc kệ bao nhiêu suy đoán đi nữa, cũng chẳng ai biết được sự thật lúc đó ra sao. Ngay cả Phong Vân Kỵ đi theo Phong Vương trong suốt trận chiến cũng không hiểu được vì sao đại vương của họ lại phản ứng như vậy. Bọn họ chỉ biết rằng sau trận chiến hôm đó, có một thời gian dài thật dài, đại vương của bọn họ không còn cười nữa.

Giờ Sửu, ngày mười sáu tháng năm, Phong Vương đến thành Yên.

Giờ Thìn, ngày mười bảy tháng năm, Phong Vương tấn công thành Yên.

Giờ Thân, ngày mười bảy tháng năm, Phong Vương giành lại thành Yên, ba nghìn Tranh Thiên Kỵ Hoàng Quốc tại thành Yên bị tiêu diệt.

Ngoại ô thành Yên có một ngôi chùa nhỏ mang tên Đức Quang Tự, khi thành Yên bị quân Hoàng công phá, toàn bộ tăng nhân đã trốn đi, để lại một ngôi chùa trống trải hoang vắng.

Phong Tịch giờ tay đẩy cửa chùa đang khép hờ, đảo mắt nhìn quanh thì trông thấy có một linh cữu được đặt giữa đại đường.

Nàng bước vào trong, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang vọng, ánh mắt dừng trên tấm linh vị bằng gỗ thô sơ được đặt phía trên linh cữu. Trông mắt nàng chột đau nhói, có cái gì đó tắc nghẹn trong cổ họng, đến hít thở cũng cảm thấy không thông, trái tim thật đau đớn... Nàng từng bước... từng bước đến gần... đến gần người bạn thời niên thiếu, người đã đi cùng nàng, bảo vệ nàng hơn mười năm qua... Thoảng chút, nàng bỗng nhớ lại những ngày xưa ấy, vào lần đầu tiên mới gặp... có một cậu bé đen nhem đuôi theo nàng qua những ngõ nhỏ ở Phong Đô, kêu gào nhất định phải đánh bại nàng. Trên người cậu chỉ có một bộ quần áo rách rưới, lúc đánh nhau còn bị xé rách thêm vài chỗ, khuôn mặt đen đúa sưng vù, đôi đồng tử màu nâu bùng bùng khí thế bất khuất nói... “Nếu người thắng ta, cả đời ta sẽ nghe lời người!”...

“Bao Thừa...”. Đôi mắt nàng trở nên mơ hồ, thanh âm vụn vỡ như lá khô trong gió. Chiếc quan tài màu đen chột cách quá xa xôi, trong lúc hoảng hốt nàng cảm thấy nó đang dần biến mất. Không... Nàng duỗi tay ra, cuối cùng cũng nắm lại được: “Bao Thừa...”.

Từng giọt nước mắt rơi xuống, nàng cup mắt nhìn chiếc quan tài nhỏ hẹp đơn sơ, không tin có một người đen đui đang nằm trong đó, một người được nhân dân Bạch Phong Quốc kính xưng “Thiết tháp tướng quân” – Bao Thừa.

Ngoài cửa truyền đến một tiếng động nhẹ, là hồn phách của Bao Thừa quay về phải không? Hẳn biết nàng đến đây nên mới quay về gặp nàng? Nàng đột nhiên quay đầu, dưới ánh rạng đông mỏng manh, chỉ có một tiểu hòa thượng ước chừng mười lăm, mười sáu tuổi, tay ôm một bó củi khô bước vào.

“Nữ... Nữ thí... Tướng quân!”. Tiểu hoà thượng có chút kinh ngạc nhìn nữ tử xinh đẹp trước mắt, toàn thân nàng vận giáp bạc lấp lánh đứng trước quan tài. Vị nữ thí chủ này là tướng quân sao? Cho nên nàng mới tỏa ra khí thế uy nghi khiến người ta kính nể đến thế! Và lại... trên mặt nàng có vết nước mắt, hình như nàng vừa mới khóc, khóc vì Bao tướng quân ư? Vậy chắc nàng là người tốt!

“Người là tăng nhân trong chùa này?”. Phong Tịch khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh, thông dong hỏi tiểu hòa thượng

“Đúng ạ! Tiểu tăng là Nhân Hối”. Tiểu hòa thượng thả bó củi xuống, chấp hai tay lại trả lời.

“Linh cữu của Bao tướng quân là do người lập?”. Phong Tịch ghé mắt nhìn linh cữu của Bao Thừa.

“Vâng, tiểu tể. . . tiểu tể có đi hỏi tướng quân của Hoàng Quốc. . . Tiểu tể muốn nhận lại di hài Bao tướng quân để khâm liệm có được không. Không ngờ tướng quân Hoàng Quốc cũng bằng lòng, hoàn toàn không làm khó, giao di thể Bao tướng quân cho tiểu tể. . . Tiểu tể. . .”. Nhân Hối nói dứt quãng, ngẩng đầu lên nhìn Phong Tịch, sau đó lại cuống quýt cúi đầu: “Tiểu tể. . . tiểu tể chỉ tìm được quan tài này, mong tướng quân. . . Tướng quân. . .”

“Thành bị phá sao ngươi không chạy trốn? Ngươi còn nhỏ tuổi mà đã dám đi đòi di thể của Bao tướng quân từ tay người Hoàng?”. Phong Tịch quan sát tiểu hòa thượng, cả người cậu chỉ mặc một bộ tăng bào màu xám tro, khuôn mặt thật thà giản dị, không có gì lạ thường. Chỉ có đôi mắt là trong trẻo thiện lương, âm áp và thuần khiết hơn hết thầy mọi thứ trên đời.

“Ngươi không sợ chết sao?”.

“Tiểu tể. . . tiểu tể vốn không cha không mẹ, không nhà không cửa, ở đâu cũng thế thôi. Huống hồ mọi người đều đã đi hết rồi, dù sao cũng phải có người ở lại trông chùa quét bụi!”. Nhân Hối thấy Phong Tịch chăm chú nhìn mình thì có hơi ngượng ngùng, cúi mặt sờ sờ cái đầu bóng nhẵn, sau đó lại ngẩng lên rồi tiếp tục cúi xuống nhỏ giọng đáp: “Người Hoàng Quốc cũng là người, tiểu tể nghĩ bọn họ sẽ không. . . Huống chi Bao tướng quân là anh hùng. . . bọn họ nói bọn họ tôn trọng anh hùng!”

“Nhân giả vô úy?” [1]. Phong Tịch đánh giá tiểu hòa thượng thật lâu, sau đó khẽ gật đầu: “Nhân Hối? Tên rất hay!” [2]

[1] Nhân giả vô úy: người nhân từ không sợ điều chi

[2] Nhân Hối: Dạy dỗ lòng nhân ái

Nhân Hối nghe thấy Phong Tịch khen mình không khỏi mỉm cười, sự kính sợ trong lòng cũng vui bớt. Cậu thử hỏi: “Ngài là bạn của Bao tướng quân phải không?”

Lời còn chưa dứt, bên ngoài truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập. Từ Uyên vội vàng chạy đến, đằng sau là hơn một trăm quân Phong Vân Ky. Hắn gấp gấp bước vào cửa chùa, nhìn thấy Phong Tịch bình yên mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Vương, ngài đã hai ngày không nghỉ ngơi rồi, vì sao còn một mình đến đây? Lỡ như trong thành xuất hiện tàn dư của quân Hoàng, vậy chẳng phải ngài sẽ gặp nguy hiểm ư!? Ngài hiện giờ là Phong Vương đấy!”. Từ Uyên nói một hơi, ánh mắt tùy ý trách móc vị nữ vương trẻ tuổi.

“Được rồi!”. Phong Tịch vung tay lên cản lời, không cho hắn ‘dạy dỗ’ tiếp: “Ngươi. . .”

Nàng còn chưa nói hết câu, tiểu hòa thượng kẻ bên đã quỳ xuống dập đầu bốp một cái, hốt hoảng nói: “Bái kiến. . . nữ vương. . . Tiểu tể. . . Tiểu tể. . . Không. . . Không. . . biết. . .”

“Đứng lên đi!”. Phong Tịch đi đến đỡ tiểu hòa thượng đang ra sức dập cái trán xuống nền nhà đầy bụi, ôn hòa bảo cậu: “Tiểu sư phụ Nhân Hối, bổn vương còn phải cảm ơn ngươi.”

“Cảm ơn tôi?”. Nhân Hối hoảng sợ ngẩng đầu, thắc mắc nhìn vị nữ vương tôn kính trước mắt, cậu khẽ rút tay mình về, hình như không quen bị nữ vương nắm tay.

“Đừng vậy!”. Phong Tịch ngoảnh đầu, ánh mắt đau thương đảo qua linh cữu giữa đại đường: “Cảm ơn ngươi đã thu nhận Bao tướng quân.”.

Từ Uyên nghe vậy không khỏi dời tầm mắt nhìn chiếc quan tài. Về mặt hắn thoáng trở nên đau xót sâu lắng, môi mím chặt, rũ mắt nhìn xuống mặt đất, không dám nhìn chiếc quan tài màu đen kia nữa. Giờ phút này, hắn cũng không dám tin người huynh đệ thân thiết bấy lâu nay đang nằm trong đó.

“Cái này. . . Cái này ngài không cần phải cảm ơn tôi!”. Mười ngón tay của Nhân Hối đan xen vào nhau, hai tay nắm chặt: “Tôi nghĩ. . . tôi nghĩ chỉ cần là người Bạch Phong Quốc, ai nấy đều muốn thu nhận Bao tướng quân!”.

“Nghĩ là một chuyện, nhưng dám làm là một chuyện khác!”. Phong Tịch giờ tay lên vỗ vỗ vai cậu.

“Sao ạ?. Nhân Hối vừa hiểu vừa không hiểu nhìn Phong Tịch.

Cậu âm thầm suy nghĩ, hóa ra nữ vương không chỉ xinh đẹp mà giọng nói còn rất dễ nghe, hơn nữa lại còn không ngại bản vỗ vỗ vai cậu. Đợi khi nào sư phụ và các sư huynh về, cậu nhất định sẽ kể cho bọn họ nghe.

“Kỳ thật ngươi là người dũng cảm nhất!”. Khóe môi Phong Tịch khẽ cong lên, tựa như muốn cười hòa nhã với cậu, có điều cuối cùng cũng thất bại, đôi mắt trong tích tắc lại hiện lên sự thô lương và nỗi đau đớn tột cùng.

Khoảnh khắc ấy, tiểu hòa thượng nhỏ tuổi Nhân Hối chợt cảm thấy nụ cười của vị nữ vương này quá nặng nề, phẳng phẳng như có nghìn vạn gánh nặng đặt lên đôi vai mảnh khảnh ấy. Tuy vậy nàng vẫn cố gắng mỉm cười với cậu, làm cậu đột nhiên rất muốn bắt chước sư phụ giảng vài câu đạo lý nhà Phật cho nàng nghe, giống như người hay thuyết giáo Phật pháp cho những thí chủ tới chùa, khiến nụ cười nàng có thể nhẹ nhàng hơn. Trong đầu cậu xẹt qua rất nhiều Phật ngữ, nhưng nhất thời chẳng biết phải nói câu nào, rốt cuộc chỉ đành bảo: “Đại vương mới là người dũng cảm nhất!”.

Nói xong cậu còn ôn hòa nhẹ nhàng cười, không biết là do lời nói hay do nụ cười của cậu mà vị nữ vương này rốt cuộc cũng mỉm cười thật sự, dù trông nó không thoải mái lắm! Đôi con ngươi trong trẻo của nàng cũng ánh lên một tia vui vẻ nhàn nhạt.

Rất nhiều năm sau, có một vị cao tăng tinh thông Phật Pháp, một vị đại sư được vạn dân kính ngưỡng – Nhân Hối đại sư, hồi tưởng lại lần duy nhất gặp mặt nữ vương năm ấy, ông vẫn nói rằng: “Phong Tích Vân thật sự là một vị vương dũng cảm!”

Chỉ là vào lúc ông nói ra câu này, dường như ẩn chứa rất nhiều lời tán thưởng và than thở của người nhà Phật, sâu sắc đến nỗi chìm thẳng vào đáy lòng người. Cho nên dù đây là một lời khen, người ta vẫn cảm thụ được một sự bi thương tiếc nuối ở trong đó...

Phong Tích dời tầm mắt nhìn linh cữu thêm lần cuối cùng, sau đó mới căn dặn: “Từ Uyên, phái người hộ tống linh cữu Bao Thừa về Phong Đô.”

“Vâng!”.

“Đại vương... Xin ngài chờ một chút!” Nhân Hối dường như nhớ ra điều gì, bỗng nhiên chạy ra đằng sau chùa, cầm lấy một mũi tên dài chạy đến đưa ra trước mặt Phong Tích.

Phong Tích vừa nhìn thấy mũi tên, màu quang trở nên lạnh lẽo, nàng hít sâu một hơi, hỏi: “Đây là...”

“Đại vương, đây là thứ được rút ra từ ngực Bao tướng quân, tôi nghĩ... tôi nghĩ ngài có thể... có thể đã...”. Nhân Hối lúng túng trả lời, đưa mũi tên dài cho nàng, thấy vẻ mặt nàng thì không khỏi dùng lại giấy lát.

Phong Tích nhận lấy mũi tên, đây là một mũi tên dài màu đen, phía trên đầu còn có một vết máu đỏ sẫm... Ngón tay nàng khẽ vuốt ve, đây là mũi tên đã lấy mạng Bao Thừa! Mũi tên này... Ánh mắt Phong Tích chợt ngưng lại, trên đuôi tên có khắc một chữ “Thu” nhỏ. Đây là mũi tên của Thu Cửu Sương Hoàng Quốc, vậy thì... người công thành chính là Thu Cửu Sương. Bắn một tên lấy mạng Bao Thừa cũng là cô ta! Nhưng người xuất hiện tại Lộc Môn Cốc lại là... Vậy cô ta đi đâu? Lẽ nào...

Phong Tích bỗng giật mình tỉnh giấc, sau đó đột nhiên ngẩng đầu gọi: “Từ Uyên!”.

“Có thần!”.

“Truyền lệnh, trong bảy nghìn Phong Vân Kỳ ở thành Yến, năm nghìn quân giong thoi theo ta xuất phát về Vô Hồi Cốc, còn lại hai nghìn theo người thủ tại thành. Truyền Tả tướng quân ở Phong Đô nhanh chóng phái một vạn cấm vệ tới đóng quân tại thành Yến.”.

Vô Hồi Cốc.

“Công tử!”. Trong doanh trại quân Phong, bên ngoài doanh trướng của Phong Tức truyền đến tiếng kêu của Tề Thứ.

“Vào đi!”. Phong Tức đang nằm nghiêng trên giường nhỏ, trước mặt hắn có một bàn cờ, hắn đang một mình tập trung suy nghĩ thế cờ.

“Công tử, trong quân Hoa hôm nay đột nhiên xuất hiện cờ hiệu của quân Hoàng!”. Tề Thứ khom người báo cáo.

“Hả?”. Phong Tức đang chăm chú nhìn thế cờ rồi cuộc cũng ngẩng đầu lên: “Nói như thế thì Tranh Thiên Kỳ của Hoàng Quốc đã đến Vô Hồi Cốc?”

“Thứ cho là như vậy!”. Tề Thứ gật đầu: “Có điều vương đã thân chinh đi ngăn cản Tranh Thiên Kỳ ở thành Yến, mà lúc này Tranh Thiên Kỳ lại đột ngột xuất hiện tại Vô Hồi Cốc, lẽ nào ngài...”

Phong Tức nhàn nhạt phát tay, đứng dậy nói: “Nữ nhân... Phong Vương đã đích thân đi ngăn cản thì tất nhiên Tranh Thiên Kỳ không thể đầu hàng, mà hiện giờ... Tranh Thiên Kỳ xuất hiện tại Vô Hồi Cốc, vậy thì...”. Hắn đảo mắt nhìn thế cờ, trong phút chốc đôi đồng tử phát ra quang mang trí tuệ: “Vậy thì... đó phải là một Tranh Thiên Kỳ khác!”.

“Một Tranh Thiên Kỳ khác?”. Tề Thứ hỏi ngược lại: “Chúng đến đây bằng cách nào?”

“À, chuyện này thì phải hỏi công tử Hoàng Triều! Thứ lỗi cho ta tạm thời không trả lời người được!”. Phong Tức nhàn nhạt cười, sau đó nói tiếp: “Tề tướng quân, truyền lệnh xuống, ngoại trừ đội tuần vệ của Phong Vân Kỳ, toàn bộ binh lính nghỉ ngơi một ngày.”.

“Tại sao?”. Tề Thứ lại thắc mắc: “Tranh Thiên Kỳ của Hoàng Quốc đã đến, toàn quân ta phải đề cao cảnh giác mới đúng chứ?”.

“Nếu Phong Vương ở đây, người cũng dám đa nghi vậy sao?”. Ánh mắt Phong Tức nhẹ nhàng rơi trên người Tề Thứ, đôi con ngươi sâu thẳm đen như mực.

Chẳng qua chỉ là một cái liếc mắt nhẹ nhàng nhưng lại khiến Tề Thứ rùng mình, y gấp gáp cúi đầu: “Thần tuân lệnh!”.

“Lui xuống đi!”. Phong Tức vẫn cười nhẹ nhàng ung dung, không tỏ thái độ tức giận.

“Vâng!”. Tề Thứ khom người lui ra.

“Tề tướng quân!”.

Tề Thứ vừa đi tới trướng thì chợt nghe thấy tiếng Phong Tức gọi, vội quay người lại: “Công tử còn điều gì phân phó?”.

“Phải người truyền tin cho Phong Vương!”. Phong Túc thần nhiên bảo, đôi con người đen như mực đảo qua ván cờ, sau đó rơi vào người Tề Thử: “Ta biết dù không có mệnh lệnh của ta người cũng sẽ báo tin cho Phong Vương, chẳng qua ta dặn một lời vẫn tốt hơn, bảo người truyền tin đi thẳng đến thành Yến.”.

“Dạ!”. Tề Thử cúi đầu đáp.

“Lui xuống đi!”. Phong Túc phất tay một cái.

Đội đến khi Tề Thử lui ra, Phong Túc trở về giường nhỏ quan sát ván cờ, khóe môi hiện lên một nụ cười nhàn nhạt hứng thú: “Tranh Thiên Kỵ quả nhiên đã đến! Lần này... Vô Hối Cốc chắc sẽ vui lắm đây!”

*****

“Cửu Sương tham kiến công tử!”.

“Vất vả cho muội rồi, Cửu Sương!”. Trong doanh trướng quân Hoa, Hoàng Triều giờ tay ra hiệu cho Thu Cửu Sương đứng dậy.

“Công tử, bọn họ vẫn chưa tới sao?”. Thu Cửu Sương quét mắt nhìn quanh doanh trướng, không nhìn thấy người theo dự liệu.

“Chưa có tin tức.”. Hoàng Triều cau mày, ánh mắt chuyển ra bên ngoài, bắt đầu có chút lo lắng.

“Lê ra huynh ấy phải đến trước muội mới đứng!”. Thu Cửu Sương nhìn sang Ngọc Vô Duyên bên cạnh Hoàng Triều, tựa hồ đang hy vọng chàng có thể cho cô đáp án.

“Phong Vương Tích Vân đã đích thân đi ngăn cản.”. Ngọc Vô Duyên thần nhiên trả lời, dường như đây cũng là đáp án.

“Phong Vương đích thân đi ngăn cản, thế huynh ấy... lẽ nào...!?”. Đôi hàng mày dài của Thu Cửu Sương không khỏi cau lại.

“Hắn đi lâu như vậy mà bất vô âm tín, vậy thì chỉ có hai khả năng.”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên rơi vào trên người Hoàng Triều, đôi đồng tử phảng phất sự ưu tư: “Một là toàn quân đã bị mắc kẹt không thể truyền tin, hai là... toàn quân đã bị tiêu diệt!”.

“Cái gì? Không thể như thế được!”. Thu Cửu Sương thét lên kinh hãi.

Hoàng Triều chỉ im lặng bình tĩnh nhìn cái chặn giấy kim sur, một lúc lâu sau hắn mới trầm giọng nói: “Sao lại không!? Phong Tịch... Phong Tịch Vân... Nàng ta có thể...!”.

“Đó là năm vạn đại quân... Hơn nữa... Nếu Phong Tịch Vân chính là Phong Tịch, sao nàng có thể...”. Thu Cửu Sương tự lắc đầu, không thể tin nổi chuyện năm vạn đại quân Tranh Thiên Kỵ có thể bị tiêu diệt.

“Phò mã!”. Ngoài trướng truyền đến tiếng kêu to.

“Vào đây!”. Ánh mắt Hoàng Triều lóe lên, nhanh chóng nhìn về phía ngoài trướng.

Một gã đại tướng nước Hoa bước vào, tay cầm một vật gì đó, khom người bẩm báo với Hoàng Triều: “Phò mã, khi tiên tướng đi tuần tra thì phát hiện có một binh sĩ Hoàng Quốc đang nằm trên đường cách đây ba dặm, khắp mình đầy vết thương, tắt thở đã lâu, trong tay nắm chặt nửa mảnh mặt nạ Thanh Đồng.”. Nói xong gã trình vật trong tay lên cho Hoàng Triều.

Thu Cửu Sương lập tức chạy đến giật chiếc mặt nạ từ tay gã, vừa chạm vào thì bất giác run run, ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Triều, hai mắt rung rung, vết sẹo trên khuôn mặt cũng rung động: “Công tử... Đây là...”

Hoàng Triều lẳng lặng duỗi tay nhận lấy nửa chiếc mặt nạ, trên mặt nạ còn lưu lại vết máu. Ngón tay hắn mon trón chiếc mặt nạ lạnh ngắt, ở phần rìa bị vỡ có một vết tích đâm xuyên qua... Đây là... Một mũi tên chính giữa mi tâm? Một mũi tên đoạt mệnh? Phong Tịch... Nàng tàn nhẫn vậy sao?

“Doanh Châu...”. Thanh âm hắn trở nên trầm thấp bi thương, đôi đồng tử màu vàng chợt lóe, hắn bất giác siết chặt chiếc mặt nạ trong tay lại, nghiêng răng lạnh lùng nhả ra hai chữ: “Phong Tịch!”. Giây phút ấy, hắn cũng không thể phân biệt được cảm xúc trong lòng rốt cuộc là oán hận... hay là đau đớn...?

“Tướng quân có thể lui ra.”. Ngọc Vô Duyên đứng dậy nói với gã đại tướng nước Hoa đang đứng ngây ra không biết làm gì.

“Vâng!”. Gã lập tức khom người lui xuống.

“Lúc đầu nhận lệnh từ công tử, Doanh Châu... huynh ấy...”. Thu Cửu Sương cúi đầu che đi những giọt lệ trong đôi mắt: “Tuy rằng huynh ấy không nói gì, nhưng Cửu Sương hiểu huynh ấy... Hiểu lúc huynh ấy biết Phong Vương chính là Bạch Phong Tịch, về mặt huynh ấy... huynh ấy...”.

“Ta sai rồi! Ta đã tính sai rồi!”. Hoàng Triều khoát tay bảo Thu Cửu Sương đừng nói nữa: “Ta tính được mọi việc, nhưng lại tính sai con người... tính sai lòng người... tính sai tình cảm của con người!”.

Ngọc Vô Duyên nghe vậy nhìn chiếc mặt nạ trong tay Hoàng Triều, sau đó nhìn sang đôi tròng mắt lạnh lùng mà đau thương của hắn, ánh mắt chàng phát ra hàn quang, chỉ đánh lạng lẽ thờ dài.

“Công tử, xin cho phép Cửu Sương lĩnh quân!”. Thu Cửu Sương bỗng nhiên quỳ xuống.

Hoàng Triều đảo mắt nhìn thuộc cấp đang quỳ dưới đất, chiếc mặt nạ trong tay run lên, hần mím chặt môi, hồi lâu không đáp.

“Cửu Sương, ta biết cô muốn báo thù cho Doanh Châu, nhưng cô vừa mới tới, mấy ngày nay chạy gấp rút đã rất mệt mỏi rồi, không thể đối đầu với quân Phong vốn án binh bất động, nghỉ ngơi dưỡng sức nhiều ngày được.”. Thanh âm của Ngọc Vô Duyên vừa chán nản lại vừa ôn nhu, khiến Thu Cửu Sương đang nóng nảy cũng thoáng bình tĩnh lại.

“Nhưng... công tử, nếu Phong Vương đã dẫn binh đi ngăn cản Doanh Châu, vậy thì binh lực tại Vô Hối Cốc tất giảm thiểu, quân Phong lại đang không có chủ soái. Đây chính là cơ hội tốt để Tranh Thiên Kỳ ta và Kim Y kỳ hợp lực đánh bại chúng!”. Thu Cửu Sương ngẩng đầu, ánh mắt phát sáng nhìn hai vị công tử trước mặt: “Công tử, xin cho phép muội lĩnh binh đi trước!”.

“Cửu Sương, muội đừng vội đi!”. Hoàng Triều rút cuộc cũng lên tiếng, trở về ghế ngồi của mình: “Mặc dù Phong Tích Vân không có ở đây nhưng Phong Lan Tức vẫn trấn thủ quân Phong!”

“Công tử...”.

Hoàng Triều khoát khoát tay, cắt ngang lời Thu Cửu Sương: “Cửu Sương, hiện giờ tại Vô Hối Cốc ít nhất cũng còn ba vạn quân Phong, ba vị tướng Phong Vân Kỳ và cả một Phong Lan Tức còn khó dò hơn Phong Tích Vân, cho nên chúng ta tuyệt đối không thể vọng động!”

“Cửu Sương, cô bồn ba mấy ngày chắc cũng đã mệt mỏi rồi, lui xuống nghỉ ngơi đi.”. Ngọc Vô Duyên đỡ Thu Cửu Sương đang quỳ dưới đất không dậy nổi lên: “Cô là người chứ không phải sắt thép.”

“Cửu Sương, muội đi nghỉ trước đi!”. Hoàng Triều cũng ra lệnh.

“Vâng, Cửu Sương xin cáo lui.”. Thu Cửu Sương bắt đầu đi phải lui xuống.

Đội Thu Cửu Sương đi rồi, Hoàng Triều cảm chiếc mặt nạ Thanh Đồng ngấm một lúc lâu, sau đó thở dài nói: “Ngày đó ở nước Bạch, khi ta cứu Doanh Châu sắp chết trở về, ta cho rằng ông trời đã phù hộ Hoàng Quốc ta, không đành lòng cướp đi một vị đại tướng, ai ngờ... ai ngờ hần lại trả mạng cho Phong Tích!”.

“Ban đầu huynh giấu tin tức Doanh Châu còn sống, để hần đảm nhận đội kỵ binh, chuyện này thật sự rất hiệu quả, vì đội kỵ binh này đã dẫn dụ quân Phong đánh chặn để năm vạn đại quân của Cửu Sương bình yên đến Vô Hối Cốc. Nhưng đồng thời toàn bộ đội kỵ binh cũng bị tiêu diệt bởi sự giấu giếm của huynh!”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên rơi vào nửa chiếc mặt nạ Thanh Đồng trong tay hần, con ngươi hờ hững lộ ra sự than thở thê lương: “Nếu Phong Tích biết người phía sau chiếc mặt nạ này là Yến Doanh Châu mà nàng đã từng liều mình cứu ở Tuyên Sơn, Bạch Quốc, vậy thì nàng sẽ không bán tên!”.

“Không bán?”. Hoàng Triều bỗng cười nhàn nhạt lạnh lẽo: “Vô Duyên, trong lòng huynh, nàng vẫn luôn là Bạch Phong Tích đạp hoa ca hát, lướt nước khiêu vũ tại hồ Lâm Liên có đúng không? Bạch Phong Tích sẽ không bán chết Doanh Châu, nhưng Phong Tích Vân chắc chắn sẽ bán mũi tên này, bởi vì nàng là Phong Vương của Bạch Phong Quốc, còn Doanh Châu lại là Liệt Phong tướng quân của Hoàng Quốc!”.

Ngọc Vô Duyên nghe vậy bất giác quay đầu nhìn ra ngoài trường, mâu quang trở nên mờ mịt. Chàng khẽ giơ tay lên muốn xoa mi tâm, nhưng rồi nghĩ thế nào lại buông tay xuống. Chàng chăm chú nhìn lòng bàn tay mình, thanh âm nhẹ nhàng phiêu phất: “Vậy còn huynh? Nếu trong lòng huynh không có nàng, tại sao lại nhớ rõ hình ảnh nàng đạp hoa ca hát, lướt nước khiêu vũ?”

Hoàng Triều nắm chặt hai tay, hồi lâu không nói gì, rốt cuộc cũng thả tay xuống, ánh mắt rơi vào chiếc mặt nạ Thanh Đồng nhuộm máu, lạnh nhạt trả lời: “Bây giờ chỉ có Phong Tích Vân!”.

Ngọc Vô Duyên quay lại nhìn hần, ánh mắt chàng bình thản không chút gợn sóng, trở lại ghế ngồi, lát sau mới nói: “Trận chiến này các người đang bắt phân thắng bại, Cửu Sương bán chết Bao Thừa, nàng bán chết Doanh Châu; huynh mất năm vạn Tranh Thiên kỳ, nàng mất năm nghìn Phong Vân Kỳ và năm vạn cấm vệ quân; nàng giành lại được thành Yến, đại quân của huynh cũng tới được Vô Hối Cốc!”.

“Phong Tích Vân... Nàng từ đâu mà đến?”. Hoàng Triều ngược mắt nhìn đỉnh trường, phảng phất như đang ngắm người con gái luôn mặc áo trắng chói lọi: “Vô Duyên, ta không thể đợi thêm nữa, ngày mai... Chỉ đợi ngày mai!”

“Ngày mai sao?”. Ngọc Vô Duyên thân nhiên nhìn hần: “Phong Tức... còn có ba vạn Phong Vân Kỳ trong Vô Hối Cốc, tuy huynh có sáu vạn đại quân, nhưng nếu muốn tiêu diệt hết quân Phong, tất sẽ phải ác chiến!”.

“Ác chiến?... Có là huyết chiến thì ta cũng phải đánh!”. Hoàng Triều bỗng nhiên đứng dậy: “Phong Tích Vân, nàng chắc chắn sẽ đoán được hành động của ta. Ta phải diệt sạch ba vạn Phong Vân Kỳ trước khi nàng quay về Vô Hối Cốc! Một khi Phong Vân Kỳ bị tiêu diệt, Bạch Phong Quốc cũng sẽ tan rã hơn phân nửa!”

“Mấy ngày nay huynh thăm dò cũng đã biết, Phong Lan Tức là một đối thủ thâm sâu khó lường. Nếu huynh không sắp xếp mọi thứ chu đáo, không nắm chắc chiến thắng trong tay, vậy thì... nếu có thắng cũng sẽ thắng thảm!”. Hai bàn tay của Ngọc Vô Duyên đan vào nhau, ánh mắt rũ xuống nhìn chiếc thảm đỏ nâu dưới chân mình, chàng nói bình tĩnh rõ ràng: “Thắng thảm... như bại!”.

“Vậy nếu...”. Hoàng Triều đứng lên đi tới trước mặt Ngọc Vô Duyên, chìa tay ra, cầm lấy tay chàng giơ lên, đôi đồng tử màu vàng phát sáng rực rỡ như

ánh mặt trời: “Vậy nếu huynh chịu ra tay, ta sẽ nắm chắc phần thắng!”.

Ngọc Vô Duyên nghe vậy ngẩng đầu nhìn hấn, thần sắc vẫn lãnh đạm như trước: “Hoàng Triều, ta đã nói từ lâu, ta sẽ dốc hết sức mình giúp huynh, nhưng ta quyết không...”

“Quyết không lâm trận giết người có phải không?”. Hoàng Triều tiếp lời, nhìn đôi tay trắng thuần như ngọc: “Đôi tay này không được dính máu? Người nhà Ngọc gia... trí tuệ tuyệt đỉnh thiên hạ, dung mạo và khí chất đều thanh dật xuất trần, lại thêm tấm lòng từ bi như Bồ Tát, vĩnh viễn được thế nhân tôn kính quý trọng... Ngọc gia các người đứng là được trời ưu ái!”.

“Trí tuệ tuyệt đỉnh... được trời ưu ái...”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên như sương mù nhìn lòng bàn tay của mình, lát sau chàng bật cười nhợt nhạt, nụ cười chất chứa bi ai và cay đắng: “Trời xanh luôn công bằng với tất cả chúng sinh, người nhà Ngọc gia được thế nhân ngưỡng mộ nhưng cũng làm thế nhân sợ hãi... Đó là sự trừng phạt của ông trời đối với Ngọc gia! Chúng ta không tự tay giết người, nhưng đã tương trợ các người thì sao không có giết người? Giúp huynh giành được thiên hạ... mà không được tự tay giết người... Đây chính là số mệnh và nguyên tắc đáng thương của Ngọc gia chúng ta!”.

“Vô Duyên, tuy huynh nói sẽ trợ ta... ngay cả lúc này chúng ta cũng nắm chặt tay nhau đồng lòng, nhưng mà...”. Hoàng Triều chăm chú nhìn nét mặt của Ngọc Vô Duyên, dường như muốn nhìn thấu sự bình tĩnh không gợn sóng trên khuôn mặt chàng: “Nhưng mà thật sự ta không nắm bắt được huynh! Ta đã không thể nắm bắt được Phong Tịch, đến huynh ta cũng vĩnh viễn không thể nhìn thấu!”.

Ngọc Vô Duyên khẽ cười, rút tay về, chàng đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt Hoàng Triều: “Hoàng Triều, huynh chỉ cần biết một điều: Trước khi huynh chưa giành được thiên hạ, ta tuyệt đối sẽ không rời huynh. Người nhà Ngọc gia đã hứa thì chắc chắn sẽ làm!”.

“Phò mã! Phò mã! Phong Vương đã về đến Vô Hối Cốc!”. Ngoài trường chột truyền đến thanh âm dồn dập kêu to.

Hai người nghe vậy bước nhanh ra khỏi trường, chỉ thấy cờ Bạch Phượng tung bay phấp phới trong ánh hoàng hôn, hết sức rực rỡ.

“Có vẻ như nàng luôn vượt quá kế hoạch của huynh.”. Ngọc Vô Duyên nhìn quân Phong đang dần hiện ra trước mắt, nghe những tiếng reo hò từ đằng xa, khẽ thở dài nói.

“Phong Tịch Vân – thật sự là một kình địch!”.

Ánh mắt Hoàng Triều rơi vào tiền phương, sắc mặt không còn ảo não chán nản, trái lại còn mỉm cười, cười tự tin ngạo nghễ: “Cùng nhân tài như vậy quyết chiến mới không phụ thời loạn thế này. Chỉ có người như vậy mới đáng để cùng Hoàng Triều ta tranh thiên hạ!”

“Cuộc chiến ở Vô Hối Cốc đã chính thức phát động.”. Ngọc Vô Duyên ngẩng đầu lên không trung, trời vẫn còn hoàng hôn, những vì tinh tú chưa hiện rõ: “Kỳ thật Vô Hối Cốc không phải là chỗ các người quyết chiến, đội kỵ binh khác của huynh...”.

“Ngay cả ta còn không dám chắc về đội kỵ binh ấy, làm sao Phong Tịch Vân có thể tính đến được!?”. Hoàng Triều chấp tay đứng đó, một thân ảnh màu tím dưới bóng chiều trở nên cao ngất ngưỡng. Toàn thân hấn tỏa ra khí thế ngạo nghễ kiên cường đến nỗi sự u ám của tịch dương cũng không thể làm lu mờ hấn...

*****

“Vương, ngài cuối cùng cũng trở về!”..

Trong vương trường của quân Phong, chư tướng Phong Vân Kỳ chạy vào hưng phấn kêu lên, ngay cả Tu Cửu Dung bị thương chưa lành cũng đến.

“Ừ!”. So với sự hưng phấn nồng nhiệt của mọi người, Phong Tịch lại quá mức bình tĩnh, thậm chí còn có chút lãnh đạm.

“Cửu Dung, thương thế của ngươi sao rồi?”. Nàng nhẹ nhàng đảo mắt qua khuôn mặt Tu Cửu Dung, vết thương trên mặt cậu nằm ở chỗ đặc biệt nên không thể băng bó, chỉ có thể lấy thuốc trị thương đắp thật dày lên miệng vết thương. Máu tụ lại hòa cùng thuốc gồ ghề đen kịt khiến gương mặt kia hết sức kinh khủng, trái tim nàng bất giác run lên, máu quang trở nên ấm nóng đau nhức.

“Tạ đại vương quan tâm, Cửu Dung vẫn tốt!”. Tu Cửu Dung khom người tạ ơn, khẽ ngước mặt lên, khuôn mặt bình tĩnh, không đau đớn, không oán, cũng không hối!

“Thương thế còn chưa lành, không được ra khỏi quân doanh, không được trúng gió, không được chạm nước, đây là vương lệnh!”. Phong Tịch cố kìm nén thanh âm ngội lạnh nhưng từng lời nói ra vẫn rất dịu dàng.

Tu Cửu Dung nghe vậy đôi mắt sáng lên, ngẩng đầu nhìn Phong Tịch rồi lại cúi đầu: “Tạ đại vương! Cửu Dung đã rồi!”

Phong Tịch khẽ gật đầu, quay lại hỏi Tề Thứ: “Tề Thứ, khi ta vắng mặt, mọi việc trong Cốc thế nào?”

“Dạ...”. Tề Thứ nghe vậy không khỏi nhìn ba người khác, cả ba quay lại nhìn hấn: “Dạ, sau khi vương đi khỏi... à ừ...”

Chuyện này phải nói sao nhỉ? Tề Thứ lén quan sát Phong Tịch đang ngồi trên ghế cao chờ hấn báo cáo hết thảy, hấn cứ suy nghĩ không biết phải nói thế nào.

Căn bản là, sau khi Phong Tịch rời đi, trong Cốc này... Ừ, Phong Vân Kỳ trong Cốc này không làm gì hết, thậm chí còn không đánh với quân Hoa. Nhưng mà thật ra họ cũng có làm một số chuyện, chỉ là không biết nói sao cho đúng thôi!

*****

Giờ Thìn, ngày mười lăm tháng năm.

Bọn họ đến trước doanh trướng của Phong Tức, nghe hấn sắp xếp rất xuôi tai, chỉ phải làm duy nhất một mệnh lệnh: “Trước giờ Tỵ tìm một trăm ba mươi sáu khối đá cao năm thước trở lên, nặng trăm cân trở lên.”. Sau đó Phong công tử liền tiêu sái phất ống tay áo bảo họ lui ra ngoài, còn hấn – nghe nói – nhắm mắt dưỡng thần hơn nửa ngày, không ra khỏi doanh trướng.

Mà bởi vì vương tử cảm căn dặn, khi ngài vắng mặt thì phải nghe theo mệnh lệnh của hấn, cho nên họ có thắc mắc cũng vẫn phải huy động năm nghìn tướng sĩ đi tìm nẩy tảng đá kia. Cuối cùng trước giờ Tỵ cũng đem về một trăm ba mươi sáu khối đá phù hợp với yêu cầu của công tử Lan Tức.

Giờ Dậu, ngày mười lăm tháng năm.

Phong đại công tử rút cuộc cũng chịu ra khỏi trướng, sau đó chỉ huy binh lính đưa toàn bộ tảng đá đến khu đất chính giữa hai quân, rồi vẫy tay ra hiệu cho binh lính lui về sau. Chỉ thấy hấn đứng đó ngắm nghía quan sát một lúc lâu, cuối cùng phất tay áo lên... đá rơi... lại phất tay áo lên... đá tiếp tục rơi... Một trăm ba mươi sáu tảng đá trên trăm cân, công tử gia ngài chỉ nhẹ nhàng phất phất ống tay áo, toàn bộ những tảng đá này đều văng lòi rơi vào một chỗ.

Đội sau khi xong hết mọi thứ, Phong công tử phui tay bước đi, còn bỏ lại một câu: “Tất cả tướng sĩ Phong Văn Kỳ không ai được đến gần thạch trận này trong vòng ba trượng!”.

Bọn họ đã theo Phong Tịch từ lâu lắm rồi, bản thân cũng hiểu rõ đó là kỳ môn trận pháp, nhưng đối với thạch trận của hấn thì bọn họ chẳng biết đó là trận pháp gì. Có điều họ chỉ mới đến gần một chút thôi, cả người liền sinh ra cảm giác sợ hãi, phảng phất phía trước có thứ gì đó giống như yêu ma quỷ quái, khiến bọn họ vô cùng kinh sợ.

Ngày mười sáu tháng năm.

Một tên tướng quân Hoa dẫn một nghìn binh lính đi do thám, khi bọn họ vào bẩm báo với Phong Tức thì Phong đại công tử đang ngồi vẽ vời, vẽ một bức tranh phong lan bằng mực đen. Nghe bọn họ bẩm báo, Phong đại công tử không thèm ngẩng đầu, cũng không ngừng tay, chỉ nhàn nhạt bảo: Kệ bọn chúng!

Kết quả... lần đó cũng là lần đầu tiên bọn họ hiểu được công tử Lan Tức nổi danh cùng với nữ vương mình lợi hại và đáng sợ ra sao, cũng phá vỡ hình tượng vị công tử nhà nhận vô hại trong lòng tất cả.

Một nghìn quân Hoa lạc vào trận này không một ai ra được! Bọn họ đứng ngoài trận chứng kiến rõ ràng... một nghìn quân Hoa như bị yêu ma nhập hồn chiếm xác, hoàn toàn đánh mất lý trí, tự chém giết lẫn nhau... Bọn họ vẫn chưa xuất chiến, chẳng qua chỉ đứng nhìn thôi, lại cảm thấy... thứ này... còn ghê hơn tự mình ra trận giết địch!

Vốn bọn họ nghĩ Huyết Phượng Trận đã là trận pháp tanh tưởi đầm máu nhất trên đời, nhưng thứ trước mắt họ... mới là trận pháp nguy hiểm nhất, tàn ác nhất! Bọn họ ít ra còn được tham chiến trong Huyết Phượng Trận, còn được sục sôi nhiệt huyết; còn trận pháp trước mặt... không dùng bất cứ người nào... mà khiến toàn bộ binh lính quân Hoa điên cuồng chặt chém đồng đội của mình, từng nhát từng nhát hung tàn, không chút lưu tình... Chỉ thấy các đoạn tứ chi bay loạn xạ, tay chân văng khắp nơi, máu tươi bắn tung tóe... Bọn họ mới thấu hiểu: Hóa ra đứng ngoài trận nhìn địch nhân tự chém giết lẫn nhau lại khiến người ta nổi da gà đến thế!

Bây giờ bọn họ mới cảm thấy kính sợ vị công tử Lan Tức hay cười nhẹ nhàng ung dung này. Bề ngoài thì trông có vẻ ôn hòa thân thiết nhưng xuất thủ lại vô cùng lạnh lùng tàn nhẫn. Trong khi đối với vương của họ, bọn họ chỉ có sự kính phục từ tận đáy lòng, sự tôn kính nguyện theo ngài cho đến lúc chết.

Ngày mười bảy tháng năm.

Phò mã Hoàng Triều đích thân xuất chiến.

Bọn họ tức tốc chạy vào doanh trướng Phong Tức, tưởng rằng nếu thông báo cho hấn tin tức thế tử nước Hoàng thanh danh không kém cạnh hấn đã ra trận thì hấn sẽ phải hồi hộp. Ai ngờ... khi họ bước vào trong trướng thì thấy Phong đại công tử đang vẽ chân dung cho một thị nữ, xung quanh còn có ba cô khác thân mật vây lấy – à không, là hầu hạ bên cạnh hấn (mặc dù có hơi dựa sát một chút). Nghe bọn họ bẩm báo xong, Phong công tử cuối cùng cũng ngẩng đầu liếc nhìn, tạm dừng bút, cười nhàn nhạt bảo: “Biết rồi!”. Sau đó lại tiếp tục vẽ tranh. Khi họ bước ra khỏi trướng còn nghe được hấn cười đùa: “Đồ Khiết, thu lại ý cười trong mắt một chút nữa, như vậy mới là thực nữ đoan trang!”.

Mà thế tử nước Hoàng cũng không thấy tiến đến, chỉ đứng trước trận tập trung quan sát một lúc lâu, rút cuộc lại rút quân về.

Nghe đồn ngày đó công tử về được hai mươi hai bức tranh.

Ngày mười tám tháng năm.

Quân Hoa không phái binh xuất chiến nữa, chỉ có một vị công tử trẻ tuổi mặc áo trắng như tuyết tùy ý tiêu sái bước đến trận, tựa như đang nhàn nhã đi dạo. Chẳng đến nơi cũng chỉ lẳng lặng đứng nhìn, làm cho bọn họ thoáng cảm thấy những tảng đá lớn này đều có thêm vài phần tiên khí, phảng phất được tiên nhân điểm qua. Mà vị công tử áo trắng thiên tư như tiên này thật ra cũng chẳng ăn nhập gì với cái thạch trận đầm máu đáng sợ, người như vậy lẽ ra phải nên xuất hiện ở nơi non nước hữu tình, phong cảnh tươi đẹp.

Bọn họ theo thói quen vẫn tiếp tục đi bẩm báo cho Phong Tức, ai cũng nghĩ chỉ có một tên địch nhân thì Phong đại công tử chắc còn lười gật đầu chứ nói gì trả lời. Ai ngờ Phong công tử đang đánh đàn nghe xong thì liền ngừng tay, quay đầu lại nhìn chăm chăm hỏi: “Người bảo là Ngọc Vô Duyên đến?”. Nói xong không đợi y trả lời, hắn đã nhanh chóng đứng dậy bước ra khỏi trướng.

Hai vị công tử một đen một trắng đứng cách nhau hai bên đầu thạch trận, một người cao quý ôn nhả, một người phiêu dật như tiên. Một người mỉm cười, một người hờ hững. Cả hai đều không nói câu nào, chỉ lặng lẽ quan sát đối phương. Bầu không khí trông thật yên tĩnh lại khiến mọi người không dám tới gần, chỉ dám đứng xa xa ngóng xem. Thiên địa chợt trở nên thật phần an tĩnh, tựa hồ chỉ có âm hưởng của gió khẽ thổi qua hai bộ y phục trắng đen này, rất nhỏ, rất nhỏ.

Sau đó, hai người kia – bọn họ chỉ nhìn thấy hai người áo đen áo trắng bay vào giữa thạch trận. Thần thái tựa hồ đều vô cùng thoải mái nhàn nhã, chân không chạm đất, phảng phất như tiên nhân đuổi nhau xuyên qua trận pháp. Tốc độ của cả hai nhanh đến dị thường, ban đầu công tử áo trắng rõ ràng ở bên trái, trong chớp mắt chằng đã bay đến bên phải; công tử áo đen thì rõ ràng đứng quay lưng lại, nhưng trong tích tắc đã đứng đối mặt với chúng nhân. . . Cả hai người khi thì bay lên đá, khi thì tăng hình giữa trận. Những tảng đá này thỉnh thoảng cũng bay lên, lại có lúc nát bầy giữa không trung, rồi lại tự động dịch chuyển khắp nơi. . . Có điều bọn họ không rảnh quan tâm đến mấy thứ đó, chỉ lo nhìn theo hai thân ảnh kia. Hai người quyết chiến từ đầu đến cuối mà mặt không đổi sắc, dáng vẻ hết sức ung dung thần nhiên, tựa hồ họ không phải đang quyết chiến. . . mà chỉ như đang đánh cờ.

Cuối cùng hai người từ trong trận đi ra, phảng phất như bên trong không hề có biến gì, nhẹ nhàng trở về doanh trại.

Nghe nói hôm đó công tử ở trong doanh trướng ngồi thiền điều tức cả đêm.

Ngày mười chín tháng năm, chẳng có gì xảy ra.

Có người từng hỏi công tử, so sánh binh lực của hai bên lúc này, Phong Vân Kỳ đã vượt quá Kim Y Kỳ, vì sao không tấn công tiêu diệt quân Hoa?

Câu trả lời của hắn là: Phong Vương chỉ nhờ ta bảo vệ Vô Hồi Cốc, không nhờ ta tấn công.

Cuối giờ Thân ngày mười chín tháng năm, đại vương trở về.

*****

“Tề Thử.”

Nghe thanh âm trong trẻo của nàng gọi hắn một lần nữa, Tề Thử không khỏi giật mình tỉnh giấc, ngẩng đầu nhìn, hắn thấy vị vương đang yên lặng quan sát hắn, chờ hắn trả lời.

“Thưa vương, tất cả mọi người trong doanh trướng đều ổn!”. Tề Thử chỉ nghĩ ra một đáp án như vậy.

“Ồ!”. Phong Tịch cũng không hỏi nữa, nhàn nhạt gật đầu, ánh mắt dời ra bên ngoài thì thấy Phong Tức từ ngoài trước bước vào, ung dung phe phẩy một chiếc quạt trong tay, trên mặt quạt là một bức tranh hoa lan bằng mực tàu.

“Vương, Tranh Thiên Kỳ Hoàng Quốc đã đến Vô Hồi Cốc, chúng ta...”. Trình Tri vội vàng bẩm báo.

“Ta biết!”. Phong Tịch khoát tay nhìn về phía Phong Tức, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi: “Những ngày này quả thật đã làm phiền công tử, Tịch Vân đa tạ.”.

“Tức không có công lao gì to lớn, Phong Vương không cần đa tạ.”. Phong Tức chỉ khẽ mỉm cười.

“Vương, làm thế nào mà ngài trở về nhanh vậy? Tranh Thiên Kỳ Hoàng Quốc vừa xuất hiện... chẳng lẽ ngài trên đường không gặp bọn chúng?”. Tề Thử hỏi.

“Ta đã tiêu diệt năm vạn Tranh Thiên Kỳ tại Lộc Môn Cốc.”.

Chúng tướng nghe vậy ánh mắt đều lóe sáng nhìn về phía đại vương của bọn họ, trên mặt hiện lên sự tôn kính. Mà Phong Tức lại quan sát ánh mắt của Phong Tịch, chỉ thấy đôi mắt kia như phủ một tầng băng mỏng, chẳng có một chút vui vẻ sung sướng.

Phong Tịch cup mắt nhìn hai bàn tay mình, sau đó khoanh tay lại bảo: “Năm vạn đại quân tấn công thành Yến, Thu Cửu Sương bắn chết Bao Thừa. Nhưng sau năm vạn đại quân này còn có năm vạn đại quân khác, khi thành Yến bị công phá, chúng chia thành hai đường, Thu Cửu Sương dẫn binh vòng qua Mông Sơn tại biên giới phía bắc hai nước ... Hoàng Triều... Chiều này thật ngoài dự liệu của ta!”.

“Vương, hiện nay binh lực của quân Hoa đã tăng lên nhiều, mà quân ta tổn thương cũng không ít. Ngài có muốn truyền Tả tướng quân phái thêm quân cầm vệ đến đây không?”. Tề Thử không khỏi xin chỉ thị.

Phong Tịch cũng không đáp lời, ánh mắt dừng lại trên người Phong Tức, khẽ cười bảo: “Lần này Vô Hồi Cốc thật náo nhiệt, tứ đại danh kỵ đã có đến ba, sao có thể thiếu đi Mặc Vũ Kỳ của Hắc Phong Quốc, ngài nói có đúng không. Lan Tức công tử?”.

Phong Tức giương mắt nhìn về phía Phong Tịch, chỉ thấy vẻ mặt của nàng bình tĩnh lạnh nhạt, đôi đồng tử vừa sáng rực lại vừa thâm sâu, tựa như hàn băng, lại tựa như vực thẳm. Hắn không thể nhìn thấu được nỗi lòng của nàng.

“Nếu Phong Vương muốn hiệp lực với Mặc Vũ Kỵ, Túc sao dám có hai lời?”. Phong Túc rút cuộc cũng thu lại ánh mắt đáp.

“Vương, chuyện này...”. Chư tướng nghe vậy không khỏi cả kinh, ai nấy đều có ý khuyên can.

Phong Tịch khoát tay ngăn chặn mọi lời của thuộc hạ, trở lại ghế ngồi tao nhã, ung dung nhìn chúng nhân: “Các người có thể chưa biết, sau khi chiến xong tại Vô Hồi Cốc, Bạch Phong Quốc chúng ta sẽ ký hiệp ước đồng minh với Hắc Phong Quốc, hai nước tuyên thệ đồng thể, phúc họa cùng gánh.”.

Chư tướng trong doanh trường không khỏi nhìn nhau.

“Các vị có dị nghị gì không?”. Phong Tịch hỏi lạnh lùng rõ ràng.

“Chúng thần nghe theo vương lệnh!”. Chư tướng nhất tề khom người đáp.

“Lan Túc công tử, ngài đã chuẩn bị xong chưa? Khi nào Mặc Vũ Kỵ có thể đến Bạch Phong Quốc?”. Mâu quang Phong Tịch nhẹ nhàng mà u lãnh dò về phía Phong Túc.

Phong Túc nghe vậy chỉ lẳng lặng nhìn nàng, đôi mắt sâu xa của hắn gắt gao quan sát ánh mắt của nàng, một ánh mắt lạnh lùng và bình tĩnh. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt của nàng vô cảm đến vậy, Phong Tịch này chưa từng xuất hiện trước mặt hắn.

“Lan Túc đã từng nói, bất cứ lúc nào Mặc Vũ Kỵ cũng có thể nguyện trợ giúp cho Phong Vương”. Thật lâu sau, trong vương trường mới vang lên giọng nói tao nhã của Phong Túc, thanh âm ngưng tụ lại, bình tĩnh không gọn sóng.

“Vậy thì...”. Phong Tịch quét mắt về phía thuộc hạ: “Tề Thử, phát hỏa tốc truyền lệnh, bảo tướng thủ thành Lương mở cổng, để cho Mặc Vũ Kỵ thông hành!”.

“Rõ!” Tề Thử lĩnh mệnh.

“Toàn bộ tướng sĩ tại Vô Hồi Cốc, ngoại trừ quân thủ vệ, đêm nay tất cả nghỉ ngơi!”. Phong Tịch lại ra lệnh: “Giờ Thìn ngày mai các tướng lĩnh tập trung tại vương trường!”.

“Rõ!”.

“Lui xuống đi!”.

“Rõ!”.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tứ quốc chạm trán

Trong trường chỉ còn lại Phong Tịch và Phong Túc, hai người ngồi đối diện nhau, một người mỉm cười nhàn nhạt, một người mặt không đổi sắc. Cả hai chỉ ngồi cách nhau một trượng, ánh mắt tương giao, lại cảm giác như người kia đang ở xa muôn trùng mây. Bọn họ giống như đang đứng trên hai đỉnh núi cách trở, chính giữa là một vực sâu vạn trượng, không thể đến gần nhau, vì chỉ cần bước một bước thôi, họ sẽ lập tức tan xương nát thịt.

Thật lâu sau, Phong Tịch lấy ra nửa mảnh mặt nạ Thanh Đồng từ trong áo, cúi đầu, ngón tay khẽ chạm vào vết thủng trên mặt nạ. Nàng nhẹ nhàng mở miệng nói: “Biết lần này ở Lộc Môn Cốc ta bắn chết ai không?”.

Phong Túc nghe vậy đôi lông mày thoáng giật giật, ánh mắt đảo qua chiếc mặt nạ trong tay nàng, sau đó dừng lại trên khuôn mặt người đối diện. Khuôn mặt kia bình tĩnh không gọn sóng, nhưng khóe mắt lại không thể giấu nổi sự thê lương... Chẳng lẽ...

“Có lẽ Phong công tử cũng không nghĩ đến?”. Phong Tịch ngẩng đầu nhìn hắn, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh nhạt: “Chính là người mà Phong công tử bảo đã chết ở Tuyên Sơn, Liệt Phong tướng quân của Hoàng Quốc, Yên – Doanh – Châu!”

Phong Túc lập tức gấp cây quạt trong tay, nhìn thẳng vào Phong Tịch, sau đó hắn nhẹ nhàng mở quạt ra, bình tĩnh đáp: “Nói như thế, Yên Doanh Châu là người mà năm đó cô dùng cả tính mạng để cứu, bây giờ hắn lại chết trong tay cô. Tự cô đã lấy đi tính mạng của hắn!”. Thanh âm Phong Túc vẫn bình thản như nước, có điều lời nói lại mang theo mũi nhọn lạnh lẽo như băng tuyết, đâm vào xương tủy con người.

“Đúng vậy, tự tay ta đã giết người từ trong mộ bò ra!”. Phong Tịch thản nhiên đáp, tựa như nàng vừa giết một người chẳng có liên quan gì đến mình.

Phong Túc vẫn ngồi im lặng, chậm rãi gấp lại cây quạt trong tay. Ánh mắt hắn không di chuyển, chăm chú nhìn bức họa hoa lan mình vẽ trên cây quạt. Đến khi bức họa được khép lại hoàn toàn, hắn mới ngẩng đầu lên nhìn Phong Tịch. Rồi hắn bỗng đứng dậy, bước từng bước đến gần nàng, đôi mắt dán chặt vào đôi mắt của nàng: “Cô đang trách ta? Hôn nữa... còn có... hận!”. Chữ cuối cùng hắn đặc biệt nhấn mạnh, thanh âm vô cùng nặng nề.

Ánh mắt Phong Tịch thay đổi, tháo bỏ sự bình tĩnh và lạnh nhạt ban đầu, trở nên cực kỳ băng lãnh và sắc bén. Đôi đồng tử của nàng phảng phất muôn vàn bi thương, sự đau đớn tột độ không thể nói nên lời.

“Hồ ly đen, chúng ta đã quen biết nhau mười năm, bất luận ngươi có đối xử với kẻ khác như thế nào thì ngươi cũng chưa bao giờ lừa ta, giấu ta, nhưng mà... Tại sao... Tại sao... Yên Doanh Châu... Ngươi bảo huynh ấy đã chết... Tại sao?!”. Phong Tịch đột ngột đứng lên, tròng mắt nàng đã thấm đẫm nước mắt, vừa mờ mịt lại vừa căm hận, lửa giận bên trong thiêu đốt con người ta đau nhức.

Ánh mắt nàng vẫn gắt gao nhìn về mặt Phong Tịch, hần chột thấy khuôn mặt mình lạnh dần đi, lòng bàn tay cũng trở nên lạnh buốt. Giữa cái nóng bức của mùa hạ này, hần lại cảm thấy toàn thân vô cùng lạnh lẽo, giống như đang nằm trong băng tuyết mùa đông, yên tĩnh, giá rét và rất trống vắng.

“Cô nói xem ta là vì cái gì?”. Thanh âm Phong Tịch lúc ẩn lúc hiện tựa như truyền đến từ thời xa xưa, ánh mắt rời khỏi người Phong Tịch, đầu ngón tay chạm nhẹ, cây quạt chậm chậm mở ra. Hần cúi đầu ngắm bức họa hoa lan đen như mực, một nhánh lan rừng xinh đẹp nhỏ nhả vươn mình trên khe đá đỉnh núi.

“Ta không biết... Ta thật sự không biết...!”. Phong Tịch ngửa mặt nhìn đỉnh trường, ánh mắt nàng dần trở nên mê muội: “Yên Doanh Châu thân là kẻ địch lại mang trọng thương, dựa vào phong cách hành sự của ngươi, một là ngươi giết huynh ấy, hai là làm như không thấy. Nhưng ngươi đã không giết mà còn... Tại sao?”.

“Ngọc tuyết liên vốn chỉ có một đóa, ngày trước ta chỉ dùng một cánh hoa để cứu hần, có giải hết độc hay không ta cũng không biết. Huống hồ hần còn mang trọng thương... Mà hần là kẻ địch của ta, sao ta phải cứu hần? Ta giải độc cho hần chẳng qua chỉ muốn xem hần... Hừ, ta thu xếp cho hần ở trong một nhà nông tại chân núi Tuyên, còn để lại một ít thuốc, sống hay chết thì phải xem ông trời có thương xót hần không!”. Phong Tịch đảo mắt liếc Phong Tịch, trên mặt hiện ra một nụ cười lạnh nhạt: “Đáng lý ra nếu hần còn sống thì ta cũng có một phần công lao, mà người giết hần chính là cô! Có gì cô lại trách ta?”

Câu nói cuối cùng này của Phong Tịch dường như đã trở thành một thanh kiếm sắc bén, hung hăng đâm vào lòng Phong Tịch, làm toàn thân nàng run lên. Nàng cúi đầu nhìn hai bàn tay của mình, hai bàn tay đã bắn ra một mũi tên đoạt mệnh... hai bàn tay đã cướp đi mạng sống của Doanh Châu! Doanh Châu... Nàng cắn chặt môi, sự sợ hãi đau đớn tuôn trào, lời nói ấy cứ vang vọng bên tai không ngừng nghỉ... “Nhớ kỹ cho ta... Kiếp sau ta sẽ trở về tìm được nàng... Kiếp sau ta nhất định sẽ không đoạn mệnh!... Phong Tịch, nhớ kỹ cho ta!”... Nếu nói như vậy, vì sao... vì sao huynh lại để ta tự tay chấm dứt mạng sống?! Doanh Châu... Vì sao vậy? Huynh đã không chết ở Tuyên Sơn... Vì sao còn muốn đoạn hồn tại Lộc Môn Cốc?! Đây là duyên số của ta và huynh sao... Doanh Châu!?

Ánh mắt Phong Tịch càng lúc càng mờ mịt, vẻ mặt càng ngày càng lạnh lùng, chỉ có nụ cười vẫn ung dung tao nhã như cũ, không hề suy giảm. Hần giờ tay phe phẩy chiếc quạt, một luồng gió lạnh chột phát qua, trong nháy mắt dường như có bão tuyết thổi đến, sương mù che khuất tầm mắt hai người, giờ khắc này, khuôn mặt cả hai vừa mơ hồ lại vừa xa xôi.

“Có phải hay không... ta đau, ngươi... lại... cười?”. Phong Tịch nhìn chăm chăm vào đôi mắt Phong Tịch, thốt lên từng chữ từng chữ một, ngực bỗng nhiên quặn đau, nàng không tự chủ được giờ tay lên ôm lấy ngực, nỗi đau này, rốt cuộc là vì sao?

Phong Tịch không quạt nữa, thu lại nụ cười trên mặt. Mâu quang hần như mũi kim sắc bén, như lửa như băng đâm vào trái tim nàng. Giọng nói hần mang theo sự giá lạnh và điều tàn của mùa đông, vang lên rõ ràng trong trường: “Ta vô tâm vô tình, cô thì có tâm có tình sao?! ”

Vừa dứt lời, hần đã bay ra ngoài trường, thân ảnh màu đen cao cao lạc vào bóng đêm hoang vu, trông thật bi thương và cô độc!

Trong doanh trường, Phong Tịch suy sụp ngã ngồi xuống ghế, hai cánh tay vô lực buông thõng. Nàng ngửa đầu dựa lưng vào ghế, ánh mắt mờ mịt xuyên qua đỉnh trường, một giọt lệ lặng lẽ tràn ra khỏi bờ mi, nháy mắt đã hòa nhập vào mái tóc.

Giờ Hợi đã qua, đêm đã khuya, nàng cất bước ra ngoài. Tinh tú đầy trời, đêm lạnh như nước, có một bóng dáng lặng lẽ đứng dưới trời sao.

“Bị thương không được ra gió, vào trường đi!”. Phong Tịch nhìn thân ảnh kia khẽ thở dài, sau đó xoay người trở về trường.

Tu Cửu Dung phía sau lẳng lặng đi theo nàng.

“Đã trễ vậy rồi sao còn không nghỉ ngơi, lại đứng ngây ngốc ngoài đây? Nói đi, có chuyện gì?”. Phong Tịch ngồi xuống ghế, vẫy tay ý bảo Tu Cửu Dung cũng ngồi xuống.

Nhưng Tu Cửu Dung vẫn không ngồi, cậu tiến lên trước vài bước, ánh mắt phát sáng nhìn Phong Tịch: “Vương, tại sao phải cho Mặc Vũ Kỳ vào Bạch Phong Quốc?”.

Phong Tịch nghe vậy mỉm cười: “Cửu Dung, ngươi đang lo mời thần dễ, tiễn thần khó phải không?”

“Vương, ngài cũng hiểu rõ mưu đồ của Hắc Phong Quốc, tại sao ngài còn muốn...”. Tu Cửu Dung không rõ vì sao vương lại có ý rước hổ vào nhà thế này.

Phong Tịch nghe vậy đứng dậy đi tới trước mặt Tu Cửu Dung, ngẩng đầu nhìn cậu, ánh mắt bình tĩnh nhu hòa: “Cửu Dung, ngươi thấy cục diện thiên hạ hiện nay thế nào?”.

“Dạ?”. Tu Cửu Dung không ngờ Phong Tịch lại hỏi câu này, không khỏi ngần ngại: “Cục diện thiên hạ hiện nay?”

“Đứng vậy!”. Phong Tịch xoay người dời bước về phía cửa trường, ngừng đầu ngắm bầu trời sao lung linh, gió đêm khẽ lướt qua trường, một cảm giác mát mẻ phả vào mặt nàng: “Trắng sáng và gió mát như vậy, không phải ai cũng có may mắn được hưởng thụ thường thức!”

“Vương, ý ngài là...?”. Tu Cửu Dung suy đoán, lại có hơi do dự hỏi nàng.

“Mấy chục năm qua từ thời Lễ Đế đều thi hành chính sách hôn quân tàn bạo, thiên tai loạn binh... dân chúng đã chịu khổ nặng nề, mà đến nay, sáu nước chư hầu công khai đấu đá, xâu xé lẫn nhau, khiến thiên hạ càng hỗn loạn bất ổn. Thiên hạ vốn đã đổi thay, chúng ta là những vương hầu quý tộc được đại quân bảo hộ, được ăn mỹ thực, mặc cẩm y, chưa từng trải qua những khốn khổ của dân chúng bách tính. Mười năm lang bạt trong giang hồ, ta đã chứng kiến biết bao nhiêu tai họa giết chóc, tội nhất vẫn là tầng lớp dân chúng nghèo hèn...!”. Phong Tịch ngắm nhìn những vì tinh tú xa xôi, thanh âm trầm thấp mang theo một chút đau đớn: “Những người dân này kỳ thật cũng không cầu có nhà cao cửa rộng, được ăn thịt cá xa hoa, bọn họ chỉ muốn được ăn no mặc ấm, có một mái nhà tranh chắn gió che mưa... Nguyên vọng của bọn họ thật sự rất đơn giản... Mặc dù không thể thỏa mãn hoàn toàn những ước nguyện nhỏ bé này, nhưng ít ra... ít ra khi thời loạn thế chấm dứt, cuộc đời của họ sẽ tươi sáng hơn!”.

“Cho nên ngài muốn kết đồng minh với Hắc Phong Quốc, dựa vào quốc lực của hai nước để khiến thiên hạ thái bình?”. Tu Cửu Dung nói.

“Hắc Phong Quốc có ý đồ tranh bá thiên hạ, thật ra cũng chẳng có gì không tốt, có ý chí mới có thể hoàn thành đại nghiệp”. Phong Tịch xoay người: “Đã muốn liên minh, sao còn sợ kỵ binh vào nước?”

“Nếu đã như thế, Bạch Phong Quốc chúng ta há chẳng phải sẽ trở thành thuộc địa của Hắc Phong Quốc ư? Hoặc giả có một ngày nào đó, tên nước cũng không còn!?”. Tu Cửu Dung ưu tư.

Phong Tịch mỉm cười nhẹ nhàng như làn gió, dời bước trở về ghế của mình. Nàng không ngồi xuống, chỉ khẽ nhìn vương tọa, cuối cùng thần nhiên trả lời: “Nếu thiên hạ thống nhất, nếu dân chúng yên vui, sao còn phân Bạch Phong, Hắc Phong?”

“Vương, vì sao ngài dám khẳng định công tử Lan Tức Hắc Phong Quốc có thể thống nhất thiên hạ? Vì sao ngài lại chọn ngài ấy?”. Tu Cửu Dung nhìn bóng dáng của nàng, nhất quyết hỏi cho ra lẽ sự thắc mắc tồn đọng trong lòng.

Phong Tịch nghe vậy quay lại nhìn cậu, đôi mắt sáng phát ra tia sáng bình tĩnh trí tuệ làm Tu Cửu Dung hơi cúi đầu. Một lát sau, cậu mới nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo của nàng cất lên: “Chiến thiên hạ cần anh hùng bá chủ, nhưng trị thiên hạ lại cần minh chủ hiền quân.”

“Vương cũng sẽ là một minh quân tài trí mưu lược kiệt xuất! Vì sao nhất định phải liên minh với Hắc Phong Quốc? Vì sao ngài không tự mình quân lâm thiên hạ?”. Tu Cửu Dung thốt lên, sau khi nói xong lại cảm thấy hình như mình có hơi lỗ mãng, song cậu vẫn bất khuất nhìn chằm chằm vào Phong Tịch.

Phong Tịch cũng có chút kinh ngạc nhìn Tu Cửu Dung, cậu vốn là người hay ngượng ngùng, sống nội tâm, thế mà lại dám hỏi câu đó. Nàng quan sát cậu một lúc lâu, ánh mắt trầm tĩnh, cuối cùng lặng lẽ ngồi xuống, tay vuốt ve hình kim long phi thiên trên vương tọa: “Quân lâm thiên hạ? Con người... ai cũng có nguyện vọng của riêng mình... Cửu Dung, nguyện vọng của ngài là gì?”.

“Bảo vệ đại vương! Tận trung với vương!”. Tu Cửu Dung không chút nghĩ ngợi đáp, ánh mắt hết sức chân thành nồng nhiệt nhìn Phong Tịch.

Phong Tịch nghe vậy mỉm cười, vừa cảm động lại vừa thờ dãi: “Vậy người có biết nguyện vọng của ta là gì không?”.

“Nguyện vọng của vương? Đương nhiên là bảo...”. Tu Cửu Dung buột miệng nói: “Nguyện vọng của vương đương nhiên là bảo vệ Bạch Phong Quốc, làm cho Bạch Phong Quốc vĩnh viễn được thái bình, nhân dân được yên vui!”. Có điều cậu suy nghĩ, vương vừa rồi còn đề cập đến thái bình thiên hạ, thế thì không chỉ đơn thuần là Bạch Phong Quốc, vậy nguyện vọng của ngài là gì? Chẳng lẽ là... .

Phong Tịch ngồi ngay ngắn trên vương tọa, thu lại ý cười đoan trang ung dung, vẻ mặt trở nên nghiêm cần. Một khi thế vương giả cao quý tức khắc tỏa ra, làm cho Tu Cửu Dung không tự chủ được liên cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào nàng nữa.

“Cửu Dung, là một danh tướng trong thiên hạ, quan điểm và tầm lòng phải rộng lớn, không thể chỉ giới hạn trong một người, một quốc gia.”

“Dạ!”. Tu Cửu Dung cúi đầu đáp.

“Cũng muộn rồi, người đi nghỉ sớm đi!”. Phong Tịch thần nhiên phân phó.

“Vương, tất cả tướng sĩ Phong Vân Kỳ vĩnh viễn tận trung với ngài! Ngài là đại vương duy nhất của chúng thần!”. Tu Cửu Dung bỗng nhiên quỳ xuống cung kính nói, thần thái cảm khái xúc động, không chút chùn bước.

“Ta biết!”. Phong Tịch đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, dời bước đến đỡ Tu Cửu Dung, khẽ thờ dãi bảo cậu: “Cửu Dung, ta nghĩ bọn Tề Thử còn đang chờ người đấy! Người cứ thuật lại toàn bộ lời ta nói cho bọn họ!”.

“Vương, ngài...”. Tu Cửu Dung đứng lên kinh ngạc, không hiểu tại sao vương lại có thể nhìn thấu tâm tư của các tướng sĩ như vậy?

“Hơn mười năm nay sống cùng nhau, ta sao lại không hiểu các người đang nghĩ gì!”. Phong Tịch mỉm cười, vỗ vỗ bả vai Tu Cửu Dung: “Các người đều trung thành với ta, nếu dám có nghĩ ngờ thì sẽ mang tội bất kính, mà các người cũng không phải người hồ đồ, không giải thích cho các người hiểu thì các người lại uất ức, cho nên... Chung quy là người lại oán từ thì thua Lâm Cơ phải không?”

“Đúng vậy, thần lúc nào cũng thua huynh ấy, chỉ thắng được mỗi Trình Tri.”. Mặt Tu Cửu Dung thoáng ửng đỏ.

“Đi đi”. Phong Tịch vẫy vẫy tay.

“Vâng, vương cũng nên nghỉ ngơi sớm ạ!”. Tu Cửu Dung cáo lui.

*****

Giữa giờ Dần, ngày hai mươi tháng năm

Trời đất vẫn hỗn loạn như cũ, trong doanh trường phát ra ánh đèn mờ nhạt, u ám, chiếu vào sắc mặt của những thủ vệ đang chán chường. Duy chỉ có đôi mắt của họ là sáng ngời nóng rực hơn cả ánh đuốc. Ngọn đèn dầu bên ngoài vẫn lập lòe mờ mờ, có một bóng người đang đứng sừng sững tại một nơi rất xa, không nói câu nào, chỉ có gió lạnh thổi tung tay áo, rồi khiến mái tóc dài của nàng phiêu phát bay lên, mỏng lung mờ mịt tựa như ảo ảnh.

Tối giờ Mẹo, trời sáng dần, mặt trời đỏ như hồng ngọc chậm rãi thức giấc, chiếu quang mang khắp thế gian, phủ lên mặt đất một tầng ánh sáng diễm lệ rực rỡ. Thình thoảng có vài tiếng chim lanh lảnh vang lên trong Cốc, đánh thức một Vô Hối Cốc đang ngủ say, bắt đầu một vòng quay yên ổn tĩnh nhiên hoặc giết chóc đỏ máu.

“Vương, đêm qua ngài không ngủ sao?”. Phía sau truyền đến thanh âm ân cần hỏi thăm của Tề Thử.

“Ngủ không được!”. Phong Tịch đang lảng lạng đứng đó, không quay lại thân nhiên đáp. Nàng hơi ngửa đầu, mái tóc dài đen thẳng buông rũ phía sau lưng, tựa như một dải lụa óng ả phiêu phát, được làn gió sớm tham luyến vỗ về.

“Nghe chư tướng nói mấy ngày rồi ngài chưa nghỉ ngơi, cứ tiếp tục như vậy, ngài sẽ không thể chịu nổi”. Tề Thử lo lắng, đôi hàng mày rậm cũng không tự chủ được nheo lại.

Phong Tịch quay đầu nhìn Tề Thử, nhàn nhạt cười: “Bằng tu vi của ta, chỉ mới vài ngày thôi cũng không ảnh hưởng gì, Tề Thử, ngươi không cần lo cho ta!”.

“Vương, ngài là chủ soái của Phong Vân Kỳ, mong ngài hãy giữ gìn sức khỏe!”. Tề Thử trình trọng nói.

“Ừ!”. Phong Tịch gật gù đầu, khẽ dời mắt thì thấy Phong Tức từ doanh trường bước ra. Giống như cảm nhận được Phong Tịch đang chăm chú nhìn mình, hắn xoay người ngẩng đầu, ánh mắt chạm nhau, sau đó lảng lạng đi đến cạnh nàng.

“Vương, công tử, thân xin cáo lui trước.”. Tề Thử thấy Phong Tức đến gần thì lập tức khom người lui ra.

“Ừ!”. Phong Tịch thân nhiên vẫy tay, quay đầu dời mắt nhìn thạch trận ở tiền phương: “Lan Tức công tử, ngài lại bày Tu La Trận.”.

“Phong Vương cho rằng quá tàn nhẫn sao?”. Phong Tức chớp đôi hàng mi dài, thân nhiên hỏi.

“Không có!”. Phong Tịch lắc đầu, ánh mắt nhìn về doanh trường quân Hoàng và quân Hoa đằng xa, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh nhạt: “Đây là chiến trường, vốn dĩ đã là một tràng Tu La... Tràng Tu La thì chỉ có dùng trận Tu La!”.

*****

Hắn nhẹ nhàng lấy một thanh bảo kiếm, lại nhẹ nhàng rút kiếm ra khỏi vỏ, một luồng khí lạnh trong nháy mắt xông tới. Thân kiếm phát sáng như nước mùa thu, phản chiếu cả ánh sáng mặt trời, còn mũi kiếm lại tỏa ra sự chói mắt như tuyết. Hai tay hắn tùy ý vung lên, hàn ý nhảy múa giữa trời, lan tỏa khắp trường, hơi nóng mùa hè tức khắc trở nên giá lạnh.

Đây cũng là danh kiếm mà năm đó Thủy Đế ban tặng – Vô Tuyệt Kiếm! Vô Tuyệt – Vô Huyết – danh kiếm khuyên thế, giết người không để lại máu!

Hắn giương tay, tra bảo kiếm vào vỏ, thanh âm phát ra nhẹ nhàng thanh thúy. Ánh mắt hắn dừng lại trên vỏ kiếm màu vàng, phía trên có khắc một ngọn lửa đỏ như máu, bên trong ngọn lửa cũng có một giọt máu đỏ như lửa. Quốc tổ Hoàng Đế năm xưa đã mang theo thanh kiếm này chinh chiến giang sơn cùng với Thủy Đế, giết vô số địch nhân, lập nên vô vàn công huân, trở thành “Vô Huyết Diễm Vương” danh tiếng thiên hạ. Đôi mắt vàng của hắn lóe lên khát khao cháy bỏng, sự hưng phấn tột cùng... Hôm nay... thanh kiếm này sẽ gặp mặt đối thủ chân chính. Phong Tích Vân? Phong Lan Tức? Bất kể là người nào đều xứng đáng đối đầu với nó...

“Hôm nay huynh muốn đích thân xuất chiến?”. Trong trường yên lặng chợt vang lên thanh âm lãnh đạm không gợn sóng của người nào đó.

Hoàng Triều quay đầu thì thấy Ngọc Vô Duyên tiêu sái bước vào, phía sau lưng chàng có một tầng ánh sáng rực rỡ do được ánh mặt trời chiếu rọi, phảng phất như một tiên nhân không nhiễm bụi trần đến từ chín tầng trời. Cả người chàng tỏa ra khí chất hư ảo lúc ẩn lúc hiện, khiến người ta không thể nắm bắt lấy, tựa như chỉ cần đuổi tay ra, chàng sẽ nhẹ nhàng tan đi mất.

“Bọn họ đáng để ta đánh một trận!”. Hoàng Triều trở về ghế ngồi, tay vẫn nắm chặt Vô Tuyệt Kiếm.

“Hôm nay huynh không thể xuất chiến.”. Ngọc Vô Duyên lại đáp, vẫn lảng lạng đi vào ngồi đối diện với Hoàng Triều, ánh mắt bình tĩnh dừng trên người Hoàng Triều: “Quân Hoàng và quân Hoa cũng không thể xuất chiến.”.

Hoàng Triều nghe vậy nhìn về phía Ngọc Vô Duyên, hình như có chút kinh ngạc và thắc mắc vì sao chàng lại nói như thế.

“Ta vừa quan sát thấy quân Phong đã bày Tu La Trận!”. Ngọc Vô Duyên thân nhiên trả lời, tựa hồ đó là nguyên nhân khiến Hoàng Triều không thể xuất chiến.

“Huynh bảo huynh có thể phá Tu La Trận?”. Hoàng Triều nhếch đôi hàng mày kiếm lên, bình tĩnh đáp.

“Ta biết phá không có nghĩa là binh lính Hoàng, Hoa cũng biết phá.”. Ngự khí Ngọc Vô Duyên vẫn không nhanh không chậm, ánh mắt lảng lảng nhìn thấu Hoàng Triều: “Mặc dù ta đã hướng dẫn bọn họ về phương pháp nhập trận, xuất trận, nhưng hôm nay người bày trận là Phong Vân Kỳ vô cùng tinh nhuệ, thạch trận há có thể so sánh với nhân trận. Nếu trận thể khởi động, binh lính sẽ không thể thích ứng kịp với khí thế và tốc độ của trận pháp, lại càng đừng nói đến xuất trận, phá trận!”.

“Cần bao lâu?”. Hoàng Triều nhìn bảo kiếm trong tay hỏi chàng.

“Ít nhất là hai ngày.”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên cũng dừng trên thanh bảo kiếm, lảng lảng nhìn giọt máu ở giữa ngọn lửa kia, trong con ngươi thoáng hiện ra một tia âm u: “Hai người họ đều là những nhân tài bày binh bố trận, Tu La Trận của bọn họ chắc chắn là trận thể hung tàn nhất thế gian! Nếu không chuẩn bị chu toàn, sáu vạn đại quân của huynh sẽ chôn vùi trong trận pháp. Ta không nói quá đâu! Huống chi... Ngay cả Tu La Trận mà nàng cũng dám dùng, tức là... nàng đã quyết tâm muốn đánh một trận ‘Vô Hồi Chiến’ với huynh!”.

“Muốn đánh ‘Vô Hồi Chiến’ với ta?”. Hoàng Triều híp đôi mắt vàng, tay rút ra thanh kiếm, ánh kiếm sáng như tuyết chiếu vào đôi con ngươi còn rực rỡ hơn cả ánh dương quang. Hắn đột nhiên đứng dậy ngắt đầu hét: “Được! ‘Vô Hồi Chiến’... Chiến đấu cho đến khi không thể quay về... Ba ngày sau sẽ là ngày quyết chiến!”.

Tựa hồ hết thảy đều đã chuẩn bị thỏa đáng, song phương chỉ chờ phát động chiến tranh. “Vô Hồi Chiến” này đã là trận chiến không thể tránh khỏi, nhưng mà... thế sự luôn biến đổi thất thường... Dù là người tài trí cái thế đến đâu, tính ngàn tính vạn đến đâu, cũng không thể nào đoán được...

*****

Giờ Dậu, ngày hai mươi hai tháng năm.

Khi năm vạn đại quân đen kịt lảng lảng tràn vào Vô Hồi Cốc tựa như những chiếc lông vũ từ trên trời bay xuống, toàn bộ tam quân Phong, Hoa, Hoàng đều khiếp sợ, tất cả nhìn chăm chăm vào chiến kỳ màu đen đang mạnh mẽ tung bay trong gió kia. Ai cũng không thể tin nổi bọn họ lại đến nhanh như vậy, thật là ngoài dự đoán của mọi người.

“Mặc Vũ Kỳ không hổ danh là kỳ binh có tốc độ nhanh nhất lục quốc!”. Trước trận quân Phong, Phong Tịch nhìn đại quân màu đen đang từ xa chạy đến, vừa bội phục vừa tán thưởng nói.

Mà ngũ tướng của Phong Vân Kỳ đều cảnh giác nhìn đại quân Mặc Vũ Kỳ, sau đó quan sát Phong Tức, lại quan sát đại vương của họ.

Phong Tức đứng song song với Phong Tịch dường như chẳng để ý gì tới lời tán thưởng của nàng, cũng không quan tâm đến sự cảnh giác của chư tướng, chỉ im lặng nhìn Mặc Vũ Kỳ đang thần tốc tiến đến, thần sắc vô cùng bình tĩnh thân nhiên.

Mấy vạn đại quân màu đen khê khàng lướt đến không hề phát ra tiếng động nào, cũng không có tiếng hành quân, đến tiếng vó ngựa cũng cực kỳ nhỏ. Họ tựa như cơn mưa phùn đều đặn rơi xuống cánh hoa sen, nhẹ nhàng như một luồng gió thổi chiếc lông vũ, trong chớp mắt đã cuốn tới trước mặt quân chúng.

“Văn Thanh bá kiến công tử!”.

“Khí Thủ bá kiến công tử!”.

Đại quân dừng lại, lập tức có hai viên tướng trẻ tuổi xoay người xuống ngựa, bước nhanh tiến đến quỳ trước mặt Phong Tức, thần thái đều hết sức kính cẩn nghiêm trang.

Phong Tức khẽ đảo mắt nhìn hai người, thân nhiên phát tay: “Sang chào Phong Vương.”

“Đoan Mộc Văn Thanh bá kiến Phong Vương!”.

“Hạ Khí Thủ bá kiến Phong Vương!”.

Hai người tức khắc quay đầu hành lễ với Phong Tịch.

“Hai vị tướng quân không cần đa lễ.”.

Phong Tịch khẽ phẩy tay, ý bảo hai người đứng dậy, ánh mắt yên tĩnh dừng trên người hai đại tướng Hắc Phong Quốc này, đôi con ngươi nàng trầm tĩnh mà sâu thẳm.

Hai vị tướng vận y giáp đen huyền như toàn bộ binh lính Mặc Vũ Kỳ khác, chỉ có điều là một người khoác áo choàng màu xanh, một người khoác áo choàng màu nâu. Người khoác áo choàng màu xanh là Đoan Mộc Văn Thanh, dáng người cao lớn, mày rậm mắt to, thần thái hiên ngang chính trực, vừa nhìn đã biết là đại nam nhi không câu nệ tiểu tiết. Còn Hạ Khí Thủ dáng người hơi thấp gầy, mi dài mắt nhỏ, tay chân mảnh khảnh, màu da trắng nhợt,

trông giống một thư sinh trẻ tuổi từ giảng đường chạy đến, mặc dù đọc nhiều kinh thư nhưng lại chưa trải nghiệm sự đời. Duy chỉ có đôi mắt hấn là lóe lên sự thông minh khôn khéo.

Hai người đứng dậy, ánh mắt nhất tề quét về phía vị nữ vương kia, muốn biết nữ tử văn võ toàn tài, tao nhã tuyệt thế, danh truyền thiên hạ mà nổi danh cùng công tử gần mười năm nay rốt cuộc là người thế nào.

Họ ngẩng đầu, hoàng hôn nhàn nhạt lúc này đang ôm lấy một bóng hình màu trắng thon thả, sau đó... ánh mắt họ chạm đến một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, vô cùng thanh tú, tia sáng màu hồng của vầng mặt trời nhẹ nhàng phản chiếu trên khuôn mặt, làm tôn lên sự cao quý và cực kỳ diễm lệ kia. Thần thái nàng đoan trang mà nghiêm nghị, khiến đáy lòng họ đột nhiên sinh ra một cảm giác thân thiết, nhẹ nhàng mà khoan khoái. Khóe môi nàng cong lên như bất kỳ lúc nào cũng có thể cười dịu dàng thú vị với họ. Họ bất giác cảm thấy mong chờ, đợi chờ nụ cười lúm đồng tiền này hé mở tỏa sáng thiên địa tầm tó... Có điều nụ cười kia không xuất hiện, chỉ có đôi mắt trong suốt sáng ngời lặng yên chiếu đến, tựa như nàng đã thấy rõ những vực sâu trong thâm tâm của cả hai, khi ánh mắt gặp nhau, bọn họ không tự chủ được cúi đầu xuống.

Phong Tích quay lại nhìn Phong Tức, lẳng lặng trao đổi ý kiến với hấn, sau đó khẽ vẫy tay: “Tề Thử, dẫn hai vị tướng quân này xuống nghỉ ngơi, cũng sắp xếp chu đáo cho binh lính Hắc Phong Quốc vừa từ xa đến!”

“Rõ!”. Tề Thử khom người đáp ứng.

Mà Đoàn Mộc Văn Thanh và Hạ Khí Thủ cũng quay đầu nhìn về phía Phong Tức

Ánh mắt Phong Tức dừng trên người Phong Tích, đôi mắt đen như mực, sâu thẳm như bầu trời đêm, cũng không có nổi một ánh sao, chỉ thần nhiên mở miệng bảo: “Ồ Bạch Phong Quốc, các người chỉ cần tuân theo mệnh lệnh của Phong Vương!”

“Rõ!”. Hai người cúi đầu.

“Mặc Vũ Kỵ đã đến, xem ra Bạch Phong Quốc và Hắc Phong Quốc liên minh rồi!”.

Ngọc Vô Duyên nhìn đạo quân màu đen vừa quét qua Vô Hồi Cốc, thanh âm như gió khẽ lướt qua mặt hồ, khiến mặt hồ thoáng gợn sóng rồi biến mất, chỉ còn một làn sương mù đọng lại giữa không trung.

“Mặc Vũ Kỵ đến nhanh thật!”. Hoàng Triều nhíu đôi mày kiểm nhìn đại quân màu đen phía đối diện.

“Mặc Vũ Kỵ nổi tiếng là đại quân có tốc độ nhanh nhất, quả nhiên là danh bất hư truyền.”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên dõi theo lá cờ đen tung bay giữa không trung, trên mặt cờ chẳng có hoa văn gì, tựa như một chiếc lông vũ đang khiêu vũ trong gió, vừa mềm mại lại vừa có sự ma mị của đêm khuya, giống như chỉ cần liếc mắt một cái thôi, nó đã bao trùm toàn bộ con người.

“Nàng chịu để cho Mặc Vũ Kỵ tới Bạch Phong Quốc, một lòng tin tưởng hấn sao?”. Hoàng Triều khoanh tay ngẩng đầu nhìn trời, giọng nói biểu lộ sự buồn bực. Hấn trông thấy cờ Bạch Phượng, cờ Mặc Vũ đang tung bay phấp phới, tựa như hóa thân của hai người ấy đang đứng sóng đôi với nhau... Ngón tay không tự chủ được nắm chặt thành quyền.

“Vô Hồi Chiến, thắng bại khó định.”. Ngọc Vô Duyên xoay người trở về doanh trường.

“Phong Tích Vân... Phong Lan Tức... Nếu ta không thể thắng bọn họ, làm sao có tư cách nắm giữ thiên hạ?!”. Hoàng Triều phía sau thốt lên kiên định. Ngọc Vô Duyên nghe thế xoay người lại nhìn, chỉ thấy cặp mắt vàng của hấn không hề dao động.

Ngọc Vô Duyên im lặng một lúc lâu, sau đó mới nói: “Binh lực của bọn họ hiện nay hơn hấn huynh, vậy thì dùng ‘Cửu môn trận’ đi, động không bằng tĩnh.”.

“Không, Hoàng Triều ta không phải là người thích chờ đợi!”. Hoàng Triều ngao ngễ đáp: “Hơn nữa...”. Ánh mắt hấn dường như được những vì sao xa xôi hút lấy, từ xa xa nhìn lại, ý cười trong ánh mắt ngày càng nồng đậm hơn: “Xem ra ta không tính sai!”

Ngọc Vô Duyên chợt nhìn thấy phía tây nổi lên một màu vàng chói mắt, tựa như ánh mặt trời rơi vào trong Cốc. Kim quang tuôn trào, che phủ mặt đất, đó là... Kim Y Kỵ, Kim Y Kỵ của Hoa Quốc!

“Kim Y Kỵ thật sự cũng đã đến.”. Ngọc Vô Duyên khẽ thờ dài: “Tất cả đã tụ hội tại Vô Hồi Cốc!”

“Hoa Thuần Nhiên... quả nhiên ta không nhìn lầm!”. Hoàng Triều cười sang sảng, nhìn Kim Y Kỵ đang ngày một đến gần, quay đầu nhìn quân Phong ở xa xa: “Lần này, lộc từ thùy thủ!” [1]

[1] Lộc từ thùy thủ: chẳng biết hươu chết về tay ai; chưa biết ai thắng ai – ví với việc tranh giành thiên hạ, chưa biết ai thắng ai thua.

“Một Hoa Thuần Nhiên vốn chỉ dùng nhan sắc khuynh thế hóa ra cũng rất can đảm thông minh.”. Ngọc Vô Duyên nhìn đại quân y giáp vàng rực, khí thế dâng trào kia, cảm thán nói: “Vốn chỉ là công chúa sống an nhàn sung sướng trong chốn thâm cung mà dám ngông cuồng điều động đại quân, sự gan dạ và khôn ngoan này của nàng quyết không thua đấng nam nhi hào kiệt nào. Mà nàng điều quân đến đây, một mặt vừa tiếp viện Hoa Vương, mặt khác lại là...”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên rơi vào người Hoàng Triều, chàng mỉm cười: “Ta nghĩ có lẽ nàng cũng đang nghi ngờ huynh có ‘dị tâm’, thật là một nữ nhi tài trí mưu lược!”.

“Xem ra trên đời này quả thật có rất nhiều nữ tử tài giỏi không thua gì nam giới.”. Hoàng Triều cao ngạo lúc này cũng không khỏi vuốt cằm khen ngợi:

“Mỹ nhân đệ nhất Hoa Quốc chắc cũng là nữ nhân thông minh nhất Hoa Quốc!”

“Chẳng qua đối với quân tinh biến ảo, chiến trường tàn sát này... thì Hoa Thuần Nhiên chưa từng ra khỏi cửa cung sẽ không bao giờ đoán biết được.”. Ngọc Vô Duyên cảm thán nói: “Tuy vậy những việc nàng làm cũng chỉ nằm trong kế hoạch của huynh. Người có thể vượt quá kế hoạch của huynh, chỉ có mỗi...” . Chàng nhẹ nhàng thở dài, vẫn không muốn nói tiếp.

“Trên đời này chỉ có một Phong Tích Vân.”. Hoàng Triều đảo mắt liếc Ngọc Vô Duyên, sau đó nhìn lên trời cao: “Nếu nữ tử trong thiên hạ đều như nàng, vậy thì đàn ông trên đời còn tồn tại để làm gì?!”

“Huynh có nghĩ đến, vì thiên hạ trong lòng huynh, sẽ có một ngày... Vô Huyết Kiếm dính máu của nàng?”. Ngọc Vô Duyên đột nhiên hỏi, ánh mắt gắt gao nhìn Hoàng Triều.

“Dính máu của nàng?”. Hoàng Triều cúi đầu nhìn bảo kiếm bên thắt lưng, thanh bảo kiếm sáng như tuyết, không nhuộm bụi trần sẽ có ngày chìa vào Phong Tích, sẽ có ngày dính máu của nàng sao?

Trong thoáng chốc, một cảnh tượng hiện ra trước mắt hắn ... Thanh bảo kiếm lạnh lẽo nhanh như chớp đâm thẳng vào ngực nàng, một dòng máu tươi chảy ra, nhuộm đỏ bộ xiêm y màu trắng. Máu bắn tung tóe lên khuôn mặt, nóng ảm và đau nhức, để lại một ấn ký màu đỏ trên thân kiếm kia, dù lau thế nào cũng không hết... Bóng trắng từ từ rơi xuống vực, sắc mặt nàng xám tàn, không còn sinh khí, không có tiếng động, chậm chậm rơi xuống đáy vực sâu... Không! Không thể nào! Hai tay hắn bất giác nắm chặt chuôi kiếm, giống như sợ nó đột nhiên nhảy ra ngoài. Hắn ngẩng đầu, nhìn ánh mắt bí thán của người kia, chột chân rưng, rút kiếm ra khỏi vỏ, chỉ lên bầu trời: “Dùng kiếm này thế, tâm chi có thiên hạ!”.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thỉ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tinh tú hội tụ tại Vô Hôi

“Thất Huyền Cầm trên án, yên lặng ngóng chờ ai?”

Từ Kỳ lắng tai đợi, Trương Như có khéo tay?

Ngàn năm chờ đau khổ, chỉ có gió nơi này...

Bạch Quả trên vách đá, đứng đưa đợi chờ ai?

Thái Bạch vẫn say ngủ, Đông Pha ai cuồng ca?

Vạn năm thủ vọng khổ, chỉ có bóng trắng tà...

Tổ y trong u cốc, tựa trúc đứng chờ ai?

Hồng nhạn bay đi cả, yến sao còn ở lại?

Ngóng hoàng hôn đau khổ, chỉ có sương hoa tàn.

Quay đầu nhìn chăm chú, thế sự là hư không!” [1]

[1] Cổ án thất huyền cầm, tịch tịch đãi hà nhân? Từ kỳ khuynh nhĩ văn, tương như xảo thủ phủ? Thiên niên khổ đẳng vọng, duy dư thanh phong phát! Tuyệt bích cô ngân hạnh, bà sa đãi hà nhân? Thái bạch hàm túy ngoại, đông pha cuồng cao ca? Vạn niên khổ thủ vọng, duy hữu băng luân ảnh! U cốc tổ y nhân, ý trúc đãi hà nhân? Thiên nhai viễn quy hồng, linh lung yên tử lâu? Nhật mộ khổ điều vọng, duy đắc tàn sương hoa! Hối thủ thả ngưng mâu, thế sự thị không nhiên!”

Một giọng ca u uẩn nhẹ nhàng phiêu đảng trong gió, phảng phất như người hát những câu này đang bị sâu vô hạn mà không biết trút vào đâu, không thể tỏ bày cùng ai, chỉ đành đau buồn dưới bóng tịch liêu trống trải.

Lạc Hoa Cung giữa trời chiều đã coi bỏ bộ xiêm y lông lầy trang nhã vốn có của nó, tựa như danh xưng của cung điện này, bách hoa rực rỡ giữa mùa hè đã đánh rơi mất sự mỹ miều phồn lệ, trở nên thật nhạt nhòa và cô độc.

“Công chúa, đây là trà Vân Tiêm nô tỳ tự tay hái từ Vụ Sơn, người dùng cho thanh huyệt ạ!”. Lăng Nhi dâng một chén trà thơm lên, nhẹ nhàng gọi Hoa Thuần Nhiên đang ngồi trước bàn đánh đàn.

“Đặt xuống đi!”. Hoa Thuần Nhiên cũng không ngắt đầu, chỉ thản nhiên nói.

“Công chúa... Người đang lo lắng cho an nguy của đại vương và phò mã sao?”. Lăng Nhi lặng lẽ liếc nhìn Hoa Thuần Nhiên, thận trọng hỏi nàng.

“Lăng Nhi, em cảm thấy phò mã thế nào?”. Hoa Thuần Nhiên vẫn đang chăm chú quan sát Thất Huyền Cầm bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn Lăng Nhi, đôi mắt đẹp rút đi tất cả sự nhu hòa, trở nên sáng rực và sắc bén.

“Phò... Phò mã?”. Lăng Nhi thấy ánh mắt của Hoa Thuần Nhiên đang chăm chú dán vào người mình thì không khỏi hốt hoảng, lắp ba lắp bắp: “Phò... mã... và Phong... công tử đều... đều là... nhân trung chi long.” [2]

[2] Nhân trung chi long: Rồng trong đám người. Ý chỉ nhân tài kiệt xuất, phi phàm.

“Em hoảng cái gì?”. Hoa Thuần Nhiên thấy Lăng Nhi sợ hãi như vậy chợt mỉm cười, khôi phục lại dáng vẻ ôn nhã thùy mị: “Chẳng qua thuận miệng hỏi em thôi, em lui xuống đi!”.

“Dạ.”. Lăng Nhi cúi đầu lui ra, đi được vài bước bỗng quay đầu lại nói: “Công chúa, mấy ngày nay Nhị vương gia cứ đến Lạc Hoa Cung suốt, em làm theo lời người bảo với ngài rằng người đã đóng cửa niệm Phật vì đại vương rồi, không gặp ai cả. Chỉ là... lâu như vậy mà ngài vẫn...”. Lăng Nhi vừa nói vừa len lén nhìn thần sắc của Hoa Thuần Nhiên, trông thấy nàng vẫn dịu dàng bình tĩnh thì mới nói tiếp: “Nhị vương gia hình như đang có chuyện gấp cần gặp người, người có gặp ngài ấy một chút không?”.

“Eo ui... Lá gan của các huynh ấy nhỏ thật!”. Hoa Thuần Nhiên chỉ nhàn nhạt cười, nụ cười mang theo một tia chế giễu: “Chỉ mới có tự ý điều năm vạn đại quân đi không bẩm báo với phụ vương mà cũng sợ phụ vương trách phạt. Thế này thì làm sao kể tục đại nghiệp của phụ vương được!? Thật là...”. Nàng lắc đầu không biết làm sao, về mặt có chút thất vọng, lại có chút vui mừng.

“Công chúa...”. Lăng Nhi thử hỏi nàng: “Lần sau nếu Nhị vương gia trở lại, người sẽ gặp ngài ấy chứ?”.

Đôi mắt Hoa Thuần Nhiên chợt lóe lên, nàng đứng dậy đi tới trước mặt tinh tế quan sát Lăng Nhi một lúc lâu, sau đó mới nhẹ nhàng cười nói: “Nhị vương huynh được xem là người ưu tú nhất trong tất cả con cháu hoàng tộc của Hoa Thị ta, không chỉ có vẻ ngoài trang nghiêm mà còn tinh thông văn chương, giỏi ngâm ca đàn hát. Trong các huynh đệ vương tử, huynh ấy là vị vương gia tài giỏi nhất, được phụ vương sủng ái nhất. Lăng Nhi, em nói có đúng không?”.

Lăng Nhi nghe vậy chợt rung mình, quỳ rạp xuống đất, cúi đầu run rẩy kêu lên: “Công... công chúa... nô tỳ... nô tỳ...”.

“Lăng Nhi, em làm gì thế?”. Hoa Thuần Nhiên tỏ ra ngạc nhiên nhìn hành động của Lăng Nhi: “Em đâu có làm gì sai, bôn cung lại không trách em, em sao vậy nè?”.

“Công chúa, nô tỳ biết sai rồi, thỉnh công chúa tha thứ.”. Lăng Nhi sợ hãi kêu lên.

“Biết sai? Em có làm gì sai đâu?”. Hoa Thuần Nhiên tựa hồ còn chưa hiểu rõ, khẽ nhíu đôi hàng mày Đại [3]: “Em vẫn là tỳ nữ đắc lực nhất của bôn cung, bôn cung đối xử với em như tỷ muội, em cũng luôn tận tâm tận lực hầu hạ bôn cung, em nói như thế làm cho bôn cung nghi ngờ đó nhé!”

[3] Hàng mày Đại: Đại là than vẽ lông mày phẩm xanh đen (loại phẩm phụ nữ thời xưa dùng để vẽ lông mày). Vì thế thời xưa gọi đồ trang sức là phấn đại 粉黛. Cũng để ví người đàn bà đẹp. Bạch Cư Dị có miêu tả trong Trường Hận Ca như sau: “Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, Lục cung phấn đại vô nhan sắc” (Nàng liếc mắt lại, mỉm cười, trăm vẻ đẹp phát sinh, khiến cho các phi tần trong lục cung đều như không có nhan sắc) – Tản Đà dịch thơ: “Một cười trăm vẻ thiên nhiên, Sáu cung nhan sắc thua hờn phấn son.”.

“Công chúa, nô tỳ... nô tỳ...”. Lăng Nhi cúi đầu sợ hãi không ngớt, lúng túng một hồi vẫn không nói thành câu, khuôn mặt thanh tú lúc đỏ lúc trắng.

“Lăng Nhi, em sao vậy?”. Thanh âm của Hoa Thuần Nhiên vẫn mềm mại như cũ, dịu dàng yêu kiều như tiếng chim sơn ca líu lo.

“Công chúa, nô tỳ không dám nữa, công chúa, người tha cho nô tỳ lần này đi!”. Lăng Nhi rút cuộc cũng ngẩng đầu lên van xin chủ tử. Cô theo hầu công chúa đã nhiều năm, cũng hiểu rõ khuôn mặt xinh đẹp của công chúa rất dễ làm say lòng người, nhưng đằng sau sự tuyệt mỹ ấy là trái tim cực kỳ lạnh lùng và tàn nhẫn.

“Lăng Nhi, em nói bôn cung tha thứ cho em, mà bôn cung lại không biết em đã làm sai chuyện gì, thế thì sao ta tha cho em được?”. Hoa Thuần Nhiên ưu nhã ngồi xuống băng ghế, giơ chiếc khăn lụa trong tay điểm nhẹ chóp mũi, sau đó khẽ nâng chén trà trên bàn lên ném một ngụm rồi mới nói tiếp: “Em phải giải thích rõ ràng cho bôn cung hiểu chứ!”

“Công chúa, nô tỳ...”. Mười ngón tay của Lăng Nhi nắm chặt lấy vạt váy, cuối cùng cũng cắn răng kêu lên: “Nô tỳ không nên nhật thư hoa tiên [4] Nhị vương gia đánh rơi, nô tỳ không nên nhận chiếc vòng ngọc của Nhị vương gia tặng, nô tỳ không nên... không nên phải lòng Nhị vương gia, nô tỳ... Công chúa, nô tỳ biết sai rồi, cầu xin người nể tình mấy năm nay nô tỳ hết lòng hầu hạ người, bỏ qua cho nô tỳ lần này đi, công chúa...”. Lăng Nhi vừa khóc lóc năn nỉ vừa giơ hai tay bám vấu lấy đầu gối Hoa Thuần Nhiên.

[4] Thư hoa tiên: bức thư được viết bằng giấy hoa tiên, một loại giấy khổ nhỏ màu đẹp dùng để viết thư từ, thiệp mời cho lịch sự, vì thế mới gọi thư từ là tiên.

“Ồ, hóa ra là như thế!”. Hoa Thuần Nhiên chợt hiểu mọi chuyện, khẽ gật đầu, cúi người giơ tay nâng cằm Lăng Nhi: “Chuyện này thì có gì đâu, em vốn đang tuổi xuân xanh, khuôn mặt thanh tú động lòng người, nhị ca lại là lang trung tuấn tú, hai người tình chàng ý thiếp thực cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Bôn cung và nhị ca là huynh muội cùng mẹ khác cha, ta cũng là chủ tử của em, bôn cung đáng ra phải tác thành cho hai người mới đúng!”.

“Công chúa... nô tỳ...”. Lăng Nhi nghe Hoa Thuần Nhiên nói vậy càng cảm thấy sợ hãi hơn.

“Lăng Nhi, chuyện này không bàn nữa, bổn cung sẽ không trách em”. Hoa Thuần Nhiên vỗ vỗ vai Lăng Nhi, lại đưa tay lên lau nước mắt cho cô, thùy mị nói: “Em đứng dậy đi, quý lâu thế này sẽ đau gối lắm đấy. Đến lúc đó nhị vương huynh biết được nhất định sẽ trách móc bổn cung, bổn cung không nhận nổi trách nhiệm đâu.”

Nàng nói chuyện rất dịu dàng ôn nhu, quan tâm săn sóc, khuôn mặt xinh đẹp và nụ cười ngọt ngào này... thật là lay động lòng người. Thế nhưng... cô biết, cặp mắt nhu tình như mặt nước kia đã sớm nhìn thấu tất cả mọi chuyện, đã sớm nắm hết mọi thứ trong lòng bàn tay... Cô đã thấy những lần nàng lạnh lùng, nàng thù đoạn, nàng tàn nhẫn như thế nào, nếu không sao nàng có thể đứng ở vị trí cao nhất trong vương cung, đến những phi tần mà đại vương sủng ái còn phải kiêng nể!?

“Công chúa... nô tỳ... nô tỳ... không nên kể cho Nhị vương gia nghe những điều người thường nói với nô tỳ!”. Lăng Nhi nói một hơi, sau đó... trong phút chốc, nụ cười ngọt ngào và ánh mắt thùy mị trên khuôn mặt Hoa Thuần Nhiên cũng biến mất... Tất cả những giọt lệ và sự sợ hãi của cô bỗng bay thật xa. Cô cúi đầu, nhắm mắt chờ đợi... chờ đợi quyết định lãnh khốc... hoặc... tha thứ của công chúa.

Hoa Thuần Nhiên bình tĩnh nhìn Lăng Nhi đang quỳ dưới chân mình, nhìn thật lâu mà chẳng có chút cảm xúc, đến khi Lăng Nhi thấy tuyệt vọng thì nàng lại cất lời: “Lăng Nhi, em theo bổn cung bao nhiêu năm rồi?”

“Sáu năm ạ!”. Lăng Nhi nom nớp lo sợ đáp.

“Sáu năm? Nhiều năm vậy rồi mà em vẫn không học được cách xử sự thông minh, ngược lại ngày càng hồ đồ!”. Hoa Thuần Nhiên lạnh lùng cười, ánh mắt như kim châm đâm vào người Lăng Nhi: “Bình thường em hành động hay suy nghĩ gì bổn cung cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, bởi vì dù sao cũng chẳng ảnh hưởng đến đại cục. Thế nhưng lần này... Hừ! Em trưởng thành rồi em lại trả ơn cho ta như vậy sao? Em theo bổn cung biết bao nhiêu năm nay, còn không hiểu bổn cung là người như thế nào ư? Bổn cung há có thể để cho em lừa gạt?”

“Nô tỳ... nô tỳ...”. Lăng Nhi run rẩy không dám ngẩng đầu nhìn Hoa Thuần Nhiên.

“Nhớ năm đó khi em vừa tiến cung thì chỉ là một tiểu cung nữ mười hai tuổi. Bổn cung thấy em thông minh lanh lợi mới đề bạt em làm thị nữ thân cận bên mình. Những năm gần đây bổn cung tự thấy mình đối đãi với em không tệ, trong hai trăm cung nhân của Lạc Hoa Cung, ngoại trừ bổn cung ra, hết thấy mọi thứ của em đều đầy đủ vượt trội hơn người khác. Bổn cung tuy có nhiều huynh đệ tỷ muội nhưng em lại gần gũi thân thiết với bổn cung hơn ai hết, vậy mà em...”. Ánh mắt Hoa Thuần Nhiên lạnh như băng tuyền quan sát Lăng Nhi, nhìn người mà mình vẫn xem như tiểu muội, cùng mình lớn lên theo năm tháng này: “Em báo đáp công ơn của ta thế này sao?”

“Công chúa, Lăng Nhi quyết không phản bội người, Lăng Nhi có thể thề với trời!”. Lăng Nhi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Hoa Thuần Nhiên, vừa đau khổ lại vừa hối hận: “Lăng Nhi thật sự không có ý phản bội người, chỉ vì Nhị vương gia hỏi nên Lăng Nhi mới... Lăng Nhi mới...”

“Mới không kiềm chế được nói hết?”. Hoa Thuần Nhiên bỗng cười bất đắc dĩ và chua xót: “Vậy thì xem ra trong lòng em bổn cung còn không bằng Nhị vương huynh. Nếu không sao em có thể kể hết mọi chuyện với huynh ấy mà không chút do dự?”

“Công chúa...”. Lăng Nhi khóc nức nở, nước mắt tuôn trào, trong lòng vừa ăn năn vừa đau đớn chẳng biết phải làm sao. Cô nghĩ đến những năm nay công chúa đã hậu đãi cô nhiều thứ, bất giác chấp nhận đề công chúa trừng phạt.

“Em đứng lên đi, bổn cung không trách em, cũng không muốn trách em”. lát sau Hoa Thuần Nhiên thân nhiên nói, cúi đầu nhìn cây Thất Huyền Cầm trên bàn: “Trong chốn thâm cung này, quả nhiên chẳng có ai thật lòng!”

“Công chúa, em...”. Lăng Nhi không thể tin nổi công chúa lại không thêm xử phạt mình, thật không hề giống công chúa mà cô vẫn quen thuộc. Công chúa chẳng phải luôn chủ trương rằng “Người không phạm ta, ta không phạm người. Người nếu phạm ta, ta tất trả gấp bội” sao? Cô đã phản bội công chúa, đáng ra công chúa phải không chút lưu tình xử tử cô rồi chứ, nhưng vì sao...?

“Vẫn chưa chịu đứng dậy, chẳng lẽ muốn bổn cung đến đỡ em dậy à?”. Hoa Thuần Nhiên đi đến trước cửa sổ, ngắm nhìn mái hiên cung giữa hoàng hôn. Ban ngày thì vương cung lộng lẫy nguy nga, đến chiều tối thì lại âm u như một con đại thú khổng lồ, há mồm cắn nuốt những hậu duệ vương hầu quý tộc: “Bổn cung không trách em, là bởi vì...”

Nàng đang nói thì hơi dừng lại một chút, sau đó nở nụ cười nhàn nhạt, thần tình tràn ngập tự giễu và bi thương: “Nhớ lại hồi trước, bổn cung vì muốn chàng ở lại mà nghĩ hết thấy mọi biện pháp để giữ chân chàng. Chỉ vì chàng không phải là người của chốn thâm cung, chỉ vì ánh mắt chàng... đẹp tựa bầu trời đêm bao la vô ngần, thỉnh thoảng lại lóe lên những ánh sao ấm áp... Ta muốn giữ lại sự dịu dàng ở nơi sâu thẳm trong ánh mắt chàng, ta nghĩ chỉ cần có thể nắm bắt được nơi ấm áp nhất trong cõi lòng ấy thì... Nhưng mà...”. Nàng bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người nhìn Lăng Nhi: “Ồ trong mắt ta, nhị ca là một kẻ nhu nhược bất tài nhưng ở trong lòng em, huynh ấy lại là một chàng trai nhất phẩm. Vì huynh ấy, em thà phản bội bổn cung, tình cảm này... Bổn cung lại thấy thương cho tình cảm này của em, nên lần này sẽ bỏ qua cho em. Em đứng lên đi!”

“Lăng Nhi... tạ ơn công chúa”. Lăng Nhi khẽ run rẩy đứng dậy, vừa áy náy vừa cảm kích.

“Chỉ là...” Hoa Thuần Nhiên đi tới trước bàn trang điểm, đưa tay khẽ vuốt chiếc hộp châu lam từ gỗ đàn hương, nhẹ nhàng mở ra, tức khắc những châu báu trong hộp phát sáng chói mắt: “Em và nhị ca tình đầu ý hợp, bổn cung sẽ tác thành cho hai người.”

“Đừng mà, công chúa!”. Lăng Nhi lại quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu: “Lăng Nhi cam nguyện hầu hạ công chúa suốt đời, xin công chúa hãy giữ Lăng Nhi lại. Lăng Nhi hứa sau này sẽ một lòng với công chúa! Xin người hãy giữ Lăng Nhi lại!”

“Em hà tất phải làm như vậy?”. Hoa Thuần Nhiên nhặt một cây trầm cài hình phượng hoàng bằng vàng lên, dài chừng năm tấc, được chế tác vô cùng tinh

xảo không gì sánh được. Đôi mắt phượng được khảm hai viên ngọc trai to bằng đầu ngón tay, đuôi phượng được khảm những viên đá quý nhỏ như hồng ngọc, lục ngọc, lam ngọc, hoàng ngọc, hắc ngọc... vừa nhìn đã biết ngay là một báu vật quý giá. Nàng bảo: “Tuy rằng em không thể gả cho vương huynh làm chính phi nhưng dù sao em cũng là người của ta, đừng để bị chê cười. Hộp trang sức và cả cây trâm ‘Hỏa Vân Kim Phượng’ mà bổn cung rất thích này sẽ để lại làm đồ cưới cho em.”

“Công chúa, Lăng Nhi không cần, xin công chúa đừng đuổi Lăng Nhi đi!”. Lăng Nhi khóc thút thít, tha thiết van nài.

“Ta không thể giữ em lại được nữa!”. Hoa Thuần Nhiên đến gần, khẽ giơ tay bảo Lăng Nhi đứng lên: “Tâm của em đã hướng về nhị ca, từ nay về sau bổn cung không thể tin nhiệm em nữa! Em có nán lại trong Lạc Hoa Cung cũng chỉ thêm đau khổ mà thôi! Huống hồ, nể tình sáu năm nay giữa em và ta, bổn cung cũng không muốn ngày sau... Bổn cung chẳng phải người tốt bụng để tha thứ đâu, chúng ta gặp nhau tốt đẹp, cũng nên chia tay tốt đẹp đi!”.

“Công chúa...”. Lăng Nhi buồn rầu nhìn Hoa Thuần Nhiên, nước mắt rơi xuống như mưa.

“Hộp trang sức này trước đây là do em phụ trách sắp xếp, bây giờ ta tặng lại cho em, em cứ cầm lấy! Sau đó thu dọn đồ đạc, ngày mai bổn cung phái người đưa em đến phủ Nhị vương huynh”. Hoa Thuần Nhiên bỏ chiếc trâm cài vào hộp, quay đầu liếc nhìn Lăng Nhi, phát tay một cái: “Em đi đi, bổn cung không nói hai lời”.

“Công chúa, Lăng Nhi... Lăng Nhi...”.

“Đi đi, nhân tiện báo với nhị vương huynh: ‘Chuyện tự động điều binh, đợi phụ vương về, Thuần Nhiên sẽ tự mình lĩnh tội với phụ vương’.”

Lăng Nhi buồn bã lui ra, Hoa Thuần Nhiên lặng lẽ ngồi xuống ghế, tay khẽ vỗ về chiếc đàn cầm. Tiếng đàn vang lên tình tang hòa cùng giọng nói trầm thấp của nàng: “Rốt cuộc thì trên thế gian này, điều gì mới là quan trọng nhất?”.

*****

Bầu trời đêm đã lâu không trong sáng như vậy, ánh sao rạng ngời, vàng trắng chiếu rọi khắp mặt đất. Thiên địa giờ phút này thật yên tĩnh và trang nghiêm.

Vô Hồi Cốc về đêm rất vắng lặng, cây cối sum suê, cả ngọn núi bao trùm một màu xanh ngát. Doanh trại trong Cốc được sắp xếp rất trật tự, trận lũy rõ ràng, cờ chiến bay phấp phới giữa không trung, trong sự tĩnh lặng lại có cảm giác thật căng thẳng và nghiêm túc.

“Quan sát màn đêm có thấy gì không?”.

Hoàng Triều lặng lẽ leo lên sườn núi, Ngọc Vô Duyên đã đứng trên sườn núi từ bao giờ. Chàng ngửa đầu nhìn bầu trời, thần tình yên tĩnh, gió đêm thổi tung tay áo chàng làm chàng tựa như tiên nhân phiêu nhiên sắp cười gió bay đi mất.

“Nhìn bên kia xem”. Ngọc Vô Duyên đưa tay chỉ về phía Tây Nam, nơi đó có nhiều ngôi sao và sáng hơn bất cứ chỗ nào khác, phảng phất như tất cả các vì sao đều hẹn nhau tề tụ lại một chỗ, tình quang chiếu rọi khắp nơi.

“Cái này nói lên điều gì?”. Hoàng Triều biết mình không giỏi thiên văn, chỉ thấy hiện tượng này quá dị thường, không khỏi thắc mắc.

“Hướng Tây Nam, không phải là hướng chúng ta đang đứng sao?”. Ngọc Vô Duyên thu lại ngón tay, giọng nói hư ảo huyền bí: “Có Vương Tinh [5], các vì tinh tú hội tụ lại một chỗ.”

[5] Vương Tinh: Sao đế vương

“Nói như thế, nơi này sẽ quyết định người đứng đầu thiên hạ?”. Hoàng Triều dời mắt nhìn các vì sao rồi nhìn nét mặt của Ngọc Vô Duyên: “Không cần lên núi Thương Mang, Vô Hồi Cốc cũng có thể định được chủ nhân thiên hạ?”.

“Không phải vậy!” Ngọc Vô Duyên lắc đầu, ánh mắt vẫn dán vào những vì sao ở phía Tây Nam: “Vô Hồi Cốc không phải là nơi để các người phân định thắng bại, thời cuộc cũng không cho các người quyết đấu sinh tử tại đây.”.

“Sao huynh lại nói thế?”. Ánh mắt Hoàng Triều bắn về phía bầu trời đầy tinh tú: “Ngay cả hiện tượng thiên văn còn nói rõ chúng ta nên đánh một trận ở chỗ này!”.

“Sai rồi!”. Ngọc Vô Duyên vẫn lắc đầu như trước: “Chưa phải là bước cuối cùng. Muốn thắng tay đánh một trận thì nhất thiết không được có ‘Hậu cố chi ưu’ [6], mà các người...”. Chàng bỗng nhiên dừng lời, đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng phút chốc phát ra tia sáng sắc bén, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt như đã hiểu hết mọi thứ từ lâu: “Xem đi, quả nhiên là như vậy.”

[6] Hậu cố chi ưu: Ý nói nỗi lo lắng về gia đình, thân nhân, những nỗi lo lắng cá nhân sau lưng người làm việc lớn

“Đó là...”. Hoàng Triều cũng nhìn thấy thứ đang diễn ra, không khỏi nhủ thầm: “Đó là ý gì?”.

Chỉ thấy trong muôn vàn tinh tú ở phía Tây Nam chợt có bốn ngôi sao di động tách ra khỏi quần thể. Bốn ngôi sao này đều to nhất, sáng nhất, phảng phất như là những ngôi sao đứng đầu.

“Thiên mệnh tự có quy tắc của nó.”. Ngọc Vô Duyên mỉm cười quay đầu nhìn Hoàng Triều: “Ngày mai huynh sẽ biết tại sao!”

*****

Giờ Dần, ngày hai mươi ba tháng năm.

Trong doanh trường quân Phong, Phong Tức lẳng lặng nhìn lá thư khẩn cấp từ Hắc Phong Quốc đưa đến, một hồi lâu vẫn không nói gì.

“Công tử, Xuyên Vũ tiên sinh thỉnh ngài mau chóng quyết định!”. Một thân ảnh áo đen mờ mờ quỳ trên mặt đất, nếu không phải hắt phất ra tiếng nói thì còn làm cho người ta tưởng rằng đây chỉ là một cái bóng, không phải một con người.

“Người trở về báo với Xuyên Vũ, cứ làm theo lời hắt nói!”. Phong Tức rút cuộc cũng thu lại bức thư, nhàn nhạt phân phó.

“Vâng, tiên sinh còn hỏi bao giờ ngài về nước?”.

“Bao giờ về thì ta sẽ báo cho các người. Mau đi đi”. Phong Tức đứng dậy, tay phóng một đóa lan đen vào bóng người kia, bóng người khẽ động, đóa lan đen tức khắc nhập vào người hắt.

“Tiểu nhân xin cáo lui.”.

Mà ở trong doanh trường quân Hoa, Hoàng Triều cũng đồng thời nhận được một lá thư khẩn như vậy.

Mành trưởng động dậy, Ngọc Vô Duyên vén trướng bước vào, ánh mắt rơi vào người đưa tin đang quỳ trên mặt đất, sau lại liếc nhìn bức thư trong tay Hoàng Triều. Tựa như chàng đã đoán biết trước mọi thứ từ lâu, cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

“Nam Quốc đã chiếm bốn tòa thành trì tại vương vực.”. Hoàng Triều đưa bức thư cho Ngọc Vô Duyên.

Ngọc Vô Duyên nhận lấy, chỉ tùy tiện nhìn sơ rồi trả lại cho Hoàng Triều, lẳng lặng nói: “Huynh quyết định thế nào?”

Hoàng Triều không đáp, ánh mắt nhìn về phía người đưa tin: “Người quay về nói với Tiêu tướng quân, ta biết rồi!”. Hắt đáp ngắn gọn, thần thái nghiêm nghị uy nghi không cho phép người khác nghi ngờ hỏi lại, tựa như rồng không thể chạm vào vảy.

“Vâng!”. Người đưa tin cúi đầu lui ra.

Hoàng Triều đứng dậy đi ra khỏi trướng. Hắt ngẩng đầu quan sát bầu trời, mặt trời đã thức dậy, chiếu rọi ánh dương quang khắp cả thiên địa.

“Thì ra huynh nói đúng, thời cuộc không cho phép chúng ta quyết đấu.”.

“Trong sáu nước thì bốn quốc gia của các người mạnh nhất. Bây giờ cuộc chiến tại Vô Hồi Cốc lại đang bế tắc, hai nước Bạch, Nam mặc dù yếu hơn nhưng không bỏ qua cơ hội tốt này, lợi dụng lúc các người hỗn chiến để chia cắt vương vực, như vậy bọn họ sẽ tăng thêm nhiều tiềm lực.”. Ngọc Vô Duyên phía sau thần nhiên nói: “Cứ cho là huynh có thể thắng liên quân Hắc Bạch Phong ở đây, nhưng so sánh binh lực song phương, có thắng cũng thắng thảm, và lại...”.

“Và lại cho dù thắng cũng không thể chiếm được Bạch Phong Quốc, mà đằng sau Bạch Phong Quốc còn có Hắc Phong Quốc, chưa kể hai nước Bạch, Nam vừa mới tăng cường sức mạnh. Cho nên, không thể quyết chiến một trận vô nghĩa tại Vô Hồi Cốc.”. Hoàng Triều tiếp lời, chấp tay ngoài đầu nhìn Ngọc Vô Duyên, đôi con ngươi ánh lên sắc vàng trong trẻo như cát, trên mặt hắt hiện lên nụ cười nhàn nhạt mỉa mai: “Hơn nữa, dùng năm vạn Tranh Thiên Kỳ của ta cộng thêm sáu vạn Kim Y Kỳ mà trực tiếp đối đầu với chín vạn đại quân của họ thì cũng chưa chắc gì ta thắng. Ý huynh là vậy có đúng không?”.

“Vô Hồi Cốc, thắng bại ngang nhau.”.

“Ta biết, mặc kệ thắng hay bại, chúng ta cũng không thể quyết đấu sinh tử tại Vô Hồi Cốc.”. Hoàng Triều xoay người nhìn về doanh trại quân Phong: “Điều ta quan tâm nhất không phải là tranh thắng bại với họ, mà là thiên hạ này. Ba tuổi ta đã nuôi ý chí quyết nắm thiên hạ trong tay!”

“Cái này thì không ai bằng huynh rồi!”. Ngọc Vô Duyên khẽ cười, vừa tán thưởng vừa thông cảm.

“Hà hà...” Hoàng Triều cũng cười nhưng không cảm thấy vui vẻ, hắt nói: “Lão Hoa Vương đang ‘trọng thương hôn mê’ kia nên tỉnh lại rồi, dù gì chuyện kế tiếp vẫn nên để lão ta làm.”.

*****

Đầu giờ Ngọ, Phong Tức được mời vào trong trướng Phong Tịch.

“Phong Vương gọi Lan Tức đến đây có chuyện gì?”. Phong Tức lẳng lặng đứng giữa trướng, thần nhiên hỏi nàng.

“Vu tham tướng, mau mời bốn vị tướng quân Tề, Tu, Lâm, Trình đến doanh trường của ta!”. Phong Tịch căn dặn một gã tướng chừng bốn mươi tuổi, da dẻ màu đồng đứng bên cạnh.

“Rõ!”. Vu tham tướng khom người lui ra.

“Đây là thư nghị hòa Hoa Vương vừa đưa tới.” Phong Tịch chỉ vào lá thư trên bàn.

“Xem ra Hoàng Triều cũng gặp phải vấn đề giống vậy!”. Phong Tức chỉ thần nhiên liếc nhìn, cười nhàn nhạt.

“Hả?”. Phong Tịch nghiêng đầu quan sát hần, dường như có chút nghi hoặc.

Phong Tức lấy ra một lá thư khăn từ trong tay áo mà sáng nay hần vừa nhận được đưa cho nàng: “Hai nước Bạch, Nam thừa dịp chúng ta đang chiến đấu bế tắc tại Vô Hồi Cốc đã phát động tấn công vương vực, chiếm được bốn tòa thành, rất có khả năng bọn chúng sẽ thôn tóm hết vương vực.”.

“Ra là vậy!”. Phong Tịch tức khắc hiểu rõ, trả lại thư cho Phong Tức, không để lộ thần tình trên mặt: “Vây bóng đen giống như ảo ảnh mà sáng nay vừa xẹt qua Vô Hồi Cốc là sứ giả Lan Âm của người hả?”.

Phong Tức liếc nhìn Phong Tịch, cúi đầu nhận lại thư, sau đó bình tĩnh nói: “Ừ, đúng là sứ giả Lan Âm. Không phải gian tế hay mật thám đâu.”.

Phong Tịch nghe vậy lẳng lặng nhìn hần, khẽ thở dài. Tựa như tiếng thở dài này nàng không cần thận để nó trào ra, nhẹ và khẽ, nhưng lại vang vọng trong trướng thật rõ ràng. Phong Tức không khỏi ngẩng đầu nhìn nàng. Ánh mắt hai người chạm nhau, họ hiểu được sự đau khổ và bất đắc dĩ trong đôi mắt đối phương, cả hai lập tức chần động. Sau đó, hần liền nghiêng đầu, nàng rũ mắt xuống.

Một lát sau, Phong Tịch cầm lấy thư nghị hòa của Hoa Vương lên bảo: “Đã như vậy, ta sẽ đồng ý lời cầu hòa của Hoa Vương, sau đó... ta sẽ thực hiện lời hứa của mình.”.

Giờ Thân, ngày hai mươi ba tháng năm năm thứ mười bảy, vương của hai nước Bạch Phong Quốc và Hoa Quốc ký kết hiệp ước đình chiến tại Vô Hồi Cốc. Nước Hoa chủ động phát động chiến tranh, phải bồi thường cho Bạch Phong Quốc năm mươi vạn kim điệp, rút quân khỏi biên giới Phong, Hoa một trăm dặm, đồng thời Hoa Vương phải tự mình tạ lỗi với Phong Vương.

Sau khi ký kết hiệp ước nghị hòa, theo tập tục, lưỡng quân tổ chức đốt lửa trại trong Cốc. Rượu ngon, dê bò được mang ra làm tiệc hòa bình. Lửa trại được thắp lên, phía trước là một chiếc đài cao khoảng một trượng. Lấy đài làm ranh giới, một bên là Phong Vân Kỳ và Mặc Vũ Kỳ, bên kia là Tranh Thiên Kỳ và Kim Y Kỳ.

Bởi vì đình chiến cho nên giờ khắc này mọi người đều tạm buông đao kiếm, tạm buông thù hận, tất cả ngồi quây quần quanh lửa trại. Vô Hồi Cốc của đêm nay không có sát khí, không có máu tươi, cũng không có tử vong, chỉ có tiếng cười thoải mái của những binh lính no nê chề chén. Thỉnh thoảng ánh mắt say sưa của bọn họ vẫn nhìn về phía đài cao, nơi có Hoa Vương, Phong Vương, công tử Lan Tức, công tử Hoàng Triều và công tử Ngọc Vô Duyên đang ngồi đấy.

Tướng sĩ hai nước Hoàng, Hoa nhìn Phong Vương trên đài, không dám tin nữ nhi thanh nhã xinh đẹp này lại là một La Sát Vương trên chiến trường. Khuôn mặt nàng lạnh lùng nghiêm nghị, tài bắn cung thần sầu, thật khiến người khác phải khiếp đảm.

Mà tướng sĩ hai nước Hắc Phong, Bạch Phong thì lại chăm chú nhìn vị công tử áo tím tuấn mỹ cao quý và vị công tử áo trắng phiêu nhiên xuất trần đang ngồi trên đài.

So với không khí thoải mái của các tướng sĩ đang mặc sức ăn uống no say bên dưới, không khí trên đài lúc này rất yên tĩnh. Hoa Vương và Phong Tịch ngồi trên đầu, bên trái là Hoàng Triều và Ngọc Vô Duyên, bên phải là Phong Tức. Khuôn mặt Hoa Vương lúc này thật già nua tái nhợt, cả người co lại, ánh mắt sợ hãi, tay trái ông thỉnh thoảng vỗ ngực, hoàn toàn mất đi khí thế mạnh mẽ của vị đại vương hùng dũng một thág trước.

Hoàng Triều vẫn anh tuấn kiêu ngạo như ngày thường, đôi mắt tỏa ánh vàng còn sáng hơn cả lửa trại. Hần nâng chén lên uống, mâu quang đôi lúc hướng về phía Phong Tịch xinh đẹp thanh tao đang vận vương phục, đôi vương miện phía trước. Trong khoảnh khắc, hần chợt ngưng ngẩn, rồi lại tự buồn bã hiêu ra.

Ngọc Vô Duyên vẫn lãnh đạm xuất trần, ánh mắt chàng mông lung mờ mịt rơi vào khoảng không, đảo qua núi non ngoài cốc, đảo qua hỏa đàn trong cốc, đảo qua những tướng sĩ hào sảng dưới kia, lại đảo qua Hoa Vương, Phong Tức và Phong Vương cao quý trầm mặc. Thỉnh thoảng chàng cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười lạnh nhạt và trống rỗng.

Phong Tức lại phảng phất như người ngoài cuộc, ung dung nhàn nhã ngồi đường hoàng bên cạnh Phong Tịch. Hần cứ nắm chặt chén rượu trong tay, rất ít khi uống, ánh mắt ngẫu nhiên quan sát Hoàng Triều và Ngọc Vô Duyên phía đối diện. Đôi con ngươi của hần phát ra ánh sáng mờ ảo như bóng đêm, vừa sâu thẳm lại vừa lạnh lẽo.

Còn Phong Tịch vẫn ưu nhã ngồi thẳng, nàng chỉ mỉm cười nhàn nhạt thản trọng, ánh mắt bình tĩnh ôn hòa nhìn mọi người. Lâu lâu nàng nâng chén hợp một chút rượu nhạt, đôi mắt hơi rũ xuống, che giấu cõi lòng đầy tâm tư.

Tiệc rượu đến giờ Tuất, mọi người đều đã ngà ngà say.

“Đã có rượu thì sao không có ca?”. Phong Tịch bỗng nhiên đứng dậy lẳng lặng đi tới giữa đài, mâu quang khẽ đảo một vòng quanh Cốc. Tức khắc, mọi âm thanh trong Cốc đều im bật, tất cả mọi người dừng chén trong tay, chăm chú nhìn Phong Vương xinh đẹp tôn quý đang đứng trên đài.

Phong Tịch quay đầu nhìn Hoa Vương, Hoàng Triều và Ngọc Vô Duyên, mỉm cười nói: “Nhân dịp tốt, Tích Vân xin hát một khúc trợ tửu hứng, cũng mong muốn...”. Đôi mắt nàng thâm trầm xa xôi quét về phía binh sĩ dưới đài: “Cũng mong muốn thiên hạ này lập lại thái bình!”.

“Được lắm!”. Dưới đài vang lên tiếng hoan hô nồng nhiệt, mọi người nhất tề đứng dậy kính chào vị nữ vương phía trên.

“Hoàng thể tử, thỉnh ngài cho mượn bảo kiếm một chút!” Phong Tịch ngoái đầu nhìn về phía Hoàng Triều, khẽ giương tay.

Hoàng Triều gật đầu, đưa tay lên, bảo kiếm bên hông xuất ra khỏi vỏ, bay giữa không trung. Phong Tịch nhanh chóng vọt đến, khẽ duỗi bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy thanh kiếm này. Nàng xoay tròn, vạt áo tung bay, phảng phất như một đóa sen vàng nở giữa trời, kéo theo một dải bạch lãng nhẹ nhàng mềm mại rơi xuống...

“Hay!”. Trong Cốc vang lên tiếng reo hò tán thưởng.

Phong Tịch chăm chú quan sát bảo kiếm trong tay, thân kiếm lạnh như băng, hàn quang dày đặc dưới ánh lửa: “Vô Tuyệt Kiếm, Tích Vân mượn kiếm này hát một khúc ca, giúp cho chư vị thêm hứng uống rượu!”

Dứt lời, nàng vung tay lên, một luồng khí lạnh từ trên trời đổ xuống. Thân kiếm lay động, mũi kiếm tung tẩy bay múa giữa không trung, dường như có tuyết đang rơi rơi, lại dường như có cầu vồng hiện ra rực rỡ tựa ban ngày.

“Kiếm,

Xuyên cả trời xanh lưỡi chẳng mòn.

Vẫn đứng lặng,

Phong tuyết qua nghìn núi non.

Kiếm,

Chẳng thấy bi hồn hay huyết ảnh.

Vỏ ngân thanh,

Lưỡi tao nhả như sương.

Kiếm,

Ba thước thanh phong chiếu nhân gian,

Quang mang rọi

Bình tĩnh sợ tuyết tan...” [7]

[7] Kiếm, Thứ phá thanh thiên ngạc vị tàn. Trường trừ lập, Phong tuyết quá thiên sơn! Kiếm, Bi hồn huyết ảnh hồn bất kiến. Sao trung minh, Sương nhận phong hoa hiện. Kiếm, Tam xích thanh phong chiếu đàm hàn. Quang sạ khởi, Hoảng nhược kinh tuyết trán.

Phong Tịch cất giọng ca, thanh âm trong trẻo rõ ràng vang vọng khắp Vô Hồi Cốc. Giọng hát của nàng mang khí phách hiên ngang của nam nhi, lại mang hào hùng của đấng anh hào thời loạn thế. Mũi kiếm sắc bén bay vọt như tuyết, khiêu vũ như xà, vương phục vàng hồng lộng lẫy ôm lấy thân hình mềm mại. Nàng vừa hát vừa múa tựa như phượng, đôi lúc lại nhảy vọt tựa như rồng, nét mặt ưu nhã như chim hạc, cánh tay uyển chuyển như con gió, bước chân mềm mại tựa làn mây...

Chỉ thấy trên đài cao có những ánh kiếm bạc lấp lánh quán quanh một dải cầu vồng, phảng phất như đóa sen vàng vươn mình giữa hồ nước đầy tuyết. Trong Cốc, hai mươi vạn đại quân của tứ quốc nhìn chăm chú vào bóng hình tiên nữ đang bay múa giữa trời, tất cả đều rung động hoa mắt, ngơ ngẩn si mê... Hóa ra vị nữ vương luôn nghiêm nghị, bất khả xâm phạm này lại xinh đẹp tuyệt trần đến thế.

“Kiếm,

Trong con say nhìn ánh đèn dưới trướng.

Yên tịch bay,

Cuồng ca cười qua bao nhiêu ngày tháng.

Kiếm,

Gió mưa thổi, kiếm vẫn giắt ngang lưng

Chợt tán thán,

Lệ trong đã gần tàn!” [8]

[8] Kiếm, Tùy lý thiêu đăng huy hạ khán. Cô yên khởi, Cuồng ca tiếu kinh niên. Kiếm, Phong vũ phiêu diêu yêu gian huyền. Thán nhất thanh, Thanh lệ

cánh lan san.

Giọng ca du dương như làn gió mát của nàng uốn lượn quanh tai chúng nhân, đến khi chỉ còn câu cuối cùng thì hùng khí cũng dần tan mất, chỉ còn lại một luồng âm thanh như mưa như khói rả rích quấn vào lòng mỗi con người. Tất cả chợt cảm thấy trống rỗng mụ mị, có một nỗi buồn vô cớ và một sự mệt mỏi như đã trải qua những biến cố sâu sắc của cuộc đời bổng dưng trào.

Khi nàng vừa hát xong câu cuối cùng thì ánh mắt khẽ di chuyển, mờ mịt quét về phía người mặc áo trắng tựa tiên nhân đang ngồi giữa đài kia. Đôi mắt nàng âm thầm dao động, dường như có một giọt nước mắt muốn rơi ra. Ánh mắt hai người gặp nhau, đôi mắt chàng là biển sâu thăm thẳm, trống rỗng và lạnh giá vô cùng. Khóe môi nàng khẽ nhúc nhích, dường như muốn nói điều gì đó với chàng nhưng rồi vẫn mím chặt. Nàng khẽ thở dài, xoay người lại, mái tóc đen dài như suối tơ tung bay, màu quang trong trẻo mà lạnh lùng lướt qua vạn quần bên dưới. Nàng khẽ giơ tay lên, rồng bạc trên không uốn lượn trở về, mũi tuyết cũng dần dần tiêu tán. Nàng cảm thấy chỉ thẳng lên chín tầng trời, người đứng hiên ngang tựa phượng hoàng trong gió.

Đêm hôm đó, Phong Vương Phong Tích Vân đã làm khuynh đảo đại quân tứ quốc tại Vô Hối Cốc, làm khuynh đảo các anh hùng trong thời loạn thế. Không một ai có thể quên được giọng ca hùng tráng hàm chứa sự mệt mỏi của nàng, điệu múa tươi đẹp mà đau buồn giữa không trung. Cũng đêm hôm đó, Phong Tích Vân được khen ngợi là “Phượng Hoàng Vương”, tài hoa và phong tư tuyệt thế, thu hút tất cả mọi người. Nàng khiến hậu thế sau này không ngớt tán thưởng, từ những sử sách ca tụng nàng là “Tao nhã tuyệt thế, cảm tâm vô song” cho đến các tiểu thuyết đã sử dụng kỳ cũng lấy nàng làm nhân vật chính, cùng với tam đại công tử là Ngọc Vô Duyên, Hắc Phong Tức và Hoàng Triều tạo nên những mối quan hệ không hề tầm thường.

Sử xưng đêm hôm đó là “Hiệp ước Vô Hối”, còn có tên khác là “Tứ vương hội tụ”. Thế nhưng sử gia bình luận rằng: “Hoa Vương Hoa Dịch Thiên có công lao sự nghiệp không sánh nổi với Triều, Lan, Tích, cho nên không thể đánh đồng với bọn họ.”. Bởi vậy danh xưng này đã đổi thành “Tam vương hội tụ” hay còn gọi là “Vương tinh xuất hiện”.

Trận chiến tại Vô Hối Cốc trông như đã nghị hòa nhưng những người tham dự trận chiến năm ấy đều biết Hoa Quốc đã thảm bại, Hoa Vương là người thua cuộc! Hoàng thế tử và Phong Vương bình hòa, không phân thắng thua. Những cao thủ còn lại chưa ra tay là Ngọc công tử cao thượng và Lan Tức công tử thần bí.

Cũng đêm hôm đó, giang hồ bắt đầu đồn đại rằng, nữ hiệp đệ nhất võ lâm Bạch Phong Tịch chính là nữ vương Tích Vân của Bạch Phong Quốc.

Khúc hết người đi, tiệc tan người về.

Lửa trại cháy hết, chỉ còn lại một đồng tro tàn, trong nắng sớm mờ mờ có một bóng trắng ngồi bên cạnh đồng tro nguội lạnh. Tiếng đàn thanh thúy nhẹ nhàng truyền đến, Vô Hối Cốc náo nhiệt với mấy chục vạn đại quân đêm qua đã trở nên hoang vắng tịch mịch, chỉ còn lại tiếng đàn phiêu nhiên thấp thoáng. Một khúc ca tấu lên chờ người tri âm tri kỷ, lại như đang đàn cho vạn vật trong cốc và trời xanh lắng nghe, đem những điều khó nói trong lòng này đi xa mãi, bay theo tiếng đàn, đến một nơi thật xa, thật xa...

“Dốc hết nước sông tiếp ngày tháng... Như mộng phù hoa, uống ý nàng...” Giọng ca trong trẻo như tiếng đàn nhẹ nhàng vang lên.

“Nàng đã đến rồi!”. Ngọc Vô Duyên ngẩng đầu nhìn Phong Tích đang lẳng lặng đứng trước mặt chàng. Đây mới là Phong Tích, một Bạch Phong Tịch giản đơn tiêu sái trong giang hồ vận y phục trắng thuần, mái tóc xoắn tung, mảnh tuyết ngọc như ánh trăng sáng, đôi mắt như vì sao. Nàng lúc nào cũng nở nụ cười nhân nhật, nét mặt luôn luôn vô câu vô thức.

“Ta đến nói lời từ biệt. Bạch Phong Tịch không phải là người ra đi không gĩa từ!”. Thanh âm Phong Tích vẫn trong trẻo không gọn sóng, chẳng buồn bã cũng chẳng oán hận, chỉ nhẹ nhàng như dòng suối róc rách chảy qua khe núi.

“Từ biệt ư?”. Ngọc Vô Duyên nhìn nữ tử mặc áo trắng tự nhiên như ngọc trước mặt, bỗng chốc thở dài, đáy lòng bất đắc dĩ nặng trĩu. Chàng cuối cùng cũng rời tay khỏi cổ cầm, ôm đàn đứng dậy, đôi mắt như vì sao lạnh giá bị che phủ bởi màn sương: “Thiên hạ này sẽ không còn Bạch Phong Tịch nữa!”.

Phong Tích nhân nhật cười, nụ cười tựa như một đóa sen xanh nở trong nước vừa mềm mại vừa thờ ơ, lại mang theo một làn gió man mát: “Sau này chỉ có nữ vương Phong Tích Vân của Bạch Phong Quốc.”. Nàng nhìn về phía trước khẽ mỉm cười, ở nơi đó có một bóng tím đang chậm rãi đi tới.

Hoàng Triều lẳng lặng nhìn người con gái áo trắng tóc đen trước mặt, nhìn vẻ mặt tươi cười không tỳ vết này, đôi mắt nàng long lanh trong xanh như nước, thuần khiết như sen... Trong lúc ngỡ ngàng dường như hần đã xuyên qua thời gian thật dài, trở về lúc ban đầu vừa gặp mặt, hần và nàng đứng tại ngọn núi hoang, vẫn bộ dáng ấy, hần đồng ý bảo muốn “Đào núi làm hồ”, mời nàng đến “Rửa mặt”. Nàng nói “Dù đang ở chân trời góc bể nào cũng sẽ trở về”, thế nhưng... chỉ mới một năm thôi, hần và nàng đã cách xa nhau đến thế! Câu nói đùa kia tựa như là lời từ kiếp trước, xa đến mức không thể nào với tới được.

“Bạch Phong Tịch sẽ không còn tồn tại nữa ư?”. Hoàng Triều nhỏ giọng hỏi, tựa như đang hỏi Phong Tích, lại tựa như đang hỏi chính mình.

“Có Phong Tích Vân thì tất nhiên không có Bạch Phong Tịch!”. Phong Tích thần nhiên đáp, thanh âm êm dịu lại kiên định vô cùng.

Nàng bỗng trông thấy phía sau Hoàng Triều có một thân ảnh áo xanh vội vã chạy tới, mày dài mắt to, mặc áo ngắn, giắt trường cung, phong thái hiên ngang, tư thế oai hùng.

Thu Cửu Sương sai bước chạy đến vì muốn thấy Bạch Phong Tịch đã làm Tiêu Tuyệt Không thay hình đổi dạng, làm công tử khen ngợi “Tao nhã tuyệt thế” này rốt cuộc là có ma lực gì?

Cô nhìn sơ qua, chẳng thấy giống ma nữ chút nào, chỉ là một nữ tử mặc trường bào màu trắng, mái tóc đen dài xoắn tung sau lưng, chợt có cơn gió nhẹ lướt qua khiến xiêm y nàng lay động, thổi mái tóc dài bay bay trong gió. Trên trán nàng có đeo một mảnh trang sức bằng ngọc hình trăng khuyết, cả

người đơn giản tự nhiên. Khi nàng tùy ý chuyển mắt, sợi dây căng cứng trong lòng cô cũng được buông lỏng, vô tình nhẹ nhàng thở ra một hơi. Tức khắc cô cảm thấy mắt sáng tâm tĩnh, có một thứ cảm giác thoải mái lặng lẽ tràn ra khắp người.

Đây là nữ tử đệ nhất võ lâm Bạch Phong Tịch sao?

“Cô chính là Hàn Suong tướng quân, Thu Cửu Suong?”. Phong Tịch quan sát cô gái áo xanh đang bùng bùng khí thế kia, nhàn nhạt cười hỏi. Câu hỏi rất tự nhiên, nụ cười ôn hòa, tựa như hai người là bằng hữu thân thiết, không phải địch nhân, tựa như Thu Cửu Suong chưa từng bắn chết Bao Thừa của Bạch Phong Quốc, còn Phong Tịch cũng chưa bao giờ bắn chết Yến Doanh Châu của Hoàng Quốc.

“Đúng vậy, tôi là Thu Cửu Suong.”. Thu Cửu Suong không tự chủ được quay lại cười với nàng.

Ánh mắt nàng trong suốt như băng nhìn thấu đến chỗ sâu nhất trong đáy lòng con người, mâu quang mát mẻ lướt qua khuôn mặt, lướt qua vết sẹo khiến vô số người thương xót của cô. Trong ánh mắt kia hiện lên một tia khen ngợi và sự vui vẻ, sau đó lại hiện lên thần tình đáng tiếc, nhưng cô biết nàng không phải đang tiếc cho vết sẹo trên mặt, mà là tiếc...cho những thứ khác...

“Tiếc quá đi, nếu mà quen nhau sớm hơn, nhất định ta sẽ mời cô cùng ta đến Túy Quỷ Cốc để chôm mấy hũ rượu của lão quỷ về uống.”

“Ách?”. Thu Cửu Suong sững sốt, bản thân còn đang suy nghĩ xem nàng tiếc cái gì, ai ngờ nàng lại tiếc là thiếu một đồng nghiệp đi trộm rượu chung. Cơ mà sao nàng dám khẳng định cô sẽ cam tâm tình nguyện đi cùng nàng chứ?

“Lão quỷ kia cất toàn rượu đệ nhất thiên hạ không đó!”. Phong Tịch hí mắt lại tựa như đang rất say mê, ngay cả khóe mắt cũng chảy ra một tia thèm muốn: “Chỉ tiếc là lão quỷ đó coi kỹ lắm, nếu cô mà đi với ta, chúng ta phối hợp thật tốt, chôm hết rượu ngon của lão, cho lão tức chết biến thành quỷ thật luôn!”.

“Ha ha ha... Quả nhiên là Phong Tịch!”. Hoàng Triều nghe vậy cười sang sảng, nhìn nữ tử đang mang vẻ mặt thèm khát kia. Đây mới đúng là Phong Tịch, một Phong Tịch ham ăn ham chơi, một Phong Tịch không cố kỵ vô câu vô thúc.

“Ta có thể uống được mười hũ rượu chỉ trong một lần.”. Thu Cửu Suong vươn tay, cười cười nhìn Phong Tịch.

“Hi hi, lão quỷ bảo lão chúng cất rượu đệ nhất thiên hạ, còn ta uống rượu đệ nhất thiên hạ!”. Phong Tịch cười, cũng vươn tay ra đập vào tay cô, một tiếng giòn tan nhẹ nhàng vang vọng.

Thu Cửu Suong nhìn nữ tử đang cười như hoa trước mắt, không khỏi âm thầm khen ngợi, giới cho một Bạch Phong Tịch trong trẻo như nước, tùy ý như gió! Cô quay đầu lại thì thấy công tử đang cười rất sáng khoái thoải mái, ngay cả Ngọc công tử luôn luôn lãnh đạm kia cũng khẽ bật cười.

Rất xa có một thân ảnh đi đến bên cốc, khi đến cửa cốc thì chợt dừng lại, lẳng lặng đứng thẳng chờ đợi điều gì, cả người hẩn tựa như một bức họa cổ nhẹ nhàng phiêu phát.

Phong Tịch nhìn thấy thân ảnh kia, sau đó quay đầu cười: “Gặp sau.”. Nàng đảo mắt nhìn ba người, thu lại nụ cười, nhàn nhạt nói: “Mà có lẽ sẽ không gặp nữa!”.

Nàng vừa nói vừa xoay người rời khỏi, rất nhanh rất đoạn tuyệt, không muốn cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội giữ lại mình. Mái tóc nàng vẽ một đường vòng cung đen dài giữa không trung, lẳng lặng rơi xuống bộ y phục màu trắng. Chỉ thấy nàng dường như đã đi qua rất chậm, nhưng lại trở nên quá xa xôi.

Tiếng đàn cứ vang lên réo rắt, muốn giữ người lại, cũng muốn tiễn biệt người.

Nhìn Phong Tịch đang dần đến gần, Phong Tức chợt cảm thấy gánh nặng trong lòng mình nhẹ hẳn. Hẳn khẽ thở dài, tựa như sợ mình quá sốt ruột lại để lộ ra điều gì đó.

Tiếng đàn ở sau lưng vẫn thanh thúy vang lên, vừa âm u vừa sâu sắc. Chân nàng bất chợt có ý thức nhanh chóng chạy đi. Nàng rất muốn quay đầu lại nhìn, nhưng mà... thân ảnh phía trước kia... đang lặng lẽ đứng đó đợi nàng. Bóng hình này, ngũ quan này đã khắc sâu vào trong tâm trí. Đôi mắt xanh đen như ngọc của hắn... chẳng biết vì sao đã khiến trái tim nàng nảy lên một nhịp, chỉ là, trái tim này đã nảy lên vì điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Thả Thỉ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Vi nguyệt tịch yên

Ngày sáu tháng sáu năm thứ mười bảy, bách tính Phong Đô chuẩn bị rượu và thức ăn đồ xô ra khỏi thành một trăm dặm để nghênh đón Phong Vương và Phong Vân Kỳ trở về. Đây là hoạt động trọng thể tự phát trong dân chúng và chỉ mới xuất hiện vào năm đầu tiên của Đông Triều, năm Phong Vương Phong Độc Ảnh xuất chinh trở về nước.

Ngày mười tháng sáu, Phong Vương Cung.

Mặt trời sáng chói treo trên đỉnh đầu, thời tiết vô cùng nóng bức. Nhưng lúc này ở Thanh La Cung lại vô cùng mát mẻ, các gian phòng đều được sắp xếp những khối băng đã dự trữ từ mùa đông, mỗi khối băng tỏa ra hơi lạnh man mát thấm vào ruột gan con người. Trong cung truyền đến tiếng sáo trúc du dương mát lạnh như băng tuyết, nhẹ nhàng tản ra toàn bộ cung điện.

“Đề ta đi!”.

“Ta đi!”.

“Đừng mà! Ta muốn đi!”.

“Không được, lần này phải đề ta đi!”.

Một đám cung nữ trò chuyện lúi lo như chim sơn ca trước Văn Âm Các của Thanh La Cung, đẩy qua kéo lại như muốn tranh giành thứ gì đó.

“Các người ồn ào gì thế?”. Bỗng có một tiếng quát vang lên làm toàn bộ âm thanh ngừng lại. Đám cung nữ vừa nẩy cái vãi bây giờ đều cúi đầu im thin thít, không dám thở mạnh.

Nữ quan Lục Vận của Thanh La Cung nhanh chóng vòng qua bồn hoa, đi đến trước mặt mọi người. Ánh mắt sắc bén đảo qua các cung nữ, mở miệng uy nghiêm hỏi: “Các người tụ tập ở đây làm gì?”.

Đám cung nữ len lén nhìn nhau, sau đó vẫn cúi đầu rũ mắt không dám trả lời.

“Thieu Nhan, người nói đi!”. Ánh mắt Lục Vận rơi vào một cung nữ khoảng hai mươi tám tuổi, diện mạo rất trẻ trung thanh tú.

Thieu Nhan bị gọi tên không khỏi thấp thỏm tiến lên, lặng lẽ liếc nhìn Lục Vận. Khi cô thấy ánh mắt nghiêm khắc của cô, dù đang là giữa tháng sáu cũng có cảm giác ớn lạnh.

“Ta đang hỏi người đấy, Thieu Nhan.”. Thanh âm của Lục Vận như đang tỏa ra bằng giọng mũi.

“Dạ... Dạ... Lục Vận đại nhân.”. Thieu Nhan cúi đầu sợ hãi đáp: “Vừa... Vừa này Ngũ Mị tỷ từ Thiên Vân Cung đến đây truyền lệnh vương, bảo mời công tử Lan Tức tới Thiên Vân Cung ạ!”.

“Vậy sao?”. Lục Vận liếc mắt nhìn mọi người, dường như còn chưa hiểu rõ lại hỏi tiếp: “Thế thì liên quan gì đến các người mà các người nhao nhao lên ở đây há?”.

“Bởi vì... Khi Ngũ Mị tỷ đến thì... chúng thần đều ở đây... mà... mà tỷ ấy lại không nói rõ ai sẽ truyền lời... cho nên... cho nên...”. Thieu Nhan lúng ta lúng túng, khẽ ngẩng đầu lên nhìn thì thấy mặt cô không chút biểu tình, có điều đôi mắt lại sắc bén như kéo, cô đành nuốt câu nói tiếp theo vào bụng.

“Cho nên các người ai cũng tranh nhau đi? Rồi cái vãi âm ỉ trước Văn Âm Các?”. Lục Vận híp mắt lại.

“Đúng... Đúng ạ...!”. Thieu Nhan cúi đầu nhỏ giọng đáp.

“Các người... các người... Thật là mất hết mặt mũi của người Bạch Phong Quốc!”. Lục Vận chỉ tay vào từng người, tức đến mức hai mắt bốc lửa: “Từ lúc Lan Tức công tử vào trong cung này, các người hết thất hồn lạc phách thì lại quên trước quên sau, ngày nào cũng cãi nhau để xem ai là người hầu hạ công tử! Kiếp trước các người chưa từng thấy nam nhân à? Sao vừa mới có một người soái ca tí xíu mà đã như mèo gắp chuột, điều hầu gắp gà, nước dãi chảy dài dài tới núi Thiên Bích...”.

“Phi phi...”. Nghe Lục Vận ví dụ trêu tượng như vậy, chúng cung nữ không nhịn được cười. Có điều khi họ trông thấy ánh mắt sắc bén của cô thì vội vàng cắn môi nín lại, cả người khẽ run.

“Vui lắm hả?”. Ánh mắt Lục Vận như kim châm nhìn chằm chằm vào từng người: “Còn không mau trở về làm việc, ở đó mà đùa giỡn!? Việc làm thì chưa xong, xem chút nữa ta phạt các người thế nào!”.

“Dạ, Lục Vận đại nhân!”. Chúng cung nữ đồng thanh đáp.

“Nhưng... Nhưng mà... chưa có ai thông báo cho công tử biết vương mời ngài đến Thiên Vân Cung!”. Thieu Nhan đứng bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Chỉ bằng người phái tôi đi đi!”. Đám cung nữ lập tức phụ họa.

“Ai cũng muốn đi hết phải không? Vậy thì đi hết đi!!!”. Lục Vận tươi cười, nụ cười này của cô chỉ là bên ngoài thôi.

“Dạ thôi ạ... không cần nữa!”. Đám cung nữ trông thấy bà già dữ như cọp tươi cười bất thường, vội vàng kêu lên.

“Còn không mau cắt hết cho ta! Có muốn ta lột da các người không?”.

“Vâng ạ...!”. Nhất thời những cung nữ kia chạy tán loạn.

“Ồi trời!”. Sau khi đám cung nữ đi khỏi, Lục Vận mới thở dài, xoay người nhìn về phía Văn Âm Các vẫn luôn đóng chặt cửa. Chỉ có tiếng sáo trúc vẫn bay bổng vang lên, không bị ảnh hưởng bởi những tạp âm bên ngoài.

Cô bước lên bậc thềm, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa Văn Âm Các, một thân ảnh đen như ngọc đứng sừng sững trước cửa sổ, tay cầm sáo trúc đặt lên môi, đôi mắt khép hờ, tiếng sáo trong trẻo như mây bay nước chảy truyền ra khắp bốn phía.

“Lan Tức công tử?”. Lục Vận khẽ cúi người gọi hân.

Tiếng sáo ngừng lại, hân mở mắt ra, Lục Vận cảm thấy như có một viên minh châu từ trên trời rơi xuống, bên trong tràn ngập ánh sáng rạng ngời. Trong nháy mắt, ánh sáng đó cũng thu lại, viên minh châu như đã ẩn mình vào một góc tối tăm của Văn Âm Các.

“Lục Vận đại nhân, xin hỏi có chuyện gì?”. Lan Tức khẽ mỉm cười, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua cô.

“Vương mời công tử đến Thiên Vân Cung ă!”. Lục Vận cung kính đáp, cúi đầu tránh né ánh mắt đen thẳm không tỳ vết của hân. Đôi con ngươi của người này phẳng phất như chứa những vì sao, mâu quang chiếu thẳng đến chỗ sâu nhất trong trái tim con người.

“Ừ!”. Lan Tức khẽ gật đầu, mỉm cười nhàn nhạt: “Đa tạ Lục Vận đại nhân.”.

“Không dám!”. Lục Vận vẫn cúi đầu, không một lần liếc mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú đã khiến bao cung nữ trong Phong Vương Cung mê đắm.

Trước Thiên Vân Cung, Lan Tức cảm ơn cung nhân đã dẫn đến, sau đó bước vào Đình Vân Điện. Đại điện này vốn ít người vào, cả điện đều thấp phàn yên tĩnh, chỉ có vài cung nhân lẳng lặng cúi đầu. Hân ngược mắt lên quan sát, đại điện này tuy to nhưng rất có khí chất, không trang hoàng xa hoa mà vẫn bật lên phong cách tao nhã cao quý, rất giống với chủ nhân của nó.

Có tiếng bước chân nhẹ từ bên trái điện truyền đến, càng lúc càng đến gần. Tiếng bước chân này uyển chuyển như đang đạp lên những làn mây, nhỏ đến mức người bình thường không thể nghe thấy được.

“Chẳng biết Phong Vương tìm Lan Tức có chuyện gì?”. Lan Tức tao nhã lễ độ hỏi, mâu quang khẽ đảo qua bóng người trước mặt, nhìn thấy nàng thì khóe môi không khỏi cong lên.

Hôm nay Tích Vân diện một bộ xiêm y màu lam như nước, mềm mại mượt mà, thắt lưng quấn một dải lụa cùng màu với bộ quần áo yêu kiều. Làn váy dài của nàng che khuất mất cả chân, chân mang giày thêu màu lam nhạt, trên mặt giày có hình một đám mây bay bằng tơ mềm. Mái tóc đen thẳng được buộc bằng một dải lụa trắng, khuôn mặt tự nhiên không hề điểm trang, chỉ có mảnh ngọc hình trăng khuyết vẫn đeo trên trán. Tích Vân lúc này phiêu dật như liễu, thanh lịch như sen, ôn nhu như nước.

“Ta dẫn người tới một nơi.”. Tích Vân nói xong tức khắc xoay người bước vào trong điện.

Hai người đi qua một hành lang dài uốn khúc, vòng qua ba hoa viên, vượt qua bốn chiếc cầu, lại đi qua năm hòn non bộ, vô số đình đài thủy tạ, cuối cùng mới dừng trước một cung điện. Nơi này không to lớn, lại nằm sâu trong Thiên Vân Cung, giống như chỉ thích làm một cái bóng của làn mây, bất luận cuộc đời có trải qua bao thăng trầm, bao biến động, nó vẫn mãi mãi theo sau làn mây này.

“Vi nguyệt tịch yên?”. Lan Tức nhìn bằng hiệu trước cung thì thầm hỏi, lại nghiêng đầu nhìn Tích Vân: “Sầu ảnh tả vi nguyệt, sơ chi hoành tịch yên”? [1]

[1] Sầu ảnh tả vi nguyệt, sơ chi hoành tịch yên: Chạng vạng đầu xuân, ánh trăng cong cong rắc những tia sáng lên chiếc bóng nhàn nhạt của cành mai, khói bếp mờ hồ lượn lờ trong rừng (Lục Du, đời Tống). Hai câu thơ này là hay câu kinh điển trích trong “Uống rượu hoa mai làm một khúc ca ngắn”.

“Đúng vậy!”. Ánh mắt Tích Vân có chút mơ hồ nhìn những chữ trên tấm bảng, phẳng phất như đang nhìn một người bạn chí cốt đã lâu không gặp. Nàng muốn tỉnh táo quan sát rõ bề mặt, muốn nhìn rõ thời gian đã làm nó thay đổi như thế nào. Tuy chỉ là bốn chữ viết đã bạc màu nhưng bút pháp vẫn hết sức xinh đẹp nho nhã, từng chữ như liễu rủ đưa đưa: “Tòa cung điện này dựa theo bức tranh của một hài tử mười tuổi đã vẽ, sau đó xây dựng nên. Hài tử ấy tên là Phong Tả Nguyệt.”

“Phong Tả Nguyệt?”. Ánh mắt Lan Tức rơi vào bốn chữ trên tấm bảng: “‘Nguyệt Tú công tử’ Phong Tả Nguyệt?”

“Ngoại trừ huynh ấy ra, trên đời này còn ai có thể được xưng là ‘Nguyệt Tú’ [2]?”. Tích Vân bước lên bậc thềm màu đỏ, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa cung đi vào bên trong, Lan Tức cũng theo sau lưng nàng. Hân vừa đi qua cửa thì lập tức sững sờ, một người hiểu biết sâu rộng như hân mà cũng không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

[2] Nguyệt tú: Thanh tú như trăng

Phía sau cánh cửa không phải là một cung điện to lớn mà chỉ là một khoảng sân ngoài trời. Trong sân thì trồng nhiều loài hoa vườn mình rực rỡ, có các hiên lầu kỳ lạ hiếm thấy trên thế gian, thật khiến con người ta cảm thấy thanh thản cả tâm hồn.

Hân ngẩng nhìn xung quanh, đập vào mắt đầu tiên là chiếc rèm tơ lụa màu xanh từ trên không trung rủ xuống. Gió ngoài cửa tràn vào khiến chiếc rèm tung bay, tựa như đang phe phẩy chiếc màn che mặt của mỹ nữ, làm lộ ra dung mạo của nàng.

Phía sau tấm rèm là hai hành lang dài dựng hai bên trái phải, cong cong như mảnh trăng non. Hai hành lang kéo dài đến giao điểm cuối cùng thì hợp lại thành vầng trăng tròn. Mà hai bên trái phải của hai hành lang lại có những tiểu lầu đẹp đẽ tinh xảo, tựa như những cung điện bằng ngọc trong các bức tranh vẽ thiên cung. Có cái mang hình dáng của một đóa sen, có cái mang hình dáng của một chiếc thuyền, lại có cái giống như ngọn núi xanh mướt, có

cái tựa như làn mây bay, còn có cái lại trông như viên trân châu... Mỗi một tòa lầu đều treo một băng hiệu, ví dụ như “Hoa khiết miên hương”, “Tiểu chu giang thê”, “Thanh sơn nhược ngã”, “Vân độ thiên dã”, “Tâm châu nhược hứa” [3]... Những nét chữ trên tấm băng nào cũng hết sức xinh đẹp nhỏ nhắn, bởi vì do cùng một người viết ra.

[3] Hoa khiết miên hương, Tiểu chu giang thê, Thanh sơn nhược ngã, Vân độ thiên dã, Tâm châu nhược hứa: Hoa thuần hương say, thuyền nhỏ trôi sông, núi xanh như ta, mây bay tự do, tâm châu vẫn hứa.

Xung quanh hành lang trồng rất nhiều cây cối cao khoảng một trượng, xanh mượt như ngọc. Lại có một thảm cỏ xanh rì bên dưới, phía trên cỏ là muôn vàn đóa hoa xanh đỏ tím vàng, hương hoa lan tỏa, từng đàn bướm bay lượn tung tăng. Những đóa hoa tuy được người trồng nhưng lại giống như đã sinh trưởng trong thiên nhiên, khiến người ta lầm tưởng mình đang lạc vào một u cốc tách biệt với thế giới.

Những đóa hoa này bao bọc xung quanh vài khối đá cẩm thạch có nhiều hình dạng khác nhau. Các khối đá trắng nõn như ngọc được lát thành một vòng tròn tựa như ánh trăng rằm trên trời cao, lại tựa như một bàn cờ chốn nhân gian.

“Huynh ấy bảo huynh ấy lớn hơn ta, cho nên huynh ấy ở bên trái, ta ở bên phải”.

Lan Tức còn đang ngạc nhiên tán thưởng đình viện thì chợt nghe thấy có tiếng Tích Vân thù thi bên tai. Hắn quay đầu nhìn nàng, thấy trên mặt nàng hiện ra một nụ cười nhẹ, trông nàng đang rất vui vẻ.

“Nơi này là...?”.

“Hò ly đen, lúc còn bé ngươi ở đâu?”. Tích Vân quay đầu liếc nhìn hắn, cũng không đợi hắn trả lời mà nói tiếp: “Đây chính là nơi ta và ca ca đã ở lúc còn bé.”

Về mặt nàng lúc này thật thùy mị, ánh mắt dịu dàng mang theo sự vui mừng ôn nhu, lại có chút xúc động khi nhìn thấy cỏ cây, lầu son, hoa bướm nơi đây... Lan Tức chưa từng thấy Tích Vân có vẻ mặt như vậy! Cho dù là lúc nàng mới gặp Ngọc Vô Duyên lần đầu đi chăng nữa, thì sự vui vẻ và dịu dàng này nàng chỉ dành riêng cho Phong Tà Nguyệt, một vị vương tử thanh tú như trăng của Bạch Phong Quốc.

“Dừng lại!”. Hắn lại nghe thấy giọng nói dịu dàng của nàng, thấy mũi chân nàng khẽ điểm, người đã như lông vũ bay xuống mấy khối đá cẩm thạch xếp thành hình trăng tròn.

Tích Vân nhắm mắt đứng yên trong giây lát, tựa như đang hồi tưởng lại chuyện gì, sau đó nàng nhẹ nhàng chuyển động, đầu ngón chân chạm vào mặt đất, cả người xoay tròn. Nàng giơ cánh tay thon dài lên, óng tay áo nhanh chóng bay múa, thân hình vừa trông như đang khiêu vũ, vừa trông như một quân cờ trên bàn cờ. Nàng xoay người nhanh hơn, chiếc váy lam tung bay phấp phới, tựa một đóa hoa mềm mại uyển chuyển giữa mặt hồ. Mũi chân nàng chạm từng hồi, từng bước chạm đều vô cùng chính xác, tiếng chân ngân vang giòn tan. Nụ cười trên khuôn mặt nàng không bao giờ tắt, thần tình hết sức thoải mái, giống như chỉ đang lặp lại những trò chơi thuở ấu thơ.

Trải qua rất lâu, đóa hoa kia cuối cùng cũng dừng bước, lặng lẽ đứng chờ.

“Rầm...rầm...”. Một tiếng nứt vang lên, mặt đất khẽ chấn động. Những khối đá cẩm thạch như có ý thức tự di chuyển theo quy luật nào đó, bàn cờ hoàn chỉnh bỗng bị cắt ra thành nhiều phần. Tích Vân đã sớm dự tính trước mọi chuyện, nàng vẫn đứng yên trên một khối đá, mặc nó xoay vòng.

Rốt cuộc, những khối đá này cũng ngừng di chuyển, trên mặt đất lộ ra một cửa động cao chừng hai thước. Tích Vân lúc này đứng ngay trước cửa động, phía dưới thấp thoáng có những bậc thang dẫn xuống lòng đất.

“Ngươi có muốn đi cùng ta không?”. Tích Vân quay đầu lại liếc nhìn Lan Tức.

“Nơi này thông tới thiên đàng hay xuống hoàng tuyền?”. Lan Tức thần nhiên hỏi, nhanh chóng bước đến đứng cạnh Tích Vân.

“Thông xuống hoàng tuyền.” Tích Vân cũng nhàn nhạt cười, nụ cười mang một chút ý châm chọc: “Lan Tức công tử, ngài có dám đi không?”

“Có Phong Vương bên cạnh, dù là hoàng tuyền thì cũng hóa thiên đàng.”. Lan Tức mỉm cười, sau đó bước lên trước nàng.

Nhìn bóng lưng không chút nghi ngờ đang đi đằng trước, thần sắc nàng chợt trở nên phức tạp, khẽ thở dài rồi cũng bước theo hắn.

Trong này có rất nhiều bậc thang, Tích Vân và Lan Tức bước từng bước xuống phía dưới. Không khí chính giữa động rất âm u trống trải, chỉ có chút ánh sáng mờ mờ cùng tiếng bước chân của hai người. Đúng là có cảm giác đang đi xuống hoàng tuyền! Bất chợt, hai người quay đầu nhìn đối phương, khi ánh mắt họ gặp nhau, cả hai cùng lúc mỉm cười.

Đi khoảng nửa tiếng nữa thì họ cũng xuống được bên dưới. Trước mặt họ là một con đường dài thật dài, hai bên có hai vách đá, cứ cách ba trượng lại được khảm một viên dạ minh châu to bằng ngón tay cái, châu quang lấp lánh rọi sáng xung quanh.

Hai người đi thêm khắc nữa thì đến cuối con đường, một cánh cửa đá hiện ra trước mắt, phía trên có khắc ba chữ “Hang gạch vụn”.

“Biết bên trong này là gì không?”. Tích Vân chợt mỉm cười hỏi hắn.

“Vàng bạc trên đời như gạch vụn.”. Lan Tức tức thần nhiên đáp, ánh mắt hắn rơi vào ba chữ kia: “Người ta bảo Phong gia trước giờ vẫn luôn rất thanh cao, coi vinh hoa như cỏ rác!”.

“Ha ha...” Tịch Vân nhẹ nhàng cười, quay đầu nhìn Lan Túc: “Ngươi cảm thấy họ nói sai hả?”

“Tôn kính còn không kịp, sao dám bắt kính!”, Lan Túc tỏ vẻ vô cùng chân thành nhìn nàng, có điều lời này của hắn thì có ý ngược lại.

Tịch Vân cũng không đếm xỉa tới mấy câu châm chọc của Lan Túc, nhẹ nhàng nhảy lên, vươn tay ra, chường vào ba chữ “Hang gạch vụn”, sau đó yêu kiều đáp xuống đất.

“Rầm rầm...”. Tiếng cửa đá nặng nề vang vọng.

“Mời công tử thưởng thức ‘cổ rác’ của Bạch Phong Quốc!”. Tịch Vân khoát tay nhường Lan Túc đi trước.

“Tức cung kính không bằng tuân mệnh.”. Lan Túc cũng chẳng lễ nghĩa nhún nhường, lập tức bước thẳng vào bên trong. Phút chốc, quang mang lóng lánh tràn ngập cả hang động, xuyên qua con ngươi của hắn, khiến hắn cơ hồ không thể mở mắt nổi.

Trong hang động to lớn này chứa vô số rừng vàng núi bạc, ngọc châu hàng đống như biển, san hô mã não chất chồng, tầng tầng lớp lớp bảo thạch phi thúy, còn có vô số cổ vật, châu báu trân quý. Đến cả Lan Túc vốn xuất thân từ vương tộc, nắm trong tay núi vàng núi bạc mà cũng không khỏi ngạc nhiên.

“Ngươi nói mấy thứ này so với quốc khố của nước Hoa thì thế nào?”. Tịch Vân nhìn về mặt của hắn bỗng cười hỏi.

“Aizz... Hoa Quốc đại phú... Ta nắm hết tài sản của hai nhà Kỳ, Thương trong tay, vốn mạng tiếng là có được nửa nước Hoa, thế nhưng những thứ này... so với Hoa Quốc... phải hơn gấp mười lần!”. Lan Túc thở dài, quay đầu nhìn Tịch Vân nói: “Tại sao phải cất giấu của cải ở đây? Từ xưa đến nay, Bạch Phong Quốc chưa hề có ý muốn tranh thiên hạ, tại sao lại phải cất giấu nhiều tài sản đến thế?”

“Tranh thiên hạ?”. Tịch Vân lạnh lùng cười, ánh mắt nàng như gai nhọn nhìn về phía đống châu báu: “Có vẻ như trong lòng ngươi, của cải chỉ liên quan đến tranh thiên hạ.”

“Bởi vì đó là lý tưởng của ta! Bao nhiêu năm nay, ta nỗ lực hết thảy cũng chỉ vì nó.”. Lan Túc không để ý đến sự mỉa mai của nàng, vẫn đậm phong khinh đáp.

“Chỉ vì nó?”. Tịch Vân cười nhàn nhạt, vừa hài lòng vừa không hài lòng với lý do của hắn: “Thật hiếm thấy ngươi thẳng thắn như vậy!”

“Ta chưa từng nói ta không muốn nó, chẳng phải sao?”. Lan Túc thản nhiên liếc nhìn nàng, đôi mắt ánh lên sự sâu thẳm nhưng đầy bình tĩnh.

Tịch Vân mỉm cười, thần tình không biểu lộ rõ sự buồn vui, chỉ quan sát đống châu báu rồi nói: “Sở dĩ Phong Vương thất cất giấu nhiều tài sản như vậy là vì vương phu của thủy tổ có để lại một di thư...”

Lan Túc bỗng nhíu đôi mày dài, ánh mắt rơi vào người Tịch Vân, lặng lẽ đợi nàng nói hết.

“Giết Thủy Đế, báo huyết thù!”. Tịch Vân nhàn nhạt phun ra một câu.

“Cái gì?”. Lan Túc không khỏi kinh ngạc. Theo hắn biết, các triều đại của Phong gia từ xưa đến nay đều không tranh với đời, có thể nói là tận trung với hoàng thất Đông Triều nhất. Thế mà họ dám để lại một câu di huấn đáng sợ như vậy!

“Tại sao?”.

“Không biết.”. Tịch Vân thẳng thắn trả lời.

“Đó là lý do các người thu thập nhiều tài sản mà chưa bao giờ hành động?”. Lan Túc rất thông minh, chỉ cần nghe đại khái đã nghĩ ra nguyên nhân.

“Ừ!”. Tịch Vân gật đầu, cúi người nhặt một viên minh châu to như nắm tay trẻ em, bỏ vào lòng bàn tay ngắm nghía: “Nhật ký các triều đại Phong Vương có ghi, sau khi Phượng Vương từ trần thì vào năm tiếp theo, vương phu của bà cũng mất. Bức di thư này ông vò chặt trong lòng bàn tay, ta nghĩ ông cũng rất do dự rằng chẳng biết có nên truyền lại cho hậu bối hay không, có điều chưa kịp quyết định thì đã qua đời. Sau khi ông mất, một người hầu thân cận đã phát hiện ra bức di thư của ông nên vội vàng trình lên cho Phong Vương đời kế tiếp. Vị Phong Vương này lên ngôi khi mới mười tuổi, vẫn còn là một hài nhi, thấy bức di thư của ông có ý phản nghịch thì sợ hãi cất giấu, không nói với ai, kể cả bốn vị đại thần trụ cột quốc gia năm ấy”.

“Tất nhiên Phong Vương đệ nhị sẽ không dám có ý niệm giết Thủy Đế. Hơn nữa ba năm sau khi Phượng Vương qua đời thì Thủy Đế cũng băng hà. Chỉ đến khi ngài ấy trưởng thành thì mới nghĩ ngờ bức di thư có vấn đề, nghi ngờ cái chết của Phượng Vương năm xưa...”. Tịch Vân liếc nhìn Lan Túc, nàng hơi ngừng một chút rồi nói tiếp: “Ngươi có biết Phượng Vương mất năm bao nhiêu tuổi không?”

“Hình như là khoảng hơn ba mươi tuổi.”. Lan Túc thoáng nghiêng đầu suy nghĩ: “Ta có lần đã xem qua nhật ký của quốc tổ, khi Phượng Vương qua đời thì ngài rất đau lòng, từng viết trong nhật ký ‘Phượng đi tâm ta như rút ra, ta lớn tuổi hơn nàng, có sao lại sống lâu hơn nàng...’. Ngày mà quốc tổ của nước ta ghi câu ấy, ngài còn chưa đến bốn mươi tuổi. Nếu ngài lớn tuổi hơn Phượng Vương, vậy Phượng Vương nhất định cũng chỉ hơn ba mươi tuổi”.

“Chính xác là ba mươi sáu tuổi.”. Tịch Vân nhẹ nhàng ném viên minh châu trong tay, lẳng lặng nhìn nó rơi xuống lòng bàn tay mình: “Đối với những người có võ nghệ mà nói, không chết bởi đao kiếm nơi sa trường mà lại chết vào cái tuổi ba mươi khi vẫn còn khỏe mạnh, ngươi bảo có kỳ quái không?”

“Lẽ nào các người nghi ngờ cái chết của Phụng Vương có liên quan đến Thủy Đế?”. Lan Tức khẽ nhủ mảy.

“Sử sách ghi rằng: ‘Phụng Vương sa thân vào chiến trường hơn mười năm, dù tạo nên vô số công huân cái thế nhưng bà vốn là thân nhi nữ, bẩm sinh khiếm khuyết, lại lao lực hao mòn, thương bệnh tổn hại. Hơn nữa, bà điều hành đất nước mười năm, quốc sự vất vả cực nhọc, dẫn đến tâm lực tiêu tụy, qua đời khi còn rất trẻ’.”. Tích Vân nhẹ nhàng cầm viên minh châu, khép đôi tay, tức khắc nó hóa thành bột vụn: “Thực chất Phụng Vương chết ở Đế Đô, chết vào lúc đang yết triều!”

“Cho nên các triều đại Phong Vương mặc dù không dám công khai oán hận Thủy Đế, phản đối Đông Triều nhưng tận đáy lòng vẫn rất căm thù, đành tích trữ của cải để một ngày nào đó chân chính bước đến Kim Điện giết hoàng đế, báo thù cho Phụng Vương?” Lan Tức suy đoán.

“Cũng không đúng!”. Tích Vân cười cười: “Nếu Phong gia chúng ta muốn chống đối Đông Triều thì đã nhân loạn Ninh Vương năm đó tạo phản rồi. Cho nên rõ ràng là chúng ta không hề có ý tạo phản. Chỉ là luôn hoài nghi về cái chết của quốc tổ, vì vậy mới căm hận Thủy Đế thôi! Mỗi lần quốc khố dư thừa, các vị quốc chủ nước ta đều chuyển vào đây cất giấu, không để vào quốc khố để khoe khoang sự giàu có với thiên hạ hay dùng nó để xây thành trì, tăng vũ lực như các nước khác... Ba trăm năm nay, một Phong Vương tộc không thích đánh trận, không chí tiến thủ đã tích góp được bấy nhiêu đó, là những thứ người vừa thấy trước mắt!”

“Cất giấu là để chờ một ngày nào đó dùng?”. Lan Tức nhìn nàng nói: “Kỳ thực các người oán hận Thủy Đế nhiều hơn các người tưởng!”

“Ha ha...”. Tích Vân nghe vậy cười to, thổi vào lòng bàn tay, bột ngọc trai trong tay nhẹ nhàng bay xuống: “Mặc kệ oán hận nhiều hay ít, Phong Tích Vân ta hôm nay quyết tâm phải lật đổ Đông Triều!...”.

Ánh mắt nàng đảo qua bột ngọc trên đất, trong tích tắc lóe ra tia lửa: “Cũng mặc kệ ước nguyện ban đầu của Phụng Vương ra sao, mặc kệ lịch sử chính xác thế nào, ta sẽ khiến Đông Triều đang lung lũng thừng trăm ngàn chỗ kết thúc! Để nó giống như viên minh châu này, tan thành cát bụi!”

Lan Tức nhìn nữ tử trước mắt, nàng vốn chỉ ăn vận ôn nhu dịu dàng nhưng vẫn toát lên khí khái hào hùng không thể nào che giấu được. Kỳ thật hẳn thấy nàng rất thích hợp với bộ giáp bạc của vị Phụng Vương vô song kia, nàng mặc vào còn tựa như Bạch Phụng thời loạn chiến! Nhưng mà.... Thử nàng muốn mặc nhất có lẽ là...

Lan Tức thoáng trầm mặc. Còn Tích Vân thì lướt nhìn qua đồng vàng bạc châu báu, quan sát một bức tranh đang treo trên tường đá ở phía đông. Nàng muốn đến đó nhưng rồi lại do dự một lúc lâu, rốt cuộc cũng bước đến nơi treo bức tranh đó. Trên bức tranh có vẽ hình mặt trăng và mặt trời, khi mặt trăng lặn, mặt trời mọc, thiên địa chia ra hai mảng sáng tối, bên dưới còn có hai bóng người nhàn nhạt đang đứng. Dưới ánh mặt trời lờ mờ vào hừng đông, hai chiếc bóng trở nên mơ hồ không thấy rõ dung mạo. Cảnh tượng trong bức tranh vừa mù mờ, lại vừa chất chứa một thứ tình cảm uất ức.

Ngón tay Tích Vân vuốt ve hai bóng người trong tranh, nàng khẽ thở dài, kéo bức tranh lên, phía sau lộ ra một cửa đá.

Lan Tức đi tới thì thấy hai bên cửa đá có khắc dòng chữ “Sáu ánh tả vi nguyệt, sơ chi hoành tịch yên”. Mà Tích Vân lúc này lại ngơ ngẩn nhìn dòng chữ này rất lâu, mãi một lúc sau nàng mới nhẹ nhàng nói: “Huynh ấy bao giờ cũng bảo huynh ấy là Tả Nguyệt, ta là Tịch Yên, vì vậy huynh ấy luôn gọi ta là Tịch Nhi, không chịu gọi là Tích Vân. Cuối cùng thì phụ hoàng cũng gọi ta là Tịch Nhi giống huynh ấy.”

Nàng vươn hai tay ra, đầu ngón tay cùng lúc chạm vào hai chữ “Nguyệt” và “Tịch”, cửa đá khe khẽ di động, hiện lên một gian thạch thất.

Cả hai đi vào trong gian thạch thất, bốn góc có đính bốn viên dạ minh châu rất to, chiếu sáng khắp nơi. Gian phòng này không cất giấu vàng bạc như hang động bên ngoài, chỉ có những bức tranh treo đầy trên bốn vách tường, một bên là tranh vẽ một cô bé, một bên là tranh vẽ một cậu trai. Những bức họa cơ hồ như đang kể lại quá trình lớn lên cùng nhau của hai người.

“Ở đây tổng cộng có hai mươi tư bức tranh, ta mười hai bức, Tả Nguyệt ca ca mười hai bức, bắt đầu vào lúc ta bốn tuổi, Tả Nguyệt ca ca sáu tuổi”. Thanh âm Tích Vân nằm tựa tựa như to, mang theo một sự thương cảm nhàn nhạt vang lên: “Mỗi năm đến ngày sinh nhật, chúng ta đều tặng cho người kia một món quà tự tay mình làm, cũng vẽ cho đối phương một bức tranh, hẹn nhau cho đến năm tám mươi tuổi, thế mà...”

Lan Tức dời bước, mâu quang đảo qua người trên mỗi bức họa.

Có một tiểu cô nương bốn tuổi đang cầm một chiếc thuyền nhỏ bằng gỗ, cau mày trừng mắt như muốn bảo “Nếu huynh không nhanh chóng vẽ xong, muội sẽ ăn hết chiếc thuyền gỗ này!”. Phía trên bàn dưới chân bức tranh còn có một chiếc thuyền nhỏ bằng gỗ hình dáng rất xấu xí thô sơ, dường như được một người thợ mộc vụng về làm, chỉ là trong bức tranh kia, chiếc thuyền lại trở nên đẹp đẽ tinh xảo, trông hết sức sinh động.

Bức tranh khác lại vẽ một bé trai sáu tuổi mi thanh mục tú [4], cầm một chiếc nơ bướm bằng lụa trong tay, vẻ mặt ngượng ngùng, cặp mắt thanh thuần như muốn nói “Sao muội lại tặng cho con trai nơ bướm màu hồng?”. Mà dưới bức tranh cũng có một chiếc nơ bướm hồng hồng đã phai màu, méo mó, chứng tỏ người thất cũng chẳng thành thạo khéo léo gì. Còn kỹ thuật vẽ tranh của người này dù không mất đi sự hấp dẫn say mê nhưng nét bút thì rất cầu thả, lại còn sơ ý để mực nhỏ xuống bức tranh, may mà chỉ rơi bên cạnh, không rơi vào chính giữa khuôn mặt cậu bé!

[4] Mi thanh mục tú: chỉ lông mày thanh mảnh, rõ nét, đôi mắt sáng và đẹp.

Tiểu cô nương năm tuổi tựa hồ đã cao hơn một chút, mặc bộ y phục màu xanh, tóc búi hai bên, thoạt nhìn thì trông thật sạch sẽ chỉnh tề, chỉ có ống tay áo là bị xé rách một mảnh. Cô bé cầm một thanh kiếm bằng gỗ, giương oai điệu võ, giống như đang tuyên bố “Sau này lớn lên, chắc chắn muội sẽ là người vô địch thiên hạ!”

Cậu bé bảy tuổi cũng đã lớn, dung mạo anh tuấn, mái tóc đen dài rối tung trên vai, thật là một hài tử xinh đẹp. Cậu cầm một cành hoa thược dược màu tím, thần tình thập phần bất đắc dĩ, hình như muốn nói với cô bé “Có thể đổi quà tặng được không?”. Tất nhiên là không được chấp thuận, người vẽ tranh

còn đặc biệt về đóa hoa thược dược kia rất tươi đẹp.

...

Xem qua nhiều bức tranh, hai đứa bé không ngừng trưởng thành, mặt mày càng ngày càng thanh tú, trang phục tao nhã nhưng thần tình và khí chất thì lại khác nhau.

Cô bé rất thích cười, lông mày luôn giãn ra, khoe mắt cũng tràn đầy sự vui vẻ thích thú, tựa hồ thế gian này có nhiều chuyện, nhiều thứ để chơi đùa, khiến cho cô bé cảm thấy rất vui vẻ. Nét mặt cô bé lúc nào cũng tùy ý vô ky, dường như chỉ cần sơ ý một chút thôi, cô sẽ chạy thật xa, bay thật cao, không để ai có thể bắt được.

Cậu bé lại hết sức nhã nhặn, đứng hay ngồi đều rất nề nếp thanh lịch, dáng người hơi gầy gò, mái tóc đen dài xõa xuống ít khi buộc đằng sau, cũng không thêm đôi mũ quan. Khuôn mặt cậu vô cùng nho nhã tuấn tú, lại lộ ra trạng thái bệnh tật. Cậu mặc trường bào rộng thùng thình, rộng đến nỗi làm người ta lo sợ rằng thân hình của cậu sẽ bị chiếc áo này bao phủ mất.

Tuổi tác càng lớn dần, tài vẽ tranh của hai người cũng thuần thục hơn, hình thành hai phong cách vẽ tranh khác biệt.

Những bức tranh vẽ cô bé có nét bút hết sức tỉ mỉ tinh tế, xinh đẹp nho nhã. Mỗi sợi tóc đến nếp nhăn khoe miệng khi cười, những món trang sức và nếp gấp quần áo đều được thể hiện rõ ràng trong bức tranh. Người vẽ tựa hồ vô cùng chăm chú, mỗi nét vẽ đều hết sức cẩn thận, tựa như đang vẽ một thứ bảo vật quý giá nhất trong lòng mình, không cho phép bức tranh có một chút tỳ vết.

Mà bức tranh vẽ cậu bé lại trông rất tùy tiện, giống như chỉ cầm đại cây bút lên quẹt quẹt vài đường, không hề quan sát tỉ mỉ cậu trông như thế nào. Có điều mặc dù chỉ là những nét bút đơn giản nhưng đã phác họa đầy đủ phong tư khí chất của cậu bé. Dễ thấy người vẽ đã rất thấu hiểu cậu, cho nên trong lòng đã hình thành một khuôn mẫu rồi.

Ánh mắt Lan Tức dừng ở bức tranh một thiếu nữ mười lăm tuổi. Đây là bức họa sau cùng vẽ cô bé ấy, dáng vẻ và diện mạo đều tương tự Tích Vân bây giờ, hơn nữa lại còn mặc trang phục hoàn toàn giống bộ xiêm y nàng đang mặc hiện tại. Thiếu nữ xinh đẹp đứng trước lan can bạch ngọc, đằng sau là một khoảnh sân trồng đầy hoa thược dược tím. Nàng cười khanh khách, vẻ mặt yêu kiều, người và hoa hòa lẫn vào nhau, làm tôn lên nhau, nhưng mà... trong ánh mắt nàng cất giấu một tia âm thầm đau thương, vô tình để người vẽ nhìn thấy.

Còn cậu bé – hẳn phải gọi là chàng trai, dáng người cao thẳng tựa ngọc, mày dài mắt sáng, anh tuấn khôi ngô, phong tư như liễu, thật đúng là một mỹ nam xứng với danh xưng “Nguyệt tử”. Có điều giữa trán chàng lại hiện lên một sự mệt mỏi rã rời, bệnh nặng chưa khỏi, thân thể gầy yếu, tinh thần suy nhược. Chàng mặc trường bào màu xanh lơ, đeo thắt lưng Cửu Không Linh Lung hồng ngọc, cũng đứng trước lan can bạch ngọc, phía sau cũng là một khoảnh sân đầy hoa. Nhưng khi người và hoa hòa lẫn vào nhau, chỉ thấy hoa thêm kiều diễm đầy đặn, còn người lại vô cùng gầy yếu. Thế nhưng khuôn mặt chàng vẫn lộ ra nụ cười vui vẻ, ánh mắt vẫn tỏa ra sự hài lòng.

“Đây là lần cuối cùng chúng ta vẽ tranh cho nhau, cũng là sinh nhật cuối cùng ở cùng huynh ấy. Qua ngày mai, huynh ấy đã đi rồi!”

Bên tai hần phảng phất giọng nói trầm thấp của nàng. Hần ngoài đầu nhìn, đã thấy nàng đứng bên cạnh mình từ lúc nào, chỉ lẳng lặng ngắm nam tử trong tranh, giọng nói thản nhiên mà đau thương vô hạn.

“Phong Vương tộc có thể nói là dòng tộc suy thoái nhất trong số các vương tộc ở Đông Triều, mỗi một triều đại đều chỉ có một người con nối dõi. Kể từ thời thủy tổ đến nay, cứ hề sinh được hai, ba người con, không phải chết từ lúc mới sinh thì cũng chết trẻ, cuối cùng chỉ còn một người để kế thừa vương vị. Đến đời phụ vương ta cũng sinh ra hai người là bá phụ và phụ vương, nhưng bá phụ lại mất sớm, chỉ để lại một người con trai là Tả Nguyệt ca ca. Sau đó phụ vương ta kế vị, mẫu hậu sinh ta xong mấy năm liền không sinh thêm được nữa. Phụ vương cũng lấy rất nhiều thê thiếp mà cuối cùng vẫn chỉ có một mình ta. Cho nên đến thế hệ của ta, Phong Vương tộc chỉ còn mỗi ta và Tả Nguyệt ca ca là hậu duệ vương thất”. Tích Vân nhẹ nhàng dời bước, duỗi tay khẽ vuốt ve hình ảnh cậu bé tám tuổi.

“Mà kể ra cũng vừa khéo, ta và Tả Nguyệt ca ca sinh cùng ngày cùng tháng, chỉ khác năm, huynh ấy hơn ta hai tuổi. Sau khi bá phụ qua đời, huynh ấy được phụ vương đón vào trong vương cung nuôi dưỡng... Huynh ấy không cha không mẹ, còn ta... Phụ vương quản chính sự và những việc vặt vãnh quá nhiều, mẫu hậu thì... bởi vậy hơi nhỏ ta và huynh ấy rất thân thiết. Mà Phong Vương tộc vô cùng ít con cháu nối dõi, có một người thôi đã là quý lắm rồi. Mỗi tội huynh ấy từ nhỏ thân thể đã suy nhược, phải uống thuốc quanh năm suốt tháng. Tuy huynh ấy lớn hơn ta nhưng cái gì cũng là do ta quyết định, từ việc ăn mặc cho đến việc chơi đùa, toàn là ta chăm cho huynh ấy. Ta còn cảm giác chúng ta không phải là huynh muội, mà là tỷ đệ.”

“Ca ca mặc dù ốm yếu nhưng rất giỏi hội họa, tinh âm nhạc, có thể tự sáng tác ca khúc. Mỗi bài huynh ấy viết ra đều được nhân dân trong nước truyền hát. Hơn nữa còn có tài làm văn thơ, phân nửa tri thức của ta đều là do huynh ấy truyền thụ. Huynh ấy... là người rất thông minh, rất tài hoa, chỉ tiếc là... huynh ấy quá yếu, chỉ cần sơ ý thôi thì...”. Trên mặt Tích Vân hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt toát ra một tia nghịch ngợm, tựa như nghĩ đến một chuyện gì đó rất thú vị.

“Ta còn nhớ vào mùa hè một năm không lâu sau sinh nhật của chúng ta là sinh nhật thứ bốn mươi của phụ vương, các nước đều phái sứ thần đến chúc thọ, ngay cả Đế Đô cũng phái sứ giả tới. Lần sinh nhật đó vương cung mở đại yến tiệc, cả nước cùng chúc mừng, vô cùng náo nhiệt. Mà ta thì hiếu động ham chơi, làm sao có thể chịu mặc trang phục công chúa phiền toái rườm rà rồi an phận ngồi yên một chỗ. Cho nên ta đòi Tả Nguyệt ca ca đổi y phục với ta, để huynh ấy ngồi ở chỗ ta, còn ta thì mặc quần áo của huynh ấy có tình già bộ ốm yếu. Thế là phụ vương tưởng thật đánh kêu ta về cung nghỉ ngơi trước. Chờ sau khi các cung nhân rời khỏi, ta len lén chuồn ra ngoài, chen vào giữa đám triều thần đang vui cười, nhìn bọn họ ăn uống đàm đạo, nghe bọn họ bàn luận thế sự. Đôi lúc còn cùng họ đánh giá phong độ của sứ thần các quốc gia khác, lâu lâu trêu đùa một số người ta không vừa mắt hay vụng trộm chôm ngọc bội của mấy tên trông giống tham quan. Chơi vui chết đi được!”

“Đến gần cuối tiệc có tiết mục của sứ thần các nước mang lễ vật đến chúc thọ, trong đó có tiết mục biểu diễn xiếc đi thăng bằng trên dây của Hoa Quốc

rất đặc sắc. Ta càng xem càng thích nên đi về phía trước nhìn cho rõ. Ta thấy hai người kia đứng trên dây nhảy lên thật cao, giữa không trung kết hợp thành một vòng tròn rồi lại vững vàng đáp xuống dây thừng, thế là không nhìn được là lên khen. Mà lúc đó tuy rằng náo nhiệt thật nhưng vì là quốc yến, có mặt quốc chủ ở trên nên sứ thần các nước bên dưới dù vui vẻ cỡ nào cũng không dám lớn tiếng, thành ra tiếng khen của ta vang lên lớn nhất, làm tất cả các triều thần, sứ thần và ngay cả phụ vương cũng quay lại nhìn. Đợi đến khi ông thấy rõ ta thì dĩ nhiên hiểu chuyện gì đang xảy ra, hung hăng trừng mắt cảnh cáo, lại không quên quay đầu tròn mắt nhìn ca ca đang ở chỗ ta. Có lẽ hôm đó quá mức vui vẻ nên ca ca vốn thể trạng yếu nên không chịu nổi, hoặc là ca ca đang lo sợ khiến tâm trạng mệt mỏi hồi hộp hay sao mà khi phụ vương vừa trừng huỳnh ấy, huỳnh ấy liền hôn mê bất tỉnh tại chỗ. Ha ha ...” Nói đến đây Tích Vân bỗng khẽ bật cười, trên mặt nàng hiện lên sự vui vẻ.

“Cũng vì lần đó mà không chỉ người dân trong nước hiểu lầm ‘Công chúa Tích Vân mặc dù lớn lên thanh tú bất phàm nhưng yếu đuối nhiều bệnh’, mà đến sứ thần các nước cũng về báo với quốc chủ của bọn họ như vậy. Cho nên thế nhân đều đồn rằng công chúa Tích Vân của Bạch Phong Quốc gây yếu bệnh tật. Sau đó ta biết được chuyện này tất nhiên là không phục, tự nhận mình thân thể tráng kiện, vô công bất phàm, sao có thể chấp nhận cái danh xưng ‘Con bé bệnh tật’ được. Vậy là ta liền đi khiêu chiến với đại tướng quân võ nghệ cao nhất tại Bạch Phong Quốc lúc đó, thống lĩnh cấm vệ quân Lý Tiễn. Ta nghĩ rằng nếu ta có thể đánh bại ông ấy, thế nhân sẽ không đồn ta yếu đuối nhiều bệnh nữa!”

“Mà thật ngoài ý muốn, hôm đó ta sợ ý cảm kiên chặt đứt đại đao Long Hoàn của Lý Tiễn. Chỉ là ngoài ý muốn thôi nha, ta thật sự không muốn chặt đứt đại đao của ông ấy đâu!”. Tích Vân khẽ vuốt ve bức họa năm mươi hai tuổi, trong bức tranh nàng cười rất hồn hờ, vô cùng đắc ý, bây giờ thì nụ cười này lại có chút hơi ngai ngùng: “Lần ấy mặc dù ta thắng nhưng chặt đứt đại đao của đại tướng quân cũng là bất kính. Cho nên ta không dám khoe với ai, đành phải gán cái danh xưng ‘công chúa bệnh tật’ kia vậy!”

“Cũng vào khi đó ta rất muốn đi ra ngoài nhìn, rất muốn biết những nước khác có ai có võ công cao hơn Lý Tiễn không. Vậy là ta len lén bỏ nhà đi, chỉ nói cho mỗi mình ca ca biết. Từ nhỏ chuyện gì ca ca cũng nghe ta, giúp đỡ ta... nhưng mà... số phận dường như đã ứng nghiệm trên Phong Vương tộc, ta thì khỏe mạnh, vui vẻ sống, còn ca ca... huỳnh ấy phát bệnh ngày càng nhiều, mỗi lần bị bệnh càng kéo dài hơn. Mà cuộc sống tuyệt vời trên giang hồ làm ta quyến luyến mãi không thôi, quên cả trở về, không biết ca ca đang đau bệnh cô độc. Nhiều năm như vậy, huỳnh ấy chỉ nằm suốt trên giường, xung quanh là bốn bức tường hoàng cung, vừa tịch mịch một mõi, vừa bị quan chán đời... Thế nhưng mỗi lần ta trở về, huỳnh ấy lại không nói gì hết, luôn mạnh mẽ kiên cường mỉm cười nghe ta kể những chuyện trên giang hồ, rồi lại mỉm cười tiễn ta đi... Đến khi ta nhớ đến ca ca... muốn bù đắp cho huỳnh ấy thì... đã muộn rồi!”

Tích Vân đứng trước bức tranh cuối cùng vẽ Phong Tả Nguyệt, giờ tay khẽ chạm vào lúm đồng tiền của Phong Tả Nguyệt trong tranh, thương tiếc cảm khái nói: “Từ nhỏ ca ca đã bao dung ta... Một Bạch Phong Tích tùy tính trên giang hồ là do được ca ca cưng chiều... Ca ca, huỳnh đã gửi gắm tất cả những gì của mình vào muội sao? Bởi vì muội có một thân thể khỏe mạnh, có thể bay thật cao, phải không?”

Lan Tức lắng lắng nghe nàng nói, ánh mắt đảo qua những món quà được làm bằng tay trên chiếc bàn bên dưới các bức họa. Rất nhiều thứ đều hết sức đơn giản, thô sơ, thế nhưng... hẳn biết, nếu so với núi vàng bên ngoài, nàng tuyệt đối sẽ không do dự chọn lấy những thứ này, những đồ vật vốn chẳng đáng một đồng trong con mắt người khác!

Những món quà như vậy, có vài người suốt cuộc đời cũng không hề nhận được dù chỉ một món!

Hắn nhẹ nhàng cảm chiếc thuyền gỗ nhỏ trên bàn lên, đó là món quà đầu tiên Phong Tả Nguyệt làm cho Tích Vân, trông thật vụng về đến nỗi còn không giống một chiếc thuyền. Hắn xoa xoa vết dao trên thuyền, động tác rất dịu dàng, chỉ có thanh âm là lạnh ngắt như băng: “Phong Vương tộc dù cô độc nhưng vẫn có hạnh phúc.”

Giọng nói vừa yên tĩnh vừa lạnh lùng của hắn khiến Tích Vân đang tươi cười ngắm bức tranh chợt dừng lại, chỉ thấy Lan Tức nhẹ nhàng thả chiếc thuyền gỗ trong tay xuống bàn, tựa như sợ sẽ làm hư nó. Hắn ngẩng đầu nhìn Tích Vân, ánh mắt lần đầu tiên trong vắt đến mức có thể thấy được, lại lạnh lẽo như băng trong nước, không hề có chút hơi ấm: “Tuy mỗi đời Phong gia chỉ có một người kế vị cô độc nhưng lại không dính máu tanh. Mà Phong Vương tộc của cô cũng chưa bao giờ xuất hiện những màn thủ túc tương tàn độc ác còn hơn cả cảm thụ. Bởi vì rất lâu mới có một người huỳnh đệ cho nên các người rất quý trọng lẫn nhau, bất kể sau này có đi xa thì tình cảm ấm áp này vẫn còn lưu lại mãi. Nhưng mà...”

Hắn dời bước tới gần, mâu quang lướt nhanh qua hình ảnh Phong Tả Nguyệt đang tươi cười, nụ cười ôn nhu, vui sướng, hài lòng tựa như mình đã nắm toàn bộ thiên hạ. Đầu ngón tay hắn khẽ chạm vào nụ cười kia: “Ta chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười này trong vương tộc của ta, ngay cả lúc ta còn bé!”

Dường như có một tảng đá ném vào giữa hồ làm dội lên tiếng sấm, bên tai nàng nghe thấy những âm thanh “Ầm ầm” vang vọng, tâm trạng không khỏi bị rung động. Nàng nhìn nam tử trước mắt, vẫn là một người tuấn nhã ung dung, thần thái chẳng chút thay đổi, nụ cười nhạt trên mặt hắn cũng không hề coi bỏ, thế nhưng... đầu ngón tay... đầu ngón tay của hắn dừng lại thật lâu ở một chỗ. Nàng cảm thấy có một sự chua xót bắt đầu dâng lên, ánh mắt đau nhói nhìn đầu ngón tay ấy...

“Thật hiếm khi thấy người nói những lời này với ta.”. Lan Tức nghe nàng nói thế, ánh mắt dời khỏi bức tranh dừng lại trên người nàng. Hắn kịp nhìn thấy một tia đau lòng trong đôi mắt của nàng, không khỏi ngăn ra, mâu quang vội chuyển sang chỗ khác, cực kỳ tùy ý hỏi: “Cô lại đang định làm gì với ta vậy?”

Tích Vân cười cười, khôi phục sự thản nhiên, đôi mắt đảo quanh mặt thất một vòng rồi rơi vào người Lan Tức: “Đóng gạch vụn bên ngoài cho người hết, còn nơi này... phụ vương đã qua đời, những thứ quý giá nhất của ta trên thế gian cũng chỉ có bao nhiêu đây. Cho nên... bất luận sau này người làm vương hay làm đế, cũng không được động vào nơi này”.

Lan Tức nghe vậy ánh mắt chợt lóe lên, dường như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Tích Vân vẫy vẫy tay, giống như đã biết hắn muốn nói gì: “Vốn ta không muốn cho người xem nơi này, có điều với sự thông minh của người thì trước sau gì người cũng phát hiện ra phía sau bức tranh có thạch thất bí mật. Cho nên bây giờ ta dẫn người đến, mai một đùng có vào lại. Những vật này... hãy để cho nó vĩnh viễn nằm dưới lòng đất!”.

“Cô đang lo lắng nếu ta cho gia nhân chuyển mấy thứ bên ngoài xong, bọn họ sẽ tự ý vào đây?”. Lan Tức nhủ mảy, không khó đoán ra ý của nàng.

“Ai dám tự ý vào, tất chết!”. Tích Vân thản nhiên nói, thanh âm nàng lạnh lùng như hàn băng: “Sứ giả Lan Âm mặc dù là tử sĩ [5] của Hắc Phong Quốc, nhưng tài phú mà Bạch Phong Quốc ta đã cất giữ ba trăm năm nay đương nhiên là có người bảo vệ!”.

[5] Tử sĩ: người chết trận, hồn người chết

“Hiểu rồi!”. Lan Tức khẽ gật đầu.

“Đi thôi!”.

Nàng liếc nhìn Phong Tả Nguyệt lần cuối, môi khẽ mấp máy, sau đó thở dài, tay khép cửa lại.

Hai người quay về, ra khỏi thạch thất thì đã trông thấy ánh mặt trời. Lan Tức nhìn quanh đình viện một vòng, cảm thán nói: “Cung điện này thật giống trong thần thoại!”

“Thần thoại?”. Tích Vân cười có chút tiếu nuối: “Thần thoại luôn luôn tan biến!”.

Nàng vừa nói xong thì vỗ tay bốn cái.

Trên không trung có bốn bóng người bay xuống, quỳ dưới đất, cúi đầu kêu to: “Tham kiến đại vương!”

Tích Vân khẽ giơ tay lên ý bảo bốn người đứng dậy, chỉ vào Lan Tức nói: “Nhớ kỹ công tử Lan Tức, ngoại trừ ngài ra, ai dám tự ý vào, giết không tha!”

“Rõ!”

Bốn người kia đồng thanh đáp. Chợt Lan Tức cảm thấy có những ánh mắt lạnh như băng, sắc bén như mũi dao chứa sát khí nhìn chằm chằm vào mình, giống như muốn băm nát xương hân.

“Đi đi”. Tích Vân lại phát tay, bốn bóng người biến mất không dấu vết.

“Vô công của bọn họ cũng không kém ta và cô.”. Lan Tức nói.

“Bọn họ được truyền thụ nhiều đời, suốt đời chỉ canh giữ mỗi thạch thất này và luyện tập võ nghệ, tất nhiên mạnh hơn những kẻ mua danh trục lợi trên giang hồ.”. Tích Vân dời bước đi ra ngoài cung.

Lan Tức chậm rãi nhìn thạch thất dưới lòng đất đã đóng kín, chợt nhẹ nhàng nói: “Tạm thời ta sẽ không cho người chuyển những thứ này đi!”

Tích Vân nghe vậy quay đầu hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì bây giờ ta chưa phải là vương của Hắc Phong Quốc!”. Lan Tức đáp không chút cảm xúc, ánh mắt rơi về nơi xa xa phía chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Muốn cầu trước tiên phải bỏ

Cảnh xuân ấm áp tỏa ra khắp hoa viên, từng khóm mẫu đơn nở rộ vô cùng xinh đẹp, những con bướm rực rỡ sắc màu tung tăng bay lượn. Có một nữ tử đang ngồi trên thành lan can bạch ngọc trước vườn, dáng người thon thả là lướt, mặc bộ y phục màu vàng thanh lịch, làn váy tơ dài che đi đôi chân trần mềm mại khẽ đung đưa. Một tay nàng vịn thành lan can, một tay chống xuống gối, ngón tay kẹp một cây trâm Sơn Tuyết Ngọc trắng muốt. Nàng đang ngắm cảnh đẹp của mùa xuân, đầu hơi nghiêng về bên phải, mái tóc dài nửa cột nửa buông xõa. Đường như có làn gió khẽ thổi qua, mái tóc vốn đã được búi lên chẳng biết vì sao lại rơi ra tiếp, nửa lộn tóc thả xuống bay múa sau lưng, nửa còn lại phe phẩy trên thành lan can. Dung mạo nàng vô cùng thanh lệ, phong tư như liễu, thần thái vừa nhã dật tùy tính, lại vừa lười biếng, lơ đãng. Nét mặt nàng trông rất hứng thú, lại như rất vô ky, tự do, không hề gò bó, câu nệ tiểu tiết.

“Phong Tịch như vậy thật hiếm thấy!”.

Bỗng nhiên có thanh âm đằng sau vang lên làm Hoa Thuần Nhiên cả kinh, cây bút trong tay nàng liền rơi xuống. Một bàn tay duỗi ra chụp lại cây bút đang rơi xuống một cách dễ dàng.

“Là chàng!”. Hoa Thuần Nhiên thở ra nhẹ nhẹ, giơ tay vuốt ve trái tim đang đập loạn: “Đã trễ vậy rồi sao phò mã còn chưa đi nghỉ?”.

“Công chúa cũng chưa nghĩ sao?”. Hoàng Triều cười cười, thả cây bút vào trong giá: “Ta dọa nàng à?”

“Không... Không có!”. Hoa Thuần Nhiên không tự chủ được nắm chặt hai tay, sau đó khôi phục lại vẻ bình tĩnh, khẽ cười hỏi: “Phò mã tìm Thuần Nhiên có chuyện gì?”.

Hoàng Triều không đáp lời, chỉ giơ tay cầm lấy bức họa trên bàn tĩnh tế quan sát, vừa nhìn vừa vuốt cằm: “Bức vẽ này của công chúa đã khắc họa đầy đủ thần thái của Phong Tịch, có lẽ công chúa thật lòng xem nàng là tri kỷ.”.

“Phong cô nương là người xuất chúng, trên thế gian này có ai không ái mộ nàng, có ai kháng cự được sự hấp dẫn của nàng? Thuần Nhiên nói đúng không?”. Hoa Thuần Nhiên tao nhã đứng dậy, liếc nhìn người trong tranh, cuối cùng quan sát Hoàng Triều đầy thâm ý.

“Có ai không ái mộ nàng? Ừm, quả thật là vậy!”. Hoàng Triều cũng không phản bác, dường như đã quên mất người bên cạnh mình mới là đệ nhất mỹ nhân có dung mạo vô song, nhan sắc khuynh đảo thiên hạ. Hắn đặt bức tranh xuống, nhặt cây bút lên, trải giấy ra bàn: “Công chúa chắc chắn chưa từng thấy một Phong Tịch thế này...”.

Tay hắn múa bút, tập trung tinh thần, không đến một khắc sau, hình ảnh Phong Tịch lại hiện lên trên giấy.

“Đây là...”. Hoa Thuần Nhiên kinh ngạc nhìn người trong tranh hắn vừa vẽ, đó là Phong Tịch sao?

Một nữ tử mặc giáp bạc đứng cao cao trên tường thành, tay kéo trường cung, giữa hai hàng lông mày tỏa ra một khí thế hiên ngang ngạo nghễ, ánh mắt phát sáng lảng lảng quan sát tiền phương. Nàng như một vị nguyên soái đang nhìn lướt qua khí thế của thiên quân vạn mã, lại như một đấng vương giả ung dung bình tĩnh quan sát lãnh địa dưới chân mình. Chiến kỳ tung bay phấp phới phía sau lưng, khí chất tựa như phượng hoàng muốn giương cánh bay lên chín tầng trời, đơn độc mà vô cùng tuyệt thế!

“Đây là Phong cô nương? Nhưng mà...”. Hoa Thuần Nhiên nhìn Hoàng Triều đầy nghi ngờ, trong lòng dâng lên một cảm giác vừa nóng vừa lạnh

“Đây là Bạch Phong Tịch mà công chúa vẫn luôn xem là tri kỷ. Nàng chính là công chúa Tích Vân sáng lập nên Phong Vân Kỳ, cũng là nữ vương đương nhiệm của Bạch Phong Quốc!”. Hoàng Triều thần nhiên phun ra một câu, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Hoa Thuần Nhiên, khóe môi hắn gợn lên một nụ cười nhàn nhạt.

“Cô... cô ấy là công chúa Tích Vân? Nữ vương của Bạch Phong Quốc?”. Hoa Thuần Nhiên kinh ngạc nhìn nữ tử như phượng hoàng trong tranh, mâu quang lại quét về phía bức vẽ của mình trên bàn, đột nhiên cảm thấy thế giới này đảo lộn, cảm thấy mọi thứ rất hoang đường, còn bản thân mình thì thật là nực cười. Phong Tịch trong bức vẽ của nàng có khuôn mặt hững hờ như đang trêu chọc nàng, cười nhạo nàng ngu muội!

“Công chúa không ngờ à?”. Hoàng Triều ngồi xuống ghế, lảng lảng quan sát Hoa Thuần Nhiên. Lúc này giọng nói của hắn rất thanh lãnh, lại nhẹ nhàng tựa như kim châm từng chút từng chút đâm vào lòng người: “Công chúa chắc chắn cũng chưa biết vị công tử Phong Tức kia là thế tử Lan Tức của Hắc Phong Quốc!?”.

“Thế tử Lan Tức?”. Ánh mắt Hoa Thuần Nhiên dừng lại trên gương mặt Hoàng Triều, có chút nghi hoặc và mờ mịt, thanh âm nàng nhẹ hẫng đi.

“Đúng vậy, Bạch Phong Hắc Tức nổi danh trên giang hồ chính là công chúa Tích Vân và thế tử Lan Tức.” Ngữ điệu của Hoàng Triều vẫn thần nhiên như cũ.

“Công chúa Tích Vân... Thế tử Lan Tức... là bọn họ...”. Hoa Thuần Nhiên lặp đi lặp lại, vẻ mặt thoáng đại đi, nàng theo bản năng ngồi phịch xuống ghế: “Thảo nào... Thảo nào bọn họ hiểu biết nhiều như vậy... Thông thi văn, tinh lục nghệ, biết trăm môn, hiểu binh kiếm... Người giang hồ mà biết được nhiều như vậy, lại có phong thái bất phàm, tâm tư khó dò... Ta thật không ngờ... Ha ha..... Rất thú vị...”. Hoa Thuần Nhiên bỗng bật cười thành tiếng: “Thế mà ta lại... Ha ha...”

Tiếng cười này của nàng vang vọng thanh thúy như chim sơn ca, thân thể mềm mại như hoa run rẩy. Nàng giơ tay áo che lại hàm răng vừa lộ ra một nửa, khẽ nhướn đôi hàng mày liễu, đôi mắt chan chứa nước, vừa kiêu diễm lại vừa nhu tình, tựa như đoá mẫu đơn vừa thức dậy sau ánh bình minh.

Hoàng Triều lảng lảng ngắm nhìn nàng giống như đang ngắm nhìn một bức họa mỹ nhân danh tiếng, nhìn bóng dáng của mỹ nhân, nhất cử nhất động và nụ cười của nàng, tất cả đều không hề biểu hiện một chút đau buồn hay căm phẫn. Thế nhưng đôi mắt kia lại ẩn chứa vô vàn sự cay đắng... Hắn chỉ bình thần quan sát nàng, tựa như đang quan sát một ván cờ, tất cả quân cờ đều nằm trong tay, mặc hắn di chuyển.

“Phò mã đến đây chỉ để nói với thiếp chuyện này thôi sao?”. Hoa Thuần Nhiên mỉm cười, chỉnh lại tư thế ngồi tao nhã đoan trang, vẻ mặt yêu kiều nhìn Hoàng Triều, tựa như nàng chưa hề nói những lời ngông nghênh ấy.

“Ha ha...”. Hoàng Triều cười sang sảng: “Triều quả nhiên không nhìn lầm công chúa.”.

Hoa Thuần Nhiên trông thấy nụ cười này của Hoàng Triều, chợt cảm thấy hắn tựa như mặt trời mọc ở phương Đông, tỏa ra hào quang rực rỡ làm lu mờ cả ngọn đèn trong phòng. Mi tâm hắn hiện lên khí chất vương giả tôn quý làm người ta không tự chủ được phải cúi đầu, ánh mắt màu vàng chói lọi như kim châm đâm thủng trái tim người khác. Ánh mắt ấy tựa hồ chưa bao giờ mờ mịt hay biến đổi, vĩnh viễn luôn sáng suốt và lý trí, phảng phất như hắn đã nắm hết thế cục trong lòng bàn tay. Người đang rất tự tin và kiêu ngạo này... chính là thế tử của Hoàng Quốc, là vị vương tương lai của Hoàng Quốc, là trượng phu của nàng... Thế nhưng sao nàng lại cảm thấy hắn xa lạ như vậy...

“Ta nhớ công chúa đã từng nói, vợ chồng đồng lòng, nước nhà đồng an.”.

Hoàng Triều thu lại ý cười, đứng dậy nắm lấy tay của Hoa Thuần Nhiên, làm nàng không tự chủ được đứng lên theo hắn. Lúc này nàng mới phát hiện hắn cao lớn đến thế, nàng chỉ đứng đến bả vai hắn thôi. Nàng ngửa đầu nhìn, khuôn mặt kia... người quan thật tuấn mỹ, giống như đã được một vị thần tỉ mỉ điêu khắc. Khi hắn chuyển chủ nhìn ai đó, đôi mắt vàng đẹp đến nỗi có thể mê hoặc lòng người, khiến người ta lạc vào chốn xa xôi, sau đó phải nghe theo lời hắn, phục tùng hắn thì mới có thể thoát ra được.

“Đúng vậy, ngày trước Thuần Nhiên có nói với phò mã ‘Song thân quốc gia của chàng tức là song thân quốc gia của ta, song thân quốc gia của ta cũng chính là song thân quốc gia của chàng’.” Hoa Thuần Nhiên ôn nhu nhìn Hoàng Triều, đầu ngón tay đang nằm trong tay hắn khẽ run lên.

“Vì vậy Triều có một lễ vật muốn đưa cho công chúa.”. Hoàng Triều lấy từ trong người ra một món đồ đặt vào trong tay Hoa Thuần Nhiên, thần sắc dịu dàng mà ngưng trọng, tựa như một vị trưởng phu đang giao vật gia bảo của mình cho thế tử cầm giữ.

“Đây...” Hoa Thuần Nhiên nhìn vật đen như mực trong tay mình, đó là một lệnh bài dài lạnh lẽo đến thấu xương. Nàng cẩn thận nhìn rõ từng dòng chữ trên lệnh bài, hai mắt mở to, không dám tin nổi thốt lên: “Đây là Huyền Tôn Lệnh?!”

“Đúng vậy, đây là Huyền Tôn Lệnh mà người người trong thiên hạ đang tranh đoạt. Huyền Tôn Lệnh tượng trưng cho hoàng đế!”. Hoàng Triều thần nhiên cười, vẻ mặt vô cùng tùy ý và ung dung, tựa như hắn chỉ vừa mới đưa cho nàng một món đồ bình thường.

“Chàng đưa cho thiếp?”. Hoa Thuần Nhiên nhìn Huyền Lệnh trong tay, lại nhìn Hoàng Triều xác nhận một lần nữa. Khi thấy hắn gật đầu, lập tức trong lòng nàng dâng trào một cảm giác vui mừng khôn xiết, mà giữa sự vui sướng ấy lại nảy lên muôn vàn cảm giác phức tạp khác nhau.

“Phu thê chúng ta đồng lòng, những thứ của ta cũng là những thứ của nàng.”. Hoàng Triều nắm lấy tay Hoa Thuần Nhiên, cũng đồng thời nắm lấy Huyền Tôn Lệnh. Khoảnh khắc ấy, vẻ mặt của hắn rất ôn nhu chân thành, một lời nói đơn giản lại giống như một lời thề nghiêm túc.

Hoa Thuần Nhiên ngờ ngác nhìn Huyền Tôn Lệnh, cũng nhìn đôi bàn tay đang nắm lấy bàn tay của mình. Đôi tay hắn thật ấm áp, còn lệnh bài này thì lạnh lẽo biết bao, rất giống tâm trạng của nàng hiện giờ, nóng và lạnh, vui và buồn hòa lẫn. Nàng ngẩng đầu quan sát khuôn mặt của người trước mắt, thấy vẻ mặt hắn rất ôn nhu, không khỏi có chút hoảng hốt.

Kể từ lần đầu gặp nàng đã thấy tài mạo của người này rất phi thường xuất chúng, có điều khí thế của hắn luôn làm cho nàng phải dừng chân, không dám ngẩng đầu nhìn, không dám bắt kính, lại càng không dám có ý phản nghịch. Tuy hắn vẫn luôn tôn trọng nàng, thậm chí còn khiêm nhường hòa nhã với nàng hơn ai hết, nhưng nàng vẫn luôn e ngại kính sợ hắn. Đó là thứ cảm giác mà ngay cả đứng trước mặt phụ vương nàng cũng không có. Thế mà khoảnh khắc này, nàng lại trông thấy vẻ mặt hắn thật chân thành, giọng nói thật ấm áp, đôi mắt vàng chăm chú ngắm nhìn nàng, nàng biết... những lời hắn nói đều là sự thật. Hắn là loại người đã nói thì sẽ làm. Vì vậy trong lòng nàng chợt dâng lên một cảm giác sung sướng, giống như đã sắp chạm tới thứ mà nàng vô cùng mong đợi... chỉ còn một bước nữa thôi, nàng sẽ chạm vào nó! Có điều... tư duy cảnh giác của một người thuở nhỏ sống trong chốn thâm cung đã báo cho nàng biết, đằng sau tám Huyền Tôn Lệnh địa vị chí tôn kia là... Nàng chợt mỉm cười, nụ cười đẹp như đóa hoa đang nở.

“Khi còn bé, trong cung có một vị lão nhân từng nói với thiếp rằng, nếu người muốn lấy được thứ gì, chắc chắn sẽ phải trả cái giá tương xứng với nó. Vậy... để có được tám Huyền Tôn Lệnh này, thiếp sẽ phải trả cho chàng thứ gì?”. Hoa Thuần Nhiên sáng suốt lạnh nhạt hỏi, ánh mắt bình tĩnh nhìn Hoàng Triều, nhìn vào cặp mắt vàng rực sáng chói kia.

Hoàng Triều buông tay nàng ra, chấp tay sau lưng, cúi đầu nhìn dung mạo hiếm thấy trên đời rồi khẽ mỉm cười. Đôi tròng mắt hắn lúc này còn phát ra tia sáng ấm áp thì bây giờ đã trút bỏ hết sự ôn hòa, trở về trạng thái lạnh như nước hồ, sáng như băng kính.

“Công chúa là người rất thông minh, vương của Hoa Quốc là Hoa Dịch Thiên, còn vương của Hoa Dịch Thiên là công chúa Thuần Nhiên!”. Hoàng Triều cười cười nhìn Hoa Thuần Nhiên, trong con ngươi hiện lên một tia sáng, tiếp tục nói: “Công chúa có thể không thừa nhận, nhưng chưa chắc trong lòng nàng không nghĩ vậy. Cứ cho là thần dân Hoa Quốc, thậm chí ngay cả Hoa Dịch Thiên có thể không nhìn thấy chuyện này, nhưng mà Triều thì không nhìn lầm. Với tài trí của công chúa, cả nước Hoa này chẳng có ai bằng nàng. Nếu công chúa là thân nam nhi và có ý chí cao hơn một chút, thiên hạ này sẽ không chỉ có một công chúa Tích Vân!”.

Hoa Thuần Nhiên im lặng không nói gì, chậm rãi đợi Hoàng Triều nói hết. Những lời nói tiếp theo có thể sẽ là thứ trói buộc nàng, trói buộc bọn họ cả đời...

“Có lẽ là do thời gian chúng ta thành thân quá ngắn nên công chúa đã quên mất nàng là thế tử của Hoàng Triều ta rồi. Ít ngày nữa chúng ta sẽ khởi hành về nước, sau này, nàng sống sẽ là người nước Hoàng, chết là sẽ ma nước Hoàng. Nàng và ta, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu!”. Hoàng Triều đưa ra một tấm hồ phù, ánh mắt chiếu thẳng đến đáy lòng Hoa Thuần Nhiên: “Một công chúa sống trong chốn thâm cung không có vương lệnh, không có kim bài mà dám điều động năm vạn đại quân, Triều thật sự vô cùng kính nể!”.

“Thuần Nhiên làm vậy là sai sao?”. Hoa Thuần Nhiên có chút khó hiểu hỏi, ánh mắt vừa tỏ ra vô tội mà vừa nghi hoặc nhìn Hoàng Triều: “Không nên điều binh cứu nguy cho phụ vương, trợ giúp cho Phò mã?”.

“Ha ha... Công chúa quả thật vô cùng tự tin!”. Hoàng Triều cười cười, dời bước đi tới trước cửa sổ, ngẩng đầu quan sát bầu trời xanh, thanh âm xa xăm thần nhiên truyền đến: “Thiên địa to lớn, người thông minh hơn công chúa tuy không nhiều nhưng không phải không có! Thâm ý này của nàng, Triều sao dám bảo là làm sai, cho nên...”. Hoàng Triều xoay người, ánh mắt như kiếm, giọng nói như sương lướt đến bên cạnh nàng: “Từ nay về sau, Triều không muốn nhìn thấy những hành động thế này của công chúa!”.

Trong nháy mắt, nàng cảm thấy giống như có ngàn vạn mũi tên bắn đến, núi Thương Mang đảo ngược, dòng sông băng tràn bờ... trái tim như bị xuyên thủng, như bị núi đè, cả người chôn vùi trong lòng nước... đau đớn, nặng nề, lạnh lẽo... Tất cả mọi thứ dồn nén xuống như muốn ép hết không khí từ trong phổi tràn ra, làm nàng không tự chủ được lui từng bước, bàn tay bất giác chống xuống bàn.

Hắn biết! Quả nhiên hắn đã biết! Sắc mặt Hoa Thuần Nhiên tái nhợt, đồng tử co rút, hàm răng cắn chặt, hai bàn tay thu lại.

Bên trong vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở dồn dập của nàng.

Thật lâu sau, Hoàng Triều bỗng ôn hòa cười nói: “Công chúa có thích lễ vật của ta không?”

“Hi hi...” Hoa Thuần Nhiên cười nhẹ nhàng, giờ tay khẽ xoa xoa thái dương, thần thái nhu mì mà quyến rũ: “Được phò mã tặng lễ vật, Thuần Nhiên rất thích rồi.”

“Vậy thì tốt!”. Hoàng Triều gật đầu mỉm cười: “Hi vọng công chúa quý trọng nó, sử dụng nó cho tốt.”

“Huyền Tôn Lệnh... Huyền Lệnh Chí Tôn!”. Hoa Thuần Nhiên giờ lệnh bài trong tay lên, ngón tay mon trớn dòng chữ: “Huyền Lệnh Chí Tôn”, mâu quang nhẹ nhàng đảo qua hình con rồng cười mây đáp gió phi thẳng ở mặt sau: “Thuần Nhiên nhất định không phụ tâm ý của phò mã!”.

“Huyền Lệnh Chí Tôn... Ta đứng ở đây, công chúa tất phải đứng ở đó!”. Hoàng Triều bảo.

“Hử?”. Sóng mắt của Hoa Thuần Nhiên khẽ chuyển, vẻ mặt mềm mại đáng yêu: “Vậy lúc công tử quân lâm thiên hạ, thiếp sẽ đứng ở đâu?”

“Tất nhiên là đứng ở vị trí mẫu nghi thiên hạ!”. Hoàng Triều lại nắm tay Hoa Thuần Nhiên, đầu ngón tay bám chặt, mười ngón tay đan xen, cổ tay chạm vào nhau, ánh mắt giao hòa. Đây là nghi thức cổ xưa giữa các nước, vĩnh viễn không làm trái lời thề.

Hoa Thuần Nhiên hơi xúc động nhìn hai bàn tay đan vào nhau, ngẩng đầu nhìn Hoàng Triều, vẻ mặt hẳn giờ phút này thật trịnh trọng, ánh mắt cương quyết không hồi hận. Nàng thật muốn cười, lại dường như muốn khóc, cuối cùng chỉ ngơ ngác đứng nhìn, mặc cho bàn tay ấm nóng kia nắm lấy, mặc cho tấm lệnh bài lạnh lẽo đến thấu xương.

“Đêm đã khuya, công chúa nên sớm nghỉ ngơi, Triều cáo từ.”. Hoàng Triều buông tay ra, xoay người rời đi, đi tới cửa bỗng quay lại hỏi: “Liệu chúng ta có thể trợ nhau cho đến bạc đầu?”. Hắn nói xong cũng không đợi nàng đáp, cười khẩy, đẩy cửa bước đi.

Sau khi Hoàng Triều đi khỏi rồi, trong phòng hết sức yên tĩnh, Hoa Thuần Nhiên cúi đầu nhìn Huyền Tôn Lệnh trong tay mình, chợt mỉm cười: “Ta dùng tất cả những thứ ta đang có để đổi lấy người, người nói có đáng không?”. Dứt lời, một giọt lệ tràn ra khóe mi, thấm vào tấm lệnh bài lạnh lẽo. Nàng cảm thấy cõi lòng trống vắng như vạn vật trong u cốc không thể sinh tồn, cảm thấy tịch mịch như chết đi trên cánh đồng hoang vu, giọt lệ này vì sao rơi xuống? Nàng khóc là vì cái gì?

*****

Từ tháng tư đến tháng sáu năm thứ mười bảy là thời điểm Bạch Phong Quốc trải qua rất nhiều biến cố: tiên vương băng hà, tân vương kế vị, Hoa Quốc xâm lăng, nữ vương thân chiến. Đến cuối tháng năm, hai nước Phong, Hoa mới ký kết hiệp ước hòa bình, bình ổn chiến sự.

Sau cuộc chiến, nữ vương trở về, nhân dân Bạch Phong Quốc hoàn toàn thay đổi thái độ về một vị nữ vương yếu đuối bệnh tật mà trước đây họ luôn nghĩ như vậy.

Trong triều đình nàng rất nghiêm khắc lạnh lùng, khôn khéo bình tĩnh, ngôn từ sắc bén, không chút khoan dung. Các cựu thần dưới trướng tiên vương chỉ cần có một sai sót nhỏ sẽ bị cách chức để điều tra hoặc lưu đầy biên ải, vĩnh viễn không được trở về! Trong thời gian ngắn, nàng thẳng tay giáng chức các đại thần xuống ba cấp, có ngày còn khai trừ rất nhiều tên quan... Chỉ trong mười ngày, các triều thần đứng đầy trong Tử Anh Điện chỉ còn lại hơn phân nửa.

Những quần thần bị cách chức đương nhiên là vô cùng oán hận nàng, thế nhưng khi đối diện với những bức mật thư mà nữ vương bí mật sai người đưa đến thì đành ngậm họng. Bởi vì trong bức mật thư này có ghi đầy đủ những chứng cứ xác thực về việc từng người ăn hối lộ trái pháp luật trong nhiều năm qua. Bọn họ tưởng rằng chẳng ai biết được chuyện ấy, lại vô cùng thất vọng vì sao vị nữ vương này có thể nắm hết mọi thứ trong tay? Xem ra những năm gần đây, họ đều đã xem thường vị công chúa Tích Vân “ốm đau bệnh tật” kia rồi!

Còn trong dân gian, bách tính lại vô cùng hoan hô vui mừng trước hành động của vị tân vương kế vị. Tuy tiên vương không phải là người tâm thương nhưng ngài vẫn luôn mất ngủ mất ăn cho qua chính sự, lòng dạ chỉ tập trung vào thi họa văn thơ, cho nên trong triều tràn ngập đám loạn thần tặc tử. Quốc lực thì lúc tăng lúc giảm, dù không đến nỗi yếu như hai nước Bạch, Nam thế nhưng quốc gia luôn ở dưới trướng hai nước Hoàng, Hắc Phong. Nếu không có Phong Vân Kỳ bảo vệ thì khi bị Hoa Quốc xâm lược, Bạch Phong Quốc đã sớm bị tam quốc còn lại thôn tính. Mà nay tân vương vừa chấp chính đã loại trừ hết hủ thần, khiến dân chúng không hận mà cùng mơ tưởng, tân vương thi hành chính sách mới sẽ giúp thay đổi bộ mặt của đất nước. Bạch Phong Quốc sẽ không còn không khí tàn lụi như ngày xưa, trở thành một cường quốc sánh vai cùng Hoàng Quốc và Hắc Phong Quốc, sau này cũng sẽ không bị các nước khác quấy nhiễu. Đây chính là hi vọng của muôn dân Bạch Phong Quốc.

Nhưng quốc gia không thể chỉ dựa vào một người.

Ngày mười hai tháng sáu, Phong Vương chiếu cáo thiên hạ cử hành “Hội tinh hoa” tại Phong Đô vào ngày hai mươi hai tháng sáu, bất kể thuộc địa vị hay tầng lớp nào, bất kể về bề ngoài hay tuổi tác ra sao, chỉ cần là người có tài thì đều có thể tham dự. Lúc đó vương sẽ đích thân tiếp kiến phỏng vấn từng người, ai có thực tài sẽ được tuyển chọn làm quan, cống hiến vì dân vì nước.

Bố cáo này vừa phát ra, toàn dân Bạch Phong Quốc đều hưởng ứng, ai cũng nhanh chóng đi ứng tuyển. Mỗi thôn xã có hiền tài nghèo khó sẽ được nhân dân trong thôn quyên tặng tiền của, cỗ vũ lên kinh. Mà những kẻ áo gấm sang giàu, tham mê làm quan nhưng bên trong rỗng nát thì cũng do dự trước thông báo “Tuyển quan” này. Nếu như ngày xưa chỉ cần tốn kém chút tiền bạc là có thể mua được một chức quan nhỏ, sau đó thăng quan tiến chức

nhanh như điều gặp gió, thì sau này... nữ vương đã ra chiếu “Địch thân tiếp kiến phỏng vấn”. Mà đứng trước mặt vị nữ vương văn võ toàn tài trong thiên hạ, ai dám bạo gan lừa gạt? Tất cả đều nghĩ đến vết xe đổ cách đây không lâu, tức khắc bỏ đi những ý định ngu ngốc trong đầu.

Đền ngày hai mươi hai, có tổng cộng hơn một nghìn người tham dự, trải qua ba vòng thi “Thái Âm, Thái Luật, Thái Tể” thì còn hai trăm người, họ trở hết tài nghệ phi thường, được tiến vào Tử Anh Điện gặp mặt đại vương.

Ngày hai mươi lăm, nữ vương triệu kiến hai trăm anh tài này để đích thân phỏng vấn, cuối cùng chọn ra năm mươi người nổi bật nhất, phong quan cho họ ngay tại chỗ.

Mà một trăm năm mươi người không trúng tuyển cũng cảm thấy thoải mái vui lòng, còn có chút cảm giác vinh dự. Bởi vì họ đã được bước vào Tử Anh Điện mà người bình thường cả đời không thể bước chân vào. Hơn nữa họ còn được tận mắt nhìn thấy vị nữ vương xinh đẹp tài hoa, được nghe những câu nói đức hạnh tuyệt vời của nàng, quả thật là may mắn ba kiếp mà trước giờ họ không dám mơ mộng. Sau cùng, nữ vương còn đích thân tặng mỗi người một quyển sách, một cây bút và một thanh bảo kiếm, bảo với chúng nhân: Sách giáo dục người, bút ghi chí hướng, kiếm bảo vệ nước!

Hành động này của nàng khiến một trăm năm mươi người mất đi cảm giác buồn bã khi không trúng tuyển, tinh thần và thể xác đều vui sướng, dù thất bại nhưng cũng cảm thấy vinh quang! Sau khi bọn họ trở về quê hương thì được người dân, bà con kính ngưỡng. Về sau có những người mở trường dạy học cho các sĩ tử thế hệ tiếp theo; có người dùng sức mình gây dựng cơ nghiệp giúp đỡ dân làng, trở thành danh sĩ tại quê hương đó. Cũng có người chu du khắp biên giới các quốc gia, các dân tộc, truyền bá văn hóa Bạch Phong Quốc, kể lại phong tục tập quán và chuyện lạ cảnh đẹp cho con cháu hậu thế nghe...

Tháng Bảy, trong ao Đức Lâm Trì của Hàm Lộ Điện nở đầy hoa sen, những đóa hoa màu đỏ, hồng phấn, trắng thi nhau vươn mình, lá sen lá lướt, hương hoa nhẹ nhàng quấn tròn trước cửa cung.

Khó khăn lắm mới được nửa ngày rảnh rỗi, Tích Vân coi bộ vương phục rườm rà phiền phức, vận một bộ y phục trắng thuần túy tiện đi dạo trong vương cung. Nàng bắt tri bắt giác đến trước ao sen, nhìn tầm cung mẫu thân đã ở lúc sinh tiền này, Hàm Lộ Điện vẫn yên tĩnh bất kể chủ nhân còn sống hay đã qua đời. Nàng ngắm nhìn những đóa sen xinh đẹp trong ao, cơ hồ có thể thấy được hình bóng u oán uất ức của bà. Tích Vân khẽ thở dài bước đến gần, một mùi hương thơm ngát phả vào mặt.

Nàng ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh ao sen, thần tình có chút xa xôi ngắm nhìn những đóa sen yêu kiều đang đua nở. Sau đó nàng nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve một đóa sen trắng, đầu ngón tay chạm vào nhụy hoa màu vàng nhạt, cổ tay thoáng động, dường như muốn ngắt đóa hoa kia, lại không biết nghĩ sao, tay chợt mềm nhũn buông xuống. Nàng thoáng nhìn đóa hoa đang run rẩy một hồi rồi dừng lại, lặng lẽ đứng thẳng lên, khóe môi bất giác nở một nụ cười dịu dàng.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tổng quản nội vụ Bùi Cầu dẫn theo một cung nhân từ xa đi tới.

“Vương, ngài lúc nào cũng chỉ đi một mình, không mang theo cung nhân nào bên cạnh. Nhỡ đâu ngài cần cái gì, chẳng phải sẽ rất bất tiện sao?”. Bùi Cầu cúi xuống nói.

Tích Vân nghe vậy chỉ cười. Bùi tổng quản này đã quan sát nàng từ lúc còn bé cho đến lớn, chung quy vẫn luôn xem nàng là một tiểu hài nhi. Nàng đứng dậy, ánh mắt lưu luyến nhìn ao sen đầy hoa, sau đó xoay người trở về.

Tích Vân dừng lại trước Dục Thăng Cung, quay đầu nhìn Bùi Cầu vẫn đang đi theo sau mình. Thần sắc ông lúc này có chút do dự, nàng bèn mỉm cười hỏi: “Bùi tổng quản, ông có chuyện gì muốn nói với ta phải không?”

“Sao ạ?”. Bùi Cầu vẫn đang cúi đầu đi về phía trước bỗng giật mình, chẳng ngờ vương lại dừng bước hỏi ông. Ông không khỏi ngần ngại, sau đó ngập ngừng đáp: “Thật ra chỉ là việc nhỏ thôi! Từ lúc tiên vương qua đời, đại vương trở về... Ngài vẫn luôn bận bịu như vậy, hiếm khi có thời gian nhàn rỗi như hôm nay. Lão nô... Lão nô không đành lòng...”

“Được rồi, có gì thì ông cứ nói đi.”. Tích Vân lắc đầu xen lời, lúc này nàng đang đứng trên những bậc thang cao cao của Dục Thăng Cung, đôi mắt trông về phương xa. Nàng nhìn mãi mà chỉ thấy những cung điện san sát nhau, chẳng thể thấy được bên ngoài, đành ngẩng đầu ngắm trời xanh mây trắng.

“Dạ.” Bùi Cầu hơi hơi khom người: “Ngày đó tiên vương mất đi, đại vương thì phải xuất chinh. Trước khi đi ngài còn dặn dò lão nô, trong thời gian ngài vắng mặt không ai được tự ý xuất cung khi chưa có lệnh của ngài, nếu có kẻ vi phạm sẽ bắt vào đại lao, đợi ngài hỏi cung xử trí. Sau khi ngài đi rồi, chưa có ai dám kháng chỉ hay lên lút xuất cung, nhưng có vài người đã thỉnh cầu lão nô cho ra khỏi cung. Tất nhiên là lão nô không đồng ý, mà bọn họ cũng chỉ mới xin ý kiến của lão nô nên lão nô không giam họ vào ngục, đành âm thầm ghi nhớ tên của họ, đợi đại vương quay về sẽ bẩm báo. Có điều lúc ngài mới hỏi triều, phần vì lo lễ tang cho tiên vương, phần vì quá bận rộn với chính sự cho nên lão nô vẫn chưa có cơ hội gặp mặt ngài. Lão nô luôn nhớ lời ngài dặn, biết ngài dặn đi dặn lại như thế chắc chắn có thâm ý, vì vậy...”

“Thật không ngờ ta lại đoán đúng!”. Tích Vân nghe vậy cảm thán kêu lên: “Những kẻ muốn xuất cung kia là ai? Bọn chúng là cung nhân của cung nào?”

“Tổng cộng có năm người, đều là nội thị, một kẻ hầu hạ ở Anh Thọ Cung, ba kẻ hầu hạ ở Trân Thiện Cung, kẻ còn lại là người hầu của Sương Ngân Cung.”.

“Hầu hạ ở Anh Thọ Cung?”. Tích Vân nheo mắt, sau đó hỏi: “Hắn tên là gì?”

“Sa Tiểu Thiên ạ!”. Bùi Cầu đáp.

“Sa Tiểu Thiên? Đưa hắn đến đây, bốn vương muốn gặp mặt hắn!”. Tích Vân thần nhiên nói.

“Dạ!”. Bùi Cầu lui ra.

Trong phút chốc, Bùi Cầu đã nhanh chóng quay lại, ông dẫn theo một tên nội thị trẻ tuổi, dáng người hơi béo.

“Bái... Bái kiến đại vương!”. Tên nội thị vội vàng quỳ xuống đất.

“Ngươi là Sa Tiểu Thiên?”. Tích Vân đáp lên bậc thềm màu đỏ, ánh mắt quét qua mũi giày, tiến đến Sa Tiểu Thiên đang quỳ đằng trước.

“Dạ... dạ, nô tài tên là Sa Tiểu Thiên!”. Sa Tiểu Thiên căng thẳng run rẩy đáp. Hắn bị uy nghiêm của đại vương áp bức, vẫn cúi rạp đầu xuống đất.

“Ngươi là người của cung nào?”. Tích Vân giọng vẫn đều đều hỏi, dường như chỉ đang tán gẫu chuyện nhà với hắn.

“Bẩm đại vương, nô tài là cung nhân của Anh Thọ Cung, đã từng hầu hạ tiền vương”. Sa Tiểu Thiên nhẹ nhàng đáp.

“À...”. Tích Vân vuốt cằm: “Vậy chắc ngươi cũng hiểu rất rõ bệnh tình của tiền vương, có đúng không?”

“Ồ?”. Sa Tiểu Thiên có chút mơ hồ, tiền vương đã an táng gần hai tháng rồi, chẳng biết tại sao đại vương lại đột nhiên nhắc đến.

“Bỏn vương đang hỏi ngươi!!!”. Thanh âm Tích Vân nhẹ nhàng thân nhiên, lại tỏa ra một khí thế uy nghi bức người.

“Dạ... Dạ... Nô tài là một trong những nội thị gần tiền vương nhất, cho nên cũng biết sơ sơ bệnh tình của ngài”. Sa Tiểu Thiên vội vàng đáp.

“Sa Tiểu Thiên, ngươi đã bao giờ đến Hoa Quốc chưa?”. Tích Vân thỉnh thoảng hỏi một câu không có liên quan.

“Hoa Quốc?”. Sa Tiểu Thiên cả kinh, len lén ngược nhìn thần sắc của đại vương hiện tại, nhưng bất ngờ bị ánh mắt của Tích Vân quét đến, trong lòng lập tức chấn động, tâm thần hỗn loạn.

“Ngươi đã bao giờ đến Hoa Quốc chưa?”. Tích Vân lại hỏi.

“Nô tài chưa bao giờ đến Hoa Quốc! Nô tài mười bốn tuổi đã tiến cung, suốt ngày chỉ hầu hạ trong Anh Thọ Cung, những ngày nghỉ cũng chỉ về thăm người nhà, chưa từng ra khỏi Phong Đô. Chuyện này Bùi tổng quản cũng biết ạ...”. Sa Tiểu Thiên cố giữ trấn định, giải thích liên tục.

“Thật không?”. Tích Vân cười cười bước xuống bậc thềm màu đỏ, tiến đến gần Sa Tiểu Thiên, thân nhiên hỏi: “Vậy đây là cái gì?”

Đang lúc nói, Sa Tiểu Thiên chợt cảm giác đỉnh đầu mình buông lỏng, tóc bay tán loạn. Hắn ngẩng đầu nhìn thì thấy Tích Vân đang cầm một cây trâm cài tóc bằng ngọc xanh trên tay, không khỏi lạnh người: “Đây là... Trâm cài tóc của nô tài...”

“Ta biết đây là trâm cài tóc của ngươi, nhưng mà ngươi có biết nó là trâm gì không?”. Tích Vân lại cười cười, cười đến vô cùng ôn hòa. Có điều Sa Tiểu Thiên lại cảm thấy nụ cười này lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm, cái lạnh thấm vào xương cốt con người.

“Đây... Đây là một cây trâm ngọc xanh bình thường, mà... mà nô tài đã mua được ở chợ vào lần xuất cung trước”. Sa Tiểu Thiên cúi đầu đáp, tay không tự chủ được nắm chặt.

“Bùi tổng quản biết đây là loại trâm gì không?”. Tích Vân lại hỏi Bùi Cầu đang đứng bên cạnh.

“Đó là... Trâm Côn Sơn Thanh Ngọc!”. Bùi Cầu liếc mắt một cái, cũng không chắc lắm trả lời.

“Vậy sao? Sa Tiểu Thiên”. Tích Vân khẽ giơ tay lên, đem chiếc trâm ngọc đặt dưới ánh mặt trời. Tức khắc chiếc trâm phát sáng lấp lánh, một dòng nước xanh biếc trong chiếc trâm chậm chậm chuyển động, làm cho người ta cảm giác như được uống cam lộ, cả tinh thần và thể xác đều trở nên thanh mát.

“Dạ... dạ...”. Sa Tiểu Thiên cũng nhìn dòng nước xanh biếc dưới ánh mặt trời kia, sắc mặt xám ngoét.

Tích Vân cúi đầu quan sát Sa Tiểu Thiên, tỏ vẻ tiếc nuối nói: “Xem ra mắt nhìn của các ngươi cũng không chuẩn, nếu ta không nhầm, chiếc trâm ngọc này được chế tác từ ngọc Thanh Hoàng chỉ có độc nhất ở núi Tang, Hoa Quốc. Đây là một bảo vật rất quý hiếm!”

“Dạ dạ... đúng ạ... Vâng... Vâng là đại vương tinh mắt... Thứ này... thứ này... Nô tài...”. Sa Tiểu Thiên lúng túng nói, thanh âm đứt quãng.

“Ngọc Thanh Hoàng này vô cùng quý hiếm, vật được chế tác từ loại ngọc này dù có vạn vàng cũng khó mua. Ta nhớ rõ vào năm thứ mười hai, Hoa Vương từng hạ lệnh ‘Ngọc Thanh Hoàng núi Tang nếu không có vương lệnh thì không được khai thác, không phải người vương thất thì không được đeo. Mà toàn bộ ngọc Thanh Hoàng đều được đưa vào trong vương cung, đến người dân nước Hoa còn không dám tìm kiếm hay cất giấu loại ngọc này. Phong Vương thất của chúng ta cũng chỉ có mỗi một miếng ngọc Thanh Hoàng được điêu khắc thành đuôi phượng. Cơ mà... làm sao ngươi mua được cây trâm ngọc Thanh Hoàng này? Ở nước Hoa còn không mua được, vậy mà ngươi lại mua được ở nước Bạch Phong? Một tháng bổng lộc của ngươi được bao nhiêu? Hình như chỉ có hai ngàn điệp thì phải?”. Tích Vân giơ tay ra trước mặt Sa Tiểu Thiên, cây trâm trong lòng bàn tay nàng lúc này không còn mát mẻ như nước nữa, mà tỏa ra một luồng sát khí lạnh lẽo đến từ địa ngục.

“Nô tài... Nô tài...”. Sa Tiểu Thiên cảm thấy toàn thân như phát run dưới trời nắng nóng, răng đánh cầm cập vào nhau, y phục sau lưng cũng ướt đẫm

mồ hôi.

“Cây trân ngọc này thật sự là do ngươi mua? Hay là, có kẻ khác đưa đến?”. Tích Vân thân nhiên hỏi, sắc mặt bình tĩnh không biểu lộ một chút tức giận.

“Không... Không phải... Là... Là...”

“Không phải cái gì? Là ai?”. trên mặt Tích Vân hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, trông mắt bén nhọn như kim châm.

“Là... Là... Hoa Vương phái người đưa tới cho nô tài”. Sa Tiểu Thiên bần rùn tay chân, quỳ rạp trên mặt đất: “Đại vương, nô tài đáng chết, nô tài không nên nhận đồ vật của Hoa Vương, nô tài không nên giúp ông ấy... Không nên... Nô tài...”.

“Sa Tiểu Thiên, ngươi là người của Bạch Phong Quốc hay là người của Hoa Quốc?”. Tích Vân không có chút kinh ngạc cất lời hỏi.

“Nô tài là người của Bạch Phong Quốc ạ!”.

“Thế cha mẹ ngươi là người Bạch Phong Quốc hay là người Hoa Quốc?”.

“Họ đều là người Bạch Phong Quốc.”.

“Hả? Vậy tổ phụ tổ mẫu hay tổ tiên của ngươi là người Hoa Quốc sao?”.

“Nô tài... Mấy đời nhà nô tài đều là người Bạch Phong Quốc”. Sa Tiểu Thiên nhắm mắt lại phủ phục dưới đất, một cảm giác diệt vong chạy lên đỉnh đầu. Giờ khắc này, hắn chợt tỉnh ngộ, nhưng hắn không còn cơ hội nữa.

“Thì ra gia đình ngươi đều là người Bạch Phong Quốc.”. Tích Vân thân nhiên gật đầu, ánh mắt dời về phía Bùi Cầu vẫn đang đứng yên lặng.

“Đại vương, ngài định xử trí thế nào?”. Bùi Cầu tiến lên một bước xin chỉ thị.

“Quên nguồn quên gốc, chém!”. Thanh âm Tích Vân chợt lạnh như gió bắc cực thổi qua hầm băng, làm những người có mặt tại đây phải run lên.

Mà Sa Tiểu Thiên cũng đã hôn mê bất tỉnh trên mặt đất.

Từ rất xa có một gã nội thị vội vàng chạy tới.

“Đại vương, ngoài cung có một người tự xưng là đầu bếp của ngài cầu kiến.”. Nội thị gấp gấp nói, đột nhiên cảm thấy không khí nơi này lạnh lẽo bất thường khiến người ta phát run, không khỏi vội nín thở.

“Hả?”. Tích Vân hơi nghiêng đầu, sau đó mỉm cười, rút đi toàn bộ sát khí âm lãnh trên khuôn mặt, khôi phục lại vẻ mặt ấm nóng như Dục Thăng Cung vào tháng bảy: “Mau mời vào!”

“Dạ.”. Nội thị vội vàng thoái lui.

Mà Bùi Cầu liếc mắt nhìn Sa Tiểu Thiên đang nằm trên đất, nhỏ giọng hỏi: “Đại vương, hắn...”

“Lập tức đưa xuống, chém!”. Tích Vân nghiêm nghị vô tình quát, mâu quang như băng kiếm đảo qua Sa Tiểu Thiên: “Truyền lệnh bốn vương, kẻ nào giống hắn, chém không tha!”

“Dạ!”. Bùi Cầu khom người lĩnh mệnh, sau đó vẫy tay, có hai gã nội thị đến khiêng Sa Tiểu Thiên đi.

Mà xa xa ngay trước cửa cung, có một thân ảnh cao gầy đang đi tới mỗi lúc một gần, ngũ quan dần dần hiện rõ. Bùi Cầu có chút tò mò, người này sao có thể làm cho vương rút đi sát khí âm lãnh, cười đến ảm áp như vậy.

Ông liếc mắt quan sát, so với công tử Lan Túc tuần dật ung dung thì người này lại chỉ là một người vô cùng bình thường. Nếu y đứng ở giữa biển người chắc chắn sẽ không thể tìm thấy, mà quay đầu nhìn kỹ thì lại cảm giác có gì đó không đúng. Nhìn lần thứ hai thì phát hiện ngũ quan của y ẩn chứa một loại linh khí không phải của người thường, khiến người ta nhìn y rồi sẽ khó quên.

“Bái kiến Phong Vương.”. Người áo xanh kia cung kính đáp, chỉ hơi khom người, vẫn chưa hành đại lễ.

“Cửu Vi, huynh rốt cuộc cũng đến!”

Bùi Cầu cảm giác người này hơi thiếu lễ độ, bỗng trông thấy vương mỉm cười, ánh mắt trong suốt nhìn hắn, ngũ khí ôn hòa, giống như chờ y đã lâu.

“Đúng vậy, huynh đến rồi!”

Cửu Vi ngẩng đầu nhìn Phong Tịch đang đứng cao cao trên bậc thềm màu đỏ – mà khoan, đó không phải là Phong Tịch. Người trước mắt vẫn mặc xiêm y màu trắng, nhưng mái tóc dài luôn xoắn sau lưng đã được búi lên đài các, bộ y phục màu trắng kia cũng có chút thay đổi. Ông tay áo có thêu hoa văn rồng, lần vẩy thướt tha như đuôi phượng, thắt đai Cửu Khổng Linh Lung bằng ngọc... Thêm nữa, nụ cười tao nhã trên khuôn mặt, khí chất cao quý rực rỡ giữa trán, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng và ràng buộc, đáng vẻ sang trọng kia... làm cho hắn cảm thấy, nàng không phải là Bạch Phong Tịch đơn giản

phóng khoáng, mà chính là Phong Vương – nữ vương Tích Vân của Bạch Phong Quốc.

Trong lòng hắn có chút mất mát, phảng phất như có thứ gì đó đang dần dần tan biến. Thế nhưng... đây không phải là người mà hắn vẫn luôn chờ đợi, vẫn luôn ngóng trông từng ngày sao?

“Bùi tổng quản.”. Tích Vân quay đầu kêu lên.

“Có nô tài!”. Bùi Cầu khom người đáp.

“Bổ trí cho Cửu Vi tiên sinh ở trong Sương Ngân Cung, về sau huynh ấy sẽ là ngự trù của bốn vương, chỉ nấu ăn riêng cho một mình bốn vương. Bất kỳ ai trong cung cũng không được tự ý sai bảo, bất kính với huynh ấy!”. Giọng nói Tích Vân nhẹ nhàng và rõ ràng vang vọng.

“Dạ!”. Bùi Cầu đáp.

Tích Vân phân phó xong quay đầu nhìn Cửu Vi: “Cửu Vi, huynh từ đường xa đến đây, hôm nay nghỉ ngơi trước đi.”

“Đa tạ Phong Vương”. Cửu Vi khẽ khom người đáp.

*****

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, sen tàn cúc nở, hạ qua thu đến.

Dục Thăng Cung là nơi Phong Vương phê duyệt tấu chương và xử lý chính sự hằng ngày, cho nên cung này cũng không hiên ngang rộng lớn như Từ Anh Điện, không đẹp để tinh xảo như Hàm Lộ Điện, cũng không đoan nhã quý phái như Anh Thọ Cung hay trong trãi thanh nhàn như Thanh La Cung.

Nàng buông tấu sớ trong tay, khẽ xoa xoa mi tâm, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, những đóa hoa cúc trắng đang nở rộ khắp vườn.

Triều cục đã ổn, tân quan cũng đã vào vị trí cả rồi. Hai tháng nay, tấu sớ các nơi trình lên có rất ít việc làm người ta lo lắng, dường như mọi thứ đều đã êm đẹp... Chỉ là... Sự yên bình này có thể duy trì được bao lâu? Mà lúc thế cục biến động, điều duy nhất nàng có thể làm là giữ yên ổn cho Bạch Phong Quốc, tránh cho dân chúng chịu nổi khổ chiến tranh. Đây cũng là trách nhiệm của các đời vương Bạch Phong Quốc, mà nàng... cũng chỉ có thể bảo vệ nhân dân nước mình! Aizzz... Nàng không kiềm được bất giác thờ dài.

Bỗng nhiên có một thanh âm cực nhỏ vang lên, giống như là tiếng lá rụng trong gió, nhỏ đến mức tai người bình thường không thể nghe thấy được.

“Kê nào?”. Tích Vân thân nhiên mở miệng hỏi, ánh mắt chăm chú nhìn vào cửa sổ, ống tay áo rũ xuống, bạch lăng đã nắm chặt trong tay.

Một bóng đen nhàn nhạt từ cửa sổ bay vào, tựa như làn khói lượn lờ giữa không trung, đáp xuống thảm không một tiếng động.

“Ám Mị bái kiến Phong Vương”. Bóng đen kia mơ hồ đến nỗi làm cho người ta không thấy rõ diện mạo của hắn, dáng người cao thấp gầy béo thế nào, chỉ đại khái biết hắn đang quỳ, cúi đầu hành lễ với Phong Vương. Thứ duy nhất rõ ràng chính là thanh âm của hắn, mà giọng nói này nghe xong cũng chẳng ai nhớ nổi nó ra sao.

“Ám Mị?”. Ánh mắt Tích Vân dừng trên bóng đen mơ hồ kia, ban ngày ban mặt, mặc dù nàng lại có tu vi cao nhưng cũng không thể nhìn thấy hắn: “Ngươi là sứ giả Lan Ám?”

“Vâng”. Ám Mị đáp: “Thần theo lệnh công tử đến đây truyền tin cho Phong Vương.”.

Dứt lời, từ trong phòng tỏa ra một mùi hương hoa lan thơm ngát, bóng đen phóng ra một đóa lan màu đen bay thẳng về phía Tích Vân. Tích Vân buông bạch lăng ra, khẽ đưa tay lên trời, đóa lan kia liền nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay nàng. Nàng khẽ thổi một hơi, đóa lan đen chậm rãi xòe cánh, chính giữa có một bức thư mỏng manh.

Tích Vân nhặt lấy bức thư, chỉ liếc mắt một cái đã xem xong. Khuôn mặt đẹp như ngọc của nàng thoáng ửng đỏ, tựa như vừa uống một chén rượu ngon, dung nhan trở nên say đắm như sương trên lá. Có điều trong nháy mắt nàng đã rút đi sự xấu hổ ửng đỏ của mình, thần tình trở về vẻ lạnh lùng, khuôn mặt trắng như tuyết, đôi mắt thâm trầm như biển, lại trong như suối, không chút biểu tình.

“Công tử nói, Phong Vương xem xong thư này chắc chắn sẽ suy nghĩ thật kỹ mới trả lời, cho nên ngày mai Ám Mị sẽ lại đến.”. Giọng nói của Ám Mị lại vang lên trong phòng.

Tích Vân đảo mắt nhìn bóng đen đang quỳ kia, bỗng nhiên khẽ nở nụ cười, chỉ là nụ cười này không chút vui vẻ gì: “Vậy giờ này ngày mai ngươi đến đi.”

“Vâng, Ám Mị xin cáo từ.”. Bóng đen nhẹ nhàng bay ra cửa sổ.

Nàng tần ngần nhìn lá thư trong tay, một nụ cười bi thương hiện lên trên khuôn mặt. Nàng hướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã vào cuối thu, hoa cúc rụng rớt, nhưng cảnh sắc này không thể làm cho lòng người thoải mái, không thể làm cho trái tim mình ấm áp được chút nào. Nàng thờ dài, thần tình thấp thoáng sự bất đắc dĩ và ưu thương, thật sự phải đi đến bước này sao? Chỉ là... quá thật...

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, cánh cửa khẽ đẩy ra, một mùi hương hoa cúc thơm ngát liền tràn vào căn phòng. Nàng dời mắt nhìn sang, chỉ thấy Cửu Vi đang bưng một mâm ngọc trắng như tuyết đi đến.

“Xem tấu sớ có mệt không? Huynh có làm một ít cháo hoa cúc cho muối, có thể bồi bổ tinh thần, giảm căng thẳng”. Cửu Vi đặt bát cháo lên bàn, liếc nhìn Tích Vân, bất ngờ phát hiện trong ánh mắt người con gái vốn hay che giấu nét mặt sau khi đã làm vương này lóe một tia bi thương, không khỏi hỏi: “Sao vậy?”

Tích Vân chỉ cười cười, cầm bát cháo lên, ngửi thấy mùi hoa cúc thơm ngát, thần tình lập tức thanh tỉnh lại.

“Ăn cháo đi, huynh cố ý nấu lạt một chút đó!”. Cửu Vi cũng không hỏi nhiều, tự động đưa cho nàng một chiếc thìa bằng ngọc.

“Ừ!”. Tích Vân nhận lấy chiếc thìa, nhẹ nhàng trộn bát cháo, sau đó đưa lên miệng: “Ừm... ngon quá, vừa thanh vừa mát, hương quần quanh môi, muối muốn ăn thêm nữa!”. Nàng chỉ múc hai ba thìa đã ăn sạch hết bát cháo, ngẩng đầu nhìn Cửu Vi, đôi hàng mày lúc này còn nhăn nhó đã giãn ra đôi chút, ánh mắt hiện lên sự tham lam, cái biểu cảm này rõ ràng là muốn ăn thêm một bát nữa.

“Không có đâu!”. Cửu Vi khoanh tay lại: “Huynh chỉ nấu có một bát.”.

“Thì nấu thêm bát nữa!”. Tích Vân hơi năn nỉ.

“Không được!”. Cửu Vi khoát tay chặn lại lời nàng, ngắm nhìn Tích Vân, tựa hồ chỉ có sự tham ăn này của nàng mới khiến y cảm thấy người trước mắt giống Bạch Phong Tịch: “Muội biết quy tắc của huynh mà, mỗi món ăn huynh chỉ nấu một lần.”.

“Nhưng muối là ngoại lệ!”. Nàng nói chuyện rất tình, bất chấp đạo lý.

“Muối là ngoại lệ?”. Cửu Vi nhú mày, sau đó mỉm cười, giờ ngón tay lên xoa mi tâm đang nhăn lại của Tích Vân: “Vậy kể cho huynh nghe đi, bởi vì huynh cũng là ngoại lệ.”.

Tích Vân nghe vậy cười cười buông bát cháo xuống, mâu quang quét về phía đóa lan đen đang nằm trên bàn, một lát sau nàng mới hỏi: “Cửu Vi, huynh có biết cách tốt nhất để hai quốc gia hợp lại đồng thể là gì không?”

“Hừ? Để hai quốc gia hợp lại đồng thể?”. Cửu Vi hơi nhú mày rồi nói: “Kết đồng minh?”

Tích Vân lắc đầu: “Vậy đổi cách nói khác, để cho hai người hòa hợp đồng lòng, huynh có biết cách nào không?”

Cửu Vi nghe vậy không khỏi tròn mắt, hẳn đã mơ hồ đoán ra được ý của nàng nhưng lại không dám tin.

“Làm vợ chồng”. Tích Vân tự trả lời, đứng dậy cầm đóa lan đen kia giờ giờ trước mặt hắn: “Vợ chồng đồng lòng, hai nước đồng thể, tuy hai mà một, biện pháp tốt nhất chính là vương hai nước kết làm phu thê!”.

“Đây là nguyên nhân khiến muội không vui?”. Cửu Vi nhìn Tích Vân, phát hiện ra khi nàng nhắc đến hai chữ phu thê thì trong ánh mắt có một tia mờ mịt.

“Không vui?”. Tích Vân lại cười, nụ cười này chưa kịp dâng lên khóe mắt đã tan biến, đầu ngón tay nàng đùa bỡn đóa lan đen, thần nhiên nói: “Kỳ thật muội đã sớm lường trước hết mọi chuyện, chỉ là không nghĩ đến hẳn thật sự sẽ chọn cách này, muội chỉ nghĩ... dù sao hẳn cũng còn giữ lại một chút... cuối cùng của bọn muội... Đáng tiếc, hẳn vẫn đi đến bước đường này!”.

“Vậy muội định thế nào?”. Hai hàng lông mày của Cửu Vi co lại, cực kỳ không đồng ý.

“Muội à...”. Tích Vân đi tới trước cửa sổ, nhìn đóa lan đen như mực trong lòng bàn tay, sau đó nhẹ nhàng thổi, đóa hoa kia liền bay lên bầu trời: “Đương nhiên là muội đồng ý rồi!”. Nàng nói câu này mà vẻ mặt vô cùng bí ẩn và bất đắc dĩ, ánh mắt dõi theo đóa lan đen kia, dường như vừa tự tay ném đi thứ gì đó rất quan trọng của mình, vừa không nỡ lại vừa đoạn tuyệt!

“Muội thật sự phải gả cho hắn?”. Cửu Vi đi đến bên cạnh nàng, kéo nàng trở lại: “Tịch Nhi, muội không thể đồng ý, tình nghĩa mười năm... cũng không chỉ có bấy nhiêu đây. Nếu muội đồng ý rồi, các người sẽ đi đến tận cùng! Vậy thì... vậy thì cả muội và hắn đều sẽ hối hận!”

“Cửu Vi...”. Tích Vân vỗ vỗ tay Cửu Vi, lắc đầu mỉm cười, cười đến tận thâm tình trống rỗng: “Có lẽ đây là ý trời, từ lần đầu tiên gặp nhau đã định là sẽ như thế! Nhiều năm vậy rồi... còn chưa đủ sao? Chỉ là bọn muội luôn không thể đến gần nhau... Khi đến gần nhất cũng vẫn có một tầng khoảng cách... Hẳn không thể, muội cũng không thể!”

“Nhất định phải chọn cách này sao?”. Cửu Vi buông tay nàng ra, có chút không đành lòng và bất lực.

“Thời cuộc đã phát triển như vậy!”. Tích Vân vẫn cười, một nụ cười đầy trống vắng. Ánh mắt nàng dời sang những đóa cúc trắng trong hoa viên: “Huống hồ đây thật sự là một cách tốt... Vương là người đại diện cho một quốc gia, là người mà lòng dân luôn hướng tới. Hai quốc vương kết làm phu thê, hai quốc gia kết thành một khối, vậy thì... mới có thể đường đường chính chính kết hợp quốc lực, sau đó...”

“Nhưng mà...”. Cửu Vi lo lắng nhìn Tích Vân, cặp mắt hắn ẩn chứa linh khí như có thể xuyên qua thời gian, nhìn thấu tương lai sau này: “Còn muội? Vì thiên hạ này, muội để cuộc đời của mình trở thành như vậy sao? Muội và hắn thật sự chỉ có thể làm thế này thôi sao?”

“Muội và hắn...”. Vẻ mặt Tích Vân chợt trở nên mờ mịt, mâu quang mờ lung nhìn về một nơi xa xôi, dường như đang nhớ về những chuyện xưa cũ: “Mười năm tương giao, bọn muội lại đến nông nỗi này, muội cũng không muốn... Nhưng mà, muội và hắn không còn cách nào khác.”.

“Nếu muội chỉ là Bạch Phong Tích thôi, ngày ấy đã kéo hẳn đi thật xa, chẳng quản thiên hạ hay bá nghiệp gì trong lòng hẳn... Chẳng quản hẳn là Phong Tức hay Lan Tức, cũng chẳng quan tâm lòng dạ hẳn thâm sâu ra sao... Muội chỉ muốn làm một Phong Tích thỏa chí tang bồng, kéo hồng trần tri kỷ tiểu ngạo khắp non sông, đạp lên năm châu bốn bể... Thế nhưng... Muội còn là một Phong Tích Vân nữa!”. Tích Vân thân nhiên nói, thất vọng nhìn ra ngoài cửa sổ: “Cả đời này, quan trọng nhất vẫn là làm Phong Tích Vân! Cuộc đời muội không chỉ sống vì lý tưởng, tình cảm của bản thân mà còn phải có trách nhiệm và nghĩa vụ với đất nước!”. Ánh mắt nàng dời sang Cửu Vi, bất giác hỏi: “Huynh không phải cũng như vậy sao?”

Cửu Vi cười khanh khách, một lúc lâu sau mới khẽ thở dài: “Mỗi ngày huynh sẽ nấu những món ăn ngon cho muội, nhất định phải để muội khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi!”.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thỉ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đạo làm vương là phải nhìn xa trông rộng

Trung tuần tháng chín năm thứ mười bảy, Phong Vương Tích Vân bắt đầu đi tuần sát các thành trong Bạch Phong Quốc. Lần tuần sát này ngoại trừ những đồ vật lễ nghi phải đem theo thì nội thị, cung nữ, đại thần chỉ có Thái Tể Phùng Kinh, Thái Luật Chu Tế, thống lĩnh cấm vệ quân Tạ Tổ, đại tướng Phong Vân Kỳ Tế Thứ và năm trăm danh thị vệ. So với những đời Phong Vương trước đây mỗi khi ra khỏi cung đều mang theo trăm vạn tùy tùng thì lần xuất hành này của nàng có thể nói là “Tối giản hết mức”.

Dân chúng Bạch Phong Quốc nghe thông tin nữ vương đi tuần thì ai nấy đều kiêng chân mong đợi, tất cả bọn họ muốn tận mắt nhìn thấy vị nữ vương tài sắc vẹn toàn nổi danh khắp lục quốc, có công bảo vệ đất nước hơn mười năm nay, họ muốn tự mình biểu hiện lòng trung thành và kính trọng đối với vị nữ vương trẻ tuổi anh minh này.

Thành Triện, đây là trạm đầu tiên mà nữ vương đi tuần.

Khi xa giá của nàng còn ở đằng xa thì ở đầu đường đã có mấy vạn dân chúng không hẹn mà cùng nín thở ngóng chờ, chờ đợi vương của bọn họ đến.

Chiếc vương xa được tám con tuần mã màu đen kéo cuối cùng cũng đã tới gần, đỉnh xe khảm tứ kim, vách xe làm bằng bạch ngọc, chiếc rèm lụa tơ tằm phiêu phất, mảnh châu bay bay vờn quanh, loáng thoáng có thể thấy được một người ngồi ngay ngắn trong xe. Mặc dù còn chưa rõ dung nhan nhưng dáng vẻ đoan trang cao nhã của nàng đã làm cho người ta sinh lòng kính trọng và yêu mến.

Bởi vì dân chúng đứng hai bên đường rất đông nên vương xa chỉ chậm rãi đi tới, thị vệ bảo vệ hai hàng trước sau.

“Đại vương!”.

“Đại vương!”.

“Đại vương!”.

“Đại vương!”.

.....

Chẳng biết ai đó đã cất cao giọng gọi nên tức thời có rất nhiều thanh âm gọi theo, nhất tề hô to đại vương của bọn họ. Tuy không nói rõ nhưng tâm nguyện của tất cả mọi người đều giống nhau, chỉ hy vọng người trong xe có thể lộ ngọc diện để họ được trông thấy ngài dù chỉ một lần trong đời.

Rốt cuộc, bức rèm dày như mưa đã được một đôi bàn tay mềm mại trắng thuần vén lên, một dung mạo đoan trang tĩnh lặng hiện ra trước mặt mọi người. Đó là vị nữ vương cao quý của Bạch Phong Quốc, trông nàng thật xinh đẹp và gần gũi với nhân dân. Trên khuôn mặt thanh tú thuần khiết của nàng lộ ra một nụ cười rực rỡ mà tao nhã, nhẹ nhàng gạt đầu với bách tính đang đứng hai bên đường. Đôi mắt sáng nhu hòa nhìn tất cả mọi người, khiến mọi người đều hiểu rõ vương đang ân cần thăm hỏi bọn họ, thăm hỏi mỗi người dân nơi đây.

“Nữ vương vạn tuế! Nữ vương vạn tuế! Nữ vương vạn tuế!”

Những tiếng reo hò đồng thời bay thẳng đến tận trời xanh, thật lâu sau vẫn không dứt. Vạn dân tự phủ phục quỳ xuống mặt đất, biểu lộ lòng ngưỡng mộ và sự thành kính cao nhất đối với vị đại vương đang ngồi trong xe này.

“Muội đâu phải là người thích rêu rao, sao lần này đi tuần lại phô trương thanh thế lớn như vậy?”. Cửu Vi đã từng hỏi nàng lúc ở trên đỉnh lầu thành Triện.

“Huynh thấy dân chúng Bạch Phong Quốc đối với muội thế nào?”. Tích Vân nghe vậy mỉm cười, ánh mắt nhìn ngàn vạn thần dân bên dưới.

“Tôn kính, yêu mến, thuận theo!”. Cửu Vi đem hết những gì đã chứng kiến mấy ngày nay tổng kết lại nói.

“Đây là thứ muối muốn.” Tích Vân vươn tay vẫy chào thần dân phía xa xa, lập tức tiếng hoan hô lại tiếp tục vang dội: “Muối muốn trên dưới cả nước đều đồng lòng!”

“Thu phục nhân tâm...”. Cửu Vi dò mắt nhìn dân chúng bên dưới sang trên người Tích Vân, ngắm nghía cô gái có phong thái vương giả ung dung này, nàng dù cao quý vẫn không mất đi vẻ xinh đẹp kiều diễm của nữ tử, y bỗng hiểu ra những hành động của nàng: “Bằng thanh danh, khả năng và dung mạo của muối... Bọn họ sao có thể kháng cự? Muối làm như vậy... là đang chuẩn bị sao?”

“Ngày đó đang đến rất gần, muối muốn bọn họ ủng hộ muối, như vậy muối mới có thể bảo vệ được cho họ!”

So với bách tính đang nồng nhiệt vui mừng thì quan viên các thành khác lại vừa buồn vừa vui.

Bọn họ không biết vì sao vị nữ vương “Yếu đuối nhiều bệnh” vẫn hay “Tình duyên quanh năm” ở núi Thiên Bích này vừa mới đăng vương vị mà đã thấu hiểu tình hình trong nước, chính sự quốc gia đến thế.

Quan viên các thành vốn dĩ còn chưa nắm rõ địa lý, nhân sự, bách nghiệp tại nơi mình cai quản, cho dù có giờ hết tài liệu lịch sử ra thì cũng chỉ biết đại khái, vậy mà vị nữ vương này chỉ cần vừa mở miệng thì sẽ nói đúng vanh vách địa thế núi sông, dân cư hộ khẩu, tài chính thu chi của từng vùng, tất cả thông tin đều không sai một ly.

Nàng cơ hồ cũng nắm rất rõ thành tích của các quan viên trong lòng bàn tay. Khi nữ vương ngồi trên công đường xử án sẽ kiểm tra tất cả sự vụ lớn nhỏ trong thành, bình luận từng ưu khuyết điểm của mỗi quan viên, cuối cùng sẽ có người đầu rơi máu chảy hoặc có người mồ hôi đầm đìa. Nữ vương còn biết tường tận nhiều chuyện chính bọn họ còn không nhớ nổi hay đột nhiên kể lại cuộc đời của nhiều người mà bọn họ đã quên sạch từ lâu.

Vì thế trên con đường tuần sát của nàng sẽ có những quan viên thăng chức hoặc có những quan viên bị bãi chức. Nàng hủy bỏ các chế tài cổ hủ, cách tân các điều lệ thi hành mới. Mà đồng thời động thái này của nàng cũng được dân chúng vỗ tay khen ngợi, bọn họ không ngờ một nữ vương sống trong thâm cung mà lại có đôi mắt nhìn xa trông rộng, biết rõ tất cả các quan lại tham ô, cường hào ác bá trên khắp đất nước. Hơn nữa nàng luôn đứng về phía nhân dân, giải oan trừ hại cho bọn họ, vừa cơ trí, vừa thấu tình đạt lý mà còn hết sức công bằng chính trực. Nàng giải quyết việc nào cũng khiến người ta tâm phục khẩu phục, không thể dị nghị một lời!

Tới giữa tháng mười hai, nữ vương cuối cùng cũng kết thúc chuyến tuần sát, mang về Phong Đô toàn bộ sự chân thành và kính yêu của người dân cả nước.

“Rõ ràng là đã ra nắng rồi mà, sao vẫn còn lạnh như thế?!”

Trước Dục Thăng Cung, Cửu Vi xách theo một hộp thức ăn đang ngẩng đầu lên nhìn mặt trời chói lọi thì thảo oán giận, ôm hộp thức ăn vào trong ngực, dùng tay che lại để tránh cho thức ăn bên trong nguội đi.

“Mấy thứ đó là gì thế?”. Y đẩy cửa thư phòng vào thì thấy Tích Vân chỉ ngo ngẩn nhìn một đồng đồ vật trên bàn.

“Cửu Vi.”. Tích Vân ngẩng đầu gọi Cửu Vi, cười nhợt nhạt, ánh mắt trở xuống trên bàn: “Mấy thứ này đều là vật muối rất quý trọng.”

“Hà?”. Cửu Vi đặt hộp thức ăn lên, mâu quang quét về những thứ trên bàn kia, không thấy món nào quý giá. Chỉ là những món đồ làm bằng đồng hoặc thiết, vải hoặc gỗ, có món được đúc hay điêu khắc, viết hoặc vẽ lên, đủ loại hình thù hoa văn kỳ lạ phủ kín mặt bàn. So với kỳ trân dị bảo ngọc ngà trong cung, mấy thứ này thật trông giống đồ đồng nát.

“Đây là những món quà bằng hữu trên giang hồ đã tặng cho Bạch Phong Tịch.”. Tích Vân cầm một thẻ bài lên, trên mặt có khắc một hình ngựa voi dài: “Thẻ bài mặt ngựa này là do năm đó muối cứu tam thiếu gia nhà họ Thích, gia chủ của họ đã tặng cho muối.”

“Tam thiếu gia Thích Quý Linh vĩnh viễn không lớn, vĩnh viễn không già trong truyền thuyết? Thứ này chính là bảo bối quan trọng nhất của Thích gia!”. Cửu Vi rút tay vào trong ống tay áo, sau đó mới cầm lấy thẻ bài qua lớp áo: “Những vật nhà bọn họ đều có quý khí dày đặc, thường nhân không thể chạm vào. Hử? Đây chính là ký hiệu ngựa voi của Thích gia, như vậy là âm dương trên dưới nhà họ đều sẽ nghe lời muối, thứ này quý hiếm lắm đó!”

“Người nhà Thích gia tuy lạnh lùng nhưng họ lại rất trọng ân nghĩa.”. Tích Vân thần nhiên nói.

“Ui chao... lạnh quá, trả lại cho muối.”. Tay Cửu Vi run lên, vội vàng đem thẻ bài trả lại cho Tích Vân: “Chẳng những người nhà bọn họ lạnh mà tới đồ vật cũng lạnh! Ví dụ như tấm thẻ bài này, còn lạnh hơn băng tháng mười hai nữa!”

“Huynh có nói quá không thế?”. Tích Vân buồn cười nhìn Cửu Vi đang không ngừng chà sát lòng bàn tay.

“Huynh đâu phải là muối, có nội công hộ thể.”. Cửu Vi nhìn quần áo mỏng manh trên người Tích Vân, lại nhìn một đồng đồ trên người mình: “Sớm biết vậy thì huynh đã cố gắng tập võ, để khỏi có khổ vì hè thì nóng, đông thì lạnh.”

“A...”. Tích Vân nhẹ nhàng cười: “Huynh cho rằng tập võ dễ lắm hả?”

“Huynh biết không dễ dàng gì...”. Cửu Vi gật đầu, lấy bát mì nóng hôi hổi trong hộp thức ăn ra: “Cho nên huynh mới không học võ đấy, nấu ăn vẫn dễ hơn. Nè, mau đến ăn đi kẻo nguội.”

“Hôm nay cũng chỉ có mì thôi sao?”. Tích Vân bước qua ngồi xuống bên bàn.

“Huỳnh tốn không ít thời gian làm bát mì này đâu đó.”. Cửu Vi ngồi đối diện với Tích Vân, ngắm nghía mấy thứ trên bàn: “Muội nếm thử xem.”

“Ừm... ngon quá!” Tích Vân vừa cắn một miếng không khỏi khen ngợi: “Nước lèo này tựa hồ là nước canh nhưng còn thơm hơn nước canh, huỳnh nấu bằng gì thế?”

“Nước canh á, phải gọi là nước hầm xương! Huỳnh hầm xương sườn trong ba canh giờ mới ra được một chén nước như vậy, sau đó lại bỏ thêm một chút tổ yến, nấm hương vào nồi rồi nấu chung với nhau, hương vị cũng không khác lắm. Đáng tiếc bây giờ đang là mùa đông, nếu là mùa hè thì huỳnh sẽ dùng củ sen nấu với sườn xay nhuyễn, như vậy hương vị sẽ ngọt ngào hơn.”. Cửu Vi lật qua lật lại mấy món đồ trên bàn: “Thiết Phi Yến của Dịch gia ở Tây Châu, Mộc Hoa Đào của Lạc Đào đại hiệp Nam Chiêu, Mai Hoa Vũ của Mai Hoa nữ hiệp Mai Tâm Vũ, Thiên Thư Lệnh của Thư Sinh tứ phượng Vũ Phụng Ngôn... Những thứ này thoạt nhìn thì không đáng một đồng nhưng đều là vật hiếm có trên đời... Cơ mà muội lấy nó ra hết làm gì?”

Tích Vân nuốt ngụm canh cuối cùng vào bụng rồi đẩy chiếc bát sang một bên, nhìn những tín vật kia nói: “Vi muội đang cần dùng đến chúng.”

Cửu Vi ngắm nghía mấy đồ vật trên bàn nghe vậy thì dừng tay, ánh mắt chiếu thẳng đến Tích Vân, lát sau mới mở miệng hỏi: “Chẳng lẽ muội muốn nhờ bọn họ trợ muội tranh thiên hạ? Với uy danh của bọn họ trong võ lâm, quả thật có thể triệu tập cho muội không ít nhân tài!”

“Không.”. Tích Vân lại lắc đầu, cầm đóa Mộc Hoa Đào lên: “Muội sẽ không kéo bọn họ vào chiến trường, chỉ là... Huỳnh cũng thấy đấy, muội vừa kể vị đã trực xuất không ít các cự thủ, đề bạt những tân thần không một xu dính túi, cho nên những người đó ắt không cam phục, dĩ nhiên sinh lòng oán hận!”

“Muội muốn dùng võ áp chế bọn họ?”. Cửu Vi nhón tay cầm lấy Thiết Phi Yến, vuốt ve mô yến hỏi.

“Muội không sợ họ oán hận muội.”. Tích Vân vung tay lên, đóa Mộc Hoa Đào liền bay thẳng vào không trung, đình một tiếng cắm xuống mép cửa sổ: “Nhưng với thể cục hiện giờ, một ngày nào đó khi muội xuất chinh... không thể không đề phòng những kẻ tiểu nhân!”

“Muội lo lắng khi muội đi rồi, bọn họ sẽ nhân cơ hội làm loạn?”. Ánh mắt Cửu Vi đảo qua những tín vật trên bàn, dường như muốn đem chúng nhập vào trong mắt.

“Muội diệt trừ nhiều ung nhọt như vậy là vì muốn khi muội xuất chinh, Bạch Phong Quốc phải yên ổn thái bình, để cho muội đừng lo buồn phiền nào. Hơn nữa khi cục diện mới bắt đầu, muội cũng không cho phép kẻ nào đến phá!”. Tích Vân gơ tay, bạch lăng trong tay áo bay ra đánh thẳng về phía mép cửa sổ, đóa Mộc Hoa Đào nảy lên rồi quay trở về tay nàng. Nàng khẽ mở lòng bàn tay, đóa Mộc Hoa Đào vững vàng rơi xuống chính giữa: “Cho nên muội phải gọi người trông chừng bọn họ, tuyệt đối không cho phép họ làm loạn Bạch Phong Quốc!”

“Mà muội lại không tiện phái thủ hạ theo dõi, và lại nếu chỉ gọi thị vệ trong cung thì chắc chắn thị vệ không phải là đối thủ của những kẻ xảo trá này. Ngược lại, nếu muội gọi các cao thủ võ lâm thì bằng khả năng của bọn họ, chẳng cần ra mặt cũng có thể âm thầm theo dõi hết thấy mọi người. Kẻ nào dám có chút vọng động, bọn họ sẽ hạ thủ nhanh chóng sạch sẽ!”. Tích Vân thu bạch lăng về trong tay áo, động tác lưu loát như nét mặt và ngữ khí của nàng hiện giờ.

Cửu Vi nhìn nàng, nghiền ngẫm về mặt này thật lâu, sau đó mới thờ dãi nói: “Tịch Nhi, thật ra muội đã đủ tư cách làm vương rồi!”.

Tích Vân nghe vậy đảo mắt nhìn Cửu Vi, cuối cùng ánh mắt rơi vào đóa Mộc Hoa Đào, thần nhiên cười nói: “Rất tâm kế, rất thủ đoạn có phải không?”.

Cửu Vi không nói gì, một hồi lâu mới lên tiếng: “Kể ra thì mười năm lang bạt giang hồ muội đã thu hoạch không ít, chẳng những biết rõ nhân tình thế thái và địa lý các quốc gia mà còn làm cho hiệp danh của mình lan xa, kết giao nhiều cao nhân hào kiệt. Một ngày nào đó muội phát cờ chinh chiến, tất sẽ có rất nhiều người phò trợ.”

“Cửu Vi, huỳnh mất hứng há?”. Tích Vân nhìn ánh mắt Cửu Vi rồi cúi nhìn đồng tín vật trên bàn, nàng khẽ cười bất đắc dĩ: “Từ bé muội đã biết sau này muội sẽ kế thừa vương vị, sẽ là vương của Bạch Phong Quốc, bởi vì ca ca... Năm tuổi muội đã nói với ca ca, về sau khi muội lên ngôi rồi sẽ để cho ca ca cả đời được về tranh ca hát... Cho nên muội đã đi học rất nhiều về đạo làm vương, những thứ cần phải có để làm một vị vương, đến cả những mảnh khố thủ đoạn muội tuyệt đối cũng không lạ gì. Tất cả những thứ đó muội đều có thể vận dụng linh hoạt thành thạo! Chỉ là...”. Nói tới câu cuối cùng nàng lại ghen ngạo, đầu ngón tay vô thức gầy gầy mặt bàn.

Cửu Vi nghe lời này của nàng, sau đó nhìn về mặt cười cười không chút cảm xúc, y chợt thấy trong lòng nặng nề chua xót, không tự chủ được đứng lên ôm Tích Vân vào lòng: “Tịch Nhi, với khả năng của muội, muội đã đủ tư cách làm một vị vương. Nhưng với tính cách của muội, muội cũng không thích hợp để làm một vị vương!”

Tích Vân cũng ôm lấy cánh tay Cửu Vi, quyến luyến tựa đầu vào vai y. Giờ phút này, nàng chỉ muốn buông tất cả những ràng buộc, buông tất cả những gánh nặng, nhắm mắt bình yên dựa vào lòng người phía trước: “Cửu Vi, huỳnh sẽ không bỏ muội đi như Tả Nguyệt ca ca chứ?”

“Không đâu!”. Cửu Vi triu miến vỗ vỗ đầu Tích Vân, ánh mắt nhàn hạ nhìn những tín vật trên bàn: “Chẳng phải huỳnh đã đồng ý làm đầu bếp riêng cho muội rồi ư? Muội còn ở đây ngày nào, huỳnh còn nấu cơm cho muội ăn ngày đó.”

Khoe môi Tích Vân khẽ cong lên, nàng mỉm cười thật lòng thoải mái: “Vậy còn Lạc Nhật Lâu của huỳnh?”

“Tặng cho người khác.”. Cửu Vi thần nhiên cười nói.

“Thật hào phóng.”. Tích Vân kêu lên, bỗng nàng nhớ tới chuyện gì vội ngẩng đầu lên nhìn Cửu Vi hỏi: “Muội nhớ trước kia huỳnh từng nói, huỳnh có thu nhận một ca kỹ tên là Phụng Tê Ngô?”

“Ừ, đó là một giai nhân tài sắc vẹn toàn hiếm gặp.”. Cửu Vi cũng buông tay ra: “Sao đột nhiên muội lại hỏi thế?”

“Cô ấy có phải là người nhà Phượng gia không?” Tích Vân nhìn thẳng vào Cửu Vi.

Cửu Vi sững sờ, sau đó mới gật đầu: “Đúng vậy!”

“Quả nhiên!”. Tích Vân đứng phắt dậy giơ tay ra định chưởng lên bàn, sau đó mới phát hiện ra trên bàn đầy tín vật nên chợt tỉnh ngộ thu hồi lực đạo, có điều một chưởng lúc này còn gần đến bàn đã làm cho những món tín vật nảy lên, có món còn rơi xuống mặt đất: “Con hồ ly đen kia...”

“Sao muội kích động vậy?”. Cửu Vi lắc đầu, xoay người nhặt mấy món tín vật trên đất lên.

“Con hồ ly đen kia, bất luận là làm chuyện gì, hẳn tuyệt đối... Hừ... Hẳn tuyệt đối phải có lợi mới làm!”. Tích Vân cắn răng, ánh mắt sắc bén như băng kiếm nhìn chăm chăm vào không trung, giống như muốn đâm thủng cái người đã làm cho nàng tức giận này.

Cửu Vi ngẩng đầu nhìn nàng có chút buồn cười, lại có chút nghiền ngẫm nói: “Hắn ta không có ở đây, muội có mắng có chửi, có đâm có chém gì thì hẳn cũng có đau đớn đâu?”

“Aizzz!”. Tích Vân chán nản ngồi xuống ghế, tiếc hận thở dài: “Đáng tiếc cho Phượng mỹ nhân, cô ấy nặng tình với hắn như vậy, thật là... một cô gái hết sức thuần khiết... Hừ! Hừ sao xứng đáng với tình cảm của cô ấy!”

“Thì đó là chuyện của họ, liên quan gì đến muội?”. Cửu Vi đột nhiên nói.

Tích Vân tỏ vẻ không nghe thấy, chỉ ngồi im lặng một lúc lâu, sau đó mới ngẩng đầu lên bảo với Cửu Vi: “Cửu Vi, cho dù đạo làm vương buộc muội phải trở thành người toan tính thâm trầm bao nhiêu, muội vĩnh viễn cũng không dùng thủ đoạn với huynh!”.

“Huynh biết.”. Cửu Vi cười nhẹ nhàng.

“Và lại muội sẽ thực hiện nguyện vọng của huynh.”. Tích Vân nói tiếp, đứng dậy đi tới đẩy cửa sổ, một luồng khí lạnh tràn vào làm Cửu Vi không khỏi run mình.

“Muội sẽ thực hiện nguyện vọng của huynh, muội thề dưới Phong Vương tộc!”

*****

Ngày mười bốn tháng hai năm thứ mười tám, quốc chủ Hắc Phong Quốc đặc phái vương đệ Tầm An Hầu đi sứ sang Bạch Phong Quốc, dùng lễ vật “Huyết Ngọc Mặc Lan” mà Thủy Đế ban tặng cho Hắc Phong Vương đổi đầu trong ngày đại hôn năm xưa, thay thế tử Lan Tức cầu hôn nữ vương Tích Vân của Bạch Phong Quốc.

Ngày mười sáu tháng hai, Phong Vương Tích Vân đồng ý lời cầu hôn, cũng lấy lễ vật “Bạch Bích Tuyết Phượng” mà Thủy Đế từng ban tặng cho Phượng Vương trong ngày đại hôn đáp lễ.

Ở Đông Triều, nam nữ phối hôn phải trải qua Ngũ lễ: Ý ước, Thân ước, Lễ ước, Hòa ước và Thư ước. Vào lúc diễn ra “Thư ước”, song phương sẽ quyết định hôn kỳ [1], sau đó cử hành hôn lễ, như vậy mới hoàn thành một đoạn nhân duyên.

[1] Hôn kỳ: ngày kết hôn

Ý ước, là cầu hôn.

Thân ước, là hai nhà nam, nữ cử người (hoặc thần) tới nhà đối phương đề đề hôn.

Lễ ước, là hai nhà tặng cho nhau tín vật đính hôn.

Hòa ước, là hai nhà nam nữ gặp mặt, cùng tấu khúc cầm sắt hài hòa, lập đính ước phu thê hòa hợp cho đến khi đầu bạc răng long.

Thư ước, là trường bối, thân bằng quyến thuộc của hai nhà chứng kiến (nếu người trong hoàng thất hay vương thất thì phải có thêm nhân dân chứng kiến) việc lập thư thề ước, cùng hứa hôn và chọn ngày cử hành hôn lễ.

Hai nước Hắc Phong, Bạch Phong đã cùng bàn bạc sẽ tiến hành “Hòa ước” tại Phong Đô Hắc Phong Quốc vào tháng tư, nhằm ngay mùa hoa lan nở.

Cuối tháng ba là thời điểm xuân về trên các quốc gia, cảnh xuân vui vẻ ấm áp tràn trề, nhưng ở phía tây Hắc Phong Quốc, nhiệt độ không khí vẫn còn mang hơi lạnh và hanh khô.

Vừa bước vào Lan Lăng Cung, y đã ngửi thấy từng luồng hương lan thơm phưng phức phả vào trong mặt. Bước qua trăm bậc thềm màu đỏ, vòng qua chín hành lang uốn khúc, lại vượt qua cầu kiều Lan Biện Hán hình cánh hoa, cuối cùng y đã nhìn thấy được Y Lan Viện trước mắt.

Y hít hít mũi, một mùi hương hoa lan thoang thoảng tràn vào cuống họng, thấm vào tim gan, khiến con người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái. Hoa ở Lan Lăng Cung này không giống hoa ở những nơi khác, hương thơm luôn thanh đạm nhẹ nhàng quấn quanh chớp mũi, mơ hồ lượn lờ như có như không,

làm cho người ta không thể đoán ra mùi hương thật sự của nó. Cũng giống như chủ nhân là vị công tử Lan Tức kia, vẻ bề ngoài ngọc thụ lâm phong, nhã dật tuyệt thế, nhưng chẳng ai biết được đằng sau sự tao nhã và ung dung này là thứ gì, tinh thần đều bị phong tư của ngài trấn áp.

Nhâm Xuyên Vũ đảo qua bồn hoa trong vườn, âm thầm suy nghĩ không biết trong thiên hạ còn chỗ nào có hoa lan sánh được với lan trong Lan Lăng Cung này hay không. Một năm có bốn mùa thì cả bốn mùa đều có hoa lan nở, mỗi một mùa là một loài lan khác nhau, màu sắc và hình dáng khác nhau, đến cả hương hoa cũng vô cùng khác nhau.

Y luôn cảm thấy buồn bực, cứ tự hỏi những cây lan này là cái loại gì mà vào mùa đông cũng nở, thật là kỳ tích. Thế nhưng kỳ tích mà vào tay công tử nhà bọn họ thì cũng trở nên bình thường. Nghe nói vào ngày công tử được sinh ra, lan cả nước đều đồng loạt khai nở, toàn bộ vương cung chìm ngập trong hương hoa. Cho nên y định tìm một thời điểm nào đó tốt hỏi công tử xem có thể viết một tác phẩm về sự kỳ lạ ấy hay không.

Khi đã đến trước Y Lan Viện, cung nhân hai bên lập tức đẩy cửa ra, y bước vào, bên trong là một thế giới khác.

Một mùi hương thơm ngát thấm thấu tim phổi, gột rửa tâm hồn phủ lên người y như một tầng lụa thanh khiết, làm cho y cảm thấy mình thật trong sạch cao thượng. Nhâm Xuyên Vũ khẽ thở dài, dường như mỗi lần bước chân vào đây, mọi vết dơ bẩn trên người y đều được hương hoa lan tẩy xóa. Quang cảnh nơi này đã biến y thành một người thuần khiết tốt đẹp, mà thật sự y vốn không phải là người tốt gì! Y còn từng tự nói với bản thân, chẳng cần làm một chính nhân quân tử đau khổ đối trá, chỉ cần làm một kẻ tư lợi tiểu nhân thôi nhưng vui vẻ thoải mái là đủ rồi.

Y phóng tầm mắt ra xa, phía trước là một biển hoa trắng noãn như tuyết đang ôm lấy một vị công tử trẻ tuổi mặc trường bào màu đen, dung mạo tuấn mỹ như ngọc, đôi mắt đẹp tựa như sơn, phong thần tao nhã tuấn tú. Ngài đứng giữa tầng tầng lớp lớp những đóa hoa lan tựa như một vị tiên nhân, bót đi một phần tiên khí mơ hồ, thêm vào một phần ung dung cao quý của vương hầu, như thể đang đạp lên những áng mây trắng xóa của thượng giới.

“Công tử.”. Nhâm Xuyên Vũ cung kính bái lễ.

“Ừ.”. Lan Tức vẫn cúi đầu chăm chút cho một đóa tuyết lan, vẻ mặt chuyên chú tỉ mỉ như đang chăm sóc cho người yêu, ôn nhu, chu đáo và cẩn thận.

Nhâm Xuyên Vũ đảo mắt nhìn đầu ngón tay của hấn chuyển động, đóa tuyết lan kia mới chỉ là một nụ hoa, bên ngoài còn lụa thừa vài ba cánh, ngón tay Lan Tức thì khẽ đỡ cành, chải chuốt tỉa lá cho nó, ngón tay thon dài vuốt ve đóa hoa trắng như ngọc, khiến đóa hoa thoáng chốc rũ xuống, duyên dáng yêu kiều.

“Mọi chuyện thế nào rồi?”. Đang lúc Nhâm Xuyên Vũ xuất thần nhìn động tác của công tử, Lan Tức bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“Ách? Dạ... Tất cả đều đã chuẩn bị tốt!”. Nhâm Xuyên Vũ lấy lại tinh thần đáp.

“Thật không?”. Lan Tức thần nhiên hỏi, buông đóa tuyết lan trong tay ra, ngẩng đầu đảo mắt nhìn người phía trước: “Tất cả sao?”

“Dạ đúng ạ!”. Nhâm Xuyên Vũ cúi đầu: “Tiểu nhân đã làm theo lời dặn của công tử, lần này chắc chắn vô cùng hoàn hảo!”. Y còn có ý đề giọng nhấn mạnh hai chữ “Hoàn hảo”.

“Vậy thì tốt.”. Lan Tức cười nhẹ nói, dời bước ra khỏi vườn: “Bên Xuyên Vân thế nào rồi?”

“Toàn bộ nghi lễ nghênh đón Phong Vương đệ ấy cũng đã chuẩn bị thỏa đáng.”. Nhâm Xuyên Vũ đi theo phía sau hấn đáp.

“Ừ.”. Ánh mắt Lan Tức quan sát những đóa hoa non, lơ đãng nói: “Những đóa tuyết lan này sẽ nở trong vòng một tháng nữa, vừa đúng thời điểm”

“Vào ngày công tử đại hôn, nhất định hoa lan cả nước sẽ khai nở, hương bay ợp trời!”. Nhâm Xuyên Vũ ngẩng đầu nhìn chủ nhân, trong mắt vừa cung kính vừa có một sự vui vẻ như đã thực hiện thành công kế hoạch: “Bởi vì công tử chính là chủ nhân của quốc gia lan độc nhất vô nhị trong thiên hạ!”

“Thật sao?”. Lan Tức cười thần nhiên, bước chân thoảng dừng lại trước một vật tựa như bảo tháp, cao khoảng một thước, xung quanh bao phủ bởi những mảnh rèm che tơ tằm. Hấn ngấm vật đó một lúc lâu rồi nói: “Xuyên Vũ, ngươi đã bao giờ thấy loài hoa lan này chưa?”

Ngữ điệu của hấn hàm chứa sự hài lòng và vui mừng.

“Dạ?”. Nhâm Xuyên Vũ nghe vậy không khỏi tò mò. Y vốn là người rất quen thuộc Y Lan Viện này, cơ hồ mỗi lần công tử tạo ra một loài lan mới thì y là người được nhìn thấy đầu tiên, đến nỗi một người vốn chẳng biết gì về hoa như y mà bây giờ còn có thể thuộc lòng, kể ra một mạch trăm loài lan khác nhau, bởi vậy y tự hỏi còn có giống lan nào mà y chưa từng thấy nữa?

Lan Tức nhẹ nhàng kéo tấm rèm lụa xuống, bên dưới rèm là một tháp thủy tinh, Nhâm Xuyên Vũ kinh ngạc nhìn đóa hoa đang nằm trong đó.

“Quả nhiên... Sắp nở rồi.”. Giọng nói Lan Tức dịu hấn đi, tựa như sợ kinh động đến đóa hoa non nớt: “Ngươi thấy đóa ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ này thế nào?”

Nhâm Xuyên Vũ nhìn đóa hoa lan trong tháp thủy tinh có chút ngây ngốc, nói đúng hơn là một nụ hoa lan đang đợi ngày hé nở, có điều thứ khiến người ta ngạc nhiên đó chính là – một cuống hoa lại có tới hai nụ hoa, hơn nữa lại còn là hai nụ hoa đen trắng phân biệt! Những loài cây có một cuống hai hoa vốn đã ít rồi, thế nhưng hai hoa khác màu nhau thì càng quý hiếm hơn! Nụ hoa dù chưa nở nhưng đã có thể lờ mờ trông thấy hình dạng đóa hoa sau này ra sao, trông nó tựa như một mảnh trắng non đẹp đẽ, phát ra ánh sáng long lanh như ngọc dưới ánh mặt trời.

“Đóa ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ này ta phải thử nghiệm gieo trồng trong suốt tám năm, cuối cùng mới cho ra được một cây như thế!”. Lan Tức kéo hết

màn che xuống, đầu ngón tay chạm nhẹ vào nụ hoa đẹp như bạch ngọc kia, quay đầu cười nói: “Có thể nàng đã thấy hết những chuyện lạ cảnh hiem trong thiên hạ, nhưng đóa ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ của ta chắc chắn sẽ làm cho nàng ngạc nhiên!”

Nụ cười của hắn còn làm cho Nhâm Xuyên Vũ kinh hãi hơn đóa hoa lan! Lan Nhân? Bích Nguyệt? Nhâm Xuyên Vũ đảo mắt qua đóa hoa lan, sau đó lại nhìn mảnh trăng khuyết màu đen giữa trán Lan Tức, trong lòng chợt sinh ra một sự cảnh giác!

“Đóa hoa ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ của ngài thật là hiếm thấy trên đời.” Thanh âm Nhâm Xuyên Vũ kính cẩn mà rõ ràng: “Chẳng qua nghe nói trên đỉnh núi Thương Mang có một loài hoa tên là Thương Bích Lan, đó có lẽ mới là loài hoa tuyệt diệu nhất trong thiên hạ!”

“Thương Bích Lan?”. Lan Tức liếc mắt nhìn Nhâm Xuyên Vũ, khẽ môi gợn lên một nụ cười nhàn nhạt hiểu ý, sau đó lại quan sát đóa hoa lan: “Nghe kỳ danh thôi đã thấy không tâm thương rồi, ngày nào đó chúng ta sẽ đến xem thử.”

Lan Tức cất bước ra ngoài viện, gió thổi những đóa hoa rũ xuống như đang vui vẻ đưa tiễn hắn, lại quay đầu nhìn biển hoa trắng như tuyết kia, thần nhiên bảo y: “Hôm ấy bảo sứ giả Lan Âm giúp người một tay, đừng để cho những người đó... làm bẩn hoa của ta.”

“Dạ!”. Nhâm Xuyên Vũ cúi đầu, trong lòng chợt buông lỏng, chung quy thì công tử vẫn là công tử!

Mà cùng lúc đó, trong thư phòng phía đông Dục Thăng Cung của Bạch Phong Quốc, Tích Vân đang ngồi trên vương tọa lẳng lặng nhìn hai vị đại thần là Thái Tể Phùng Kinh và thống soái Cẩm Vệ Quân Tạ Tổ.

“Phùng đại nhân, Tạ tướng quân.”. Trong thư phòng im lặng rớt cục cũng vang lên thanh âm trong trẻo mà trầm ổn của nàng.

“Có lão thần!”. Phùng Kinh, Tạ Tổ đồng loạt khom người đáp.

“Ít ngày nữa bốn vương sẽ khởi hành đi Hắc Phong Quốc, cho nên mọi chuyện lớn nhỏ của quốc gia đành trông nhờ vào hai vị.”. Tích Vân đứng dậy nói.

“Đây là bổn phận của chúng thần, chúng thần nhất định cúc cung tận tụy, không dám chậm trễ!”. Phùng Kinh, Tạ Tổ nhất thời quỳ xuống đất.

“Hai vị xin hãy đứng lên.”. Tích Vân đến gần đỡ hai vị lão thần: “Phùng đại nhân, ông là nguyên lão tam triều, thần dân trong nước ai nấy đều vạn phần kính ngưỡng, vì vậy chính sự của Bạch Phong Quốc bốn vương sẽ giao lại cho ông, ông phải hao tâm tổn sức nhiều rồi.”

“Thần nhất định không phụ lòng đại vương!”. Phùng Kinh cung kính đáp.

“Ừ.”. Tích Vân gật đầu, ánh mắt đảo qua vị lão thần: “Từ năm ngoái ta đã dặn dò các tân quan vừa mới tuyển, phạm bất cứ chuyện gì họ đều phải thỉnh giáo ông. Qua gần đây thời gian, ta nghĩ có lẽ đại nhân cũng đã nắm sơ bộ năng lực và tính cách của từng người, cho nên có sự vụ nào thì cứ giao cho bọn họ xử lý. Thứ nhất là để bồi dưỡng nhân tài cho đất nước, thứ hai là để giảm thiểu gánh nặng cho ông. Không phải bốn vương không tin tưởng khả năng của ông, nhưng ông là trụ cột của nước nhà, lỡ như có chuyện gì thì bốn vương sẽ không gánh vác nổi. Bạch Phong Quốc sau này còn phải dựa vào đại nhân nữa.”

Một câu nói của nàng khiến cho lòng Phùng Kinh nóng lên, ông quỳ xuống đất: “Thỉnh vương yên tâm, lão thần còn ở đây ngày nào, Bạch Phong Quốc tắt an ổn ngày đó!”

“Có lời này đại nhân, bốn vương yên tâm rồi!”. Tích Vân đỡ Phùng Kinh dậy, ôn hòa cười nói: “Khi bốn vương không có ở đây, đại nhân đừng nên quá lao lực vất vả, chú ý sức khỏe của mình. Bốn vương còn hy vọng lão đại nhân ông có thể phò tá bốn vương cả đời.”

“Cảm tạ đại vương quan tâm! Thần đã biết!”.

Phùng Kinh xúc động chân thành đáp, giờ khắc này, dù có máu chảy đầu rơi ông cũng cam tâm tình nguyện! Mặc dù ông là nguyên lão tam triều thế nhưng trải qua hai triều đại Phong Vương trước đã khiến ông có chút thất vọng, vốn tưởng rằng mình sẽ phải sống bình thường như vậy cho đến hết đời, ai ngờ vào lúc tuổi già quốc gia lại xuất hiện mình chủ, đây... có phải là trời thương ông không? Để cho ông sinh thời còn có thể thi triển hết khả năng của mình, dù có chết cũng vui vẻ nhắm mắt!

“Tạ tướng quân.”. Tích Vân quay đầu nhìn về phía vị thống lĩnh Cẩm Vệ Quân vẫn đang đứng bên cạnh.

“Có lão thần!”. Tạ Tổ khom người đáp.

“Ngũ tướng Phong Vân Kỳ tuy có thanh danh nhưng tuổi vẫn còn trẻ, không theo kịp kinh nghiệm và sự gan dạ sáng suốt của ông, cho nên khi bốn vương đi rồi, an nguy của Bạch Phong Quốc sẽ giao phó cho ông.” Tích Vân vỗ vỗ bả vai của vị lão tướng: “Quân vụ của Bạch Phong Quốc, ông phải lo lắng nhiều hơn rồi.”

“Thần cũng như Phùng đại nhân, còn ở đây ngày nào, Bạch Phong Quốc tắt an ổn ngày đó!”. Tạ Tổ cúi đầu cung kính đáp.

“Được lắm!”. Tích Vân khẽ gật đầu: “Trong ngũ tướng Phong Vân Kỳ, ta để lại Tề Thứ để trợ giúp ông, ông và Phùng đại nhân là song bảo của Bạch Phong Quốc, một người bốn vương cũng không muốn mất, cho nên hai ông phải sống cho tốt, giữ gìn sức khỏe chờ bốn vương quay về!”

“Chúng thần nhất định chờ đại vương trở về!”. Hai vị lão thần cùng quỳ gối xuống: “Cũng mong đại vương bảo trọng vì đất nước!”

“Được rồi, hai vị đại nhân không cần đa lễ.”. Tích Vân lại đỡ hai vị lão thần dậy, mỉm cười thân thiết: “Từ khi bốn vương kế vị tới nay, đại thần trong

nước vẫn hay bão bốn vương bạc tình, chung quy thì vua nào thần nấy, nhưng mà... Aizzz, những người này không hiểu thì thôi, nỗi khổ của bốn vương thì có mấy ai hiểu, nhưng chẳng lẽ hai vị đại thần đây cũng không hiểu sao? Nếu bốn vương không trọng các vị lão thần, thì hôm nay đã không nhờ hai vị trông giữ nước!”

“Chúng thần biết tâm ý của ngài, quyết không sinh dị tâm!”. Hai vị lão thần cùng ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn đại vương của bọn họ, biểu lộ lòng trung thành và kính trọng!

“Ừ!”. Tích Vân khẽ cười gật đầu, giơ hai tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện hai vật: “Bất luận bốn vương đi bao lâu, hai vật này sẽ tượng trưng cho bốn vương, thấy vật như thấy người!”

“Vâng!”

“Lui xuống đi!”. Tích Vân thần nhiên phát tay.

“Chúng thần cáo lui!”

Sau khi hai lão thần rời khỏi, căn phòng lập tức trở nên im lặng, nàng cúi đầu nhìn hai vật trong lòng bàn tay mình, khẽ thở dài.

“Dùng tình khuyên bảo, dùng lý thuyết phục, khiến hai lão thần này trung thành và tận tâm với muội như vậy. Tịch Nhi, muội thật thấu hiểu đạo làm vương!”. Cửu Vi vén rèm từ trong đi ra, vừa bội phục mà cũng vừa than thở.

“Hai người này mặc dù già cả nhưng lại có tiếng tăm trong nhân dân và uy danh rất lớn trên vương triều, có thể áp chế được một số người!”. Tích Vân thần nhiên nói: “Huống hồ bọn họ lại vô cùng tận trung với Bạch Phong Quốc, muội cần gì phải phụ lòng bọn họ, Bạch Phong Quốc cứ giao cho bọn họ, chắc chắn sẽ như lời họ nói.”

“Muội đã yên tâm giao quốc gia cho hai vị lão thần, vì sao còn để lại Tề Thứ?”. Cửu Vi cũng tò mò hỏi thử.

Tích Vân cúi đầu nhìn vật trong lòng bàn tay, khẽ nắm lại: “Bọn họ dù sao cũng đã già, nhiều khi có tâm mà không có lực, Bạch Phong Quốc... đã ở trong tay muội, muội tuyệt đối không để nó loạn!”

Cửu Vi nghe vậy nhìn nàng bật cười: “Tịch Nhi, nếu muội không làm vua thì thật là lãng phí tài năng, khó trách ngũ tướng Phong Vân Kỳ chỉ tôn mỗi mình muội làm chủ nhân!”

“Bọn họ tất nhiên là không giống với những người khác, hơn mười năm nay, bọn họ lớn lên cùng muội, trừ đạo quân thần, bọn họ còn là bằng hữu, là thân nhân của muội!”. Tích Vân ngẩng đầu cười nhẹ nhàng, cười đến vô cùng ấm áp: “Bọn họ cũng như huynh, là những người thân duy nhất trên đời này của muội...” Ánh mắt nàng bỗng bay thật xa, dường như nhớ tới cái gì đó, thần tình có chút hoảng hốt: “Sau này, quả thật là chỉ còn lại bọn họ!”

Cửu Vi nhìn nàng, đi đến nắm lấy tay nàng: “Một bên là Huyền Mặc Lệnh, một bên là Phi Vân Lệnh, hợp lại là toàn bộ Bạch Phong Quốc, cả vương quốc này ở trong tay muội, muội đang có rất nhiều thứ, Tịch Nhi.”

“Đúng là có rất nhiều, có rất nhiều a... nhưng mà... Aizzz... đã như vậy, sao muội lại có thể phụ bọn họ!”. Tích Vân khoanh tay lại nói: “Cửu Vi, huynh có tin ý trời không? Hay tin chí của người nhất định sẽ thắng ý trời?”

“Huynh...”. Cửu Vi nheo mắt chăm chú nhìn vào một nơi nào đó, dường như đang quan sát một màn hư ảo xa xôi.

“Vương, Tề tướng quân cầu kiến!”. Ngoài cửa chợt vang lên thanh âm của nội thị.

“Cho hắn vào.”

“Dạ!”

Chỉ trong chốc lát, cánh cửa nhẹ nhàng được đẩy ra, Tề Thứ bước nhanh vào.

“Thứ bái kiến đại vương!”. Tề Thứ cung kính quỳ xuống đất hành lễ.

“Đứng lên đi, không cần đa lễ, đây không phải là Từ Anh Điện!”. Tích Vân phát tay nói.

“Vâng!”. Tề Thứ đứng dậy, ngẩng đầu nhìn về phía Tích Vân: “Vương triệu Thứ đến có chuyện gì ạ?”

“Ta muốn hỏi ngươi, mấy tháng nay mọi chuyện tiến hành thế nào rồi?”. Tích Vân ngồi xuống vương tọa thần nhiên hỏi.

“Bẩm vương, lần trưng binh này dân chúng đều hưởng ứng, mười vạn cấm vệ quân và năm vạn Phong Vân Kỳ đều đã chuẩn bị xong! Mấy tháng nay chúng thần cũng không hề lơ là, vẫn huấn luyện tân binh thật tốt. Thần cam đoan, năm vạn Phong Vân Kỳ mới này vẫn sẽ giống năm vạn Phong Vân Kỳ trước kia trong lòng đại vương!”. Tề Thứ cung kính nói.

“Vậy thì tốt”. Tích Vân mỉm cười: “Thứ, vài ngày nữa ta đi Hắc Phong Quốc sẽ mang Từ Uyên, Lâm Cơ, Trình Tri và Cửu Dung theo, ngươi ở lại bảo vệ quốc đô.”

“Thần...”

Tề Thử vừa mở miệng đã bị Tích Vân chặn lời.

“Thứ, ta biết ngươi muốn đi cùng nhưng lần này ngươi không thể đi.”. Tích Vân đứng dậy đi tới trước mặt Tề Thử: “Lần này ta đến Hắc Phong Quốc chưa biết bao giờ mới trở về, trong nước tuy có đại thần Phùng Kinh và Tạ Tổ gánh vác nhưng dù sao hai vị ấy cũng đã già, ngươi phải ở lại trợ giúp bọn họ, cũng là giúp ta bảo vệ Bạch Phong Quốc. Trách nhiệm của ngươi còn quan trọng hơn của bọn Từ Uyên nhiều!”

“Nhưng mà lần này...” Tề Thử mở miệng muốn nói gì đó nhưng lại e ngại không dám nói, chỉ im lặng nhìn đại vương, dường như muốn đem hết suy nghĩ của hắn nói với nàng.

“Đúng vậy.”. Tích Vân vỗ vỗ vai Tề Thử, khẽ nghiêng đầu lên nhìn vào mắt hắn: “Dù ngươi nghĩ gì đi chăng nữa thì lần này ta đi có thể một, hai tháng hoặc vài năm mới trở về, ta cũng không thể trả lời chính xác cho ngươi. Thế nên ta mới mang theo bốn người bọn họ đồng hành. Ngươi cầm lấy ấn tín Huyết Phượng này, đây là vật được truyền từ đời thủy tổ Phượng Vương, là lệnh bài tượng trưng cho chủ soái Bạch Phong Quốc. Ngươi cất giữ cho cẩn thận, lúc cần thiết sẽ biết phải dùng nó như thế nào!”. Nàng lấy từ trong tay áo ta một ấn tín ngọc đỏ như máu, đặt vào lòng bàn tay Tề Thử.

“Vâng!”. Tề Thử khom người tiếp nhận.

“Bạch Phong Quốc có ngươi, ta mới an tâm rồi đi.”. Tích Vân khẽ thở dài nói: “Ngươi phải bảo trọng.”

“Thứ biết ạ, xin vương yên tâm, Thứ sẽ bảo vệ Bạch Phong Quốc thật tốt, đợi vương trở về!”. Tề Thử khom người, gút gao nắm lấy hai tay của Tích Vân: “Cũng mong ngài bảo trọng!”

“Còn có vật này...”. Tích Vân mở hai tay ra, chính giữa tay nàng là Huyền Mặc Lệnh và Phi Vân Lệnh: “Hai vật này tượng trưng cho ta, bất luận sau đó... có ra sao, thấy vật này sẽ như thấy người!”

“Vâng!”. Tề Thử cúi đầu đáp.

“Đầu tháng tư ta sẽ khởi hành, ngươi cũng chuẩn bị đi!”. Tích Vân thản nhiên phát tay.

“Vâng!” Tề Thử gật đầu, chợt xoay người hành lễ với Cửu Vi đang đứng bên cạnh: “Thỉnh tiên sinh hãy chăm sóc đại vương thật tốt!”. Ngực khí hắn cẩn trọng cung kính.

“Xin tướng quân yên tâm, Cửu Vi đã biết.”. Cửu Vi cũng hơi khom người đáp lễ.

Ánh mắt hai người giao nhau, sau đó cùng gật đầu.

“Thứ cáo lui.”. Tề Thử cung kính hành lễ với Tích Vân.

“Đi đi!”. Tích Vân lại phát tay.

Nhìn thân ảnh cao ráo dần biến mất ngoài cửa, Cửu Vi quay đầu nói với Tích Vân: “Muội để hắn ở lại quả thật rất có lý.”

“Tình tình Tề Thử trầm ổn, nếu muội... nếu muội để hắn ở lại, muội mới có thể không lo nghĩ nữa.”. Tích Vân thở dài nhìn bóng dáng Tề Thử đang khuất xa.

Cửu Vi quan sát nàng một lúc lâu, sau đó bất chợt hỏi: “Huynh vẫn đang thắc mắc, vị công tử Lan Tức kia sao đến giờ vẫn chưa đăng vương vị?”

“Hắn à...”. Tích Vân thoáng hoảng hốt: “Có lẽ hắn đang chờ thời cơ tốt nhất...”

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nghi lễ hòa ước tại Phong Đô

Đầu tháng tư năm thứ mười tám, Phong Vương Tích Vân khởi hành đến Hắc Phong Quốc.

Ngày sáu tháng tư, Phong Vương đến biên giới thành Lương Hắc Phong Quốc.

Ngày bảy tháng tư, Phong Vương đến ngoại ô thành Lương Hắc Phong Quốc, quốc chủ Hắc Phong Quốc phái vương đệ Tầm An Hầu đích thân nghênh đón.

Ngày mười hai tháng tư, đoàn xa giá của Phong Vương đặt chân vào vùng đất cách thủ phủ Phong Đô khoảng mười dặm.

“Đây là mùi hương gì thế?”.

“Đúng đó, thơm quá đi!”.

“Có phải là hương hoa lan không?”.

“Bây giờ mà cũng có hoa lan sao?”.

“Ui chao, nhất định là do người nhớ đến... cho nên hương hoa nào cũng cho là hương hoa lan.”

“Muốn chết không? Lời này mà người cũng dám nói... Nếu vương...”.

“Hi hi... chẳng lẽ ta lại nói sai?”.

“Người cũng vậy mà, còn dám nói ta...”

...

Một vài thanh âm yêu kiều của các thiếu nữ mơ hồ vang lên trong đoàn xa giá dài thật dài, những cô gái này rất trẻ trung và hoạt bát, tất cả đều là cung nữ đi theo xa giá của Phong Vương. Bình thường thì các cô rất thích nô đùa trêu chọc lẫn nhau, nửa tháng nay toàn phải ở trong xe nên luôn cảm thấy trong lòng bức bối, cứ như bị nhốt trong lồng. Thế nên hôm nay đột nhiên ở đâu lại có một mùi hương thơm ngát thoang thoảng truyền đến khiến các cô không khỏi thả lỏng tinh thần, nhỏ giọng cười giỡn vui vẻ với nhau.

“Thật không ngờ mùa này mà cũng có hoa lan nở!”. Trong chiếc vương xa được lát ngọc xung quanh, đỉnh xe khảm vàng, Cừu Vi nhẹ nhàng vén một góc rèm tơ lên quan sát. Một cơn gió thổi đến mang theo mùi hương hoa lan dịu dàng len chui vào trong rèm, uốn lượn khắp buồng xe, làm y cảm thấy lòng mình rung động: “Hương hoa lan dù xa mà vẫn rất thanh thuần, thật hiếm có.”

Tích Vân cũng nhấc một góc rèm lên, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Những tia sáng mặt trời vàng nhạt như từng sợi tơ mỏng manh chiếu vào khuôn mặt nàng, nàng cất lời: “Phong Cực, quốc chủ Hắc Phong Quốc đời đầu được mệnh danh là ‘Mặc Tuyết Lan Vương’. Nghe đồn ông ta có làn da trắng như tuyết, mái tóc đen như mực, dung mạo tuấn mỹ phi thường. Ông ta chỉ thích mặc giáp đen và áo đen, trái ngược với thủy tổ Phụng Vương của muội ưa chuộng mặc giáp bạc và áo trắng. Đặc biệt, ông còn rất yêu thích loài hoa lan. Sau khi bảy vị đại tướng được phong vương, ông là người trị quốc xuất sắc nhất, lập nên một thời đại ‘Lan Minh Thịnh Thế’ [1] cho Hắc Phong Quốc, được cả thiên hạ suy tôn là ‘Lan Minh Vương’. Nhân dân Hắc Phong Quốc vô cùng kính trọng và quý mến ông, cho nên cả nước đều tôn sùng loài hoa lan này. Bởi vậy Phong Quốc ngoại trừ cái tên Hắc Phong Quốc để phân biệt với Bạch Phong Quốc ra, còn có tên khác là ‘Lan Quốc’.”

[1] Lan minh thịnh thế: thời kỳ hưng thịnh rực rỡ của Lan.

Nàng thả rèm xuống, nhắm mắt ngửi một hương hoa lan, khẽ thở dài. Xa giá vẫn đang đi về phía trước không nhanh không chậm, mùi hương này càng lúc càng gần và rõ ràng hơn, cực kỳ giống với mùi hương trên người ai đó. Nàng nhỏ giọng lầm bầm: “Chẳng biết đóa lan ấy sẽ là đen hay trắng?”

Cừu Vi cũng buông rèm xuống ngăn không cho hương hoa bên ngoài tràn vào, cũng như khiến cho hương hoa bên trong bay ra, mâu quang nhẹ nhàng di chuyển theo nét mặt Tích Vân, chỉ thấy nàng vẫn vô cùng bình tĩnh, đầu ngón tay khẽ khàng gõ lên ghế.

“Nghe nói vào ngày công tử Lan Tức chào đời thì hoa lan đã nở rộ khắp Hắc Phong Quốc, sau đó cả Lan Lăng Cung đều tràn ngập sắc hoa, cả bốn mùa hoa đều nở!”. Cừu Vi đột nhiên bắt chuyện với nàng, trên mặt hiện ra nụ cười nhàn nhạt hứng thú: “Chưa đến Phong Đô, chưa thấy hoa mà đã ngửi thấy hương, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

“Cho nên ở Hắc Phong Quốc mới có một truyền thuyết kể rằng, công tử Lan Tức chính là ‘Mặc Tuyết Lan Vương’ chuyển thế, là vị chủ nhân mà ông trời dành tặng cho Hắc Phong Quốc!”. Tích Vân mở mắt ra thán nhiên cười cười, ánh mắt không chút vui vẻ mà chỉ toàn là ý đùa cợt: “Truyền thuyết này...”. Nàng muốn nói điều gì đó nhưng sau cùng chỉ phun ra một câu chả có liên quan: “...Quả thật không sai!”.

Cừu Vi nghe vậy liền vỗ vỗ tay Tích Vân, nhàn nhạt cười, không nói thêm gì nữa.

Chiếc xa giá dừng lại ở một chỗ, nội thị bên ngoài vội kêu lên: “Khởi bẩm đại vương, sứ giả đón tiếp ngài đã đến.”.

“Nhanh như vậy đã đến?”. Tích Vân thoáng ngần ra, rồi cuộc cũng đứng dậy bước ra ngoài. Nàng đi đến trước cửa xe mới bắt chợt dừng lại, ánh mắt khẽ run rẩy nhìn chiếc rèm, hồi lâu sau mới thở dài nói: “Đến thật rồi!...”.

Nội thị hai bên mở cửa xe, vén rèm lên cho nàng, lập tức có bốn cung nữ cả người sức nức mùi hương hoa lan thanh u bước đến, khom người cùng nói: “Cung thỉnh đại vương xa giá!”

Sau đó có hai cô đứng trước cửa xe vén rèm, hai cô đi vào trong đỡ Tích Vân, nàng nhẹ nhàng dõng bước xuống. Vừa ra đến ngoài, một mùi hương hoa lan lạnh lạnh trong trẻo đã phả vào khuôn mặt, nàng ngược mắt lên, cả người liền chấn động trong giây lát!

Trước xe là một con đường rộng dài tiến đến Phong Đô, hai bên đường sắp xếp những chậu hoa lan trắng, chính giữa có trải một tấm thảm gấm dài đỏ rực như ánh dương quang, trên thảm rải đầy những cánh hoa lan trắng như tuyết. Từ xa nhìn lại thấy khung cảnh này trông diễm lệ vô cùng, tựa như cả con đường chìm ngập trong tuyết, lại tựa như đang ôm trọn lấy cánh đồng tuyết rơi, vừa thuần khiết tươi đẹp, vừa lộng lẫy tao nhã... Nàng phóng tầm

mất ra xa, cả con đường dường như đã hóa thành một dòng sông dài thật dài không có bến bờ, chở theo đầy những cánh hoa lan trắng xóa đến tận chân trời. Dưới ánh bình minh, dòng sông được bao phủ bởi một tầng kim quang lấp lánh điểm tô thêm vẻ đẹp tuyệt vời rực rỡ, khiến người ta như đang đặt chân vào con đường gấm hoa dẫn lên đến thượng giới!

“Hay cho một nghi thức chào đón đặc biệt!”.

Cửu Vi chợt thốt lên một câu khen ngợi, thanh âm như từ trong mộng truyền ra nhẹ nhàng lượn lờ bên tai nàng, đánh thức Tích Vân vẫn còn đang say sưa mộng mị. Nàng lập tức hồi phục tinh thần, trong lòng không khỏi dâng lên một thứ cảm xúc, chỉ là bản thân vẫn không rõ đó là thứ cảm xúc gì? Là sợ hãi, nghi ngờ? Là vui mừng? Hay là bi thương?

“Tích Nhi, các người có thể bắt đầu một con đường khác.” Cửu Vi quan sát đường hoa đẹp huyền ảo kia, không khỏi thật lòng tán thưởng: “Người vô tâm không thể làm được như vậy đâu!”

Nàng quay đầu mỉm cười nhìn Cửu Vi, nụ cười nhẹ nhàng như làn hương hoa trong gió. Có điều ánh mắt nàng đã chất chứa một thứ gì đó thập phần nặng nề, làm nụ cười này trở nên bất đắc dĩ và đọng lại nỗi buồn man mác.

“Cung nghênh Phong Vương!”.

Một đám người vận đồ đen quý xuống đất, tiếng hô vang dội làm chấn động cả con đường hoa đẹp đến mức không thật này.

“Xuyên Vân cung thỉnh Phong Vương!”. Một nam tử mặc giáp bạc cầm vệ quân một mình quỳ đằng trước đám người.

Tích Vân đội cung nhân đến đỡ đi, chân bước lên bậc thang bằng ngọc, phía dưới là tấm thảm đỏ kéo dài, mũi chân chạm vào những cánh hoa lan trắng muốt. Nàng dõi mắt nhìn, sau lưng là một đoàn người đen đặc, ngẩng đầu lên là trời xanh mây trắng, xung quanh là hương hoa như sương khói lượn lờ... Khẽ thở dài, đây chính là thành ý của hân sao?

“Bình thân!”. Âm thanh trong trẻo của nàng vang lên, theo gió bay đi thật xa.

“Tạ ơn Phong Vương!”.

“Kính mời ngài lên kiệu!”. Nam tử mặc giáp bạc khom người tiến đến nói.

Tích Vân quay đầu liếc nhìn y, khẽ mỉm cười: “Đa tạ Xuyên Vân tướng quân.”

Nhâm Xuyên Vân ngẩng đầu, hai tròng mắt phát sáng: “Phong Vương vẫn còn nhớ Xuyên Vân?”

“Đương nhiên.”. Tích Vân gật đầu, cất bước đi về phía vương kiệu đã chuẩn bị xong, trong lòng lại thầm thở dài.

Vương kiệu này có trụ làm bằng lam thủy tinh, tay vịn làm bằng hồng san hô, đỉnh kiệu được trang trí bởi một khối ngọc hình ánh trăng nửa đen nửa trắng, hai mảnh ngọc ghép lại với nhau tạo thành một vầng trăng tròn. Trên nóc kiệu có phủ kín bởi những đóa lan đen như mực, trắng như tuyết xen lẫn nhau, tựa như những đôi bướm đen trắng ở giữa màn trời đầy tuyết. Một cơn gió nhẹ thoảng qua, đôi bướm khẽ vỗ cánh, làm lan tỏa những luồng hương hoa lan thơm ngào ngạt quyến rũ. Bốn vách kiệu có đặt những tấm rèm lụa mỏng đỏ như chu sa buông rũ, khi rèm lụa bay lật phất, có thể mơ hồ thấy được một chiếc ghế ngọc điêu khắc hình phượng hoàng giương cánh bên trong.

Nhâm Xuyên Vân trông thấy Tích Vân ngây người, ánh mắt như đang quan sát bên ngoài kiệu, lại như đang nhìn xuyên vào trong kiệu thì không rõ là nàng có thích hay không. Sau một lúc lâu mới thấy nàng khẽ mở miệng, dường như muốn nói câu gì đó nhưng lại không thể mở lời. Giây phút ấy, y bỗng loáng thoáng nghe thấy tiếng thở dài từ sâu thẳm trong đáy lòng nàng, một tiếng thở dài rất nhiều cảm xúc.

“Xuyên Vân đã từng nói qua, nếu Phong Vương đại giá đến Hắc Phong Quốc, công tử nhà tôi sẽ trải gấm mười dặm đón chào!”. Nhâm Xuyên Vân dùng thanh âm chỉ hai người mới nghe thấy lặp lại những lời mà y đã nói với nàng vào lần gặp mặt đầu tiên tại Bạch Quốc. Y chăm chú nhìn Tích Vân thật lâu, như muốn khai ra một chút thông tin từ trên khuôn mặt nàng, thế nhưng mãi mà vẫn không phát hiện ra điều gì, đành thất vọng thu lại tầm mắt.

Tích Vân chỉ nhàn nhạt cười, nụ cười ưu nhã và thận trọng, mâu quang rơi vào con đường dài trải đầy hoa phía trước: “Trải gấm mười dặm, mười dặm đường hoa... Công tử nhà ngươi thật quá khách khí!”. Giọng nói của nàng nhẹ nhàng không gọn sóng, lại ẩn chứa ý tứ khó dò.

Nàng đi đến vương kiệu, kế bên đã có cung nhân vén rèm tơ lên, bước vào, ngồi xuống chiếc ghế phượng làm bằng bạch ngọc. Hai tay nàng thả lỏng, lòng bàn tay mở ra, khẽ rũ mắt, một tiếng hô thật dài vang vọng: “Phong Vương khởi giá!”

Kiệu được nâng lên vững vàng, không nhanh không chậm đi về phía Phong Đô. Những bách tính sơn dã Hắc Phong Quốc đứng ven đường chào đón đoàn người. Con đường hoa lúc này trở nên rực rỡ như lửa, thanh khiết như băng, hương hoa thơm phức hòa vào trong xương tủy... Lửa và băng, nóng và lạnh quấn quýt lấy nhau, lòng bàn tay nàng cũng vừa lạnh vừa nóng. Nàng cố thở ra, cố xua tan đi mùi hương thơm ngát ấy nhưng nó vẫn quấn quanh trên chóp mũi, quấn cả vào trái tim nàng.

Phảng phất như đã trải qua một thế kỷ, lại như vừa xảy ra thật nhanh, Tích Vân mở mắt lên, mơ hồ đã cảm nhận được thứ gì đó đang đến gần. Nàng nhìn xuyên qua làn lụa mỏng, trông thấy trước cửa thành có một thân ảnh cao cao đang đứng chờ, dáng người ngọc thụ lâm phong, toàn thân vận trường bào của vương hầu, đầu đội vương mạo... thật cao quý mà cũng thật xa vời!

Kiệu ngừng, Tích Vân khẽ đưa tay lên, lòng bàn tay nàng rất nóng và ẩm ướt. Nàng liền hít sâu một hơi, sau đó thở ra, nắm chặt tay lại, ngẩng đầu, nhẹ

nhàng bước xuống bậc thềm màu đỏ. Dường như có một làn gió thổi qua sau lưng, cả người nàng bất giác trở nên lạnh lẽo.

“Chúng thần cung nghênh Phong Vương!”.

Từng đoàn người đen kịt lần lượt quỳ xuống đất, tiếng hô vang rền chấn động bên màng tai, duy chỉ có hấn là vẫn đứng nguyên tại chỗ, một góc vương bào đen như mực thêu tơ vàng bay phấp phới... Thần tình của hấn thật ung dung, cũng thật... thâm sâu khó lường!

Nàng bước từng bước, càng lúc càng đến gần, chợt cảm thấy rằng, cả cuộc đời này cũng không thể nào đến gần hấn.

Khi ánh mắt hai người giao nhau, cả hai cùng mỉm cười đón chào đối phương. Sau đó, hấn và nàng cùng đưa tay ra, đôi bàn tay nắm chặt lấy nhau, đầu ngón tay đan xen hòa lẫn. Giấy phút ấy, cả hai người đồng thời khẽ cười, bởi vì lòng bàn tay ai nấy đều ấm ướt!

Mà vào khoảnh khắc đầu ngón tay hai người chạm nhau, tiếng hoan hô đã vang dội đến chín tầng trời: “Luong duyên trời định! Muôn đời nắm tay! Vạn năm cùng bước!”.

Tiếng nhạc hi khánh cát tường hạ xuống, khúc ca “Loan phượng hòa minh” du dương nhẹ nhàng cất lên.

Hấn dắt tay nàng đi qua con đường đầy hoa lan rực rỡ thơm ngát, băng qua những tiếng reo hò chúc tụng của thần dân... Bàn tay hấn vẫn nắm chặt lấy tay của nàng, lòng bàn tay vô cùng ấm áp. Thình thoàng cả hai nghiêng đầu ngắm nhìn đối phương, khi thấy ánh mắt của người kia đang nhìn mình, cả hai lại bất giác mỉm cười...

Con đường này, dường như họ có thể cùng nhau đi mãi... Chỉ có điều nó cũng có giới hạn!

“Đây là Đài Tứ Phong”.

Vừa dừng bước, bên tai nàng đã vang lên thanh âm nhẹ nhàng chậm chậm của Lan Tức. Nàng quay đầu nhìn, vẫn là gương mặt bình tĩnh và nụ cười tao nhã ung dung, duy chỉ có đôi mắt của hấn là thâm sâu như mực.

Tứ Phong? Nàng cười nhạt, không tự chủ được lại thở dài, hôm nay tựa hồ là ngày nàng thở dài nhiều nhất trong đời. Nàng ngẩng đầu quan sát Đài Tứ Phong, dễ dàng nhận thấy tòa đài này chỉ vừa mới được xây xong, mà là được xây vì nàng.

Lầu có ba tầng, mỗi tầng đều có hình ảnh trắng, lại cao khoảng hai trượng, trông như một chiếc thang bắc lên trời. Tầng thứ nhất rộng nhất, có thể chứa đến mấy trăm người. Tầng thứ hai nhỏ hơn, chứa được khoảng một trăm người. Tầng thứ ba là tầng cuối cùng thì chỉ rộng khoảng bốn trượng, chính giữa có đặt hai chiếc ghế chạm trổ long phượng, hai bên trái phải khoảng hai trượng thì được sắp xếp một bộ bàn ghế.

Tòa đài này được xây bằng đá bạch ngọc thời Hán, màu sắc trong suốt óng ánh như thủy tinh. Hiện giờ cả tòa đài đều được treo những dải lụa đỏ thắm cùng màu với tấm thảm gấm đang trải thẳng đến tòa, trông rất đẹp đẽ và có không khí của ngày đại hi. Dưới ánh mặt trời, mái hiên bằng ngọc lưu ly xanh biếc phát ra quang mang chói mắt, trên cùng là tấm bảng đề ba chữ đỏ thắm diễm lệ “Đài Tứ Phong”.

“Đại vương giá lâm!”

Có tiếng nội thị lạnh lạnh từ xa truyền đến, lập tức toàn bộ thần dân bên dưới Đài Tứ Phong đều quỳ rạp xuống đất.

Xa xa, một chiếc xe ngựa mang phong cách hoàng gia đang chậm rãi tiến đến. Tích Vân trông thấy thầm tự hỏi, rốt cuộc thì vị Phong Vương cai trị Hắc Phong Quốc gần bốn mươi năm này là người như thế nào? Dựa theo quốc lễ, nàng là vương một quốc gia, địa vị ngang hàng với ông ta, đáng ra ông ta phải đi đón tiếp nàng từ tận cửa thành. Thế nhưng chiếu theo gia lễ, nàng lại là con dâu, cho nên cũng không tính là ông ta thất lễ.

“Cô toàn mắng ta là hồ ly, nhưng cô chắc chắn chưa từng gặp qua hồ ly tinh chân chính!”. Lan Tức khẽ nói một câu, thanh âm nhỏ đến mức ngoài nàng ra thì chẳng có người thứ hai nghe được.

Tích Vân quay đầu lại liếc nhìn Lan Tức, đã thấy vẻ mặt hấn ta rất nghiêm chỉnh, mắt nhìn thẳng về phía trước, tựa như câu nói kia không phải xuất phát từ miệng mình.

Mà vị Phong Vương đang đến gần cũng bất giác dừng lại cách đài một trượng, không thêm vấn đề mà trực tiếp quan sát cô con dâu đang đứng trên đài, có vẻ như ông đang suy nghĩ điều gì đó về nàng dâu nữ vương Bạch Phong Quốc cao quý này.

Tích Vân vẫn lặng lẽ bình tĩnh đứng mặc cho Phong Vương đánh giá, đồng thời nàng cũng quan sát vị cha chồng tương lai.

Nàng đảo mắt một cái đã thấy vị vương này rất cao gầy và già cả. Ông mặc một bộ vương phục tầng tầng lớp lớp quý phái làm cho thân hình trông thật gầy gò. Gương mặt ông xương xẩu, hai má hóp lại chẳng có chút da thịt, cả khuôn mặt chỉ toàn là những nếp nhăn. Trông ông lúc này tựa như một đoá hoa cúc đã tàn héo, chỉ còn đôi mắt là vẫn sáng tinh tường dù đã trũng xuống thật sâu. Nàng nhìn kỹ hơn, phát hiện ra ngũ quan của ông vô cùng cân đối, loáng thoáng có thể thấy được ngày xưa dung mạo ông tuấn lãng thế nào, ông có một đôi mắt phượng dài, đôi đồng tử đen láy như mực... Thật giống kẻ đang đứng bên cạnh nàng đây, ngay cả sự mưu tính ẩn sâu trong đôi mắt kia cũng giống y như đúc.

Đi cùng với ông là một người đàn bà xinh đẹp tuổi trung niên, tuy không còn trẻ nhưng bà vẫn giữ được vẻ mỹ lệ và tư thái lộng lẫy cao quý ngời ngời. Trên khuôn mặt bà hiện lên sự kiêu ngạo tựa như chỉ xem mỗi Phong Vương là người có vị thế cao hơn mình, còn lại mọi thứ đều không đáng đặt vào trong mắt. Có lẽ đó chính là vương hậu của Phong Vương, Bách Lý thị.

Mà phía sau Phong Vương là một hàng dài chư tôn công tử, công chúa và phi tần thê thiếp, đủ loại người, đủ loại y phục trang sức. Thần thái của mỗi người cũng khác nhau, có điều ánh mắt của họ ... Giờ khắc này nàng mới thật sự cảm nhận được ý tứ trong lời nói của Lan Tức “Phong Vương tộc dù cô độc nhưng vẫn có hạnh phúc!”

Phong Vương lẳng lặng quan sát cô con dâu nổi tiếng khắp thiên hạ này, đang suy nghĩ xem nên mở lời thế nào để không làm mất đi địa vị cao quý của ông, lại giữ được phong độ ngang hàng của vương một nước. Rồi tiếp theo phải làm gì để không mất đi lễ nghi nhưng vẫn trấn áp được khí thế mạnh mẽ của nàng. Ông nghĩ tới nghĩ lui, chợt nhớ đến chuyện các quốc gia khác tán thưởng nàng có “Thiên tư phượng nghi”, xưng tụng nàng là “Hoàng Vương” [2] sánh ngang với danh hào “Phượng Vương” của thủy tổ năm xưa; rồi lại nhớ đến mấy cô con gái và triều thần nước mình khi nhắc đến nàng lại vô cùng ao ước và đồ kỵ... Hết thấy những chuyện này đều nói lên thanh danh vang dội của nàng, những lời ca tụng nàng quả nhiên có thật! Sống đến sáu mươi bảy năm nay, đây là lần đầu tiên ông gặp được một nữ tử xuất sắc như thế. Khó trách thăng tiến từ suốt đời này chẳng bao giờ xin xô hay nhờ vả ai lại vì nàng mà bước vào cung Hoàng Cực, cái nơi mà từ bé đến lớn nó chưa một lần chịu đến.

[2] Hoàng Vương: Hoàng ở đây nghĩa là phượng hoàng, chim phượng.

“Bốn vương tuổi già sức yếu, không thể đích thân nghênh đón khách quý, mong Phong Vương thứ lỗi!”. Rốt cuộc ông cũng mở miệng cất lời, giọng nói già nua rõ ràng đến từng chữ vang vọng, ngôn từ vô cùng ý vị và hàm súc. Sau đó ông khẽ vái chào nàng nhanh nhẹn thoải mái, như thể ông vẫn còn ở cái tuổi ba mươi trẻ trung.

Tích Vân thấy vậy không khỏi cười thầm, đúng là cha nào con nấy. Lan Tức là người vô cùng chú trọng đến phong thái lễ nghi, đến cả phụ vương của hắn cũng y như vậy, già rồi mà vẫn tỏ vẻ nhanh nhẹn trước mặt người khác, hay nói đúng hơn là trước mặt phụ nữ. Tất nhiên nàng sao có thể để ông thi lễ, lập tức cũng cúi người đáp lại: “Tích Vân chỉ là văn bối, há có thể phiên đại vương thân nghênh.”

“Phong Vương đã chấp nhận lời cầu hôn, toàn thể Hắc Phong Quốc đều cảm thấy vinh hạnh tốt bụng!”. Phong Vương khẽ nhếch mép tựa như đang cười, có điều biểu tình này nhanh chóng bị những nếp nhăn che mất.

“Có thể được lập đại hôn với Hắc Phong Quốc, Tích Vân cũng thấy mình may mắn vô cùng”. Tích Vân cũng ôn hòa khách khí đáp.

“Phong Vương tư thái như tiên, lại văn tài võ lược, cả thiên hạ ai nấy đều ngưỡng mộ.”. Ánh mắt của ông thoáng dừng lại trên khuôn mặt Tích Vân, sau đó chuyển qua người Lan Tức đang đứng yên bên cạnh nàng, rồi lướt nhìn những chư tôn công tử phía sau lưng: “Có điều hôm nay đã khiến nhiều người trong thiên hạ thất vọng rồi!”.

Tích Vân cười nhàn nhạt, mâu quang nhẹ nhàng mà tỏ ra thâm tình liếc nhìn Lan Tức, nàng nói: “Tích Vân nông cạn thô thiển, có thể lấy được công tử Lan Tức làm phu quân, không dám cầu gì hơn!”.

“Hả?”. Phong Vương lại liếc nhìn Tích Vân, ánh mắt ông trở nên sâu thẳm, sau đó ông bất chợt mỉm cười, nụ cười vừa tán thưởng lại vừa mang ý giễu cợt. Thoáng chốc, nụ cười này hóa thành một nụ cười thâm thiết âm áp: “Bốn vương cũng mong Phong Vương và con trai ta sau này phu thê ân ái, bách niên giai lão!”

“Đa tạ lời chúc của đại vương”. Tích Vân nhẹ nhàng đáp lời, vẫn chỉ cười thân nhiên tao nhã.

“Đại vương, giờ lành đã tới”. Một vị lão thần đến gần Phong Vương cúi đầu gọi, vị này mặc trang phục của quan Thái Âm Hắc Phong Quốc.

“Thế thì...”. Phong Vương đảo mắt nhìn đôi uyên ương như ngọc đang đứng đằng trước, cất giọng bảo: “Bắt đầu nghi thức!”.

“Dạ!”. Thái Âm đại nhân cúi đầu lui ra.

“Nghi thức hòa ước bắt đầu!”.

“Tấu nhạc!”.

Thái Âm đại nhân vừa cất lời, tiếng nhạc cũng chậm chậm vang lên, nhẹ nhàng và êm tai, đây là cổ khúc chúc mừng mang tên “Long phượng trình tường”.

Trong tiếng nhạc, Phong Vương dẫn đầu đi về phía Đài Tứ Phong cao cao đằng trước, tiếp theo là Lan Tức nắm tay Tích Vân, kế đến là một đoàn người gồm vương hậu, Tầm An Hài, các công tử và công chúa, các triều thần của Hắc Phong Quốc như Thái Âm, Thái Luật, bốn vị tướng Phong Vân Kỳ của Bạch Phong Quốc và cuối cùng là các cung nhân nội thị của hai quốc gia.

Dựa theo lễ chế, tầng thứ nhất sẽ dành cho các triều thần và cung nhân, tầng thứ hai dành cho các thành viên vương tộc, tầng thứ ba là tầng cử hành nghi lễ cho tân lang, tân nương và song thân hai họ, vì vậy tất cả các triều thần, nội thị cùng cung nhân đều dừng lại ở tầng một. Mà trong vương triều Bạch Phong Quốc lại chỉ còn mỗi mình Tích Vân là dòng dõi hoàng gia, thế nên căn cứ theo vương thư Thân ước hôm trước đã giao ước, ngũ tướng Phong Vân Kỳ và Cửu Vi sẽ được xem như thân nhân của Phong Vương Tích Vân, những người này được phép bước lên tầng hai.

Nhưng vào lúc Phong Vương Hắc Phong Quốc vừa đặt chân lên tầng ba thì Phong Hậu chợt khẽ động, muốn cùng ông ta bước lên trên, có điều bà nhìn thấy ánh mắt của Lan Tức đang quét về phía mình thì bất ngờ dừng lại, không dám bước lên nữa. Mà đồng thời, bên dưới cũng có bốn năm ánh mắt cảm hận bắn thẳng về phía Lan Tức. Hắn vẫn chẳng thêm quan tâm, quay đầu ngăm nhìn Tích Vân, sau đó nắm tay nàng bước lên tầng đài cao nhất. Một màn kịch hay này lọt vào trong mắt nàng, nàng thân nhiên cùng hắn đi lên trên, sau đó khẽ liếc nhìn những thành viên trong Hắc Phong tộc, vừa cảm thấy xót xa lại vừa cảm thấy buồn cười, Hắc Phong Quốc quả nhiên phức tạp hơn Bạch Phong Quốc nhiều!

Đứng ra dựa theo lễ chế của quốc gia, đối với các nghi thức long trọng thế này, thân là vương hậu của một nước, là bậc bề trên của thế tử, bà phải đi cùng với Phong Vương, vậy mà...

Lúc bấy giờ, trên tầng cao nhất của Đài Tứ Phong, chỉ có Phong Vương và Lan Tứ, Tích Vân đang đứng. Mà bên dưới đài, cấm vệ quân vây quanh bảo vệ chặt chẽ, dân chúng mong chờ nghi thức cử hành hôn ước.

Phong Vương ngồi xuống vương tọa cao cao ở giữa, Lan Tứ và Tích Vân đứng hai bên trái phải đối diện ông, phía trước họ là một chiếc bàn bằng ngọc xanh. Trên bàn đặt một chiếc đàn cầm bên phải và một chiếc đàn sắt bên trái. Hai người lẳng lặng quan sát hai loại nhạc cụ trước mặt, không hện mà cùng ngẩng đầu nhìn về người kia, chỉ cần hợp tấu xong khúc nhạc này, bọn họ sẽ hoàn thành nghi lễ hòa ước trước vạn dân, cùng lập lời thề sống với nhau cho đến đầu bạc, cho đến chết cũng không hối hận.

“Sao ta cứ có cảm giác không yên tâm về vị công tử Lan Tứ này?”. Lâm Cơ ngửa đầu nhìn hai người trên đài cao, khẽ nói một câu vô cùng nhỏ.

Từ Uyên nghe được liền lờm hẩn một cái, ánh mắt như đang cảnh cáo hẩn.

“Cơ mà... cũng chỉ có người ung dung tài giỏi như ngài ấy mới có thể xứng đôi với đại vương.”. Tu Cửu Dung vẫn ngược mắt nhìn lên đài cao, hai người trên kia dù chỉ cách cậu một tầng lầu nhưng vẫn trông thật cao xa, khiến người khác phải ngẩng đầu trông ngóng.

Cửu Vi đang đứng phía cuối hàng nghe thấy những câu ấy không khỏi liếc mắt nhìn Tu Cửu Dung. Chỉ thấy thần tình trên mặt cậu mờ mịt, vừa có chút cô đơn lại vừa có chút vui mừng. gương mặt cậu... bị chia cắt bởi một vết sẹo đỏ dài từ mi tâm đến sống mũi, đem khuôn mặt hoàn chỉnh này tách ra làm hai. Có điều không thể nói gương mặt cậu xấu xí được, vì hai nửa mặt này đều rất nho nhã thanh tú. Nhưng cũng không thể nói gương mặt cậu xinh đẹp, bởi vì nó đã bị cắt ra làm đôi. Chỉ có thể nói là... một kiểu đẹp dễ tan nát, một kiểu đẹp tựa như trái tim con người bị vỡ đôi, làm người ta vô cùng đau đớn.

Cửu Vi bất ngờ vươn tay vỗ vỗ bờ vai cậu, cũng không biết vì sao mình lại làm thế này. Tu Cửu Dung liền quay đầu nhìn y, khẽ nhướn mi cười hồn nhiên như trẻ nhỏ. Trên khuôn mặt còn có chút xấu hổ, phảng phất như đã bị ai đó nhìn thấu bí mật sâu thẳm trong trái tim mình.

“Ê, các ngươi thử nhìn mấy tên công tử trước mặt coi, sao ta cứ cảm thấy gai mắt thế nào ấy!”? Trình Tri thô thiển lo nhìn những tên công tử đang đứng đằng kia, chỉ thấy bên này có năm người, còn bên kia lại có cả đồng người.

“Ta thấy cũng giống đó, có điều so với...”. Ánh mắt Lâm Cơ khẽ đảo qua những kẻ kia, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía đài cao: “Rất may đại vương chọn đúng người.”.

“Câm miệng hết cho ta!”. Từ Uyên hạ giọng quát tháo dẹp đường, quay lại trừng mắt nhìn hai người đang đứng đằng sau. Hẩn đang đe dọa để cho hai tên không biết nặng nhẹ này đừng có nói năng xằng bậy, ném luôn mặt mũi của người Bạch Phong Quốc.

Lâm Cơ, Trình Tri thấy hẩn trừng mắt nhìn mình thì vội vàng ngậm miệng lại, chỉ có Tu Cửu Dung vẫn thật tâm quan sát những tên công tử ở đằng xa, sau đó nhẹ nhàng mở miệng nói:

“Dáng vẻ cũng tốt mà, ai cũng có bề ngoài xuất chúng.”

“Khi khi!”. Cửu Vi không khỏi bật cười.

Ánh mắt lạnh lùng của Từ Uyên lập tức quét về phía Tu Cửu Dung, dù chưa quát cậu nhưng cậu cũng hiểu ý hẩn, nhất thời liền im lặng, cuối cùng chỉ còn mình Cửu Vi vẫn tự do tự tại cười. Mà những người của Hắc Phong tộc cũng không chú ý đến họ, tất cả đều nhìn chăm chăm không chớp mắt về phía đài cao, trong đó có vị Tầm An Hầu dường như đang âm thầm lo lắng, mi tâm thỉnh thoảng cau lại.

Tiếng cầm sắt trên đài cao phiêu diêu hạ xuống, thanh âm trong trẻo mà du dương như dòng suối nô đùa trên ngọn núi, thanh tao thoải mái như dương liễu đầu cành bông bênh trong gió nhẹ, dịu dàng đẹp đẽ như cánh bướm đầy sắc màu bay lượn giữa bách hoa, lại băng lãnh cao quý như những bông tuyết khiêu vũ trong đông giá... Khi thì tiếng đàn cầm vang vọng đến trời mây, tiếng đàn sắt trầm lắng như thủ thi. Khi thì tiếng đàn cầm mơ hồ như tơ trong gió, tiếng đàn sắt bình thản như từng đứng ven bờ. Khi thì tiếng đàn cầm lại mờ mịt trống rỗng, tiếng đàn sắt lại sôi nổi bay cao... Cầm và sắt vừa phân vừa hợp, hợp thì trôi chảy như sông lớn nhập vào biển rộng, phân thì linh động như suối nông chảy qua khe đá...

Nhất thời mọi người đều chìm đắm vào khúc nhạc ưu mỹ hài hòa tựa như tiếng thiên nhiên, đến cả Phong Vương trên đài cao cũng nhắm mắt lẳng lặng thưởng thức. Mà ngón tay của hai người đang gảy đàn vẫn là lướt như bay, ánh mắt cả hai không khỏi hòa quyện vào nhau, tựa như có chút bất ngờ, lại tựa như có chút vui sướng.

Vào lúc ánh đao bắt chợt lao tới, mọi người vẫn còn chưa kịp thoát ra, phân nửa thì trầm mê trong khúc nhạc, phân nửa còn lại ngây ngẩn bởi sắc đao hàn lệ chói lóa.

Ánh đao như tuyết phủ xuống khắp mặt đất, che khuất cả bầu trời, cũng che đi ánh dương quang nồng nhiệt trong đôi mắt của những người bên dưới. Tầng cao nhất của Đài Tứ Phong đã hoàn toàn bị lưỡi đao sắc bén bao trùm, không thể thấy được ba người Phong Vương đang ở bên trong.

Cấm vệ quân tức khắc lấy lại tinh thần liền phóng lên đài cao nhất, lúc này họ không còn kiêng dè lễ chế gì nữa, họ biết rằng nếu ai trong số ba người trên đài bị thương, họ có chín cái mạng cũng không thể đền nổi. Nhưng họ vừa mới đến sát mép tầng ba đài đã bị những ánh tuyết sắc bén quét thẳng xuống. Có người ngã xuống đất gãy tay chân, có người mất mạng ngay tại chỗ, cũng có người dù chưa bị thương nhưng đã thất hồn lạc phách, mất hết can đảm cùng khí lực bước lên phía trên một lần nữa.

“Vương!”.

Bốn vị tướng Phong Vân Kỳ đồng loạt hét lên, lao về phía tầng trên của đài, chỉ là vừa leo lên được vài bậc, những đạo sáng lạnh toát lại bay vút đến, mỗi một nhát tựa như cầu vòng kẻ sát cổ bọn họ. Bốn vị tướng nhanh chóng rút kiếm ra ngăn cản.

“Choang”, một âm thanh chói lọi vang lên, đao kiếm chạm vào nhau, cầu vòng trắng tan dần, hiện lên bốn thanh đại đao có chuôi sáng như tuyết gác lên bốn thanh kiếm. Bốn thanh đại đao này nằm trong tay những kẻ mặc trang phục trắng xóa từ đầu đến chân, đến cả khuôn mặt cũng quấn vải kín mít, chỉ để lộ những cặp mắt lạnh lẽo vô tình.

“Các người...”.

Bốn vị tướng vừa mới mở miệng, đại đao đã cấp tốc lẳng không chém xuống, sát khí mãnh liệt như tuyết, trong chớp mắt muốn chặt đứt đường sống của thiên địa vạn vật trong nhân gian, vô cùng tuyệt tình và hung ác.

“Giải quyết chúng trước!”. Từ Uyên nói nhanh gọn.

“Rõ!”. Ba người còn lại đồng loạt đáp.

Lập tức kiếm quang lóe lên, mang theo sự rực rỡ nóng cháy của ánh mặt trời, hóa thành tứ đạo cầu vòng phóng về phía đao tuyết.

Trên tầng hai, đám người Phong Hậu, Tầm An Hầu và chư tôn công tử hoàng sơ, cấm vệ quân đã vây quanh chặt chẽ bảo vệ họ từ lâu. Còn các triều thần và cung nhân ở tầng một thì chạy trốn tán loạn, những tiếng hét chói tai sợ hãi, những tiếng kêu cứu lạc giọng vang lên, cảnh tượng thật hỗn loạn và nhếch nhác. Không ít quân cấm vệ đã đưa bọn họ rời khỏi đài, cũng không ít người nỗ lực xông lên tầng ba ứng cứu. Có điều ánh đao và ánh kiếm trên tầng hai quá mãnh liệt, đã khiến bọn họ phải dừng bước tại đây.

Mà trên tầng ba, sắc tuyết bao trùm dày đặc hết tầng lầu, phong tỏa cả tòa đài cao, người bên trong không thể đi ra, người bên ngoài cũng không thể nhìn vào. Bỗng nhiên, có một tiếng phượng hoàng hét vọng đến chín tầng mây, ai nấy đều không khỏi ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy giữa ánh tuyết vô hình có một bóng phượng hoàng trắng toàn thân lóe lên sắc bạc nhọn hoắt, từ từ lượn vòng quán tròn lấy đài để lấy thế bay lên. Những ánh tuyết dày đặc không thể vây khốn nó, cũng không thể che nổi quang mang rực rỡ của nó.

“Phá!”

Một tiếng quát vang vọng như từ trên không trung giáng xuống, lập tức, phượng hoàng trắng giương cánh bay thẳng lên trời cao, xuyên vỡ những mũi tuyết bén nhọn, toàn thân phát ra hào quang đẹp đẽ sáng chói, chói đến mức con người cơ hồ không thể mở mắt nổi. Những mũi tuyết kia trong tích tắc đã xuất hiện vết nứt, mờ hồ có thể thấy được những thân ảnh đang đứng đằng sau. Mà phượng hoàng lúc này cũng ngửa đầu hết dài, giương đôi cánh trắng khiết che khuất nửa bầu trời, sau đó quét thẳng xuống phía dưới tựa như muốn hủy diệt hết tất cả mọi thứ. Những mũi tuyết nhọn nhanh chóng bị cuốn trôi, nhất thời lộ ra Phong Vương, Lan Tức và mười ba kẻ vận y phục trắng tuyết đang đứng trên đài cao. Sau đó, phượng hoàng trắng nhẹ nhàng phiêu phát đáp xuống, Tích Vân ung dung đứng chính giữa, bạch lăng trong tay nàng không gió mà bay phấp phới.

Yên tĩnh, giờ phút này cả Đài Tức Phong đều trở nên thập phần yên tĩnh! Bốn vị tướng Phong Vân Kỳ và bốn gã tuyết y nhân cùng dừng tay, các thần dân đang đứng bên dưới đài cũng ngẩng đầu không dám thở mạnh, chỉ mở to hai mắt nhìn lên phía trên đài.

Mười ba tên tuyết y nhân đứng dàn hàng ngay ngắn, nhìn chòng chọc không chớp mắt vào một đôi nam nữ trẻ tuổi, mũi đao trong tay chúng kéo lê trên mặt đất. Mười ba tên này nhìn như đang đứng hỗn độn, nhưng nếu là người trong chốn võ lâm thì tất biết, kỳ thật đó là đao trận đoạt hồn mang tên Tuyết Sơn Tuyệt Mệnh.

“Tuyết Sơn Thập Thất Đao chẳng phải luôn giữ đao sạch như tuyết sao? Từ bao giờ mà lại dính vào chốn hồng trần này vậy?”. Thanh âm trong trẻo và lạnh lùng của Tích Vân vang lên, đôi mắt của mười ba kẻ kia đồng loạt co rút.

“Là các người?”. Một gã tuyết y nhân cầm đầu nhìn hai người đối diện không thể tin được, lập tức nắm chặt thanh đao trong tay.

Bọn chúng chưa từng gặp qua Bạch Phong Hắc Tức thế nhưng bạch lăng trong tay nàng đã chứng tỏ chúng đoán không sai. Trên đài này chẳng có dải lụa trắng nào lợi hại và đáng sợ như vậy. Mà nam tử kia mặc dù còn chưa xuất thủ nhưng vẫn ung dung tao nhã trước đao trận, không chút kinh hoàng hoảng sợ, phảng phất như trước mặt hắn chỉ là trò xếp gạch của trẻ con ba tuổi. Vì vậy, hẳn chắc chắn là người nổi danh cùng nàng trên giang hồ, công tử tao nhã vô song – Hắc Phong Tức! Thì ra lời đồn Bạch Phong Hắc Tức chính là Phong Tích Vân và Phong Lan Tức là có thật!

“Tu vi khó đạt, sao không quay về?”. Tích Vân thân nhiên hỏi, ánh mắt đảo qua Lan Tức đang đứng trước người Phong Vương. Hắn chỉ lẳng lẽ nhìn đám tuyết y nhân, thần tình hết sức bình tĩnh, mà Phong Vương cũng chỉ ngồi yên đường hoàng ở vương tọa, vẻ mặt trấn định, giữ nguyên phong thái của một vương một nước.

“Tuyết đã rơi sao có thể quay ngược về trời?”. Tên tuyết y nhân cầm đầu nhấc thanh đao trong tay lên hét lớn: “Giết!”

Tức khắc bảy tên tuyết y nhân liền đánh úp Lan Tức, sáu tên còn lại thì tập kích Tích Vân. Ánh đao của chúng hóa thành dòng nước cực kỳ mềm mại bắn thẳng vào bọn họ. Khi gần đến hai người, dòng nước tức khắc bạo phát thành một cơn đại hồng thủy dâng trào mãnh liệt, đao khí như dòi non lấp biển cuốn về phía bọn họ!

“Đại vương, cẩn thận!”.

“Công tử, cẩn thận!”.

Những người dưới đài nhìn thấy cảnh này run như cây sậy, không hện mà cùng thốt lên.

Hai người kia nhất thời lui về phía sau thi đấu với dòng lũ, bất luận dòng nước có cuốn xiết thế nào, hai người vẫn luôn giữ khoảng cách một thước với nó.

Đôi bên truy đuổi nhau đến lúc Tích Vân và Lan Tức lui đến sát mép đài thì bất ngờ dòng lũ rút lại, bốn gã tuyết y nhân trong số đó vội vàng quay đầu giờ đao lên, bỏ thẳng về phía Phong Vương đang ngồi trên vương tọa. Hai kẻ khác thì công kích hai bên trái phải Tích Vân, còn con đại hồng thủy đang bám theo Lan Tức bỗng hóa thành dòng thủy triều vọt thẳng lên trời. Trong tích tắc, ánh đao sáng như tuyết mang theo sự nóng rực của vàng mặt trời trên thiên không chém xuống, đao khí sắc bén lạnh lùng khiến mọi người trên dưới Đài Tức Phong đều cảm thấy lạnh xương sống.

“Đại vương!”.

“Công tử!”.

Mọi người kinh hoàng hét lên.

“Thu tay!”.

Một tiếng quát lạnh lùng vang vọng, bạch lăng mang theo mùi thành công lực lạnh không lao xuống phía dưới, những tiếng “leng... keng!” dội lại, hai kẻ tấn công nâng chột cảm thấy cổ tay đau nhức, đại đao trong tay rơi xuống đất. Do kinh lực của chiêu này quá mạnh, hai thanh đao của chúng cắm sâu xuống nền đá cẩm thạch ba tấc. Hai tên kia vẫn còn chưa kịp hồi phục tinh thần thì đã thấy Tích Vân bay đến như tia chớp, giờ hai chân đạp thẳng vào bả vai, “rắc... rắc”, xương của hai gã tuyết y nhân lập tức đứt gãy, ngã xuống đất bất tỉnh. Đồng thời nâng cũng nhanh chóng bay về phía trước, bạch lăng phóng ra xa đuổi theo bốn chuỗi đao tuyết đang hướng về phía Phong Vương.

Nàng lướt như tên bay, bạch lăng trong tay nhanh như chớp quán lấy những thanh đao tuyết, “Leng... keng... đình”, ba thanh đao rơi xuống đất, chỉ còn lại một thanh vẫn cố tiếp tục chém về phía Phong Vương. Trên đài cao trống trải, ông không thể tránh cũng không thể trốn, chỉ có thể ngồi nhìn đao phong như tuyết xuyên phá không trung đâm vào mình.

“Ta nhanh hơn!”.

Tên tuyết y nhân bỗng nghe thấy một thanh âm nhỏ bên tai mình, đao tuyết sắp đâm vào ngực Phong Vương chột dừng lại, Tích Vân đang đứng cách hắn một thước, bạch lăng trong tay nàng quán chặt lấy thân đao.

“Nhưng ta gần hơn!”.

Tuyết y nhân còn chưa dứt lời đã vút đao, giờ hai tay chường về phía trước. Cục diện biến hóa cực nhanh, Phong Vương còn đang cách hắn ta ba trượng chưa kịp hoàn hồn vì mới thoát chết dưới đao thì đã thấy hai chường lao tới, căn bản không thể tránh né.

“Ngươi quá xem thường ta.”.

Tích Vân khẽ cười, vung tay lên, bạch lăng phảng phất như có sinh mệnh kéo theo đao tuyết, nhắm thẳng hướng đôi tay của gã.

Nhưng vào lúc ấy bỗng có một tiếng thét kinh hoàng vang lên.

“Công tử!”.

Thanh âm rất gấp rút và sợ hãi.

Tích Vân run tay, bạch lăng thoáng khựng lại, tên tuyết y nhân liền hung tàn ấn hai chường vào ngực Phong Vương. Nàng cắn răng, cổ tay xoay chuyển, bạch lăng lại cuốn lấy đao tuyết chặt thẳng xuống tay hắn. “Aaaa!”, tên tuyết y nhân kêu lên thảm thiết, máu bắn tung tóe, hai bàn tay rớt xuống đất, mà đồng thời, Phong Vương cũng phun ra một ngụm máu tươi. Chung quy cũng do bạch lăng của nàng hơi chậm, ông đã bị tên kia đánh trúng.

Phong Vương trúng đòn, tuyết y nhân bị chặt tay, đây là chuyện chỉ trong nháy mắt. Mà vào lúc hắn ngã xuống đất hôn mê, thì ba kẻ còn lại phía sau nàng cũng đồng loạt đánh tới. Tích Vân không còn thời gian quan tâm đến thương thế của Phong Vương, thân chưa kịp chuyển đã bay vút lên trời. Bỗng có một tiếng huýt sáo trong dài như tiếng phượng vang vọng, ba kẻ trên mặt đất lập tức thấy có một đạo bạch quang chói lòa, hoa mắt chân động giữa không trung, phảng phất như có một con phượng hoàng trắng đập cánh càn quét về phía trước. Bọn chúng còn chưa kịp phản ứng thì cánh phượng đã đảo qua mặt, tích tắc chỉ cảm thấy hít thở không thông, đầu óc còn chưa truyền tới mà tất cả giác quan đã dừng lại, thân hồn tức khắc biến mất, mơ mơ hồ hồ nghĩ, đây chính là tuyệt kỹ “Phượng Khiêu Cửu Thiên” của Bạch Phong Tích sao? Mình sẽ chết trong một chiêu này?

Tích Vân đáp xuống đất, thu hồi bạch lăng đang quán trên cổ ba tên kia. Nàng vội vàng tìm bóng hình của Lan Tức, vừa nhìn thấy hắn, bất chột cảm thấy rung mình.

Bảy thanh đao tuyết biến ảo thành ngàn vạn thanh đao, từ bốn phương tám hướng bao trùm lấy Lan Tức. Ánh đao càng lúc càng mãnh liệt mang theo kinh phong giá lạnh hóa thành một vòng xoáy chặt chẽ sắc bén vây lấy hắn. Mặt đất làm bằng ngọc thạch kiên cố bị những ánh đao xoay chuyển cắt nát, ngọc đá vỡ vụn thành trăm mảnh, vậy còn Lan Tức đang ở giữa vòng xoáy đó thì sao?

Tích Vân không tự chủ được bay về phía trước, dù biết rằng võ công của hắn cũng chẳng hề thua mình, vậy mà vẫn không nhịn được cảm thấy bạch lăng trong tay. Nàng khẽ đảo tay định xuất thủ, chột nghe thấy một tiếng hừ trầm lạnh của Lan Tức, sau đó có một mùi hương hoa lan âm u tỏa ra, mọi người còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì đột nhiên vòng xoáy tuyết bị nứt vỡ, chính giữa vòng xoáy xuất hiện một đóa hoa lan đen như mực. Ban đầu chỉ là một đóa hoa nở rộ, rồi đến hai đóa, ba đóa... nhiều đóa hoa nở rộ, trong nháy mắt, cả vòng xoáy đã bị những đóa lan đen che phủ.

“Tán!”. Một giọng nói thanh nhã như nhạc truyền đến, tất cả những đóa lan đen như mực đồng loạt hội tụ, hợp thành một đóa hoa khổng lồ. Các cánh hoa của đóa hoa lần lượt bung nở, cả Đài Túc Phong chìm ngập vào một mùi hương thơm ngát, tiếng “leng keng” trên đài không ngừng vang vọng.

Đao mang dần dần tan ra, đóa lan đen cũng dần dần tiêu thất, lộ ra Lan Túc đang đứng hiên ngang chính giữa trận. Phía dưới chân hắn, bảy tên tuyết y nhân đã mất đi sinh mệnh, đao tuyết đứt gãy thành trăm ngàn mảnh vụn rơi đầy mặt đất. Còn Tích Vân thì đang đứng sững cách đó không xa, Phong Vương ở ngay sau lưng nàng.

“Phụ vương, người không sao chứ?”. Lan Túc vòng qua người Tích Vân bước đến gần Phong Vương, chậm rãi diu ông đứng dậy.

“Công tử, cẩn thận!”. Mọi người vừa mới thở phào lại hét lên chói tai.

Bất thành linh, những ánh đao tuyết từ đâu lại xuất hiện, mãnh liệt quét về phía Lan Túc và Phong Vương. Bốn gã tuyết y nhân còn lại từng giao thủ với bốn vị tướng tức khắc lao lên tầng trên của đài. Bọn chúng thấy huynh đệ của mình bị thương, bị giết bởi Tích Vân và Lan Túc chỉ trong nháy mắt, nhanh đến mức vừa mới hồi thần đã không cứu kịp, toàn bộ hận thù và phần nộ lập tức bộc phát, liều chết bay lên đoạt mạng hai người này!

“Phụ vương!”.

Khoảnh khắc ấy, hết thảy thần dân trong vương quốc đều tận mắt chứng kiến cảnh vị thế tử mà họ trung thành yêu kính lấy thân mình che chắn cho đại vương, phát tay áo đánh rơi hết đao thích khách. Sau đó, có một thanh đao còn sót lại đâm về hướng thế tử, Phong Vương Tích Vân ngoảnh lưng đứng yên, nhìn lưỡi đao tuyết cắm thẳng vào người hắn!

“Công tử!!!”. Tất cả mọi người liên nhám nghiêng hai mắt.

Một tiếng thét kinh hãi đã đánh thức Tích Vân đang ngẩn ngơ, nàng vùng bạch lăng lên, sát khí như từ địa ngục xông tới càn quét hết mọi thứ. Ngay lúc đó, chúng nhân đứng trước Đài Túc Phong đều cảm thấy như rơi vào tận thế hủy diệt, đến khi mở mắt ra thì thiên địa vạn vật đã không còn tồn tại.

Hết thảy mọi thứ đều trở nên yên ắng, Đài Túc Phong bỗng không còn ánh đao, không còn sát khí, cũng không còn tiếng kêu gào hay tiếng la hét thảm thiết. Nhân gian hiện giờ chỉ có ánh mặt trời chói mắt và mùi gió phẳng phất vị thanh nồng.

Nàng cúi đầu nhìn nền đất trắng như ngọc, máu tươi tựa như tơ đan xen vào nhau tạo nên một bức tranh đậm màu rực rỡ. Những con người không còn hơi thở, y phục trắng như tuyết, lưỡi đao lạnh như băng... làm nền cho bức tranh đẹp thêm, cũng làm cho bức tranh trở nên thật tàn khốc.

Tất cả sự căng thẳng và kích động trên khuôn mặt nàng đều được cởi bỏ, nàng ngẩng đầu nhìn vết thương trên ngực hắn, nhìn Phong Vương tái xanh đang vượt ngục khiếp sợ kia, rồi lại lại dời mắt nhìn đám thị vệ đang chen chúc đến gần, đột nhiên hiểu ra tất cả mọi chuyện. Giờ phút này, nàng cảm thấy thật mệt mỏi và chán nản...

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Là vui hay buồn

Trước Lăng Nhược Cung, Cửu Vi quan sát một chậu hoa lan đến xuất thần, trước mắt hắn luôn hiện ra khuôn mặt của Tích Vân ngày hôm đó. Hắn nhớ rõ lúc ấy Phong Vương và Lan Túc được các hộ vệ, nội thị hộ tống hồi cung, toàn bộ thành viên của Hắc Phong tộc cũng đi theo chúng nhân tùy tùng, duy chỉ còn mình nàng là ở lại Đài Túc Phong, ngoảnh đầu ngắm tòa đài cao lớn, sau đó quay đầu nhìn hắn mỉm cười, thần nhiên nói: “Cửu Vi, con đường mới không dễ đi như vậy, không phải muốn là có thể đi được!”.

Nụ cười của nàng nhạt nhòa như mây khói, sâu trong ánh mắt cất giấu một tia bi ai, thất vọng và tổn thương.

“Aizzz!”. Hắn thẫn thờ dài, không ngờ lại lỡ thốt ra thành tiếng, cúi đầu nhìn chén trà hoa lan trong tay mình, do dự có nên đưa vào cho nàng hay không.

“Lâu chủ?”. Một giọng nói cực kỳ vui vẻ vang lên.

Hắn quay đầu nhìn, phát hiện có một mỹ nhân thanh lệ đang đứng trước mắt, người này so với đóa hoa lan trong chậu còn đẹp hơn.

“Thì ra là Tê Ngô cô nương”. Cửu Vi cảm thấy hơi kỳ lạ, rất nhanh hiểu ra mới cười cười hỏi nàng: “Đến tìm Phong Vương ư?”.

Phượng Tê Ngô gật đầu, khuôn mặt xinh đẹp, trong trẻo và lạnh lùng hiện lên một tia kinh ngạc: “Vì sao lâu chủ lại ở đây?”

“Phong Vương mời ta làm đầu bếp riêng cho nàng, tất nhiên là ta phải đi cùng nàng”. Cửu Vi cười nhẹ đáp, ánh mắt khẽ chuyển: “Cô đang muốn tìm nàng thì sẵn tiện đem giùm ta chén trà này vào trong luôn nhé!”. Nói xong hắn cũng không quan tâm Phượng Tê Ngô có đồng ý hay không, liền đặt cả khay trà vào trong tay nàng: “Cô cứ đi trước, ta làm vài món điểm tâm ngon xong sẽ quay lại gặp hai người.”. Vừa dứt lời, hắn đã chạy bay biến.

Nhìn bóng dáng Cửu Vi rời đi, lại cúi đầu nhìn khay trà trên tay mình, Phượng Tê Ngô khẽ lắc đầu, không thể tưởng tượng được một lâu chủ Lạc Nhật

Lầu thanh cao lười nhác, nhân vân đã hạc [1] như y mà lại chấp nhận làm đầu bếp riêng cho nàng ấy. Đúng là trên đời này, chỉ có một mình Phong Tịch mới có khả năng lớn đến thế! Nàng dời bước tiến lên, thỉnh cung nhân trước cửa cung thay nàng thông báo cho Phong Vương, một lát sau, có một cung nhân trở về bảo rằng Phong Vương mời nàng đến.

[1] Nhân vân đã hạc: mây thành thoi nhân rồi, hạc hoang đã tự do. Câu này có nghĩa là mây và hạc bay tự do, nói lên con người có tính cách nhân nhả, không bị câu thúc ràng buộc gì

Nàng đi theo cung nhân dẫn đường bước vào Lan Nhược Cung, vừa đặt chân đến cửa đã trông thấy khắp cung tràn ngập hoa lan thuần khiết, khung cảnh giống hệt như Lan Lăng Cung, hương hoa thơm ngát xông vào mũi, lượn lờ quanh thân mình. Mà ở xa xa, có một người đang đứng trên cầu Đới Ngọc chín khúc, y phục phiêu phát, tựa như tiên nhân đang đứng giữa khu rừng lan.

“Đại vương, Phụng công nương đã đến”. Cung nhân nhẹ nhàng bẩm báo với nàng.

“Ừ!”.

Người trên cầu tùy ý phát tay, sau đó quay đầu dời mắt nhìn cô gái trước mắt. Trong tích tắc, Phụng Tê Ngô chấn động, không hề nổi khay trà, nhất thời mờ mịt, người này là ai? Cô ấy là Phong Tịch sao?

Vẫn là mái tóc đen dài như xưa, bây giờ đã được buộc bởi một dải lụa trắng thêu hình song phụng bằng bạc. Người trước mặt nàng búi tóc đơn giản, đội mũ Thủy Dạm Sinh Yên, cài trâm san hô đỏ như răng chiều. Phong Tịch này cũng yêu thích màu trắng, nhưng quần áo trên người nàng ta không còn là bạch y đơn sơ thông thường, thay vào đó là trường bào màu trắng làm từ lụa gấm tuyết do nước Sơn Ưng tiến cống, vạt áo, ống tay đều thêu long văn [2], làn váy dài như cánh phụng, đeo đai lưng bằng ngọc lung linh, khiến cho bộ y phục của nàng thật lộng lẫy sang trọng, khoan thai nhã nhặn. Khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, dáng vẻ cao quý đoan trang, nụ cười nhân nhật trên khóe môi rất ưu nhã và thận trọng... đây... là ai?

[2] Long văn: Hoa văn, họa tiết rồng, tượng trưng cho vua.

“Phụng công nương, đã lâu không gặp.”. Tịch Vân nhìn mỹ nhân trước mắt, vẫn trong trẻo lạnh lùng và xinh đẹp như xưa, lại ngơ ngẩn nhìn bản thân mình, có chút kinh ngạc khi chính mình thật xa lạ và khác biệt.

Nàng không còn là Bạch Phong Tịch phóng khoáng tùy tính nữa, Bạch Phong Tịch tuyệt đối không gọi nàng là Phụng công nương, nàng ta chắc chắn phải cao giọng kêu “Phụng mỹ nhân! Tê Ngô mỹ nhân!”. Bạch Phong Tịch cũng không cười nhân nhật để che giấu cảm xúc, nàng sẽ âm ỉ cười to, cười vang vọng thoải mái đến chín tầng trời... Vậy nên người này chỉ có thể là Phong Vương, là nữ vương Tịch Vân của Bạch Phong Quốc!

“Tê Ngô bái kiến Phong Vương.”. Phụng Tê Ngô dịu dàng bái chào.

Tịch Vân bước xuống cầu Đới Ngọc, giơ tay đỡ nàng đứng dậy: “Sao có thể để cho khách bung trà, Cửu Vi lại làm biếng nữa rồi!”. Dứt lời nàng ra hiệu cho một cung nhân kẻ bên tiếp lấy khay trà.

Phụng Tê Ngô ngẩng đầu lên quan sát người trước mặt, nhất thời không biết nói gì cho đúng. Một năm không gặp, trong lòng nàng có rất nhiều nghi vấn, cũng có rất nhiều tâm sự chẳng thể nói cùng ai, chỉ đơn giản là vừa nghe thấy nàng ấy đến đây, nàng đã ba chân bốn cẳng chạy đến gặp. Từ sâu thẳm trong đáy lòng mình, nàng đã xem cô gái này khác biệt với những người xung quanh, không cần làm gì, không cần nói chuyện, chỉ cần đứng bên cạnh nàng ấy thôi, nàng đã cảm thấy vô cùng thoải mái. Có điều... mọi thứ bây giờ đã không còn như ngày xưa nữa...

F/B: E.b.o.o.k/ngôn/tình/miền/phí

Tịch Vân thấy giai nhân trước mắt trầm mặc, liền quay đầu nói với chúng cung nhân: “Các người lui ra hết đi, ta muốn trò chuyện với Phụng công nương.”

“Dạ!”. Cung nhân lập tức lui ra ngoài.

“Lan Nhược Cung này thật lớn, ta ở đây hai ngày rồi mà còn chưa đi hết cung. Nếu Phụng công nương đã đến, chỉ bằng theo bốn vương đi dạo đi, có được không?”. Tịch Vân cười nhẹ cất lời, sau đó đi trước, Phụng Tê Ngô tất nhiên là chỉ lặng lẽ bước theo phía sau.

Hai người vòng qua một con đường đầy hoa, xuyên qua hành lang dài, hoa lan ven đường nhiều vô số kể, đủ mọi hình thù, sắc thái, hương thơm khác nhau.

“Thật không hổ danh là Lan Quốc, cả đời ta chưa từng thấy nơi nào nhiều hoa lan như vậy!”. Tịch Vân rốt cuộc cũng dừng lại trước một lương đình gần hồ, ngồi xuống lan can đình, sau đó quay đầu bảo với Phụng Tê Ngô cũng ngồi xuống bên cạnh.

“Hoa lan trong Lan Lăng Cung còn nhiều hơn, Phong Vương nên đến đó ngắm mới phải!”. Phụng Tê Ngô không ngồi mà chỉ nhìn nàng nói.

Tịch Vân nghe vậy dời ánh mắt từ dòng nước sang trên người nàng, đôi con ngươi mang theo một tia cười hứng thú. Phụng Tê Ngô thấy thế không khỏi đỏ mặt, tự biết đã bị nàng ta nhìn thấu.

“Một năm qua, Tê Ngô ở Hắc Phong Quốc có mạnh khỏe không?”. Tịch Vân tinh tế đánh giá giai nhân trước mặt, thần sắc nàng vẫn lạnh lùng xinh đẹp như xưa, có điều đôi mắt trong vắt như hồ nước đã rút đi một phần đau khổ, thay vào đó là một phần bình yên.

“So với lúc trước, như được lên thiên đàng.”. Phụng Tê Ngô nhớ lại một năm này, không khỏi cười nhỏ nhẹ hỏi: “Còn Phong Vương thế nào?”

“So với lúc trước, như xuống địa ngục!”. Tích Vân cũng bắt chước giọng điệu của Phượng Tê Ngô, sau đó còn biểu lộ thần tình u oán. Tức khắc, nàng đã tự phá hủy hoàn toàn dáng vẻ thanh tao cao nhã của mình lúc trước.

“Hi hi!”. Phượng Tê Ngô không khỏi bật cười, sau đó đột nhiên tỉnh ngộ liền giơ tay áo lên che miệng lại. Nàng vừa cười vừa cảm thấy rằng, Phong Vương dù cao quý tao nhã nhưng vẫn chưa hoàn toàn mất đi tính cách của Bạch Phong Tích.

“Sao lại che!?”. Tích Vân kéo tay Phượng Tê Ngô ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào dung mạo như sương như tuyết của nàng. Hành động này không giống Bạch Phong Tích hay ngả ngón trêu ghẹo mà chỉ tựa như đang thờ dài luyện tiếu: “Muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc, đây là tự do của các người!”. Sau đó nàng lại không nhìn được, nhẹ nhàng dùng tay xoa bóp làn da non mềm kia: “Tê Ngô mỹ nhân, nếu ta là đàn ông, chắc chắn cả đời sẽ không để cô phải buồn!”.

“Nếu ngài là đàn ông, ta sẽ mặt dày đi theo ngài!”. Phượng Tê Ngô nhớ tới mấy lời trêu chọc ngày xưa của Phong Tích tại thành Khúc, không khỏi mỉm cười đáp.

“Thật ư?”. Tích Vân đảo mắt, gian xảo hỏi nàng: “Nói thế thì, ta còn tốt hơn cái tên kia?”

Nhắc đến người đó, Phượng Tê Ngô chợt thu lại nét cười, nhìn chằm chằm vào Tích Vân nghi hoặc khó hiểu: “Vì sao Phong Vương không đến thăm công tử? Chẳng bị thương rất nặng?”

“Vết thương này không ảnh hưởng đến tính mạng hần!”. Tích Vân cũng ngừng cười, thu tay lại thần nhiên trả lời.

“Công tử... Chẳng luôn mong ngắm Phong Vương?”. Phượng Tê Ngô nhẹ nhàng nói, ánh mắt gắt gao nhìn Tích Vân, hy vọng nhìn ra một chút gì đó từ khuôn mặt cao quý vô cảm của nàng.

“Ta nghĩ hai ngày nay chắc chắn có hàng tá người đến Lan Lăng Cung vấn an hần, ta mà đi chỉ sợ không còn chỗ để đặt chân vào!”. Tích Vân nhìn ra bên ngoài đình, mặt hồ thật sạch sẽ và trống trải, ngay cả một mảnh lục bình cũng không có.

“Nếu Phong Vương đi, ngay cả đại vương cũng phải nhường đường!”. Phượng Tê Ngô cũng thần nhiên nói. Nàng không hiểu tại sao nữ tử này đã làm vị hôn thê của Lan Tức, làm người đáng ra phải quan tâm hần nhất lại lãnh đạm đến mức này, lãnh đạm hết như một người xa lạ. Mà cứ cho là không tính quan hệ ấy đi, bọn họ cũng đã quen biết nhau hơn mười năm, nhưng vì sao...?

“Đúng, ta là vương của một nước, ai cũng phải nhường ta ba phần!”. Tích Vân khẽ nhếch môi cười giễu, mâu quang rơi vào mặt hồ, gió nhẹ lướt qua, mặt hồ khẽ gợn sóng.

“Ngài còn là thê tử của chàng!”. Thanh âm Phượng Tê Ngô không lớn không nhỏ, khó khăn lắm mới lọt vào tai người khác, lập tức đã tan biến.

Tích Vân nghe vậy quay đầu nhìn nàng, mỹ nhân này thật chung tình với Lan Tức. Nàng nói thế mà không hề ghen tỵ, cũng không hề oán hận, vẫn duyên dáng yêu kiều, trong trẻo lạnh lùng như băng sương thuần khiết, người như vậy, trên đời thật hiếm thấy!

“Với địa vị của ta, ngày nào đó khi hần làm vua, ta làm hậu, Tê Ngô sẽ ở đâu?”. Tích Vân giơ tay vén sợi tóc mai của nàng bị gió thổi qua, cực kỳ tùy ý hỏi, về mặt cùng biểu hiện này của nàng chứng tỏ dù Phượng Tê Ngô có đáp thế nào, nàng cũng không để ý.

“Tê Ngô chỉ muốn cả đời xướng khúc cho hai người nghe thôi, như thế là đã đủ rồi!”. Phượng Tê Ngô nhẹ nhàng ngồi xuống trước người Tích Vân, cầm lấy tay nàng, ánh mắt thuần khiết trong suốt không chứa tạp chất nhìn thấu thần tình của người phía trước: “Ngày ở Hoa Quốc, Tê Ngô đã biết, trong lòng công tử không có người thứ hai.”.

“Ha ha...”. Tích Vân bỗng nhiên bật cười, có chút thương tiếc lại có chút bất đắc dĩ: “Tê Ngô thật là một người thanh khiết như băng tuyết. Ta chẳng biết hần đã tu mấy kiếp mà lại may mắn đến thế, có được một phần chân tâm của cô, chỉ là... Tê Ngô, cô cũng không hiểu hần.”.

“Công tử, chàng...”. Phượng Tê Ngô định nói thì bị Tích Vân cắt lời.

“Tê Ngô, ta quen biết hần đã mười năm, hiểu rõ hần là loại người gì hơn cô! Cô chỉ thấy mặt tốt của hần, tao nhã, tuấn đạt vô song... Nhưng cô không biết đến mặt tàn ác, lạnh lùng và vô tình của hần!”. Tích Vân đứng dậy, tức khắc lại trở thành nữ vương Bạch Phong Quốc cao nhã đoan nghiêm, đôi con ngươi lóe lên ánh sáng lạnh lẽo: “Ví dụ như lần này... Hừ, thủ đoạn như vậy, ta tự thẹn mình còn không bằng!”

“Lần này? Lần này là sao?”. Phượng Tê Ngô bối rối, không khỏi đứng dậy bắt lấy tay Tích Vân, khuôn mặt vốn tĩnh lặng chợt trở nên kích động: “Mấy tháng nay Tê Ngô tận mắt chứng kiến, công tử làm tất cả mọi thứ để chuẩn bị cho lễ nghênh đón Phong Vương, nào hoa, nào kiệu... mọi thứ đẹp đẽ như thế... có thể nói chàng đã hao tổn hết tâm tư rồi! Đến cả Đài Tứ Phong cũng là một tay công tử dựng nên, một tay công tử đề tên bằng. Tâm ý của chàng đối với Phong Vương cả thiên hạ này đều thấy! Tuy rằng... Nghi thức bị thích khách phá hỏng, nhưng đó không phải là điều công tử mong muốn. Công tử còn lấy thân mình chấn đạo cho đại vương, tấm lòng hiếu đạo của chàng đều khiến thần dân cả nước cảm động. Chàng đã làm đến như vậy... Vì sao Phong Vương còn... còn... nặng lời oán trách chàng?”

Tích Vân kinh ngạc nhìn tâm tình kích động hiếm có của Phượng Tê Ngô, nghe những câu nói nóng nảy đầy lo lắng của nàng, sau một lúc lâu mới cười lớn: “Ha ha... Ha ha... Tê Ngô ơi là Tê Ngô...”

Phượng Tê Ngô ngây ngốc đứng nhìn nàng cười liên tục gọi tên mình, nụ cười vừa cao hứng lại vừa oán giận, không thể kiềm chế nổi sự bi thương chất chứa, mơ hồ cảm thấy hình như mình đã làm điều gì đó không đúng, để cho nàng cứ cười mãi như vậy.

Rốt cục, Tích Vân cũng ngừng cười, đôi mắt phát sáng óng ánh như thủy tinh làm cho Phượng Tê Ngô phút chốc nghĩ rằng hình như có giọt lệ trong ánh mắt ấy.

“Tê Ngô, cô thật sự là một người ngoài lạnh trong nóng, đã vậy... từ trong ra ngoài còn rất thuần khiết.”. Tích Vân đi qua nhẹ nhàng vỗ vai Phượng Tê Ngô, ánh mắt rơi vào một chậu tuyết lan bên ngoài đình: “Cô giống như đóa tuyết lan thanh thuần cao ngạo kia, người như vậy, chắc chắn không thích hợp với...”. Nàng thoáng dừng lại, một lát sau mới thờ dãi nói tiếp: “Đáng tiếc... Đáng tiếc...”.

Đáng tiếc cái gì? Câu nói này của Tích Vân sau đó đã để lại rất nhiều nghi hoặc cho Phượng Tê Ngô nhưng lại không cơ hội để hỏi rõ, bởi vì nàng vừa nói xong thì lập tức buông tay ra mắt. Tích Vân khoanh tay đứng trước đình, dáng vẻ cao quý trang nghiêm đến mức bất khả xâm phạm, ngay sau đó có một cung nhân vội vàng đi tới.

“Đại vương, Lan Tức công tử phái người đưa lễ vật đến tặng cho ngài, còn bảo nhất định ngài phải tự mình nhận.”. Cung nhân khom người bẩm báo.

“Vậ à?”. Tích Vân quay đầu liếc nhìn Phượng Tê Ngô, nàng nói: “Tê Ngô, cô về đi, ngày khác chúng ta lại tán gẫu.”. Dứt lời liền căn dặn cung nhân đứng bên cạnh: “Phái người đưa Phượng cô nương trở về.”

“Dạ!”.

***** **

Nhâm Xuyên Vũ đứng chờ trước Tây Nhan Các, ánh mắt dừng trước ba chữ “Tây Nhan Các” [3] phía trên, lẳng lặng suy tư về ba chữ đó.

[3] Tây Nhan Các: Lầu các để tây dung nhan (rửa mặt).

“Công tử sai người đưa đến lễ vật gì vậy?”.

Một thanh âm trong trẻo từ xa xôi truyền tới tựa như dòng nước băng lãnh chảy ra từ khe suối, làm toàn bộ những suy tư trong lòng y nháy mắt đông lại. Y quay đầu, lập tức ngẩn ngơ.

Vào ngày thực hiện nghi thức Hòa ước, y cũng từng nhìn thấy nàng ở đằng xa, diện mạo mơ hồ, cảm giác cũng mơ hồ, mà nay lại chỉ cách nhau khoảng một trượng, cuối cùng đã có thể quan sát rõ ràng. Bỗng nhiên y cảm thấy, công tử hao tổn hết mấy tháng trời để chuẩn bị hoa và nghi thức long trọng nghênh đón, hao tổn hết mười vạn kim điệp của quốc khố để xây Đài Tứ Phong... thật sự rất đáng giá! Đồng thời, y cũng hiểu được vì sao ngài lại tự tay trồng đóa “Lan Nhân Bích Nguyệt” kia!

“Xuyên Vũ bái kiến Phong Vương.”. Nhâm Xuyên Vũ cung kính quỳ xuống hành lễ, ngay lúc y vừa mở miệng thì đã thấy ánh mắt Phong Vương như băng kiếm xẹt qua người mình, khiến cho toàn thân y rét lạnh.

“Đứng lên đi.”. Tích Vân thản nhiên nói, mâu quang vẫn dán chặt vào người Nhâm Xuyên Vũ: “Xuyên Vũ? Nhâm Xuyên Vũ sao?”

“Đúng là tiểu nhân.”. Nhâm Xuyên Vũ đứng dậy trả lời.

“Bốn vương nghe nói, thế nhân khen ngươi là người thông minh nhất Hắc Phong Quốc, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên... không sai!”. Ngực khí của Tích Vân thấp phẫn bình thân, có điều lời khen này của nàng lại ẩn chứa ý chế giễu lạnh lẽo. Nàng vẫn đứng lặng lẽ trước Các, tựa hồ không muốn đi vào trong.

“Tiểu nhân danh xưng còn kém, há có thể đến tại Phong Vương”. Nhâm Xuyên Vũ lễ độ đáp.

“Xuyên Vũ tiên sinh thật quá khiêm tốn.”. Tích Vân cười như không cười: “Công tử phái tiên sinh đưa lễ vật đến cho bốn vương, chắc chắn là vô cùng tín nhiệm tiên sinh, huống hồ ngày đó trước Đài Tứ Phong, bốn vương cũng đã tận mắt chứng kiến lòng trung thành của tiên sinh đối với công tử!”

“Xuyên Vũ chỉ là tiện dân nhưng lại được công tử lễ đãi, đương nhiên phải dốc hết sức mình để báo đáp công ơn công tử!”. Nhâm Xuyên Vũ cúi đầu đáp, giọng điệu cực kỳ kính cẩn.

“Có được thuộc hạ như ngươi, bốn vương cũng cảm thấy vui thay cho công tử!”. Tích Vân cười nhàn nhạt, mâu quang lại trong trẻo nhưng lạnh lùng như băng.

“Vì công tử, Xuyên Vũ làm chuyện gì cũng đáng.”. Nhâm Xuyên Vũ hơi ngẩng đầu, ánh mắt không hề kiêng kỵ nhìn thẳng vào Tích Vân.

“Không sai.”. Tích Vân khẽ vuốt cằm, nhìn về phía sau Nhâm Xuyên Vũ: “Không biết công tử phái người mang đến lễ vật gì?”

“Công tử có căn dặn ngoại trừ Phong Vương thì bất luận kẻ nào cũng không được mở ra xem trước, cho nên Phong Vương phải tự mình xem mới biết được!”. Nhâm Xuyên Vũ phát tay, lập tức có bốn cung nhân khiêng một vật đến.

Tích Vân nhìn lễ vật được che phủ bởi nhiều lớp lụa mỏng kia, lát sau mới nói: “Bốn vương nhận lễ vật này, phiền tiên sinh trở về bẩm báo với công tử, bốn vương cảm tạ thành ý của ngài, đợi khi nào công tử rảnh rỗi... Bốn vương sẽ đến thăm ngài!”.

“Vâng!”. Nhâm Xuyên Vũ khom người đáp: “Tiểu nhân xin phép cáo lui trước.”.

Dứt lời y liền xoay người rời đi, vừa đi được một chút thì trong lòng khẽ động, quay đầu lại đã thấy Phong Vương đang nhìn chăm chăm vào mình. Ánh mắt nàng làm y cảm thấy run rẩy, lập tức nhanh chân chạy đi, thầm mắng bản thân thật thất thố, tính sai quay đầu lại làm gì để nàng trông thấy được. Tựa hồ tất cả những suy nghĩ của y đều đã bị Phong Vương nhìn thấu! Lần gặp mặt này, y đã thua rồi!

“Các người lui ra đi.”. Tịch Vân nhìn lễ vật thần nhiên phát tay.

“Dạ.”. Chúng cung nhân lặng lẽ thối lui.

Cánh cửa Tây Môn Các bỗng nhiên khẽ mở, Cửu Vi len lén chui đầu ra nhìn.

“Biết ngay huynh trốn bên trong mà!”. Tịch Vân xoay người lại lườm hấn.

“Huynh làm điểm tâm xong thì không thấy muội đâu, nghĩ có thể muội sẽ đến Tây Nhan Các nên huynh liền đến đây trước ngủ một giấc.”. Cửu Vi đuổi người nói: “Hình như muội rất cảnh giác với Nhâm Xuyên Vũ?”

“Bởi vì hấn ta cảnh giác muội.”. Tịch Vân thần nhiên trả lời, lại nhìn về hướng Nhâm Xuyên Vũ vừa rời đi: “Nhâm Xuyên Vũ này là một nhân vật không thể xem thường, ngày đó vì một tiếng thét kinh hãi của hấn mà đã khiến cho Phong Vương trúng chưởng. Có thể nói bọn họ đã hoàn thành kế hoạch rất thành công ngay dưới tay muội!”.

“Muội vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện này sao?”. Cửu Vi suy nghĩ sâu xa nhìn nàng.

“Ha ha...” Tịch Vân cười lạnh: “Muội chỉ muốn một lần nữa chứng minh rằng, bất luận hấn ta có làm chuyện gì đi chăng nữa, sau lưng đều có mục đích. Tất cả mọi người, mọi sự vật trong thế gian này đều là động cơ để hấn lợi dụng!”

Cửu Vi khẽ thở dài im lặng nhìn Tịch Vân, vẻ mặt nàng lúc này thật cô đơn và buồn bã. Tựa hồ sau khi làm vương rồi, Bạch Phong Tịch vui vẻ tiêu sái, vô câu vô thức ngày xưa đã biến mất, thay vào đó là một người gánh vác trách nhiệm nặng nề trên vai, đôi mắt ẩn chứa sự bất đắc dĩ, đau thương và mất mát. Nhiều lúc chỉ có ở trước mặt hấn, nàng mới có thể biểu lộ những tâm tình thật sự, còn ở trước mặt người khác, nàng vẫn phải là một Phong Vương đoan nghiêm tôn quý! Hấn bắt chợt vỗ vỗ bả vai nàng, giống như muốn an ủi nàng một chút.

“Cửu Vi, đồng ý với muội, huynh nhất định phải tự bảo vệ tốt cho bản thân.”. Tịch Vân bỗng nhẹ nhàng nói, thanh âm lộ rõ sự mệt mỏi, giọng tay bắt lấy tay Cửu Vi, đầu ngón tay hơi dùng sức bám chặt: “Người như hấn, nếu như... huynh ở bên cạnh muội, có thể sẽ gặp nguy hiểm”.

“Huynh?”. Cửu Vi cười nhẹ, có chút đau đớn liếc nhìn bàn tay đang bị Tịch Vân nắm lấy: “Chẳng qua huynh chỉ là đầu bếp của muội thôi, không gây cản trở gì đối với hấn.”.

“Chỉ hy vọng là thế!”. Tịch Vân buông tay ra, khẽ xoa xoa mi tâm, dường như muốn che lại thứ gì đó: “Luận về tâm cơ thủ đoạn, trên đời này không có ai bằng hấn, cho nên về sau huynh phải cẩn thận một chút.”

“Hấn đáng sợ như vậy sao?”. Cửu Vi chưa từng thấy nàng lo lắng như vậy, hấn nói: “Cơ mà hôm trước hấn cũng đã bị thương dưới đao thích khách, làm người đôi lúc cũng có tính sót.”.

“A...”. Tịch Vân nhếch môi cười: “Cửu Vi, huynh rời vương thất lâu quá rồi, không biết những kẻ trong vương thất đầu đuôi, ngấm ngầm mưu tính nhau ra sao, tâm địa lòng dạ tàn ác thế nào!”.

“Ý muội là ngày đó bị thương cũng nằm trong kế hoạch của hấn?”. Cửu Vi cau mày nói.

“Đương nhiên.”. Tịch Vân quả quyết trả lời, giọng lên, nhìn lòng bàn tay mình, năm ngón tay khẽ nắm lại: “Bằng võ công của hấn, bốn kẻ kia sao có thể đã thương hấn được!? Muội và hấn xông pha giang hồ mười năm nay, gặp biết bao nhiêu cao thủ, những kẻ có thể đã thương hai người bọn muội phải nói là... cực kỳ cực kỳ ít!”.

“Vậy tại sao hấn lại phải sắp xếp chuyện này? Tất cả mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của hấn rồi, thế rốt cuộc thì kế hoạch của hấn là kế hoạch gì? Những thích khách này có phải do hấn sắp xếp hay không?”. Cửu Vi có chút khó hiểu hỏi, hấn thật không đoán ra những bí mật đằng sau chuyện này, mấy thứ đó đối với hấn quá xa xôi.

“Thích khách không phải là do hấn sắp xếp, có điều hấn đã sớm đoán được hành động đó, sau đó tương kế tựu kế. Nếu không thì với khả năng của hấn, thích khách sao có thể xuất hiện ở đây!”. Tịch Vân nắm hai tay, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa: “Lúc ấy huynh cũng ở đó, cũng đã nhìn thấy rõ, hộ vệ bất quá chỉ toàn là cấm vệ quân thông thường. Còn những thân tín của hấn như đại tướng quân Mặc Vũ Ky, cao thủ mà hấn thu phục trên giang hồ hay... sứ giả Lan Âm võ công thâm sâu khó lường thì lại không xuất hiện! Đơn giản là vì, hấn muốn thích khách ra tay, hấn muốn cục diện diễn ra như thế!”.

“Về phần... vì sao hấn bị thương... Cửu Vi, huynh thấy thế cục Hắc Phong Quốc hiện nay thế nào?”.

“Hiện nay? Phong Vương trọng thương, thế tử trọng thương, hai trụ cột quốc gia đều ngã, triều thần hoảng sợ không ngớt.”. Cửu Vi nói.

“Ngã? Ha ha... Sao có thể được!”. Tịch Vân phì cười: “Huynh có biết hiện nay ai là người chủ trì đại cục Hắc Phong Quốc không?”

“Tầm An Hầu.”. Cửu Vi đáp.

“Vụ án thích khách cũng là do ông ta điều tra?”. Tịch Vân tiếp tục hỏi.

“Sau ngày Hòa ước, Phong Vương lập tức hạ chỉ để Tầm An Hầu chủ trì quốc sự, đồng thời toàn lực điều tra vụ án thích khách.”. Cừu Vi nhắc đến chuyện ai cũng biết, trong đầu mơ hồ đã nắm bắt được đại khái tình tiết.

“Nếu thế tử không bị thương, chắc chắn thế tử sẽ tiếp quản toàn bộ chuyện này!”. Tích Vân nhẹ nhàng nói, khẽ thờ dài có chút cảm khái: “Ngoài mặt thì Tầm An Hầu tiếp quản sự vụ Hắc Phong Quốc, nhưng trên thực tế... Với một người như hần ta, Hắc Phong Quốc đã sớm nằm trong tay hần rồi!”.

“Nếu Hắc Phong Quốc đã sớm nằm trong tay hần, hơn nữa hần còn có thân phận thế tử, sớm hay muộn gì cũng trở thành vương, vậy tại sao hần... còn muốn để mọi chuyện xảy ra như vậy? Hần hoàn toàn có thể ngăn cản thích khách, để nghi lễ hòa ước của hai người được hoàn thành tốt đẹp, vậy thì... muội và hần...”. Cừu Vi nhìn Tích Vân, thấy trong mắt nàng thoáng hiện ra một tia đau khổ, không khỏi thờ dài nói tiếp: “Hần cần gì phải làm như vậy?!”

“Cho nên mới nói các người không hiểu hần.”. Tích Vân khẽ cười khổ: “Sở dĩ hần để chuyện ấy xảy ra là vì hần muốn mình sạch sẽ leo lên vương vị, hơn nữa hần là người không thích tự động thủ!”.

“Sạch sẽ?”. Cừu Vi líu ríu kêu lên. Người kia muốn sạch sẽ là sạch sẽ thế nào? Rốt cuộc tâm tư của hần sâu thẳm ra sao? Ngay cả Tích Nhi mà cũng muốn tính kế ư?

“Nhanh, rất nhanh thôi huynh sẽ thấy, đến lúc đó sẽ hiểu được cái gì gọi là sạch sẽ!”. Tích Vân thờ dài, cúi đầu nhìn lễ vật kia, dòi bước đi qua: “Xem hần rốt cuộc tặng thứ gì...”

Nàng vừa nói vừa kéo những tấm lụa mỏng trên lễ vật ra. Khi tấm lụa cuối cùng rơi xuống, nàng kinh ngạc nhìn tháp thủy tinh bên dưới, trong nháy mắt, nàng không biết là nên cảm động hay là bi ai, là khóc hay là cười?

“Đây là...”. Cừu Vi tiến lên nhìn thấy không khỏi kinh sợ: “Trên đời có loài hoa như vậy ư?”

Dưới lớp lụa mỏng là một tháp thủy tinh hình lục giác, giữa tháp có một đóa hoa lan trắng đen đã nở rộ, hoa to như một chiếc bát, cánh hoa cong cong như mảnh trăng non, một bên đen như màn đêm, một bên trắng như bông tuyết, hoa trắng nhị đen, hoa đen nhị trắng, hai đóa hoa tha thiết tựa vào nhau trên cùng một cuống. Cả tháp hoa tỏa ra ánh sáng rực rỡ trong suốt như ngọc, đẹp như ảo mộng, mê hoặc chúng nhân.

“Sao hần có thể trồng được loại hoa này?! Nhưng mà... tội gì phải làm như vậy?!”.

Chỉ nghe Tích Vân khẽ lẩm bẩm, giờ tay nhẹ nhàng chạm vào đóa hoa cách lớp thủy tinh, đầu ngón tay run lên mất kiểm soát, ánh mắt như nước hồ xanh biếc phủ một tầng sương khói.

*****

Tại một nơi có bậc thềm cao cao, trụ sơn son cao cao, cung điện cao cao, mái hiên cũng cao cao..., tất cả mọi thứ ở đây đều được điêu khắc đủ hình dạng hoa văn ngọn lửa. Ví dụ như lan can làm bằng đá xanh và ngọc trắng được điêu khắc hoa văn ngọn lửa, những mái nhà xanh biếc chất chồng cũng được điêu khắc hoa văn ngọn lửa đỏ như rặng chiều, đến cả góc phòng cũng treo chuông vàng hình ngọn lửa sáng chói làm người ta lóa mắt... Đây chính là Đế Diễm Cung của Hoàng Quốc. Bất kỳ ai đã bước chân vào cung điện này đều bị một khí thế vô hình trấn áp, không tự chủ được phải cúi đầu. Đây cũng là cung điện của quốc chủ đời thứ nhất nước Hoàng – “Vô Huyệt Diễm Vương”, ba trăm năm nay, nó vẫn đứng sừng sững cao ngất giữa Hoàng Vương Cung, ngạo nghễ trông xuống ngàn vạn con dân bên dưới!

Hoa Thuần Nhiên được cung nhân hộ tống chậm rãi đi qua từng cung điện trong Hoàng Vương Cung. So với Hoa Vương Cung mà nàng đã ở từ bé đến lớn, nơi này không hào hoa phú quý bằng, nhưng lại hơn hẳn Hoa Vương Cung ở khí thái trang nghiêm, kiêu hãnh. Mỗi một tòa cung điện đều rộng rãi và cao lớn, phẳng phất tỏa ra một sự kiêu ngạo ngông nghênh, vô hình chung làm cho người ta cảm thấy áp lực, ép buộc mọi người phải thận trọng dè dặt từng bước, không dám đi nhiều, cũng không dám nói nhiều.

Từ xa xa có một người áo trắng từ Đế Diễm Cung đi ra, người này bất luận lúc nào hay đang ở chỗ nào đều mơ hồ không giống người thật. Khí thế to lớn của Hoàng Vương Cung không thể trói buộc được chàng. Dung mạo và phong thái của chàng đều khiến người ta nghĩ rằng chàng là một vị tiên nhân trên Bích Lạc Sơn, cổ tình chạy xuống hồng trần nhân thế. Hoa Thuần Nhiên trông thấy chàng dần dần đi tới, chợt thấy không khí trang nghiêm của Hoàng Vương Cung trở nên lộng lẫy như một bức tranh, mà chàng là một bóng trắng bồng bênh lơ lửng trong bức tranh ấy, chỉ cần chớp mắt một cái, chàng liền phiêu phát biến mất.

“Công chúa đến tìm Hoàng Triều?”. Ngọc Vô Duyên nhìn Hoa Thuần Nhiên gật đầu thăm hỏi.

“Đúng vậy, Ngọc công tử đi đâu thế?”. Hoa Thuần Nhiên cũng khẽ gật đầu. Ngay cả nàng muốn đến Đế Diễm Cung cũng phải nhờ người thông báo trước một tiếng, còn người này lại có thể tự do tự tại đi khắp Hoàng Vương Cung như Hoàng Quốc Vương và thế tử. Chàng lại còn rất tự nhiên gọi thẳng tên của thế tử Hoàng Quốc!

“Ra khỏi cung đi về hướng kia.”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên nhìn theo cung nhân đang cầm bát canh, không khỏi mỉm cười: “Hoàng Triều đang ở Đông Điện xử lý chính vụ, công chúa cứ đến đó tìm hần.”.

“Đa tạ công tử chỉ điểm.”. Hoa Thuần Nhiên thản nhiên cười.

“Canh bỏ phải uống lúc còn nóng thì mới thơm ngon, công chúa mau đi đi.”. Ngọc Vô Duyên khẽ nghiêng người nhường đường.

“Vâng!”. Hoa Thuần Nhiên gật đầu, dòi gót bước theo chúng cung nhân. Khi tới cửa Đế Diễm Cung, nàng bỗng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một góc áo trắng thoắt qua trong chớp mắt, sau đó biến mất. Ngọc Vô Duyên kia tựa hồ là bạch ngọc thiên nhiên cao thượng không tỳ vết, dù người ta có cố gắng quan sát thế nào thì cũng chỉ nhìn thấy được một màu trắng thuần khiết. Tư tưởng và tình cảm của chàng dường như đã hóa đá, trở nên tĩnh lặng, cho dù

có nhìn trộm trăm ngàn năm cũng không thể thấy được chút gì!

Nàng khe khẽ thở dài, mặc kệ cái người khó nắm bắt ấy, quay đầu, đã thấy Hoàng Triều từ xa bước đến.

“Bái kiến công tử.”. Chúng cung nhân quỳ rạp xuống đất.

Hoa Thuần Nhiên cũng bái lễ: “Bái kiến công tử.”

“Công chúa không cần đa lễ.” Hoàng Triều đỡ nàng lên: “Công chúa tìm Triều có chuyện gì?”

“Thuần Nhiên thấy gần đây công tử bận rộn chính sự thập phần vất vả, cho nên có nấu một chén canh để cho công tử dùng, bồi bổ thân thể.”. Hoa Thuần Nhiên cúi đầu nói có chút xấu hổ.

“Hả?”. Ánh mắt Hoàng Triều liếc qua chén canh cung nhân đang cầm trên tay: “Đa tạ công chúa lo lắng.”

“Công tử vội vàng như thế chắc là còn có chuyện quan trọng, vậy Thuần Nhiên xin phép cáo lui, công tử cứ đi trước lo việc của mình, bao giờ công tử rảnh rồi, Thuần Nhiên lại hâm nóng chén canh này mang đến cho công tử.”. Hoa Thuần Nhiên ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Triều, không nhanh không chậm nói, cũng chuẩn bị xoay người rời đi.

“Tấm lòng này của công chúa, Triều há có thể lãng phí.”. Hoàng Triều dời bước đến gần Hoa Thuần Nhiên, quay đầu dặn dò nội thị tùy tùng: “Hâm nóng chén canh này, chờ ta xong việc sẽ trở về uống.”.

“Dạ.”. Nội thị tiếp nhận chén canh.

“Công tử bận rộn chính sự, phải tự bảo trọng thân thể.”. Hoa Thuần Nhiên nheo đôi mắt, ôn nhu nhỏ nhẹ nói.

“Đa tạ công chúa quan tâm.”. Hoàng Triều quay lại nhìn vị kiều thế xinh đẹp như hoa này, đặt bàn tay lên vai nàng: “Triều biết tự bảo trọng, thỉnh công chúa về cung nghỉ ngơi, buổi chiều rảnh rồi ta sẽ đến thăm nàng.”.

*****

Ngoại ô Hoàng Đô, Thiên Bích Sơn.

Thiên Bích Sơn là ngọn núi cao nhất thuộc lãnh thổ nước Hoàng, địa thế hiểm trở, thường ngày ít có người qua lại.

Một tiếng đàn trên đỉnh núi phiêu diêu bay xuống, thanh tịnh như vọng vào u cốc, tựa như chỉ có một người đánh đàn xướng ca, tịch liêu mà đau thương, trải qua bãi bể nương dâu, đất trời hóa già, bỗng nhiên quay đầu lại, vẫn chỉ là một chiếc bóng cô độc, tự đàn tự nghe. Tiếng đàn lưu luyến du dương như tơ nhu dao động, giữa thiên địa mênh mông bao la, trên con đường dài muôn dặm vạn lối, bách chuyển thiên hồi [4] cũng không thể bắt nổi một góc áo, không thể nắm được một lọn tóc đen...

[4] Bách chuyển thiên hồi: trăm xoay vạn chuyển, quanh đi quẩn lại, quay đi quay lại nhiều lần. Ý nghĩa là chỉ sự lặp đi lặp lại nhiều lần, trải qua nhiều trắc trở.

Đàn đi đàn lại một khúc nhạc này, dường như trời đất cũng đã cảm động, giữa màn đêm dần dần đen tối, cuối cùng xuất hiện một tia sáng vàng, tia sáng lóe lên, sau đó khẽ trốn vào hoàng hôn dày đặc đang buông mình xuống mặt đất.

Tiếng đàn dừng, Thiên Bích Sơn khôi phục về lặng yên, thỉnh thoảng mới vang lên tiếng chim tước gọi nhau bay về tổ.

Một mảnh trăng lạnh nhàn nhạt hiện lên trên bầu trời, chậm chậm chiếu rọi màn đêm tối tăm, vài ba ngôi sao thưa thớt lóe lên ánh sáng mong manh.

Tiếng đàn lại vang lên êm dịu nhẹ nhàng, mát mẻ thanh đạm như làn gió đêm đầu hạ, nhẹ nhàng lướt qua những ngọn cây xanh tươi, khẽ thổi trên đóa hoa đại lặng lẽ nở trong đêm đen u tối, lay động những ngọn cỏ trắng giữa thâm cô rì rào... Làn gió như dòng nước trong vắt chảy ra từ khe suối trong u cốc, vô câu vô thức lan đi khắp nơi, thấm ướt những đóa hoa trên núi, cũng tưới đều những gốc cây xanh tươi như ngọc, tạo nên một khung cảnh yên bình, đậm mật và an tường.

“Huynh thích leo lên Thiên Bích Sơn này nhỉ?”.

Tiếng đàn vừa dứt, thanh âm của Hoàng Triều lại sang sáng cất lên.

“Không có gì làm nên lên đây ngắm cảnh.”. Ngọc Vô Duyên quay đầu nhìn hắn, thân nhiên trả lời.

Hoàng Triều bước đến một khối đá lớn trên đỉnh núi ngồi song song với chàng, nhìn chiếc đàn cổ chàng đặt trên đầu gối: “Ta vừa đến chân núi đã nghe thấy tiếng đàn của huynh rồi, đây là khúc gì? Sao trước kia ta chưa từng nghe thấy huynh đàn.”.

“Không biết.”. Ngọc Vô Duyên cúi đầu nhìn đàn, sau đó ngẩng đầu lên nhìn trời đêm: “Tùy tâm mà đàn.”.

“Tùy tâm mà đàn?”. Ánh mắt vàng của Hoàng Triều chợt phát sáng, lập tức chuyển sang thâm trầm “Một khúc ca bách chuyển thiên hồi, xem ra huynh cũng không phải là người vô cảm.”

Ngọc Vô Duyên không đáp, mâu quang nhìn về phía chân trời xa xôi, sắc mặt bình tĩnh không chút cảm xúc.

“Nàng và Lan Túc đã cùng nhau định hôn ước liên minh.” Hoàng Triều cũng ngửa đầu ngắm bầu trời, vài ngôi sao thưa thớt không thể chiếu sáng cả màn đêm, đến ánh trăng lạnh nhạt kia cũng lúc ẩn lúc hiện: “Vì sao nàng nhất định phải chọn hắn? Đơn giản là vì mười năm tương giao sao? Loại người gian xảo như hồ ly ấy có thể cho nàng hạnh phúc?”

Ngọc Vô Duyên thu hồi ánh mắt, quay đầu lại liếc nhìn Hoàng Triều, vẻ mặt hắn lúc này có chút không cam lòng và nghi hoặc, chàng lạnh nhạt cười bảo: “Hoàng Triều, trên đời này chỉ có mình nàng mới có thể khiến huynh nhưng nhớ, khiến huynh yêu thích đến như vậy. Đáng tiếc huynh cũng không hiểu nàng.”

“Hả?”. Hoàng Triều cũng quay lại nhìn Ngọc Vô Duyên, thần tình chàng thật tĩnh lặng, ôn hòa, khuôn mặt thản nhiên dưới trăng sao vẫn tản ra một tia sáng óng ánh như ngọc.

“Người như nàng...”. Ngọc Vô Duyên ngẩng đầu tìm chân trời xa xăm, vầng trăng lạnh lúc này đã nhô lên khỏi áng mây, phát ra tia sáng bạc trong suốt nhưng lạnh giá: “Hạnh phúc của nàng sẽ do tự tay nàng tạo, không phải do người khác ban tặng!”.

Hoàng Triều nghe vậy kinh ngạc nhìn Ngọc Vô Duyên, sau một lúc lâu mới thở dài: “Có lẽ đó là nguyên nhân khiến ta thất bại!”. Hắn nói tiếp: “Bạch Phong Tích tự do tạo nên hạnh phúc và niềm vui của riêng mình, nhưng hôm nay nàng đã là Phong Tích Vân, còn có thể làm gì được sao?”.

“Thân phận, địa vị, lời nói và hành động của mỗi con người đều có thể thay đổi, chỉ có bản chất là không thay đổi được.”. Ngọc Vô Duyên thản nhiên trả lời, ánh trăng trong trẻo rơi vào trong ánh mắt, làm đôi mắt không gọn sóng của chàng bỗng sáng lên như tấm gương phản chiếu mặt nước.

“Xem ra huynh đã thật sự buông bỏ, trên đời này còn thứ gì có thể trói buộc được huynh?”. Ánh mắt Hoàng Triều sáng ngời nhìn Ngọc Vô Duyên.

“Chưa từng nắm được, sao có thể nói là buông bỏ.”. Ngọc Vô Duyên cúi đầu, mở hai tay, nhìn lòng bàn tay mình, cười nhẹ, thần tình trống rỗng mờ mịt: “Người nhà họ Ngọc vốn thanh bần, chỉ có hai bàn tay trắng, làm gì có thứ để trói buộc?!”.

“Người nhà họ Ngọc cũng thần bí nhất.”. Hoàng Triều lại nói: “Bằng khả năng của các người...”

“Huynh đến tìm ta có chuyện gì?”. Ngọc Vô Duyên không đợi hắn nói xong liền hỏi ngược lại.

Hoàng Triều lắc đầu, có chút thờ dãi nhìn chàng, sau đó nói: “Một năm nay, ta đã chấn chỉnh ổn thỏa quốc vụ, quân vụ trong nước. Hai nước Bạch, Nam sau hiệp ước Vô Hồi mặc dù đã rút quân, thế nhưng theo tin mật báo gần đây, chúng đã bắt đầu rục rịch trở lại. Mà Bạch Phong, Hắc Phong cũng đã liên minh lại thành một khối...”. Nói xong hắn liền đứng dậy, ngửa đầu lên nhìn thiên không: “Nếu thời cuộc đã như vậy, thì đã đến lúc rồi!”.

Ngọc Vô Duyên lặng lẽ ngồi thẳng, đảo mắt nhìn xuống chân núi, bên dưới chỉ có một màu tối đen như mực, gió núi lạnh lẽo thổi qua, ống tay áo hai người bay phấp phới, phát ra âm thanh rào rạt.

Thật lâu sau, Ngọc Vô Duyên rút cuộc cũng mở miệng: “Nếu đã muốn động, phải động trước họ, chi là...”. Chàng ngẩng đầu nhìn Hoàng Triều đang đứng trước mặt, hỏi: “Khởi binh không thể không có nguyên nhân, huynh muốn lấy cớ gì?”.

Hoàng Triều nghe vậy cúi đầu nhìn chàng, sau đó đáp sang sảng: “Đông Triều này vốn đã hoang phí, lụn bại, thối nát, đầy rẫy những kẻ hờ, không thể cứu vãng. Nguyên nhân phát binh thì rất nhiều, nhưng ta... không cần lấy cớ. Ta muốn đường đường chính chính san bằng thiên hạ, Hoàng Triều ta sẽ tạo lập nên một căn khôn mới trong sạch và sáng sủa hơn!”.

Câu nói này đã thể hiện hết sự cuồng ngạo của hắn, khoảnh khắc ấy, hắn như một kẻ khổng lồ đội trời đạp đất trên đỉnh Thiên Bích Sơn, trăng sao mờ nhạt cũng bị khí thế của hắn hút lấy mà phút chốc lóe sáng, chiếu rọi đôi mắt vàng cô chấp, kiên định tựa như ánh mặt trời rực rỡ.

Ngọc Vô Duyên nhìn hắn một lúc lâu, cuối cùng mới cười nhẹ bảo: “Đúng là chỉ có Hoàng Triều mới có thể nói những lời khí phách thế này!”.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Lời hứa ban đầu

Lan Lăng Cung thực chất chẳng có người nào đến viếng thăm như Tích Vân đã phỏng đoán, chỉ vì Thái y trị thương cho thể tử có bảo: “Thể tử bị thương cực kỳ nghiêm trọng, phải tĩnh dưỡng dài lâu, không ai được phép quấy rầy!”.

Câu nói này của Thái y đã khiến cho những kẻ giả tâm giả ý, lòng vẫn bất an hay mấy tên định đến vuốt mộng ngựa [1] phải ngậm ngùi hồi phủ, cho nên hiện giờ ngoại trừ những thủ hộ, cung nhân phụng dưỡng trong Lan Lăng Cung ra, còn lại đều rất trống trải và yên tĩnh.

[1] Vuốt mộng ngựa: người hay nịnh nọt xun xuê bợ đỡ.

“Công tử, Xuyên Vũ muốn bắt cóc.”. Trong Lan Ngôn Thất, Nhâm Xuyên Vũ nhẹ nhàng quỳ xuống đối diện giường của Lan Túc.

“Ừ.”. Lan Túc thần nhiên trả lời, cười như không cười, lại có vẻ giỡn như không giỡn. Hắn đưa tay khẽ vuốt ve một con mèo con trắng như tuyết, ngắm nghía đôi mắt đẹp như ngọc bích kia, vừa đùa vừa đe dọa nó, bất luận là sắc mặt hay thần tình đều không có chút gì giống bệnh nhân đang “Trọng thương nghiêm trọng”.

Chính là cái vẻ mặt này. Vẻ mặt tựa hồ đã nắm hết thảy mọi thứ trong lòng bàn tay, thờ ơ nhìn một đám người múa may quay cuồng trước mắt, lại chỉ thần nhiên cười chế giễu hà hà khi mưu tính cả thiên hạ mà thiên hạ không hay biết gì! Nhâm Xuyên Vũ nhìn người trước mặt, tư tưởng không khỏi trở về một thời xa xôi...

Song thân y qua đời vì bạo bệnh, gia sản bị cưỡng đoạt, y dẫn theo tiểu đệ đệ lưu lạc khắp nơi, lang thang đầu đường xó chợ. Thế mà ông trời còn cho rằng bọn họ chưa đủ đau khổ, chẳng những thổi gió rét sương nồng lạnh lẽo cắt da, để cho những người qua lại trên phố phi nhỏ nhục mạ bọn họ, mà còn làm những tên hành khất ác độc cướp đi cái áo bông rách nát y đã vất vả xin được từ một hộ nông bên đường! Đến cả chó mèo hoang đại cũng dám đường hoàng giật lấy cái bánh bao cứng như đá từ trên miệng y...

Một ngày nọ, sau khi đám hành khất đã cướp sạch tất cả những gì của hai người thì bọn chúng liền chuyển sang tiểu đệ đệ, chỉ vì chúng cho rằng nếu bán đi tiểu hài tử gây thơ cho một gia đình không con cái thì chắc chắn chúng sẽ được giá tốt!

Y sức cùng lực kiệt, kêu gào khóc lóc trời đất cũng không nghe, cố gắng nắm chặt tay tiểu đệ đệ của mình cũng không nổi. Mà những kẻ đó lại còn chưa hài lòng hà dạ, nghênh ngang ngồi ở trước mặt y, đá đồ com thừa canh cặn y vừa mới đi xin được, đôi chân thối bản giẫm đạp lên người y, tiếng đệ đệ kêu khóc vì bị bọn chúng treu cột vang vọng bên tai từng hồi... Khoảnh khắc ấy, y thầm nghĩ rằng, trên đời liệu có ác giả ác báo thật hay không? Tại sao y và đệ đệ lại phải chịu kiếp nạn này? Rốt cuộc thì trên đời có còn công lý hay không?

“Không thể tưởng tượng được vừa mới ra cung mà đã chứng kiến trò vui!”. Một thanh âm trẻ con vang lên giữa những tiếng gào khóc, đùa bỡn, mắng chửi.

Y ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy giữa ngã tư đường có một cậu bé chừng bảy, tám tuổi, mặc trường bào màu đen tuyền nhũ, phía sau người là một đám quan lại phục sức khác nhau.

Những tên hành khất đang giẫm đạp y không khỏi dừng chân, tiểu đệ đệ cũng ngưng khóc lóc, chỉ còn những tiếng rên rỉ mơ hồ vang vọng khắp con ngõ. Bọn chúng chậm rãi tản ra hai bên, có vẻ như chúng biết cậu bé này có lai lịch không nhỏ, dám ký sinh trùng tầng lớp thấp nhất như chúng không thể tùy tiện đắc tội.

Ông trời cuối cùng cũng bằng lòng vớt cho y một chút thương hại rồi sao?...

Chỉ tiếc, y đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản!

Cậu bé áo đen đảo mắt nhìn những tên hành khất kia, nhìn qua tiểu đệ, cuối cùng nhìn chăm chăm vào người y, ánh mắt không hề có chút cảm xúc và độ ấm, chỉ cực kỳ lãnh đạm vô tình. Giây phút ấy, y chợt cảm thấy như có một chậu nước đá từ trên đầu đổ xuống, nháy mắt liền rơi xuống đáy vực sâu.

“Bách Anh.”. Cậu bé thần nhiên kêu lên, cũng vươn tay ra.

Lập tức có một người cầm chiếc hộp to khom lưng tiến đến, sau đó mở hộp ra, một mùi thức ăn thơm ngon bay phảng phất, y thậm chí còn nghe được tiếng nuốt nước bọt của mấy tên hành khất.

Cậu bé nhìn y, sau đó vung tay ném những chiếc bánh ngọt trong hộp xuống mặt đường. Mấy tên hành khất trông thấy không khỏi thèm thuồng, tuy nhiên vẫn do dự không dám vọng động. Ngay sau đó, cậu bé lại ném ra những miếng thịt kho, đám ăn mầy liền không nhịn được lao lên tranh cướp. Cậu bé vẫn chỉ nhếch môi cười nhàn nhạt, không ngừng ném ra đồ ăn, ném ra gà nướng, ném ra cánh vịt ướp sen, ném ra cá hấp gừng... Mỗi lần cậu ném ra thứ gì đều liếc mắt nhìn y một cái, mỗi một món ăn đều khiến cho đám hành khất phải tranh giành nhau ngấu nghiến, còn y... chỉ có thể nằm trên mặt đất, bụng đói còn cào, sức cùng lực kiệt, mặt mũi bầm dập, toàn thân ngập tràn vết thương.

“Ca ca, Vân Nhi đói...” Tiểu đệ đệ khẽ kéo một góc tay áo y, đôi mắt trong suốt đói khát van cầu, mà đám hành khất đang tranh cướp thức ăn ấy cũng không rảnh bận tâm đến họ.

Cậu bé lại tùy ý ném thức ăn xuống đất, giống như không phải đang ném những món ăn cao sang đắt giá mà chỉ như vứt những miếng rác tầm thường, cử chỉ cực kỳ tiêu sái, mỗi lần ném một món ra, con người đen như ngọc lại liếc nhìn y một cái.

Rốt cuộc, khi cậu bé quăng một con tôm to bằng nắm tay xuống, y đột ngột bò lên trên, khí lực không biết từ đâu vọt đến, chỉ biết nhất định phải cướp cho bằng được con tôm này. Bởi vì y còn muốn sống, y và đệ đệ phải sống trong cái thế giới tranh đoạt hỗn loạn, người người ăn thịt lẫn nhau để sinh tồn...

Đập, kéo, đánh, đá, cắn... Y dùng toàn bộ sức lực của mình để đấu tranh, ánh mắt gắt gao nhìn con tôm ấy, liều lĩnh xông vào, đây là con tôm của y!

Nhưng con tôm lại luôn cách y quá xa, mỗi lần y tiến lên trước một bước, nó tựa hồ lại lùi về sau một bước, trời đất trở nên vẩn vơ, không ngừng uốn lượn xoay vòng, y mơ mơ màng màng nghe thấy giọng nói của cậu bé vọng vọng bên tai: “Trên đời này không có thứ gì đột nhiên từ trên trời rơi xuống, tất cả đều phải dựa vào năng lực bản thân! Nếu ngươi muốn có nó, nhất định phải trả giá!”.

Đúng vậy, nếu trời không thương xót người, người chỉ có thể tự cứu lấy mình! Bất luận phải ra sao, bất luận dùng cách nào, chỉ cần có thể sống sót thì trời đất cũng không được phép trách móc!

“Nếu không còn gì nữa thì đi nghỉ ngơi đi!”. Thanh âm Lan Tức thản nhiên truyền đến, kéo Nhâm Xuyên Vũ trở về thực tại.

“Dạ!”. Nhâm Xuyên Vũ cúi đầu đáp.

Có tiếng gõ cửa khe khẽ bên ngoài, sau đó là tiếng nội thị cẩn thận vang lên: “Công tử, ngọc giá của Phong Vương đã đến trước cung, xin hỏi ngài có muốn tiếp kiến hay không?”

Đôi mắt đen như mực của hắn chợt hiện lên một tia sáng, đầu ngón tay đang vuốt ve con mèo cũng thoáng dừng lại.

“Mau nghênh đón!”. Giọng nói vội vàng kia vẫn có tỏ ra nhẹ nhàng như gió, dịu dàng như nước, tuy bên trong đã ẩn chứa một chút xúc động.

Nhâm Xuyên Vũ nhìn thấy thế khẽ cau mày, sau đó cúi đầu nói: “Xuyên Vũ xin phép cáo lui.”.

“Ừ!”. Lan Tức tùy ý đáp, mâu quang chuyển sang nhìn con mèo, thần tình bỗng chốc bay đi đâu mất.

Nhâm Xuyên Vũ mở cửa bước ra, bàn tay trong tay áo không khỏi nắm chặt thành quyền, những cung nhân, thị hầu phía trước đã xếp thành một hàng nghênh đón Phong Vương đại giá.

Y ra khỏi Trạch Lan Viên, xa xa đã trông thấy đội nghi trượng của vương đang đến, đành cúi đầu tránh sang một bên.

“Nhâm tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt.”.

Phía trên đỉnh đầu truyền đến một thanh âm vô cùng tùy ý, Nhâm Xuyên Vũ nhìn thấy một làn váy màu trắng thêu phượng vũ dài chấm đất, còn có một đôi hài màu lam thoáng lộ ra bên ngoài, trên hài khảm một viên hắc trân châu to bằng hạt đậu.

“Xuyên Vũ bái kiến Phong Vương.”. Y cúi đầu cung kính bái lễ.

“Nhâm tiên sinh đến thăm bệnh tình của công tử, hay là... kể những chuyện ‘nội triều’ thú vị cho công tử giải khuây?”. Ánh mắt Tích Vân dừng lại trên đỉnh đầu Nhâm Xuyên Vũ, ngữ khí bình thản hỏi.

Y khẽ nhún mày, trong mắt hiện lên một tia sắc bén, sau đó bình tĩnh đáp: “Xuyên Vũ là người hầu của công tử, ngày nào cũng hầu hạ bên cạnh công tử.”.

“Hả?”. Tích Vân mỉm cười nhìn y: “Nhâm tiên sinh chắc còn có chuyện quan trọng phải làm, bốn vương không làm lỡ thời gian của ngươi nữa.”

“Xuyên Vũ là hạng người vô năng, không có chuyện gì quan trọng phải làm”. Nhâm Xuyên Vũ hơi ngước mắt nhưng vẫn không nhìn lên: “Công tử đang ở trong Lan Ngôn Thất đội Phong Vương.”.

Tích Vân cười nhẹ, mâu quang khẽ chuyển, dường như còn muốn nói thêm điều gì đó nhưng lại thôi. Nàng lập tức dời bước đến Lan Ngôn Thất.

Nhâm Xuyên Vũ rút cuộc cũng ngừng đầu, nhìn thân ảnh đang dần dần đi khuất kia, trong mắt lóe lên hào quang sáng chói.

“Các người đứng chờ bên ngoài, công tử bệnh nặng không thể làm ồn.”. Trước Lan Ngôn Thất, Tích Vân căn dặn chúng cung nhân.

“Dạ.”.

Nàng bước vào phòng, cảm thấy gian phòng này thật yên tĩnh mất mẻ, xung quanh còn có một mùi hương thơm ngát mơ hồ tản ra, nàng giơ tay vén bức rèm lên, phút chốc thấy Lan Tức đang nằm nhắm mắt trên một chiếc giường bên cửa sổ.

“Trước mặt ta người không cần phải giả bộ.”. Tích Vân tùy tiện ngồi xuống một chiếc ghế gấm dài trước giường.

Lan Tức mở mắt ra nhìn nàng, nhìn lâu thật lâu, sâu thật sâu, cuối cùng cũng khẽ mỉm cười dịu dàng ấm áp, phảng phất như sợ kinh động đến thứ gì đó: “Ta cứ nghĩ cô sẽ không đến!”. Hắn hơi ngừng lại một chút, sau đó nhẹ nhàng nói tiếp: “Ta thật sự... lo rằng cô sẽ không đến. Nếu cô không đến...”.

Hắn đang nói dở dang thì chợt dừng lời, đôi con ngươi đen láy tha thiết nhìn Tích Vân, dường như muốn biểu hiện hết những suy nghĩ trong lòng qua ánh mắt.

“Không phải ta đã đến rồi sao!”. Tích Vân cũng cười đáp.

“Cô hiểu ý ta mà!”. Lan Tức ngồi dậy, khẽ giơ tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tích Vân, sau đó đặt vào lòng bàn tay mình.

“Thế gian này có thứ gì không nằm trong lòng bàn tay người?”. Tích Vân nhìn hắn hỏi, tay nàng thoáng động, tựa như muốn rút ra: “Chẳng phải ta cũng nằm trong kế hoạch của người sao?”

“Thế gian này chỉ có một người là ta không thể nắm bắt được.”. Lan Tức không khỏi siết chặt tay, đôi mắt thâm sâu khó dò lúc này sáng như hồ tuyết trên núi: “Chỉ có nàng...”.

Câu nói của hắn lọt vào tai Tích Vân, lập tức khiến nàng chấn động. Bọn họ quen biết nhau đã mười năm, có vui đùa cười giỡn, có trêu chọc mỉa mai, cũng có khi giúp đỡ hỗ trợ lẫn nhau, nhưng mà... bọn họ chưa bao giờ nói chuyện với nhau như thế. Cả hai người còn không rõ mối quan hệ của mình là thế nào. Bằng hữu thông thường sẽ không giống như bọn họ vừa đâm chọc vừa chế giễu nhau, bằng hữu thông thường cũng sẽ không gần gũi với nhau như bọn họ. Bọn họ chưa từng bước qua cánh cửa tình yêu nam nữ, nhiều năm qua vẫn chỉ lẫn lộn, mơ hồ, không rõ ràng, vốn nghĩ rằng sẽ phải như vậy cho đến hết đời... Nhưng rồi, khi mỗi người trở lại địa vị thật sự của bản thân, vì thiên hạ bất ngờ thay đổi, vì đủ các quyền lợi trên đời này, bọn họ đành phải dựa vào nhau, định ra hôn ước với nhau.

Chỉ là hiện giờ... Liệu bọn họ còn có thể sống chết cùng nhau, cùng giữ chân tình cho đến bạc đầu hay không? Còn có thể tin tưởng lẫn nhau, xem nhau như tri kỷ hay không? Tích Vân dời mắt nhìn cặp mắt đen như mực kia, đôi con ngươi biểu lộ hết thấy mọi cảm xúc... Tim nàng chộp đập nhanh hơn, mạnh hơn... Đã đi đến hôm nay rồi, liệu bọn họ còn có thể đến được với nhau hay không?

Lan Tức trông thấy khuôn mặt của nàng thật bình tĩnh lạnh nhạt, đôi mắt sáng không chút cảm xúc lảng lảng nhìn mình, thần tình khó dò như biển sâu, chợt cảm thấy có một luồng hơi lạnh lẽo kéo đến, đôi tay đang nắm lấy tay nàng không khỏi run lên.

“Ngươi yên tâm, ta đã đồng ý trợ giúp ngươi gầy dựng thiên hạ, vậy thì ngày nào mà thiên hạ này còn chưa vào tay ngươi, ngày đó ta vẫn còn ở đây với ngươi”. Thật lâu sau, Tích Vân mới bình tĩnh mở miệng nói.

Lan Tức nghe vậy lập tức buông tay Tích Vân ra, nhìn chằm chằm vào nàng, một lúc lâu sau thở dài buồn bã bất đắc dĩ: “Chúng ta chỉ có thể như vậy thôi sao? Mười năm qua, chúng ta chỉ có thể đi được đến đây thôi sao?”.

Đúng vậy. Nàng định đáp như thế, nhưng khi vừa ra đến miệng lại trở thành: “Ta không biết, chúng ta... Ta không biết sẽ như thế nào...”

Sau này bọn họ sẽ như thế nào? Có lẽ thật sự không có đáp án chính xác.

Mười năm qua, nếu nói giữa hai người không có chút ràng buộc gì là giả, nhưng mà... Cả hai người đều đã không còn là Bạch Phong Hắc Tức tự do tự tại trên giang hồ, đến thân phận, địa vị, hoàn cảnh, sự vật, sự việc và những người xung quanh cũng không còn đơn giản như xưa. Ngay cả tính cách của bọn họ... từ trước đến giờ cũng chưa từng... Dù bọn họ có đoán trước được tương lai đi chăng nữa, nhưng tương lai lại có quá nhiều con đường... Liệu bọn họ sẽ đi được đến đâu?

Đôi con ngươi xanh đen sâu thẳm của Lan Tức hiện lên một tia sáng nhàn nhạt, hắn ngược mắt lên nhìn Tích Vân, thấy vẻ mặt nàng có chút mờ mịt và bất đắc dĩ, lại còn phảng phất một chút đau thương sâu thẳm.

Hắn nhẹ nhàng thở phào, có lẽ nàng vẫn sẽ ở bên cạnh mình.

“Đóa hoa ta tặng, cô có thích không?”.

Tích Vân nghe vậy thoáng dừng lại, sau đó quay đầu giương giọng kêu: “Đem thứ đó đến đây!”.

Chỉ chốc lát sau, cánh cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, hai nội thị bê một tháp thủy tinh lục giác được phủ một tầng lụa mỏng tiến vào, sau đó nhẹ nhàng đặt xuống, nhẹ nhàng lui ra, cũng nhẹ nhàng khép chặt cánh cửa.

“Ngươi bỏ hoa vô tháp rồi niệm phong lại, thế này mà cũng gọi là tặng ta hả?”. Tích Vân đi đến trước tháp nói.

Lan Tức cười cười, đứng dậy đi tới bên cạnh nàng, sau đó giơ tay điểm nhẹ các đỉnh lục giác trên tháp thủy tinh, tức thời tháp thủy tinh tựa như cánh cửa chậm chậm mở ra. Một đóa lan đen trắng duyên dáng yêu kiều đứng chính giữa, mùi hương thanh nhã thơm nồng nháy mắt tràn ngập khắp căn phòng.

“Đóa ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ này chỉ có hai người chúng ta mới có thể thưởng thức thôi!”. Lan Tức dời mắt nhìn Tích Vân nói.

“‘Lan Nhân Bích Nguyệt’?”. Tích Vân nhẹ nhàng thì thầm, trong lòng khẽ động, đôi con ngươi đảo sang nhìn Lan Tức: “Lan Nhân?... Chẳng lẽ ngươi không sợ thành Như Quả sao?” [2]

[2] Lan Nhân Bích Nguyệt: Hai ánh trăng ở bên nhau hợp lại thành vàng trăng tròn.

Lan Nhân Như Quả: Lan Nhân – gieo nhân, Như Quả: gặt quả. Đây là thành ngữ ngày xưa ý bảo gieo nhân nào gặt quả đó. Cũng có ý chỉ trong hôn nhân là tan vỡ, ly tán.

“Nó là ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’, không phải là Lan Nhân Như Quả!”. Lan Tức bình thản đáp, lời nói cũng vô cùng kiên định.

Nàng nhìn mảnh trăng khuyết màu đen trên trán hắn, lại đưa tay vuốt ve mảnh trăng khuyết trắng như tuyết trên trán mình: “Lan Nhân? Bích Nguyệt? Lan Nhân... Bích Nguyệt... Aizz...”. Rốt cuộc chỉ đành chờ dài thật dài, đôi nguyệt ngọc này có thể bích hợp sinh huy [3] ư? Có thể hợp lại cùng nhau sau ba trăm năm chia cắt?

[3] Bích hợp sinh huy: hợp lại thành vàng trăng tròn rồi tỏa sáng rực rỡ.

Nàng đang chờ dài thì bỗng có một tiếng “Meo meo” cất lên, chỉ thấy có một con mèo nhỏ trắng như tuyết chui ra từ tấm chăn gấm trên giường, ánh mắt như ngọc bích chuyển động quan sát hai người đang đứng giữa phòng.

Tích Vân khẽ cau mày nhìn con mèo, sau đó ung dung tinh bơ lừ ra sau Lan Tức: “Sao không phải là mỹ nữ chui ra từ giường của ngươi?”.

“Thì đây là mỹ nữ mà...”. Đôi hàng mày dài của Lan Túc thoáng nhú lại, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào nàng, dường như muốn tìm thứ gì đó trên người nàng, thế nhưng vẻ mặt của nàng vẫn rất hờ hững, không chút hờn giận hay... ghen tuông!

Tích Vân lườm hắt một cái, khoe môi khẽ cong lên, cười như không cười: “Sao vậy?”.

Vừa lúc nói chuyện, con mèo nhỏ chọt kêu “Meo meo meo meo meo meo” nhiều tiếng, sau đó nhảy xuống giường, đi tới bên cạnh hai người.

Lan Túc khẽ cúi xuống, vươn tay trái ra để cho con mèo nhỏ nhảy lên, “Meo meo meo meo”, nó liền nhảy vào rồi cuộn mình lại thành một quả cầu tuyết ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn.

Tích Vân vừa nhìn thấy con mèo kia nhảy vào tay Lan Túc, lập tức quay đầu không nhìn nữa, mâu quang dừng trên đóa hoa “Lan Nhân Bích Nguyệt”, chân dần dần đi chuyển ra xa, cách hắn một trượng.

“Cô không thấy nó cũng là mỹ nữ sao?”. Lan Túc thân nhiên cười, giơ tay ra vuốt ve bộ lông tơ trắng như tuyết của nó, khẽ thì thầm nói nhỏ: “Lang Hoa, Lang Hoa, mày cũng là mỹ nữ đó nha!”.

“Lang Hoa?”. Tích Vân thoáng trầm ngâm, khẽ lắc đầu giống như đang tiếc hận, có điều không biết nàng tiếc hận là vì cái tên này gắn trên người con mèo, hay tiếc hận vì con mèo mà lại được đặt cho cái tên này.

“Ta thì cảm thấy rất chuẩn xác.”. Lan Túc đến gần nàng, đưa con mèo con ra trước mặt nàng, muốn nàng nhìn nó rõ hơn. Con mèo con xinh đẹp thế này quả thật còn đẹp hơn hoa lang can, có điều hắn chỉ vừa mới vuốt tay một cái thì lập tức cảm thấy hoa mắt, đến khi định thần lại thì đã thấy nàng chạy cách xa hắn một trượng. Tốc độ này còn nhanh hơn tốc độ năm đó nàng cướp quả lang can [4] trong tay hắn.

[4] Quả lang can: một loại quả nhỏ đẹp như đá cẩm thạch, rất quý hiếm.

“Nếu con mèo này tên ‘Lang Hoa’ thì mai mốt ta... không bao giờ ăn quả lang can nữa!”. Tích Vân giấu hai tay vào sau ống tay áo, che đi đôi tay đang nổi đầy da gà kia.

“Ặc!”. Lan Túc sững sốt, một người tham ăn bậc nhất trong thiên hạ như nàng chỉ vì một con mèo có tên “Lang Hoa” mà buông tha cho lang can tiên quả? Hắn tinh tế nhìn nàng, mâu quang chọt lóe lên, sau đó cười rộ bảo: “Mười năm nay ta cứ luôn đi tìm nhược điểm của cô, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới cô lại... Ha ha... Cô lại sợ mèo!”.

“Cái gì... Cái gì... Sao... Ta... Ta... Ta sao có thể sợ mèo, ta chỉ ghét mèo!”. Bị nói trúng tim đen, trên khuôn mặt vân đạm phong khinh của Tích Vân bỗng hiện lên một tia chật vật, nàng lúng túng lắp bắp nói, nói xong rồi còn hùng dũng khí khái đứng lên, tỏ vẻ như mình thật sự không sợ mèo, mình chỉ ghét nó mà thôi.

“Cô sợ mèo thật hả? Người như cô mà lại sợ mèo? Cô làm sao có thể sợ một loài vật đáng yêu thế này chứ?”. Lan Túc lăm lăm nói không thể tin được, thật kinh dị nha... cô ấy mà lại sợ mèo!!! Ánh mắt hắn nhìn Tích Vân có chút thích thú, thì ra nàng cũng nhược điểm, cũng có thứ để sợ!

“Người... Người... Đồ cái con hồ ly đen! Quả nhiên là vật hợp theo loài! Hồ ly và mèo nằm chung với nhau... Hừ! Cơ mà cũng là chuyện bình thường!”. Tích Vân lại lui về sau hai bước, vừa lui vừa chà xát hai cánh tay, nhìn chăm chăm vào con mèo trắng tựa như sợ nó đột ngột nhảy lên người mình. Nàng cảm thấy buồn bức hết sức, nghĩ đến bản thân ở trong chốn vô lâm là Bạch Phong Tịch không sợ trời, không sợ đất, trên chiến trường hay trên triều đường lại là nữ vương Bạch Phong Quốc oai phong oai vệ, thế mà... nàng lại sợ cái con vật mà mọi người đều yêu thích!

Lan Túc mỉm cười nhìn Tích Vân, mâu quang sáng như tuyết như có thể nhìn xuyên thấu tâm tư nàng, sau đó hắn bước đến bên cửa sổ, giơ tay lên, ném con mèo trắng ra ngoài, cuối cùng quay lại nói với nàng: “Giữa cô và nó, đương nhiên ta sẽ bỏ nó chọn cô!”.

Tích Vân chờ đến khi con vật đầy lông tơ khiến nàng sợ hãi kia biến mất hẳn thì mới trầm tĩnh lại, nghe thấy hắn nói thế thì chọt mím môi cười. Có điều nàng mới chỉ cười được một nửa thôi bỗng hiểu ra ý tứ đằng sau lời nói đó, không khỏi giật mình, tim đập mạnh, mặt bắt giắc đỏ lên.

Lan Túc nhìn nàng đến si ngốc, nàng đỏ mặt? Quen biết nàng đã mười năm nay, chưa bao giờ hắn thấy nàng có thái độ xấu hổ của nhi nữ thường tình. Mỗi khi nàng đùa giỡn với ai đó, mặt cũng đỏ rực đến tận mang tai, nhưng mà lúc này... Khuôn mặt nàng trắng mềm như ngọc, hai gò má ửng hồng như ráng chiều, nét mặt kiều diễm nũng nịu như mỹ nhân... Người đang đứng trước mặt này... lại thẹn thùng vì một câu nói của hắn?!

Khoảnh khắc ấy, hắn chột động tâm vì sự xinh đẹp đáng yêu của nàng, trong lòng cũng âm thầm mừng rỡ... đằng sau khuôn mặt ửng đỏ kia... chứng tỏ nàng đã... Hắn nghĩ đến đây không khỏi rung động, vội bước đến gần nàng, đưa tay ra định ôm lấy mỹ nhân, nhẹ nhàng ôn nhu gọi: “Tích Vân...”. Thật muốn ôm chặt mỹ nhân này vào lòng.

“Công tử trọng thương chưa lành, vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt, Tích Vân cáo từ.”. Tích Vân lại duỗi tay ra, cũng “ôn nhu” vỗ vỗ vai trái Lan Túc, làm Lan Túc “Vút...vút...” hít vào mấy ngụm khí lạnh, không tự chủ được phải buông tay ra, nhất thời bầu không khí nhu tình ngọt ngào trong phòng liền biến mất.

“Sao ta có thể chọn loại nữ nhân như cô chứ?!”. Lan Túc vuốt vuốt vai, nhìn Tích Vân “đáng vẻ cao nhã” đang khoan thai bước đi, thì thào lăm lăm.

“Không phải là người chọn ta, mà là người mặt dày mày dạn đến cầu hôn ta.”. Một giọng nói nhỏ xíu như con muỗi lọt vào tai hắn.

“Nữ nhân này... Aizzz...”. Lan Túc vỗ trán thở dài, trái tim lại thấm vào một chút dư vị ngọt ngào vui sướng.

*****

Phong Vương Phong Vũ tổng cộng có tám huynh đệ, ông đứng hàng thứ bảy, là con của một tiểu thiếp trong triều, cuối cùng lại trở thành người đăng vương. Tới nay, ông đã tại vị được ba mươi chín năm, gần sáu mươi tám tuổi, tất cả các huynh đệ của ông chỉ còn sót lại mỗi một người cùng mẹ là Bát đệ Tầm An Hầu Phong Ninh.

Ông có hai vương hậu, ba mươi hai phi tần, sinh được hai mươi tư người con, trong đó có mười vị công chúa và mười bốn vị vương tử.

Vương hậu thứ nhất là công chúa Ý Ca đến từ Đế Đô, bà mất sớm, chỉ sinh được một người con trai là Lan Tức, sau khi bà qua đời, hán đã được lập thành thế tử của Hắc Phong Quốc. Lan Tức đứng hàng thứ mười hai trong số những người con của Phong Vương, đứng hàng thứ ba trong số các vương tử. Hán mặc dù không phải là trưởng tử nhưng mẫu thân của hán lại là công chúa hoàng thất Đông Triều, địa vị cao hơn hẳn các phi tần khác, có thể nói là ngang hàng với Phong Vương. Vì vậy nên tất cả các triều thần và dân chúng đều nghiêm nhiên cho rằng Lan Tức xứng đáng làm thế tử. Và lại hán có dung mạo xuất chúng, tài trí bất phàm, lại là người ôn hòa khiêm tốn, chiêu hiền đãi sĩ, xử sự trầm ổn quyết đoán, tài đức sáng suốt công minh, đối nhân xử thế nhân ái, tấm lòng cao cả tứ phương, dân chúng thập phần ủng hộ, cho nên ở trong mắt nhân dân Hắc Phong Quốc, hán đã sớm được xem như người kế thừa vương vị.

Vương hậu thứ hai tên thật là Bách Lý Tiêm Ti, vốn là một mỹ nhân Tề Tang. Năm đó Phong Vương xuất chinh thảo phạt Tề Tang, Tề Tang Vương đã dâng tặng bà để biểu lộ lòng tôn kính. Bà được Phong Vương sủng ái đến nỗi sau khi công chúa Ý Ca qua đời, ông lập tức đưa bà lên làm vương hậu. Bà sinh được sáu người con, gồm Thất công chúa, Cửu công chúa, Tư công tử, Ngũ công tử, Lục công tử và Thất công tử.

Những vị công tử, công chúa còn lại đều là con của phi tần, thế thiếp khác trong hậu cung.

Từ sau khi Phong Vương và Lan Tức bị ám sát tại nghị lễ Hòa ước, Phong Vương hạ chỉ cho Vương đệ Tầm An Hầu chủ trì đại cuộc. Thế cục trong triều nhìn thì có vẻ bình thường, nhưng bên trong lại nổi sóng ngầm mãnh liệt. Mà Tầm An Hầu vẫn chủ trương nhất quán hành sự theo phong cách: “Không đi thêm một bước, không nói thêm một lời, không thêm một chuyện”. Mỗi ngày theo thông lệ cứ đến Điện Chiêu Minh, nghe các triều thần bẩm báo chính sự, không giải quyết thứ gì, đợi đến khi các triều thần sốt ruột hỏi thì ông mới phun ra một câu: “Các vị đâu phải là người mới, trước kia làm thế nào thì sau này cứ làm y như vậy!”.

Mà những thích khách hôm đó ám sát đại vương và thế tử thì chỉ còn lại ba tên đang bị giam giữ trong thiên lao. Nhân dân cả nước đều thập phần yêu kính đại vương và thế tử, cho nên rất căm hận những kẻ này, ai nấy đều viết thư khải tấu, yêu cầu phải lăng trì xử tử bọn chúng, răn đe cảnh cáo trước toàn dân.

Vì vậy Phong Vương lại hạ chỉ, Tầm An Hầu phải xử lý thật nghiêm khắc vụ án thích khách, bắt cho bằng được kẻ chủ mưu phía sau, diệt trừ hậu hoạn.

Chỉ là... kẻ chủ mưu kia há có thể dễ dàng tìm như vậy!? Hơn nữa cứ cho là tìm được đi, làm sao ông có thể bắt bọn chúng? Mỗi ngày trở về phủ, Tầm An Hầu đều phát rầu vì chuyện này.

Phải nói rằng, vụ án của ông đã được phá vô cùng thuận lợi. Khi ông đến thăm tra vấn thích khách trong thiên lao, vốn tưởng những kẻ giang hồ thà chết cũng không chịu khai một lời, thế nhưng dù không lời ra được tin tức gì từ trong miệng chúng, ông lại bất ngờ nhặt được vài manh mối “Rời” ra trên người chúng, mà những manh mối này đến cả chúng cũng cảm thấy kinh ngạc! Sau đó, ông từng bước từng bước lần theo những manh mối kia, phát hiện tất cả các tình huống, tất cả các chứng cứ đều hiện lên rõ ràng, từng thứ từng thứ nhẹ nhàng tới tay ông. Dường như có người nào đó sớm sắp xếp hết mọi chuyện, ông chỉ việc đi theo dấu chân của y, tự khắc sẽ dễ dàng đến được nơi có đáp án chính xác.

Ông cũng không thể nghi ngờ những đáp án và chứng cứ này, bởi vì hiện nay ông là người nắm rõ tình hình cục diện quốc gia nhất. Ông cũng đã sớm dự liệu đến kết quả như thế, chỉ là đến cuối cùng vẫn cảm thấy kinh hãi và run sợ! Kinh hãi vì hành động của những kẻ kia, run sợ vì mưu mô thủ đoạn của một ai đó...

Ông thật sự phải vạch trần bức màn này, để đáp án kia hiển hiện trước mắt thế nhân ư?

“Phụ thân, vì sao người lại rầu rĩ như vậy?”. Một thiếu niên mi thanh mục tú vận áo gấm bước vào, ân cần nhìn Tầm An Hầu hỏi han: “Mấy ngày nay mỗi khi hồi phủ, bao giờ con cũng thấy phụ thân nhăn mặt nhíu mày. Chẳng hay trong triều có chuyện gì mà khiến người phiền não?”.

“Vi Nhi”. Tầm An Hầu ngẩng đầu lên nhìn con trai, đôi hàng mày khẽ giãn ra: “Con không ở thư phòng đọc sách, lại chạy đến đây làm gì?”.

“Con đã học bài xong rồi ạ!”. Thiếu niên ấy chính là Phong Vi, con trai của Tầm An Hầu: “Phụ thân có chuyện gì khó giải quyết sao? Con thấy gần đây đại công tử, tứ công tử hay đến bãi phóng người, người luôn tìm cách tránh né không gặp, nếu có chỗ nào khó xử xin người cứ nói ra, con sẽ san sẻ với người!”.

Nghe con trai hùng hồn nói thế, lại nhìn vẻ mặt nóng lòng của cậu, Tầm An Hầu không khỏi có chút buồn cười.

“Vi nhi, còn còn quá nhỏ, việc trong triều...”.

“Việc trong triều quá thâm sâu, quá phức tạp!”. Phong Vi không phục, cũng không đợi phụ thân nói xong lập tức nói tiếp: “Phụ thân, năm nay con đã mười sáu tuổi rồi, không còn là hài tử nữa!”.

Tầm An Hầu thấy con kích động vẫn chỉ bình tĩnh, giờ tay vỗ vỗ bả vai con, ánh mắt nhu hòa mà từ ái: “Mười sáu tuổi đúng là không còn nhỏ nữa, hai người kia mới mười sáu tuổi thôi đã nắm trong tay...”. Ông chợt dừng lại, trùi mền vuốt ve đầu con trai: “Vi Nhi, những lời phụ thân nói hiện giờ có lẽ con

không thích nghe, nhưng qua nhiều năm sau con sẽ hiểu được, cục diện triều đình hiện giờ và... cái vị trí kia nữa, con không được phép dính vào. Phụ thân chỉ mong con sau này làm một người bình thường, hay ít nhất là được cả đời bình an!”.

“Phụ thân, người nói gì vậy? Con không hiểu lắm!”. Phong Vi cau mày.

Tầm An Hầu lại cười: “Không hiểu cũng tốt, Hắc Phong Quốc này, con đừng nhúng tay vào!”.

“Phụ thân, không được đâu, con và thế tử ca ca đã giao ước, đợi khi nào huynh ấy làm vương, con sẽ làm đại tướng quân cho huynh ấy! Con sẽ dẫn thiên quân vạn mã giúp huynh ấy kiến lập thái bình thịnh thế!”. Phong Vi vừa nói vừa làm động tác giương cung bắn địch, gươm đao trăm quân thù, vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

“Thế tử... Hắc nói với con như thế sao? Hắc và con...”. Tầm An Hầu nhíu mày nhìn con: “Hắc...”

“Thế tử ca ca rất tốt với con, huynh ấy dạy con kiếm thuật, dạy con cưỡi ngựa, dạy con bắn cung, còn dạy con binh pháp, hơn nữa huynh ấy so với...”. Cậu nói đến đây thì cẩn thận liếc nhìn phụ thân, thấy ông vẫn chăm chú lắng nghe mình, ngay lập tức như được khích lệ, hăng hái bùng bùng nói tiếp: “Huynh ấy còn tài giỏi hơn tất cả các ca ca trong vương cung! Huynh ấy cái gì cũng biết! Trên đời này không có chuyện gì là huynh ấy không làm được! Hơn nữa huynh ấy mặc dù là thế tử nhưng rất ôn hòa lễ nghĩa với mọi người... Huynh ấy còn khen con thông minh và có tư chất nữa, tương lai nhất định sẽ là nhân tài trụ cột của đất nước. Mà huynh ấy lại hay bảo với con... Con mới là huynh đệ của huynh ấy!”.

“Hắc bảo con là huynh đệ của hắc?”. Tầm An Hầu nhìn vẻ mặt sùng bái, tự hào của con trai, đôi mắt cậu lúc này hưng phấn đến phát sáng, trong mắt chỉ có sự trong suốt, thuần khiết không vướng tạp chất hay lo lắng điều gì. Thế thì người kia, loại người tâm kế còn cao hơn cả trời ấy, là vì đôi mắt và trái tim thuần khiết của nó mà đối xử với nó tốt sao?

“Đúng vậy!”. Phong Vi gật gù đầu: “Phụ thân, con không muốn cả đời sống bình thường, con muốn đi theo thế tử ca ca tạo nên nghiệp lớn, con muốn thanh danh mình lưu truyền thiên cổ!”.

“Ha ha... Ha ha...”. Đối với những lời cuồng ngôn của con trai, Tầm An Hầu không khỏi bật cười, vừa có chút vui vẻ lại vừa có chút thương cảm nói: “Thôi, thôi, con muốn làm gì thì làm, ta cũng không thấy được ngày đó.”

“Phụ thân, người mất hứng?”. Phong Vi nghi hoặc nhìn phụ thân đang cười to.

“Không, con có chí lớn như vậy, phụ thân sao có thể mất hứng?”. Tầm An Hầu vỗ về con trai, mâu quang lại mang theo nét ưu tư: “Chỉ là, tâm cơ của hắc còn cao hơn cả người ngày xưa, con trai à...”

“Tâm cơ? Của ai? Người nói thế tử ca ca ư?”. Phong Vi nghiêng đầu suy nghĩ: “Sao có thể, thế tử ca ca đối xử rất tốt với mọi người, huynh ấy sao có thể là loại người tâm cơ, con lại thấy thật ra từ công tử mới...”

“Vi nhì!”. Tầm An Hầu đột nhiên lớn tiếng quát bảo con trai im lặng, chợt thấy cậu có chút ủy khuất, không khỏi thở dài: “Thôi, phụ thân còn có việc phải làm, con đi đi... Đi thăm thế tử ca ca của con cũng được!”

“Thật không ạ?”. Ánh mắt Phong Vi sáng lên: “Mấy ngày nay con có ghé Lan Lăng Cung nhưng bọn họ không cho con vào, bọn họ nói huynh ấy bị thương rất nặng, không thể tiếp khách, hại con vô cùng lo lắng!”.

“Hiện giờ chắc là có thể gặp được hắc, nghe nói sáng nay nữ vương Bạch Phong Quốc đã qua thăm hắc rồi!”. Tầm An Hầu liếc nhìn con trai rồi vẫy vẫy tay.

“Hả? Vậy con đi đây!”. Dứt lời cậu liền tức tốc xoay người chạy đi.

Nhìn bóng dáng con trai vui vẻ đi mất, Tầm An Hầu khẽ cau mày, trong mắt thế nhân, hắc thật sự tài giỏi như vậy sao?! Aizzz, người này thật quá đáng sợ, cũng thật quá lợi hại! Thôi, mạch nước ngầm mãnh liệt ở Hắc Phong Quốc, cũng chỉ có mình hắc mới có thể khống chế được...

*****

Một chiếc kiệu lộng lẫy dừng trước Tiềm Chúc Cung, tất cả chúng cung nhân đều biết đây là kiệu của tứ công tử Phong Đồ. Trong số toàn bộ người ở Hắc Phong Quốc, chỉ có mình hắc là được đặc ân ngồi kiệu vào cung. Chỉ là... khi nhìn thấy cặp chân của hắc, những tình cảm hâm mộ cũng liền trôi tụt đi, ai nấy thà rằng tình nguyện tiêu tốn nửa ngày, hao chút thể lực đi từ ngoài vào cung, bởi vì ít ra... họ còn có thể tự do chạy nhảy.

Bốn cung nhân cẩn thận đỡ tứ công tử Phong Đồ xuống kiệu, sau đó hai cung nhân dìu hắc bước vào Tiềm Chúc Cung.

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.”.

“Ồ Nhi, mau đứng lên!”. Bách Lý Hậu vội vàng đỡ con trai của mình dậy: “Chân con đi lại khó khăn, không cần phải bái lễ đâu, chẳng lẽ mẫu hậu còn tính toán những nghi thức xã giao với con sao?”.

“Nhi thần biết mẫu hậu thương nhi thần, công ơn sinh thành dưỡng dục của cha mẹ nhi thần không biết làm sao để báo đáp, đành dùng những nghi thức xã giao này nói lên một phần hiếu thuận của nhi thần đối với mẫu hậu.”. Phong Đồ gắng sức đứng dậy nói.

“Ồi ôi, mẫu hậu hiểu tâm ý của con mà!”. Bách Lý Hậu đỡ con trai bà ngồi xuống, yêu thương vỗ về đầu gối của con: “Ồ nhi, gần đây con có khỏe

không? Còn đau chân không?”.

“Nhi thần vẫn khỏe, không dám để mẫu hậu lo lắng.”. Phong Đồ cúi đầu đáp, cũng giấu đi một tia lo âu trong ánh mắt.

“Ôi, chân con bất tiện, không cần mỗi ngày tiến cung thỉnh an ta đâu.”. Bách Lý Hậu nhìn đôi chân đã biến dạng của con mình, không khỏi đau xót: “Con như vậy, mẫu hậu... Mẫu hậu đau lòng lắm!”. Dứt lời bà liền nâng khăn lau khóe mắt.

“Mẫu hậu, người không cần bận tâm nhi thần, dù chân nhi thần có bất tiện nhưng cũng không để thua kém những người đó!”. Phong Đồ vội vàng trấn an mẫu thân, cũng vỗ vỗ chân mình tỏ vẻ không sao.

“Ừ!.”. Bách Lý Hậu cố gắng nở một nụ cười miễn cưỡng: “Con... Than ôi, mẫu hậu luôn cảm thấy có lỗi với con.”.

“Mẫu hậu, đừng nói những chuyện này nữa!”. Phong Đồ chuyển đề tài, cẩn thận liếc nhìn Bách Lý Hậu: “Thương thế phụ vương thế nào rồi?”.

“Ôi, mẫu hậu cũng không biết.”. Bách Lý Hậu cau mày thở dài: “Từ sau ngày đó, Hoàng Cực Cung liền cấm tất cả chúng nhân ra vào, phụ vương của con... Đến bây giờ mẫu hậu còn chưa gặp được!”

“Sao?”. Ánh mắt Phong Đồ chợt lóe lên: “Thái y trong cung nói thế nào ạ?”.

“Ai cũng không chịu nói, đều bảo đại vương ra lệnh không cho phép tiết lộ bệnh tình, nếu không sẽ giết không tha!”. Bách Lý Hậu có chút hờn giận nói: “Ngay cả bốn cung mà cũng giấu diếm!”.

“Ngay cả mẫu hậu cũng không biết?”. Phong Đồ nhún mày: “Vậy còn tên kia? Mẫu hậu có nghe được tin tức gì về hắn không?”

“Hắn?”. Bách Lý Hậu nhớ tới cặp mắt sâu thẳm đen như mực, ánh mắt lạnh lẽo như thủy triều Bắc Hải, không cần nói câu gì, chỉ thần nhiên liếc nhìn thôi đã làm cho bà toàn thân phát lạnh, không tự chủ được nắm chặt chiếc khăn trong tay: “Mẫu hậu cũng không biết, nghe nói sáng sớm hôm nay nữ vương Bạch Phong Quốc đã đến thăm hắn, còn lại mọi thứ đều bị phong tỏa chặt chẽ hết rồi!”.

“Thật ả?”. Đôi hàng mày của Phong Đồ thoáng lạnh, nhìn chằm chằm vào hai chân của mình.

“Đỗ Nhi, con... sao con lại quan tâm đến hắn như vậy?”. Bách Lý Hậu quan sát biểu tình của hắn, không khỏi cảm thấy căng thẳng: “Con...”.

“Mẫu hậu.”. Phong Đồ kêu lên, ánh mắt đảo quanh bốn phía.

“Các người lui xuống hết đi.”. Bách Lý Hậu dặn dò các cung nhân bên cạnh.

“Dạ, nương nương.”. Chúng cung nhân khom người lui ra.

“Đỗ Nhi, không còn ai nữa, con có chuyện gì thì nói cho mẫu hậu nghe đi.”.

“Mẫu hậu, nhi thần thỉnh người đến phủ Tầm An Hào.”. Phong Đồ đột nhiên ngẩng đầu lên nói, ánh mắt phát sáng bất thường khiến người ta phải sợ hãi.

“Đến phủ Tầm An Hào? Đến đó làm gì?”. Bách Lý Hậu thắc mắc hỏi.

“Nhi thần cần mẫu hậu lấy thân phận của mẫu nghi một quốc gia gây áp lực lên ông ấy!”. Phong Đồ nghiêng răng kêu lên.

“Gây áp lực lên ông ấy?”. Bách Lý Hậu hỏi lại, sau đó một ý niệm nhảy vào trong đầu, nhất thời bà lạnh run: “Chẳng lẽ... Chẳng lẽ con... Ngày đó... Con...”.

“Mẫu hậu.”. Phong Đồ cầm lấy tay của bà, đề thấp thanh âm: “Đúng vậy, nhi thần đã làm thế đấy! Tất cả chuyện này không thể trách nhi thần được! Hắn dựa vào cái gì mà có thể ngồi lên ngai vương? Nhi thần cũng là con trai trưởng, huống chi mẫu hậu còn là quốc mẫu hiện thời, nhi thần phải là người kế thừa vương vị mới đúng! Năm đó... Năm đó nếu không phải do hắn, nhi thần sao có thể biến thành một người tàn tật?”. Phong Đồ cúi đầu nhìn đôi chân nghèo nàn biến dạng của mình, giọng nói đầy vẻ oán hận thấu xương: “Nhi thần căm thù hắn! Chỉ cần nhi thần còn ở đây ngày nào, quyết không để cho hắn leo lên vị trí kia ngày đó. Chỉ cần nhi thần còn một hơi thở, nhất định phải trả cho bằng được mối thù này!”. Ngữ khí hắn vô cùng oán độc, ánh mắt nham hiểm như rắn nhìn chằm chằm về phía trước giống như đó là kẻ thù của mình, hận không thể ăn tươi nuốt sống nó để giải mối hận.

“Đỗ Nhi, con... con...”. Bách Lý Hậu vừa kinh hoàng vừa sợ hãi: “Chẳng lẽ con còn không rõ hắn ta là loại người gì sao? Sao con lại hồ đồ như vậy?”

“Mẫu hậu!”. Phong Đồ kêu lên vội vã: “Lúc này không phải là lúc chỉ trích nhi thần, người nhất định phải cứu nhi thần!”. Hắn quỳ xuống đất, đôi chân bất tiện làm cho hắn đau đến nhe răng trợn mắt: “Chuyện này nếu bại lộ ra ngoài, chẳng những tính mạng của nhi thần khó bảo toàn mà đến đại ca, nhị ca, ngũ đệ, lục đệ, thất đệ có liên can cũng sẽ không thoát khỏi bị truy cứu, đến lúc đó...”

“Cái gì? Ngay cả ba đệ đệ của con... cũng...”. Bách Lý Hậu không chỉ kinh hoàng mà còn tim đập chân run hoảng sợ: “Con làm sao... làm sao mà... Trời ơi! Những năm gần đây, mẫu hậu biết không thể để kẻ kia sống sót. Nhưng mà... nhưng mà... con thấy biết bao nhiêu lần chúng ta hành động, có lần nào thành công không? Kẻ kia...hắn...hắn... thật đáng sợ, đáng sợ như ma quỷ!”.

“Mẫu hậu, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh biến! Chắc người đã biết có rất nhiều kẻ đang thêm muốn cái vị trí kia!”. Phong Đồ ngẩng đầu, hào quang trong mắt sáng rực như ma trơi: “Mười bảy tên thích khách ngày đó đều là do đại ca mời đến, còn nhi thần thì mời một số thích khách khác đến

đây. Nhưng mà chẳng hiểu tại sao số thích khách nhĩ thần mời lại không đến đúng hẹn. Sau đó nhĩ thần có phái người đi tìm thì phát hiện được số thích khách kia đã chết giữa đường. Nhĩ thần đoán nhất định là hần đã biết trước kế hoạch của nhĩ thần cho nên liền ra tay trước. Nhĩ thần... Không ngờ lại rơi vào bẫy của hần! Mười bảy tên thích khách ngày đó bị hần và Phong Vương liên thủ chế trụ, lại còn cố tình giữ lại ba tên! Mà hiện giờ... nhĩ thần có đi thăm dò thì biết được rằng Vương thúc đã lần theo manh mối của đám thích khách. Nhĩ thần và đại ca vài lần đến bãi phòng Vương thúc đều bị chặn từ ngoài cửa, nhĩ thần nghĩ chắc chắn ông ta đã biết được chuyện gì rồi... Đám thích khách trên mặc dù không có liên quan đến nhĩ thần nhưng lại có liên quan đến đại ca, đại ca... Nếu y bị bắt... y sẽ kéo nhĩ thần xuống chết chung! Đến lúc đó... Mẫu hậu, người nhất định phải cứu nhĩ thần!”.

“Đỗ Nhi, con đứng lên trước đi!”. Bách Lý Hậu vừa đỡ Phong Đỗ dậy vừa cất giọng năn nỉ: “Con giết hần thì ta có thể hiểu được, nhưng mà... Tại sao ngay cả phụ vương... Ngay cả phụ vương mà con cũng không buông tha!”.

“Mẫu hậu, người nghĩ nếu phụ vương biết được sự thật, ông sẽ đứng về phía chúng ta sao?”. Phong Đỗ đứng lên, ánh mắt sắc bén như kim châm nhìn chăm chăm vào mẫu thân: “Nếu đã làm thì phải giải quyết tận gốc, sau đó, Hắc Phong Quốc này sẽ là của mẫu từ chúng ta!”.

“Nếu phụ vương của con biết được...”. Bách Lý Hậu chợt lạnh run, không khỏi suy nghĩ, nếu là trước kia, chắc chắn ông sẽ hết lòng bênh vực bà, nhưng mà... Hiện giờ bà chỉ là hoa tàn liễu héo, không còn là mỹ nhân đẹp để lả lăm đối với ông như xưa...

“Thế nhưng... Lúc này... Tầm An Hầu có chịu nghe lời bổn cung không?”. Bách Lý Hậu có chút lo lắng nói, bà biết người tên Tầm An Hầu vốn dĩ nổi tiếng là gian xảo.

“Vốn con muốn tìm Vương thúc... Nhưng mấy lần đến đều thất bại! Chắc chắn hần đã âm thầm phái người bảo vệ ông ấy, hần muốn mượn Vương thúc lật đổ chúng ta! Cho nên mẫu hậu, bất kể là phải dùng thủ đoạn gì, người nhất định không được để cho Vương thúc nắm giữ sự thật với phụ vương!”. Phong Đỗ nói tiếp: “Bọn con chỉ là con cháu, là hậu bối cho nên Vương thúc có thể không để ý tới, nhưng người là quốc mẫu, thân phận cao hơn ông ta, chắc chắn ông ta phải nghe lời người!”.

“Được! Vậy mẫu hậu đi tìm ông ấy!”. Bách Lý Hậu bỗng nhiên tỉnh táo lại, trầm giọng thốt lên: “Vi nhĩ từ của ta, ta sẽ làm mọi cách để Tầm An Hầu phải cảm niệm!”. Đôi mắt bà chợt bắn ra tia sáng bén nhọn như đao tuyết.

Chỉ có điều lần này, Bách Lý Hậu đã chậm chân.

Khi bà tìm đến phủ Tầm An Hầu, cung nhân trong phủ nói rằng, Hầu gia đã tiến cung. Bà liền vội vàng quay về hoàng cung, lập tức nghe cung nhân trong cung bẩm báo, Hầu gia đã vào Hoàng Cực Cung!

Vào Hoàng Cực Cung? Từ sau lần Phong Vương bị ám sát đến nay, Hoàng Cực Cung ngoại trừ ngự y đều cấm người khác ra vào, thế mà bây giờ lại cho phép Tầm An Hầu vào! Vậy thì... tất cả đã trở rồi! Tức khắc, một cảm giác tuyệt vọng từ trên trời ập xuống đầu bà! Bách Lý Hậu nghĩ đến thủ đoạn của kẻ kia, nghĩ đến... bà hoàn toàn tuyệt vọng.

Năm thứ mười tám, chuyện chấn động nhất Hắc Phong Quốc không phải là thế tử và nữ vương Bạch Phong Quốc đính hôn, mà là vụ án chưa rõ công tử mua chuộc thích khách ám sát đại vương cùng thế tử.

Cuối tháng tư, Phong Vương hạ chỉ: Đại công tử Phong Giao, nhị công tử Phong Nghiêu, tứ công tử Phong Đỗ, ngũ công tử Phong Cử, lục công tử Phong Đình, thất công tử Phong Giang hãm lợi mê muội, mất trí phát cuồng, vì đoạt vương vị mà hợp mưu tìm cách mưu sát cô gia và thế tử. Hành vi như vậy còn không bằng loài cầm thú! Cử chỉ bạc tình của chúng khiến lòng cô gia vô cùng đau đớn. Cô gia mặc dù bị thương nhưng vương pháp không chấp nhận, lý tình không thể tha, thiên địa cũng không dung. Nay đau lòng hạ chỉ, đại công tử Phong Giao, tứ công tử Phong Đỗ theo luật chém đầu, nhị công tử Phong Nghiêu, ngũ công tử Phong Cử, lục công tử Phong Đình, thất công tử Phong Giang ban thưởng cho ba thước lụa trắng.”.

Vào ngày Phong Vương hạ chỉ, Cử Vi liền ngắt hết mấy cánh hoa tuyết lan, định lấy hương hoa chưng bánh thủy tinh cho Tích Vân ném thử.

“Đây là điều hần muốn sao?”. Cử Vi nhìn chiếc giỏ đựng phân nửa cánh hoa tuyết lan bỗng nhiên mất hứng, đầu ngón tay vô thức đùa bỡn mấy cánh hoa kia, đôi mắt có chút lo lắng nhìn Tích Vân đang ngồi đối diện, người như vậy, có thích hợp với Tích Nhi không?

Tích Vân bẻ một đóa hoa lan đặt vào tay mình, cúi đầu ngửi ngửi mùi hương thơm ngát, khẽ thở dài một hơi: “Mấy đóa hoa lan này thật thuần khiết!”

“Nhiều huynh đệ như vậy liên thủ lấy mạng hần, hần làm vậy cũng không sai, chỉ là...”. Cử Vi ngắm nhìn Tích Vân đang ngồi giữa vườn hoa lan, một thân áo trắng thuần như tuyết, người và hoa đan xen lẫn nhau, nàng ngơ ngẩn nhìn lòng bàn tay mình, tinh thần có chút hoảng hốt. Y âm thầm thở dài, đến bên cạnh nàng bảo: “Tích Nhi, người như vậy, muội... Aizzz...”. Y muốn nói gì đó nhưng chung quy lại không thể nói ra, mà dù không muốn nói nhưng vẫn phải nói, dù sao phải để tự nàng quyết định.

“Một người đứng đầu, một người dòng trưởng, nếu đại vương và thế tử chết đi, bọn họ ảo tưởng mình sẽ được ngồi lên vương vị!”. Tích Vân thoải mái bay đóa tuyết lan trong tay, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, bầu trời u ám lại thấp phần tăm tối, vầng mặt trời trốn sau tầng mây mãi không chịu lộ dạng: “Có điều bọn họ... sao có thể là đối thủ của hần!”.

“Một lần thăng tay xử tử sáu người con trai, Phong Vương... cũng thật tàn nhẫn!”. Cử Vi than thở: “Hắc Phong Quốc – quả nhiên danh phù kỳ thực!”.

[5]

[5] Danh phù kỳ thực: danh xứng với thực, đúng như tên gọi

“Nếu không tàn nhẫn, há có thể chấp chưởng Hắc Phong Quốc bốn mươi năm nay, hưởng hồ... Nếu ông ta không đủ tàn nhẫn, vậy những người con trai khác... Huynh cứ thử nghĩ đi, với phong cách hành sự của hần, hần nhất định sẽ hốt gọn một mẻ, Phong Vương... kỳ thật đã nỗ lực hết mình rồi,

cũng đã bảo vệ được vài người!”. Tích Vân nhắm nghiền hai mắt.

“Thì ra muội bảo hần muốn ‘sạch sẽ’ là ‘sạch sẽ’ như thế!”. Một lát sau Cửu Vi mới mở miệng nói, cúi đầu nhìn giò hoa: “Từ nay về sau, còn ai dám mong muốn cái ngôi vị này? Hần đã yên yên ổn ổn ngồi trên đó rồi!”.

Tích Vân mở mắt ra, thản nhiên nhếch môi cười, nụ cười không chút biểu tình, không chút cảm xúc: “Cửu Vi, đây chỉ là một lý do thôi, quan trọng nhất là hần muốn tay mình cũng phải sạch!”. Máu quang năng dừng trên mặt Cửu Vi, quan sát khuôn mặt vô cùng bình thản của y, đôi mắt phát ra ánh sáng màu lam nhạt, mi tâm ẩn chứa linh khí... Vốn dĩ huynh ấy không nên cuốn vào chuyện này, chỉ vì mình, mà về sau huynh ấy... Không! Tuyệt đối không thể để cho huynh ấy phải chịu một chút thương tổn! Bất kỳ ai cũng không thể động vào huynh ấy!

“Hần muốn tay mình cũng phải sạch?”. Cửu Vi nhủ mảy, sau đó giặt mình, tay nắm chặt lấy giò hoa: “Hóa ra là như vậy! Mượn tay Phong Vương để loại bỏ hết chướng ngại vật, sau đó lợi dụng thời cơ tốt khi Phong Vương trọng thương, mà lại... Như vậy thì, toàn bộ Hắc Phong Quốc đã hoàn toàn nằm trong tay hần! Mà đôi mắt nhìn khắp Hắc Phong Quốc, có ai không cảm động vì sự dũng cảm và hiếu thảo xả thân cứu phụ vương, có ai không đau lòng bị phản vì hần bị huynh đệ ruột thịt sát hại. Một tay hần sắp đặt nên chuyện này, lại còn được người trong thiên hạ đồng tình ủng hộ!”. Cửu Vi mặc dù không thể nói là đang tán thưởng, nhưng lại không thể không bội phục. Toàn bộ mọi chuyện, toàn bộ con người đều nằm trong lòng bàn tay hần. Người như hần, may là trên đời không có nhiều!

“Tịch Nhi, trên thế gian này, có lẽ cũng chỉ có mình muội mới đủ khả năng đứng ngang hàng với hần!”.

Tích Vân lại ngơ ngẩn nhìn đóa hoa lan trước mắt, thật lâu sau mới thản nhiên nói: “Cửu Vi, chắc huynh chưa từng thấy loại người nào như hần. Cho dù hần làm chuyện gì xấu xa đi nữa, cả thiên hạ này đều tin hần là người nhân nghĩa! Cho nên hần mới thích hợp nhất để làm hoàng đế, bởi vì hần chiếm được lòng tin của tất cả mọi người!”.

“Vi vậy bất luận thế nào, muội cũng sẽ trợ hần gầy dựng thiên hạ?”. Cửu Vi nhìn nàng hỏi.

“Đúng vậy, bất luận thế nào, muội đều phải trợ hần!”. Tích Vân giờ tay che lại mi tâm, lòng bàn tay chạm vào miếng nguyệt ngọc lạnh lẽo trên trán. Ngón tay nàng nhẹ phủ lên hai tròng mắt, che đi hết thảy mọi cảm xúc ẩn giấu sau con ngươi.

“Thiên hạ mới sao?”. Cửu Vi đưa tay nhìn trời, ánh mắt vừa có chút mong chờ lại vừa có chút lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Vòng đấu đầu tiên

Hoàng Cực Cung rốt cuộc cũng mở cửa, người đầu tiên bước vào là thế tử Lan Tức.

Phong Vương yên lặng nằm trên ngự sàng, đôi mắt đen như mực của ông lúc này đã mất đi sự tinh tường và sắc bén, chỉ còn lại một màu sắc ảm đạm nhìn chằm chằm vào long trướng màu vàng trên đỉnh giường. Tầm long trướng này có thù hình một con rồng lúc ẩn lúc hiện giữa những vầng mây, ngăn đầu ngạo nghễ bay lên chín tầng trời.

“Đại vương, thế tử đã đến!”. Có tiếng nội thị nhẹ nhàng vang bên tai.

Ông quay đầu lại nhìn thì đã thấy Lan Tức đứng bên cạnh giường mình từ bao giờ, thần tình bình tĩnh sâu xa khó hiểu, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt tao nhã ung dung, vĩnh viễn không bao giờ mất đi.

“Các người lui ra đi”. Phong Vương phân phó.

“Dạ.”. Tất cả chúng cung nhân, nội thị lặng lẽ lui ra.

“Không biết phụ vương triệu nhi thần đến đây có chuyện gì?”. Lan Tức hơi khom người hỏi.

“Ngồi xuống”. Phong Vương giờ tay lên.

“Đa tạ phụ vương”. Lan Tức ngồi xuống hàng ghế cầm trước giường.

Phong Vương âm thầm nhìn Lan Tức, nhìn người con trai thông minh nhất và cũng đáng sợ nhất của ông.

“Bây giờ thì người vừa lòng chưa?”. Rốt cuộc Phong Vương cũng mở miệng hỏi.

“Vừa lòng?”. Lan Tức dường như có chút nghi hoặc ngược mắt lên nhìn Phong Vương: “Không biết phụ vương đang ám chỉ điều gì?”.

Phong Vương cố gắng nhếch môi cười, khuôn mặt tái nhợt đầy những nếp nhăn, ông nói: “Người không cần phải giả vờ trước mặt ta, cứ cho là người lừa

được hết những người trong thiên hạ nhưng không lừa được ta đâu. Đừng quên người là con trai ta, không ai hiểu con bằng cha mẹ!”.

Lan Tức nghe vậy cũng cười cười, cười đến vân đạm phong thanh: “Nhi tử của phụ vương nhiều lắm, chắc gì người đã hiểu hết?”.

Phong Vương bình tĩnh nghe những lời có vẻ hơi bất kính của hắn, quan sát cặp mắt đen láy sâu thẳm giống y như cặp mắt mình: “Người hận ta đến thế sao? Người cho rằng làm như vậy thì có thể phai nhạt hận, tiêu tan oán?”.

“Hận? Oán?”. Lan Tức vừa nghi ngờ vừa buồn cười hỏi ngược lại: “Phụ vương, nhi thần hiểu thuận với người còn không kịp, lấy đâu ra hận, lấy đâu ra oán? Huống hồ... Người cũng biết, nhi thần giỏi nhất là làm cho cuộc sống của mình viên mãn và thoải mái, hà cớ gì phải rước thêm phiền não vào thân!”.

Phong Vương chỉ bình tĩnh dõi theo hắn, tựa như muốn nhìn xuyên thấu hết nội tâm của người con trai này, thật lâu sau, ông mới dời mắt nhìn đỉnh trường thọ hình rồng bay lượn, nhẹ nhàng thở dài: “Những năm gần đây, không phải... không phải con muốn báo thù cho mẫu hậu ư?”.

“Báo thù cho mẫu hậu?”. Lan Tức lại càng tỏ ra khó hiểu hơn, đôi con ngươi đen láy nhìn chăm chăm vào phụ thân của hắn, sâu trong ánh mắt hàm chứa một tia giễu cợt cực nhỏ: “Mẫu hậu năm xưa không phải vì cứu người mà bị thích khách giết chết tại Hoàng Cực Cung sao? Hôn nữ đám thích khách kia đã bị người ‘Thiên đạo vạn quả’ [1] rồi, thù cũng đã sớm được báo!”.

[1] Thiên đạo vạn quả: chém nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thân. Một hình phạt lăng trì róc xương thời phong kiến.

Phong Vương bỗng nhiên nhắm mắt hồi tưởng lại chuyện gì đó, tựa như cũng muốn lãng tránh những chuyện tàn nhẫn đã xảy ra. Một hồi lâu sau ông mới khàn khàn mở miệng: “Ta vốn nghĩ là con không biết gì, dù sao khi đó con cũng chỉ mới bốn tuổi, thế nhưng bốn tuổi mà con đã dám đẩy đệ đệ của mình từ trên bậc thang trăm bậc xuống thì ta liền hoài nghi, chẳng lẽ con đã biết được sự thật? Con là một hài tử thông minh tốt đỉnh, ta thật sự... luyện tiếu con, ta nghĩ con còn nhỏ như vậy, lâu ngày rồi cũng sẽ quên. Huống chi tử đệ của con cũng đã biến thành người tàn tật, có lẽ con sẽ không oán hận nữa. Chỉ là ta vẫn không ngờ rằng, hai mươi hai năm qua, con vẫn chưa hề quên được chuyện này, hóa ra con vẫn...”.

Nói đến đây ông chợt dừng lời, đôi tay đang buông lỏng hai bên giường bất ngờ nắm chặt lại, ông khép mắt, làn da tái nhợt nổi đầy gân xanh: “Con... Ngày đó trên Đài Tứ Phong, Nhâm Xuyên Vũ giả vờ hét lên kinh hãi để ngăn Phong Vương cứu ta... Con... con thật sự hận ta đến vậy sao? Con muốn thấy ta chết trong tay của thích khách cho bằng được? Bọn Tử Vương Nhi cho dù có dị tâm nhưng bằng khả năng của con, sau khi đăng vương con hoàn toàn có thể ngăn chặn bọn chúng... Chuyện ở Đài Tứ Phong vốn dĩ không thể phát sinh, mà con... lại mượn dị tâm của chúng để... Con muốn giết hết thân nhân của mình sao?!”.

Phong Vương nói đến câu cuối cùng thì đã khàn hẳn giọng, hô hấp dồn dập rối loạn, đôi mắt đột nhiên mở ra sáng quắc như ánh mặt trời. Ông chăm chú nhìn người con trai trước mặt, người con trai đã khiến ông rất tự hào, cũng khiến ông phải đề phòng cảnh giác: “Ta biết con có rất nhiều chứng cứ... Nếu ta không động thủ, không xử trí bọn chúng, nếu ta dấn Vương thúc của con giấu nhẹm chuyện này, con sẽ tự công bố cho hậu thế có đúng không? Sau đó, con muốn cho người trong thiên hạ phần nộ rồi đòi xét xử hết tất cả?! Con thật sự không muốn để lại một người thân nào ư? Thật sự chỉ muốn một mình mình độc bá thiên hạ thôi ư?”.

Ông gơ tay lên, khẽ mở mắt, vuốt vuốt lồng ngực mình: “Năm xưa... Năm xưa Bát đệ bảo ta lòng dạ hiểm độc, còn con... chỉ có thể nói là hơn chứ không kém! Ta... Ít ra ta còn chưa đuổi cùng giết tận, còn chừa lại đường sống cho người khác. Nhưng mà con... Nếu con cứ cố chấp như vậy, cho dù có nắm được thiên hạ này, thì cũng mãi chỉ là ‘Người có độc’!”.

Phong Vương nói một mạch xong đã thờ hồng học, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào hắn, ánh mắt trở nên bi phẫn và đau thương.

Nhưng cho dù lời nói của ông có sắc bén ra sao, cảm xúc có mãnh liệt thế nào, Lan Tức vẫn chỉ lạnh nhạt lắng nghe, cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, hai tay siết chặt lại như đang nắm chặt thứ gì đó.

Trong phòng trở nên lặng lẽ, chỉ còn mỗi tiếng hít thở của Phong Vương.

“Phụ vương gọi nhi thần đến đây chỉ để giáo huấn nhi thần thôi sao?”. Lan Tức sau cùng mới thản nhiên cất lời, ánh mắt hờ hững nhìn sắc mặt tái nhợt đầy mệt mỏi của Phong Vương. Đối với vị phụ thân này của hắn, hắn không có một chút cảm xúc, cho dù là một tia oán hận. Đáng tiếc, cả cuộc đời này chỉ có thể xem ông như người xa lạ, thật là việc đáng buồn nhất trên thế gian...

“Thời gian của ta không còn nhiều, Hắc Phong Quốc sẽ sớm vào tay con, hy vọng con dừng lại tại đây.”. Phong Vương ổn định cảm xúc, có chút mệt mỏi nhắm mắt nói, khuôn mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc: “Bọn họ dù sao cũng là thân nhân có cùng huyết mạch với con!”.

“Ha ha... Thân nhân có cùng huyết mạch... Ha ha... Tôi chưa bao giờ có thân nhân!”. Lan Tức khẽ bật cười thành tiếng, ngẩng đầu lên vô cùng tao nhã, đôi mắt xanh đen không hề lộ ra ý cười, chỉ ẩn chứa khí lạnh ngàn năm làm đóng băng trái tim người khác: “Tôi chỉ biết từ lúc còn nhỏ, tất cả những người xung quanh đều muốn lấy mạng tôi, tất cả những người mà ông bảo là thân nhân có cùng huyết mạch này!”.

Lời vừa nói ra, Phong Vương bỗng nhiên mở to mắt nhìn Lan Tức, ông thờ dài im lặng không đáp.

“Nhưng mà phụ vương à, ông cũng đoán sai rồi, thật ra tôi chưa từng hận ai hết.”. Lan Tức nhìn Phong Vương khẽ lắc đầu có chút tiếu nuối, chẳng biết là hắn đang tiếu nuối ông phán đoán sai hay là tiếu nuối bản thân mình không oán hận ai hết: “Năm tuổi tôi đã nghĩ thông vấn đề này rồi. Phụ thân thì sao? Huỳnh đệ thì sao? Trên đời này... không ai có nghĩa vụ phải đối xử tốt với ai. Đối với những kẻ kia cũng vậy, chúng ác thì tôi ác, dù sao ai cũng vì lợi ích riêng của mình! Cho nên... những thứ đó, tôi đã sớm nhìn thấu, đã sớm quen rồi...”.

Ngữ khí của hắn vô cùng lãnh đạm không chút cảm xúc, thanh âm nhẹ nhàng như làn nước gợn chảy qua không để lại dấu vết. Hắn cúi đầu, mở tay ra,

trong lòng bàn tay xuất hiện một cây trâm phi thủy bị bẻ gãy, thân trâm xanh biếc, trên đỉnh đầu có dính một vết màu đen, đó là... một vết máu đã khô từ lâu!

“Phụ vương có thấy cây trâm này quen không? Người cũng biết, trí nhớ của nhi thần từ nhỏ đã rất tốt, chỉ cần nhi thần nhìn thấy thứ gì rồi thì chắc chắn sẽ không quên. Cây trâm này không phải là của mẫu hậu, nhưng nó lại nằm trong người của mẫu hậu.”. Lan Tức đưa cây trâm lại gần Phong Vương, dường như muốn cho ông nhìn thấy rõ ràng, lại dường như muốn cho ông ngửi mùi máu tươi đã khô cạn: “Sau khi mẫu hậu mất, nhi thần vẫn thường nằm mơ thấy người, người cầm một cây trâm phi thủy dính máu trong tay, hai hàng nước mắt đầm máu nhìn nhi thần... đau đớn lắm... Nhi thần ngày đêm không thể ngủ được!”. Hấn nói xong chợt ngừng đầu nhìn chăm chăm vào Phong Vương, khoe môi khẽ hiện lên một nụ cười nhàn nhạt lạnh lẽo, đôi đồng tử buốt giá như băng lãnh: “Người có biết, những kẻ nào đã làm chuyện trái với lương tâm, chỉ cần một phép thử cũng sẽ hoảng sợ để lộ ra sơ suất.”.

Vừa dứt lời, hấn liền thu lại chiếc trâm, ánh mắt dõi theo vết máu đen đặc trên đỉnh đầu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vết máu đó: “Vết máu trên đây là của mẫu hậu, mẫu hậu chắc chắn không thể yên nghỉ, thân là con, đương nhiên tôi phải hiếu thảo với người! Cho nên... ở Hắc Phong Quốc, những kẻ có cùng huyết thống thì sao? Chẳng phải ai cũng là người xa lạ, là kẻ thù muốn lấy mạng tôi ư? Tôi đâu có làm gì sai? Những việc này, tôi làm đều là vì mẫu hậu, là vì người thân duy nhất trên đời của tôi... Tôi muốn tỏ lòng hiếu đạo với người... Tôi còn muốn... lấy được những thứ mà mình mong muốn!”.

Hấn vẫn thản nhiên tao nhã nói từng chữ một, không chút kích động cũng không chút phẫn hận nhìn Phong Vương, khẽ nhếch môi cười như không cười: “Cho nên phụ vương không cần cho rằng nhi thần làm là vì oán hận, nực cười lắm! Trên đời này không có thứ gì là nhi thần không làm được, nhi thần muốn làm là làm, muốn có là có.”.

Phong Vương lặng lẽ nhìn người con trai đang ngồi trước mặt, dung mạo này, phong thái này, thần sắc bình tĩnh và... lời nói vô tình này... Thật giống mình của ngày xưa!

“Về phần phụ vương cho rằng nhi thần quá đáng... Thì người có biết, những năm gần đây, vị Bách Lý vương hậu tôn quý của người... Thăng con trai thông minh hiếu thuận ‘Vương Nhi’ của người, đã đối xử với tôi thế nào không? Như vậy có gọi là quá đáng? Có gọi là lòng dạ hiểm độc không?”. Lan Tức tiếp tục nói, cúi đầu nhìn chiếc trâm xanh biếc trong lòng bàn tay mình, đầu ngón tay nhẹ nhàng gầy gầy nó, lại giống như đang gầy vào lồng ngực Phong Vương: “Phụ vương, mấy năm nay nếu tôi ngu ngốc chậm chạp hơn một chút, thì cho dù có trăm cái mạng cũng chẳng đủ dùng!”.

Lan Tức ngừng đầu nhìn khuôn mặt không chút biến đổi lại không thể nói nên lời của Phong Vương, ung dung tao nhã cười nhàn nhạt, hấn cúi người quan sát ông, đôi con ngươi đen nhánh ánh lên tia sáng lạnh lẽo: “Trước khi nói nhi thần vô tình hiểm độc thì phụ vương người nên nhìn lại chính bản thân mình. Chưa đề cập đến năm đó... Chỉ những năm gần đây thôi, người không thể không biết những gì vị vương hậu kia đã làm, vậy sao người không can thiệp? Sao người không ra tay cứu nhi thần?”.

Hấn khẽ lui về đằng sau ngồi xuống hàng ghế gấm, nụ cười trên mặt càng lúc càng nhạt nhòa, thanh âm càng ngày càng nhẹ đi, chỉ có vẻ mặt vẫn vô oán vô hận, đầu ngón tay không ngừng vuốt ve như muốn lau đi vết máu, lại như muốn nhẹ nhàng an ủi chiếc trâm: “Những người vô tình trên đời này nhiều lắm. Nhi thần... Ha ha... chẳng qua chỉ là một kẻ trong số đó thôi. Nhi thần chỉ muốn bảo vệ mình, muốn mình sống cho thật tốt, như thế có gì là sai!”.

“Bốn vương không có tư cách thuyết giáo con, nhưng mà...”. Phong Vương im lặng hồi lâu rồi cuộc cũng mở miệng, cặp mắt đen như mực của ông thoáng hiện một tia ôn nhu, tiếc nuối và bất đắc dĩ nhìn Lan Tức: “Một đời bốn vương... được thiên hạ tán tụng ‘Cổ trí vô song, kinh thiên địa vĩ’, nhưng bốn vương vẫn còn nhớ rõ năm ấy khi ta đăng vương. Bát đệ đã từng nói ta là người ‘Hư tình giả nghĩa, ích kỷ lãnh khốc, âm ngoan tàn độc’. Dù rằng những năm gần đây, Bát đệ cũng không còn nhắc đến nữa, nhưng bốn vương tự biết, bốn vương không phải là người tốt gì. Cả đời ta cũng chỉ vì chính mình, vì quyền lực, vì danh lợi... Nhìn thì có vẻ rất hào nhoáng vinh quang, thế nhưng... đến phút cuối mới cảm thấy mình thật thất bại! Tức nhi, con là người thông minh nhất trong số các nhi tử của ta, cũng là người giống ta nhất. Ta không hy vọng con sau này cũng sẽ giống ta, sống đến cuối cuộc đời lại không biết mình đã nắm bắt được thứ gì...”.

Phong Vương khẽ cúi đầu, mở tay ra nhìn lòng bàn tay của chính mình. Đôi tay này chỉ còn lại một lớp da bọc xương xanh xao, không thể nắm lấy được thứ gì nữa.

“Cuộc đời ta... có rất nhiều mỹ nhân, có đến hơn hai mươi danh mỹ nữ, nhưng cũng không để một ai trong lòng. Ta cho bọn họ địa vị cao sang, cho bọn họ vinh hoa phú quý, nhưng lại chưa bao giờ cho bọn họ được chân tình! Vốn dĩ không đối xử thật lòng với nhau thì làm sao có thể có thứ gọi là chân tình? Tức Nhi, con muốn đi con đường như ta sao? Muốn trở thành người chỉ còn hai bàn tay trắng sao?”. Phong Vương chuyển mắt nhìn Lan Tức, đôi con ngươi ánh lên sự triu mến và đau thương: “Tức Nhi, tuyệt tình với người chính là tuyệt tình với mình, nên để lại một con đường sống cho cả hai. Phụ vương đời này cũng chỉ có thể để lại cho con một lời khuyên chân thành nhất!”.

“Ha ha... Phụ vương à, giờ người mới nhớ rằng người là cha?”. Lan Tức cười nhàn nhạt bình tĩnh nhìn phụ thân, nhìn đôi con ngươi đen lấy phản chiếu hình ảnh của chính mình, sau đó vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy đôi bàn tay gầy còm của ông: “Người yên tâm, từ nay về sau, nếu những nhi tử thông minh còn lại của người biết điều một chút, chắc chắn bọn chúng sẽ sống yên bình cho tới già. Người cũng biết, nhi thần thích sạch sẽ, không thích tự làm bẩn tay.”.

“Tức Nhi, con thật sự không hận phụ vương?”. Phong Vương cố chấp hỏi một câu.

Lan Tức khẽ cau mày, phụ vương thánh minh nổi tiếng hôm nay lại rơi vào bước đường này? Cảm khái, hối hận, lo âu... Bởi vì ông ta đã già cả sắp chết? Hấn nhẹ nhàng lắc đầu: “Nhi thần thật sự chưa bao giờ hận người, cũng chẳng hận kẻ nào trong Hắc Phong Quốc!”.

“Không thích thì không hận?”. Phong Vương cười cười, cười đến cô độc mà trống vắng: “Thôi, thôi, con đi đi.”

“Nhi thần bái biệt phụ vương.”. Lan Tức đứng dậy cung kính thi lễ, hấn chỉ thi lễ duy nhất một lần trong đời với cha mình...

“Ừ!”. Phong Vương khẽ gật đầu, ánh mắt không muốn xa rời nhìn Lan Tức.

Lan Tức đi đến cửa chợt dừng lại, quay đầu nhìn Phong Vương nói một câu: “Phụ vương, nhi thần không giống người. Cả đời người không biết mình muốn gì, không thể nắm bắt được thứ gì, nhưng nhi thần biết rõ bản thân muốn gì nhất.”. Đôi mắt đen không gợn sóng của hắn trong phút chốc hiện ra quang mang sáng như tuyết: “Nhi thần muốn đạp lên vạn dặm giang sơn, cùng với bạn đời trải qua thương hải tang điền [2], dắt tay nhau vượt qua núi đao biển kiếm! Hai chuyện này, nhi thần đều có thể nắm bắt được!”.

[2] Thương hải tang điền: bãi bể hóa nương dâu, những sự thay đổi lớn lao như ruộng dâu biến thành biển xanh, ý chỉ những biến động đổi thay trong vũ trụ, trong đời sống con người.

Nói xong hắn bước chân ra khỏi cửa, một tia sáng mặt trời xuyên qua bức rèm cao chiếu vào trong phòng.

“Con chắc chắn nàng sẽ cùng con trải qua thương hải tang điền, vượt qua núi đao biển kiếm?”. Phía sau bỗng truyền đến thanh âm cực nhỏ của Phong Vương: “Song vương có thể cùng chung bước?”.

Lan Tức không khỏi dừng lại, một lát sau, hắn mới quay đầu, nở một nụ cười tươi tắn: “Phụ vương, nhi thần suýt chút nữa quên nói với người, nếu người còn thương Bách Lý Hậu... thì đừng để cho nhi thần nhìn thấy bà ta, mẫu hậu... Người vẫn hay đến thăm nhi thần!”.

Nụ cười của hắn nhẹ nhàng như làn gió xuân, bộ dáng vô cùng tuấn nhã, lời nói cũng rất thân thiết... Chỉ có đôi mắt không thể nào che giấu được sự lạnh lùng tàn khốc đến thấu xương, Phong Vương bắt gặp không khỏi rùng mình!

Hắn hất bức rèm che, phóng ra ngoài cửa, không khí nóng bức phả vào trong mặt, một làn gió nhẹ thoảng qua ống tay, dường như muốn xua đi mùi thuốc trong phòng bám trên tay áo. Hắn ngẩng đầu, ánh mặt trời thật quá cao xa, quang mang chói lóa gai mắt.

“Hoàng Cực Cung này cũng nên mai táng rồi.”. Một thanh âm vô cùng nhỏ hòa vào trong gió như muốn nói cho ai đó nghe. Lan Tức mở tay ra, nhìn cây trầm ngọc phi thủy trong tay mình, sau đó vung tay lên, cây trầm ngọc tức khắc bắn vào một gian phòng giữa Hoàng Cực Cung, cắm vào thanh xà nhà bằng gỗ, một tia sáng xanh biếc chợt lóe: “Mẫu hậu, tạm biệt!”.

Đầu tháng năm năm thứ mười tám, Phong Vương băng hà, thế tử Lan Tức kế vị tại Điện Chiêu Minh.

Trung tuần tháng năm cùng năm, Hoàng Vương Hoàng Quốc thoái vị, thế tử Hoàng Triều cũng kế vị thay vương.

Mà đồng thời hai nước Bạch, Nam lại phát động chiến tranh với Vương vực, trong vòng một tháng mỗi bên đều chiếm được một tòa thành.

Đầu tháng sáu, Hoàng Triều dùng Huyền Tôn Lệnh kêu gọi anh hùng trong thiên hạ: San bằng hủ triều, chấm dứt loạn thế. Tẩy sạch thiên hạ, kiến lập nghiệp lớn!

Lời này vừa phát ra, những người đã sớm thất vọng hoàn toàn với đế quốc Đông Triều, muốn tạo dựng công lao sự nghiệp, muốn tên tuổi lưu danh sử sách ai nấy đều hưởng ứng, gia nhập Hoàng quân.

Ngày bảy tháng sáu, Hoàng Triều ban bố chiếu thư: Tự lúc cô gia lập chí tới nay, đường dài đằng đẵng, may thay được Ngọc công tử Ngọc Vô Duyên chỉ điểm trợ giúp, cô gia mới có được ngày hôm nay. Cô gia muốn tấn phong người làm Thái Tử, nhưng người lại không có chí thanh vân [3], chỉ muốn làm tri âm tri kỷ. Nay cô gia bái người làm Vương Sư, phàm là con dân Hoàng Quốc đều phải tôn kính.

[3] Thanh vân: mây xanh, trời cao. Ý chỉ địa vị quý tộc, cao sang cao quý.

Chiếu vừa ban bố thiên hạ, những người còn chút do dự đều hạ quyết tâm. Ngọc công tử lòng mang thiên hạ, phong thái tiên nhân cũng đã nguyện trợ giúp Hoàng Vương, ta đây còn sợ hãi nghĩ ngợi điều gì? Lúc này, những người ngày xưa chịu ân của Ngọc Vô Duyên hay chân thành sùng bái chàng đều sẵn sàng góp sức cho Hoàng Triều. Trong thời gian ngắn, người ở các nơi, các quốc gia đều đổ về Hoàng Quốc nhiều vô số kể.

Hoàng Triều vừa phát chiếu thư, Hoa Vương Hoa Quốc lập tức thông cáo thiên hạ ký kết hiệp ước liên minh cùng Hoàng Quốc, hai nước đồng thể, cùng khai sáng tân Càn Khôn.

Mà đồng thời, tân vương Lan Tức Hắc Phong Quốc cũng ký kết hiệp ước liên minh với nữ vương Tịch Vân Bạch Phong Quốc, hai nước tuyên thệ đồng thể, cùng tiến cùng lui, đồng thời cũng ban bố vương chiếu kêu gọi anh tài trong thiên hạ: Phạt loạn thần nghịch tặc, cứu bá tánh sinh linh, lộc không gian thế giới.

Chiếu đến tai những người trung thành với Đông Triều, căm ghét hai nước Hoa, Hoàng trợ trên ngang nhiên tạo phản, thống hận hai nước Bạch, Nam phát động chiến tranh xâm phạm Đế nhan, đặc biệt để dân chúng Vương vực chịu nỗi khổ chiến loạn hưởng ứng lời kêu gọi sâu sắc. Những ai muốn chấm dứt thời loạn thế, những nhân sĩ trọng cảnh thái bình và những người muốn ném thù cảm giác “Lộc không gian thế giới” đều ra sức hưởng về hai nước Bạch Phong Quốc, Hắc Phong Quốc.

Hai nước Bạch Phong, Hắc Phong mặc dù không có công tử đệ nhất thiên hạ giúp sức, nhưng tiếng đồn Bạch Phong Hắc Tức chính là Phong Vương, Tức Vương càng ngày càng lan rộng, danh tiếng của Bạch Phong Hắc Tức cũng vang dội không kém gì Ngọc Vô Duyên. Hơn nữa năm đó Lan Tức đã ra tay cứu giúp nhiều người, những người trong thiên hạ chịu ân hắn không biết bao nhiêu cho hết, vì vậy những kẻ muốn báo ân hay tôn sùng Bạch Phong Tịch, Hắc Phong Tức đều gia nhập liên quân Bạch Phong, Hắc Phong.

*****

Ngày mười tám tháng sáu, thời tiết thập phần sáng sủa, vàng mặt trời treo cao trên không rải lên những tia sáng khắp vùng Cửu Châu.

Đài Võ Di tại Hoàng Đô là nơi các quốc vương Hoàng Quốc điểm tướng, hôm nay được Hoàng Vương dùng làm nơi sắc phong tướng lĩnh, kiểm duyệt tam quân. Cả tòa đài tràn ngập cờ bay phấp phới, trường thương san sát nhau, toàn quân đứng yên không phát ra tiếng động, một cảm giác trang nghiêm lan tỏa khắp chốn.

Từ trên đài cao nhìn xuống mặt đất cách nhau khoảng hơn trăm bậc, lúc này ở xa xa đang có hai bóng người đuổi bắt. Nếu là lão binh thì tự hiểu đây là màn “Tranh chức” hàng năm đều tái diễn, nếu chỉ là người có kinh nghiệm thì dù đang đứng thẳng cũng phải ngó xuống phía dưới đài, căng lỗ tai ra lắng nghe.

“Bà cô thôi, ngươi đứng lại cho ta, bất luận thế nào cũng không cho phép ngươi cướp vị trí của ta!”. Một giọng nam vô cùng tùy tiện kêu gào.

“Hừ, đồ con lừa, có ngon thì thắng ta đi rồi nói!”. Một thanh âm nữ tử cũng không chút khách khí phản bác.

“Bà cô chết bầm, ta không tin lần này ta không thắng nổi ngươi!”. Nam tử tăng tốc chạy về phía trước, chạy nhanh như vậy mà ngữ khí vẫn không ngừng, đủ để thấy công lực của hắn thâm hậu thế nào.

“Lần nào mà ngươi chẳng nói như vậy, cũng có thắng nổi đâu, đồ con bò ngu ngốc vô dụng!”. Nữ tử chế giễu, chân cũng không chút chậm chạp, luôn chạy trước nam tử hai bước.

“Ồ ơ! Bà cô thôi kia, dám chửi ta ư!? Ngươi dám phạm thượng cấp trên, ta kêu vương huynh chém chết ngươi!”. Nam tử uy hiếp, dùng toàn lực đuổi theo nữ tử, tuy nhiên cũng không thể bắt kịp.

“Ai cấp trên? Ai cấp dưới? Đầu óc của ngươi còn thua con bò nữa! Trong Phong Sương Tuyệt Vũ ngươi xếp chót, bà cô ta còn hơn ngươi hai bậc đó nha!”. Nữ tử đắc ý không quên quay đầu nhe răng trợn mắt chế giễu nam tử phía sau.

“Ngươi đứng lại cho ta!!!”. Nam tử thừa dịp nữ tử kia quay đầu vội chụp vào cánh tay trái của cô.

“Hừ, cớ ngươi bắt được ta sao?”. Cổ tay nữ tử di chuyển như linh xà thoát khỏi ma trảo của hắn.

“Thế này không phải là bắt được sao?”. Tay phải của nam tử dù chưa bắt được nữ tử nhưng tay trái lại duỗi ra, nắm lấy mái tóc dài của người đằng trước.

“Á! Cái tên tiểu nhân này, mau buông ra cho ta!”. Nữ tử đau xót kêu lên, gờ chân trái đá cổ tay của hắn.

“Hôm nay bốn công tử sẽ leo lên vị trí ‘Phong’ đệ nhất. Ta vất vả lắm mới bắt được bà cô ngươi, há có thể khinh địch buông tay!”. Nam tử co tay trái lại tránh né cú đá của nữ tử, sau đó lại gờ tay phải ra nắm chặt lấy cánh tay phải của cô.

“Ngươi muốn đứng ở vị trí ‘Phong’? Đừng có nằm mơ, đại vương nói rồi, Hoàng Quốc vĩnh viễn chỉ có một Liệt Phong tướng quân! Ngươi vẫn nên ngoan ngoãn làm Lôi Vũ tướng quân đứng chót đi!”. Cánh tay phải nữ tử dù bị nắm nhưng thân hình đã nhanh chóng di chuyển, tay trái duỗi ra bắt được cổ áo nam tử, hai người lập tức dính lại một chỗ, không thể vào cũng không thể thoát ra.

Ngay sau đó, một bóng người màu lam nhạt không nhanh không chậm thông dong đi tới.

“Ngươi mau buông tay, bà cô thôi! Nếu không buông tay, Tuyệt Bò Tát sẽ đuổi kịp đó!”.

“Yên tâm đi, ngươi ta không vô dụng, nhỏ mọn như ngươi đâu, trong đầu chỉ toàn nhớ ba cái hư danh!”.

“Bà cô thôi, cái gì mà hư danh, đó gọi là thật danh, hiểu chưa! Bất luận ở phương diện nào bốn công tử cũng đều xếp trên ngươi, sao có thể để cho bà cô ngươi đứng trên đầu ta chứ? Hôm nay một là bốn công tử phải đứng ở vị trí ‘Phong’, hai là xếp lại danh xưng ‘Vũ Tuyệt Sương’!”. Nam tử vừa cất bước đạp lên bậc thang phía trước, vừa không quên ngăn nữ tử lại, không cho cô nhúc nhích.

Nhưng nữ tử dĩ nhiên không phải là người dễ bị bắt nạt, câu chân trái lên gạt chân nam tử, đồng thời chân phải nhanh chóng nhảy lên trước một bước: “Ngươi là con bò ngu ngốc, thế nào, dám xem thường phụ nữ ư? Bây giờ ngươi lại thua ta một bước!”.

“Phụ nữ phải ở nhà sinh con đẻ cái, nấu cơm nấu nước, hầu hạ tướng công, lại còn phải dịu dàng xinh đẹp, ôn nhu kính cẩn. Nào có giống như ngươi, chẳng những lớn lên y hệt nam nhân mà còn chạy tới đây tranh chức với nam nhân!”. Nam tử vừa thấy nàng nhảy lên trước một bước, lập tức căng tay ra, ý vào lực mạnh kéo nữ tử lui lại đằng sau.

“Hừ! Cứ mò mẫm ra là một phụ nữ, ngăm mẫm vào là hai phụ nữ, phụ nữ thì thế nào? Ta là phụ nữ còn mạnh hơn tên xú nam nhân nhà ngươi!”. Nữ tử gờ tay trái lên hóa thành một quyền đánh móc vào cằm nam tử.

“Hừ! Từ dáng người cho tới năng lực của ngươi đều chẳng là cái thá gì, ngươi nghĩ rằng ngươi thật sự được đứng thứ hai? Còn không phải do vương huynh thấy thương tình nữ tử nên mới cho ngươi leo lên vị trí đó!”. Nam tử chuyển thân, tay phải buông tay nữ tử ra, rút về nắm chặt lại chặn đòn đâm của nữ tử.

“Hi hi... Năng lực của ta chẳng là cái thá gì hử?...”. Nữ tử nghe vậy thì cười hi hi, sau đó bàn tay đang bị nam tử nắm lấy bỗng vươn ra một ngón tay út, cổ tay khẽ động, khéo léo thoát ra khỏi bàn tay kia, đầu móng tay nhẹ nhàng vạch một đường: “Thế còn Phong Vương Phong Tích Vân? Ngươi dám nói

cô ấy chẳng là gì sao? Ngươi đến trước mặt người ta còn phải quỳ đây!”.

Đang lúc nói, bỗng nhiên nghe thấy nam tử kia gào lên thảm thiết: “Đồ bà cô âm hiểm, dám dùng móng tay đã thương ta?! Ta chỉ biết bà cô thói nhà người đồ kị tay của bọn công tử đẹp hơn tay người!”.

“Mắc ói quá!” Nữ tử quát lên lạnh lùng: “Ngươi không phải xem thường phụ nữ ư? Thế thì ta sẽ dùng vũ khí của phụ nữ cho ngươi biết sự lợi hại!”.

“Ngươi là đồ nữ nhân ác độc...” Nam tử nắm lấy tay phải của mình, nhìn lòng bàn tay xuất hiện một vết máu nho nhỏ, mặc dù không sâu nhưng cũng đau đớn vô cùng, không khỏi thối phù phù vào lòng bàn tay, vừa thối vừa lớn tiếng trách móc: “Lần nào cũng dùng mấy chiêu trò hiểm độc, ngươi thắng cũng không vinh quang gì! Ngươi đã như thế, hừ, Phong Tích Vân kia chắc chắn còn hiểm độc hơn, nếu không sao thanh danh cô ta lớn đến như vậy!”.

“Phong Vương hiểm độc? Ha ha...” Nữ tử không khỏi cất tiếng cười to, chỉ tay vào nam tử: “Ngươi đứng là ech ngồi đấy giống! Ngay cả đại vương còn ái mộ tán thưởng cô ấy là nữ tử tuyệt thế mà ngươi dám nói cô ấy hiểm độc? Quả nhiên là kẻ có mắt không trông, tầm nhìn hạn hẹp, cả đời này ngươi cũng chỉ có thể làm ‘Lôi Vũ tướng quân’ đứng chót thôi!”.

“Ừ, thật là có mắt không trông!”. Một thanh âm lạnh như băng xen giữa tiếng cười của nữ tử, lọt vào tai hai người rõ ràng.

“Tuyệt Bò Tát, sao huynh dám giúp bà cô kia?! Thân là nam nhân mà lại đứng về phía nữ nhân?!”. Nam tử nghe thấy thế bèn quay đầu lại nhìn, không khỏi hét âm lên.

“Đáng đời! Ai bảo ngươi nói tiên nữ trong mộng của người ta hiểm độc!”. Nữ tử ở một bên lạnh lùng cười nói.

“Tiên nữ trong mộng?”. Nam tử kêu lên quái gở, ánh mắt chăm chú quan sát người lạnh lùng như tuyết kia, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá, sau đó có chút nghi ngờ hỏi: “Người băng mà cũng biết thích?”.

“Người ta còn tinh mắt hơn ngươi, liếc một cái đã nhìn trúng nữ nhân đệ nhất thiên hạ!”. Nữ tử chế giễu nam tử, sau đó ngẩng đầu lên ngắm trời làm ra vẻ hết sức u oán, thờ dãi nói: “Tuyệt Không... Tuyệt Không... Haizz... Cuối cùng lại là công dã tràng, người ta đã gả cho Túc Vương Hắc Phong Quốc rồi... Haizz!”. Dứt lời cô lại lấy tay chấm chấm nước mắt, tỏ ra vô cùng cô đơn buồn bã, cái điệu bộ này cùng với tư thế oai hùng hiên ngang, một thân áo giáp xanh lẫm liệt của cô thật là có chút buồn cười.

Tiêu Tuyết Không lạnh lùng nhìn Thu Cửu Sương đang tỏ ra thương tâm, không nói câu nào, trong mắt hiện lên một tia tuyết bén nhọn đâm vào da thịt người khác, đôi con ngươi trong phút chốc cũng đã chuyển sang màu xanh lam.

“Ha ha ha... Người tuyết biết tức giận... Ha ha ha!”. Nam tử kia chột vồ tay cười to.

Người này khoảng chừng hai mươi ba tuổi, một thân áo giáp hoàng kim, đầu đội kim quan, mày kiếm mũi cao, nước da màu đồng, thân hình cao lớn, khuôn mặt thập phần anh tuấn. Đặc biệt đôi mắt của hắn rất to, lúc chuyển động óng ánh trong suốt, lay động lòng người. Ánh mắt ấy được tục xưng là “Mắt hoa đào”, dùng để chỉ những người có đôi mắt đẹp như tử công tử Hoàng Quốc – Lôi Vũ tướng quân Hoàng Vũ.

Tiêu Tuyết Không bình tĩnh chăm chú nhìn Hoàng Vũ, ánh mắt y như một thanh kiếm bằng tuyết phút chốc bắn đến.

“Khụ khụ... Khụ khụ...”. Hoàng Vũ thỉnh thoảng bị nhìn chăm chăm thì tim chợt nhảy dựng, hơi thở kẹt ở yết hầu khiến hắn khó chịu đứng lên ho sặc sụa: “Huynh... Huynh đừng làm ta sợ được không? Bỏn... Bỏn công tử mong manh yếu đuối... Khụ... Khụ... Nếu bị dọa đến ngã bệnh, huynh không gánh nổi đâu!”.

“Hai tên điên!”. Một lát sau, Tiêu Tuyết Không lạnh lùng phun ra ba chữ, sau đó dõng bước đi lên Đài Võ Di.

“Cái gì? Huynh dám chửi ta điên sao?”.

Thu Cửu Sương và Hoàng Vũ đồng thời kêu lên, sau đó cả hai nâng bước đuổi theo Tiêu Tuyết Không, cùng giơ tay chụp vào cánh tay trái phải của y. Có điều tay họ còn chưa chạm đến lớp vải màu xanh nhạt đã cảm thấy cả người buốt lạnh, khí lạnh từ trên trời giáng xuống, những mũi tuyết nhọn như mưa từ bốn phía chực bủa vây.

“Á!”. Hai người cùng kêu sợ hãi, đem hết toàn lực tránh né, xoay người giữa không trung nhảy lùi về sau một trượng, cuối cùng cũng tránh được cơn mưa tuyết nhọn hoắt.

Sau khi mũi tuyết sắc bén tản đi, chỉ nghe một tiếng “Đình” chấn động, Tào Tuyết Kiếm được tra vào vỏ.

“Tên người tuyết kia, dám tập kích ta!”. Thu Cửu Sương và Hoàng Vũ lại đồng thời kêu lên, một trái một phải chỉ vào người Tiêu Tuyết Không: “Huynh dám phạm thượng cấp trên!”.

Hai người nói xong lập tức quay đầu lại nhìn đối phương, sau đó cùng nhất tề hét: “Ai cho ngươi bắt chước ta!”.

Tiêu Tuyết Không lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người, rồi lại lạnh lùng phun ra một câu: “Phản ứng giống nhau, đúng là một đôi trời sinh!”.

“Cái gì! Ai là một đôi với cái tên có mắt không trông, tự đại bừa bãi, tự kỷ ngu ngốc, siêu cấp vô năng kia!”.

“Cái gì! Ai là một đôi với bà cô thô lỗ thấp kém, không tài không mạo, vô đức vô năng, siêu cấp cuồng vọng kia!”.

Hai người lại cùng lúc hét lên.

“Ngươi... Ngươi... Bà cô thôi! Ngươi dám bảo bốn công tử có mắt không trông, tự đại bừa bãi, tự kỷ ngu ngốc, siêu cấp vô năng?! Ngươi... Bà cô thôi nhà ngươi, mồm miệng toàn là độc chất, có sống cả đời cũng không ai thèm lấy!”. Hoàng Vũ la hét chỉ vào Thu Cửu Sương, đôi mắt hoa đào của hắn lúc này phát ra lửa giận đủ để thiêu cháy tất cả hoa đào.

“Ngươi còn dám mắng bốn cô nương thô lỗ thấp kém, không tài không mạo, vô đức vô năng, siêu cấp cuồng vọng!”. Sắc mặt Thu Cửu Sương lúc này cũng đã phủ chín tầng hàn sương, ánh mắt trở nên sắc bén lạnh giá, chỉ hận không thể biến thành thanh kiếm đâm chết tên nam nhân kia: “Ngươi là cái đồ tính toán chi li, keo kiệt bủn xỉn, có sống cả đời cũng không lấy được vợ!”.

“Hừ! Cho dù bốn công tử không lấy được vợ cũng không lấy bà cô ác độc như ngươi!”.

“Cho dù chỉ còn ngươi và người tuyết trong thiên hạ, ta cũng thà chịu đông chết gà cho người tuyết, không thèm lấy cái tên tiểu nhân như ngươi!”.

.....

Hai người không ai chịu nhường ai, cãi nhau ầm ĩ, còn Tiêu Tuyết Không lại dường như chẳng nghe thấy được điều gì, ngẩng đầu lên nhìn trời cao, vạn dặm không một bóng mây trắng, trời xanh đã được tẩy rửa một phần.

“Tiêu Giản, huynh còn có tên nào khác không? Chẳng hạn như Tuyết Không gì đó, mắt huynh rất giống màu xanh phủ trên cánh đồng tuyết, trong suốt mà tinh khiết, rất đẹp rất đẹp... Huynh không nên mặc loại y phục trắng bóc này... Huynh thích hợp nhất là mặc áo lam, màu xanh giống như bầu trời đó...”

Trong lúc hoảng hốt, y nhìn thấy trên bầu trời trong suốt như gương có phản chiếu hình ảnh của một người con gái, mái tóc đen dài phiêu tán bay bổng, giữa trán đeo một mảnh tuyết ngọc hình trăng khuyết, nụ cười thích thú vô câu vô thức, đôi mắt tràn đầy ánh sao sáng ngời... Thật chân thật, mà cũng thật xa xôi!

Cánh đồng tuyết màu xanh... Trong suốt và thuần khiết ấy... mai sau sẽ không còn nữa... Khói lửa chiến tranh sẽ thiêu cháy đi khoảng không màu xanh, máu tươi sẽ nhuộm bẩn cánh đồng tuyết đẹp đẽ này... Không bao giờ còn nữa... Chút tình nghĩa ngày xưa cũng sẽ nhạt nhòa tan biến...

“Ngươi nói coi sao tên người tuyết kia còn đứng vững ra đấy?”. Hoàng Vũ nhìn Tiêu Tuyết Không ngờ ngạc chột đời.

Hai người vốn đang cãi vã ầm ĩ lúc này lại chột đình chiến.

“Chắc chắn là lại đang suy nghĩ cái gì mà tuyết không, cái gì mà màu xanh thuần khiết.”. Thu Cửu Sương bĩu môi xem thường.

Hoàng Vũ lặng lẽ đi tới bên cạnh Tiêu Tuyết Không, nhẹ nhàng giặt giặt ống tay áo của y, cúi đầu gọi: “Người tuyết, huynh đang suy nghĩ gì thế?”

“Ta đang suy nghĩ xem bao giờ ngươi cưới ta.”. Tiêu Tuyết Không bất thành linh quay lại nói.

“Cái gì?!”. Hoàng Vũ nghe vậy lập tức lùi về sau một trượng.

“Ngươi không phải đã từng nói muốn kết hôn với ta sao?”. Tiêu Tuyết Không nói ra câu này mà mặt vẫn không biến sắc, thần thái lạnh lùng như sương như tuyết, ngữ khí buốt giá như băng.

“Cái này... này... đó... Đó là bởi vì... À... Khi đó ta nghĩ huynh là phụ nữ, cho nên... bây giờ... Huynh đã là nam nhân, ta đương nhiên không thể cưới huynh!”. Hoàng Vũ lắp bắp nói, gơ hai tay lên che chắn phía trước, giống như sợ Tiêu Tuyết Không đột nhiên lao đến bên người mình: “Người tuyết, tuy rằng huynh đẹp hơn cả những mỹ nhân trong Hoàng Quốc, lại đẹp ngang ngửa với vương tẩu đệ nhất mỹ nhân Đông Triều, thế nhưng... Nếu thiên hạ này chỉ còn mình huynh và bà cô thôi, ta đây cũng thà lấy bà cô thôi!”.

“Ha ha... Cái tên điên cuồng tự đại như ngươi... Ha ha... Cũng có lúc ghen hờn!”. Thu Cửu Sương ở một bên cười không ngớt, trên đời này còn có chuyện gì vui bằng chính cái tên xú nam nhân kia, chẳng qua cô nghĩ lại liền bảo: “Cho dù cả thiên hạ chỉ còn lại một mình ngươi là đàn ông, bốn cô nương cũng không thèm lấy ngươi!”.

“Ngươi cho rằng ta muốn lấy ngươi sao?!”. Hoàng Vũ lập tức quay đầu trừng mắt với Thu Cửu Sương: “Ta hết cách mới phải nghĩ ra hạ sách như thế!”.

“Hạ sách?”. Thu Cửu Sương tròn tròn hai mắt, chạy về phía Hoàng Vũ: “Ngươi có thể lấy được bốn cô nương là may mắn mười đời nhà ngươi, ngươi dám bảo lấy ta là hạ sách?!”

“Ngươi xem đi... tự lấy gương ra mà soi đi!”. Hoàng Vũ chỉ vào Thu Cửu Sương nói: “Muốn đáng người không có đáng người, muốn dung mạo không có dung mạo, muốn phẩm chất không có phẩm chất, muốn tố chất cũng không có tố chất, muốn thái độ lại càng không có thái độ, muốn khí chất thì thời không bàn nữa... Tóm lại, ngươi chả có cái gì hết! Thế mà ngươi vẫn không biết xấu hổ nói ta may mắn mười đời?! Bà cô ngươi chẳng những cuồng vọng mà còn mặt dày nữa!”.

“Nhìn coi rốt cuộc là ai mặt dày!”. Thu Cửu Sương duỗi tay ra chường về trước ngực Hoàng Vũ.

“Quả nhiên thô lỗ! Mỗi lần nói không lại liền động thủ!”. Hoàng Vũ lập tức né tránh, đồng thời còn chường lại về phía cô.

Thu Cừu Sương phóng lên không trung tránh thoát chiêu đó, sau đó hai chân bay đập vào bả vai Hoàng Vũ, Hoàng Vũ cũng giơ tay lên, hóa chưởng thành trào chụp thẳng vào hai chân Thu Cừu Sương.

Bỗng nhiên Thu Cừu Sương thu chân đáp xuống đất, khẽ kêu lên: “Đại vương!”.

“Vương huynh đến đây?”.

Hoàng Vũ cuống quýt quay lại nhìn bậc thềm bên dưới, ai ngờ vừa quay đầu liền cảm thấy sau gáy đau nhức, lập tức thân hình bay lên, bậc thềm càng lúc càng cách hẳn thật xa, bên tai vang lên tiếng cười đắc ý của Thu Cừu Sương: “Người dùng đại lễ nghênh đón đại vương đi!”.

Gáy được thả lỏng, hần liền rơi xuống đất, trong phút chốc hiểu chuyện gì đang xảy ra, không khỏi hét lớn: “Thu Cừu Sương, bà cô thôi nhà người dám dùng quỷ kế ám toán ta!”.

Hần nhắm nghiền hai mắt, không dám nhìn bậc thang bằng đá xanh dưới chân mình, huyết đạo bị điểm, lần này chắc chắn sẽ ngã dập người... Ôi không, thân thể đáng thương của ta!

“Aizzz, các người lại làm loạn ở đây.”. Một tiếng thờ dài ôn hòa vang lên, Hoàng Vũ chỉ cảm thấy thắt lưng mình bị ai đó nắm lấy, sau đó cả người xoay vòng, hai chân chạm xuống nền đất, mờ mắt ra, có một bóng người vận áo trắng thuần khiết đang đứng trước mặt hẳn.

“Vô Duyên! Vô Duyên! Huynh là người tốt nhất trên đời! Huynh biết đệ sợ đau nên mới bay từ trên trời xuống cứu đệ đúng không? Vô Duyên, Vô Duyên, vì sao huynh không là phụ nữ?!” Hoàng Vũ duỗi tay ôm lấy Ngọc Vô Duyên, trên mặt hiện ra một sự tiếc nuối, đôi mắt hoa đào còn khoa trương rơi rơi hai giọt nước mắt.

“Hoàng Vũ.”. Ngọc Vô Duyên nhẹ nhàng gọi một tiếng, không biết chàng làm thế nào mà tức thời liền thoát ra khỏi cánh tay của Hoàng Vũ.

“Sao?”. Hoàng Vũ mạnh mẽ gạt đầu, không chớp mắt nhìn Ngọc Vô Duyên: “Vô Duyên, huynh muốn nói gì với đệ?”,

Ngọc Vô Duyên lắc đầu, sau đó chỉ tay về phía sau hẳn.

Hoàng Vũ quay đầu lại nhìn, lập tức cứng họng, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch: “Vương... Vương... Vương huynh!”.

Chỉ thấy phía dưới bậc thềm có một chiếc vương xa lộng lẫy, nội thị, cung nữ xếp từng hàng dài đang tiến đến.

“Huynh... Huynh ấy... sao đến nhanh như vậy? Đệ... đệ...”. Hoàng Vũ nhìn chiếc xa giá dần đến gần, một thân ảnh màu tím ngời ở giữa muôn vàn nội thị cung nữ, nhất thời ngây ngốc đứng yên một chỗ.

“Còn không mau trở về vị trí cũ?”. Ngọc Vô Duyên vừa buồn cười lại vừa bất đắc dĩ vỗ vai Hoàng Vũ, đánh thức vị vương tử vốn kiêu căng trước mặt kẻ khác nhưng lại vụng về lúng túng trước mặt vương huynh Hoàng Triều này.

“Đạ... ạ! Đệ muốn... Đệ muốn...”. Hoàng Vũ nhanh chóng quay người lại, chỉ thấy Thu Cừu Sương, Tiêu Tuyết Không đã sớm không còn ở trên bậc thang đằng trước: “Hai người các người thật không có tình đồng đội!”. Nói xong hẳn lập tức ba chân bốn cẳng chạy tóe khói.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Chung bước

Thời tiết mùa hè luôn thay đổi thất thường, sáng sớm mặt trời vẫn còn chói chang, đến giữa trưa lại bất ngờ xuất hiện mưa lớn, đánh rầm rầm vào mái ngói xanh, rơi vào ao sen, tẩy sạch bề mặt xanh biếc như ngọc bích. Gió thổi bay đi làn hương hoa, làm mưa bụi tràn ngập mặt mờ trên bầu trời. Xa xa thấp thoáng có thể thấy được những ngọn núi và dòng sông mờ lung trong sương khói. Một con suối uyển chuyển uốn lượn quanh hồ trong Hy Hoa Cung, làm cho cung này tựa như Nhị Châu Cung trên Bồng Lai tiên cảnh, sương mù mờ ảo lúc ẩn lúc hiện.

“Hiển soi nước biếc, trúc bóng ngời

Bao thành xa cách nhớ chẳng vơi

Bóng thu vương vấn, chiều sương xuống

Chỉ còn sen tàn nghe tiếng mưa.”. [1]

[1] Trúc ô vô trần thủy hạm thanh, Tương tư điều đệ cách trùng thành. Thu âm bất tán sương phi vấn, Lưu đắc khô hà thính vũ thanh (Ở đình họ Lạc nhớ Thôi Ung – Thôi Cồn)

Trong Hy Hoa Cung truyền đến một thanh âm ngâm vịnh nhỏ, Tích Vân đứng bên cửa sổ trước hồ ngắm đóa sen tím xanh mong manh trong cơn mưa, có chút cảm thán nói: “Sương thu rơi chiều muộn, sen tàn nghe tiếng mưa, không biết cảnh này so với cảnh sen phơi mình giữa mưa gió thì thế nào?”.

“Cần gì phải sen tàn nghe tiếng mưa, cảnh lá xanh hứng mưa châu, đóa sen tím vườn mình ẩn lộ giữa màn mưa chẳng phải đẹp hơn sao!?”. Lan Túc đến bên cạnh nàng, cùng nàng ngắm cơn mưa đang rơi xuống ao sen đầy hoa: “Đây chính là phong cảnh mà mọi người hay gọi là ‘Mặt hồ trong suốt, sen múa trong gió’.”.

“Mấy thứ này đều không đẹp bằng củ sen mà Cửu Vi ngâm trong bùn, sau đó làm ra món mỹ vị ‘Trăng tà lạnh lẽo’!”.

Vốn có phu quân bầu bạn, hai người cùng nhau ngắm hoa trong cơn mưa, cùng nhau ngâm thơ vịnh từ là chuyện cực kỳ lãng mạn, cực kỳ hạnh phúc, thế mà hết lần này tới lần khác lại có một người chuyên gia nói mấy câu sát phong cảnh.

“Aizzz, tới bao giờ cô mới chịu dừng cái suy nghĩ thèm ăn này lại đây?”. Lan Túc lắc đầu thờ dãi nhìn Tích Vân đang đứng bên cạnh, hôm nay nàng mặc một bộ vương bào màu đỏ tím, đầu đội vương miện, tóc mây búi cao, trăm ngọc buông rũ trông vô cùng khoan thai nhã nhặn, nhưng lời nói thì... Aizzz!

“Không được!”. Tích Vân đáp rõ ràng: “Dân dĩ thực vi thiên [2]! Chuyện hưởng thụ sung sướng nhất trên đời là mỗi ngày đều được ăn ngon! May mắn là Cửu Vi đều làm cơm cho ta ăn mỗi ngày, không cần phải cầu cạnh con hồ ly đen nhà ngươi!”.

[2] Dân dĩ thực vi thiên: trích từ câu của Mạnh Tử “Quốc dĩ dân vi bản, dân dĩ thực vi thiên” (Nước lấy dân làm gốc, dân lấy ăn làm trời). Người dân xem cái ăn là trước hết, đặt cái ăn làm đầu.

“Chủ nhân Lạc Nhật Lâu cam tâm tình nguyện làm đầu bếp cho cô?”. Lan Túc thản nhiên cười nói. Hẳn nhớ lại ngày đó bên bờ sông Ô Vân cùng với Ngọc Vô Duyên tán thưởng Lạc Nhật Lâu, thật không ngờ chủ nhân của nó lại là Cửu Vi, một con người trông rất đơn giản bình thường. Có điều người này thật sự đơn giản bình thường vậy sao?

“Cửu Vi...”. Tích Vân liếc mắt nhìn Lan Túc, hơi dừng lời, ánh mắt trở nên sáng rực sắc bén.

“Hắn làm sao?”. Lan Túc cũng nhìn Tích Vân cười như không cười, đôi con ngươi đen lấp lánh sống.

“Hồ ly đen...”. Tích Vân bất chợt cười xinh đẹp, nhích lại gần hắn, bàn tay mềm mại vươn ra, mười ngón tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt Lan Túc. Hơi thở của nàng kề bên mặt hắn như làn hương hoa lan, thần tình hết sức nhu mì, chỉ có lời nói là lại chất chứa hàn ý: “Mặc kệ ngươi có bao nhiêu thủ đoạn mưu kế hay bất kỳ lý do gì đi chăng nữa... Ngươi, cũng không được động đến huynh ấy! Lỡ như ta chết đi, huynh ấy nhất định phải sống yên bình cho đến chín mươi tuổi! Hiểu chưa?”. Cuối cùng mười ngón tay của nàng dùng lực, ra sức捏捏 khuôn mặt anh tuấn đẹp đẽ như tượng điêu khắc từ ngọc của hắn.

“Ừ... Hẳn rốt cuộc là loại người gì mà có thể khiến cô nói mấy câu này với ta? Cho dù là Yến Doanh Châu năm đó cũng...”. Lan Túc bỗng nhiên dừng lời, không biết là vì da mặt cảm thấy đau hay là vì nguyên nhân khác mà đưa tay bắt lấy hai bàn tay ma quỷ kia, giải cứu khuôn mặt tuấn tú đang bị biến dạng dưới nanh vuốt của Tích Vân.

“Huynh ấy là ai không quan trọng, ngươi nhớ kỹ, tuyệt đối không được động vào huynh ấy! Nếu ngươi...”. Tích Vân không thèm nhắc lại, chỉ có đôi mắt là vẫn lạnh lùng âm u như hồ, hai tay nàng lẳng lặng đặt lên vai Lan Túc, đầu ngón tay lạnh lẽo như băng.

“Hắn... Cũng giống như Ngọc Vô Duyên?”. Lan Túc vẫn cười dịu dàng, đôi con ngươi óng ánh như ngọc, sâu thẳm vô ngần tựa bầu trời đêm, đen lấp lánh thâm trầm.

“Ngọc Vô Duyên?”. Tích Vân hơi ngần ra, quay đầu nhìn về phía cửa sổ, ánh mắt nàng xuyên qua màn sương mù, xuyên qua không gian mờ mịt, dừng lại tại một nơi rất xa, thật lâu sau nàng mới quay đầu lại, trên mặt hiện ra một nụ cười nhàn nhạt tựa như mưa bụi phiêu phát, chỉ cần gặp gió liền bị cuốn bay.

“Thiên hạ này chỉ có một Ngọc Vô Duyên, còn Cửu Vi, chỉ là Cửu Vi!”.

“Thật không?”. Lan Túc thản nhiên cười cười, cúi đầu nhìn dung mạo thuần khiết bên dưới tầm mắt, gương mặt nàng không chút phấn son, mày dài mắt sáng, làn da trắng nõn như ngọc, đôi môi đỏ hồng... cười như không cười, giấu cợt như không giấu cợt, thần tình thờ ơ không để ý... Hắn chợt dùng lực, kéo thân thể mềm mại kia ngã vào trong lòng, cánh tay dài duỗi ra ôm chặt lấy nàng.

“Nếu hắn không phải là Ngọc Vô Duyên, vậy ta đồng ý với nàng!”.

Giọng nói trầm thấp của hắn thì thầm bên tai Tích Vân, hơi thở ấm áp cũng phả vào vành tai nàng, trong lòng nàng bất chợt cảm thấy nóng nóng, ngựa ngửa, phảng phất như bị cái gì đó nhẹ nhàng bắt lấy. Một cảm giác khác thường dâng lên, tứ chi không biết vì sao lại mềm nhũn, hai gò má ửng đỏ nóng bừng, rất muốn thoát ra nhưng lại không đủ can đảm, rất muốn thoải mái nhưng lại chẳng được tự nhiên... Nàng không nhìn thấy khuôn mặt kia, cũng không nhìn thấy con ngươi đen như ngọc của hắn, thế nhưng... Nàng biết, khuôn mặt tuấn tú ấy đang đặt trên đỉnh đầu mình, đôi hàng mi dài mỗi khi chớp động lại chạm vào những sợi tóc mai, một mùi hương hoa lan nhàn nhạt quán quanh đầu chóp mũi, tựa như muốn quán chặt lấy cả hai người...

Lan Túc cảm thấy thân thể cứng ngắc trong lòng đang dần dần mềm nhũn dựa hẳn vào người hắn, đôi bàn tay nhỏ nhắn không biết từ bao giờ đã vòng qua ôm lấy eo hắn, trán dần dần cọ sát vào lồng ngực... dần dần tiến đến gần... Hắn không khỏi cong môi lên mỉm cười, nhưng nụ cười kia còn chưa thành hình, một tiếng ngáp một môi đã vang lên.

“Hò ly đen, ta muốn ngủ... Oáp... Ngươi cứ ôm ta như vậy nhé... Ta không phản đối đâu... Chỉ là nếu... nếu để cho người ngoài nhìn thấy... thì... thanh danh... thanh danh một đời của ngươi... sẽ bị phá hủy... Đến lúc đó xem ngươi... xem ngươi còn tranh thiên hạ thế nào!”. Nàng nói xong liền gục đầu dựa vào lòng Lan Tức bình yên ngủ.

“Nàng...”. Lan Tức nhìn mỹ nhân đang nằm trong lòng chợt cảm thấy dở khóc dở cười, đúng lúc này mà nàng lại... nàng lại ngủ được?!

“Aizzz, nữ nhân này...”. Lan Tức lắc đầu than thở, một tay ôm chặt nàng, tay kia giờ lên che trán: “Sao ta có thể... chọn nàng chứ?!”

Đáng tiếc mỹ nhân trong lòng đã ngủ mất không đáp. Hắn bèn giờ tay ra bồng nàng lên, bước đến bên giường, nhẹ nhàng đặt xuống, sau đó tháo vương miện để lên gối rồi lùi về đằng sau, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, yên lặng ngắm khuôn mặt mỹ nhân đang say ngủ.

Ngoài cửa sổ có tiếng mưa phùn tí tách tuôn rơi, cơn mưa như bức rèm châu khéo léo che lại cửa sổ trong gian phòng. Một cơn gió se lạnh thổi vào làm lan tỏa hương hoa sen thơm ngát, hắn chợt cảm thấy khoảnh khắc này thật bình yên, trời đất bình yên, Hy Hoa Cung bình yên, Thính Vũ Các bình yên, trái tim mình... cũng bình yên. Một cảm giác bình yên chưa từng có, chưa từng xuất hiện trong cuộc đời... Cảm giác này... tựa như hắn đã đi đến bước cuối cùng... không còn gì để nuối tiếc!

Mỹ nhân trên giường khẽ cử động, giờ tay lên lục lọi tìm kiếm, mò tới chiếc gối ngọc trên giường thì... không chút do dự đẩy ra, sau đó nàng lại tiếp tục mò mẫm... Rốt cuộc, nàng chạm vào một thứ gì đó mềm mềm, lập tức kéo nó vào sau đầu, an tâm say ngủ.

Nhìn cánh tay mình bị Tích Vân gối lên, nhìn người con gái đang mơ màng say ngủ, Lan Tức bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt. Hắn giờ tay ra khẽ vuốt ve khuôn mặt trắng trẻo của nàng, vuốt ve mái tóc dài bồng bềnh mềm mại, trong lòng chợt có một thứ cảm xúc dâng trào, lâng lâng... Khẽ cúi người, đôi môi tiến đến gần cánh môi anh đào ươn ướt kia, một màu hồng ngọt ngào đang dụ dỗ hắn...

Bỗng nhiên có bàn tay ai đó chụp lên đầu, ngay lập tức bắt được đầu của Lan Tức, bên tai chỉ nghe thấy tiếng Tích Vân lầm bầm: “Cái gì tròn tròn vậy a?”. Đôi tay nàng xoa xoa nắn nắn nghiền cứu, cuối cùng lại hết hứng thú đẩy ra.

Lan Tức sờ búi tóc bị Tích Vân nghịch loạn, bắt đầu dĩ cười cười, tháo chiếc vương miện của mình xuống, mái tóc đen dài liền xõa tung. Hắn đặt chiếc vương miện của mình bên cạnh chiếc vương miện của nàng, ngắm nghía hồi lâu... Trong đầu vang lên một giọng nói: Song vương có thể cùng chung bước?

Giống như bị gió lạnh tạt vào mặt, tâm bất chợt cả kinh, tinh thần thanh tỉnh, hắn nhìn người con gái đang nằm trên giường, ánh mắt lúc sáng lúc tối, lúc nóng lúc lạnh, trở nên mờ mịt khó dò... Cuối cùng, hắn bình tĩnh lại, ánh mắt sâu thẳm tối đen, khuôn mặt thản nhiên như gió gợn những con sóng trên biển cả, yên lặng mà sâu sắc.

Hắn giờ tay lên, đầu ngón tay chạm nhẹ vào bên hông Tích Vân, mười năm nay đã cho hắn biết được nhiều điều.

Quả nhiên, người trên giường đột nhiên nhảy dựng, tay vuốt vuốt hông, đôi mắt mơ màng buồn ngủ nhìn hắn. Mái tóc dài của nàng buông rũ phía sau lưng, nửa người như không xương dựa vào cạnh giường, thần tình vừa lơ đãng lại vừa mê muội, thật là quyến rũ hết sức!

“Con hồ ly đen ngươi sao lại kêu ta dậy?”. Giọng nói thanh thúy của Tích Vân vang lên phá tan sự yên tĩnh trong căn phòng, tựa như một đứa trẻ vui mừng khoan khoái khi chơi đùa kéo rớt cả chuỗi trân châu.

“Cô nói xem khi nào thì chúng ta nên cử hành hôn lễ?”. Lan Tức cũng tùy ý cười cười.

“Hả?”. Tích Vân không kịp phản ứng, mở to mắt nhìn hắn.

“Cô nói xem khi nào thì chúng ta nên cử hành hôn lễ?”. Lan Tức vẫn không nhanh không chậm lặp lại.

Tích Vân rớt cuộc cũng tỉnh hẳn, hai tròng mắt mông lung bỗng trở nên sâu xa, bình tĩnh ngược nhìn người trước mắt.

Một thân vương bào màu đen thêu Thanh Long bằng kim tuyến, mái tóc đen dài xõa tung sau lưng, dung nhan vô cùng tuấn nhã... Một cơn gió nhẹ tràn vào cửa sổ, thổi bay mái tóc dài kia, che đi đôi đồng tử đen như bầu trời, dưới những sợi tóc phiêu phát, ánh mắt của hắn đẹp mê ly huyền ảo.

Nàng đứng dậy, rời giường, đi tới bên cạnh cửa sổ. Mưa phùn lạnh lạnh bị gió thổi phe phẩy trên mặt, một cảm giác giá rét ẩm ướt chảy qua tim. Mưa vào mùa hè, thật đúng là làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

“Chờ sau khi ngươi đăng cơ làm hoàng đế thì nghênh đón ta làm hoàng hậu, có được không?”. Giọng nói của Tích Vân thanh thúy vang lên, tuy là câu hỏi nhưng cũng là câu trả lời.

“Được...”. Một lát sau, Lan Tức đáp không chút do dự, thanh âm vẫn thản nhiên như nước.

Một tiếng “được” vừa thốt lên, hai người bỗng nhớ tới những lời ngày xưa đã từng nói với nhau ở thành Lệ.

“Phụ nữ Phong Thị các cô đều không thích vị trí mà mọi nữ tử trong thiên hạ mơ ước tha thiết sao? Phải biết rằng đây chính là vị trí mẫu nghi thiên hạ đó nha...”

“Phụ nữ Phong Thị chúng ta đều chảy trong người dòng máu phượng hoàng, là phượng hoàng tự do tự tại chao liệng trên chín tầng trời, hà tất phải hèn

mọn quỳ gối trước bọn đàn ông!”... .

Nhưng hai người không nhắc lại nữa.

*****

“Huynh muốn khi nào xuất binh?”. Trên Đài Võ Di tại Hoàng Đô, Ngọc Vô Duyên thản nhiên hỏi Hoàng Triều.

Hoàng Quốc lúc này tràn ngập ánh mặt trời, khác xa với Hắc Phong Quốc đang chìm trong những ngày mưa gió.

“Đại quân Kim Y Ky của Hoa Vương mấy ngày nữa sẽ đến, hai quân hội hợp xong thì lập tức xuất binh!”.

Hoàng Triều nhìn y giáp chói mắt dưới Đài Võ Di, nhìn khí thế dâng trào của đại quân Tranh Thiên Ky, vô cùng xúc động nói. Đôi mắt vàng của hắn phát ra quang mang còn sáng rực hơn cả ánh mặt trời, trên khuôn mặt tuấn mỹ cao quý hiện lên khí phách kiêu ngạo.

“Nghe nói tam đại công tử lãnh binh quân Hoa.”.

Ngọc Vô Duyên nhìn về phía Hoàng Vũ đang đứng cứng đờ không dám vọng động bởi vì có Hoàng Triều đang ở đây. Hắn vẫn luôn đứng ở vị trí cuối cùng trong tam tướng, tất nhiên không phục, ánh mắt đôi lúc lại mang theo lửa giận nhìn chằm chằm vào Thu Cửu Sương và Tiêu Tuyết Không, đôi môi mấp máy thì thảo tự nói cái gì đó.

Nhìn khuôn mặt trẻ tuổi biểu lộ mọi cảm xúc, Ngọc Vô Duyên không khỏi mỉm cười.

“Bọn họ... Ta đã có cách, Hắc Phong Quốc tương lai sẽ là một kinh địch khó giải quyết!”. Hoàng Triều nghĩ đến hai người kia, đôi hàng mày không khỏi nhú lại.

“Hắc Phong Quốc... Lan Tức và Tích Vân...”. Ngọc Vô Duyên thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu nhìn lên về phía chân trời, ánh nắng chói lóa làm cho chàng phải nheo mắt: “Trên chín tầng trời chỉ tồn một vàng thái dương, song vương sao có thể cùng chung bước!?”.

Hoàng Triều nghe vậy đột nhiên quay đầu nhìn chàng, chỉ thấy chàng khẽ gợn tay che khuất đôi tròng mắt, dường như không thể chịu được ánh nắng rực cháy kia.

“Bọn họ...”.

Không đợi hắn nói xong, Ngọc Vô Duyên lại dời mắt về phía Hoàng Vũ, tùy tiện mở miệng bảo: “Dù là văn hay võ thì Hoàng Vũ đều rất xuất sắc, huynh có được một người như vậy giúp sức thì thật là như hổ mọc thêm cánh.”.

“Tiểu tử này ở trước mặt mọi người cũng xem như anh tài, nhưng vừa đến trước mặt ta thì...” Hoàng Triều lắc đầu, không rõ vì sao đệ đệ vừa đến trước mặt mình liền biến thành một kẻ ngơ ngẩn, ngốc nghếch.

“Hào quang của huynh trưởng khiến đệ ấy không kịp theo, đệ ấy chân thành sùng bái huynh, ngưỡng mộ huynh, cũng rất phục tùng huynh!”. Ngọc Vô Duyên quay đầu nhìn hắn, ánh mắt trong suốt như gương phản chiếu vạn vật trên thế gian.

Hoàng Triều đột nhiên hiểu ra ẩn ý đằng sau lời nói của chàng, quay lại nhìn đệ đệ của mình, tên nhóc này khi thì giống một tên ngốc, khi thì lại quá thông minh, có điều chưa bao giờ làm trái lời hắn, khẽ thở dài bảo: “Đáng tiếc ... nàng...!”.

“Nàng à... Lan Tức khác với huynh, trên thế gian này chỉ có một mình nàng mới có khả năng đứng bên cạnh hắn, thế nhưng... hai người cùng chói lóa như vậy thì...”. Ngọc Vô Duyên dời mắt nhìn về phía Đài Võ Di, cò xí bay rợp trời, pháp phối trong không trung, chàng nói: “Thiên hạ... Hoàng Triều, huynh phải dùng hết sức để tranh đấu rồi!”.

“Thiên hạ này... Đỉnh núi Thương Mang, ta nhất định sẽ chiến thắng!”. Hoàng Triều ngửa đầu quả quyết, thanh âm không lớn không nhỏ nhưng ẩn chứa sự tự tin và ngạo mạn của bậc đế vương.

Nghe vậy, Ngọc Vô Duyên chỉ cười nhàn nhạt.

Mà ở phía sau bọn họ ba trượng có ba người đang đứng thẳng. Đầu tiên là Tiêu Tuyết Không dung nhan như tuyết, mái tóc cũng như tuyết. Nếu không có đôi mắt thỉnh thoảng chớp động, người ta còn cho rằng đó là một pho tượng xinh đẹp.

Thứ hai là Thu Cửu Sương đang mỉm cười, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời quang đãng, sau đó lại nhìn thân ảnh màu tím đội trời đạp đất kia, mi tâm hiện lên một tia hào hùng, bàn tay không tự chủ được nắm chặt những mũi tên đang đeo bên hông.

Cuối cùng là Hoàng Vũ trông khá giống Hoàng Triều, đôi mắt màu nâu nhạt sùng bái nhìn hào quang như cầu vồng rực rỡ của huynh trưởng, âm thầm kính phục, Vương huynh quả nhiên là người không hề tầm thường! Thế gian này có ai có dung mạo khí phách được như Vương huynh? Có ai có khả năng tranh tài cao thấp với Vương huynh? Hoàn toàn không có! Vương huynh là thiên hạ vô địch!

“Đừng nhìn nữa, nước bọt chảy đầy đất rồi kìa!”. Bên tai hắn vang lên một thanh âm nhỏ: “Người có nhìn một nghìn năm, chảy nước bọt một vạn năm cũng không bằng được một phần vạn của đại vương!”

“Ngươi! Bà cô thói nhà ngươi! Ngươi... Ngươi có bắt chước một vạn năm cũng không bằng một phần vạn tao nhả của Phong Vương!”. Hoàng Vũ cũng ăn miếng trả miếng, tuy hắn không biết đáng về Phong Vương ra sao nhưng nếu có thể đã kích bà cô thói phách lối này thì cho dù có là Vô Diệm, hắn cũng muốn tăng bốc năng lên tận mây xanh.

Ngày hai mươi tháng sáu, năm vạn Phong Vân Kỳ Bạch Phong Quốc đến Hắc Phong Quốc.

Ngày hai mươi hai tháng sáu, trời trong xanh.

Cờ xí tung bay phấp phới trên Đài Vũ Lâm tại Phong Đô, binh sĩ đứng từng hàng dài san sát nhau trên những bậc thềm, trường thương sáng loáng chói mắt. Tại quảng trường bên dưới đài có vạn quân bày trận chờ lệnh, bên trái là Mặc Vũ Kỳ giáp đen, bên phải là Phong Vân Kỳ giáp trắng. Mặc dù có trăm ngàn người đang tập hợp lại một chỗ nhưng không gian vẫn lặng ngắt như tờ, bầu không khí thật uy nghiêm tĩnh lặng.

Hôm nay Tức Vương và Phong Vương sẽ điểm binh phong tướng, đồng thời cử hành nghi thức Thờ ước trên đài.

Vương hai nước đính hôn là sự kiện mấy trăm năm qua chưa từng xuất hiện tại Đông Triều, vì vậy bên ngoài quảng trường có rất nhiều người vây quanh để được tận mắt nhìn thấy phong thái của song vương, cũng là để chứng kiến nghi lễ đính hôn trăm năm khó gặp trong vương thất.

“Ồ... ô...ô”.

Sau ba phát hiệu lệnh, lập tức có những triều thần mặc y phục màu tím, khoác áo bào màu đỏ và các tướng sĩ vận khôi giáp bạc nhanh chóng bước về phía Đài Vũ Lâm. Chúng quân thần căn cứ theo cấp bậc, địa vị mà đứng ngay ngắn vào vị trí, lặng lẽ đợi chờ song vương giá đáo.

“Xin hỏi Thái Âm đại nhân, thế này là ý gì?”.

Trên đài Vũ Lâm yên ắng bỗng vang lên thanh âm bình tĩnh và nghiêm cẩn của ai đó. Mọi người theo tiếng nói nhìn lại thì thấy đại tướng quân Từ Uyên của Phong Vân Kỳ bước ra khỏi hàng, chỉ vào hai chiếc vương tọa đặt ở nơi cao nhất, cất lời hỏi Thái Âm đại nhân Hắc Phong Quốc.

“Đây là vương tọa của đại vương và Phong Vương, không biết Từ tướng quân hỏi vậy là có ý gì?”. Thái Âm đại nhân cũng bước ra khỏi hàng hỏi ngược lại.

“Ta đang muốn hỏi đại nhân, vì sao hai chiếc ghế này lại được đặt như vậy?”. Từ Uyên vẫn nói bình tĩnh rõ ràng, đôi mắt của y lóe lên tia sáng nhìn chăm chăm vào Thái Âm đại nhân.

Thì ra hai chiếc vương tọa kia mặc dù có cùng kiểu dáng, kích cỡ, nhưng một cái thì được đặt ở chính giữa, một cái... thì lại được đặt ở vị trí bên phải thấp hơn.

“Phong Vương và đại vương đã có hôn ước, sau này tức sẽ là vương hậu của nước ta. Thần sắp xếp theo địa vị của vương và hậu, xin hỏi có gì không hợp lý?”. Thái Âm đại nhân hiển nhiên đáp.

“Đại nhân, xin đừng quên Phong Vương là vương của Bạch Phong Quốc! Dù ngài có hôn ước với Tức Vương thì vị trí của ngài vĩnh viễn cũng không hề thay đổi. Ngài vẫn là người đứng đầu một quốc gia, địa vị ngang hàng với Tức Vương!”. Tu Cửu Dung đang đứng ở cuối hàng tứ tướng đột nhiên tiến lên trước gấp gáp nói, khuôn mặt đỏ bừng không biết là vì xấu hổ hay là vì tức giận.

“Nam là trời, nữ là đất, đây là lễ chế từ xưa tới nay. Phong Vương đã là thê tử của đại vương, tự khắc phải tuân theo đạo phu thê!”. Thái Luật đại nhân của Hắc Phong Quốc cũng tiến lên nói.

“Phong Vương và Tức Vương còn chưa cử hành hôn lễ, tất nhiên ngài vẫn còn là thượng khách của Hắc Phong Quốc. Lễ nào tôn chủ khi dễ khách là đạo đãi khách của các người?”. Lâm Cơ cũng bước lên một bước gắt gao nhìn Thái Âm đại nhân của Hắc Phong Quốc.

“Phong Vương là nữ tử...”. Thái Luật đại nhân vừa mở miệng nói chưa hết câu, lập tức có một thanh âm đồng dạng vang lên cắt ngang lời gã.

“Đại vương của chúng ta là nữ thì sao nào?”. Trình Tri bước lên trước hét to, thân hình cao lớn trắng kiện của hắn to gấp hai lần Thái Luật đại nhân, nhất thời khiến cho Thái Luật đại nhân không tự chủ được phải lui về đằng sau. “Nếu luận về văn chương võ công, trên thế gian này liệu có mấy người nam sánh ngang với tài năng của ngài? Ngươi cũng là đàn ông, tự hỏi xem bản thân có bằng một phần vạn ngài không?”.

“Lúc này không phải là lúc luận văn chương võ công...”. Thái Âm đại nhân thấy Thái Luật bị Trình Tri dọa nạt sợ hãi liền đứng ra nói thay cho gã, thế nhưng y chưa nói xong lại bị ngắt lời.

“Vậy xin hỏi Thái Âm đại nhân muốn luận thứ gì nào? Địa vị? Thanh danh? Quốc lực? Quân lực? Tài lực? Hay luận về dung nhan phong độ? Có thứ nào nữ vương của chúng ta không đủ tư cách sánh ngang với Tức Vương các người không?”. Từ Uyên vẫn không nhanh không chậm hỏi, cái ngữ khí bình tĩnh của hắn còn khiến người khác không thể chống đỡ hơn so với cái kiểu ăn to nói lớn.

“Việc này...”. Thái Âm đại nhân không khỏi đưa mắt nhìn về phía sau, mong có ai đó tới giúp đỡ.

Có điều tứ tướng của Mặc Vũ Kỳ vẫn đứng yên bất động chẳng thêm liếc mắt nhìn y, cũng tỏ ra không nghe không thấy gì hết. Vị Tầm An Hầu đứng đầu quan lại thì nhắm mắt dưỡng thần cho qua, không quan tâm đến ý. Còn các vị quan lại khác thì khó hiểu nhìn Thái Âm đại nhân, không hiểu vì sao một người tinh thông lễ chế như y hôm nay lại có hành động sơ suất.

“Các vị tướng quân...”. Nhâm Xuyên Vũ đang đứng trong hàng bắt chọt bước ra, nho nhã lễ độ thi lễ với bốn vị tướng Phong Vân Ky, ôn hòa nói: “Thái Âm đại nhân của chúng tôi hôm nay căn cứ theo nghi lễ vương và hậu của vương thất để bày tỏ lòng mong ước cho Phong Vương và Tức Vương phu thê đồng lòng; hai nước Bạch Phong, Hắc Phong nhân dịp song vương gắn kết mà hòa hợp thành một nước, tuy hai mà một, vinh nhục cùng hưởng, còn có...”. Y nói đến đây thì hơi dừng lời, ánh mắt đảo qua bốn vị tướng đang đứng sừng sững trước mặt, thoáng mỉm cười nhẹ nhàng: “Do đó Thái Âm đại nhân chưa cần nhắc đến cử chỉ xa cách của các vị tướng quân, các vị nhất quyết cho rằng Hắc Phong Quốc ta vô lễ bất kính với Phong Vương, thực làm tổn hại tới hiệp ước liên minh hữu nghị giữa hai nước, còn làm tổn thương tới tâm nguyện cầu chúc cho Tức Vương và Phong Vương hạnh phúc đến răng long đầu bạc của toàn thể dân chúng!”.

“Người... người...”. Trình Tri nghe vậy không khỏi giận dữ, lắp bắp “người” nửa ngày cũng không thể nói ra câu nào, hấn giận đến mức giờ ngón tay chỉ thẳng vào cái tên mang bộ dáng văn nhân, hận không thể đâm y chết luôn. Vừa cho y nói mấy câu, y đã biến bọn họ từ có lý thành vô lý.

“Trình Tri!”. Từ Uyên tiến lên giữ chặt Trình Tri tránh để hấn nóng nảy sinh kích động, liếc mắt nhìn kẻ thoát như văn nhân vô hại kia, trong lòng thâm sinh cảnh giác.

“Tiểu nhân Cừ Vi thỉnh giáo Thái Âm đại nhân một vấn đề”. Cừ Vi đứng phía sau tứ tướng bỗng nhiên đứng ra cúi người nói với Thái Âm đại nhân Hắc Phong Quốc.

“Không dám, xin mời”. Thái Âm đại nhân hả hê đáp lễ.

“Xin hỏi đại nhân, người đứng đầu Đông Triều đế quốc là ai?”. Cừ Vi nho nhã lễ độ hỏi.

“Đương nhiên là hoàng đế bệ hạ!”. Thái Âm đại nhân không chút nghĩ ngợi đáp, không hiểu vì sao tên này lại có thể hỏi một vấn đề đến trẻ em ba tuổi cũng biết.

“Thế xin hỏi dưới hoàng đế là ai?”. Cừ Vi tiếp tục hỏi.

“Tất nhiên là hoàng hậu!”. Thái Âm đại nhân đáp.

“Vậy dưới hoàng hậu là ai?”. Cừ Vi hỏi tiếp.

“Chư vị hoàng tử, công chúa, thân vương và các vương hầu”. Thái Âm đại nhân lại đáp.

“Vậy xin hỏi, năm đó công chúa Ý Ca được gả tới Hắc Phong Quốc, tiên vương đã sắp xếp vị trí cho ngài ấy như thế nào?”. Cừ Vi mỉm cười nhìn Thái Âm đại nhân nói.

“Công chúa Ý Ca là công chúa hoàng thất, đương nhiên địa vị cao hơn vương tôn công chúa của các nước chư hầu, vì vậy được xếp ngang hàng với tiên vương!”. Thái Âm đại nhân nhanh chóng trả lời, nói xong lại phát hiện có điều gì đó không ổn.

“Vậy tôi xin hỏi đại nhân, thân phận của Phong Vương, Tức Vương và công chúa Ý Ca năm xưa có gì khác biệt?”. Cừ Vi nhìn Thái Âm đại nhân nói.

“Chuyện này... Bọn họ...”. Thái Âm đại nhân có chút do dự.

“Thái Âm đại nhân là chủ quan nghi chế của một quốc gia, chắc chắn phải là người hiểu rõ về lễ nghi nhất, chẳng lẽ người cũng không biết địa vị và thân phận của Phong Vương, Tức Vương thế nào sao?”. Cừ Vi tiếp tục hỏi dồn.

“Phong Vương...”. Thái Âm đại nhân giờ tay lên lau mồ hôi trên trán, liếc trộm qua Nhâm Xuyên Vũ, có điều không nhận được ám hiệu gì của y, đành phải cắn răng nói: “Phong Vương và Tức Vương đều là vương của các nước chư hầu, địa vị chỉ xếp sau hoàng đế và hoàng hậu, trên bách quan, ngang hàng với chư tôn hoàng tử, công chúa, thân vương của đế quốc.”.

“Ồ!”. Cừ Vi dường như đã hiểu ra điều gì, khẽ gật đầu rồi khom người nói với Thái Âm đại nhân: “Đa tạ Thái Âm đại nhân chỉ điểm”.

Sau đó y quay lại nhìn bá quan và các vị tướng hai bên, thi lễ nói: “Các vị đại nhân, các vị đã nghe rõ lời của Thái Âm đại nhân vừa nói rồi chứ?”.

“Đã nghe rõ!”. Không đợi người khác trả lời, Trình Tri lập tức cao giọng hưởng ứng.

Cừ Vi cười cười, mâu quang chuyển sang Nhâm Xuyên Vũ, vô cùng nhã nhặn nói: “Những nghi lễ lớn của quốc gia đều là do Thái Âm một nước chủ trì. Mà Thái Âm đại nhân cũng phải là người hiểu rõ các nghi chế nhất, không biết vì sao hôm nay lại phạm sai lầm to như thế? Chuyện này... thật khiến người ta hoài nghi, phải chăng có người cố tình mượn nghi lễ đính hôn của song vương để ly gián tình hữu nghị giữa hai nước!”. Thanh âm của y không nhỏ không lớn, không vội không hoãn, để cho mỗi người ở đây đều có thể nghe thấy rõ ràng.

“Chính xác!”. Trình Tri lại là người đầu tiên tán thưởng.

“Xin hỏi Thái Âm đại nhân, người thật không muốn song vương gắn kết? Không hi vọng hai nước liên minh sao?”. Từ Uyên bức ép Thái Âm đại nhân.

“Không... Không... Đương nhiên là không phải!”. Thái Âm đại nhân bị chộp đầu liền không dám làm gì nữa, vội vàng biện bạch.

Đang lúc này, chợt có tiếng lanh lảnh của nội thị vang lên: “Đại vương giá lâm!”.

Sau một tiếng hô dài, tất cả mọi người trên Đài Vũ Lâm đều quỳ xuống đất cung nghênh, những người đang giăng co cũng vội vàng cúi đầu quỳ xuống.

Lan Tức và Tích Vân cùng bước lên những bậc thềm tiến đến đỉnh đài, xung quanh là những cung nhân cầm đồ nghi trượng, lọng che, cờ quạt... Khi cả hai người bước lên tầng cao nhất thì chợt nhìn thấy những đại thần và tướng lĩnh vốn đang quỳ hai bên lại quỳ chính giữa đài, giống như muốn cản đường bọn họ.

Hai người nhìn nhau, sau đó dừng lại, xoay người đối diện với ngàn vạn thần dân tướng sĩ bên dưới: “Bình thân!”.

Hai giọng nói rõ ràng cùng đồng thời vang vọng.

“Tạ đại vương!”.. Thần dân và tướng sĩ dưới đài đập đầu, tiếng hô đáp lại chấn động bầu trời.

Cả hai người quay lại thì thấy những đại thần và tướng quân có địa vị cao nhất vẫn còn quỳ trên mặt đất, không khỏi cùng nói: “Chư vị cũng bình thân!”.

Các đại thần và tướng quân của Hắc Phong Quốc đều đứng lên, chỉ còn lại Thái Âm, Thái Luật đại nhân của Hắc Phong Quốc và tứ tướng Phong Vân Kỳ của Bạch Phong Quốc vẫn còn quỳ mãi dưới đất, không chịu đứng dậy.

Lan Tức liếc nhìn Tích Vân thắc mắc, Tích Vân cũng quay lại nhìn hẩn tỏ vẻ không hiểu chuyện gì.

“Từ Uyên.”. Tích Vân thân nhiên gọi một tiếng.

Từ Uyên ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc bảo: “Đại vương, lấy hôn nhân làm chứng, lấy liên minh làm tin, dựa vào cái gì mà Hắc Phong Quốc khinh ta?”

Tích Vân nghe vậy ngẩn người, ánh mắt nhìn xuyên qua bọn họ hướng về vị trí hai chiếc vương tọa đặt cao cao trên đài kia, bỗng nhiên hiểu ra, trên mặt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, quay đầu lại nhìn Lan Tức rồi nói với Từ Uyên: “Từ Uyên, nghi thức sắp bắt đầu, ngươi còn không mau trở về vị trí?”.

Lời này chỉ thân nhiên nhưng lại chất chứa đầy vương uy, tứ tướng Phong Vân Kỳ nghe vậy không hề nhiều lời, lập tức quay về vị trí cũ.

Lan Tức đảo mắt qua những đại thần và tướng quân Hắc Phong Quốc, chỉ thấy những người này đều cúi đầu tránh đi.

“Thái Âm đại nhân.”. Lan Tức ôn hòa gọi, vẫn cười ung dung tao nhã.

“Có thần.”. Thái Âm đại nhân liền bước ra khỏi hàng, trong lòng có chút thấp thỏm không yên, không biết lời người kia nói có đáng tin hay không, đại vương thật sự sẽ không trách mình?

“Bỏ một chiếc ghế đi!”.. Lan Tức quay đầu nhìn Tích Vân: “Vương tọa này đủ rộng, ta và Phong Vương có thể ngồi chung!”.

“Dạ!”.. Thái Âm đại nhân thở phào nhẹ nhõm, may mắn là đại vương không truy cứu. Người nọ quả nhiên đoán không sai. Y lập tức xoay người, chỉ huy thị hầu bỏ một chiếc vương tọa.

Binh lính và dân chúng dưới đài không biết trên đài đang diễn ra chuyện gì, bọn họ chỉ ngẩng đầu trông đợi nghi thức Thục ước của hai vị vương.

Rốt cuộc, Thái Âm đại nhân cũng cất giọng hô: “Nghi thức bắt đầu!”.

Nhất thời tiếng nhạc vang lên, lời nhạc ung dung thanh lịch, trang trọng cao cả, thể hiện hết phong phạm tôn quý của vương thất. Các cung nhân, nội thị cầm trong tay bút vàng, thư ngọc từ từ bước lên đài cao trong tiếng nhạc.

Nội thị quỳ xuống trước vương tọa, dâng giấy và bút viết thư cho song vương, song vương chấp bút, cùng lúc viết hai hàng chữ dài trên nền giấy đỏ.

Tiếng cổ nhạc dừng lại, Thái Âm đại nhân của hai nước đồng thời đọc: “Quốc gia chia cắt dân đau thương, làm sao có thể thành gia? Dọn sạch Cừu Châu, thanh lọc thế giới, chính là ngày đại hôn của ta!”.

Thái Âm đại nhân vừa cất lời, trên dưới Đài Vũ Lâm đều yên lặng lắng nghe, thật lâu sau, một tràng vỗ tay tuôn ra như sấm.

Trong tiếng vỗ tay, song vương cùng nắm tay nhau bước xuống đài, quan sát ngàn vạn con dân và tướng sĩ bên dưới, vẫy tay thăm hỏi.

“Đại vương vạn tuế! Cầu cho song vương bách niên giai lão! Cầu cho hai nước phồn vinh hưng thịnh, thiên thu vạn thế!”.

Vào lúc hai thân ảnh xuất hiện trên đài, ngàn vạn tướng sĩ, thần dân đều quỳ xuống đất cung chúc, tiếng chúc phúc hoan hô vang vọng đến chín tầng trời. Khoảnh khắc ấy, lòng dân cuộn cuộn, nhiệt huyết sôi trào! Khoảnh khắc ấy, nhân dân tướng sĩ hai nước đều chân thành kính phục hành động vì đại đặt quốc gia lên đầu, sau mới đến gia thất của song vương. Khoảnh khắc ấy, mọi người đều nguyện vì vương mà dấn thân vào núi đao biển lửa.

Nhưng tất cả mọi người đều không nhìn thấy, trong nụ cười tao nhã thận trọng của Phong Vương hàm chứa một tia mỉa mai, trong nụ cười ung dung bình tĩnh của Tức Vương ẩn giấu một sự lạnh lùng. Khi hai người vừa chạm tay nhau, mâu quang gặp gỡ, cả hai đều cảm thấy bàn tay của đối phương quá lạnh lẽo, lạnh tựa như hàn băng.

“Đại vương vạn tuế! Đại vương vạn tuế!”.

Tiếng hô to như núi, tiếng bái lạy không ngừng, thế nhưng... những thanh âm reo hò này... là vì ai!?

Về mặt đại thần và tướng quân hai nước cũng khác nhau. Có người thật lòng vui vẻ trước sự liên kết giữa hai nước, có người nhủ mảy ỉn giấu sự lo lắng. Có người hững hờ như đã biết trước từ lâu, còn có người chỉ cười khanh khách giấu giếm tâm tư khác...

“Rốt cuộc là người đang làm gì?”. Kiều Cẩn đứng đầu tứ tướng Hắc Phong Quốc cúi đầu nói với Nhâm Xuyên Vũ đang nhìn không chớp mắt vào phía trước kia, dùng thanh âm chỉ có bốn người bọn họ mới có thể nghe thấy.

“Đúng vậy, ca ca, huynh có ý gì?”. Nhâm Xuyên Vân cũng quay đầu hỏi ca ca của hắn.

“Ta... chẳng qua chỉ muốn đại vương biết một chuyện.”. Nhâm Xuyên Vũ khẽ cười, ánh mắt lóe lên một tia suy tính.

Kiều Cẩn nghe vậy liếc hắn một cái, sau đó thân nhiên nói: “Đừng có tự mang đá đập vào chân!”. Lời nói thân nhiên của hắn rõ ràng có ý cảnh cáo.

“Biết gì cơ?”. Nhâm Xuyên Vân lại hỏi.

“Sao lại thế, ta đã muốn gì thì phải làm được.”. Nhâm Xuyên Vũ liếc nhìn Kiều Cẩn cười nhàn nhạt, sau đó quay sang vỗ vỗ đầu đệ đệ: “Đệ không cần phải biết!”. Y vừa dứt lời, một ánh mắt sắc bén như băng kiếm phóng tới bên cạnh làm y thoáng rùng mình, y quay lại nhìn thì thấy ánh mắt sắc bén kia đã biến mất, chỉ còn lại một khuôn mặt bình thường, đôi mắt thân nhiên ẩn chứa linh khí.

Mà ở phía trước, song vương sắp bắt đầu nghi thức điểm binh phong tướng, đây là nghi thức làm cho thần dân hai nước sục sôi nhiệt huyết.

***** **

Giấy lụa bằng ngọc trắng như tuyết, bút lông dài làm từ trúc tím, màu mực như làn khói nhuộm lên trang giấy.

Nàng xắn tay áo đề bút, thân nhiên vạch vài đường, nhẹ nhàng vẽ vài nét, nhàn nhạt điểm tô, khẽ bôi bôi chấm chấm, những nét bút như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, thoai mái tự nhiên rơi vào trang giấy, chỉ nửa khắc sau, một hình ảnh nam tử vận trang phục ngấn hiện lên trên mặt giấy, lưng đeo trường kiếm, người hiên ngang như trúc, tư thế oai hùng cao lớn, thật hiếm có trên thế gian. Có điều... lại thiếu đi một đôi mắt anh tuấn!

Cây bút trúc tím khẽ dừng, một lát sau lại được hạ xuống mặt giấy, nét bút tinh tế tỉ mỉ vẽ ra một đôi mắt... một đôi mắt như trong giấc mộng vẫn khiến cho nàng đau đớn hàng đêm.

“Tịch Nhi, đừng vẽ ánh mắt như vậy!”. Một tiếng thở dài trầm thấp vang lên phía sau lưng nàng, bàn tay gầy gò của ai đó bất lấy cây bút trúc.

Nàng lặng lẽ vươn tay trái đẩy bàn tay đang giữ cây bút ra, tay phải vẫn gắt gao nắm chặt lấy bút, ngòi bút dứt khoát chấm vẽ một đôi mắt tuấn tú, con ngươi màu đen nhạt.

Nàng thu bút, ánh mắt trong suốt kia như đang sống lại, muốn nói nhiều điều với người trước mặt.

“Tịch Nhi, muội tội gì phải vậy?”. Cửu Vi thở dài thật sâu.

“Muội đã tự tay giết huynh ấy.”. Tịch Vân cầm chặt cây bút trong tay, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng tựa như tơ liễu bay bay trong gió, mỏng manh mờ mịt, lại cực kỳ rõ ràng, từng chữ từng chữ thốt ra: “Tự tay muội đã bắn chết Doanh Châu! Huynh ấy... ánh mắt... ánh mắt của huynh ấy... muội vĩnh viễn không thể nào quên được!”.

Cửu Vi nhìn người trong bức tranh, nhìn ánh mắt của người ấy... Một ánh mắt vừa có chút tiếc nuối lại vừa như đã được giải thoát, vừa có vẻ vui mừng lại vừa có chút buồn bã đốn đau... Ánh mắt ấy thật mâu thuẫn khổ sở, không muốn xa rời chăm chú nhìn người trước mặt.

“Tịch Nhi, quên đi!”. Cửu Vi có chút bất lực thở dài, đặt hai tay lên vai Tịch Vân: “Lung mang theo ánh mắt thế này, muội làm sao đi tiếp được!?”.

“Muội sẽ không quên.”. Tịch Vân nhìn chăm chú vào đôi mắt chất chứa trăm ngàn lời nói: “Chẳng qua... có những thứ đành phải từ bỏ!”. Nàng vừa dứt lời, không hề do dự đặt bút xuống giá.

Nàng quay đầu nhìn Cửu Vi, nhìn thấy nỗi lo lắng trong ánh mắt hắn, khẽ mỉm cười, đưa tay vuốt ve hàng mày đang cau lại của người trước mặt: “Cửu Vi, biểu tình này thật không hợp với huynh.”.

Cửu Vi nghe vậy chỉ cười nhẹ nhàng, nụ cười rũ bỏ hết tất cả lo âu, khuôn mặt trở về vẻ bình thường mà ẩn chứa linh khí, đôi con ngươi tuy không lớn nhưng lại như có thể nhìn thấu thiên địa huyền bí.

Tịch Vân cũng nhìn hắn cười nhàn nhạt, quay đầu ngoái nhìn lại phía sau, giờ tay lấy nửa chiếc mặt nạ Thanh Đồng bên cạnh bức họa, nhẹ nhàng mon tron vết nứt trên đó, ngón tay chạm vào vết máu còn lưu lại chưa được lau đi... Ánh mắt nàng di chuyển từ bức tranh đến chiếc mặt nạ, rồi từ chiếc mặt nạ nhìn xuống bức tranh, sau đó dời về phía ngoài cửa sổ, ánh mắt bay đi thật xa, xa đến mức không thấy bến bờ, xa đến mức khiến người bên cạnh nàng cũng không thể nào nhìn thấu được suy nghĩ...

Cuối cùng, Tịch Vân cũng buông chiếc mặt nạ xuống, cuộn lại bức tranh đã in hằn vết mực từ lâu, dùng một dải lụa trắng cột lại, bỏ vào một chiếc hộp gỗ đàn cùng với nửa mảnh mặt nạ, khóa chặt lại.

“Cửu Vi, huynh nói xem, song vương có thể chung bước không?”. Giọng nói của Tích Vân vang lên đậm nhạt, giống như chỉ thuận miệng hỏi một câu.

“Không biết!”. Một lát sau, Cửu Vi mới đáp lời, thanh âm thấp phần nhẹ nhàng chậm rãi.

“A...”. Tích Vân nhẹ nhàng cười, quay đầu nhìn Cửu Vi nói: “Muội biết!”.

Thanh âm ấy trong trẻo nhưng lại lạnh lùng, vẻ mặt của nàng thật tĩnh lặng ung dung, ánh mắt bình thản không gợn sóng... Cửu Vi lần đầu tiên nhìn thấy một Tích Vân bình tĩnh vô cảm như vậy. Hắn thật sự đã thấu hiểu, chiếc hộp gỗ kia không chỉ khóa bức tranh và mảnh mặt nạ của Yến Doanh Châu, mà còn khóa thêm một thứ gì đó thật quan trọng... đề từ giờ phút này, trên thế gian chỉ còn lại một nữ vương Bạch Phong Quốc – Phong Tích Vân.

“Cửu Vi, huynh không cần lo lắng”. Tích Vân mỉm cười vẫn đậm phong khinh, nét mặt không chút ưu phiền: “Mặc kệ con đường phía trước thế nào, Phong Tích Vân muội – hậu duệ của Phượng Vương – sao có thể dao động?”.

Cửu Vi lẳng lặng nhìn nàng thật lâu, trên khuôn mặt bình thường của hắn dần dần sinh ra biến hóa, vẻ mặt như hững hờ trong dĩ vãng đã tan đi, thay vào đó là một vẻ mặt cố chấp kiên định với ý niệm trong lòng, đôi mắt ẩn lên một tia linh khí và trí tuệ bức người.

“Tịch Nhi, bất luận có ra sao, huynh cũng sẽ bên cạnh muội!”.

“Ừm!”. Tích Vân mỉm cười gật đầu, giờ tay mở một chiếc hộp gỗ dài chừng ba thước đang đặt trên bàn ra, bên trong là một thanh bảo kiếm. Nàng cầm kiếm lên, khẽ vuốt ve thân kiếm “Năm đó Thủy Đế ban tặng cho bảy vị tướng mỗi người một thanh bảo kiếm, đây là Phượng Ngân Kiếm mà ngài đã ban cho quốc tổ Phượng Vương!”

“Giang sơn như họa, khói báo phai màu, chiến tranh anh hùng, lệnh đệnh tranh chủ...”. Tích Vân chậm rãi ngâm một câu, tay rút ra bảo kiếm: “Ỗ thiên vạn lý cần trường kiếm, mưa giữa đêm, thề và trời!”.

Khi ngâm đến chữ “trời”, kiếm quang chợt lóe sáng như cầu vồng, kiếm khí dày đặc như nước trong hồ băng. Trong nháy mắt, Cửu Vi không tự chủ được phải rung mình.

Trên vỏ kiếm màu xanh có khắc hình một con phượng hoàng giương cánh, hai mắt phượng hoàng khảm hồng ngọc tựa như phượng hoàng hút máu ngao ngễ nhìn xuống thế gian vạn vật. Thân kiếm tựa như một làn nước mùa thu trong vắt, chính giữa lại lộ ra một luồng ánh sáng đỏ tinh tể, ánh sáng đỏ này đương lúc giờ lên đã tạo ra nhiều vết màu đỏ trong không khí.

“Vốn muội không định dùng Phượng Ngân Kiếm, nhưng mà...”. Tích Vân cầm bảo kiếm trong tay, đầu ngón tay khẽ gảy, một thanh âm trầm trầm phát ra từ thân kiếm: “Trong chiến tranh anh hùng, hậu duệ của Phượng Vương sẽ phải dùng Phượng Ngân Kiếm!”.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Khởi đầu

So với những sự việc lớn lao mà tân vương Bạch Phong Quốc phải trải qua sau khi đăng vị thì thế cục Hắc Phong Quốc khá bình ổn. Ngoại trừ vài vị lão thần chức danh không cao xin từ quan thì còn lại các triều thần của Hắc Phong Quốc vẫn không có gì thay đổi nhiều. Tại điện Chiêu Minh, những nhân tài vẫn đứng đầy mỗi ngày, hơn nữa sau khi đăng vương, tân vương đã phong thưởng cho quần thần, đồng thời đại xá thiên hạ, khiến thần dân cả nước đều cảm tạ công đức, nguyện một lòng tận trung với tân vương.

Tầm An Hưu ngẩng đầu nhìn tòa Cực Thiên Cung trước mặt, cung điện này vốn là nơi thủy tổ “Mặc Tuyết Lan Vương” Phong Cực sống vào lúc tuổi già, bởi vậy cả cung được xây dựng theo kiến trúc u tĩnh thanh tao. Trải qua nhiều niên đại được các quốc chủ trùng tu, vì thế mà Cực Thiên Cung đã to lớn chẳng kém gì Hoàng Cực Cung. Sau khi tân vương đăng vị, chẳng biết tại sao mà ngài lại không dọn vào trong Hoàng Cực Cung, vì đây vốn là nơi ở của các quốc chủ nhiều đời trước, trái lại, ngài chuyển hẳn vào trong Cực Thiên Cung. Có người nói, tân vương muốn cải tạo Hoàng Cực Cung thành vườn trồng lan. Cơ mà hoa lan trong Hắc Phong Quốc còn chưa đủ nhiều hay sao?

Tâm tư người này...Ồi! Thật khó dò! Ông không tự chủ được giờ tay bóp trán, khẽ thở dài, có lẽ mình đã già thật rồi, cũng đã đến lúc...

Ông cất bước vào cửa cung, chưa kịp thông báo đã thấy tổng quản nội vụ Kỳ Nguyên vội vàng chạy tới.

“Hầu gia, đại vương ở Đông Điện”. Kỳ Nguyên cung kính hành lễ với Tầm An Hưu.

“Đa tạ Kỳ tổng quản”. Tầm An Hưu chấp tay đáp lễ.

“Hầu gia, ngài đừng làm khó tiểu nhân!”. Kỳ Nguyên hoảng sợ khom người tránh né.

Kỳ Nguyên lẩn lộn trong cung vài thập niên sớm đã luyện cho mình được đôi mắt biết nhìn người, vị Tầm An Hưu này là đệ đệ cùng mẹ với tiên vương,

thần phận không thể so sánh với các thần vương khác. Tiên vương là người bạc tình độc đoán nhưng chỉ giữ một mình ông bên cạnh, ân sủng hơn mười năm không suy. Tân vương mới đăng vị không lâu cũng luôn luôn triệu kiến duy nhất mỗi ông ấy. Thần vương, thần tử trong cả triều đình chỉ có một mình Tầm An Hầu là có vinh dự to lớn như thế! Cho nên đừng xem thường đáng diệu bình thân không màng thế sự của lão Hầu gia, thực chất ông ta mới chính là người thông minh, khôn khéo nhất!

“Thỉnh tổng quản dẫn đường.”. Trên khuôn mặt của Tầm An Hầu hiện lên một nụ cười nhàn nhạt ôn hòa tỏ vẻ vô hại, đó là nụ cười chỉ những người nhà họ Phong mới có.

“Hầu gia, mời đi bên này.”. Kỳ Nguyên vội vàng xoay người đi trước dẫn đường.

Hai người vừa bước qua cửa đã thấy tứ tướng Mặc Vũ Kỳ và quân sư Nhâm Xuyên Vũ đi tới.

“Bái kiến Hầu gia!”. Những người đó liền thi lễ với Hầu gia.

“Các vị không cần đa lễ.”. Tầm An Hầu khẽ xua tay, ánh mắt đảo qua từng người. Ngoại trừ Nhâm Xuyên Vân để lộ biểu tình hưng phấn ra thì những người còn lại đều mang vẻ mặt trầm tĩnh, ánh mắt vững vàng. Ông nhận thấy những nhân vật này dù trẻ tuổi nhưng đã có phong thái đại gia, bản lĩnh dùng người của kẻ ấy quả thật không phải tầm thường.

“Đại vương đang chờ Hầu gia, chúng thần xin cáo lui trước.”. Kiều Cần đứng đầu tứ tướng Mặc Vũ Kỳ khẽ khom người nói.

“Chư vị xin cứ tự nhiên.”. Tầm An Hầu khoát tay nhìn những người đang rời khỏi, ánh mắt cuối cùng của ông rơi vào người Nhâm Xuyên Vũ, đôi hàng mày bất chợt nhíu lại, sau đó lại giãn ra như bình thường.

“Hầu gia, đại vương còn đang chờ ngài.”. Kỳ Nguyên đứng cạnh nhẹ nhàng nhắc nhở.

“Ừ!”. Tầm An Hầu mặt không đổi sắc, quay người đi về phía Đông Điện.

Khi cả hai đến trước cửa cung, Kỳ Nguyên nhẹ nhàng đẩy cửa ra, quay đầu nói với Tầm An Hầu: “Hầu gia, xin mời ngài.”.

Tầm An Hầu thần nhiên gật đầu, sau đó bước vào đại điện, cửa điện chậm chậm khép lại phía sau, ánh dương quang ngoài cửa chợt dừng, chỉ còn ánh sáng từ những viên minh châu treo trên bốn vách tường thạch anh chói lóa như những tia nắng mặt trời sáng loáng ngoài điện, chiếu rọi rực rỡ cả cung.

Tức Vương ngồi thật cao trên vương tọa trông vô cùng tao nhã tuấn kiệt, phía trước là một chiếc bàn rộng dài chất đầy tấu sớ, bên cạnh là các trang giấy, thẻ tre, vài lụa ngồn ngang. Ánh mắt Tức Vương rơi vào trên bức tường bên trái, trên vách tường có treo một tấm bản đồ vuông dài chừng một trượng – đó chính là bản đồ địa hình của Đông Triều đế quốc.

“Thần bái kiến đại vương.”.

“Vương thúc xin hãy đứng lên.”. Lan Tức bước xuống vương tọa, giọng đỡ thúc phụ của mình: “Ở đây không có người ngoài, chúng ta là người một nhà, không cần phải dùng những nghi lễ xã giao.”.

“Lão thần đa tạ đại vương.”. Tầm An Hầu đứng dậy tạ ơn nhưng vẫn cúi đầu, ánh mắt rơi vào một chỗ cách mũi giày ba tấc: “Chẳng biết đại vương triệu lão thần đến đây có chuyện gì?”.

“Ban ghế.”. Lan Tức không đáp mà chỉ nhàn nhạt ra lệnh, tức khắc có nội thị mang một chiếc ghế đến.

“Đa tạ đại vương.”. Tầm An Hầu không khách sáo, tự do tự tại ngồi xuống.

Nội thị lặng lẽ lui về một bên, trong điện phút chốc trở nên tĩnh lặng.

Lan Tức lẳng lặng nhìn vương thúc đang ngồi trước mặt, nhớ lại vị thúc phụ này từ xưa đến nay làm chuyện gì cũng “ít công không hơn”, đối nhân xử thế cũng “vừa đúng”. Qua nhiều năm như vậy, phụ vương xử trí không ít thần tử, vương hầu, chẳng dám tin tưởng một ai, thế nhưng chỉ có ông ta vẫn yên bình ngồi trên vị trí cao ngất.

Tầm An Hầu lẳng lặng nhìn mũi, nhìn lòng bàn tay của mình, trông có vẻ rất bình tĩnh thần nhiên, trong đầu ông đang suy nghĩ, bao giờ dâng tấu sớ trong tay lên thì thích hợp nhất.

“Tuyên chiếu.”. Thanh âm của Lan Tức vang lên nhẹ nhàng giữa đại điện rộng lớn.

“Vâng!”. Nội thị đứng một bên nhanh chóng bước lên, mở chiếu thư trong tay ra, cất giọng nói lớn: “Tầm An Hầu Phong Ninh nghe chỉ!”.

Tầm An Hầu ngẩn người, còn chưa nói gì mà, sao đã tuyên chiếu rồi? Chiếu thư đó có nội dung gì? Ông thoáng nghĩ một chút nhưng vẫn đứng lên quỳ xuống đất.

“Thiên hạ ngày nay binh loạn không ngừng, tai họa liên miên, quân không được an quốc, dân không thể an gia, ta đời này chịu ân Đế, tự phải hồi báo. Ta nguyện dốc hết quốc lực phạt loạn thần để yên lòng quân chủ, quét nghịch tặc để yên lòng nhân dân, mặc cho đao kiếm phong hàn, thiên địa chông gai, nhưng để Cửu Châu được yên bình, ta dù máu chảy đầu rơi cũng chấp nhận! Rằng: Nước không thể một ngày vô chủ, ngày ta rời quốc gia, xin ủy thác cho vương thúc Tầm An Hầu nắm toàn bộ quốc sự, bách quan tuân lệnh!”.

Ách? Tại sao lại như vậy? Tầm An Hầu đang quỳ lập tức ngẩng đầu lên, không quan tâm tới biểu tình kinh ngạc của mình đã rơi vào mắt người khác. Ông chỉ muốn biết, vì sao mọi chuyện lại trở nên như vậy?

Dựa theo suy nghĩ của ông, ông cho rằng vị diệt nhi đại vương này sẽ hàn huyên vài lời với mình, hỏi thăm thân thể sức khỏe ông, hỏi vài vấn đề về huynh đệ họ hàng, sau đó sẽ thuận miệng nói về việc triều chính. Còn ông thì sao, tất nhiên là vừa đáp vừa thỉnh thoảng ho khan vài tiếng, tỏ vẻ mình đã già cả ốm đau bệnh tật, khi trả lời thì cố hết sức nói năng không rõ, nói trước quên sau, không thì lặp lại những lời mình đã nói. Với cái bộ dáng già cả hồ đồ, cho dù đại vương có chán ghét nói vài câu có lẽ, hay cảm thông nói vài lời an ủi thì ông đều tự trách hoặc hối tiếc trả lời mơ hồ, rồi đợi nhận được sự khoan dung của đại vương, đương nhiên ông sẽ lập tức lấy từ trong tay áo ra một tấu thư từ quan nóng hổi, nhân tiện nhỏ vài giọt nước mắt già nua lưu luyến. Cuối cùng, ông sẽ được đại vương chuẩn chiếu ban thưởng ít nhiều của cải để cáo lão hồi hương, trở về Tầm An Hầu phủ dưỡng già, hưởng niềm vui thú của lão thần... Sau đó, tất cả những phong ba bão táp sẽ không còn dính líu tới ông nữa...

Thế nhưng... Thế nhưng vì sao lại hạ chiếu như vậy? Vương chi! Không thể thoái thác, cũng không thể chối từ.

“Tầm An Hầu, còn không mau tiếp chi tạ ơn?”. Thanh âm lạnh lạnh của nội thị vang lên, lay tỉnh Hầu gia như đang ngầy người bởi ân sủng to lớn.

Không biết lúc này giả bộ ngất xỉu thì có trốn được không? Tầm An Hầu thận trọng lén ngược mắt nhìn vị diệt nhi, nhưng ánh mắt ông vừa chạm phải cặp mắt đen láy như ngọc của hắn, trong lòng liền vang lên một tiếng “Àm”, sống lưng ướt đầm mồ hôi lạnh. Ôi... trừ phi bây giờ chết thật, nếu không thì cho dù có ba mươi sáu kế, bảy mươi hai phép thần thông cũng không thể lừa cái kẻ đang ngồi trên vương tọa kia.

“Thần lĩnh chi tạ ân!”. Tầm An Hầu rút cuộc cũng đưa tay nhận chỉ, ánh mắt cam chịu liếc người ngồi trên vương tọa.

“Vương thúc, sau này phải nhờ người hao tâm tổn trí nhiều rồi, Hắc Phong Quốc ta giao phó cho người”. Lan Tức khẽ cong môi tảo nhả nở một nụ cười hoàn mỹ, đôi con ngươi đen như mực phát sáng rực rỡ, quan sát vương thúc ở đối diện đang bất chấp lễ tiết nhìn chăm chăm vào mình. Kaka... tính toán thành công lão cáo già gian xảo định chuẩn kia, thật là một cảm giác sáng khoái!

“Thần nhất định sẽ cúc cung tận tụy, báo đáp ân sủng của đại vương!”. Tầm An Hầu cung kính đáp, chỉ là nếu lọt vào tai người cố ý, lại thành ra bất phục không cam lòng.

“Có những lời này của Vương thúc, ta yên tâm rồi!”. Lan Tức cười không buồn không lo, đôi con ngươi đen láy di chuyển, nhàn nhạt mở miệng bảo: “Ta mời vương thúc đến đây còn có một chuyện nữa.”

“Xin đại vương phân phó”. Tầm An Hầu rũ mắt trả lời. Không biết còn định sai ông làm gì đây?

“Phong Vi từ lúc biết ta phải xuất quân, ngày nào cũng tiến cung quần lấy ta, đòi ta dẫn theo”. Lan Tức tùy ý đảo mắt qua Tầm An Hầu, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ lên thành ghế: “Phong Vi rất thông minh lanh lợi, ta luôn muốn bồi dưỡng nó, chỉ là... Vương thúc cũng biết, trên chiến trường, đao kiếm không có mắt, chỉ cần sơ ý một chút thôi là sẽ bị thương hoặc mất mạng. Vi đệ là hài tử mà người thương yêu nhất, cho nên mong vương thúc tìm cách khuyên nhủ nó.”

Tầm An Hầu dừng lại một lúc lâu, sau đó chậm rãi đứng dậy, cúi đầu cung kính nói: “Chuyện của vương cũng là chuyện của thần, đại vương không sợ binh hiểm, đích thân lĩnh quân xuất chiến, huống hồ con trai của thần được ngài tự tay huấn luyện, đây là may mắn của Phong Vi, thần sao có thể ngăn cản. Phong Vi muốn theo làm tùy tùng của ngài, xin ngài hãy thành toàn cho nó, để nó có thể tận lực vì ngài.”

“Vậy à?”. Lan Tức mỉm cười, khẽ giơ tay lên vuốt cằm, thần tình thản nhiên nhìn chăm chăm vào Tầm An Hầu: “Vương thúc không lo lắng cho an nguy của nó sao? Phải biết rằng trên chiến trường này, xương khô chất thành đồng!”

Tầm An Hầu ngẩng đầu lên liếc nhìn Lan Tức, thần sắc của hai người đều lãnh đạm như nhau, sống mắt ông không hề sợ hãi: “Sinh tử có số, phú quý tại trời, huống hồ Phong Vi theo đại vương, đương nhiên nhờ phúc của ngài. Vạn nhất có chuyện, cũng là tận trung vì vương, là vinh dự của lão thần.”

“Phải không?”. Lan Tức dời mắt từ khuôn mặt Tầm An Hầu sang bàn tay đang nắm chặt vương chiếu của ông, đốt ngón tay của ông trắng bệch, gân xanh nổi bật bật trên bàn tay: “Xem ra vương thúc cũng có ý cho Phong Vi theo bốn vương xuất chiến. Là thần vương mà có lòng trung thành như vậy, bốn vương sao có thể không thành toàn. Xin vương thúc cứ yên tâm, ta coi Phong Vi như đệ đệ, chỉ cần còn bốn vương ở đây, nó tự khắc sẽ bình yên vô sự!”

“Thần tạ vương ân!”. Tầm An Hầu khom người hành lễ.

“Hắc Phong Quốc yên ổn là lời tạ ơn lớn nhất của vương thúc dành cho bốn vương”. Lan Tức đứng lên rời khỏi chỗ ngồi, đỡ Tầm An Hầu dậy, nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay đang nắm chặt chiếu thư của ông.

“Thần tất không phụ ủy thác của đại vương!”. Tầm An Hầu rùng mình, tay theo phản xạ buông chiếu thư, suýt chút nữa làm nó rơi xuống đất. Ông vội vàng nắm chặt lại, trong lòng thầm cười khò, quả nhiên chạy không khỏi đôi mắt người này.

“Vậy thì tốt”. Lan Tức cười nhàn nhạt: “Bốn vương chỉ muốn nói đến đây, nếu vương thúc không còn chuyện gì nữa thì hãy hồi phủ nghỉ ngơi”.

“Thần xin cáo lui”. Tầm An Hầu khom người lui ra.

Cửa điện mở rộng rồi nhẹ nhàng khép lại, vương phát tay cho nội thị lui ra, trong đại điện rộng lớn chỉ còn lại một mình Lan Tức. Những viên minh châu chói mắt vẫn tỏa ra quang mang rực rỡ, tựa như đang khoe khoang sự hào hoa phong nhã với hình ảnh long phượng uốn lượn trên cột trụ đại điện.

“Không hổ là người cùng nhà, tim chín lỗ, ruột chín khúc.”. Có tiếng nói giấu cột phát ra từ phía sau bức rèm che bên đại điện, bức rèm được vén lên, Tích Vân một thân vương bào trắng muốt bước ra.

“Vương thúc của ta là người cực kỳ thông minh, ngay cả tiên vương cũng phải kính trọng ba phần.”. Lan Tức liếc mắt nhìn Tích Vân, sau đó bước đến trước bức tường, nhìn tấm bản đồ đang treo trên đó.

“Ngươi không yên tâm về ông ấy?”. Tích Vân hỏi hần.

“Có sao?”. Lan Tức quay đầu lại nhìn nàng, chớp chớp mắt: “Toàn bộ Hắc Phong Quốc ta đều giao cho ông ấy, còn chưa đủ tin tưởng hay sao?”.

“Hừ!”. Tích Vân khinh thường hừ một tiếng, nét mặt hiện lên một nụ cười chế giễu: “Bớt giả bộ trước mặt ta đi! Nếu ngươi thật sự tin tưởng ông ta, cần gì phải mang theo Phong Vi? Mà nếu như ông ta thật sự muốn tạo phản, chỉ một người thì làm được gì?”

Lan Tức không thèm đếm xỉa đến mấy câu chế giễu của nàng, chỉ cười nhàn nhạt có lệ, trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: “Các triều đại Bạch Phong Quốc của cô bao nhiêu năm qua chỉ có một người kế vị, cho nên vương vị đối với các cô không phải là quyền lực hay vinh quang gì, mà ngược lại là một gánh nặng không thể trốn tránh.”. Hần chấp tay đứng xoay người nhìn vương tọa thật cao trên đại điện: “Thế nhưng ở Hắc Phong Quốc bọn ta, mỗi khi vương tọa đổi chủ đều phải tranh đoạt đến đầu rơi máu chảy, một mất một còn!”.

Hần quay đầu nhìn Tích Vân, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo: “Vương thúc hiện nay không có dị tâm, thế nhưng... khi ta đi rồi, Hắc Phong Quốc này nằm trong tay lão, lâu ngày quen ngồi trên cao nắm quyền sinh sát, chưởng quân vạn dân, sẽ không thể tránh khỏi sinh ra cảm giác lằng lằng, khiến người ta quên hết tất cả, cũng khiến người ta lưu luyến. Ta mang theo Phong Vi chỉ để muốn nhắc nhở ông ta phải luôn nhớ một điều, chủ nhân của Hắc Phong Quốc này là ai, để ông ta đừng quên chính mình, cũng để ông ta đừng... không trở lại được!”.

“Huống hồ...”. Lan Tức hơi ngừng lại một chút, sau đó ngẩng đầu lên nhìn bản đồ trên tường: “Phong Vi quả thật có tài, ta thật lòng muốn bồi dưỡng nó”.

Tích Vân nghe vậy lắc đầu thở dài: “Trên đời này không có ai dễ ngươi tin tưởng!”.

Lan Tức liếc mắt nhìn nàng, một lúc lâu sau mới nói: “Hoàn toàn tin tưởng ư?... Như vậy sẽ phải giao sự sống chết cho người đó... Đúng là khó có ai...”.

Đầu tháng bảy năm thứ mười tám, Tức Vương, Phong Vương lấy danh nghĩa “Phạt loạn thần nghịch tặc”, phát động hai mươi lăm vạn binh, tấn công nước Bạch vì “liên tiếp xâm phạm thể diện Đế”.

Cùng tháng, Hoàng Vương lấy danh nghĩa “Chấm dứt loạn thế, tẩy sạch thiên hạ”, tập hợp ba mươi vạn liên quân Hoàng, Hoa, chia làm hai đường, tấn công Vương vực và Nam Quốc.

Phong Vân Kỳ, Mặc Vũ Kỳ không phụ tiếng tăm, thế tiến công trên đường như chẻ tre, chưa đầy một tháng đã đánh chiếm bốn tòa thành của Bạch Quốc, bức quốc vương Bạch Quốc chạy đến thành trì cuối cùng – thành Đình.

Đồng thời, liên quân Hoàng, Hoa cũng dồn dập chiến thắng, đại quân Kim Y Kỳ của Hoa Quốc do tam công tử nước Hoa cùng hai tướng “Sương Tuyết” của nước Hoàng lĩnh suất đã chiếm đóng hai tòa thành trì tại Vương vực trong vòng một tháng. Mà Hoàng Triều thống lĩnh đại quân Tranh Thiên Kỳ tiến vào Nam Quốc như chỗ không người, trong vòng một tháng cũng chiếm liền ba thành trì tại Nam Quốc.

Ngày mười tháng tám, đã gần đến Trung thu, trăng dần dần tròn, hoa tỏa hương thơm ngát.

Thành Thái sau khi bị Hoàng Quốc chiếm đoạt đã che giấu những tổn thương do chiến tranh đằng sau bóng đêm thấp thoáng. Cả tòa thành vẫn yên lặng sừng sững như trước kia, chỉ là ít người nơi đây, nhiều người nơi khác. Dưới ánh đèn đuốc, thỉnh thoảng lóe lên những ánh đao khiến người ta phải giật mình tỉnh giấc. Thành đã bị phá từ lâu, trên tường thành có treo một chiến kỳ màu tím đang bay phấp phới.

Đứng dưới cổng thành, ngược lên nhìn bầu trời đêm, vàng trắng sáng treo lơ lửng trên đỉnh đầu, chàng khẽ đưa tay bắt lấy nó. Thế nhưng vàng trắng kia lại chưa đủ tròn, thật khiến cho người ta thoáng nuối tiếc. Chỉ có những vì sao thưa thớt bên cạnh lại dường như không chịu nổi ánh sáng của vàng trắng, nhanh chóng thẹn thùng trốn đi mất.

“Vô Duyên, huynh nói xem, có phải người tuyết rất đẹp không?”. Phía trên tường thành, Hoàng Vũ một thân vận giáp vàng lấp lánh, lưng đeo trường kiếm cắt lời hỏi Ngọc Vô Duyên.

“Đệ nói Tuyết Không sao?”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên nhìn chăm chú vào vàng trắng xa xăm trên đỉnh đầu, tùy ý nói: “Tuyết tịnh Không linh [1], đương nhiên rất đẹp.”.

[1] Tuyết tịnh không linh: Tuyết tịnh thuần linh hoạt kỳ ảo trong không trung.

“Vậy huynh nói, mấy cô gái mà gặp hần rồi có thích hần không?”. Hoàng Vũ lại hỏi, bàn tay hơi nắm chặt chuôi kiếm.

Ngọc Vô Duyên nghe vậy không khỏi quay đầu nhìn Hoàng Vũ, đôi mắt phảng phất như hấp thụ toàn bộ ánh sáng của mặt trăng, quang mang rực rỡ đến chói mắt.

“Này, đệ đang hỏi huynh đấy, huynh nhìn đệ làm gì?”. Hoàng Vũ bị ánh mắt của chàng nhìn chăm chăm, bất chợt cảm thấy không tự nhiên, có vẻ như đã bị nhìn thấu tâm trạng.

Ngọc Vô Duyên mỉm cười nói: “Hoàng Vũ, đệ lo lắng Cửu Sương thích Tuyết Không phải không?”

“Làm gì có!”. Hoàng Vũ theo phản xạ hét lên: “Mắc gì đệ phải lo lắng cái bà cô xấu xí kia thích ai. Có liên quan gì đến đệ chứ?”.

“Đệ yên tâm đi, Cửu Sương không thích Tuyết Không”. Ngọc Vô Duyên không để ý đến tiếng hét của hắn, khẽ cười bảo.

“Đệ nói là đệ không quan tâm. Huynh không nghe thấy à!?”. Hoàng Vũ lại hét âm lên, không sợ vệ binh trên thành nghe được.

“Cửu Sương là kỳ nữ hiếm có trên thế gian, rất nhiều người thích cô ấy”. Ngọc Vô Duyên quay đầu lại ngắm vầng trăng to tròn trên trời: “Vầng trăng này dù chưa hoàn hảo nhưng vẫn không giảm ánh sáng rực rỡ, vẫn óng ánh như sương, kiêu ngạo tung tẩy khắp hồng trần, khiến thế nhân đều ái mộ hướng tới”.

“Huynh đang nói gì cơ... Bà cô kia muốn vóc dáng chẳng có vóc dáng, muốn mặt đẹp chẳng có mặt đẹp, muốn khí chất cũng chẳng có khí chất... Nói năng thì thô tục, hành động thô lỗ, tuyệt đối không phải nữ nhi. Ai không có mắt mới đi thích bà cô đó!”. Hoàng Vũ vẫn cố chấp phản bác, có điều nói xong câu cuối thì thanh âm càng lúc càng nhỏ, như đang tự chửi chính mình.

“Ai thích cô ấy mới là có mắt nhìn người!”. Rốt cuộc chỉ thấy Ngọc Vô Duyên cúi đầu, khẽ nâng đôi bàn tay, dưới ánh trăng, đôi bàn tay của chàng sáng bóng như ngọc, thoạt nhìn còn tưởng là bạch ngọc trong suốt. Mười ngón tay thon dài hoàn mỹ đến độ khiến người ta hoa mắt. Trong nháy mắt, đôi bàn tay kia lại khôi phục dáng vẻ ban đầu, chỉ trắng ngần hơn bàn tay người thường một chút.

Hoàng Vũ không chú ý tới đôi bàn tay của Ngọc Vô Duyên, ánh mắt hắn rơi vào chỗ khuyết trên vầng trăng lấp lánh, chỉ nhìn hồi lâu, đành chấp nhận rằng dù hắn có làm gì đi chăng nữa, vầng trăng kia cũng không thể đột nhiên biến tròn, hắn thở dài thật dài: “Aizz! Ít nhất mình cũng được coi là có mắt, không lỗ!”.

Ngọc Vô Duyên nhìn hắn có chút buồn cười lại có chút ao ước, vỗ vỗ bờ vai của Hoàng Vũ: “Không phải cô ấy và Tuyết Không đang đánh cược với đệ sao? Xem ai có thể tới núi Thương Mang trước.”

“Đương nhiên là đệ... Vương huynh của đệ rồi!”. Hoàng Vũ buột miệng thốt lên, sau đó nhanh chóng sửa lại.

“Ừ!”. Ngọc Vô Duyên nhìn về phía trước, mọi thứ trong bóng đêm dày đặc đã trở nên mờ lung, dù trăng đã nhô lên cao nhưng mùi hương đăng trước vẫn chìm vào màn đêm đen tối: “Đình Thương Mang... Hoàng Triều sẽ đến.”.

“Đương nhiên vương huynh sẽ tới được đình Thương Mang!”. Hoàng Vũ nói không chút nghi ngại, hắn nhìn người trông giống tiên nhân dưới trăng không nhiễm bụi trần, không khỏi có chút nghi hoặc: “Vô Duyên, huynh có thích ai chưa?”.

“Thích ai?”. Ngọc Vô Duyên quay đầu lại liếc hắn, ôn nhu cười cười: “Ai ta cũng thích.”

“Không phải mà”. Hoàng Vũ lắc đầu, gờ tay lên chỉ vào ngực chàng: “Đệ đang nói người trong lòng ấy!”.

“Người trong lòng?”. Ngọc Vô Duyên ngần ra, một lát sau mới khẽ bật cười, nụ cười mơ hồ trong bóng đêm, đôi mắt như hội tụ ánh sáng của mặt trăng, phút chốc trở nên lấp lánh rực rỡ. Chàng hơi cúi đầu, những sợi tóc rơi xuống che đi một nửa khuôn mặt, áo trắng như tuyết, tóc đen như mực, khoảnh khắc ấy, trông chàng thật thê lương và tịch liêu, tựa như một âm hồn chấp chôn trong bóng tối, mất đi phong thái của một vị tiên nhân dưới trăng xuất trần.

“Vô Duyên...”. Hoàng Vũ gờ tay kéo kéo ống tay áo chàng, nhưng chẳng biết vì sao lại buông tay xuống. Hắn muốn gọi chàng một tiếng nhưng không biết phải nói gì, chỉ biết rằng hắn chưa từng thấy qua Vô Duyên như vậy. Phảng phất như hắn đã tự tay cầm dao đâm vào chàng, khiến cho chàng từ một con người vô ưu trên cửu thiên bất đắc dĩ rơi xuống trần thế.

“Người nhà Ngọc gia không có tim... không có tim thì làm sao dám thích người?”. Một thanh âm thật rõ ràng bình tĩnh vang lên, người kia ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, những sợi tóc dài bay bay trong gió, gương mặt chàng thật vô cảm lãnh đạm.

“Không có tim thì làm sao con người sống, chẳng phải đã sớm chết rồi sao!?”. Hoàng Vũ nghe vậy không khỏi lấm bầm.

Ngọc Vô Duyên quay đầu lại nhìn hắn, nhìn người vừa ngây thơ vừa thông minh đang đứng kế bên, sau một lúc lâu mới thản nhiên đáp: “Có lẽ vậy!”

“Huynh nói gì???”. Hoàng Vũ nghe vậy tròn mắt: “Huynh rõ ràng còn sống mà!”. Hắn đưa tay ra nắm vai người trước mắt, thân thể vẫn còn rất ấm áp: “Người nhà Ngọc gia các huynh được xưng là ‘Thiên nhân’, lẽ nào các người thật sự muốn vứt bỏ hận ái tình thù trên thế gian, tu tới cảnh giới thiên nhân vô dục vô cầu? Các người không cần những tư tình ái dục, muốn lấy nhân tâm bảo hộ bách tính sinh linh? Thế Ngọc gia... cũng quá mức... vĩ đại rồi!”. Hắn ngoài miệng thì nói thế nhưng trong lòng lại thấy khác.

“Thiên nhân? Người nhà Ngọc gia có trí tuệ tuyệt vời thiên hạ... Thiên nhân...”.

Ngọc Vô Duyên nhẹ nhàng thì thầm tự nói với chính mình, lại tựa như đang nói với những linh hồn từ thời viễn cổ. Chàng gờ tay lên che đi đôi mắt, sau đó không nói gì nữa. Dưới ánh trăng, khuôn mặt chàng đẹp thuần khiết như bạch ngọc, khóe môi hiện lên một nụ cười nhợt nhạt, một nụ cười chua xót hơn cả những tiếng khóc ai oán bị thương, một nụ cười đẹp đến mức khiến người ta... đau lòng!

Giây phút ấy, phảng phất như có thứ gì đó bóp nghẹt trong lòng Hoàng Vũ, khiến hắn không thể hô hấp được, hai mắt cảm thấy đau nhức, vô cùng muốn rơi lệ, nhưng chẳng biết vì sao phải rơi lệ. Người này một thân áo trắng như tuyết, phiêu dật xuất trần, tựa như tiên dưới ánh trăng, là người khiến toàn bộ thế nhân ái mộ. Thế nhưng, chàng nhìn như muốn khóc!

Rất nhiều năm sau, Hoàng Vũ vẫn không thể nào quên được Ngọc Vô Duyên trong đêm hôm đó. Hắn nhớ lại nụ cười của chàng, nụ cười phảng phất như đã trải qua tịch mịch nghìn vạn năm, đau thương nghìn vạn lần, nụ cười vẫn đậm phong khinh, nụ cười mà dù qua bao nhiêu năm tháng, cũng khiến lòng hắn chưa xót tột độ. Mỗi lần như vậy, hắn đều ôm lấy nung tủy của mình, nói không đầu không đuôi: “Kỳ thật, những người phàm trần như chúng ta còn hạnh phúc hơn thiên nhân nhiều!”

*****

Tại vương đô Bạch Quốc, tối nay là Trung thu, mặt trăng tròn lơ lửng ở phía chân trời, dẹt nên những tia sáng bạc trong vắt xuống hạ giới. Cả thiên địa chìm trong từng dải ánh sáng mỏng lung, bóng quế lượn lơ, hương hoa di động. Dưới cảnh sắc tươi đẹp ấy, lẽ ra những gia đình phải vui mừng say sưa, thế nhưng toàn bộ Bạch Đô đều vắng đi tiếng cười. Sau khi bái cầu thần Mặt Trăng, chẳng ai có tâm trạng để cười nói, ai ai cũng lo âu, không biết bao giờ đại quân Phong – Mặc bắt ngờ công phá thành Đình?

Vương cung Bạch Quốc, Di Đạm Cung.

Trong đại điện chỉ còn lại một mình Bạch Vương đang chấp tay đứng trước điện thờ, lặng lẽ nhìn các bức họa của các triều đại quốc chủ Bạch thị treo giữa điện, sau đó nhìn hòm ngọc có đựng sách thư ghi lại công lao sự nghiệp của lịch đại tổ tiên, sau một lúc lâu, Bạch Vương mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt.

Có tiếng đẩy cửa nhẹ vang lên, Bạch Vương giật mình không khỏi mở mắt.

“Lang Hoa, con lại không nghe lời.” Bạch Vương nói như trách mắng, thanh âm lại có chút nuông chiều.

“Phụ vương, người ở đây làm gì?”. Một thiếu nữ mặc y phục đỏ rực chạy nhanh vào bên trong tựa như một đám mây chiều mạnh mẽ xông đến, khiến Di Đạm Cung đang yên ắng cũng trở nên phấn chấn hơn: “Mỗi năm trong cung mới tổ chức thu yến một lần, thế mà phụ vương cũng bỏ không đến. Người đang lo đại quân Hắc Phong công phá thành Đình sao? Vậy thì đừng đứng đây nữa, chi bằng hãy dẫn quân đến trước thành Đình từ chiến với quân Hắc Phong đi! Mấy vị tổ tiên đã hóa thành tro rồi, người có bái lạy nữa thì họ cũng không sống lại giúp người đánh lui quân địch đâu!”.

“Lang Hoa, không được vô lễ!”. Bạch Vương la rầy nhưng tất nhiên vô hiệu. Huống hồ ông cũng không thể nặng lời trách móc ái nữ này.

“Thì đúng là vậy mà, người bái... mấy vị tổ tiên này thì có ích lợi gì, chẳng lẽ họ thật sự có thần lực để ngầm giúp đỡ Bạch Quốc ta sao?”. Thanh âm của thiếu nữ trong trẻo như chuông bạc trong gió, lại rất êm tai, lời nói không chút kiêng kỵ.

Thiếu nữ có tư thái vô cùng xinh xắn lạnh lợi, hai hàng mày dài như vàng trắng non, đôi mắt hạnh trong veo mọng nước, cô khẽ vênh chiếc mũi ngọc, cong đôi môi nhỏ xinh xinh, làn da trắng nõn mềm mại thoáng ẩn hiện dưới bộ y phục đỏ rực trông càng xinh đẹp mỹ miều, thực không hổ danh là “Lang Hoa”. Cô tựa như một đóa hoa non nót trắng mềm nở giữa rừng mây đỏ, xinh xắn đáng yêu đến độ người say thần mê! Cô chính là ái nữ được Bạch Vương sủng ái nhất, Lang Hoa công chúa – Bạch Lang Hoa.

“Lang Hoa.” Bạch Vương hết cách đứng nhìn con gái, ông không thể nào thật sự nghiêm khắc được với ái nữ ông thương yêu: “Sao con chưa hồi cung nghỉ ngơi, còn chạy tới đây làm gì?”.

“Trăng tối nay đẹp vậy mà chả có ai ngắm. Ai ai cũng lo sợ, chẳng có gì vui!”. Lang Hoa bĩu môi: “Phụ vương, Bạch Quốc ta cũng có hơn mười vạn hùng quân, sợ gì Hắc Phong Quốc? Người cũng không cần cầu khẩn những vị tổ tiên nữa, chi bằng phái nữ nhi đến thành Đình đi, nữ nhi nhất định sẽ đẩy lui quân Phong.”.

“Cái con bé này...”. Bạch Vương nghe vậy không khỏi cười nhạo, nhìn ái nữ nhao nhao lên đòi đi chiến đấu, trong lòng ông cảm thấy vui vẻ một chút: “Đúng là nghe con không sợ cạp, chỉ là một đứa nhỏ làm sao biết dụng binh, chi gọii nghịch thôi!”.

“Phụ vương, sao người có thể xem thường nữ nhi!” Lang Hoa nghe vậy không khỏi ôm lấy cánh tay Bạch Vương, nhào người ra đằng trước: “Con tuy là nữ nhi nhưng từ nhỏ đã tập đao luyện cung, thông thuộc binh thư, tự thấy mình cũng chẳng kém gì mấy vị ca ca! Huống hồ là nữ nhi thì đã sao, công chúa Tích Vân của Bạch Phong Quốc, Hàn Sương tướng quân Thu Cửu Sương của Hoàng Quốc chẳng phải cũng là nữ tử sao? Các cô ấy đều là soái tướng vang danh thiên hạ đó!”.

“Giỏi! Giỏi! Giỏi lắm! Lang Nhi của ta cũng rất giỏi.”. Bạch Vương nuông chiều an ủi con gái.

“Phụ vương, người vẫn xem thường con!”. Lang Hoa vốn dĩ thông minh, sao không nhìn ra thái độ khen cho có lệ của Bạch Vương. Cô gờ tay giật giật chòm râu của Bạch Vương, không chịu thả ra nói: “Phụ vương, người để nữ nhi dẫn binh đi thành Đình đi. Con nhất định sẽ không để người thất vọng!”.

“Lang Nhi, đừng có hồ đồ!”. Ông kéo đôi tay trắng trẻo của cô xuống, nghiêm túc nói: “Con cho rằng cuộc chiến tại thành Đình là trò chơi thiếu nhi hả? Đó là chiến trường! Là ai tu la giết người trong chớp mắt, có biết không?”.

“Phụ vương...”. Lang Hoa không nghe theo, định cãi lại thì bị Bạch Vương khoát tay chặn lời.

“Về cung nghỉ ngơi đi!”. Bạch Vương chỉ nói đơn giản, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Lang Hoa nhìn sắc mặt của phụ vương, biết có nói gì đi nữa cũng vô dụng, không khỏi cau gợn, vung vẩy bỏ đi: “Về thi về! Tức chết đi được, ngày mai con không thèm ăn cơm!”.

Nhìn ái nữ nổi giận đùng đùng bước đi, nghe mấy câu nói bốc đồng của cô, Bạch Vương không khỏi bật cười. Có điều vừa mới mỉm cười đôi chút, ông chợt nhớ tới chiến sự nơi tiền phương, lại bất giác cau mày.

Mà Lang Hoa vừa lao ra khỏi đại điện đã đạp bình bình vào tảng đá trên mặt đất, dường như muốn đạp thủng mặt đất này mới thôi. Chỉ là cho dù có đạp đến khi bàn chân đau nhức, tảng đá trên mặt đất vẫn là tảng đá tro tro, không vì cô là công chúa Lang Hoa mà biến thành cát bụi. Cho nên cô đành bực tức đuổi tay ra, ngắt hết hoa cỏ hai bên đường, vừa ngắt vừa hung hăng ném, làm cho con đường chẳng mấy chốc ngập tràn hoa cỏ xơ xác.

Thật quá đáng! Phụ vương không tin mình. Mấy ca ca đều đã dẫn binh xuất chiến rồi, hai người đến thành Đình, bốn người đến Vương vực. Chỉ có cô là bị nhốt tại chôn thâm cung, ngày ngày uống trà chơi cờ với những phi tử của phụ vương, hết sức buồn chán! Nếu để cho cô dẫn binh, cô chắc chắn công chúa Lang Hoa sẽ không thua gì công chúa Tích Vân của Bạch Phong Quốc! Vừa nghĩ tới công chúa Tích Vân và công chúa Thuần Nhiên, Lang Hoa vừa cảm thấy bực mình!

Bạch Lang Hoa tự nghĩ mình từ nhỏ đã rất dễ thương khả ái, lớn lên lại càng xinh đẹp như tranh vẽ. Năm cô mười tuổi, trong điển lễ đại hôn của thế tử ca ca, cô bước lên Đài Lang Can trình diễn một điệu múa khuynh đảo ngàn vạn dân chúng, từ đó có danh hiệu “Hoa Lang Can”. Chỉ cần qua một, hai năm nữa, cô chắc chắn sẽ càng đẹp hơn, đến lúc đó, cả Đông Triều đế quốc sẽ chẳng ai sánh được với “Hoa Lang Can” cô... Thế mà Hoa Vương nước Hoa lại tổ chức một buổi lễ gọi là “Hội Mầu Đơn” để chúc mừng sinh nhật công chúa Thuần Nhiên, sau đó mời toàn bộ vương hầu, quý tộc Đông Triều đến thưởng thức. Nghe nói ở hội hoa xuân năm đó, công chúa Thuần Nhiên xuất đầu lộ diện khiến cho mọi người thất hồn lạc phách, đồn ầm ầm lên cái gì mà tiên tử mầu đơn cũng không đẹp bằng ba phần của nàng. Từ đó về sau, tất cả mọi người ở Đông Triều đều tự ý (bởi vì không có sự đồng ý của cô) phong cho công chúa Thuần Nhiên danh hiệu đệ nhất mỹ nhân, quên mất đóa Hoa Lang Can xinh đẹp là cô.

Được rồi, không thể làm đệ nhất mỹ nhân thì cô sẽ nỗ lực đọc sách để giành được danh hiệu tài nữ đệ nhất, cái đẹp bên trong bền lâu hơn cái đẹp bên ngoài. Công chúa Thuần Nhiên đẹp thì có ích lợi gì, chỉ là một mỹ nhân ngu ngốc, một bình hoa di động. Nếu Lang Hoa cô đây một ngày nào đó làm ra những bài thơ văn tuyệt thế thiên hạ, nhất định sẽ trở thành tài nữ đệ nhất. Nhưng mà cô vừa thoáng bộc lộ chí hướng ấy một chút, tứ ca ca liền nói một câu dập tắt ý chí của cô luôn. Huỳnh ấy bảo trước cô, công chúa Tích Vân của Bạch Phong Quốc đã sáng tác nên “Luận cảnh thái thập sách” áp đảo trạng nguyên năm đó khi vừa mới mười tuổi, bây giờ người ta đã mang danh tài nữ đệ nhất thiên hạ rồi, cô thiệt là nông cạn quá đi.

Aaaa... Được rồi, tài nữ thì có cái quái gì hay, tay trái gà không chặt, nếu gặp phải cường đạo thô phi thì cũng phải sợ đến tè ra quần (ách, hơi bất lịch sự nhưng cô sẽ không nói với ai, chả ai biết công chúa Lang Hoa nói mấy câu thô tục), mắt mặt lăm! Cho nên cô quyết định tập võ, học võ số binh thư, quyết chí làm nữ tướng quân vang danh thiên hạ, tư thế oai hùng hiên ngang, khí thế bất phàm... Cưỡi chiến mã giết địch bắt giặc, bày binh bố trận trên sa trường, công thành chiếm đất, mở rộng biên cương, làm nước Bạch trở thành cường quốc như nước Hắc Phong và nước Hoàng! Còn cô sẽ tạo nên võ số công huân cái thế, được dựng tượng lập đền thờ như thủy tổ Bạch Vương, được hậu nhân kính ngưỡng, đời đời lưu danh sử sách, vạn thế để lại tiếng thơm... Tiên đồ tốt đẹp dường nào a... Thế mà... một quyển binh thư cô còn chưa xem xong, lại truyền đến tin Phong Vân Kỳ của Bạch Phong Quốc đánh bại Kim Y Kỳ của Hoa Quốc, làm thế nhân đều đồn thổi, ca tụng vị công chúa Tích Vân một tay sáng lập nên Phong Vân Kỳ. Người ta bảo nàng chỉ huy quân Bạch Phong chống lại quân Hoàng, hủy diệt quân Hoa, tương kế tựu kế bao vây quân Hắc Phong trong u cốc ba ngày ba đêm... Truyền thuyết về công chúa Tích Vân còn chưa hết, ở đâu lại chui ra một Thu Cửu Sương của nước Hoàng, một mình độc lĩnh vạn quân chiếm hai tòa thành trì của nước Nam, dẫn theo năm nghìn tướng sĩ đoạt hai trăm dặm vùng Vương vực màu mỡ.

Aaaa... Không, cô không thể nhụt chí, càng không thể tự ti! Hoa Thuần Nhiên thì có gì đâu, chỉ là lớn lên xinh đẹp một chút, mà đẹp thôi thì làm được gì, chẳng có tài hoa và võ công như Phong Tích Vân. Còn Phong Tích Vân thì cũng có gì đâu, cho dù tài hoa tuyệt thế, võ công phi thường, nhưng rồi sao nào, nàng lại không có dung mạo tuyệt thế như Hoa Thuần Nhiên. Từ chuyện mọi người chưa từng đàm luận về dung mạo của nàng cũng đủ để chứng minh nàng có dung mạo vô cùng tầm thường, nói không chừng còn xấu xí như quỷ dạ xoa! (Lang Hoa thầm mong là vậy!) Cho nên... Bạch Lang Hoa cô phải bảo dưỡng dung mạo xinh đẹp trời sinh này thật tốt, còn phải tinh thông thơ văn, giỏi ca múa, chuyên cần luyện võ công, học thuộc binh thư. Cô muốn trở thành người có đầy đủ dung, tài, võ, trí, đức, nghệ..., trở thành một công chúa Lang Hoa thập toàn thập mỹ.

Chỉ là... Cô ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn sáng rực trên bầu trời, vô cùng u oán thở dài. Có trở thành một người hoàn mỹ thế nào đi chăng nữa thì cô vẫn bị kẹt trong vương cung nhỏ nhỏ Bạch Quốc này, làm một đóa hoa Lang Can nhỏ nhỏ! Còn Hoa Thuần Nhiên nhà người ta vẫn nở mày nở mặt làm mỹ nhân đệ nhất Đông Triều, khuynh đảo chúng nam nhân trong thiên hạ. Mà tiếng tăm của Phong Tích Vân lại càng lẫy lừng hơn, bất luận già trẻ lớn bé khi nhắc đến nàng đều mang vẻ mặt tôn sùng. Hơn nữa, trong tứ đại công tử nổi danh thiên hạ thì hai vị công tử tôn quý nhất là Hoàng Triều và Lan Tức, một người đã lấy Hoa Thuần Nhiên, một người đính hôn với Phong Tích Vân. Chỉ có cô năm nay đã mười bảy tuổi nhưng vẫn chưa hề gặp một thanh niên tài giỏi, đẹp trai, ưu tú nào, ngoại trừ mấy vị ca ca điên khùng tự cao tự đại ở trong cung.

Aaaa... Tất cả là tại phụ vương, sao lại yêu thương nữ nhi theo cách như thế, còn nhốt một cô gái xuất sắc như cô tuốt trong vương cung, khiến cô không thể gặp thế nhân, thế nhân không thể thấy cô. Vậy thì làm sao có thể lan truyền mỹ danh, tài danh, võ danh, trí danh, nghệ danh của cô ra khắp thiên hạ được!?

Cho nên... Lang Hoa nắm chặt tay, ta đã nhẫn nại lâu lắm rồi! Phụ vương, người không cho con đi, lẽ nào con không tự đi được!?

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Lửa tại Đỉnh thành

Núi Sơn Tra, Bạch Quốc là ngọn núi không có vẻ hùng vĩ bạt ngàn như ngọn núi Thương Mang cao nhất ở Đông Triều, cũng không có sự thanh u hiem trở như ngọn núi Thiên Bích tại Hoàng Quốc, tuy nhiên nó vẫn khá nổi danh trong thiên hạ, bởi vì đỉnh núi có hình thù rất đặc biệt, bị xẻ đôi làm hai.

Trong dân gian có lưu một truyền thuyết kể rằng: Từ thời xa xưa, thần núi Sơn Tra vì ghen tị, muốn vượt qua núi Thương Mang để trở thành ngọn núi cao nhất Đông Triều nên đã thừa cơ hội uống trộm rượu Lang Can của Thiên Đế. Mà rượu Lang Can vốn được làm từ những hạt trần châu nở ra từ cây tiên thụ Lang Can trên thiên đình, trải qua quá trình ủ lên men để tạo thành một loại rượu tiên cực phẩm, người phạm chỉ cần nhấp một ngụm là có thể trở thành dũng sĩ có sức mạnh vô song, sơn thần uống một hớp là có thể cao hơn trăm trượng. Vì vậy sau khi thần Sơn Tra uống trộm một ngụm rượu Lang Can, quả nhiên qua một đêm thì đã cao đến hơn trăm trượng. Thế là ông ta lên uống ngụm thứ hai nhưng chẳng may lại bị Thiên Đế phát hiện. Thiên Đế tức giận lập tức thu hồi rượu Lang Can và giáng sấm sét xuống đỉnh núi Sơn Tra, cắt ngọn núi ra làm hai nửa, để nó vĩnh viễn chịu đau đớn bị xẻ đôi, nghiêm khắc trừng phạt tội lỗi của sơn thần!

Thế nhưng dù truyền thuyết này là thật hay giả đi chăng nữa, đỉnh núi Sơn Tra cũng đã bị xẻ nửa, hai đầu đông tây vĩnh viễn bị tách rời. Trải qua những biến đổi to lớn, bãi bể hóa nương dâu, thảo nguyên hóa sa mạc, khoảng cách giữa hai đầu ngọn núi cũng theo đó dần dần được mở rộng, từ u cốc biến thành ruộng đất màu mỡ, từ hoang vu có người đến lập cư sinh sống. Qua năm dài tháng rộng, nơi đây dần dần mọc lên những hộ dân rồi dần dần trở thành thôn xóm, sau đó từ thôn xóm trở thành thị trấn và rồi phát triển lên đô thành. Nghe nói trong thành có một loại đặc sản là hoa quả rất quý hiếm, được đồn là do năm xưa khi Thiên Đế thu hồi rượu Lang Can không cẩn thận để rơi một giọt rượu xuống trần, hóa thành một loài cây có hoa như bạch ngọc, có quả tựa trần châu, gọi là quả Lang Can, đặc biệt chỉ ở núi Sơn Tra – Bạch Quốc mới có. Tòa thành này cũng nhờ có được loại quả quý hiếm ấy mà nổi danh khắp thiên hạ.

Theo từng triều đại đổi thay, theo dòng chảy của lịch sử, tòa thành này cũng đã được mở rộng mỗi ngày một lớn hơn. Với vị trí địa lý đặc thù, nó càng bộc lộ được tầm quan trọng chiến lược, để đến hôm nay, đã trở thành một địa điểm trọng yếu và vô cùng nguy hiểm của Bạch Quốc – thành Đỉnh.

“Các ngươi thử nói xem làm thế nào để phá thành Đỉnh?”.

Lan Tức nhàn nhã thần nhiên ngồi ở giữa vương trướng buông một câu, nói xong liền cảm chén Vân Mộng Ngọc lên tinh tế thưởng thức rượu Lang Can nổi tiếng trong chén.

Tích Vân ngồi cạnh hần thì tập trung tinh thần ngắm nghía cái chặn giấy hình sư tử được điêu khắc từ ngọc Kinh Sơn, chẳng thềm liếc mắt nhìn tấm bản đồ địa hình thành Đỉnh đang được trải dài trên bàn, có vẻ như đối với nàng, cái chặn giấy bằng ngọc còn quý giá hơn so với thành Đỉnh.

Các tướng lĩnh khác như Mặc Vũ Kỳ và Phong Vân Kỳ thì lẽ ra phải tập trung quanh bàn thảo luận nhưng chẳng biết tại sao lại ngồi tản mát khắp trướng, thần tình khác nhau, không hề cảm thấy hồi hộp hay căng thẳng trước trận chiến.

Kiều Cẩn ngồi ở rất xa lau chùi bảo kiếm, Đoan Mộc Văn Thanh tựa lưng vào ghế, ngẩng đầu ngược nhìn chòm đèn lưu ly rủ xuống trên đỉnh trướng. Hạ Khí Thủ thì tìm tòi gầy gầy bụi bặm trên vạt áo, Nhâm Xuyên Vân hai tay chống cằm nhìn huynh trưởng. Trình Tri cố gắng gior tay quạt quạt cho mát, Từ Uyên lại lạnh lùng nhìn Trình Tri, còn Lâm Cơ thì lại ngồi chơi với mấy ngón tay. Chỉ có Nhâm Xuyên Vũ và Tu Cửu Dung là ngồi ngay ngắn bên bàn chăm chú nhìn tấm bản đồ, suy nghĩ tỉ mỉ phương pháp phá thành.

“Hai mặt của thành Đỉnh bị bao vây bởi núi, chỉ có độc một lối đi từ nam sang bắc, dễ thủ khó công”. Tu Cửu Dung lẩm bẩm: “Hơn nữa nghe nói Bạch Vương đã phái đại tướng quân Công Tôn Ti Trọng dẫn mười vạn đại quân đóng giữ tại đây, không dễ tiến công. Nhưng muốn đến Bạch Đô lại phải qua thành Đỉnh...”.

“Chúng ta không có cách nào công thành sao?”. Nhâm Xuyên Vũ ngược nhìn người trước mặt, thần tình ôn hòa khiêm tốn như thư sinh.

“Nếu cố gắng tấn công mãnh liệt thì đương nhiên sẽ phá được, thế nhưng chúng ta cũng phải chịu tổn thất nặng nề”. Tu Cửu Dung cũng nghiêm túc trả lời, hai hàng lông mày lập tức nheo lại.

“Phải không đó?”. Nhâm Xuyên Vũ mỉm cười giảo hoạt.

“Phía đông và phía tây thành đều là vách núi thẳng đứng, căn bản không thể tìm được lối đi, cho nên đại quân ta không thể vây thành để đánh giáp hai mặt. Mà phía Bắc của quân Bạch lại gần với vương đô, không ngừng cung ứng lương thảo, vũ khí, vì vậy ta cũng không thể bao vây chúng được. Bọn chúng nếu muốn thủ cả đời cũng chả có vấn đề gì, ngược lại chúng ta sẽ...”. Ánh mắt Tu Cửu Dung xoắn vào tấm đồ, dường như muốn nhìn kỹ xem có còn đường nào bất chợt hiện ra hay không.

“Ngươi chỉ toàn nghĩ đến công, thật ra có một cách khác”. Nhâm Xuyên Vũ cười hòa nhã với cậu, trông giống như một ông đồ đang dạy dỗ học sinh.

“Hả?”. Tu Cửu Dung nghe vậy quả nhiên ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt thanh tú mở ra thật to như một cậu học trò lanh lợi ham học hỏi.

Nhâm Xuyên Vũ không khỏi gạt đầu mỉm cười, gior tay lên sờ chiếc cằm nhẵn bóng, ừm, vài năm nữa ta sẽ nuôi một bộ râu tuyệt đẹp, đến lúc đó chắc chắn sẽ rất phong độ.

“Chúng ta sao phải phí sức tấn công chúng, chỉ cần dụ chúng ra khỏi thành nghênh chiến, sau đó chúng ta ở ngoài thành diệt sạch”. Y đáp hồi hột.

Câu nói có vẻ phách lối của y lại khiến Tu Cửu Dung sáng mắt ra. Kể cả Tích Vân đang chăm chú nghiên cứu cái chặn giấy sư tử bằng ngọc cũng nhếch môi cười tỏ vẻ khen ngợi.

“Làm thế nào để dụ?”. Kiều Cẩn ngồi ở rất xa nghe vậy ném qua một câu.

“Nhiều cách lắm!”. Nhâm Xuyên Vũ nhắc đến mưu kế thì không khỏi mỉm cười, nụ cười tựa như một con hồ ly giao hoạt gian xảo, bằng cái đầu của y, muốn tạo ra bao nhiêu cách là có bấy nhiêu cách: “Phải xem tình hình hiện tại coi nên lừa cách nào, để cho đại tướng quân Công Tôn Ti Trọng sợ vỡ mật thò đầu ra khỏi mai rùa.”

“Chúng ta đã liên tiếp hạ được bốn thành, thế tiến công hiện nay cực kỳ mạnh, sĩ khí vô cùng cao. Nếu cứ kéo dài ở đây không đánh tiếp, sĩ khí tất sẽ mất!”. Từ Uyên đảo mắt nhìn Nhâm Xuyên Vũ nói, thật không ưa nổi nụ cười này của gã.

“Có lý?”. Đoan Mộc Văn cao giọng hưởng ứng.

“Vậy thì sao?”. Nhâm Xuyên Vũ lại giờ tay vuốt cằm, đang nghĩ cách để Công Tôn Ti Trọng mau chóng cắn câu.

“Nơi đây có một con đường”. Cuối cùng Tích Vân cũng dời ánh mắt từ cái chặn giấy sư tử bằng ngọc đến tấm bản đồ, nhẹ nhàng cầm bút đỏ vẽ ra một đường trên đó: “Trên sườn núi phía đông Sơn Tra có một hang động bí mật, bên trong động có một thông đạo ngầm dẫn đến chân núi. Lối ra nằm ở vách Tuyết Trần, Đông Phàm Tự thuộc thành Đình.”

“Trên sườn đông núi Sơn Tra có đường đi qua thành Đình?”. Nhâm Xuyên Vũ nhìn chằm chằm vào Tích Vân: “Từ xưa đến nay chưa có cuốn mật thư nào nhắc tới chuyện đó. Phong Vương... làm sao ngài biết được?”

Có thể nói để trợ giúp công tử đoạt thiên hạ, y đã tốn biết bao nhiêu công sức học thuộc lòng vạn quyển sách, nắm trong tay không biết bao nhiêu bản đồ. Toàn bộ Đông Triều đế quốc bao gồm các thành trì, đô thị, đường đi đều nằm hết trong đầu của y. Bản đồ thành Đình mà y vẽ ra ở đây y chắc chắn có gan tuyên bố rằng tấm bản đồ được treo trong phòng nghị sự của đại tướng quân Công Tôn Ti Trọng cũng không rõ ràng bằng tấm bản đồ của y. Thế nhưng người nọ chỉ tùy tiện chỉ một điểm thôi lại chỉ ra một con đường bí mật mà cả thiên hạ chẳng ai hay biết. Người nói xem, làm sao y phục được?

“Đọc vạn quyển sách không bằng đi nghìn dặm đường”. Tích Vân hồ hững liếc mắt nhìn Nhâm Xuyên Vũ có vẻ như không phục, chẳng để tâm tới sự hoài nghi của y. Nàng cảm thấy có một ánh mắt quét qua phía sau gáy, lập tức quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Lan Tức lắc lắc chén rượu ngọc trong tay, cười như không cười với nàng. Nàng không khỏi rủi rỏ, ánh mắt cũng hiện ra một tia buồn cười hiểu ý.

Eo ôi, sao nàng dám nói với đám thuộc hạ rằng năm đó là vì nàng muốn ăn quả Lang Can không tốn tiền nên mới lôi kéo người nào đó leo lên sườn Đông núi Sơn Tra, gọi cho hoa mỹ là đi hái tiên quả mọc ngoài thiên nhiên ăn mới ngon. Mà cái tên đó thì vốn sung sướng, chỉ cần chia tay ra là có sẵn đồ ăn, đương nhiên không chịu đi làm mấy cái chuyện lao động chân tay vất vả này, thế là hai người cãi vã ầm ĩ, đánh nhau loạn xạ trên đường đi. Sơ ý làm sao mà cả hai lại rơi vào một sơn động, hơn nữa không ngờ bên dưới sơn động lại có một con đường ngầm. Nàng chờ đến khi gân cốt sau khi ngã đau bình phục lại thì lập tức kéo tên kia đi thám hiểm sơn cốc âm u. Con đường bên trong khúc khuỷu quanh co với nhiều dốc đứng cao vút tất nhiên không làm khó được bọn họ. Có điều sau khi nàng đi mệt quá, lại đói bụng nên liền động thủ muốn cướp quả Lang Can trên tay hắn. Kết quả là, vách núi sau bao năm năm “mục nát” không chịu nổi mấy đòn oanh kích của “Phượng Khiếu Cửu Thiên”, “Lan Âm Thiên Hạ” đã bị thủng một lỗ to, làm bọn họ chui được ra ngoài. Cả hai phá động xong thì phát hiện chỗ này dẫn đến vách Tuyết Trần của Đông Phàm Tự.

“Đúng là có một con đường ngầm”. Một giọng nói thanh nhã vang lên, kéo ánh mắt của Nhâm Xuyên Vũ đang nhìn chằm chằm vào Tích Vân trở về. Lan Tức nhẹ nhàng gõ tay vào chiếc chén ngọc, ánh mắt không gọn sóng liếc nhìn Nhâm Xuyên Vũ.

“Nếu đã có đường ngầm dẫn đến thành Đình, chúng ta sẽ dễ công thành hơn”. Nhâm Xuyên Vũ thấy Lan Tức đang nhìn chăm chú vào mình thì thoáng rủi rỏ nhìn tấm bản đồ, trầm tư trong giây lát rồi bảo: “Trước tiên chúng ta nên phái dũng sĩ bí mật thâm nhập vào thành Đình, sau đó chia ra hai đầu hành động.”

“Có câu nước và lửa vốn vô tình, tai họa từ xưa đến nay luôn luôn hủy hoại tất cả! Bây giờ không có lũ lụt, vậy chúng ta chỉ có thể tạo ra nhân họa... Dù có hơi tàn nhẫn nhưng đây là cách hiệu quả nhất”. Tu Cửu Dung nói câu cuối nhỏ đến mức như tự nói với chính mình, cậu chẳng hề để ý, ánh mắt vẫn long lanh nhìn vào tấm bản đồ, đầu ngón tay liên tục chỉ lên nhiều điểm: “Có sáu chỗ dự trữ lương thảo của quân Bạch, nếu có hỏa hoạn ắt sẽ có người đến ứng cứu. Nhưng chúng ta phải làm sao để chúng không kịp cứu, vì vậy cần phải đốt hết cả thành, để cháy đến mức người dân hoảng loạn, làm rối loạn lòng dân!”

Đầu ngón tay cậu di chuyển về phía cổng thành, ánh mắt phát sáng trái ngược với thanh âm lạnh lùng: “Khi dân chúng trong thành hoảng loạn sẽ là lúc quân ta bắt ngờ tấn công vào thành, phải nhanh chóng và khêu khích tranh thanh để bọn lính thủ thành sợ hãi hoang mang, làm rối loạn lòng quân!”

“Cuối cùng thành Đình sẽ chìm trong biển lửa, dân loạn quân hoảng, binh lính một bên khác của ta thừa dịp tập kích cổng thành, bất luận sống chết cũng phải mở cho được cổng thành để toàn quân ta tràn vào tiến công!”. Nhâm Xuyên Vũ ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc đảo qua chư tướng đang ngồi trong trường: “Chỉ cần cổng thành mở, thành Đình sẽ là của chúng ta!”

Cả trường im lặng trong giây lát.

“Ừ... Những người đi trước phóng hỏa tập kích nên để họ mặc trang phục quân Bạch, như vậy sẽ an toàn cho chúng ta hơn. Và lại sau khi phóng hỏa có thể lấy danh nghĩa của quân Bạch thừa cơ hoảng loạn để tung ra tin đồn, làm quân dân Bạch Quốc rối loạn thêm”. Thanh âm trong trẻo có chút nhỏ nhả của Tu Cửu Dung nhẹ nhàng vang lên trong trường.

Nhâm Xuyên Vũ và tứ tướng Mặc Vũ Kỳ không khỏi quay đầu lại nhìn cậu. Không thể tin được cái tên nhóc trong sáng ngày thơ như này lại biết dùng quỷ kế.

Tu Cừ Dung bị nhiều ánh mắt quan sát không khỏi xấu hổ liền nhìn về phía Tích Vân, khi thấy được ánh mắt bình thản ngăm khếch lệ của nàng, cậu giống như được uống thuốc an thần, lập tức trấn tĩnh.

“Tu tướng quân nói phải”. Nhâm Xuyên Vũ gật đầu.

“Vậy giờ phân công thế nào ạ?”. Nhâm Xuyên Vân hỏi ca ca: “Đầu tiên là tập kích...”.

Nhâm Xuyên Vũ liếc mắt qua y, Nhâm Xuyên Vân liền nuốt nửa câu sau vào bụng.

Nhâm Xuyên Vũ đảo mắt nhìn một vòng quanh trường, ánh mắt lảng lảng rơi vào người Từ Uyên, khẽ mỉm cười nói: “Con đường ngấm từ phía Đông ngọn núi Sơn Tra đến thành Đình cực kỳ dốc và hiểm trở, cần người có thân thủ nhanh nhẹn, hành động cẩn thận để phóng hỏa, tập kích bất ngờ, không được để quân Bạch phát hiện.”. Y nói đến đây thì hơi dừng lại một chút, mâu quang vô tình đảo về phía Tích Vân, sau đó lại nhìn sắc mặt lạnh lùng không đổi của Từ Uyên: “Tướng lĩnh Phong Vân Kỳ vốn oai danh thiên hạ, ai nấy đều có thân thủ nhanh nhẹn, võ nghệ cao cường, muốn thâm nhập vào thành Đình cũng không có vấn đề gì. Từ tướng quân... Trên đường đến đây chúng ta đều thấy rõ ngài không chỉ lạnh lùng bình tĩnh mà còn hành sự vô cùng chu đáo kỹ càng, thế nên chuyện tập kích bất ngờ không phải là Từ tướng quân thì không có ai làm được!”.

Nhâm Xuyên Vũ vừa dứt lời thì Nhâm Xuyên Vân vội nhìn về phía Hạ Khí Thù, đã thấy hấn cúi đầu nghiên cứu hình thù trên vạt áo, coi như chẳng nghe thấy Nhâm Xuyên Vũ nói gì.

Từ Uyên vẫn im lặng ngồi một chỗ khẽ liếc nhìn Tích Vân, chỉ thấy Tích Vân vẫn bình tĩnh nhìn về phía Nhâm Xuyên Vũ, đợi y nói xong hết.

Nhâm Xuyên Vũ thấy không có ai lên tiếng liền vạch một đường trên tấm bản đồ, ánh mắt y hướng về phía Trình Tri đang quạt quạt, lau mồ hôi: “Trình Tri tướng quân anh dừng van người khó địch, khí phách bất phàm, quân Bạch thấy sẽ run như cây sậy, chạy trốn chết, cho nên chủ tướng công thành phải thuộc về Trình tướng quân.”.

Nhâm Xuyên Vũ vừa dứt lời thì tứ tướng Mặc Vũ Kỳ đã đồng loạt nhìn chăm chăm vào y. Y vẫn làm như không thấy, cung kính cúi đầu nói với Tích Vân: “Thuộc hạ sắp xếp như thế, xin hỏi Phong Vương nghĩ thế nào?”.

Tích Vân nghe xong thì lạnh lùng quan sát y. Nhâm Xuyên Vũ vốn là quân sư của Mặc Vũ Kỳ, khuôn mặt trông giống với Nhâm Xuyên Vân nhưng khi chất thì lại rất khác biệt. Nếu như Nhâm Xuyên Vân luôn có vẻ bùng bùng oai hùng giữa hai hàng lông mày thì y luôn mang vẻ mặt tươi cười nhã nhặn, ôn hòa thông tuệ thoát trông giống nho sĩ uyên bác. Có điều... muốn làm quân sư cho cái tên có tâm kế cao ngất kia thì y hẳn là người không hề tầm thường! Kỳ thật... ở phương diện nào đó, y cũng khá giống chủ tử của mình.

Toàn bộ tướng lĩnh Mặc Vũ Kỳ, Phong Vân Kỳ đều đưa mắt nhìn về phía Tích Vân, đoán xem nàng sẽ có phản ứng gì. Thế nhưng chỉ thấy nàng vẫn bình tĩnh, đôi mắt tĩnh lặng như nước mùa thu không hề gợn sóng, không thể thấy nổi tâm tư.

“Đình!”, Một tiếng động nhỏ vang lên, đó là tiếng Kiều Cẩn tra trường kiếm vào vỏ. Hấn chậm chậm đứng lên nhìn thẳng vào Nhâm Xuyên Vũ, định mở miệng cất lời thì đã thấy ánh mắt của Tích Vân im hơi lặng tiếng quét tới, làm cho hấn phải im bật. Nàng tựa hồ biết hấn muốn nói gì, vậy mà nàng... còn ngẩn cán hấn! Thế nên Kiều Cẩn vốn từ xưa đến nay chỉ phục một mình công tử nay lại càng thần phục nàng hơn.

So với ba vị tướng Mặc Vũ Kỳ khác thì Kiều Cẩn không có sự hào sảng phóng khoáng như Đoan Mộc Văn Thanh, không có sự nhã nhặn thanh tú như Hạ Khí Thù, cũng không có sự tài hoa kiệt xuất như Nhâm Xuyên Vân, thế nhưng hấn có một thái độ rất lỗi lạc, lời nói hành động đều có sự khoan dung độ lượng. Hấn có đôi mắt hiện lên sự điềm tĩnh chín chắn, làm cho người ta sinh ra cảm giác tín nhiệm. Người này đứng đầu Mặc Vũ Kỳ cũng không phải là không có lý. Tích Vân nhìn hấn mỉm cười tỏ vẻ cảm ơn, thanh âm dịu dàng trong trẻo đồng thời vang lên trong trường, nàng bảo với Nhâm Xuyên Vũ: “Mọi chuyện Nhâm quân sư đều suy nghĩ chu toàn, bốn vương thất yên tâm”.

Nàng vừa dứt lời, Lâm Cơ không khỏi nắm chặt tay, tức khắc muốn đứng lên nói gì đó. Có điều vừa thấy ánh mắt Tích Vân đảo đến thì hấn liền nuốt những lời vừa ra đến khoe miệng, hít sâu một hơi, lảng lảng ngồi xuống đất.

Mà nụ cười nhẹ nhàng kia đã khiến Kiều Cẩn cúi đầu không thể nói được gì!

Lan Tức vốn đang ngồi yên lặng thưởng thức rượu ngon cuối cùng cũng uống xong hết, hấn đặt chén ngọc xuống bàn, từ từ đứng dậy. Tứ tướng Mặc Vũ Kỳ thấy thế không khỏi đứng lên theo.

“Đại vương, ngài nghĩ thế nào ạ?”. Nhâm Xuyên Vũ cung kính xin chỉ thị.

“Từ Uyên đổi thành Khí Thù, lĩnh Kinh Vũ Kỳ đi trước.”. Lan Tức thần nhiên phân phó.

Lời vừa nói ra, tứ tướng Phong Vân Kỳ có thể không hiểu nhưng tứ tướng Mặc Vũ Kỳ thì lại biết rõ, Mặc Vũ Kỳ là đội kỵ binh nhanh nhất đương thời, còn Kinh Vũ Kỳ lại tập hợp những nhân tài kiệt xuất trong số đó. Mà trong tứ tướng Mặc Vũ Kỳ, Đoan Mộc Văn Thanh thì giỏi tấn công, Hạ Khí Thù lại giỏi tập kích.

“Rõ!”. Hạ Khí Thù cúi đầu đáp.

“Về phân hành trang của Kinh Vũ Kỳ...”. Lan Tức dời mắt nhìn về phía Từ Uyên: “Thỉnh Từ tướng quân phụ trách chuẩn bị.”.

“Rõ!”. Từ Uyên đứng dậy đáp.

“Khí Thủ, giờ Tuất xuất phát, giờ Tý phải mười vạn đại quân công thành”. Ánh mắt Lan Tức tiếp tục đảo qua Kiều Cẩn: “Trình tướng quân chủ công, Kiều Cẩn, Xuyên Vân theo hỗ trợ”.

“Rõ!”. Trình Tri đứng dậy đáp, vừa đứng lên liền chạy hết mồ hôi xuống thảm, hắn không tự chủ được giơ tay lên lau, thành thật mà nói, hắn chẳng quan tâm ai chủ công, ai tập kích, chỉ muốn nhanh nhanh ra khỏi trường. Nhìn mấy người xung quanh, dù không thể nói là da họ làm bằng băng nhưng cũng chỉ có một mình hắn vừa vào trường là đổ mồ hôi liên tiếp. Hắn thà tình nguyện ra trận giết địch còn hơn là ngồi trong cái chỗ nóng bức này.

“Rõ!”. Kiều Cẩn, Nhâm Xuyên Vân cũng cúi đầu đáp.

“VẬY... chắc không còn vấn đề gì!”. Ánh mắt Lan Tức nhẹ nhàng dời về phía Tích Vân.

“Ừ!”. Tích Vân khẽ gật đầu, đứng dậy nói: “Lâm Cơ, lúc công thành người dẫn đội vũ tiễn yểm trợ”.

“Rõ!”. Lâm Cơ đáp.

“Ừ! Thế thì tốt!”. Lan Tức gật đầu: “Tất cả trở về chuẩn bị đi!”.

“Chúng thần xin cáo lui”. Chư tướng khom người lui ra.

Sau khi mọi người rời khỏi trường, Tích Vân mới dời bước đi về phía màn cửa.

“Tích Vân”. Phía sau vang lên thanh âm ôn nhã của Lan Tức.

Tích Vân dừng bước, xoay đầu lại hỏi: “Chẳng hay Túc Vương còn có việc gì?”

Lan Tức nhìn nàng, sau một lúc lâu mới lắc đầu thở dài: “Không có gì!”.

“Nếu đã không có gì, Tích Vân xin cáo từ trước”. Tích Vân khẽ gật đầu rồi quay người rời đi.

Giây phút mảnh trường rơi xuống, hai người cùng khẽ thở dài, một người ngẩng đầu lên nhìn trời, một người rũ mắt nắm chặt tay, ở giữa hai người ngăn cách bởi một lớp vải!

“Xuyên Vũ, người hành động hơi quá rồi đó!”. Sau khi ra khỏi vương trường được một khoảng, Kiều Cẩn cất lời gọi Nhâm Xuyên Vũ.

“Hả, có sao?”. Nhâm Xuyên Vũ quay đầu lại nhìn Kiều Cẩn.

“Người muốn làm gì?”. Hạ Khí Thủ luôn ít lời cũng chất vấn y, ánh mắt ẩn chứa sự thông thái và cảnh trọng nhìn Nhâm Xuyên Vũ. Hai người kia cũng đồng loạt nhìn y.

“À, không muốn gì cả”. Nhâm Xuyên Vũ bị ánh mắt của bốn người bắn tới, không khỏi cười cười, đưa tay vuốt cằm: “Là con người thì phải biết quý trọng bản thân, cho nên hành động của ta cũng là điều dễ hiểu!”.

“Hừ, đó là Phong Vương, người cho rằng ngài là kẻ ngốc à?”. Đoan Mộc Văn Thanh lên tiếng.

“Ừ, đúng nha, đó là Phong Vương anh minh thần võ”. Nhâm Xuyên Vũ không ngừng gật đầu: “VẬY sau này ta sẽ chú ý sửa đổi!”. Dứt lời y phát tay xoay người rời đi: “Được rồi, buổi tối còn nhiều chuyện phải làm, các người về chuẩn bị đi, ta còn phải đi ngắm tường tự ngắm nữa!”.

Nhâm Xuyên Vũ nhún vai rồi quay về doanh trường của mình. Bốn người phía sau, Kiều Cẩn và Hạ Khí Thủ nhìn nhau không nói gì, chỉ có Đoan Mộc Văn Thanh lại cau mày quan sát bóng lưng hân hoan của Nhâm Xuyên Vũ.

Mà tại vương trường của Phong Vương, tứ tướng Phong Vân Kỳ ngồi lẳng lặng trầm mặc nhìn Vương chuyên tâm đọc sách.

Rốt cuộc Tích Vân cũng để quyển sách xuống, ngẩng đầu lên nhìn các thuộc hạ: “Ta hiểu các người đang nghĩ gì, nhưng ta nói cho các người biết – tuyệt đối không thể!”. Thanh âm của Tích Vân rất nhẹ nhưng giọng nói quả quyết như chém đinh chặt sắt: “Nhớ kỹ, ta và Túc Vương là phu thê đồng lòng, hai nước Phong phải gắn bó như huyết nhục”.

Tứ tướng nghe vậy chỉ im lặng thở dài, sau đó cùng đứng dậy đáp: “Rõ!”

“Đại chiến sắp đến, các người quay về chuẩn bị đi!”. Tích Vân phát tay.

“Rõ, chúng thần xin cáo lui”. Chư tướng lui ra.

Bọn họ ra khỏi trường liền chạm mặt tứ tướng Mặc Vũ Kỳ đang trở về, ánh mắt tám người gặp nhau, ai ai cũng lẳng lặng dò xét, không nói câu nào. Sau đó, tất cả mọi người đều trở về doanh trường.

Đêm ngày mười tám tháng tám, trăng ẩn sao mờ.

“Tướng quân, sao ngài còn chưa đi nghỉ?”. Trên đài thành Đình, phó tướng thủ thành Tống Tham hỏi đại tướng quân Bạch Quốc Công Tôn Ti Trọng

đang nhìn trận doanh của quân Phong đằng xa.

“Nguy cấp rồi, sao có thể ngủ yên?”. Công Tôn Ti Trọng nhủ mà nhìn trận doanh ngay ngắn phía trước.

Trong bóng đêm đen tối, ông vẫn có thể cảm giác được nhuệ khí được truyền đến từ nơi đối diện! Đó là mùi sát khí nồng đậm như bảo kiếm đã được tra vào vỏ nhưng không thể che nổi sự lợi hại! Hơn nữa... ông chưa từng thấy trận pháp nào kỳ lạ như trận pháp của quân Phong!!! Ông tìm hết tất cả các binh thư nhưng cũng không thể tìm ra nổi nó là trận pháp gì, nói chi là biết tiếng tăm để phá kỳ trận! Chỉ cần ông hơi tập trung nhìn lâu một chút liền có cảm giác như có thiên quân vạn mã đang lao đến tấn công, trong nháy mắt đã bao trùm hết thấy mọi thứ.

Phong Tích Vân... Phong Lan Tức... Hai vị minh vương danh truyền thiên hạ, hôm nay Công Tôn Ti Trọng ông có thể quyết đấu với họ sao? Đây phải chăng là vinh hạnh? Thế nhưng... ông làm sao có thể thắng họ?

“Binh lính sắp đến thì tướng quân phải nên nghỉ ngơi thật tốt, nếu không sao có sức giết địch?”. Tống Tham khuyên nhủ, nhìn cờ Bạch Phượng và cờ Mặc Lan lầy lừng được người trong thiên hạ kính sợ đang bay phấp phới trong gió, hẳn tự hỏi liệu có ngày nào đó chúng sẽ cắm trên đầu thành Đinh không?

“Chuyện ta giao đã làm xong chưa?”. Công Tôn Ti Trọng hỏi.

“Mặt tướng đã tuân theo lời căn dặn của tướng quân, cử một nghìn tinh binh đóng quân tại Hành Cung bảo vệ hai vị công tử và công chúa Lang Hoa.”. Tống Tham đáp.

“Vậy thì tốt.”. Công Tôn Ti Trọng thở dài một hơi.

Lúc này mà đại vương đột ngột phái hai vị công tử đến, nói cho kêu là giúp ông thủ thành, nhưng thực ra là để theo dõi ông... Ông cũng chẳng quan tâm gì, chỉ là hai vị công tử... Ôi! Bọn họ vừa đến liền đi khắp nơi cản trở, kế hoạch phòng thủ vừa dựng nên hoàn chỉnh thì bị bọn họ xáo trộn hết lên. Bọn họ dựa vào quan điểm cá nhân mà thay đổi, lệnh cho tướng sĩ toàn thành đi từ đông sang tây, không biết để làm gì. Trong mắt họ, thành Đinh là nơi hiểm yếu, cho nên chỉ cần bảo vệ được cổng thành là sẽ không thể công phá được thành. Mấy thủ hạ ông phái đi phía đông và phía tây núi Sơn Tra để tuần sát cũng bị bọn họ điều đến cổng thành, nói là: Nếu phòng thủ cổng thành kiên cố thì thành Đinh chắc chắn sẽ an toàn!

Mà chuyện làm cho ông đau đầu hơn là... sáng nay, công chúa Lang Hoa đã chuồn êm ra khỏi vương cung. Đại vương vốn rất yêu thương công chúa, vạn nhất có gì xảy ra, Công Tôn Ti Trọng có chết cũng không đủ đền tội!

“Tướng quân về nghỉ ngơi chút đi, mặt tướng sẽ canh phòng cho. Nếu có gì xảy ra sẽ lập tức báo cáo cho ngài”. Tống Tham khuyên nhủ vị tướng quân luôn mang đôi mắt đầy tơ máu, thần tình mệt mỏi căng thẳng từ khi quân Phong vây thành đến nay. “Huống chi cũng sắp đến giờ Tý rồi, xem ra liên quân Hắc Phong – Bạch Phong vẫn chưa có động tĩnh, chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”.

“Được rồi, ở đây giao cho người.”. Công Tôn Ti Trọng vỗ vỗ vai Tống Tham, sau đó liếc mắt nhìn trận doanh quân Phong, cuối cùng xoay người rời đi.

Ông dẫn hơn mười thị vệ trở về phủ đệ, nhưng vừa mới đi qua hai con đường, ông chợt thấy một ánh lửa bốc lên cao, chiếu sáng phân nửa tòa thành.

“Đó là...”. Công Tôn Ti Trọng nhìn về hướng ánh lửa.

“Tướng quân, đó là chỗ tích trữ quân lương tại phía đông.”. Thị vệ kẻ bên lập tức kêu lên.

“Lẽ nào...”. Công Tôn Ti Trọng còn chưa nói xong, lửa đã liên tiếp bùng lên, nhất thời toàn bộ thành Đinh đều chìm trong ánh lửa. Gió đêm thổi qua, lửa càng ngày càng lớn, bốc cháy ngùn ngụt giữa bầu trời, khiến bầu trời đen kịt phản chiếu một màu đỏ chói.

“Cháy rồi! Cháy rồi! Cháy rồi...”.

Tiếng kêu la sợ hãi nổi lên khắp nơi, dân chúng mở cửa ầm ầm bỏ chạy.

“Ôi! Hình như ngoại ô phía tây cháy!”.

“Phía bắc thành cháy rồi!”.

“Cả con đường phía đông thành cũng cháy!”.

“Trời ạ! Khắp nơi đều cháy? Chuyện gì đang xảy ra vậy?”.

“Lửa lớn thế làm sao mà dập?”.

Tức khắc, cả thành Đinh hỗn loạn, người vội vàng cứu hỏa, người vội vàng cướp tài sản, người vội vàng kêu gào người nhà, người vội vàng chạy thoát thân... đủ loại tiếng thét chói tai, tiếng kêu đau đớn do bị bỏng lửa, tiếng la khóc hoảng loạn của phụ nữ, trẻ em, cùng những tiếng chửi bới nguyên rủa thiên hạ... làm nền cho ánh lửa thiêu đốt cả bầu trời. Thành Đinh lúc này tựa như một nồi cháo hỗn tạp đang sôi sục.

“Đừng hoảng! Đừng hoảng!”. Công Tôn Ti Trọng quát những người dân đang vất chân lên cổ bỏ chạy, nhưng chẳng ai nghe ông nói.

“Tướng quân... thế này... thế này là thế nào? Sao chỗ nào cũng cháy? Làm... làm sao bây giờ?”. Nhìn ánh lửa đang bốc lên trời, thị vệ xung quanh ông hoảng hốt.

“Cứu hỏa trước!”. Công Tôn Ti Trọng quát to.

“Vâng... vâng...”. Đám thị vệ lập tức chạy đi, nhưng mới chạy được vài bước đã chạy về: “Tướng quân, cứu chỗ nào trước ạ?”

Công Tôn Ti Trọng siết chặt đại đao bên thắt lưng, cơ thịt trên mặt co quắp, cuối cùng hít một hơi thật sâu nói: “Truyền lệnh bốn tướng quân, sai Tào tham tướng dẫn hai nghìn binh lính cứu hỏa phía đông thành, Lý phó tướng lĩnh hai nghìn binh lính cứu hỏa phía tây thành, Tạ tướng quân dẫn hai nghìn binh cứu hỏa phía bắc, còn...”. Ông chưa nói xong thì đã nghe một tiếng thét kinh hãi vang lên: “Tướng quân!”. Một tên thị vệ lao ra đỡ, lúc ngã xuống đất, ông thấy có một mũi tên lửa cắm phập xuống nơi ông vừa đứng.

Không đợi ông kịp phản ứng, vô số mũi tên lửa từ bốn phương tám hướng đã lao tới, Công Tôn Ti Trọng kéo tên thị vệ kia lăn trên đất tránh tên. Những tên thị vệ khác tránh không kịp đã bị trúng tên. Nhất thời, tiếng hét thảm thiết nổi lên khắp nơi.

Chẳng biết qua bao lâu, trận mưa tên lửa cuối cùng cũng dừng lại, Công Tôn Ti Trọng đứng lên, cảnh tượng trước mắt làm cho ông choáng váng. Những tòa nhà cao lớn đẹp đẽ bên đường đã chìm trong biển lửa. Ngọn lửa hùng hục thiêu đốt bốn phương, vô số bách tính chạy ra từ biển lửa, la hét chói tai... Mười thị vệ theo bên cạnh mình vừa rồi đã nằm la liệt dưới đất, bị lửa thiêu rụi, vài tiếng kêu đau đớn yếu ớt vang lên.

“Tướng... tướng... tướng quân...”. Tên thị vệ còn sót lại run lẩy bẩy, hấn bị dọa đến mất nửa hồn phách.

“Hai vị công tử muốn bỏ thành chạy về vương đô, cho nên mới phóng hỏa đốt thành!”.

“Đại quân nước Phong tấn công rồi!”.

“Công Tôn tướng quân đã hy sinh vì nhiệm vụ”.

...

Chẳng biết từ đâu lại truyền tới những thanh âm mơ hồ lọt vào tai, từ xa tới gần, từ nhỏ tới lớn, từ ít thành nhiều... Chỉ trong chốc lát, những tiếng kêu la hoảng sợ đã truyền khắp nơi. Dân chúng trong thành vốn đã thất kinh vì hỏa hoạn nay lại càng hỗn loạn hơn.

“Quân Phong tấn công vào thành rồi! Quân Phong tấn công vào thành rồi! Chạy mau!”.

Những tiếng la hét liên tiếp vang vọng, tức khắc mọi người chỉ biết tranh nhau bỏ chạy, bất chấp bất chấp gia tài đang chìm trong biển lửa, bất chấp lửa đang nuốt lấy thân nhân, bất chấp dưới chân mình đạp trúng người sống hay xác chết...

“Thùng thùng thùng... Thùng thùng thùng...”.

Bỗng nhiên, một tiếng trống rung trời vang lên át đi tiếng kêu thét hỗn loạn. Tiếng trống càng lúc càng rõ ràng làm tất cả người dân thành Đình đều hoảng sợ!

Tại nơi hỗn loạn mà bộ não còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, một tên binh sĩ từ đâu chạy như bay đến báo: “Tướng... tướng quân. Quân Phong... Quân Phong công thành!”.

“Công thành?”. Công Tôn Ti Trọng lạc giọng hỏi lại.

“Vâng... vâng! Thế tấn công thập phần mãnh liệt, Tổng tướng quân mời người lập tức đến cổng thành!”.

Công Tôn Ti Trọng xoay người chạy về phía cổng thành, vừa đi được vài bước đã thấy một binh lính khác chạy tới: “Tướng quân... tướng quân... có... có gian tế! Công thành bị tấn công! Công thành... công thành bị phá rồi!”. Tên lính kia nói xong câu cuối liền ngã xuống đất, sau lưng hắn là một vết máu thật dài.

“Công chúa! Công chúa!”. Có tiếng kêu hoảng loạn cùng với tiếng đập cửa ầm ầm vang lên trước phòng ngủ của công chúa Lang Hoa.

“Đừng làm ồn! Bốn công chúa còn chưa ngủ đủ!”. Lang Hoa mơ mơ màng màng la mắng. Cô chuồn ra khỏi vương cung, tránh thoát sự truy đuổi phụ vương nên đã hai ngày không ngủ rồi, hôm nay lại bị hai ca ca cùng với cái ông Công Tôn đại tướng quân gì gì đó làm nhảm cả ngày, cho nên bây giờ cô chỉ muốn ngủ thật ngon giấc.

“Công chúa! Công chúa! Mau mở cửa!”. Thị nữ Phàm Lâm theo Lang Hoa chuồn ra từ vương cung vẫn kêu hét ngoài cửa.

“Còn làm ồn nữa thì bốn công chúa sẽ gả người cho bọn Nam man!”. Lang Hoa cầu nhàu một tiếng, trở mình ngủ tiếp.

“Công chúa! Người mau dậy đi! Cả thành cháy rồi, đại quân Phong Mặc tấn công thành!”. Phàm Lâm lúc này đã dùng cả tay chân đá cửa phòng, chỉ mong vị công chúa chẳng biết tai họa sắp đến kia tỉnh lại.

“Cái gì?”. Lang Hoa bật dậy, đi chân trần ra mở cửa: “Phàm Lâm, người nói quân Phong tấn công thành?”. Thanh âm của cô chẳng có chút nào sợ hãi, đôi mắt lóe lên sự hưng phấn.

“Đúng vậy, công chúa, quân Phong đã tấn công thành rồi, sẽ đánh tới đây nhanh thôi. Người hãy mau đi với nô tỳ!”. Phàm Lâm kéo Lang Hoa ra ngoài:

“Hai vị công tử đã chuẩn bị xong xe ngựa, dẫn theo toàn bộ thị vệ vương cung, dặn nô tỳ đánh thức công chúa mau mau đi cùng bọn họ!”.

“Chờ một chút! Phẩm Lâm!”. Lang Hoa ôm lấy cột nhà không chịu dời bước: “Ta không muốn chạy trốn! Bọn công chúa muốn đánh đuổi quân Phong, lập đại công vì phụ vương!”.

“Công chúa ơi là công chúa, gấp lắm rồi, người đừng có tùy hứng nữa!”. Phẩm Lâm cố sức kéo Lang Hoa đi: “Bây giờ trong thành loạn lắm, nghe nói Công Tôn tướng quân đã hy sinh vì nhiệm vụ, ngay cả hai vị công tử cũng phải chạy trốn. Người chỉ là một cô bé, sao có thể ngăn nổi con sông dữ? Mau đi với nô tỳ đi!”.

“Ta không đi!”. Lang Hoa gạt tay của Phẩm Lâm, chạy về phòng: “Mấy lúc như thế này mới thể hiện được sự quan trọng của công chúa Lang Hoa ta! Đợi ta đánh một trận đay lui quân Phong cứu thành Đĩnh thì sẽ thành danh, còn lợi hại nổi tiếng hơn cả Phong Tích Vân!”.

“Công chúa! Đây là chiến trường! Người cho rằng quân Phong cũng giống như những thị vệ người hay đùa giỡn sao? Bọn họ đều là sát nhân giết người không chớp mắt đó!”. Phẩm Lâm nóng nảy chạy theo vào phòng, vừa vào đã thấy chủ tử của mình lục lọi đồ đạc: “Công chúa, người làm gì thế?”.

“Khôi giáp của ta đâu? Phẩm Lâm, đồ đạc mà chúng ta mang tới người để ở đâu rồi? Oa... tìm thấy rồi! Đây là cung tên phụ vương đặc biệt chế tạo cho ta!”. Lang Hoa đào qua đào lại rốt cuộc cũng tìm thấy đồ mình mong muốn: “Oa! Đây là đoản đao của ta!”. Lang Hoa hò hét vui sướng, cầm cung tên và đoản đao được chế tạo cực kỳ đẹp để tinh xảo, khảm những viên đá quý vô cùng long lanh lên.

“Công chúa!” Phẩm Lâm kêu lên: “Người...”.

“A! Khôi giáp của ta!”. Lang Hoa lại lôi ra một bộ khôi giáp đỏ rực: “Phẩm Lâm, mau tới giúp ta mặc đồ!”.

“Công chúa!”. Phẩm Lâm nghe tiếng la hét ngoài cung, lòng như lửa đốt, vội vàng tới bên Lang Hoa giúp cô nhanh chóng mặc áo giáp, dù sao có chạy trốn cũng phải mặc xong quần áo đã: “Xe ngựa của hai vị công tử đang chờ chúng ta ở cổng sau, chúng ta phải nhanh hơn nữa!”.

Lang Hoa giả ngơ giả đờ không nghe thấy lời của cô, mặc áo giáp, đội mũ, cúi đầu tự nhìn mình, chà, hiện ngang oai hùng phết! Sau đó cô nắm chặt đao và cung, nghênh ngang bước ra phía ngoài cung.

“Công chúa! Công chúa! Đi bên này!”. Phẩm Lâm đuổi theo nàng.

“Phẩm Lâm, người theo hai vị ca về vương đô đi, chờ ta đẩy lui được quân Phong sẽ quay lại đón người!”. Lang Hoa căn dặn, không thèm quay đầu lại nhìn, ánh mắt sáng rực nhìn ra bên ngoài cửa cung. Chỉ cần bước ra khỏi cánh cửa này thôi, cô sẽ được giết địch lập công, nghĩ thế, cô liền hưng phấn nhảy cồm lên.

“Công chúa! Người không thể đi!”. Phẩm Lâm kêu to.

“Phẩm Lâm, không được theo!”. Lang Hoa quay đầu lại nạt cô: “Đây là mệnh lệnh của bốn cung!”. Nói xong cô xoay người chạy ào về phía cửa cung.

“Công chúa... công chúa!”. Phẩm Lâm nhìn thân ảnh chạy ngày càng xa kia, không khỏi gấp gấp hét toáng lên: “Người mau về đi! Công chúa!”. Nhưng bóng hình cô đã biến mất.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”. Phẩm Lâm kéo vạt áo lẩm bẩm, phải làm sao đây?

Cô bước ra khỏi cửa cung, trước mắt là một biển lửa cuộn cuộn, ngọn lửa cao thật cao như thiêu đốt nhân gian, khiến đất trời như hòa thành một thể! Mùi nóng cháy, mùi khói nồng nặc, mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi, làm người ta không thể thở được. Cô đảo mắt nhìn khắp nơi, trông thấy sĩ binh mặc giáp trắng đen vung đao chém giết binh sĩ Bạch Quốc mặc giáp đỏ. Xác của những binh sĩ áo đỏ chất đầy đất, thỉnh thoảng còn có người ngã xuống. Trong ánh lửa, mặt đất đã phủ một màu đỏ tươi... một màu đỏ của máu và... thấy người! Tiếng la hét chém giết, tiếng kêu gào đau đớn vang bên tai không dứt, mùi máu tươi nồng nặc, mùi cháy khét của những thứ bị thiêu rụi... tất cả hòa cùng với gió đêm ngấm vào những góc ngách. Mọi thứ dường như đang nhảy múa, biến dạng vụn vụn, trời đất không còn là trời đất như xưa.

“Oe!”. Dạ dày bắt đầu cuộn trào, Lang Hoa liền lấy tay bịt miệng.

Tại... Tại sao lại như vậy? Hoàn toàn khác với tưởng tượng của cô! Không! Không phải như vậy! Tại sao có nhiều máu thế? Tại sao có nhiều người chết thế? Không phải như vậy! Không phải là cảnh cô dẫn thiên quân vạn mã rong ruổi trên chiến trường cát vàng tung bay rợp trời, giờ cung bắn Lan Tức ngã ngựa, vung đao chém Tích Vân dưới chân, sau đó lập huyền môn trận pháp bao vây địch, không mất người nào đã đánh bại Phong Vân Kỳ và Mặc Vũ Kỳ. Và rồi uy danh Bạch Lang Hoa sẽ truyền khắp thế gian, truyền tụng đến muôn đời sao? Thế nhưng... tại sao lại có cảnh tượng này? Những ngọn lửa, những xác chết, những vũng máu tươi và hàng vạn tiếng kêu thê lương... đây là thành Đĩnh sao? Là tòa thành xinh đẹp với danh xưng “Vườn Lang Can Bạch Quốc” sao? Không! Đây không phải là thành Đĩnh! Đây là địa ngục!!!

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Lang Khuynh

“Lộc cốc, lộc cốc.....” tiếng động của thiết kỵ bỗng nhiên truyền đến, bên trong ánh lửa hiện lên vô số bóng dáng chạy đi của kỵ binh giáp đỏ, trong nháy mắt đã đến, trên mặt đất rất nhiều binh sĩ giáp trắng, giáp đen ngã xuống.

“Công chúa, thuộc hạ đến chậm, làm cho công chúa bị sợ hãi!” Một viên hồ tướng xuống ngựa quỳ xuống.

“Công..... Công Tôn tướng quân!” Lang Hoa nhìn rõ vị tướng quân một thân toàn máu trước mặt, “Mau..... Mau đứng lên!”

“Công chúa, xin hãy nhanh chóng rời khỏi thành đi.” Công Tôn Ti Trọng nhanh chóng đứng dậy, ngay sau đó quay đầu phân phó Tổng Sâm phía sau, “Người lĩnh hai trăm tinh binh hộ tống công chúa rời đi!”

“Dạ!” Tổng Sâm lĩnh mệnh.

“Không! Ta..... Ta còn chưa đánh đuổi được quân Phong, ta..... Ta phải trợ giúp các người đánh lui quân Phong, phòng thủ Đình thành của ta!” Nhìn thấy nhiều tướng sĩ Bạch quốc như vậy, Lang Hoa an tâm một chút, lớn tiếng kiên trì.

“Công chúa, Đình thành đã bị công phá.” Công Tôn Ti Trọng lộ vẻ sầu thảm cười, nhìn vị tiểu công chúa trước mắt chưa trải qua khói lửa nhân gian này, “Đình thành đã không thủ được nữa!”.

“Sao có thể..... Sao có thể như vậy?” Lang Hoa không dám tin trừng lớn mắt, tại sao nàng vừa tỉnh giấc mà Đình thành đã biến thành cái dạng này, “Các người.....” Ánh mắt dời về phía này binh lính, “Không phải các người đều còn ở đây sao? Vì cái gì nói không thủ được thành? Chẳng lẽ..... Công Tôn Ti Trọng! Chẳng lẽ người muốn muốn hiến thành đầu hàng?” Một tia sáng nhảy lên trong đầu, Lang Hoa lớn tiếng quát..

“Công chúa yên tâm, Ti Trọng quyết không làm như vậy!” Công Tôn Ti Trọng cười chua xót, ngược mắt nhìn qua những người trong ánh lửa, đây đều là những thân tín đã theo hắn chém giết hơn mười năm, hôm nay đã hầu như không còn, “những người này..... đã là những binh lính cuối cùng của chúng ta! Công chúa đi nhanh đi, chúng ta..... chúng sẽ cùng tồn vong với Đình thành!”.

” Công Tôn tướng quân.....” Lang Hoa nhìn thấy vẻ mặt bi thương, đau đớn của vị đại tướng quân trước mặt, không khỏi vì sự hoài nghi vừa rồi của chính mình mà xấu hổ.

Công Tôn Ti Trọng lắc đầu, nhìn Lang Hoa rồi cúi người thật sâu, “Công chúa, xin người chuyển lời cho Đại vương, Công Tôn Ti Trọng phụ sự kì vọng của người, xin lấy mệnh báo đáp!”.

“Công Tôn Ti Trọng! Tên rùa rút đầu người lại trốn thoát! Còn không mau mau lăn ra đây, cùng bản tướng quân đánh ba trăm hiệp!” Từ rất xa truyền đến tiếng hét lớn hào sảng, trong âm thanh chém giết hỗn loạn nơi đây như tiếng sấm đâm vào lỗ tai, khiến tất cả tướng sĩ ở đây đều bị chấn động.

Công Tôn Ti Trọng biến sắc, quay đầu quát: “Tổng Sâm, còn đứng làm gì, mau hộ tống công chúa đi!”

“Dạ! Công chúa, mời đi theo thuộc hạ!” Tổng Sâm kéo Lang Hoa đi, bất chấp tôn ti thân phận.

“Không!” Lang Hoa lại vung tay lên hất Tổng Sâm ra, nhìn thấy vẻ phía Công Tôn Ti Trọng nói, “Công Tôn tướng quân vẫn còn ở đây, Bạch Lang Hoa ta thân là vương tộc, há có thể vứt bỏ các người mà chạy?” Rút đao cầm trên tay, cao giọng nói, “Bản cung cùng các người chung tiến lùi!”.

“Ha ha ha ha..... Công Tôn Ti Trọng, bắt được người!” Tiếng cười hào sảng truyền đến, trong nháy mắt, đại quân màu trắng đã đến trước mắt, đến nhanh như vậy, sự nhanh nhẹn này giống như vừa mới biến ra từ trong biển lửa, mang theo sát khí như hỏa diễm cháy rừng rực, lại giống như mang theo cả hỏa diễm cuốn vào trong sát khí lạnh liệt!

“Trình Tri!” Công Tôn Ti Trọng nhìn thấy người kia dẫn theo một đội kỵ binh, trong nháy mắt đồng tử co rút lại, tay không tự chủ được cầm lấy chuôi đao, ngón tay trắng bệch nắm chặt lại.

“Là bản tướng quân.” Một đại tướng quân khôi ngô ngồi trên con ngựa màu nâu vùng vằng đạp lên, “Thế nào, người lại muốn trốn sao?”

“Sao có thể!” Công Tôn Ti Trọng rút chiến đao ra, vung lên, “Hôm nay bản tướng quân sẽ cùng người tử chiến một trận!”

“Tốt! Vậy mới có thể xem như danh tướng một quốc gia!” Trình Tri hét lớn một tiếng, hai chân kẹp vào bụng ngựa, thúc ngựa tiến tới, “chúng ta dùng bao đao định sinh tử!” (Vũ: ba đao ở đây là chiêu thức chứ không phải ba cây đao nhé!)

“Được! Bất luận thắng bại, Ti Trọng có thể cùng Trình Tri người đánh một trận, chết cũng nhắm mắt!” Công Tôn Ti Trọng vung đao lên, thúc ngựa chạy đến.

Ánh đao sáng như tuyết, mang theo gió lạnh thấu xương, như vạch ngang những đám mây lửa giữa không trung!

“Công chúa, đi mau!” Tổng Sâm nhân cơ hội kéo theo Lang Hoa chạy tới hướng Bắc Môn.

“Không.....” Lang Hoa giãy dụa, nhưng khí lực lại không thể mạnh bằng, bị Tổng Sâm kéo đến phía trước.

Nhưng bọn đi chưa đến mười trượng, một đợt sát khí tiến lại, phía trước vô số quân phong xuất hiện!

“Tổng tướng quân, nghênh địch đi! Không cần lo cho ta!” Lang Hoa nắm chặt đoản đao trong tay, ánh mắt kiên định mà sáng tỏ nhìn Tổng Sâm.

Tổng Sâm bị một ánh mắt như vậy nhìn đến, chậm rãi buông tay ra, sau đó cung kính hành lễ: “Công chúa, xin bảo trọng!” Vung tay lên, dẫn theo số binh sĩ còn lại mà nghênh hướng quân địch.

Quân giáp đỏ dừng mãnh tràn vào giáp trắng, nháy mắt đã bị bao phủ, dường như có từng đợt, từng đợt màu đỏ tươi đẹp tràn ra từ nơi màu trắng kia, bay vào trong không trung, ngay khi rơi xuống đất thì hóa thành một vùng máu đào, rồi thành một anh linh, chìm vào dòng cửu tuyền không đáy.

Không! Không thể run rẩy! Tay không thể run rẩy! Chân cũng không thể mềm ra như vậy! Trái tim không thể đập nhanh thế! Lang Hoa nắm chặt đao, cầm chắc cung tiễn. Không thể sợ hãi! Càng không thể chạy trốn! Ta..... Bạch Lang Hoa muốn vượt qua Phong Tích Vân – cái người có danh hiệu Phượng vương kia, sao có thể chưa chiến mà đã chạy!

Phía sau có gì đó rơi xuống, nóng nóng dính dính..... Không! Không được quay đầu lại nhìn! Phải nhìn về phía trước..... Phía trước..... có một con ngựa đến gần, cao lớn khác thường cũng chói mắt khác thường, ở trong ánh lửa đỏ rực đang cháy kè lên màu bạc lấp lánh, như một thanh ngân kiếm được luyện ra từ trong gió tuyết ngàn năm, mang theo khí lạnh thấu xương, lúc nó vung lên, ngân quang lóng lánh, màu đỏ vung vãi trên mặt đất!.

Lấy tên, lấp vào cung, kéo lên, ngắm trúng..... Gần..... Gần..... Lần đầu nhìn đến nửa khuôn mặt xinh đẹp đến tận cùng, trắng trẻo không tí vết! Phong Tích Vân đây sao? Đinh thành bị phá, Bạch Lang Hoa ta nhất định sẽ chết, nhưng ta nhất định phải đả bại ngươi! Tiếp một tên này của ta đi!

Trong khoảnh khắc tên rời cung, con ngựa kia hình như có cảm ứng mà quay đầu, cả khuôn mặt kia cũng chuyển về hướng này, đáng ra nó phải thật hoàn mỹ mà lại như bị xé nửa, đẹp đến nỗi khiến mắt người khác phải đau đớn, vết nứt đó tựa hồ khảm vào lòng người!

Mũi tên còn đang bay nhanh, khoảnh khắc kia, Lang Hoa không tự chủ được nâng tay che lại ngực mình. Một tên này có thể lấy tính mạng người đó không? Sự đau đớn từ trong ngực truyền đến, ánh mắt nhìn theo mũi tên kia, giống như muốn nó tiến lên, lại giống như muốn nó dừng lại! Mơ hồ như hi vọng mũi tên đó không bắn trúng người kia, nhưng..... Đây là vì sao?

Kiểm quang hiện lên, mũi tên rơi xuống đất! Khi còn chưa kịp phản ứng, đạo kiếm quang đã như tia sét lạnh lẽo hay đóa hoa lửa rực rỡ chém thẳng đến! Lang Hoa rút đao chặn theo bản năng.

“Đinh!” Sự đau nhức từ cánh tay truyền đến, sau đó không còn cảm giác gì nữa, đoản đao rơi xuống trên mặt đất, gãy làm hai đoạn.

Trong mờ mịt, hàn ý lại ập đến, giống như trong một khoảnh khắc đã rơi vào vực băng! Ngẩng đầu, kiểm kia giờ lên cao, lưỡi kiếm lạnh lẽo như mang theo hàn băng, hạ xuống phía nàng! Trong ánh kiểm bóng lửa, nàng nhìn thấy một đôi mắt lạnh lùng, giống như băng nhìn nàng! Người đó muốn giết nàng sao? Lang Hoa si ngốc mà đứng, một khắc kia, trái tim cảm thấy vừa chua xót vừa đau, một dòng nước mắt không tiếng động chảy xuống, lại không biết vì sao.

Trong điện quang hóa thạch, một thân ảnh đột nhiên nhào tới.

“Cẩn thận!”.

Giống như trước mắt có cái gì đó bay qua, như tia chớp trắng lướt qua, sau đó kiếm quang tiêu tan, biến mất đi.

Cúi đầu nhìn thấy có người ngã vào trong lòng mình, tiếng thét chói tai truyền đến: “Phẩm Lâm! Phẩm Lâm!”.

Lang Hoa ôm lấy Phẩm Lâm đã ngã vào lòng nàng, đôi tay toàn máu đỏ tươi, “Phẩm Lâm.....”

“Công chúa.....” Phẩm Lâm cố hết sức ngẩng đầu, thanh âm mỏng manh nói bên tai nàng: “Hai vị công tử đều..... Đều đi rồi..... Công..... Công chúa, người cũng mau chạy đi!” Nói xong giống như tắt thở, gục đầu, nằm trong lòng Lang Hoa.

“Phẩm Lâm! Phẩm Lâm!” Lang Hoa lay thân thể thị nữ nằm trong lòng mình, đã thấy phía sau lưng nàng ướt đẫm một mảnh, lại đang không ngừng lan ra, “Nha đầu ngốc.....” Nước mắt không kìm được mà hạ xuống, đột nhiên ngẩng đầu, trong lệ quang mông lung hung hăng nhìn về phía người trước mặt, chính là người này, chính là người này giết Phẩm Lâm!.

Cắn chặt môi, không thể khóc! Tay cầm lấy cung tiễn trên mặt đất, nàng nên báo thù cho Phẩm Lâm!

“Cửu Dung, ngươi thật là không biết thương hoa tiếc ngọc, nhìn xem tiểu cô nương người ta bị ngươi dọa khóc rồi!” Một thanh âm mỉa mai truyền đến từ phía sau, còn chưa kịp đứng dậy, sau gáy đau đớn, sau đó tất cả tri giác đều mất đi.

“Chắc chắc..... Khảm nhiều bảo thạch như vậy, chắc phí không ít tiền rồi? Thật sự là bội phục, lại có người lấy món đồ chơi này đi giết người.....” Thanh âm mỉa mai kia vẫn vang lên.

Thứ của bản công chúa không phải đồ chơi! Đó là bảo đao, bảo cung mà phụ vương tạo riêng cho ta, là muốn dùng để đả bại Phong Tích Vân! Lang Hoa rất muốn phản bác như vậy, nhưng bị hắc ám ập đến, bao phủ lấy nàng.

Lửa trong Đinh thành vẫn còn cháy, trận chiến kia cũng đã gần kết thúc, trên mặt đất toàn là máu tươi cùng binh sĩ giáp đỏ, tại phía trên không trung, Bạch Phượng Hoàng bay múa trong ánh lửa.

Cảm giác giống như bản thân vừa ngủ thật lâu.

Khi Lang Hoa mở to mắt, chỉ cảm thấy từ mi mắt truyền đến đau đớn, không khỏi nâng tay lên che lại, sau khi ánh mắt thích ứng mới chậm rãi mở ra, lại phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ..... ủa..... Đây là doanh trướng sao?

Ánh dương quang len lỏi qua cửa chiếu sáng trong doanh trướng, dòi mắt liếc một vòng, nhìn rõ tất cả bên trong doanh trướng, trừ bỏ cái tháp dưới thân, chỉ còn một chiếc bàn, phía trên đặt một ấm trà.

Ngồi dậy, lại cảm thấy đầu óc choáng váng một lúc, toàn thân mềm nhũn không có chút sức lực. Đây là có chuyện gì? Quân Phong lại không giết nàng?

Cố gắng đến cửa trướng, xóc màn trướng lên, bên ngoài là một khoảng trời.

Bầu trời một màu lam, từng đám mây bông bênh trôi giống như tơ nhện, trên mặt đất là từng doanh trướng chỉnh tề, dường như binh lính cảm thương đứng sừng sững, xa xa mờ hồ truyền đến thét to, âm thanh ừng ực.....

“Tiểu cô nương, người tỉnh rồi.” Bên trái truyền thanh âm giống như mạng theo tiếng cười, tựa hồ là thanh âm đêm hôm đó cười nhạo bảo đao của nàng.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ phía kia đi tới một đám trướng lĩnh giáp trắng, giáp đen, thân thể không đồng nhất, dung mạo cũng khác nhau, mà người phát ra thanh âm là một tướng quân mặc áo giáp màu trắng, dáng người bình thường, bộ dáng như gần ba mươi.

“Người.....” Ánh mắt dừng lại trên thân ảnh thon dài phía sau, trong nháy mắt, đột nhiên cơ thể trào lên sức lực, Lang Hoa tiến lên, đôi tay chụp vào cổ họng người nọ, “Người giết Phàm Lâm của ta! Cái tên xấu xa nhà người! Ta muốn giết người báo thù cho Phàm Lâm!” Một bên túm lấy, một bên không chút nghĩ ngợi há mồm ra cắn.

“Người..... Người.....” Người nọ giống như giật mình một cái, đưa tay cố sức kéo thân thể nhuyển hương đang túm lấy người mình kia xuống, “Ồi!” Trên cổ truyền đến đau đớn, giống bị cái gì đó cắn, hấn lập tức tránh chỗ cổ ra.

Mà những người còn lại nhìn thấy hấn bị tập kích rất ăn ý cùng nhau lùi về sau một trướng, để tránh tai họa bay tới.

“Lâm Cơ..... Lâm Cơ..... Người..... Nàng.....” Tu Cửu Dung một bên cố gắng kéo Lang Hoa đang túm lấy mình ra, một bên khàn giọng gọi bằng hữu, hy vọng mấy người đó có thể đến giúp.

“Ta không có nghe thấy, ta không có nghe thấy.” Về mặt Lâm Cơ mang theo nụ cười liên tục nói.

“Khụ khụ..... Lâm..... Đều tại người..... Khụ khụ.....” chỗ cổ bị Lang Hoa bấu chặt, hàm răng sắc xem chuẩn thời cơ cắn xuống, mà đôi chân còn không ngừng đá, Cửu Dung đáng thương chưa bị chặt vật như thể bao giờ, tay chân luống cuống.

“Người..... Người nếu không buông tay, ta..... Ta sẽ không khách khí!” Khuôn mặt Tu Cửu Dung đã đỏ bừng.

“Người..... Hừ! Hôm nay ta sẽ cắn chết tên xấu xa người! Ta sẽ báo thù cho Phàm Lâm!” Lang Hoa cắn răng nói, nói xong vươn tay hung hăng chụp đến cổ Cửu Dung.

“Không..... Không biết nói lý!” Tu Cửu Dung vội vàng bắt lấy đôi tay của Lang Hoa, tay trái Lang Hoa bị bắt được, tay phải lập tức vung ra. Nhưng mà vừa mới động, Tu Cửu Dung lại duỗi tay kia ra bắt lại, sau đó hai tay vận lực một cái, cố định hai tay nàng chặt chẽ bên sườn. Hai tay Lang Hoa bị không chế, không chút nghĩ ngợi nâng chân đá lên. Không kịp nghĩ nhiều, Cửu Dung lập tức nhấc chân lên, kẹp lấy hai chân đang không ngừng khiêu khích của Lang Hoa, cuối cùng không chế được cộp mẹ đang giương nanh múa vuốt này.

Nhưng mà..... Hai người bọn họ còn không biết, một đám đang vây xem lại trùng lớn mất.

“Ta vẫn nghĩ đến hấn có tật xấu gì đó, dù sao đối với việc nam nữ vẫn tinh tinh mê.” Đôi mắt của Trình Tri mở lớn, một bên thì thảo tự nói.

“Ừ, tiểu đệ đệ của chúng ta rồi cuộc trưởng thành.” Bộ dáng Lâm Cơ có chút vui mừng.

Mà Từ Uyên ở bên không nói gì, nhưng không có ý định tiến lên hỗ trợ.

“Ừ, cảnh này cũng đẹp đấy.” Nhâm Xuyên Vũ giơ tay vuốt cằm, sau khi suy nghĩ thả ra một câu như vậy.

Những người khác đều có chút đồng cảm gật đầu, dù sao nữ nam trước mặt này hai tay, hai chân giữ chặt nữ nữ, nhìn thế nào cũng là cảnh đẹp ý vui!

“Cắn chết tên bại hoại người! Ta muốn cắn chết người! Ô ô ô..... Ta nên báo thù cho Phàm Lâm!” Lang Hoa vừa nói vừa vươn cổ lên, há miệng muốn cắn xuống cổ Cửu Dung.

“Người..... Người.....” Tu Cửu Dung không ngừng giũ cổ ra sau, chỉ vì tránh né hàm răng sắc kia.

“Tiểu Dung, người để cho nàng hôn một cái.” Thanh âm trầm tức của Lâm Cơ lại vang lên.

Quả thật, cảnh tượng trước mặt mà lọt vào mắt người không biết sự tình thì còn tưởng rằng là nữ nữ dùng sức muốn hôn nữ nam, mà nữ nam lại liều chết

không theo!

“Aiz! Hân sẽ để nàng hôn rồi.” Từ Uyên vốn không lên tiếng rồi cuộc thử dài một hơi.

Giống như là đáp lại lời của hân, một người không giữ được trọng tâm, “Bịch!” Một thanh âm vang lên, bụi đất mù mịt, hai người đồng thời ngã xuống đất.

“A!” Một tiếng kêu thảm thiết thê lương lập tức xuất hiện, vang vọng cả đại doanh, Tu đại tướng quân rốt cuộc bị công chúa Lang Hoa hôn được..... À, không, là cắn được!

“Chuyện gì àm ỉ?” Một thanh âm thanh nhã nhẹ nhàng truyền đến.

Một người trên mặt đất muốn cắn người, một người không ngừng giãy dụa nghe được thanh âm này đều đồng thời dừng động tác.

“Hừm? Tu tướng quân?” Người tới hình như có chút kinh ngạc, “Ta vẫn tưởng rằng ngươi..... là người thẹn thùng hướng nội, hóa ra.....” Đang nói thì dừng lại, tiếng cuối kia kéo thật dài, cùng với thanh âm cười yếu ớt.

“Tức..... Tức..... Vương?!” Tu Cửu Dung đang nằm trên mặt đất ngẩng đầu, lập tức trở nên cà lăm, “Không..... Không..... Phải..... Ta..... Ta.....” Một bên sống chết cổ đẩy Lang Hoa đang nằm úp sấp trên người mình ra.

Một khắc tiếng cười kia vang lên, một mùi hương lan thanh nhã truyền ra, trong nháy mắt, mọi thứ xung quanh đều biến mất, lằng lằng như trong biển lan, âm áp dương quang, gió nhẹ mát mẻ, mùi thơm thoang thoảng..... Còn có tiếng cười ôn nhã, nhu hòa kia..... Một khắc kia, Lang Hoa cảm thấy say mê không muốn tỉnh.

Không! Lắc cái đầu đang mơ màng, nhất định..... phải tìm nơi phát ra tiếng cười!

Dừng thân dậy, thái dương chói lọi kia khiến nàng bị che khuất tầm mắt, dờn mắt bốn phía, ừ, có rất nhiều bóng dáng đen, trắng, nhưng không phải là người nàng muốn tìm. Ánh mắt bị một thân ảnh hấp dẫn, mơ hồ cảm thấy ánh sáng lóa mắt, lại lắc lắc đầu, rồi lại dụi mắt, rốt cục thấy rõ..... trong những kẻ mặc áo giáo trước mắt chỉ có một người bất đồng, giống như hạc trong bầy gà! Khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, trường bào màu đen thêu kim sắc, tóc được cố định bằng bạch ngọc quan, thắt lưng quần đai, không thấy được có bao nhiêu đẹp để quý giá, nhưng lại cảm thấy được người này cao quý, ung dung đến cực điểm!

Mọi người xung quanh, tất cả mọi người như ẩn đi, trong mắt chỉ có thể nhìn đến một người như vậy, chớp mắt chỉ có một mùi lan thanh nhã, trong tai lại vang lên tiếng cười nhẹ nhàng nhọt nhọt kia..... Khi con người như mặc ngọc kia chuyển đến, cảnh vật lần lượt bị thay đổi, cả tâm hồn giống như bị hút vào, sâu như vậy, đen như vậy! Đang khi hốt hoảng, trong đầu vang lên một câu như vậy “Ồ trên đài cao, con người như ngọc. Khoan dung đẹp đẽ, hơi thở như hoa. Tiếng nói như lan, tiếng cười như ca.”

Lan Tức nhìn thấy nữ tử xinh xắn một thân giáp đồ trước mắt, một thân trang phục này của nàng, phải là tư thế oai hùng hiển ngang mới đúng, nhưng mà..... Mũ giáp méo mó đang đội trên đầu, khuôn mặt tràn đầy bụi đất, bên môi còn có một tia máu đỏ tươi, xem ra rất là..... ừm, có một phong thái rất khác biệt. Nhìn từ cặp mắt hạnh trong veo đến da thịt trắng như tuyết kia, đây là một cái..... ừm..... Là một con mèo nhỏ xinh đẹp mới cao người.

Lập tức mím môi cười nhẹ: “Vị tiểu cô nương xinh đẹp này là.....”

“Thỉnh thích thỉnh thích.....” Tim đập giống như tiếng trống, vừa nhanh vừa rõ, giống như muốn nhảy từ lồng ngực ra, mà nụ cười kia lại giống như nụ hoa lan thanh nhã nở ra, lại giống như hoa mai khẽ động. (Vũ: anh này có đẹp như vậy sao (口_口))

“Ta gọi là Lang Hoa.” Thanh âm nhỏ như tiếng mèo, một hồi trời đất xoay chuyển, Lang Hoa ngã xuống đất.

Sau này thật sự Lang Hoa được lưu danh sử sách, người đời truyền tụng, nhưng không phải bởi vì mỹ danh, tài danh, võ danh, nghệ danh của nàng..... Mà là bởi vì Lan Tức. Sử ghi: “Hơi thở như hương hoa, từng cười đến khuyên lang.”

“Lang Hoa?” Lan Tức nao nao, sau đó một lần nữa cười nhọt nhọt, “Hóa ra là Lang Hoa công chúa của Bạch quốc, thật sự là tên rất hay, mà cũng thật có chút giống.” Một tiếng cuối cùng thật nhẹ giống như ni non.

Mà những tướng lĩnh khác lại nhìn chằm chằm người đang ngã trên mặt đất kia, hình như có chút không thể tin được, vừa rồi còn giương nanh múa vuốt giống như cọp mẹ, giờ phút này lại té xỉu ở đây. Lập tức đều đồng loạt dờn mắt về phía người đang gật đầu mỉm cười ở kia, thầm nghĩ, không hổ là Tức vương danh kinh thiên hạ! Nụ cười này lại lợi hại như vậy? !

“Ừm, xem ra là nàng đói bụng rồi.” Lan Tức tỉnh tể nhìn người đang nằm trên mặt đất một cái, sau đó đưa ra kết luận, mà lúc này, tiếng hô hào từ xa truyền tới.

“À, bắt đầu thao luyện rồi.....” Ánh mắt Lan Tức nhìn về hướng chúng tướng, nhưng ánh mắt lần này của hân lại không nhanh bằng động tác của mấy người kia, chỉ trong nháy mắt, đám người vừa rồi còn đứng sừng sững một chỗ, nháy mắt mà toàn bộ biến mất, nhưng mà..... cuối cùng còn có một người phản ứng hơi chậm.

Bị ánh mắt kia nhìn đến, Tu Cửu Dung đang muốn bước đi như bị đóng đinh lại.

“Bỏn vương sao có thể để Phong vương đợi lâu? Cho nên Tu tướng quân, ngươi phụ trách cho nàng ăn no đi.” Dứt lời, Lan Tức tao nhã xoay người, sau

đó không nhanh không chậm rồi đi

Mà Tu Cừ Dung bị lưu lại nhìn người nằm trên mặt đất, lại nâng tay sờ cổ, chạm vào một loạt đầu răng kia, lại nghe tiếng hô càng dài càng to kia, nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

“Hãy hãy hãy..... hãy hãy hãy.....” âm thanh hô hào từng đợt từ rất xa truyền đến, khuôn mặt vốn đang mê mang trấn định trở lại.

Nâng tay gọi một gã binh lính Phong quốc đến: “Đến vương trưởng tìm Lục Vận đại nhân, mời nàng sắp xếp cho..... Lang Hoa công chúa, cũng đem cô nương bị thương kia an bài một chỗ với nàng.”

“Dạ! Tướng quân.” Binh lính đáp lời.

Tu Cừ Dung lập tức xoay người bước nhanh về phái giáo trường.

Trên giáo trường rộng lớn, vô số binh sĩ đứng sừng sững, giáp đen như mực, giáp trắng như tuyết, đen cùng trắng rõ ràng đối lập. Giữa đen và trắng có một vùng đất trống, hai bóng người đang triển đấu với nhau tại, khó mà tách ra được, mà dưới ánh mặt trời chói chang, mọi người đều hết sức chăm chú đến hai người trong vùng đất đó, không dám chớp mắt, sợ rằng trong lúc mình nháy mắt sẽ bỏ qua cái gì đó.

Hai người đang đấu giữa sân là Từ Uyên và Kiều Cẩn, hai người đều cầm trường kiếm, người tới ta đi, bay lên nhảy xuống, đầu đã gần nửa cái canh giờ mà không phân được thắng bại. Kiếm thuật tinh xảo kia làm cho tất cả binh sĩ thấy mà hoa cả mắt, nhiệt huyết sôi trào, hận bản thân không thể là một trong hai người kia, có võ nghệ cao siêu, thân thủ mạnh mẽ kia.

Hai người giữa sân càng đấu càng hăng, không hề có ý dừng tay, ra chiêu càng lúc càng nhanh, kiếm quang điều luyện, kiếm phong sắc bén, khi tấn công khi phòng thủ, gió lạnh quét qua bốn phía, khiến các binh sĩ không tự chủ được lùi một bước, lạnh lẽo sờ tàng da gà trên người mình.

“A a.....” từ giữa sân vang lên một tiếng, hai người kia từ trên mặt đất đấu đến trên không.

Có thể nhìn thấy hai đạo thân ảnh trên không lúc phân lúc hợp, khi ở cột cò, khi bay liệng trên trời cao, bảo kiếm vung lên, khí thế sắc bén, giống như hai tiểu thái dương, khiến người khác lóa mắt.

“Kiều tướng quân cố lên! Kiều tướng quân cố lên!”

“Từ tướng quân cố lên! Từ tướng quân cố lên!”

Không biết từ khi nào, tất cả binh lính giữa sân cùng hô to trợ uy, nhất thời không khí giữa sân trở nên vô cùng kịch liệt. Mà hai người đang giao chiến trên không trung, đối với xung quanh lúc này không quan tâm, cả tâm trí đều chỉ có đối phương và thanh kiếm cầm trên tay đối phương!

“Ha!” Chỉ nghe hai tiếng quát lớn, trong giây lát, kiếm quang trong không trung bỗng nhiên bùng lên, giống như hai đạo lửa đỏ, mang theo hào quang chói mắt cùng khí thế không gì ngăn cản được, đâm thẳng phía trước! Đây..... là một chiêu cuối cùng của bọn họ, chẳng những liên quan đến vinh nhục của bản thân, mà còn liên quan đến cục diện thắng bại của Phong Vân kỳ cùng Mặc Vũ kỳ, đối thủ như vậy không thể khiến bọn họ không chém một kiếm toàn lực này!

Hai đạo lửa đỏ kia nhanh chóng bay ra, sắp va chạm giữa không trung..... Một khắc kia, đám binh sĩ vốn đang trào dâng, đều không tự chủ được im lặng, nín thở, lo lắng, mở to hai mắt nhìn hai đạo kiếm quang mạnh mẽ chói mắt trong không trung..... Một khắc kia, trong đầu đều trống rỗng, trong cả tâm trí cũng chỉ có hai đạo kiếm quang kia!

Khi Lang Hoa chạy tới, nhìn đến nhìn thấy tình cảnh kịch liệt mà ghen thờ đó. Mặc kệ nắng gắt chói mắt, chính nàng cũng không tự chủ được mở to hai mắt, nhìn chăm chăm kiếm quang kia, nháy mắt cũng không dám, hai tay nắm chặt! Trong đầu chỉ có một ý niệm..... sau một kiếm quyết tuyệt như thế, hai người kia sẽ thế nào?

Binh lính trong sân còn chưa kịp nghĩ đến điều này, trước mắt phẳng phai như có cái gì đó hiện lên, người còn chưa kịp phản ứng, một đạo lửa đỏ vẽ ra, “Ầm!” Một tiếng nổ vang lên khiến màng tai của mọi người rung động.

Một lát sau, tâm thần của mọi người chậm rãi hồi phục, chỉ thấy bụi đất trước mắt bay lên, tất cả lửa đỏ, tất cả kiếm quang đều bị thu đi. Đến khi nhìn rõ, mọi người đều chấn động, chỉ thấy giữa sân có một khối đá lớn đập nát nơi tí ti, mà đá vụn dưới mặt đất, giống như bị sét đánh, lộ ra một cái hố sâu.

Mọi người còn chưa rõ tình huống lúc này, hai tiếng nhỏ giống như lá rơi vang lên, hai người Kiều Cẩn, Từ Uyên sóng vai bình yên rơi xuống đất, tay vẫn duỗi thẳng, trường kiếm vẫn nắm chặt như cũ, nhưng mũi kiếm đều bị bạch lãng quán lại, làm hai thanh kiếm hợp lại một chỗ. Sau đó, một thân ảnh màu trắng giống như một chiếc lông vũ, nhẹ nhàng không tiếng động hạ xuống mặt đất, bạch lãng thật dài lạnh lẽo tung bay.

Giữa sân thật im ắng, tuy có nghìn vạn người mà không có một tiếng động.

“Nếu là hai kiếm kết hợp, tất nhiên không gì địch nổi! Mà nếu hai kiếm cùng đâm vào nhau, chỉ có rơi vào kết cục lưỡng bại câu thương!” Trên giáo trường yên tĩnh, thanh âm như gió mát êm dịu phát qua.

Nếu hai quân đồng tâm hiệp lực, tự nhiên sẽ thiên vô địch! Nếu hai quân đều có dị tâm, tất ngọc đá cùng vỡ!

Giữa sân vẫn yên tĩnh như vậy, tất cả binh sĩ đều tinh tế suy ngẫm một câu kia của Phong vương, chỉ có tiếng lá cờ bay phấp phật trong gió.

Sau đó, vang lên tiếng va chạm của áo giáp, tất cả binh sĩ, bất luận là Phong Vân kỵ hay là Mặc Vũ kỵ, đều nhất trí cúi đầu quỳ xuống. Ngay sau đó, “Phong vương vạn tuế!” tiếng hô kia rung động cả giáo trường, giống như ngay cả núi cũng bị lay động, phát ra từng đợt tiếng vọng!

“Đó là Phụng vương Phong Tích Vân sao?” Ở ngoài giáo trường, Lang Hoa si ngốc nhìn thân ảnh màu trắng giữa sân kia. Trên mặt đất có nghìn vạn người đang quỳ xuống, mà nàng lẳng lẳng khoanh tay đứng, giống như tất cả dương quang đều chiếu lên người nàng, quanh thân tràn đầy ánh sáng, như Cửu Thiên Phụng Hoàng hạ phàm, ngạo nghễ tuyệt thế!.

“Thiên tử phụng nghi..... Thiên tử phụng nghi..... Hóa ra chính là như vậy!” Lang Hoa thì thào nói nhỏ.

“Hóa ra trên đời này còn có nữ tử như vậy!” Phẩm Lâm đứng phía sau Lang Hoa thì thào tự nói. Hóa ra trừ bỏ công chúa đáng yêu cùng bản thân đáng thương, lại còn có nữ tử có thể đứng ở nơi cao nhất thế gian, khiến thiên hạ cúi đầu!

“Thật là một nữ nhân lợi hại!” Trên khán đài bên ngoài giáo trường, Nhâm Xuyên Vũ thở dài, “Một trận tỷ thí này, nếu Phong Vân kỵ thắng, sẽ khiến Mặc Vũ kỵ không phục, nếu Mặc Vũ kỵ thắng, Phong Vân kỵ tất không phục, nếu là bất phân thắng bại, chỉ sợ trong lòng hai bên đều sóng ngầm, nhưng một hành động nhẹ nhàng này của nàng, tùy tiện nói một câu, lại khiến cho Phong Vân kỵ lẫn Mặc Vũ kỵ đều thần phục!”.

“Nếu không sao nàng có thể được gọi là Phụng vương!” Hạ Khí Thủ đứng một bên tán thưởng từ đáy lòng.

“Những mưu kế người tính toán, tựa hồ ở trước mặt nàng đều không có hiệu quả!” Ánh mắt của Đoàn Mộc Văn Thanh cũng nhìn đến thân ảnh ở giữa kia, không quên chăm chọc người luôn tự phụ trí tuệ cao siêu bên cạnh.

“Chỉ là ta không nghĩ tới các người không thể toàn thắng Phong Vân tứ tướng.” Nhâm Xuyên Vũ nhún nhún vai, ánh mắt đảo qua ba người bên cạnh, giống như có chút thất vọng, “Xuyên Vân cùng Lâm Cơ, một người giỏi trường thương, một người giỏi bắn tên, ai cũng có sở trường riêng, bất phân thắng bại, Đoàn Mộc thắng Trình Tri, nhưng Hạ Khí Thủ lại thua bởi Tu Cửu Dung, mà trận cuối cùng này, Kiều lão đại cùng Từ Uyên chỉ có thể xem như nang tay, cho nên Phong Vân kỵ, Mặc Vũ kỵ đâu là đệ nhất kỵ, ừm..... Vẫn là chưa biết được!”.

“Một kiếm vừa rồi..... Nếu mà cùng bại.....” Hạ Khí Thủ nhìn về Nhâm Xuyên Vũ, hơi trào phúng, “Thì người làm gì?”

“Cùng bại.....” Nhâm Xuyên Vũ nâng tay sờ cằm, “Thì chính là hai người đều mất mạng..... aiz..... Thất sách..... Thất sách..... đều do đánh giá năng lực của các người quá cao.” Vừa nói vừa lắc đầu, nửa phần nghĩ lại đều không có.

Hạ Khí Thủ nghe vậy lờm lờm hấn một cái, sau đó quay đầu đi không hề để ý tới hấn.

Đoàn Mộc Văn Thanh nhũn mày, nâng ngón tay chỉ về hướng giáo trường, “Hai quân đồng tâm cộng chí chẳng lẽ không tốt? Thật không hiểu được trong đầu người có ý tưởng quỷ gì.”

“Đương nhiên ta cũng hi vọng hai quân đồng tâm cộng chí, chẳng qua.....” Ánh mắt Nhâm Xuyên Vũ quét về phía thân ảnh màu trắng ở giáo trường kia, “Chẳng qua Phụng Hoàng kia.....” lời sau thanh âm cực nhỏ, dù ba người đứng ở bên cạnh hấn cũng không nghe được rõ ràng.

“Ca ca, Phong vương này hoàn toàn khác với bất cứ kẻ nào mà trước đây huynh từng gặp!” Nhâm Xuyên Vân nhắc nhở huynh trưởng, “Nàng cũng giống với bất luận người nào từng ở bên cạnh vương!”

“Ta biết.” Nhâm Xuyên Vũ nhẹ nhàng vuốt cằm, ánh mắt mang theo vẻ suy nghĩ sâu xa nhìn về phía Lan Tức ngồi trên vương tọa phía đài cao, y tuần nhã bình tĩnh, y ung dung khó dò. Chẳng qua..... Vừa rồi tiếng hô kia có làm cho hấn có một tia cảnh giác hay không? Hừ, khả năng khiến nghìn vạn người cúi đầu, sẽ đứng sau người sao? Hơi gọi lên một tia cười yếu ớt, cười đến gảo hoạt mà đắc ý, ai nói hấn không được gì, đây không phải là điều hấn đạt được sao?

Đội ngũ đen cùng trắng chỉnh tề rõ ràng, từng hàng một đi qua, ai cũng không chớp mắt, không hề có một người liếc nhìn hai vị cô nương bên ngoài giáo trường. Thái độ nghiêm cẩn kim chế bản thân kia, bộ pháp chỉnh tề đồng nhất, khí thế dâng trào như hồng thủy, ánh mắt sắc như đao..... Những điều này chưa hề gặp qua ở những binh lính Bạch quốc, cho nên những người kia mới có tư cách xưng thiên hạ danh kỵ sao? !

Khi tất cả binh sĩ đều đi qua, hai đạo thân ảnh một trắng một đen sóng vai nhau mà đến, bên cạnh là đám thuộc cấp, nhưng thứ chói mắt không phải là các tướng quân áo giáp lấp lóa kia, mà là hai người mặc trường bào kia. Bước chân nhẹ nhàng tao nhã, vẻ mặt thông dong bình tĩnh, phía sau tình kỳ tung bay, thuộc chăm chú đi theo, kia hai người..... Giống như là vương giả trong thần thoại viễn cổ đi ra, ung dung mà xa vời. Trên trán là miếng ngọc trắng khuyết lấp lánh rực rỡ, dưới ánh mặt trời chói chang, hợp thành một vòng sáng, như ánh tuyết thanh nhã chiếu vào bích nguyệt, nhẹ nhàng dừng lại ở hai người..... Hai người đen trắng rõ ràng rồi giống như hài hòa trong bức tranh hắc sơn bạch thủy.

“Đây là Lang Hoa công chúa của Bạch Quốc, người còn chưa gặp qua đi?” Nàng nghe được nam tử hắc bào tuần nhã — Tức vương mỉm cười nói với nữ tử bạch y tuyệt thế — giới thiệu với Phong vương.

“Lang Hoa?” Phong vương nhẹ nhàng lặp lại tên này, sau đó nhợt nhạt nở nụ cười, nụ cười kia giống như trời đất mở ra, vạn vật sống lại, ánh mắt trong suốt như thiên hồ tuyết thủy nhẹ nhàng đảo qua, mang một tia ý vị thâm trường cùng thú ý, “Lang Hoa, quả nhiên là một mỹ nhân!” Một khắc nói ra lời kia, ánh mắt hai người chạm nhau, giống như trao đổi một loại ngôn ngữ mà chỉ có bọn họ mới biết.

Nghe được ca ngợi như vậy, Lang Hoa chợt thấy mặt hơi nóng lên, sau đó thốt ra một câu: “Ta là Bạch Lang Hoa, ta..... Ta..... Ta muốn đánh bại người!”.

Sau khi nói ra đột nhiên che miệng mình lại, bản thân đang nói cái gì đây? Vốn hẳn là..... Hẳn là phải tao nhả thông dong, hướng hai người hành lễ, sau đó nhỏ nhẹ, cao quý đoan trang trả lời “Bản cung là công chúa Bạch quốc Bạch Lang Hoa”! Một khắc kia, Lang Hoa không cần cầm gương để soi cũng biết mặt mình đỏ như bị lửa thiêu, cúi đầu xuống, không dám nhìn hai người trước mặt, nhưng rồi bỗng nghĩ ra, nàng cũng không làm gì sai, sao phải cúi đầu giống mắc lỗi vậy? Ý nghĩ vừa chuyển, lập tức ngẩng đầu, vừa nhấc tay, thì rơi vào một ánh mắt có chút kinh ngạc lại có tươi cười thỏa mãn trong veo như hồ nước, hóa ra trên đời còn có ánh mắt đẹp như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Tứ hôn

“Ngươi muốn đánh bại ta?” Tích Vân cười tủm tỉm nhìn tiểu mỹ nhân một thân hòa hồng y phục trước mắt. Nàng có một gương mặt chưa từng bị ưu sầu xâm chiếm, có một đôi mắt không hề nhuốm qua sự ham danh háo lợi, xinh đẹp thuần khiết tựa như đoá hoa lang can trên đỉnh Đông Tra, cao cao tại thượng, làm sao có thể sánh đôi với Vương gia nơi trần thế đây?

Nụ cười kia khiến cho Lang Hoa không tự chủ được mà nói ra chí lớn của nàng: “Ta...ta cũng lập chí bảy năm, mỗi ngày đều tập võ, ta còn xem qua rất nhiều sách nữa đó, có binh thư, có Tây Ngạc Tập, có Sách Thiên Hạ, có...a, nói tóm lại là có rất nhiều. Ta nhất định sẽ dùng vũ kỹ, binh pháp, văn tài để đánh bại ngươi! Không đúng, bây giờ còn có thêm một mục nữa, ta muốn đánh bại ngươi về phương diện dung mạo nữa cơ!”

“Phụt!” Lời vừa nói ra, đám tướng lĩnh đứng sau lưng song vương không nhịn được mà bật cười ra tiếng, ánh mắt nhìn về phía Lang Hoa mang theo vẻ buồn cười và khinh thường.

“A?” Tích Vân nhẹ nhàng cười một tiếng: “Ta có cái gì đáng giá khiến ngươi phải lập chí bảy năm để đánh bại đây?”

“Ngươi...ngươi nói cái gì? Ngươi còn không biết tại sao ta phải lập chí đánh bại ngươi?” Lang Hoa chỉ vào mặt Tích Vân, lắp ba lắp bắp nói. Gương mặt trắng nõn của nàng giờ phút này đã biến thành màu đỏ hồng, mắt hạnh trong veo như nước trừng lớn, bộ dáng thập phần đáng yêu.

“Ta thật sự không biết ta có cái gì đáng giá tới mức khiến cho người khác phải lập chí đánh bại nha.” Tích Vân cười nhạt, bộ dáng vẫn đậm phong khinh, rõ ràng chính nàng cũng không thêm đề ý đến chuyện này.

“Quá đáng...thật là quá đáng!” Thanh âm trong trẻo của Lang Hoa không khỏi có chút tức giận: “Nhiều năm qua, ngươi luôn một mực đề lên đầu công chúa các nước, khiến cho bọn họ chỉ có thể khuất phục dưới thanh danh của ngươi. Chỉ cần có ai nói tới công chúa, mọi người liền sẽ nghĩ ngay tới ngươi, có nhắc tới thì cũng chỉ nhắc tới ngươi, các công chúa khác đã hoàn toàn biến thành cái bóng mất rồi, nhưng ngươi lại...ngươi lại không thêm đề ý chút nào, còn nói là không biết?! Quá đáng! Quá đáng! Thật là quá đáng! Phẩm Lâm! Nàng ta thật sự rất là quá đáng mà!” Càng nói càng tức, thanh âm của nàng ngày một to hơn, cuối cùng xoay người, túm lấy thị nữ sau lưng, dùng sức lắc lắc: “Phẩm Lâm...”

“Công chúa...” Phẩm Lâm nhẹ kêu một tiếng, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào mặt đất, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn cái người gần như đang phát ra ánh sáng kia.

“Thành thật mà nói, ta vẫn không biết rằng chính mình lại có danh tiếng lớn như vậy, còn trở thành mục tiêu của người khác nữa chứ.” Khóe môi Tích Vân hơi cong lên. Nàng nhìn về phía tiểu mỹ nhân xinh đẹp tựa như ráng chiều kia, trong mắt lộ ra vẻ hứng thú: “Sau khi đánh bại ta xong, ngươi sẽ làm gì đây?”

“Đánh bại ngươi?” Lang Hoa đột nhiên quay đầu lại nhìn Tích Vân. Nếu như có thể đánh bại con người tuyệt diệu thiên hạ này... Vừa nghĩ đến chuyện này, khóe miệng Lang Hoa không kiềm được hơi nhếch lên, chân mày nhướng cao, hai tròng mắt hấp háy, bàn tay nhất thời siết chặt: “Nếu ta đánh bại ngươi...nếu ta đánh bại ngươi...” Lang Hoa lẩm bẩm, toàn thân bởi vì cái ý niệm này mà hưng phấn tới mức phát run. Nếu đánh bại nàng ta...nếu đánh bại nàng ta... Ánh mắt nàng vô thức di động, một đạo thân ảnh tuấn dật tao nhã vừa vịn đập vào mắt của nàng, trong lúc mơ màng, nàng thuận miệng nói ra: “Nếu đánh bại ngươi, ta liền có thể tuyển được một Phò mã hoàn mỹ giống như hần rồi!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều sững sốt không thôi, đợi đến lúc phản ứng lại, ai nấy không hẹn mà cùng dời ánh mắt nhìn về phía Lan Tức. Một lát sau, đám tướng lĩnh đều cúi đầu, chẳng qua bờ vai của bọn họ đều không ngừng lay động.

Mà Phẩm Lâm bên này cũng không khá hơn bao nhiêu. Đầu nàng cúi sát xuống ngực, thầm oán giận chính mình mệnh khổ, như thế nào lại có một chủ tử thẳng mồm thẳng miệng như vậy chứ.

“A!” Đến khi nhận ra mình đã nói cái gì, Lang Hoa xấu hổ không thôi, vội vàng che mặt lại.

Sao mình lại có thể nói ra những lời như vậy chứ? Đáng lẽ nàng phải tỏ ra nghiêm túc nói: “Nếu đánh bại ngươi, vậy ta có thể chứng minh cho mọi người thấy, thiên hạ này không phải chỉ có một mình Phong Tích Vân ngươi mà còn có rất nhiều cô gái ưu tú.” Đến lúc đó, sự tình cao thượng này của nàng sẽ lan truyền khắp thiên hạ, dân chúng các nước, từ đường cái cho đến hẻm nhỏ sẽ tung hô tin đồn về nàng!

Tích Vân nghe vậy có chút kinh ngạc, không biết con người này dùng thủ đoạn gì mà lấy lòng được tiểu nha đầu kia? Nhưng khi quay đầu lại nhìn Lan Tức, trông thấy vẻ mặt kinh ngạc của hần, nàng không khỏi lộ ra nụ cười chế nhạo.

“Công chúa nhìn trộm Tức vương Phò mã?” Tích Vân tiến về phía trước, vươn tay gỡ hai bàn tay đang gắt gao che mặt của Lang Hoa ra. Trên da thịt tuyết nộn kia của nàng không ngờ đã hằn lên mấy đạo dấu tay đỏ hồng.

“Không...không có nha... Ngươi...ngươi đừng có hiểu lầm!” Lang Hoa giờ tay bắt lấy Tích Vân, lắp bắp giải thích: “Ta...ta...” Lang Hoa nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, sau đó hùng hồn nói: “Hắn là trượng phu của ngươi, ta đây đương nhiên không thêm ngó tới! Ta chẳng qua chỉ muốn chiêu dụ một người Phò mã ưu tú giống như vậy thôi!”

“A...” Tích Vân khẽ gật đầu, ra vẻ như bây giờ mới hiểu. Đầu ngón tay của nàng có chút thương tiếc xoa nhẹ lên mấy dấu tay hồng hồng trên mặt Lang Hoa, ôn nhu cười nói: “Thì ra là công chúa muốn chiêu dụ một người Phò mã tốt.” Con ngươi của nàng nhẹ nhàng chuyển một cái, mâu quang trong nháy mắt giống như ánh ảo trong mặt hồ: “Vậy ngươi thấy mấy vị tướng quân này thế nào? Có thể nói bọn họ chính là nhân tài trong nhân tài của hai nước đó, đều là tướng mạo đường đường, tài hoa xuất chúng, công chúa có vừa ý ai không?” Vừa dứt lời, Tích Vân thoáng nghiêng người, một tay chỉ về phía chư tướng phía sau, tay còn lại giống như có chút lưu luyến, khẽ trượt nhẹ trên làn da trắng tuyết của Lang Hoa.

“Ta...ta...” Lang Hoa ngơ ngác nhìn Tích Vân đang gần sát bên người. Thật là quá gần nha, Phong Tích Vân chỉ tồn tại trong truyền thuyết không ngờ lại đứng gần nàng như vậy, chỉ cần vươn tay là có thể chạm tới. Dung nhan tuấn tú vô song, đôi mắt trong suốt hàm chứa ý cười, đầu ngón tay mát mẻ nhẹ nhàng lướt trên mặt, từng trăn trê ngựa truyền đến khiến nàng cảm thấy hết sức thoải mái, giống như đang đi dưới ánh mặt trời lại có luồng gió mát thổi qua, giống như được nghe tiên âm nhẹ nhàng vang lên bên tai vậy... Trong lúc mơ mơ màng màng, Lang Hoa suy nghĩ, phải chi Phong vương là một nam tử thì thật là tốt, hẳn nhất định sẽ là một người Phò mã hoàn mỹ!

“Công chúa nghĩ sao?” Tích Vân đem cả bảy người lần lượt giới thiệu, thế nhưng không hiểu sao ánh mắt của tiểu mỹ nhân này vẫn luôn dán chặt lên người nàng, gương mặt lúc đỏ lúc trắng, chẳng lẽ cô ấy không vừa ý người nào hết?

“A?” Lang Hoa nhìn Tích Vân, hình như có chút không hiểu Tích Vân đang nói cái gì.

Trông mặt Tích Vân đảo một cái, cười khanh khách dặt tay của Lang Hoa đi về phía chư tướng: “Để công chúa chọn một người trong mấy vị tướng quân ở đây làm Phò mã...” Ánh mắt Tích Vân ôn nhu như một tấm lụa mỏng phủ lên người Lang Hoa, nụ cười rực rỡ đến mức ngay cả ánh mặt trời cũng trở nên ảm đạm, thanh âm trầm thấp tựa như tiếng ca vọng đến từ sơn cốc xa xôi, mang theo ma lực mê hoặc lòng người: “Công chúa có thích không?”

Ánh mắt đó như một tấm lưới mềm mại đem tâm hồn thiếu nữ trôi lầy, nụ cười tỏa nắng khiến người ta không nỡ từ chối, lại thêm thanh âm mê hoặc kia dẫn dắt, Lang Hoa không tự chủ được mà gật đầu một cái: “Có.”

Cặp mắt kia sáng lên, nụ cười càng thêm tươi tắn, đầu ngón tay khẽ nâng, giống như đang vẽ một bức tranh tuyệt đẹp: “Vậy ngươi có thích Tu tướng quân không?”

“Có.” Lang Hoa vẫn ngây ngốc gật đầu một cái, ánh mắt không hề rời khỏi khuôn mặt tươi cười không chút tỳ vết kia.

“Nếu đã như vậy...Bổn vương cho phép ngươi cưới Tu tướng quân.” Tích Vân nhàn nhạt nói ra, quay đầu nhìn về phía sau, nụ cười tươi tắn gần như có thể chiếu sáng trông mặt của tất cả mọi người.

“Ừm.” Lang Hoa vẫn tiếp tục gật đầu một cái, xem ra thần hồn của nàng đã bay đi đâu mất rồi.

“Vương...vương...ta không muốn...” Tu Cửu Dung vốn bị cái “tin vui” từ trên trời giáng xuống này làm cho ngây ngốc, nhưng khi phát hiện ánh mắt mang theo vẻ đồng tình của chư tướng xung quanh, hẳn rồi cục thanh tình lại.

“A?” Chân mày Tích Vân khẽ chau lại nhìn Tu Cửu Dung: “Cửu Dung, ngươi muốn kháng chỉ sao?”

“Cửu Dung tuyệt đối không dám.” Tu Cửu Dung lập tức đáp, trên gương mặt dần bốc lên huyết khí.

“Vậy thì tốt.” Tích Vân vuốt cằm: “Đợi khi chiến sự xong xuôi, Bổn vương sẽ ban cho các ngươi một cái hôn lễ long trọng.”

“Nhưng mà...bẩm vương, ta...ta...” Tu Cửu Dung nhìn Tích Vân, lời đến bên miệng nhưng không tài nào nói ra được. Hắn há miệng, gương mặt tuấn tú đỏ bừng, ánh mắt ra vẻ đáng thương, có chút bất lực nhìn vương của mình. Phong Vân tam tướng đứng bên cạnh đã sớm thành thói quen, mà chư tướng Mặc Vũ Kỳ sau lưng lại hoàn toàn há hốc mồm. Bọn họ không thể tin được tên thanh niên tuấn mỹ vừa xấu hổ vừa hướng nội này và tướng quân thiết huyết lãnh lệ vô tình trên chiến trường kia lại là một.

“Ta...” Lang Hoa đứng ở một bên cũng đã hồi thần lại, ánh mắt nghi ngờ không hiểu nhìn mọi người: “Mới vừa rồi ta...”

“Mới vừa rồi công chúa đã chọn tướng quân Tu Cửu Dung của nước ta làm Phò mã.” Tích Vân quay đầu, cười khanh khách nhìn Lang Hoa: “Hai người các người đứng là một đôi trai tài gái sắc, Bổn vương quả thật rất cao hứng.”

“Ta chọn...Phò mã?” Lang Hoa dôi mắt về phía Phẩm Lâm như muốn chứng thực, thấy nàng ấy thật sự gật đầu, Lang Hoa không khỏi thất thanh kêu lên: “Mới vừa rồi ta đã chọn Phò mã sao? Làm sao...làm sao có thể?!”

“Thân là công chúa Bạch Quốc, chẳng lẽ ngươi muốn nói xong lại đổi ý sao?” Tích Vân thu liễm nụ cười, liếc mắt nhìn về phía Lang Hoa, sắc mặt trở nên lạnh lẽo. Trong phút chốc, một Phong vương hòa khí dễ thân cận đã biến mất, thay vào đó là một Phong vương lãnh khốc đoan nghiêm, không thể mạo phạm.

“Ta...ta...Bổn công chúa không phải là hạng người nói không giữ lời!” Bị Tích Vân liếc một cái, Lang Hoa không khỏi có chút căng thẳng, lập tức lớn tiếng nói.

“Vây là được rồi.” Trên mặt Tích Vân lại lần nữa hiện ra nụ cười ôn hòa: “Việc hứa hôn lúc nãy của công chúa, mọi người ở đây đều đã tận mắt chứng kiến, cho nên từ giờ trở đi, công chúa chính là thê tử của Tu Cữu Dung quân nước ta. Đợi sau khi chiến sự kết thúc, Bổn vương nhất định sẽ tự mình cử hành nghi thức cưới hỏi cho các người.”

“Ta...ta mới...” Lang Hoa vừa muốn nói lại bị ánh mắt của Tích Vân dọa cho nuốt ngược vào trong bụng.

“Công chúa còn có điều gì muốn nói sao?” Tích Vân ôn hòa hỏi, ánh mắt quét về phía Tu Cữu Dung đang mặt đỏ tai hồng: “Còn Cữu Dung người nữa?”

“Ta...”

Lang Hoa cùng Tu Cữu Dung đồng thời mở miệng, nhưng thấy đối phương cũng lên tiếng thì vội vàng ngừng lại, hai mắt nhìn nhau. Cữu Dung vội vàng quay đầu đi, gương mặt tựa hồ càng đỏ hơn. Về phần Lang Hoa, vừa nhìn thấy vết sẹo giữa gương mặt tuấn tú của hắn, chẳng biết tại sao trong lòng nàng có chút đau đớn, phảng phất vết sẹo kia không phải trên mặt hắn mà là ở trong tim của nàng vậy!

“Nếu cả hai đều không có gì để nói, vậy chuyện này liền quyết định như vậy đi.” Tích Vân mỉm cười vuốt cằm, giống như rất vừa lòng với phản ứng của hai người. Nàng coi chiếc vòng pha lê màu xanh từ cổ tay ra, lại tháo một khối ngọc bội Thương Sơn từ bên hông xuống: “Hai thứ này coi như là tín vật đính ước mà Bổn vương tặng cho hai người.”

Vừa dứt lời, nàng liền tự tay đem chiếc vòng pha lê đeo vào cổ tay trắng nõn của Lang Hoa, chiếc vòng dưới ánh mặt trời tỏa ra quang mang ngũ sắc, thoát nhìn vô cùng hoa mỹ.

“Rất đẹp.” Tích Vân nhìn Lang Hoa, hài lòng cười cười, sau đó xoay người nhìn Tu Cữu Dung, mở bàn tay ra: “Cữu Dung, đây là thứ Bổn vương tặng cho người.” Khối bạch ngọc Thương Sơn hình bầu dục, toàn thân trắng như tuyết, ở giữa có một chấm đỏ, vừa như trái tim của khối ngọc, vừa như một giọt huyết lệ từ thời xa xưa nhỏ xuống khối ngọc này.

Cữu Dung ngẩng đầu lên, nhìn vương của mình thật sâu, sau đó mới cung kính cúi đầu nhận lấy: “Cữu Dung tạ vương đã ban tặng.”

“Sao bỗng dừng lại định ra một cuộc hôn sự thế này?” Đoan Mộc Văn Thanh vẫn luôn yên lặng đứng một bên giờ phút này có chút khó hiểu lắm lắm. Chư tướng xung quanh cũng rất đồng cảm, vốn bọn họ còn tưởng sẽ có thể xem được một màn quyết chiến đặc sắc giữa công chúa Bạch Quốc và nữ vương Phong Quốc, nào ngờ...

“Các người chưa từng thấy qua Bạch Phong Tịch ngày xưa cho nên mới cảm thấy kỳ quái.” Nhâm Xuyên Vân có chút thần phục nói, ánh mắt rơi vào trên người Phong vương đang cười nói rôm rả bên kia, tựa như lại thấy được hình ảnh Bạch Phong Tịch hí lộng sáu nước quân hùng của ngày xưa.

Đem Lang Hoa công chúa ban cho Tu Cữu Dung? Nhâm Xuyên Vũ vuốt cằm suy nghĩ rồi đứng lên, đây thật sự chỉ là một màn hôn ước nháo kịch của Bạch Phong Tịch thôi sao? Nhâm Xuyên Vũ lại dời mắt về phía Lan Tức vẫn một mực đứng bên ngoài. Từ nãy tới giờ hắn cũng chỉ mỉm cười bình tĩnh quan sát mọi thứ, chẳng lẽ trong mắt của hắn, đây cũng chỉ là một cuộc hôn ước tùy tiện?

“Lục Vận, an bài tốt cho Lang Hoa công chúa đi.” Tích Vân phân phó cho Lục Vận đang canh gác ở vòng ngoài.

“Vâng.” Lục Vận khom người lên tiếng.

“Hôm nay luyện tập hơn nửa ngày, Bổn vương quả thực có chút mệt, xin đi trước, cáo từ.” Tích Vân hơi hướng Lan Tức thi lễ.

“Phong vương xin cứ tự nhiên.” Lan Tức ung dung trả lễ.

Đưa mắt nhìn theo Tích Vân dẫn Phong Vân tứ tướng rời đi, ánh mắt Lan Tức khẽ quét qua Lang Hoa vẫn chưa kịp phản ứng, trên mặt hiện lên một nụ cười có chút nghiền ngẫm, sau đó xoay người hướng vương tướng (cái lều của vua) của mình mà đi, Mặc Vũ tứ tướng cùng Nhâm Xuyên Vũ cũng tự động đi theo.

Mọi người trên giáo trường đã rời đi hết, chỉ còn mỗi chủ tớ Lang Hoa vẫn ngây ngốc đứng đó, bên cạnh là nữ quan đã phụng mệnh an bài cho hai nàng – Lục Vận của Phong Quốc.

“Phẩm Lâm, như thế nào ta lại đính hôn rồi?” Lang Hoa nhìn chiếc vòng pha lê màu xanh kiêu diễm ướm át trên cổ tay, lắm bả hỏi thiếp thân thị nữ.

“Ta cũng không biết.” Phẩm Lâm khô não cau mày.

...

Đêm, tinh tú tàn mất, ánh trăng mờ nhạt.

Giờ Tý đã qua một nửa, thế nhưng trong lều của Phong vương vẫn lộ ra ánh đèn.

“Tịch nhi, đã trễ thế này rồi mà muội còn chưa ngủ sao?”

Cửu Vi không tiếng động bước vào lầu, lập tức nhìn thấy Tích Vân đang ngồi trước bàn sách, giống như vẫn không hề hay biết hán đã đến. Tay nàng cầm lấy cây bút lông màu tím, tựa hồ đang ngưng thần suy nghĩ điều gì, bất chợt, cổ tay nàng nhanh chóng huy động, vết mực tràn lan trên trang giấy trắng như bạch ngọc.

“Như họa giang sơn, lang yên thất sắc.

Kim qua thiết mã, tranh chủ trầm phù.

Ý thiên vạn lý tu trường kiếm, trung tiêu vũ, thế bỏ thiên!

Thiên mã tây lai, đồ vị phiến vân thủ.

Ác hồ phù hiệp ngọc long,

Vũ tiến xạ phá, thương mang sơn khuyết!

Đạo nam nhi chí tử tâm như thiết.

Huyết tẩy sơn hà, thảo yểm bạch hải,

Bất phạ trần yểm hoi, đan tâm ánh thanh minh!”

(Tạm dịch:

Giang sơn đẹp như tranh vẽ, khiến khói sương mất cả hương sắc.

Chiến tranh nổi lên, tranh chấp tứ phía.

Ý thiên vạn dặm tu trường kiếm, múa trong đêm, quyết thế sẽ tu sửa lại trời!

Thiên mã từ phía Tây đến, cũng chỉ cản trở tay làm mây (trong câu trở tay làm mây lật tay làm mưa).

Tay cầm Hồ Phù cùng Ngọc Long,

Mưa tên tới tấp, núi Thương Mang cũng phải khuyết.

Đạo nam nhi cho dù chết thì tâm vẫn cứng như sắt.

Huyết tẩy núi sông, xương trắng giấu trong đám cỏ,

Không sợ dính bụi trần, vì lòng trung thành vẫn sẽ luôn tỏa sáng!)

Cửu Vi nhìn nàng hạ bút, từng chữ từng chữ nhẹ nhàng đọc lên, đợi khi một chữ cuối cùng hiện ra, hai hàng lông mày hẩn khẽ nhú, ngẩng đầu lên nhìn Tích Vân, sau một lúc mới sợ hãi than: “Rất có khí thế!”

Tích Vân nhân nhạ nhếch môi cười, đem bút đặt xuống giá gác bút, sau đó mới ngược mắt nhìn về phía Cửu Vi: “Đã trẻ thế này rồi, sao huynh còn chưa nghỉ ngơi?”

Cửu Vi cũng không đáp lại lời của nàng, chỉ đưa tay cầm tờ giấy trên bàn lên, nhìn kỹ một lần rồi mới mở miệng: “Đạp Vân Khúc của muội có bốn chỗ bị khuyết, sao lại không chịu viết cho xong?”

“Bốn chỗ khuyết sao...” Ánh mắt của Tích Vân hơi ngưng tụ, nhìn trang giấy trong tay Cửu Vi một chút, sau đó chậm rãi nói: “Nếu huynh muốn xem, vậy ta sẽ viết cho huynh xem.” Nàng vừa nói vừa lấy thêm một tờ giấy trắng, tiếp tục nhắc bút lông tím mà viết:

“Đãi hồng lâu bích thủy trọng nhập họa, hoán tiêm tiêm nguyệt

Không cốc thanh âm, đào hoa thủy

Khước tổng thị, vũ đã phong xuy lưu vân tán.”

(Tạm dịch:

Đợi cho lâu gác màu hồng cùng nước xanh đi vào trong tranh vẽ, gọi vàng trắng mảnh mảnh

Thung lũng không tiếng động, hoa đào nước

Vẫn luôn là, mưa đánh gió thổi những cụm mây rải rác tán đi.)

Sau khi xem xong, Cửu Vi vẫn không nói lời nào, sau một lúc mới thở dài một hơi: “Tịch nhi...”

“Đây chỉ là bài thơ làm khi rảnh rỗi, Cửu Vi cần gì phải để ý.” Tích Vân đem trang giấy vừa viết gấp lại, song chương hơi siết, trang giấy liền hóa thành phần vụn rơi xuống bàn.

Cửu Vi nhìn nàng, lát sau mới đem tờ giấy trắng trong tay đặt lại trên bàn, có chút tùy tiện nói: “Ta nghe nói muội đã đem Lang Hoa công chúa của Bạch Quốc ban cho Tu tướng quân.”

“A...” Trên mặt Tích Vân hiện ra một nụ cười thông tuệ: “Cái đó là do nàng chọn nha, sao có thể nói là ta ban cho được.”

“Muội muốn bảo vệ nàng sao?” Cửu Vi thẳng thừng nói ra.

“A?” Tích Vân có chút kinh ngạc nhìn Cửu Vi, một lát sau mới cảm khái cười cười: “Không ngờ Cửu Vi lại có thể nhìn ra.”

“Người không biết muội đương nhiên sẽ không biết việc này là do muội cố ý tạo nên.” Cửu Vi than nhẹ một tiếng: “Lang Hoa công chúa này đối với muội đáng giá như vậy sao?”

“Nàng ấy sao...” Tích Vân nghiêng đầu, nhớ tới tiểu mỹ nhân xinh đẹp như hỏa hà (dòng sông lửa) đó, khoe miệng nàng không khỏi toát ra một nụ cười yếu ớt: “Suy nghĩ trong lòng, lời nói trong miệng, trong đầu nghĩ gì, trên mặt liền lộ ra cái đó... thật giống như một đoá hoa lang can thuần bạch không chút tỳ vết, chưa dính phải chút khí tức phàm trần nào, đơn thuần đến mức khiến người khác không đành lòng. Nếu để nàng trở về Bạch Đô, đến lúc đất nước bị phá hủy, đoá hoa này sẽ rơi vào ao máu, mà nếu lưu lại... bị hãm hại dụng... như vậy đoá hoa này sẽ không còn là hoa lang can nữa!”

“Hôn ước... cái chuyện này thực sự không giống với tính tình của muội.” Cửu Vi hơi lắc đầu: “Bọn họ sẽ đồng ý sao?”

“A...” Tích Vân tựa hồ vừa nhớ tới chuyện tốt gì, đột nhiên cười rộ lên: “Đóa hoa lang can này cũng rất thích Cửu Dung đấy, từ cách nàng ấy nhìn Cửu Dung là biết. Trong ánh mắt nàng mang theo vẻ đau xót, chỉ là chuyện này ngay cả nàng cũng không biết mà thôi.”

“Trong mắt mang theo vẻ đau xót?” Cửu Vi nhíu mày, có chút không hiểu hỏi ngược lại.

“Đúng vậy, khi nàng nhìn thấy mặt của Cửu Dung, trong mắt nàng hiện lên vẻ đau xót, đó là bởi vì...” Tích Vân hơi dừng lại một chút, sau đó ngửa đầu thở dài: “Bởi vì lòng của nàng đau, vì Cửu Dung mà đau... trên cõi đời này còn có loại người trong lòng không có chút tỳ vết như vậy, ta đây há có thể không thành toàn cho bọn họ hay sao?”

“Vì một người xa lạ mà đau lòng...” Cửu Vi cũng có chút cảm khái nói: “Chỉ là... nghe nói lúc công thành, Cửu Dung thiếu chút nữa đã giết chết nàng, vậy Cửu Dung đối với nàng cũng có tình cảm giống vậy sao?”

“Cửu Dung...” Trên mặt Tích Vân xuất hiện một tia cười nhạt, ánh mắt vô tình rơi vào thất lung, ngọc bội Thương Sơn giắt ở đây cũng đã không còn nữa. Tay nàng nhẹ nhàng sờ lên thất lung trống không, lát sau mới tiếp tục nói: “Hắn cần một đoá hoa như vậy để giúp hắn lấy lại sinh khí.”

“Kế hoạch rất hoàn mỹ, nhưng vị Lang Hoa công chúa kia sẽ ngoan ngoãn lưu lại sao?” Cửu Vi nhìn Tích Vân đang suy nghĩ đến mức xuất thần, hỏi.

“Cái đó không cần chúng ta phải quan tâm, tự nhiên sẽ có người khiến nàng ngoan ngoãn lưu lại.” Tích Vân thu hồi tâm thần, không thèm để ý cười nói.

“Như vậy... còn muội thì sao?” Đôi mắt Cửu Vi khóa chặt lấy nàng: “Sự tình của muội cùng Tức vương phải làm sao đây?”

“Ta sao... ta đã cùng Tức vương đính hôn trước mặt của ngàn vạn thần dân, đó là..... ước định không thể phá hủy.” Tích Vân cười nhạt nói.

“Tịch nhi, hiện giờ...” Cửu Vi nhìn Tích Vân, muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng chỉ thở dài một tiếng.

“Cửu Vi, ta đôi bụng rồi, huynh làm bữa tối cho ta ăn đi.” Tích Vân cũng không hỏi tới lời nói giữa chừng của Cửu Vi lúc này, có thể nàng biết hắn muốn nói cái gì, cũng có thể nàng không muốn biết.

“Được rồi.” Cửu Vi bất đắc dĩ gật đầu một cái, xoay người hướng bên ngoài mà đi.

“Ta đi cùng huynh.” Tích Vân theo sau, cùng hắn bước ra khỏi lều, thị vệ đang canh gác bên ngoài thấy vậy lập tức cung kính hướng nàng hành lễ.

Mới đi qua mấy doanh trướng, bọn họ mơ hồ nghe được một giọng hát phiêu miểu thanh tao từ xa truyền đến.

“Vân quân huê tửu tây vực lai, ngô khai sài môn tảo bồng kính.

Tiên thâu long vương dạ quang bôi, tái thái thiên sơn vạn niên băng.

Do thị lâm thủy chiếu phù dung, thanh ti y cự mi lung yên.

Phùng xuất môn trần tiêu vĩ cầm, văn trang trú ngã tương khi quân.

Khải hầu trấn phá tương quân lệnh, lục la vũ khai xuất thủy liên...”

(Tạm dịch:

Nghe thấy người mang rượu từ Tây Vực tới, ta mở cửa gỗ cung kính tiếp đãi.

Trước tiên trộm chén Dạ Quang của Long vương, sau lấy đi bằng vạn năm trên núi trời.

Phủ dung soi mình trên mặt nước, tơ xanh vẫn vương tại đầu lông mày.

Nâng lên cây tiêu vĩ cầm, kéo tới đây làm vật trang trí cho váy lụa của ta.

Phá lệnh của tướng quân mở ra nơi hiểm yếu, lụa xanh khê múa khiến sen nước nở hoa...)

(Tiêu Vĩ Cầm có nghĩa là cây đàn có đuôi bị cháy xém, nó nằm trong tứ đại danh cầm của Trung Quốc, do danh nhân Thái Ung thời Đông Hán chế tạo, âm sắc rất dễ nghe)

Nghe thấy tiếng hát sâu kín này, hai người không khỏi dừng bước, lát sau, Tích Vân mới hoài cảm thờ dài một cái: “Đã trễ thế này rồi... Tê Ngô vẫn chưa ngủ.”

Cửu Vĩ nghiêm túc nghe lời ca, sau đó quay đầu lại nhìn Tích Vân nói: “Đây là bài Túy Từ Ca của muội.”

“Túy Từ Ca sao... đó là bài túy ca từ rất lâu rồi.” Tích Vân ngẩng đầu, nhìn trăng sao có chút âm đạm trên bầu trời đêm, trên mặt nàng lộ ra chút hoảng hốt, giống như đang chìm vào ký ức, như vui mừng mà cũng như cảm thán.

Một đêm này, người không ngủ cũng không phải chỉ có một mình bọn họ. Cách nơi ở của Phong vương chừng mười mấy cái lều là nơi hai chủ tớ Lang Hoa công chúa nghỉ lại.

Sau khi sự khiếp sợ cùng kích động lắng xuống, Lang Hoa rốt cục nhận ra mình đã trở thành tù binh của Phong Quốc mất rồi. Nàng cảm thấy vô cùng kinh hoàng, đứng ngồi không yên. Tất cả những gì buổi sáng đã nhìn, đã nghe, đã trải qua, các loại tâm tình hưng phấn, hồi tiếc, tức giận, mê mang... đồng loạt tràn vào trong đầu nàng, khiến cho nàng không hề có chút buồn ngủ nào. Lang Hoa đi tới đi lui trong lều, lúc thì dừng lại ngồi xuống, lúc thì ngửa mặt nằm lăn ra, lúc thì lấy chăn che mặt, lúc thì ai oán than thở, lúc thì lâm bầm lâu bàu, lúc thì ngọt ngào cười cười... cứ như vậy mà vượt qua một buổi tối.

Còn Phẩm Lâm, bởi vì vết thương trên lưng chưa lành, hơn nữa lại gắng co nguyên một ngày nên quả thật rất mệt mỏi, vừa đặt lưng xuống giường đã ngủ thiếp đi.

Ngày hai mươi mốt tháng tám, khi còn cách vương đô của Bạch Quốc ước chừng trăm dặm, đại quân Hắc Phong, Bạch Phong bất chợt chia quân ra mà đi.

Phong vương suất lĩnh Phong Vân Kỳ đi về phía bên trái, hướng Thổ Thành chạy đi.

Tức vương thì suất lĩnh Mặc Vũ Kỳ tiếp tục đi về phía trước, trực tiếp tiến về phía vương đô của Bạch Quốc.

Sử sách đã vô cùng khó hiểu với việc chia binh của đại quân, làm ra vô số suy đoán, có thuận lợi và không thuận lợi, nhưng nguyên do của lần phân quân này theo song vương là cực kỳ đơn giản, bọn họ chỉ bình thản nói một câu:

Phong vương: “Ta lấy ba thành Thổ, Du, Loan, vậy người còn thủ Bạch Đô thế nào được?”

Tức vương: “Cũng có thể.”

Giờ Mẹo ngày hai mươi hai tháng tám, Mặc Vũ Kỳ của Phong quốc đã bao vây bên ngoài Bạch Đô, thế nhưng Tức vương không ra lệnh công thành, ngược lại hạ lệnh cho toàn quân đóng trại nghỉ ngơi ba ngày.

Giờ Thìn cùng ngày, Phong Vân Kỳ của Phong Quốc cũng đã đến bên ngoài Thổ thành.

Giờ Tỵ cùng ngày, Phong vương phát lệnh công thành, tới cuối giờ Thân, Thổ thành bị chiếm, cờ Bạch Phụng giương cao trên tháp cờ của Thổ thành.

Mà ở phía đông nam của Đông Triều đế quốc, Tranh Thiên Kỳ của Hoàng Quốc cùng Kim Y Kỳ của Hoa Quốc đều phát động một cuộc chiến quy mô lớn.

Tiêu Tuyết Không, Thu Cửu Sương cùng ba vị công tử của Hoa Quốc là Hoa Nạp Nhiên, Hoa Kinh Nhiên, Hoa Phát Nhiên dẫn theo năm vạn Kim Y Kỳ chia nhau tấn công về phía vương vực của Tai thành và Trắc thành.

Hoàng Triều và Hoàng Vũ dẫn mười vạn đại quân từ Dị thành lên đường, chia ra tấn công về phía Giám thành cùng Thịnh thành.

Bên ngoài Giám thành, trong lều của chủ soái Hoàng quân.

Hoàng Vũ đang ngồi một mình trong lều, nhìn tấm bản đồ của Đông Triều đế quốc trước mặt, trên đó, phía đông và phía nam phần lớn đều đã bị khoanh tròn, cũng đại biểu cho việc bọn chúng đã thuộc về Hoàng Quốc.

“Tướng quân, có cấp báo!” Ngoài lầu đột nhiên vang lên một thanh âm có chút dồn dập.

Tất cả tướng sĩ Hoàng Quốc đều có thói quen gọi Hoàng Vũ là tướng quân, có lẽ ở trong tiềm thức của bọn họ, chỉ có Hoàng Triều thế tử mới được gọi là công tử, mặc dù hiện giờ cũng đã đổi cách xưng hô thành “vương” rồi.

“Vào đi.” Ánh mắt của Hoàng Vũ dời khỏi bản đồ, nhìn về phía cửa lầu.

“Tướng quân, đại công tử của Hoa Quốc phái người đưa cấp báo tới, thỉnh cầu ngài phái binh tiếp viện tới Trắc thành!” Một tên tướng lĩnh trẻ tuổi sai bước tiến vào, cung kính dâng thư cầu cứu của Hoa quân lên.

“Thỉnh cầu tiếp viện?” Hoàng Vũ cau mày, nhận lấy thư cầu cứu của công tử Hoa Quốc lên nhìn sơ qua, sau đó đặt lên bàn: “Lý Hiến, người thủ Trắc thành là ai?”

“Là Đông Đào Dã, con trai của đại tướng quân Đông Thủ Phóng!” Lý Hiến đáp.

“Con trai của Đông Thủ đại tướng quân sao...” Hoàng Vũ tự lẩm bẩm: “Đông Triều đế quốc này cuối cùng cũng có một người có chút khả năng.”

“Vương vực có thể duy trì được tới ngày hôm nay thì không thể không tính tới công lao của Đông đại tướng quân. Người ta đều nói hổ phụ không sinh khuyển tử, vị Đông Đào Dã này quả thật không có làm nhục uy danh của phụ thân hắn, chỉ với một vạn năm ngàn quân thủ thành mà hắn vẫn có thể khiến cho năm vạn đại quân của ba vị công tử Hoa Quốc bốn lần công thành thất bại, hơn nữa trận chiến cuối cùng còn lấy Hỏa Lôi Trận đánh cho Kim Y Kỳ đại bại, tiêu diệt hơn hai vạn quân địch!” Lý Hiến bình tĩnh nói, nhưng ý tán thưởng Đông Đào Dã và ý miệt thị ba vị công tử Hoa Quốc trong giọng nói của hắn lại rất rõ ràng.

“Đông Đào Dã, ừm, bản tướng quân sẽ nhớ kỹ cái tên này.” Hoàng Vũ hơi ngẩng đầu, cặp con ngươi màu vàng nâu trong sát na như đang tỏa ra tinh quang chói.

“Tướng quân, ngài muốn phái người nào đi tiếp viện?” Lý Hiến cúi đầu hỏi.

Hoàng Vũ không để ý tới câu hỏi của hắn, chỉ đưa mắt về phía tấm bản đồ Giám thành treo trên vách lầu, sau khi quan sát một lúc lâu mới chấp tay xoay người nói: “Bên trái Trắc thành là Tai thành, bên phải là Giám thành, hai vị tướng quân Tiêu, Thu lúc trước đã xuất quân tiến về phía Tai thành, vì vậy, tòa thành này sẽ sớm bị công phá, chờ Bốn tướng quân đánh hạ Giám thành xong, đến lúc đó trái phải cùng nhau giáp công, Trắc thành tự nhiên sẽ trở thành vật trong túi!”

“Nhưng ba vị công tử lúc này chắc chắn sẽ không đợi được đến khi tướng quân đánh hạ Giám thành, có thể sẽ bị...” Lý Hiến ngẩng đầu lên nhìn về phía đệ đệ của Vương.

Hoàng Vũ phát tay cắt đứt lời của Lý Hiến: “Thay bản tướng quân viết một bức thư, trong đó ghi bản tướng quân hiện tại chưa có phương pháp, tạm thời không có cách nào đi viện trợ, bảo bọn họ khoan hãy công thành, đợi bản tướng quân đoạt được Giám thành xong sẽ lập tức đi qua giúp chư công đánh hạ Trắc thành!”

“Tướng quân?” Gương mặt Lý Hiến lộ vẻ khó hiểu, quyết định như vậy thật không giống với con người lấy tính cách nhiệt tình thẳng thắn mà nổi danh như hắn nha, hơn nữa ở Hoàng Quốc hắn còn có danh xưng “Lôi Trận Vũ” nữa, đây là từ miệng Hoàng tử công tử mà ra!

Phải biết rằng Hoa quân lúc này đã hoàn toàn vào thế bất lợi, Đông Đào Dã tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như thế này, nhất định sẽ thừa thắng xông lên đuổi giết Hoa quân. Hoa quân đang bại, tinh thần xuống thấp, đương nhiên sẽ không chịu nổi một kích, chẳng những toàn quân có nguy cơ chết hết mà ba vị công tử cũng có thể sẽ phải bỏ mạng! Hoàng Vũ không thể không biết việc này được, thế nhưng hắn vẫn cố chấp không chịu phái binh tăng viện, chẳng lẽ... Nghĩ đến đây, Lý Hiến không khỏi rung mình một cái, cảm thấy một cỗ lạnh lẽo từ đáy lòng dâng lên!

“Cứ theo lời bản tướng quân mà viết thư đi!” Hoàng Vũ nghiêm mặt nói.

“Vâng!” Lý Hiến cúi đầu lui ra.

Chờ sau khi Lý Hiến rời đi, Hoàng Vũ mới cúi đầu tháo bảo kiếm giắt bên hông xuống. Bảo kiếm này là do Vương huynh tự tay ban tặng trước lúc ra trận chinh chiến, tên nó là Triều Nhật. Hắn nhẹ nhàng rút kiếm ra, kiếm quang sáng chói thoáng hiện, đem đôi mắt mờ lung của hắn chiếu rõ ràng.

“Triều Nhật.” Hoàng Vũ nhẹ nhàng hô, phảng phất như đang gọi tên một người. Hắn lấy ngón tay khê búng thân kiếm, một tiếng kiếm ngâm nhất thời vang lên, có chút giống với tiếng rỗng ngâm.

Vương huynh, thân đệ cả đời này cũng chỉ tận trung với một mình huynh! Ước nguyện của huynh cũng là ước nguyện của ta! Thân đệ dù có mất cái mạng này cũng nhất định phải giúp huynh giành được thiên hạ! Cho dù đó có là... chuyện mà ta không thích làm!

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 39: Kinh thủ Bạch đô

“Vương, sắc trời đã tối rồi, có câu nói giặc cùng đường chó truy. Lần này chúng ta đã đuổi theo bọn chúng gần hai trăm dặm, lại thêm việc luân phiên công thành, binh lính thật sự đã quá mệt mỏi, nếu hai vạn Nam quân quay lại tập kích, lấy tám ngàn kỵ binh của chúng ta, vô luận về phương diện nhân số hay về phương diện địa lý đối với chúng ta cũng đều cực kỳ bất lợi. Không bằng chúng ta cứ về Thịnh thành trước, tập trung đại quân lại rồi đuổi theo cũng chưa muộn!”

Ánh mặt trời buổi chiều đã dần dần thu liễm, hoàng hôn âm u dần nhuộm khắp cả đại địa. Phía trên vùng đất hoang dã mênh mông, ngàn vạn thiết kỵ giống như một dải mây màu tím vụt qua. Một gã tướng lĩnh trẻ tuổi đang cố gắng đuổi theo thân ảnh một người đang rong ruổi dẫn đầu kia.

Người này dường như không nghe thấy lời nói ban nãy, vẫn cứ phóng ngựa như bay, mà đám binh lính phía sau thấy vậy cũng vùng roi ngựa tới tấp, mau chóng đuổi theo.

“Vương...” Vị tướng lĩnh trẻ tuổi chỉ kịp gọi một tiếng đã bị kỵ đội từ phía sau chạy tới bao phủ, thanh âm của hắn cũng hoàn toàn bị nhấn chìm trong tiếng vó ngựa tựa như sấm nổ.

“Dừng!” Người cưỡi ngựa dẫn đầu kia đột nhiên hạ lệnh.

Ngay lập tức, tám ngàn kỵ binh đồng loạt dừng lại, tiếng hí của chiến mã vang vọng khắp thiên không.

Phía trước tám ngàn kỵ binh là một đầu tuần mã toàn thân có màu đỏ đậm như lửa cháy, trên lưng nó có một vị nam tử đang ngồi. Hắn mặc một bộ khôi giáp màu tử kim, vóc người cao lớn tuấn lãng, dáng ngồi giống như đang ngồi trong Kim Loan Điện trên đỉnh của giang sơn, dù không hề mở miệng hay có động tác gì khác, thế nhưng trên người hắn luôn tỏa ra một loại khí thế ngạo thị thiên hạ! Loại khí thế này trong thiên hạ đương thời chỉ có một người sở hữu, đó chính là vương của Hoàng Quốc – Hoàng Triều!

“Vương!” Tên tướng lĩnh trẻ tuổi kia lập tức chạy tới bên người Hoàng Triều: “Chúng ta có trở về thành hay không?”

Hoàng Triều hơi nghiêng tai, giống như đang lắng nghe tin tức mà gió chiều đưa tới, lát sau, hắn khẽ mỉm cười, một nụ cười tự tin và kiêu ngạo.

“Trình độ của vị Đình tướng quân Nam Quốc kia cũng chỉ đến mức này thôi sao? Thủ thành không xong liền suất lĩnh tàn binh bỏ chạy, lấy tư thái yếu đuối dẫn dụ Bốn vương khinh địch truy kích, đợi đến lúc truy binh mệt mỏi thì quay lại cho chúng ta một cái hồi mã thương. Bọn chúng nghĩ chỉ cần có ưu thế về quân số là có thể bắt sống hoặc giết chết Bốn vương hay sao? Cũng chỉ có như vậy thôi? Ài, đối thủ như vậy thật sự là rất không thú vị mà!” Lời này của Hoàng Triều cũng không hẳn là nói cho Đô úy Lê Tự ở bên cạnh nghe, là tự làm bầm lâu bầu thì đúng hơn.

(Hồi mã thương: giả vờ thua chạy, như cho đối thủ đuổi theo thật sát sau lưng rồi bất ngờ quay ngựa tập kích trở lại)

Hai canh giờ trước, Tranh Thiên Kỵ của Hoàng Quốc đã công phá Thịnh thành của Nam Quốc, tướng quân thủ thành là Đình Tây ngay lúc thành bị phá đã lập tức dẫn hai vạn tàn binh bỏ chạy theo hướng Vương Đô của Nam Quốc, Hoàng Triều sau khi biết được tin tức, không đợi đại quân toàn bộ vào thành đã suất lĩnh tám ngàn thiết kỵ gắt gao đuổi theo.

“Vương, Nam quân thật sự muốn quay đầu đột kích chúng ta? Nhưng lúc này... chúng ta chỉ mới mang theo tám ngàn kỵ binh mà thôi, bọn họ... Vương hay là chúng ta lui về Trắc thành trước đi?” Lê Tự nghe vậy không khỏi lo lắng, nhíu mày nói.

Hoàng Triều liếc mắt nhìn vị Đô úy gần mười chín tuổi bên cạnh một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía trước: “Lê đô úy, có nhiều lúc, không phải cứ đông người là có thể chiến thắng.”

“Vương...” Lê đô úy vất óc muốn nói ra vài câu khuyên bảo vương không nên đưa thân vào hiểm địa, thế nhưng đầu óc của hắn hình như thiếu khuyết tế bào tình cảm văn chương, suy nghĩ nửa ngày cũng chỉ phun ra được một câu: “Vương, vẫn xin ngài quay trở về Thịnh thành đi thôi, chờ sau khi liên hợp đại quân thì truy kích và tiêu diệt Nam quân cũng không muộn mà.”

Hoàng Triều nghe vậy cũng chỉ thản nhiên cười một tiếng, đó không phải là nụ cười tán thưởng đồng ý, cũng không phải là nụ cười trào phúng phi báng, đó là nụ cười của một cao thủ chơi cờ đã nắm giữ cục diện toàn thắng, đang dùng một loại ánh mắt vương giả ngạo nghễ nhìn một người không giỏi kỳ nghệ đang bị thế cờ mê hoặc ở bên cạnh.

Mặt trời từ từ khuất bóng, nhìn khắp bốn phía, màn đêm đã dần dần bao phủ toàn bộ đại địa. Bọn họ đang dừng chân trên một cánh đồng hoang vu, trong màn đêm mông lung, một ngọn đồi thật cao cách đó mười trượng mờ hồ xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

“Bốn vương từ trước đến nay chỉ toàn điều quân tấn công địch, chưa bao giờ có ý sợ địch mà lui về phía sau!” Hoàng Triều vung tay lên, chỉ về phía đồi núi cách đó mười trượng: “Chúng ta đi qua đó!”, nói xong lập tức phóng ngựa phi nhanh, tám ngàn thiết kỵ cũng theo sát phía sau.

Bụi đất trên đồi núi bay lên mù mịt, mờ hồ có tiếng vó ngựa truyền đến từ phía trước.

“Trường thương!” Thanh âm của Hoàng Triều cực thấp, thế nhưng vẫn có thể truyền rõ ràng vào trong tai mỗi binh lính. Tức khắc, trường thương của tám ngàn kỵ binh đồng loạt giương về phía trước.

...

Tiếng vó ngựa như tiếng mưa rơi dày đặc dần dần đến gần, khi sắp tới chân núi, Nam quân vốn đang tháo chạy bỗng nhiên dừng lại.

“Tướng quân?” Một gã tướng lĩnh ăn mặc như phó tướng nghi hoặc nhìn về phía người chủ soái hạ lệnh dừng lại – Đinh Tây, cũng chính là vị tướng quân trấn thủ Thịnh thành kia. Thật vất vả mới khiến cho đại quân có đủ dũng khí quay đầu tập kích quân địch, phải thừa cơ hội này làm cho quân địch trở tay không kịp mới đúng, chứ bây giờ một chút bóng dáng của Tranh Thiên Kỵ cũng chưa thấy thì hạ lệnh dừng lại làm cái gì đây?

Vị Đinh tướng quân của Nam Quốc này là lão tướng đã nhập ngũ tận ba mươi năm, từ trước đến nay đều lấy việc hành quân cẩn thận mà nổi danh. Hắn từng ba lần lĩnh quân xâm nhập vương vực, mỗi trận chiến đều sẽ công phá một tòa thành trì, thế nhưng lần này dưới thế công mãnh liệt của Hoàng Triều, hắn hoàn toàn không có năng lực đánh trả, chỉ có thể trở mặt nhìn đại môn của Thịnh thành bị Tranh Thiên Kỵ phá tan. Anh danh một đời cứ như thế bị khí phách của Hoàng Triều đập nát thành tro bụi, điều duy nhất hắn có thể làm lúc đó chính là dẫn dắt tàn binh chạy trốn. Hắn vẫn luôn cảm thấy không cam lòng, bởi vậy định bụng sẽ cho Hoàng Triều một ít giáo huấn trước khi rời đi, nếu không khi chạy trốn tới Vương Đô, hắn còn mặt mũi nào mà đi gặp Đại vương?!

“Tướng quân...” Tên phó tướng bên cạnh gọi hắn.

Đinh Tây phẩy tay ngắt lời tên phó tướng, sau đó từ trên lưng ngựa nhảy xuống, thân thủ thoạt nhìn vẫn khá là mạnh mẽ. Hắn ngồi xổm xuống, tỉ mỉ quan sát mặt đất, chỉ là trong bóng đêm không có ánh sao như thế này, muốn phân biệt các loại dấu vết quả thật rất khó khăn.

“Mau đốt lửa lên!” Phó tướng phân phó cho đám binh lính, chỉ chốc lát sau, vô số ánh đuốc bùng lên, trên cánh đồng hoang vu chợt xuất hiện một tầng ánh lửa đỏ hồng.

Nurong theo ánh lửa chiếu rọi, Đinh Tây chăm chú quan sát dấu vết, đợi sau khi xác nhận đây là dấu vết do vó ngựa thiết kỵ tạo thành, trong lòng hắn không biết vì sao đột nhiên dâng lên một cảm giác khủng hoảng chưa từng có, khiến hắn không tự chủ được mà đứng bật dậy.

“Tướng quân, sao rồi?” Phó tướng thấy thần sắc của hắn như thế, không khỏi mở miệng hỏi.

“Bọn họ đã đến nơi này, nhưng chúng ta lại không hề thấy, chẳng lẽ...” Đinh Tây thì thào nói.

Hắn còn chưa nói hết câu, một thanh âm tươi sáng đã vang lên: “Đinh tướng quân, người quả nhiên không làm cho Bồn vương thất vọng!”

Thanh âm kia khiến cho Nam quân đều dời mắt nhìn sang, chỉ thấy trên đồi núi cao cao, một mảnh ngân quang dưới ánh lửa mờ lung chiếu xạ ra từng tia sáng rực rỡ. Trong lúc mọi người còn đang kinh hãi, thanh âm kia lại tiếp tục vang lên, mang theo khí thế ngạo nghễ quyết tuyệt không gì sánh kịp: “Các huynh đệ, tiến lên! Hãy san bằng hết tất cả các chướng ngại trên con đường đến Thương Mang Sơn cho Bồn vương!”

Lời vừa ra, những tiếng hô “ô ô” tràn ngập sức mạnh đồng thời vang lên, tiếng vó ngựa như tiếng sấm nổ, tám ngàn quân của Tranh Thiên Kỵ giống như một con thủy triều màu tím cuộn cuộn quét ngang!

“Nhanh lên ngựa!” Đinh Tây thấy vậy, cuống quýt quát lên. Sự dũng mãnh của Tranh Thiên Kỵ hắn đã sớm được lĩnh giáo, giờ phút này bọn họ lại còn mượn thế núi cao để lao xuống, cái loại trùng kích mãnh liệt này, cho dù là tường đồng vách sắt cũng không ngăn cản được!

Tốc độ của con thủy triều tím rất nhanh, trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt bọn họ, binh lính Nam Quốc còn chưa kịp leo lên lưng ngựa thì đã bị bao phủ trong dòng người, mà đám binh lính đã kịp trèo lên lưng ngựa cũng không tốt hơn bao nhiêu. Những mũi thương sắc bén đâm đầu trong màn thủy triều tím, đâm thủng những rào cản cản trở thế công của bọn họ! “Boong boong”, gót sắt giẫm đạp, san bằng hết thảy chướng ngại vật trên mặt đất... trong làn thủy triều tím mờ hồ đã xuất hiện màu đỏ!

“Mau lui lại!” Đinh Tây quả quyết hạ lệnh. Đây không phải là do hắn yếu đuối không dám nghênh địch, đây là vì hắn biết rõ, dưới sự sắc bén mạnh mẽ của Tranh Thiên Kỵ, cứng đầu đi nghênh địch cũng chỉ làm tăng số lượng binh lính tử trận mà thôi!

Binh lính Nam Quốc vốn đã bị sát khí bén nhọn và sự xuất hiện bất thành hình của địch nhân dọa tới mức hồn phi phách tán, vừa nghe được mệnh lệnh của chủ soái, bọn họ nhất thời bỏ chạy tứ tán, không quan tâm đao kiếm bị rớt, không quan tâm mũ giáp bị lệch, cũng mặc kệ đồng bạn có bị ngã ngựa hay không... Trong đầu bọn họ chỉ còn một suy nghĩ là phải bỏ chạy, chạy tới nơi dòng thủy triều kia không thể đuổi tới...

“Trốn sao? Con mồi mà Bồn vương nhìn trúng từ trước tới nay không hề có chuyện chạy thoát!” Hoàng Triều nâng cao bảo kiếm: “Các huynh đệ! Trận chiến này mà thắng, Bồn vương sẽ ban thưởng cho các người mỗi người ba bàn rượu ngon!”

“Uống!” Một tràng thanh âm vang lên, chấn rung cả cánh đồng hoang vu.

Trong tiếng hô tràn ngập khí phách kia, bóng người khôi vĩ đang cưỡi ngựa kia vẫn sừng sững đứng, một đạo kiếm quang sáng chói mang theo khí thế ngất trời từ trên đỉnh núi bay vút xuống. Một đường bay qua, Vô Tuyệt bảo kiếm trong tay liên tục lóe ra hàn quang, một dòng sông máu cứ như thế lắng lặng mờ ra!

“Tướng quân, đi mau!” Phó tướng mặc dù hạ lệnh rút lui, thế nhưng chính hắn vẫn đứng nguyên tại vị trí chủ soái.

“Điều phó tướng, bản tướng đã không có đường lui nữa rồi.” Đinh Tây quay đầu lại nhìn vị phó tướng vẫn đang thúc giục mình, giờ khắc này, vẻ mặt hắn không ngờ lại vô cùng bình tĩnh.

“Tướng quân...” Điều phó tướng nhìn về mặt của chủ soái, một cổ diễm xấu lạnh lẽo dâng lên trong lòng, cảm giác này dường như còn đáng sợ hơn so với đám địch nhân cuồng dại trước mắt kia.

Đinh Tây lẳng lẳng rút bội đao treo trên thắt lưng ra. Hắn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve thanh bảo đao đã cùng mình chém giết hơn mười năm này, trên gương mặt tràn ngập vẻ quyến luyến và ảm áp.

“Bản tướng không vợ không con, không nhà không cửa, chỉ có duy nhất một thanh đao này...” Hắn hơi dùng sức siết chặt chuôi đao, quay đầu nhìn về phía tên phó tướng đã đi theo mình ba năm: “Điều phó tướng, bản tướng sẽ tự mình đi ‘nghênh đón’ Hoàng vương, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của hắn, đến lúc đó, ngươi suất lĩnh Lôi Nỗ đội... trăm nỗ cùng bản! Nhớ kỹ, tuyệt đối không được có một chút do dự nào, bất luận phương hướng mà cung nỗ nhắm đến là binh lính của Nam Quốc, hay là... bản tướng!”

“Tướng quân!” Điều phó tướng nghe vậy không khỏi khiếp sợ kêu lên.

Đinh Tây khoát khoát tay, dời mắt nhìn về phía trước. Trong trăm ngàn kỵ binh chỉ có một người có khí thế áp đảo hết thảy, thân ảnh cao ngạo kia giống như đang nắm trong tay khí thế của trời cao, trong ánh lửa nhân nhật, quang mang mà người kia phát ra vừa huyền lệ lại vừa mãnh liệt, phảng phất như từ chín tầng trời trở về!

“Có thể cùng người như vậy chết chung một chỗ, đó cũng là một loại vinh quang!”

Trong cặp mắt già nua của Đinh Tây giờ phút này lại bắn ra quang mang nóng rực mà hưng phấn của tuổi trẻ: “Sau khi trăm nỗ cùng bản, bất luận phía trước thắng bại sống chết như thế nào, ngươi cũng phải tức tốc mang đội rời đi, có thể mang theo bao nhiêu người thì mang theo bấy nhiêu người! Các ngươi không cần trở về Vương Đô, vương tuyệt đối sẽ không tha cho các ngươi! Các ngươi đi Nha thành tìm Thác Bát tướng quân, như thế may ra còn giữ được một mạng!” Vừa dứt lời, hắn liền nâng bảo đao vỗ mạnh lên người chiến mã. Chiến mã hí vang, lập tức triển khai bốn vó chạy như bay về phía trước.

“Lôi Nỗ đội chuẩn bị!” Nhìn theo bóng lưng quyết tuyệt của lão tướng quân, Điều phó tướng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, quả quyết hạ lệnh.

...

Ngày hai mươi lăm tháng tám, Phong Vân Kỵ công phá Du thành của Bạch Quốc.

Đồng thời, Mặc Vũ Kỵ vẫn an tĩnh trú đóng bên ngoài Bạch Đô rồi cục cũng có hành động.

“Vương, theo tình báo chúng ta dò la được, bên trong Bạch Đô hiện tại có gần năm vạn Bạch quân, bằng binh lực của quân ta, muốn công phá này thành quả thật không cần tốn nhiều sức lực.” Trong vương trướng, đầu ngón tay của Nhâm Xuyên Vũ nhẹ nhàng vẽ một vòng lên bản đồ, giống như Bạch Đô này đã là vật trong túi.

“Bạch Đô hiện tại sở dĩ chỉ còn gần năm vạn đại quân là bởi vì hai vị công tử của Bạch Quốc đã đem quân tụ tập ở Uyển thành, Vũ thành, Nguyên thành và Quyên thành của vương vực. Nếu bọn họ lĩnh quân chạy về cứu Bạch Đô, vậy chúng ta sẽ không còn thoái mái như vậy đâu.” Hạ Khí Thủ nhanh chóng hắt một bát nước lạnh lên đầu hắn.

“Ha ha... Hai vị công tử tuyệt đối không thể, bọn họ không dám trở về cứu viện lúc này đâu.” Nhâm Xuyên Vũ không để ý mà nở nụ cười, cười đến mức vô cùng giảo hoạt.

Đoan Mộc Văn Thanh liếc Nhâm Xuyên Vũ một cái, khẽ nhủ mày, hắn thật sự không thích vẻ tươi cười này chút nào. Hắn dời mắt nhìn về phía Lan Tức đang ngồi trên vương tọa: “Vương, lần này chúng ta cường công hay vẫn tiếp tục bao vây tiêu diệt?”

Lời vừa nói ra, bốn người còn lại cũng lập tức dời mắt nhìn về phía Lan Tức này giờ vẫn ngồi yên không nói.

“Không cần cường công.” Lan Tức lắc nhẹ ngón tay, chỉ là một động tác nhỏ như vậy thôi nhưng lại vô cùng đẹp, giống như thứ mà hắn đang lắc lư không chỉ là một ngón tay, mà là một ngón tay đang mân mê chiếc vòng tròn châu trên trán của mỹ nhân vậy, ôn nhu mà đa tình.

Dưới cái nhìn chăm chú của thuộc hạ, Lan Tức đem ngón tay dài thu hồi. Bốn ngón tay trắng nõn tựa như một đóa tuyết lan nhẹ nhàng đặt lên gò má như mỹ ngọc tạc thành. Thanh âm nhân nhật tựa như lời thì thầm của u lan, vô luận nói ra cái gì cũng đều là ngôn ngữ của loài lan, vừa thom ngát lại vừa êm tai đến cực điểm.

“Chúng ta vây thành, hơn nữa chỉ vây ba mặt thôi.”

Nghe được lời này, ánh mắt của Nhâm Xuyên Vũ sáng lên nhìn về phía Lan Tức, tập trung tinh thần để lĩnh hội.

“Vây ba mặt? Vì sao còn chừa lại một mặt? Ngài không sợ Bạch vương trốn thoát hay sao?” Nhâm Xuyên Văn nghi ngờ hỏi lại.

“Ài, thợ săn thú khi giăng lưới còn mở ra ba mặt, huống chi hắn cũng có nhân nghĩa chi sư đối với ta, ta há có thể đuổi tận giết tuyệt hay sao?” Lan Tức thở dài một hơi, bộ dáng vô cùng cảm khái, vẻ mặt ưu tư kia cho dù ai nhìn vào cũng đều cảm động với tấm lòng thiện lương của hắn: “Cho nên một trận chiến này nếu như hắn trốn, Bồn vương tuyệt đối sẽ không truy kích.” Dứt lời, hắn đưa mắt nhìn sang chư tướng, ý tứ rất rõ ràng, Bồn vương không truy, cho nên các ngươi cũng phải ngoan ngoãn nghe lời.

Đoan Mộc Văn Thanh cùng Nhâm Xuyên Văn hai mặt nhìn nhau, bọn họ đi theo vương hơn mười năm, đương nhiên còn lâu mới tin cái lý do này!

Hạ Khí Thủ cúi đầu mỉm cười, cũng không nói thêm cái gì, còn Kiều Cẩn thì thu hồi thanh trường kiếm đang cầm trong tay: “Nếu hắn không trốn thì sao?”

Nếu Bạch vương quyết tâm từ thủ đô thành, thề sống chết một trận thì sao?”

“Hắn đương nhiên sẽ chạy trốn.” Người trả lời là Nhâm Xuyên Vũ, trên mặt hắn vẫn giữ nguyên cái nụ cười giảo hoạt đặc ý như vừa ăn vụng được hồ đào kia: “Hắn nhất định phải trốn.”

Chân mày Kiều Cẩn chau lại, liếc mắt nhìn Nhâm Xuyên Vũ một cái, sau đó hình như cũng công nhận lời của hắn, không nói thêm gì nữa.

Đoan Mộc Văn Thanh nhíu chặt đôi mày rậm nhìn Nhâm Xuyên Vũ, mỗi khi trên mặt hắn lộ ra loại nụ cười này cũng có nghĩa là một mưu kế nào đó đã thành công. Đoan Mộc Văn Thanh là người có tính cách ngay thẳng nhất trong tứ tướng, đối với con người chỉ toàn âm mưu quỷ kế như Nhâm Xuyên Vũ, vì là cùng phe nên hắn mới không trách móc hay phản đối, nhưng muốn hắn thích những mưu kế đó, chuyện này hoàn toàn không có khả năng rồi.

Đối với hàm nghĩa trong ánh mắt của Đoan Mộc Văn Thanh, Nhâm Xuyên Vũ chỉ tùy ý nhún vai cười cười.

“Lần này tốt nhất đừng nên tạo ra thương vong quá lớn, cho dù là đối với quân ta hay đối với Bạch quân cũng vậy.” Lan Tức bỗng nhiên lên tiếng, con người đen như mực liếc về phía Nhâm Xuyên Vũ. Ánh mắt giống như biển đen sâu thẳm kia tựa hồ đang cất dấu cái gì đó.

“Xin vương yên tâm, lần công chiếm Bạch Đô này tuyệt đối không phải là một cuộc chiến thảm khốc.” Nhâm Xuyên Vũ đứng dậy cúi đầu, hướng Lan Tức cam đoan: “Thần nhất định sẽ đem hết khả năng của mình để hoàn thành ý nguyện của vương!”

“Ừ.” Lan Tức thần nhiên vuốt cằm, sau đó lại nói: “Đại quân muốn chiến thắng, vậy lương thảo và vũ khí tuyệt đối không thể thiếu, bắt luận là cho Mặc Vũ Kỳ hay là cho Phong Văn Kỳ.” Ánh mắt hắn lại chuyển sang Hạ Khí Thù.

“Thần đã biết, thần nhất định sẽ an bài thỏa đáng.” Hạ Khí Thù đứng dậy nói.

“Vậy là tốt rồi.” Lan Tức khoát tay: “Các người đều lui xuống chuẩn bị đi.”

“Vâng, chúng thần xin cáo lui.” Năm người khom lưng lui ra.

Phía cuối của trận doanh Phong quân có một cái lều nhỏ, đó chính là nơi ở của Phụng Tê Ngô cô nương – ca giả của Tức vương.

“Phụng tỷ tỷ, tỷ hát cho ta nghe có được không?” Thanh âm trong trẻo mang theo một tia khẩn cầu yếu ớt.

Trong lều, Phụng Tê Ngô một thân thanh y đang ngồi trên giường gấm, tay dùng khăn lụa tí mỉ lau chùi cây tỷ bà, còn Lang Hoa một thân quần áo màu lửa đỏ thì ngồi dưới đất sát mép giường ngẩng đầu nhìn Phụng Tê Ngô.

Khi đại quân Hắc Phong, Bạch Phong phân quân mà đi, theo lý thì vị hôn thê Lang Hoa của tướng quân của Phong Quốc là Tu Cửu Dung phải đi theo Phong quân mới đúng, nhưng không ngờ Phong vương lại đem nàng đưa tới lều của Phụng Tê Ngô, chỉ bỏ lại một câu: “Nàng ở cùng một chỗ với Phụng cô nương có vẻ rất tốt.”

Tốt ư? Đến bây giờ chính nàng cũng không biết nữa. Chỉ là mỗi lần Lang Hoa tâm phiền ý loạn, nôn nóng bất an, sợ hãi không thôi, Phụng Tê Ngô đều sẽ ngồi một bên, hoặc đàn một khúc tỷ bà, hoặc xướng lên một khúc thanh ca, những lúc như vậy, Lang Hoa sẽ lẳng lặng dựa vào người Phụng Tê Ngô, giống như một con mèo con lười biếng nằm ngủ trưa bên bờ hồ.

Phụng Tê Ngô lạnh lùng ít nói, Bạch Lang Hoa hoạt bát nhiệt tình, hai người này đều là hai vị mỹ nhân khác nhau về cả bề ngoài và tính cách, tụ lại một chỗ liền tựa như một bức Bích Thủy Hồng Liên Đồ, nhịp nhàng phối hợp với nhau, vừa thanh lệ lại vừa lộng lẫy, vừa diễm lệ lại vừa đáng yêu.

“Phụng tỷ tỷ, tỷ hát đi có được không?” Lang Hoa đẩy nhẹ đôi tay ngọc vẫn đang chuyên tâm lau chùi cầm huyền.

“Mỗi ngày muội đều muốn ta phải hát cho muội nghe, muội cũng không phải là tiểu hài tử không ngủ yên mà.” Phụng Tê Ngô không nóng không lạnh đáp.

“Nhưng mà... nhưng mà trong lòng người ta đang rất loạn đó.” Lang Hoa buồn rầu vỗ vỗ đầu: “Ta cũng không biết tại sao trái tim của ta hôm nay cứ đập thình thịch, ta...ta rất sợ hãi, Phụng tỷ tỷ, phụ vương...phụ vương của ta, không biết người có sao không...”

Đôi tay đang lau chùi cầm huyền rốt cục cũng dừng lại, nhân quang lạnh lùng thoáng nhìn về phía cô gái một thân hỏa hồng u phục, trên trán đeo một chuỗi bạch ngọc kia, trong lòng không chút tiếng động thờ dài một hơi.

“Phụng tỷ tỷ, phụ vương của ta, người...người sẽ chết sao?” Mặc dù sợ hãi, thế nhưng rốt cục nàng vẫn nói ra. Chữ “chết” vừa bật ra, một chuỗi nước mắt liền chảy xuống đôi gò má, nàng vội nâng cánh tay nhỏ bé trắng như tuyết lên lau đi. Nhìn mỹ nhân nước mắt tràn mi, đôi mắt to lộ ra vẻ kinh hoàng, cho dù là ai nhìn thấy cũng sẽ thương xót không thôi: “Phụng tỷ tỷ, ta rất sợ phụ vương sẽ chết, nhưng mà ta...nhưng mà ta...ta cái gì cũng làm không được...ta rất...”

“Ai.” Phụng Tê Ngô thở dài ra tiếng, vươn tay xoa xoa cái đầu đang gối lên đùi mình: “Không cần lo lắng, Tức vương tuyệt đối sẽ không sát hại phụ vương của muội đâu.”

“Ừm.” Lang Hoa nhẹ nhàng gật đầu, nhưng khuôn mặt vẫn mang theo vẻ ưu sầu: “Vừa rồi Nhâm quân sư cũng có bảo ta không cần phải lo lắng, hắn nói Tức vương luôn mong muốn thiên hạ thái bình, tuyệt đối không phải hạng người thị sát hiếu chiến, cho nên mặc kệ trận chiến này như thế nào, binh lính Phong Quốc sẽ không có nửa điểm bất kính với phụ vương, đương nhiên lại càng không giết hắn... nhưng mà lòng ta vẫn còn rất loạn, cho nên tỷ tỷ có

thể hát cho ta nghe được không? Chỉ cần nghe tý tý hát, ta sẽ quên đi tất cả sợ hãi.”

Phượng Tê Ngô nhìn nàng, sau đó tiếp tục công việc lau chùi cầm huyền: “Tâm của muội loạn là vì Tu tướng quân.”

“Cái... cái gì... Không phải đâu!” Lang Hoa theo phản xạ ngẩng đầu thét chói tai, màu sắc của gương mặt trong nháy mắt đã giống hệt bộ xiêm y, xinh đẹp tựa như ánh bình minh nơi chân trời.

Tay ngọc của Phượng Tê Ngô hơi dừng lại, quay đầu nhìn nàng, thần nhiên nói: “Bản lĩnh của Tu tướng quân rất cao, muội không cần lo lắng.”

“Hắn... ta đây đâu thêm lo lắng cho hắn chứ! Ta là đang lo cho phụ vương! Lo cho an nguy của Bạch Quốc!” Lang Hoa vội vàng cãi lại, thế nhưng khuôn mặt đỏ rực cùng ánh mắt lấp lánh ánh nước kia đã hoàn toàn bán đứng nàng.

Nhìn gương mặt thẹn thùng cùng vẻ mặt như mừng như giận kia, thần sắc lãnh diễm của Phượng Tê Ngô không khỏi toát ra một tia tươi cười nhợt nhạt, nhiều thêm một phần xinh đẹp mềm mại.

“Tu tướng quân sẽ là một người phụ quân tốt, muội rất có phúc khí đấy.” Thanh âm lạnh lùng vang lên, mang theo một tia hân hoan cùng với một tia... buồn bã.

“Hắn... hắn...” Lang Hoa rất muốn nói vài câu tuyệt tình để chứng minh chính mình cũng không thêm để ý đến cái tên Tu Cửu Dung kia, nhưng khi khuôn mặt của hắn vừa hiện ra trong đầu, trong lòng nàng lại xuất hiện cảm giác đau, khiến nàng không tự chủ được mà nâng tay vỗ vỗ ngực. Nàng tựa hồ đang vỗ về trái tim đau đớn, cũng tựa hồ đang vượt qua thời không xa xôi mà vỗ về khuôn mặt kia, vỗ về vết sẹo khiến nàng thương tâm ấy!

Nhìn các loại biểu tình xẹt qua trên mặt Lang Hoa, Phượng Tê Ngô đặt chiếc khăn lụa sang một bên, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gảy một cái. Cầm huyền lập tức phát ra một tiếng “Oong” nho nhỏ.

“Muội muốn nghe bài gì?”

“A?” Lang Hoa có chút mờ mịt, sau đó giống như bừng tỉnh: “Vậy hát... vậy hát... Đúng rồi, tỷ hãy hát cái bài gì mà “trộm chén của Long Vương, cướp hàn băng vạn năm” ấy!”

“Cái kia sao...” Phượng Tê Ngô cúi đầu nhìn cây đàn: “Đó là Túy Tửu Ca của Phong vương.”

“Là Phong vương viết?” Đôi mắt hạnh lập tức bắn ra quang mang sùng bái: “Vậy tỷ mau hát đi, bài ấy nghe rất hay! Tỷ tỷ, hay là chúng ta vừa hát vừa phẩm rượu đi? Phẩm Lâm, nhanh mang rượu đến!”

“Phốc xích!” Nhìn người trước mắt trong nháy mắt đã nhảy nhót vui vẻ trở lại, Phượng Tê Ngô nhẹ nhàng cười, cũng không trả lời, bàn tay mềm nhẹ gảy một cái, mở miệng hát:

“Văn quân huê tửu tây vực lại, ngô khai sài môn tảo bồng kính.

Tiên đầu long vương dạ quang bôi, tái thái thiên sơn vạn niên băng.

Do thị lâm thủy chiếu phù dung, thanh ti y cự mi lung yên...” (bài này chương trước đã có dịch nghĩa nên tiểu Dạ không ghi lại nữa nhé :3)

Tiếng tỷ bà hòa cùng tiếng hát phiêu tán trong lều, thời điểm Phẩm Lâm bung rượu ngon tiến vào, khúc ca kia liền nương theo cửa lều lặng lẽ bay ra...

Hoàng cung Bạch Đô.

Hai cánh cửa đóng chặt của Di Đạm Cung nhẹ nhàng mở ra, lộ ra Bạch vương đang đứng sừng sững như một pho tượng giữa đại điện.

“Đại vương.” Nội vụ tổng quản Cát Hồng tiêu sái tiến vào đại điện.

“Vẫn chưa có tin tức gì sao?” Bạch vương không quay đầu lại, hỏi.

“Tạm thời còn chưa có tin tức trở về của hai vị công tử.” Cát Hồng cúi đầu đáp.

“Hừ!” Bạch vương lạnh lùng hừ một tiếng: “Chỉ sợ vĩnh viễn cũng sẽ không có tin tức!”

“Đại công tử, Tứ công tử có thể là trên đường trở về gặp chuyện trì hoãn, có lẽ ngày mai đại vương sẽ nhìn thấy bọn họ suất lĩnh đại quân hồi đô.” Cát Hồng vẫn như cũ cúi đầu nói.

Bạch vương nghe vậy nặng nề thở dài: “Cát Hồng, người không cần phải an ủi Bồn vương nữa, hai tên nghiệt tử kia chắc chắn sẽ không lĩnh quân hồi đô. Bồn vương biết, Vương Đô hiện tại trong mắt mọi người chính là một tòa Diêm La Điện, có ai lại nguyện ý bỏ qua tính mạng để tiến vào đây?”

“Đại vương...” Cát Hồng ngẩng đầu, phát hiện vương không ngờ đã trở nên gầy như thế. Tóc mai như sương, hốc mắt lõm sâu, vương bào vốn dĩ rất vừa vặn nay lại trở nên rộng thùng thình.

“Ài, cơ nghiệp của tổ tiên, cuối cùng ta lại không thể thủ hộ được...” Ánh mắt của Bạch vương lướt qua các bức họa quốc chủ những đời trước của

dòng họ Bạch trong đại điện, giờ tay che mắt, đau khổ thở dài: “Ngay cả tổ tiên chắc chắn cũng cảm thấy hổ thẹn!”

Cát Hồng nhìn Bạch vương, cũng không biết phải làm sao mới có thể an ủi hắn, chỉ cần nghĩ đến tình hình trong và ngoài thành, trong lòng hắn cũng nóng như có lửa như đốt.

“Có dò la được tin tức của công chúa không?” Bạch vương đột nhiên hỏi.

“Vẫn chưa có.” Cát Hồng đáp, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt thất vọng cùng lo lắng kia của Bạch vương, hắn vội vàng nói: “Vương không cần quá lo lắng. Tức vương rất coi trọng thanh danh nhân nghĩa, tuyệt đối sẽ không dễ dàng giết chết công chúa vương tộc đâu, huống hồ công chúa lại đáng yêu như vậy, chắc chắn không ai đành lòng hại nàng.”

“Chỉ mong... chỉ mong ông trời phù hộ cho Lang nhi của ta!” Bạch vương bắt đầu thở dài, cuối cùng ánh mắt chuyển sang tàn nhẫn, cắn răng cả giận nói: “Hai tên vô dụng kia không ngờ chỉ lo chạy trốn chết, hoàn toàn bỏ mặc muội muội lại cho quân địch! Bỏ vương... Bỏ vương... khụ khụ...” Một cơn đau đột ngột tấn công vào trái tim, khiến cho Bạch vương nhất thời ho khan không ngừng.

“Đại vương, xin hãy lấy thân mình làm trọng.” Cát Hồng cuống quýt vỗ nhẹ lên ngực của Bạch vương.

“Ài, người già quả thật là không còn dùng được nữa rồi.” Đợi đến khi có thể thở lại như thường, Bạch vương có chút mệt mỏi nói.

“Đại vương...” Cát Hồng há miệng như muốn nói cái gì, cuối cùng lại nuốt trở vào bụng.

Bạch vương quay đầu liếc nhìn một cái: “Cát Hồng, có chuyện gì cứ nói cho Bỏ vương đi, qua tối nay, có thể sẽ không còn cơ hội nữa đâu.”

“Đại vương, hiện giờ trong thành, lời đồn nổi lên khắp bốn phía, lòng người hoang mang, quân tâm dao động, Vương Đô... thật sự đã rất khó giữ được!” Cát Hồng nói liền một hơi, ánh mắt bình tĩnh nhìn Bạch vương, giống như không hề sợ hãi lời nói đại nghịch này sẽ gây họa sát thân cho mình.

Bạch vương nghe vậy, trên mặt quả nhiên lộ ra vẻ giận dữ, hàm râu dài dưới cằm khẽ nhúc nhích, giống như muốn phát tác, thế nhưng cuối cùng hắn vẫn không chế được cảm xúc của chính mình, tận lực dùng ngữ khí bình tĩnh nói: “Người đã nghe được những gì rồi?”

“Kể từ ngày đại quân Hắc Phong, Bạch Phong khởi binh, một đường đến đây đã đánh chiếm cả bảy thành, có thể nói thành trì của Bạch Quốc hơn phân nửa đã rơi vào trong túi của bọn họ. Tuy chiếm thành, thế nhưng bọn họ hiểu rõ việc trấn an dân chúng, bởi vậy dân chúng không những không hề cảm thấy hổ thẹn về việc đất nước đã bị xâm chiếm, ngược lại còn cảm thấy an tâm với việc thống trị của bọn họ. Hơn nữa khi thanh danh nhân nghĩa của Tức vương cùng với oai danh của Phong vương truyền tới bên trong quốc nội, dân chúng chẳng những không sợ mà còn sinh lòng chờ mong. Trưa nay, phía Tây thành cũng có người muốn ra khỏi thành đầu nhập dưới trướng của Tức vương, tướng quân thủ thành thấy vậy lập tức ra lệnh lệnh cưỡng chế, những ai dám phản kháng lập tức chặt đứt chân tay, điều này đã kích phát sự phẫn nộ của dân chúng, về sau mặc dù đã trấn áp được, thế nhưng cử động này đã hoàn toàn đánh mất dân tâm. Vì bị vây thành mấy ngày liền, tâm tình quân ta lúc nào cũng căng như dây đàn, tinh thần và thể xác đều rất mệt mỏi, nếu cứ như thế, không cần đợi quân địch tấn công, chúng ta cũng đã tự bại trận trước rồi.”

Cát Hồng trả lời giống như đọc sách vậy, thanh âm cao thấp khúc chiết, cuộn cuộn tuôn ra.

“Là ai dạy người nói?” Trong mắt Bạch vương hiện ra quang mang bén nhọn, vẻ mặt băng lãnh.

“Nô tài đáng chết.” Cát Hồng quỳ rạp xuống, lấy một quyển tấu chương từ trong tay áo ra, dùng hai tay cung kính dâng lên: “Vì đại vương đã ba ngày chưa thượng triều, Thái Luật đại nhân mới bảo nô tài góp lời với đại vương.”

Quang mang trong mắt Bạch vương liên tục lấp lóe, thật lâu không nói, trong điện là một mảnh yên tĩnh, yên tĩnh đến mức hít thở không thông. Cát Hồng đang quỳ một bên, trên trán phủ đầy mồ hôi, không biết là vì nóng hay là vì khẩn trương.

“Trình lên đây.” Thật lâu sau, thanh âm trầm thấp của Bạch vương mới vang lên.

“Vâng.” Cát Hồng cuống quýt bò tới trước mặt Bạch vương, dùng hai tay nâng quyển tấu chương lên khỏi đỉnh đầu.

Bạch vương tiếp nhận tấu chương, bầu không khí trong đại điện lại tiếp tục trở nên trầm mặc.

Không biết qua bao lâu, đến khi hai cái đầu gối của Cát Hồng đều chết lặng, thanh âm không mang theo chút tình cảm nào của Bạch vương mới từ trên đỉnh đầu vang lên: “Đứng lên đi.”

“Tạ đại vương.” Cát Hồng cuống quýt dập đầu đứng dậy.

Ánh mắt Bạch vương nhìn về phía bức họa của lịch đại tổ tiên, sau đó lại trở về bức tấu chương trong tay.

“Bắt lấy Hoàng đế, hiệu lệnh chư hầu...” Thanh âm thì thầm giống như đang tự nói với chính mình.

Cát Hồng nghe vậy không khỏi ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn về phía Bạch vương. Lúc này giống như đang thất thần, cứ nhìn chăm chăm vào giữa vách đá, nơi đó chính là nơi treo hình của quốc chủ đời thứ nhất Bạch Quốc – Bạch Ý Mã.

Đêm ngày hai mươi sáu tháng tám, Bạch vương dẫn theo năm vạn đại quân, mang theo tất cả tôn thất vương thân đại thần, thừa dịp đêm tối lặng lẽ trốn về hướng Trinh thành.

Ngày hai mươi bảy tháng tám, dân chúng Bạch Đô vui mừng mở cửa thành, nghênh đón vị Túc vương tuần nhả vô song, nhân đức cao thượng kia.

Cứ như vậy, Túc vương không cần tốn một giọt máu đã có thể đem Vương Đô Bạch Quốc nhét vào lòng bàn tay. Khi tin tức lan truyền ra ngoài, thiên hạ ai nấy đều kinh ngạc cùng khiếp sợ không thôi.

“Đây là một kết quả vô cùng bình thường.” Dưới bầu trời sao, Ngọc Vô Duyên bình tĩnh nói với vị tướng lĩnh vừa dẫn quân tới hội họp – Hoàng Vũ.

“Không mất một binh một tốt nào mà vẫn có thể chiếm lấy tòa thành, mưu trí bậc này, Bôn vương cũng không thể không bội phục.” Hoàng Triều vừa nói vừa dùng tay xoa xoa vết máu trước ngực, đây là vết thương do bị trúng tên tạo thành.

Mà khi tin tức đến tai của tứ tướng Phong Vân Ky, bọn họ không giống như mọi người đứng bên phe của Túc vương khen ngợi hân.

“Để cho Bạch vương đào tẩu, đây chẳng phải là hậu hoạn vô cùng hay sao?!” Đây là ý tưởng chung của tứ tướng.

Phong vương nghe vậy cũng chỉ mỉm cười lắc đầu: “Chẳng lẽ các ngươi đã quên lời chúng ta đã nói với thiên hạ khi khởi binh hay sao?”

Lời vừa nói ra, tứ tướng lập tức cả kinh.

“Đó là ‘phạt loạn thần dĩ an quân tắc, tảo nghịch tặc dĩ an dân sinh’, nếu thiên hạ này không có cái gì gọi là ‘loạn thần nghịch tặc’, vậy chúng ta còn có lý do để thảo phạt hay sao? Nếu cây cầu đi thông với đế đô này bị chặt đứt, vậy chúng ta phải làm sao để tới đế đô đây?” Phong vương ôn tồn đánh thức ái tướng.

(Phạt loạn thần dĩ an quân tắc, tảo nghịch tặc dĩ an dân sinh: chinh phạt loạn thần giúp ổn định quy tắc quân vương, trừ nghịch tặc giúp dân sinh an ổn)

“Bạch vương bỏ thành mà chạy, chuyện này cũng là chuyện hợp tình hợp lý, hân đương nhiên tự có tính toán của mình.” Tích Vân lại tiếp tục nói: “Bên ngoài có Mặc Vũ Ky như hổ rình mồi, bên trong thì dân tâm tán loạn, quân tâm cũng không xong, cho dù có giao chiến thì kết quả cũng chỉ là hai chữ thảm bại, nếu vậy, không bằng bây giờ cứ bỏ thành để bảo tồn thực lực, sau lại hội họp với đại quân của hai vị công tử, cùng hợp lực tiến công về phía vương vực. Mặc dù không thể thắng Phong quân, thế nhưng quân đội của vương vực so với Bạch quân còn yếu hơn, cứ lập đi lập lại như thế, nếu có thể đánh tới đế đô, bắt giữ Hoàng đế, vậy hân sẽ có thể hiệu lệnh chư hầu trong thiên hạ...”

Nói đến đây, Phong vương chợt dừng lại một chút, ánh mắt nhìn về những cụm mây nơi chân trời: “Tuy nhiên đế đô vẫn còn có một vị Đông Thù Phóng đại tướng quân. Đông Triều đế quốc sở dĩ còn lưu lại danh tiếng, Hoàng đế sở dĩ còn ngồi trên Kim Điện trong đế đô, tất cả đều là nhờ công lao của vị đại tướng quân này! Cho nên giấc mộng của Bạch vương cuối cùng cũng sẽ thất bại mà thôi!”

Phong vương nhìn về phía chư tướng, nói: “Sau này các ngươi sẽ được chứng kiến một kỳ cảnh chưa bao giờ xuất hiện qua trong lịch sử, hơn thế nữa, các ngươi còn có thể tự mình tham gia, trở thành một phần trong đoạn lịch sử này, tuy nhiên... đây là may mắn hay bất hạnh, ngay cả chính ta cũng chưa chắc chắn. Nhưng bất luận là Bạch vương hay là Đông Thù Phóng, bọn họ rốt cục cũng chỉ là quân cờ trong tay người khác mà thôi. Người nắm trong tay những quân cờ này mặc dù chưa từng lên ngựa giết qua một người, thế nhưng cho dù là một đại tướng không gì cản nổi, giết địch thành núi cũng không thể địch lại một ngón tay của hân! Người kia không có áo giáp, nhưng y chính là một danh tướng khuynh thế!”

Sau khi nói xong lời này, trên mặt Phong vương lộ ra vẻ mặt khiến người khác khó hiểu, nó vừa giống cười lại vừa giống thờ dài, vừa giống vui lại vừa giống buồn, vừa giống tán thưởng lại vừa giống trào phúng, thật không giống với phản ứng mà vương hậu tương lai của Túc vương đang đắc thắng nên có.

Ngày sau, lời nói của Hoàng vương, Ngọc Vô Duyên cùng câu nói cuối cùng này của Phong vương đều được ghi vào sử sách.

Các sử gia đã viết: Lời của công tử, hiển lộ ra trí tuệ cùng tài năng như ngọc quý; Lời của Hoàng vương, lộ ra trí thức của vương giả cùng khí độ anh hùng với anh hùng; Lời của Phong vương, chỉ ra sự mâu thuẫn trong lời nói “Tham gia sáng tạo nên lịch sử chưa chắc là hạnh phúc hay là bất hạnh”, cộng với ánh mắt sắc bén nhìn thấu thế sự thời cuộc của một vị vương giả. Đây, tam vương trong thời buổi loạn lạc, quả thật rất có khí chất nhân ái của một vị quân vương tốt. Hoàng có bá khí khiến cho thiên hạ cúi đầu, mà Phong tuy có năng lực của đế vương, thế nhưng lại thiếu đi dã tâm, là một khúc nhạc vô dục mà thượng thiên giáng xuống nhân gian.

“Nếu Túc vương đã đánh hạ Bạch Đô, vậy ngày mai chúng ta cũng đi chiếm lấy Loạn thành đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Túy ca khởi ý

Ngày hai mươi chín tháng tám, đại quân Bạch Phong, Hắc Phong lại lần nữa tụ họp tại Bạch Đô.

Ngày một tháng chín, Phong vương, Túc vương tự mình khao thưởng đại quân trong và ngoài thành. Tối ngày năm tháng chín, đại quân Bạch Phong,

Hắc Phong vẫn tiếp tục tụ tập bên ngoài thành Bạch Đô nghỉ ngơi dưỡng sức.

Ngày sáu tháng chín, bầu trời quang đãng.

Phía trước Tả Ý Cung của Bạch vương.

“Bái kiến Phong vương!” Thị vệ trước cung đồng loạt quỳ xuống nghênh đón vị nữ vương như đập gió mà tới.

“Bình thân.” Tích Vân khoát tay: “Tức vương đang ở trong cung sao?”

“Đại vương đang ở Vũ Hạc Điện.” Thủ lĩnh của đám thị vệ cung kính đáp, nhưng cũng không có lập tức đi thông báo.

Đây là một hiện tượng vô cùng kỳ quái, cho dù là thị vệ, nội thị, cung nhân của Hắc Phong Quốc hay là Bạch Phong Quốc, không cần ai phân phó, bọn họ đều nhất trí với nhau một chuyện, mỗi khi Tức/Phong vương đến thăm thì không cần thông báo, dù là khi Phong vương đang tắm thì Tức vương vẫn có thể đi vào và ngược lại.

“Ừm.” Tích Vân hơi gật đầu, đi thẳng về phía Vũ Hạc Điện, mà Cửu Vi phía sau vẫn luôn như một cái bóng theo sát nàng.

Mới bước vào cửa cung, nàng mơ hồ nghe thấy một tiếng ca từ đằng xa truyền tới.

“...Do thị lâm thủy chiếu phù dung, thanh ti y cự mi lung yên...”

“Tê Ngô lại đang hát Túy Tửu Ca.” Tích Vân đột nhiên nhăn mày.

“Hoặc là, trong lòng của mỗi người đều muốn trải qua một lần “túy ca”.” Cửu Vi thần nhiên nói.

Xuyên qua hành lang dài, lại đi qua đình đài bát giác, Vũ Hạc Điện liền xuất hiện trước mắt, cung nhân, nội thị đứng trước điện vừa thấy nữ vương đến thì lập tức im ắng hành lễ với nàng.

“...Văn trang trứ ngã tương khi quần. Khái hầu trấn phá tương quân lệnh, lục la vũ khai xuất thủy liên...”

Thanh âm ưu nhã lại mang theo vài phần tùy ý từ trong điện truyền ra, ca giả (người ca hát) lãnh diễm vô song cất cao giọng hát vang, giữa đại điện là vũ giả (người nhảy múa) một thân váy đỏ như lửa đang dùng tư thái ưu mỹ phiêu dật để nhảy múa. Trên vương tọa, Lan Tức hơi nghiêng mình dựa trên long y, tay cầm chén ngọc, đôi mắt đen nửa mở nửa khép, không biết là vì rượu ngon mà say, hay là vì đôi ca vũ trước mắt mà say nữa.

“Hong nhan bích tửu tương ánh liên, lưu ba dục túy ý doanh doanh.”

[Tạm dịch: Mỹ nhân cùng rượu biếc như ánh sáng (khiến người ta) yêu mến, (đôi mắt người con gái khẽ đảo tựa như) sóng gợn nước chảy khiến cho ham muốn được chìm đắm trong đó (của người khác) trở nên đầy tràn]

Tiếng tỳ bà phảng phất như dòng nước róc rách từ trong khe suối chảy ra, tiếng hát như tiếng chuông nhẹ ngân trong gió, trong thanh âm trong trẻo du dương lại mang theo một tia khăn cầu tình ái. Vũ giả nương theo tiếng đàn nhẹ nhàng bay múa, hồng y vũ động giống như một đám mây đỏ, khói lửa ôn nhu tản ra vẻ đẹp kiều diễm, lại giống như một đóa hồng liên (sen đỏ), kiều mỹ tỏa ra mùi hương nhàn nhạt mà thơm ngát, trong cánh hoa xuất hiện một gương mặt xinh đẹp giống như từ băng tuyết tan thành...

“Cửu hội bát tri thu vân ám, túng hoan bất ký lưu thủy quang.

Hà xử phi lai bạch ngọc địch, chiết liễu thanh thanh toái phù dung...”

[Tạm dịch: Lâu rồi không gặp sẽ không biết mấy mùa thu u ám, thỏa sức vui mừng không còn nhớ rằng thời gian đã trôi qua. Chiếc bạch ngọc địch (một loại nhạc cụ) từ đâu bay tới, thanh âm bẻ cành liễu (ý chỉ sự chia tay) làm hoa phù dung vỡ nát]

Con người nửa khép của Tức vương đột nhiên mở ra, ánh mắt bắn thẳng về phía cửa điện, cử động rất nhỏ này của hắn đã hấp dẫn sự chú ý của ca giả. Tiếng tỳ bà cùng tiếng ca đều dừng lại, nàng dò mắt nhìn ra, chỉ thấy ngoài điện có một bóng người sừng sững đứng thẳng, bởi vì ngược sáng nên nhìn qua có vài phần âm trầm. Vì khúc ca đột ngột dừng, vũ giả giống như một con rối gỗ mất đi linh hồn, hoàn toàn không biết động tác tiếp theo là gì. Vũ giả nghỉ hoặc quay đầu, ánh mắt quét qua bóng người vừa mới bước vào cung điện, còn chưa kịp thấy rõ mặt mũi người nọ, một cỗ khí thế đã từ bên đó lừng lừng ập đến.

“Bái kiến Phong vương.” Phượng Tê Ngô ôm tỳ bà yêu kiều hành lễ.

“Tham...tham kiến Phong vương.” Lang Hoa đột nhiên có chút sợ hãi không rõ nguyên do.

“Đều đứng lên đi.” Tích Vân thần nhiên khoát tay, trên mặt mang theo nụ cười ưu nhã mà yếu ớt: “Tiếng hát của Tê Ngô có thể làm cho người ta quên đi mọi ưu phiền, mà tư thái nhảy múa của Lang Hoa công chúa lại khiến cho người ta thất hồn lạc phách.”

“Đa tạ Phong vương khích lệ, Tê Ngô xin cáo lui trước.” Phượng Tê Ngô nhẹ nhàng hành lễ một lần nữa, sau đó xoay người đi ra khỏi đại điện.

“Lang Hoa...Lang Hoa...” Lang Hoa siết chặt dải lụa hồng trong tay, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn Phong vương một thân hoà khí tao nhã: “Ta...ta muốn đi

tìm Tu tướng quân!” Nói xong, nàng vội vàng lao ra khỏi đại điện.

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng vội vàng rời đi của Phượng Tê Ngô cùng Lang Hoa, rồi lại xoay người nhìn Lan Túc đang tựa người trên vương tọa, trong lòng Tích Vân đột nhiên sinh ra một loại cảm giác hoang đường, một bức tranh dường như bắt đầu hiện lên trước mắt nàng... Trên kim điện xa hoa mà trang nghiêm chính là vị đế vương ung dung cao quý. Hắn vừa nhấm nháp rượu ngon vừa thưởng thức đám cung nữ như hoa như ngọc bên trong điện. Trong khi mấy vị phi tần tuyệt diệu đang ca múa thì nàng lại đột ngột đi vào. Sau đó, tiếng ca liền dứt, điệu múa cũng ngưng, đám nữ tử xinh đẹp hoặc vội vàng hoặc lặng lẽ lui đi... Trong một khắc kia, Tích Vân không kim được mà cười rộ lên, chẳng qua nụ cười kia của nàng lại vô thức lộ ra vẻ bẽn lẽn mà ngay cả chính nàng cũng không hề hay biết.

“Dường như ta đến không đúng lúc, lại quấy rầy nhã hứng của Túc vương mất rồi.”

“Vậy Phong vương cho rằng khi nào mới là thời điểm chính xác đây?” Lan Túc từ trên vương tọa đứng dậy, tay cầm chén ngọc chậm rãi bước xuống bậc thang, ánh mắt bình tĩnh nhìn người đối diện.

Nàng nhìn cái người đang từ từ đến gần kia, mặc dù chỉ là tùy ý bước vài bước, thế nhưng động tác này khi rơi lên người hắn lại có một loại cảm giác vô cùng tiêu sái. Nụ cười yếu ớt trên mặt kia, cánh tay cầm chén rượu hơi hơi kia, quả thật không có chỗ nào là không xinh đẹp, không có chỗ nào là không ưu nhã. Ngọc Vô Duyên cùng với Hoàng Triều đều có khí thế và dung mạo không hề thua kém hắn, chỉ là cử chỉ của bọn họ không giống nhau. Ngọc Vô Duyên có sự phiêu dật linh động của tiên nhân, Hoàng Triều có sự khí phách tôn quý của vương giả, mà trên thế gian này, không có ai có thể có được ngôn hành cử chỉ ưu mỹ như họa, lưu loát như nhạc giống như người nam nhân trước mắt này!

“Hay là nhân lúc đêm khuya vắng người...” Hai người cách nhau một bước chân, Lan Túc hơi cúi đầu, con ngươi đen nhánh tựa như hồ sâu không đáy, bởi vì ánh sáng chiếu xạ mà hiện ra mấy phản quang: “Phong vương muốn mang rượu ngon từ Tây Vực tới cùng Túc nâng cốc luận anh hùng?” Dứt lời, ánh mắt của hắn lăm lăm như vô tình đảo qua phía sau Tích Vân một cái.

Cái liếc mắt kia làm cho Cửu Vi vốn đang đứng yên sau lưng Tích Vân run lên, cảm giác này làm hắn hồi tưởng đến đêm hôm trước.

“Nóng quá! Tịch nhi, muội có luyện mấy cái hàn băng thần công gì gì đó hay không, mau giúp ta hạ nhiệt đi.” Cửu Vi bưng bừa tối bước vào Thanh Phi Cung mà Phong vương đang ở tạm, đem thức ăn đặt lên bàn. Sau khi nhìn thấy Tích Vân đang ngồi dưới ngọn đèn, trên người không có một giọt mồ hôi, hắn có chút hâm mộ nói: “Trời tháng chín ở Bạch Quốc sao lại nóng như vậy chứ! Tịch nhi, sao muội lại không có chút cảm giác nào hết vậy!”

“Cửu Vi vừa sợ lạnh lại vừa sợ nóng, thật là đáng thương nha.” Thấy giữa trán hắn rịn ra một tầng mồ hôi, Tích Vân bắt đầu dãi đầu. Nàng đứng dậy, nhẹ nhàng cầm lấy hai tay của hắn, trong nháy mắt, Cửu Vi liền cảm thấy một cỗ cảm giác mát mẻ theo lòng bàn tay của hắn truyền đến, sau đó từ từ lan ra tới cánh tay, vai... Chỉ trong chớp lát, toàn thân hắn đã trở nên mát mẻ hơn, cái cảm giác nóng bức kia đã hoàn toàn bị quét sạch.

“Tịch nhi, chẳng lẽ muội thật sự tu luyện hàn băng thần công?” Cửu Vi không khỏi ngạc nhiên hỏi.

“Đây không phải là hàn băng thần công, đây là Quý Linh Công do tam thiếu (gia) của Thích gia truyền thụ cho ta.” Tích Vân chớp chớp mắt nói.

“Cái gì? Quý Linh Công của Thích gia?” Cửu Vi không khỏi rung mình một cái.

“Đúng đó, chính là Quý Linh Công một khi đã luyện liền vĩnh viễn không lớn, trẻ mãi không già.” Tích Vân trịnh trọng gật đầu.

“Vậy ta đây không cần nữa đâu.” Hiện tại toàn thân Cửu Vi không phải cảm thấy lạnh nữa mà là trực tiếp đóng băng luôn rồi! Đùa cái gì vậy! Thích gia? Là cái Thích gia quý khí âm trầm kia? Gia tộc của bọn họ là thứ có thể dây vào hay sao? Nghĩ đến đây, hắn lập tức muốn rút tay lại, chỉ là không hiểu sao Tích Vân lại nắm rất chặt, hắn kéo mãi vẫn không rút ra được.

“Tịch nhi.” Cửu Vi ôn nhu hô một tiếng, vô cùng mong ngóng việc nàng sẽ đem cái thứ Quý Linh Công của Thích gia này thu hồi lại.

Một cảm giác lạnh lẽo đột nhiên ập đến sau lưng khiến hắn không nhịn được quay đầu nhìn lại. Lan Túc không biết đã tới từ khi nào, hắn đứng trước cửa, ánh mắt đảo qua bàn tay đang nắm chặt của bọn họ. Cửu Vi cảm thấy bàn tay của mình như bị lưỡi dao băng băng xẹt qua, vừa lạnh lại vừa đau!

...

Cửu Vi khẽ sụp mắt xuống, không tiếng động cười một tiếng: “Cửu Vi xin cáo lui trước.” Dứt lời, hắn lập tức rời khỏi đại điện.

Tích Vân nhìn Lan Túc, chân mày khẽ động, rõ ràng nàng có chút kinh ngạc đối với lời nói vừa rồi của hắn: “Mặc dù đêm dài, nhưng Túc vương ắt hẳn sẽ không thiếu người nâng cốc cùng vui chứ.”

“Nhưng người có khả năng đối ẩm ngàn chén không say với bốn vương lại chỉ có một mình Phong vương.” Lan Túc nhàn nhã mỉm cười, đôi mắt phượng hẹp dài hơi nhướng lên, trong đôi con ngươi đen như mực có hai luồng tinh quang chọi lóe.

“Vậy sao?” Tích Vân cười nhạt, nụ cười mang theo ý trào phúng: “Mặc dù tư lương của Túc vương rất cao, nhưng mà... rượu không làm người say mà là người tự say, chẳng lẽ hôm nay Túc vương đã uống trên ngàn chén? Hay là có vật gì khác làm người say đắm? Tựa hồ người đã có chút say rồi.”

“Túc không có say, chẳng qua...” Lan Túc nâng chén gần mũi, giống như có chút tiếc hận lắc đầu: “Đây là Lan Nhược Tử mới cất năm này, nhưng tại sao lại có chút vị chua?” Hắn dời bước, khẽ cúi đầu, hơi thở mang theo chút mùi rượu phả lên gò má của Tích Vân: “Phong vương có nghĩ thấy không?” Cỗ tay hắn nhẹ nhàng nhắc lên, đem chén rượu đặt đến bên mũi Tích Vân: “Phong vương hãy thay Túc nếm thử một chút đi, xem xem đây có phải là ảo giác của Túc hay không.” Đôi con ngươi như mực nhìn chằm chằm vào nàng, một cái chớp mắt cũng không có.

Mặt nàng hơi nóng lên, mi mắt khẽ rũ, dãi bước muốn thối lui, chỉ là thân hình kia lại giống như cái bóng vẫn một mực theo sát, ngay cả chén rượu cũng giữ nguyên vị trí ở bên môi của nàng.

Tích Vân ngẩng đầu, có chút tức giận trừng mắt nhìn người kia, sau đó nghiêng đầu sang một bên: “Xem ra Túc vương thật sự say rồi, rượu này nào có vị chua.”

“Thật không?”

Thanh âm của hắn vang lên bên tai nàng, hơi thở thơm mát thổi tới hai bên tóc mai, nàng chỉ kịp cảm thấy có chút lạnh, chén rượu kia đã chạm vào môi nàng: “Phong vương cũng nên nếm thử một chút rượu này đi, quả thật là thơm ngọt đến cực điểm!” Tiếng nói vừa dứt, nàng liền cảm thấy vòng eo được ôm chặt, không thể động đậy, sau đó, một cổ thanh mát từ khoang miệng chảy xuống bụng.

Hắn vung tay một cái, cửa điện không chút tiếng động lập tức đóng lại, cánh tay dài ôm lấy nàng, thân thể hai người liền quấn lấy nhau.

“Túc chỉ nguyên ý cùng Phong vương cùng say, ngược lại, Phong vương cũng chỉ có thể cùng say với Túc!” Trong lời nói nhẹ nhàng lại mang theo một cổ khí phách không thể kháng cự: “Cho nên, nếu sau này Phong vương muốn có một phen “túy ca”, vậy chỉ cần hát cho Túc nghe là được!”

“Ài...”

Một tiếng than nhẹ vang lên, bầu không khí lại trở về với sự yên tĩnh, chỉ có mùi Nhục Lan Tửu thơm ngọt tràn ngập khắp đại điện cùng tiếng hít thở phảng phất như tiếng thở dài ngẫu nhiên vang lên...

“Thật không giống người.” Thật lâu sau, tiếng thăm thi của Tích Vân mới xuất hiện trong đại điện.

“Tích Vân...” Lan Túc nhẹ nhàng gọi một tiếng, dùng đầu ngón tay nâng cái cằm đã bị rượu ngon thấm ướt của nàng lên. Đôi gò má như tuyết ngọc của nàng hiện tại đã được phủ thêm một tầng đỏ hồng nhàn nhạt, môi anh đào hồng nhuận ướt át, sống mắt tràn đầy: “Hong nhan bích tửu tương ánh liên, lưu ba dục túy ý doanh doanh...” Hắn cúi đầu, trán của hai người chạm vào nhau, hơi thở quấn quýt: “Từ nay về sau, tình yêu cùng tâm ý của người đều chỉ thuộc về ta!”

“Thật không giống người.” Tích Vân vẫn lặp lại câu nói kia. Đầu nàng hơi ngửa về phía sau, giống như muốn xem rõ cái người đứng trước mặt này. Nàng nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt gần trong gang tấc, mi mắt tuấn nhã tuyệt thế vô song, nụ cười yếu ớt nhưng lại mang theo nét cao quý ung dung, chỉ là đôi mắt như biển sâu khó dò hôm nay lại có chút khác, hai tròng mắt như bầu trời đêm lúc này phảng phất như có tinh quang lóe ra, mang theo một tia nhu tình mềm mại mà mười năm qua chưa từng có... nhàn nhạt, lại giống như một ngọn lửa ấm nóng...

“Chúng ta...” Hắn nhẹ nhàng mở miệng, thế nhưng lời nói tới bên miệng bỗng nhiên ngừng lại, đầu ngón tay nhẹ nhàng trượt về phía cặp mắt phượng hẹp dài, đôi con ngươi đen như mực bình tĩnh nhìn nàng, trong đó ẩn chứa một tia chờ mong nồng đậm, đậm đến mức khiến người đối diện thờ dãi: “Lan Túc...” Thanh âm lại biến mất, sau đó một tiếng thở dài lại vang lên, bên môi nàng lộ ra một nụ cười, như mộng như ảo, vẻ đẹp này, là một vẻ đẹp mờ mịt, không cách nào giữ lại trong tay.

Trong điện lại khôi phục vẻ yên tĩnh, sau hơn mười năm quen biết, đây là lần đầu tiên hai người dựa sát vào nhau, là lần đầu tiên hai người kề trán, và cũng là lần đầu tiên hai trái tim hòa chung nhịp đập...nhưng, tất cả cũng chỉ diễn ra tại đây, đằng sau cánh cửa của Vũ Hạc Điện này.

Thật lâu sau, trong điện lại vang lên một thanh âm nhẹ nhàng, trong trẻo, nhưng lạnh lùng: “Khi nào chúng ta...xuất phát?”

Trong một góc tĩnh lặng ở Tả Ý Cung, Phượng Tê Ngô lặng lẽ ngồi trong lương đình, trong lòng vẫn còn ôm khư khư cây tỷ bà. Nàng cúi đầu yên lặng, giống như đang suy tư, không ai có thể nhìn ra cái gì từ trên gương mặt xinh đẹp lạnh lùng ấy.

“Phượng tỷ tỷ.”

Thanh âm trong trẻo làm cho Phượng Tê Ngô từ trong trầm tư sực tỉnh lại, nàng ngẩng đầu lên, phát hiện người đứng trước mặt là Lang Hoa.

“Không phải muội muốn đi tìm Tu tướng quân sao?” Phượng Tê Ngô thản nhiên nói.

“Ta không tìm thấy chàng, cũng không biết phải đi đâu tìm chàng.” Lang Hoa ngồi xuống trước mặt Phượng Tê Ngô, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn không biết lo âu là gì giờ phút này cũng bị nét ưu buồn bao phủ, hai hàng lông mày nhíu chặt, giống như đang khổ não về vấn đề nào đó: “Trừ những lúc chàng ở bên người Phong vương ra, thời gian còn lại ta thật sự không biết đi đâu tìm chàng.” Giọng nói của nàng càng lúc càng thấp, giống như đang vô thức ní non.

Phượng Tê Ngô nhìn nàng, đôi con ngươi thanh lãnh bỗng nhiên lộ ra một tia đồng tình, một tia cảm động cùng một tia hối tiếc.

“Mặc dù Tu tướng quân là Phong Vân đại tướng, địa vị cao quý, thế nhưng hình như hắn còn thẹn thùng hơn cả đám nữ tử chúng ta đây, có lẽ là do hắn ngưng ngưng nên mới không dám tới tìm muội thôi.”

“Ta chán ghét chính mình.” Lang Hoa đột nhiên nói ra một câu.

Phượng Tê Ngô cả kinh nhìn về phía Lang Hoa.

“Ta chán ghét chính mình, thật sự chán ghét!” Hai mắt Lang Hoa ngơ ngác nhìn về phía trước: “Ta là công chúa của Bạch Quốc, nhưng giờ phút này ta lại là tù binh của người khác, nơi này là hoàng cung mà ta lớn lên từ nhỏ, nhưng lúc này nó lại trở thành li cung của người khác, phụ thân và các ca ca của ta bị bức bách phải bỏ trốn, quốc gia của ta bị người khác xâm chiếm, nhưng ta thì sao, ta lại đang ở trong cung ca múa tìm niềm vui, không có ý nghĩ phục quốc, cũng không hề oán hận kẻ thù...”

“Lang Hoa...” Phượng Tê Ngô nhẹ nhàng gọi một tiếng, thế nhưng nàng vốn là người ít nói, nghĩ mãi cũng không biết phải mở miệng nói gì với người trước mặt.

Lang Hoa giống như không hề nghe thấy, ánh mắt nàng vẫn như cũ nhìn chăm chăm về phía trước: “Ta luôn tự phụ mình có vẻ đẹp vô song, luôn tự phụ mình có trí tuệ hơn người, luôn tự phụ mình có võ công tuyệt thế... Ta oán hận phụ vương vì ngài luôn giam cầm ta trong thâm cung, không cho ta thể hiện tài hoa, không cho ta vang danh thiên hạ... Cả ngày ta luôn ảo tưởng phải làm sao để đánh bại Hoa Thuần Nhiên, phải làm sao để vượt qua Phong Tích Vân... Nhưng đến hôm nay ta mới biết, ta đây quả thật đúng là người không biết trời cao đất rộng là gì, không biết tự lượng sức mình, ánh mắt lại thiên cận...” Trên mặt nàng hiện lên nụ cười tự giễu: “Đến hôm nay ta mới biết được, phụ vương sở dĩ giam ta... không, không phải giam, đó là bảo hộ ta, đem ta đặt dưới thâm cung tầng tầng vách sắt, không để cho mưa gió bên ngoài ảnh hưởng đến ta... Đơn giản là vì ngài đã sớm nhìn thấu ta! Đã sớm biết ta là đồ vô dụng! Vượt qua Phong Tích Vân? A... Đây quả thực là si tâm vọng tưởng mà! Ta đây ngay cả một đầu ngón út của nàng cũng không bằng... Ta vô dụng như vậy đó, ta chán ghét chính mình, cho nên... hẳn là chàng cũng không thích ta!”

Nghe Lang Hoa nói như vậy, không biết vì sao trong lòng Phượng Tê Ngô lại sinh ra một loại cảm giác bị ai. Dung nhan vốn xinh đẹp sáng ngời trước mắt giờ phút này đã bị một tầng đau khổ, mê mang, bàng hoàng, bất lực bao phủ... Cặp mắt thiên chân vô tà ngày trước giờ đã dâng lên vẻ ưu tư thành thực... Nàng đã trưởng thành rồi, cho dù trải qua chua xót hay là đau khổ, tất cả đều có thể làm cho người ta trưởng thành, nhưng sự trưởng thành của nàng lại làm cho người ta có cảm giác đau lòng, đóa hoa lang can xinh đẹp không tỳ vết rốt cục cũng muốn úa tàn rồi sao?

“Lang Hoa.” Phượng Tê Ngô buông cây tỷ bà trong lòng ra, nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng, đôi mắt thanh lãnh lúc này lại sáng bừng lên, lóe ra quang mang ôn nhu mềm mại: “Muội không có vẻ đẹp khuynh quốc như Thuần Nhiên công chúa, cũng không có phong thái vô song cùng tài hoa tuyệt thế như Phong Vương, nhưng trên người muội có một thứ mà cho dù các nàng tổn cả đời cũng không có được, so ra thì các nàng còn thua kém muội đó, không phải sao, cho nên muội không cần phải đau lòng nữa.”

“Ta?” Lang Hoa tròn to ánh mắt mờ mịt, giống như một con thỏ trắng nhỏ đang bị lạc đường, chỉ có thể bất lực nhìn người trước mắt: “Ta thì có cái gì?”

“Muội chỉ cần cười nhiều một chút, nháy nhiều một chút, hãy để mỗi ngày trôi qua của muội đều giống như những ngày bình thường lúc trước, cứ như vậy, một ngày nào đó, muội sẽ biết được đáp án từ trong ánh mắt của người khác.” Phượng Tê Ngô nâng tay vỗ nhẹ lên khuôn mặt của nàng: “Cười một cái.”

“A...” Gương mặt Lang Hoa lộ ra nét tươi cười, mặc dù có chút miễn cưỡng, thế nhưng cũng đủ để xua tan vẻ mặt ưu phiền kia rồi. Đóa hoa lang can vốn đang héo rũ giờ phút này đã bùng bùng sức sống, lại lần nữa nở rộ.

“Nhìn xem, muội vừa cười một cái, hẳn ta đã lập tức tới rồi.” Phượng Tê Ngô bỗng nhiên chỉ chỉ về phía sau nàng.

Lang Hoa vội vàng nhìn lại, chỉ thấy Phong Vân tứ tướng một thân ngân giáp đang từ tiền điện phía xa đi tới, nàng liếc mắt một cái đã có thể nhận ra thân ảnh thon dài đi ở cuối cùng. Trái tim nàng đập “thịch thịch” liên hồi, hai má có chút nóng lên, không khỏi quay đầu lại nhìn Phượng Tê Ngô, sau đó cúi đầu ngượng ngùng cười.

“Muội lại xấu hổ nữa rồi, người ta sắp đi xa rồi kìa.” Phượng Tê Ngô nhếch môi, vẽ ra nét tươi cười có chút nhột nhạt.

“A?” Lang Hoa vội vàng quay đầu lại, quả nhiên, bốn người kia đã sắp đi qua hành lang dài, chỉ cần bước vài bước nữa thôi là sẽ khuất bóng. Lang Hoa muốn đứng dậy, thế nhưng dưới chân lại như đeo chì, không tài nào đứng lên được. Trong lúc nàng lo lắng không thôi, bốn người kia không ngờ đều dừng bước, Lâm Cơ giữ vai Tu Cửu Dung, giống như đang nói gì đó với hắn, sau đó liền thấy Cửu Dung quay đầu nhìn về phía Lang Hoa, ánh mắt hai bên vừa vận chạm nhau. Trái tim Lang Hoa càng đập nhanh hơn, cũng không biết có bị hắn nghe thấy không nữa.

Tu Cửu Dung tựa hồ có hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn đi về phía bên này, mà tam tướng còn lại thì đứng yên tại chỗ, trên mặt mang theo vẻ mỉm cười nhìn bọn họ.

Nhìn Tu Cửu Dung càng ngày càng gần, khuôn mặt trắng như tuyết của Lang Hoa đột nhiên xuất hiện một tầng mây đỏ, đôi mắt hạnh trong veo như nước giờ phút này lại bắt đầu gợn sóng, ngay cả một mỹ nhân tuyệt sắc đứng một bên như Phượng Tê Ngô cũng không khỏi tán thưởng vẻ đẹp kiều diễm của nàng.

Tu Cửu Dung giống như một tên đầu gỗ, hoàn toàn không có con mắt thường thức cái đẹp gì cả, hắn đi đến trước mặt Lang Hoa, nhìn nàng một cái, sau đó liền đỏ mặt cúi đầu, nhưng các nàng đều biết, hẳn đó mặt không phải là vì dung mạo xinh đẹp của Lang Hoa cùng Phượng Tê Ngô, mà đơn giản là bởi vì hắn thẹn thùng.

Trước lương đình là một mảnh tĩnh lặng, không ai chịu mở miệng nói chuyện, Lang Hoa nhìn Tu Cửu Dung, Tu Cửu Dung lại nhìn chăm chăm mặt đất, chỉ có Phượng Tê Ngô mang theo biểu tình thích thú quan sát hai người bọn họ.

Thật lâu sau, Tu Cửu Dung rốt cục cũng chịu ngẩng đầu lên nhìn Lang Hoa, tuy vẻ ửng đỏ trên mặt còn chưa rút đi, thế nhưng hắn vẫn dùng ánh mắt kiên định nhìn nàng: “Lang Hoa công chúa.” Ngay cả thanh âm cũng vô cùng kiên định vững vàng.

“Ừ?” Lang Hoa cũng không ngờ hắn sẽ gọi tên nàng, từ khi bọn họ “được” Phong vương tứ hôn cho tới nay, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt riêng như vậy (lời tác giả: lúc này Lang Hoa đã tự động đem Phượng Tê Ngô loại ra khỏi tầm nhìn), cũng là lần đầu tiên hắn gọi nàng, nàng sao có thể không

kích động đây!

Tu Cửu Dung nhìn vị hôn thê kiều diễm như ánh bình minh trước mắt này, nhìn ánh mắt trong suốt không chút tỳ vết của nàng, lại nhìn gương mặt mềm mại đang mang theo một tia chờ mong kia, trong lòng hẳn không khỏi sinh ra một tia áy náy, đây thật là một tiểu cô nương tốt, chỉ tiếc... Đôi mắt thanh tú của hắn mang theo một tia cảm động và ôn nhu nhìn về phía Lang Hoa: “Công chúa, ngày mai Cửu Dung phải theo vương xuất chinh, lần này công chúa không cần phải đi theo quân đoàn nữa, xin cứ ở lại hoàng cung.”

“A?” Lang Hoa chớp chớp mắt, hình như có chút không hiểu điều hắn đang nói.

“Chiến trường không phải là nơi thích hợp với công chúa, cho nên xin công chúa hãy ở lại hoàng cung.” Tu Cửu Dung lặp lại một lần nữa.

“Chàng muốn ta ở lại?” Lang Hoa quan sát hắn, ánh mắt không chớp lấy một cái.

“Đây là chủ ý của hai vị vương.” Tu Cửu Dung nói.

“Vậy chàng hy vọng ta đi theo hay là hy vọng ta ở lại?” Lang Hoa lại hỏi.

Tu Cửu Dung nghe vậy, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại, sau đó nhìn Lang Hoa, từng chữ từng chữ nói rõ ràng: “Cửu Dung hy vọng công chúa ở lại hoàng cung.”

“Tốt lắm, vậy ta sẽ ở lại.” Lang Hoa trầm nghĩ mình hỏi thừa mất rồi.

Tu Cửu Dung không nghĩ tới nàng lại thông khoái đáp ứng như thế, bởi vậy có chút sững sốt, nhưng rất nhanh hắn đã khôi phục lại vẻ thanh tĩnh, hơi cúi đầu trình trọng nói: “Xin công chúa bảo trọng, Cửu Dung cáo từ.” Dứt lời, hắn lập tức xoay người rời đi.

“Đợi... đợi một chút...” Lang Hoa bật thốt, nhưng khi thấy Tu Cửu Dung dừng bước, nàng lại không biết phải nói cái gì: “Chàng...chàng sẽ...sẽ trở về chứ?” Chần chừ nửa ngày, cuối cùng nàng cũng hỏi được một câu ra hồn.

Tu Cửu Dung ngưng mắt nhìn tiểu cô nương đang xấu hổ này, trong mắt ngoại trừ cảm động ra lại có thêm một tia khác thường. Ánh mắt hắn đảo đến chiếc vòng pha lê màu xanh do Phong Vương tự tay ban tặng trên cổ tay nàng, dưới ánh mặt trời, nó giống như một vòng dây xích màu xanh nhạt có quang hoa lưu chuyển, cũng giống như một chuỗi nước mắt đau lòng của người yêu.

“Công chúa có thể tặng cho Cửu Dung một kiện lễ vật hay không?”

“Được!” Lang Hoa không chút nghĩ ngợi đáp ứng.

“Vậy người có thể đem chiếc vòng tay này tặng cho Cửu Dung được không?” Tu Cửu Dung chỉ chỉ chiếc vòng pha lê màu xanh trên cổ tay nàng.

Phượng Tê Ngô vốn luôn im lặng đứng một bên, nhưng vừa nhìn thấy cảnh này, trong lòng nàng khẽ động, ánh mắt mang theo thâm ý liếc nhìn Tu Cửu Dung.

“Được!” Lang Hoa lập tức cởi vòng tay ra đưa cho Tu Cửu Dung, ánh mắt nhìn hắn, sau đó cúi đầu nói: “Vậy chàng cũng tặng cho ta một kiện lễ vật đi, có được không?”

Hắn nhẹ nhàng nắm chặt lấy chuỗi vòng tay lạnh như băng, nâng mắt nhìn về phía Lang Hoa: “Sau khi trở về Cửu Dung nhất định sẽ tặng cho công chúa một kiện lễ vật.” Ánh mắt hắn trở nên kiên định, lời nói như chém đinh chặt sắt.

“Ừm.” Lang Hoa gật mạnh đầu.

“Vậy Cửu Dung xin cáo từ.” Tu Cửu Dung nhẹ nhàng gật đầu, sau đó xoay người rời đi, từ đầu đến cuối chưa từng liếc mắt về phía Phượng Tê Ngô lãnh diễm vô song ở bên cạnh dù chỉ một cái.

Đợi Tu Cửu Dung đi xa, Phượng Tê Ngô mới đi tới bên người Lang Hoa đã gần như si ngốc: “Sao ngươi lại đem vòng pha lê tặng cho hắn? Phải biết rằng đó là tín vật hôn ước do Phong Vương ban tặng cho các người đấy!”

“Khi chàng trở về, ta muốn chàng đem bội kiếm của chàng tặng cho ta!” Lang Hoa đột nhiên lớn tiếng kêu lên. Thân ảnh trước mắt đã khuất bóng từ lúc nào, cũng không biết là có nghe thấy không nữa. Lang Hoa chính là muốn thanh kiếm kia, thanh kiếm suýt chút nữa đã giết chết nàng!

“Khi chàng trở về, ta muốn chàng đem bội kiếm của chàng tặng cho ta...” Lang Hoa thì thào, rót cục cũng thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn xuống đất, giống như đang tìm kiếm một vật đã đánh rơi.

“Ài!” Phượng Tê Ngô cũng không nhắc lại nữa, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Lang Hoa, trong lòng là một mảnh yêu thương, thật là một tiểu cô nương đơn thuần đáng yêu, chỉ mong...chỉ mong tất cả đều là do nàng quá đa nghi mà thôi!

“Tỷ tỷ...” Lang Hoa gục đầu lên vai của Phượng Tê Ngô.

“Tu tướng quân nhìn qua thanh tú hướng nội, nhưng kì thực hắn là một nam tử vô cùng thông minh và có trách nhiệm.” Nhớ tới ánh mắt cuối cùng của Tu Cửu Dung, Phượng Tê Ngô không khỏi cảm thán: “Nếu hắn...nếu hắn trở về, hắn nhất định sẽ lấy muội làm vợ, muội chắc chắn sẽ vô cùng hạnh

phúc...” Nhưng tại sao hán lại lấy chuỗi vòng tay đó đi? Vì sao chỉ mang đi có mỗi tin vật đỉnh ước mà Phong Vương ban tặng? Chỉ hy vọng... hán có thể trở về! Chỉ cần trở về, mọi chuyện đều sẽ ổn!

“Ta không biết chàng là dạng người gì, nhưng mà... nhưng mà mỗi lần nhìn thấy chàng, chỗ này của ta rất đau, mà nếu không nhìn thấy chàng, chỗ này lại càng đau hơn!” Lang Hoa dùng tay vỗ vỗ ngực, thì thảo nói.

Đầu vai đã trở thành một mảnh ẩm ướt, trong lòng Phụng Tê Ngô cũng vô cùng đau xót, nhưng biểu tình trên mặt nàng vẫn là vẻ hờ hững như cũ.

“Hán sẽ cưới muội, muội nhất định sẽ hạnh phúc.” Nàng thì thảo lặp lại.

Thật lâu sau, Lang Hoa mới ngẩng đầu lên nhìn nữ tử lãnh diễm như đóa hàn mai này: “Vậy còn tỷ tỷ thì sao?”

“Ta sao... chỉ cần ca hát cả đời cho bọn họ nghe, ta đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.” Phụng Tê Ngô thần nhiên nói.

“Tỷ tỷ...” Lang Hoa bỗng nhiên nhẹ nhàng ôm lấy Phụng Tê Ngô.

Phụng Tê Ngô nhận lấy cái ôm của nàng, ngửa đầu nhìn bầu trời, trong mắt không có nước mắt.

Ngày tám tháng chín, đại quân Hắc Phong, Bạch Phong từ Bạch Đô khởi hành.

Mặc Vũ Kỳ xuất phát đến Trinh thành trước, còn Phong Vân Kỳ đi sau, tiến về phía Mạt thành.

Bạch vương cũng không ngồi chờ Hắc Phong quân tìm đến Trinh thành mà tức tốc dẫn đại quân chạy sang Uyển thành.

Ngày mười hai tháng chín, Mặc Vũ Kỳ công phá Trinh thành.

Ngày mười bốn tháng chín, Phong Vân Kỳ công phá Mạt thành.

Sau khi công phá Trinh thành xong, Mặc Vũ Kỳ lập tức chuyển hướng sang Uyển thành. Mà Bạch vương lúc này cũng đã tập trung được đại quân ở Uyển thành và Quyển thành, từ Uyển thành xuất phát, một đường chạy thẳng về phía vương vực của Lệ thành.

Ngày mười tám tháng chín, Bạch vương công phá Lệ thành.

Ngày mười chín tháng chín, Mặc Vũ Kỳ công phá Uyển thành.

Ngày hai mươi hai tháng chín, Mặc Vũ Kỳ từ Uyển thành một đường chạy tới Lệ thành. Đồng thời, Bạch vương cũng lĩnh quân từ Lệ thành tiến công về phía vương vực Tân thành...

Đây là một cảnh tượng có một không hai trong lịch sử. Bạch vương không ngừng công chiếm vương vực, nhưng chờ đến khi hán vừa chiếm được thành, Tức vương lại lập tức đuổi sát đến, sau đó Bạch vương lại vội vàng lĩnh quân bỏ chạy, tiếp tục tiến công vào những vương vực khác, mà thành trì hán vừa mới công phá được liền nhanh chóng rơi vào trong tay của Tức Vương.

Rất nhiều năm sau, khi đoạn lịch sử này được nhắc lại, người ta miêu tả Bạch vương giống như một con sói đói khát, nhưng hán lại bị vua của muôn thú – mãnh hổ Tức vương – đuổi sát phía sau, vì không muốn trở thành thức ăn cho người khác, hán đành phải tiếp tục lần trốn về phía trước, ven đường không ngừng bắt giữ những con linh dương để bổ sung thể lực, chỉ tiếc “thịt” còn chưa kịp ăn, mãnh hổ đã đuổi tới nơi, vì thế chỉ còn cách bỏ lại con linh dương vừa mới cắn chết để chạy trốn... Bạch vương cứ tiếp tục tiến công và lần trốn, còn Tức vương thì tiếp tục truy đuổi và “nhận hàng”, cao thấp giữa hai bên đã sớm rõ ràng hết rồi.

Còn có người đem một đoạn lịch sử này tỷ dụ thành cuộc “đua giỡn” giữa mèo và chuột. Tức vương đã nắm trong tay toàn cục, thế nhưng lại dùng chiêu lật mềm buộc chặt, đùa bỡn với con chuột đã kinh hoàng đến cực độ, cũng chính là Bạch Vương đang chạy trốn chết kia. Hán sao lại không rõ chiêu này của Tức vương, nhưng hán không còn cách nào khác, chỉ có thể không ngừng chạy trốn về phía trước, ý đồ nắm lấy kiện vũ khí duy nhất có thể đánh bại con mèo – hoàng đế của đế đô!

Cho nên mỗi khi phải bỏ thành chạy trốn, Bạch vương đều đốt sạch hết những phần lương thảo cùng tài phú trong thành mà hán không thể mang theo, muốn dùng cách này chặt đứt lương thảo viện trợ của Hắc Phong quân. Nhưng hiển nhiên, những chuyện mà hán làm hoàn toàn không có chút tác dụng nào cả. Hắc Phong quân có lương thảo và vũ khí đạn dược sung túc, hơn nữa mỗi khi đến thành thị nào cũng đều phát lương cứu tế nạn dân trong thành, trợ giúp những người dân gặp tai họa trùng kiến gia viên, kết quả lại còn làm cho danh tiếng nhân nghĩa của Tức vương càng ngày càng truyền xa!

“Bạch vương này chẳng lẽ không biết, cho dù hán có chạy trốn tới Bắc Hải đi chăng nữa thì kho lúa của chúng ta vẫn đầy ắp thôi.”

Nhâm Xuyên Vũ tự phụ nói. Phần tài phú mà địa cung của Bạch Phong Quốc tích lũy trong ba trăm năm, cho dù mười cái Hoa Quốc cũng không bì kịp, hơn nữa quốc khố của Hắc Phong Quốc cũng vô cùng tràn đầy, cộng thêm mười năm nay Phong Tức tích lũy, lời này quả thực cũng không phải là nói ngoa!

“Vương của chúng ta có được Bạch Phong vương làm hậu, có thể nói lợi ích tăng cao, thế nhưng điều này cũng là điểm trí mạng duy nhất duy nhất của chúng ta!”

Khi Nhâm Xuyên Vũ nói lời này, bên người chỉ có Mặc Vũ tứ tướng. Nhưng ngày sau, khi những nhà sử gia biên soạn lại Tức vương truyện, trong lúc

tìm tài liệu, bọn họ lại phát hiện được bản chép tay của vị quân sư luôn hầu hạ bên cạnh Tức vương này, bởi vậy cũng biết được câu nói ấy, sau đó ghi lại vào sử sách, mà chuyện phát sinh sau này cũng đã chứng minh lời nói đó của hắn.

Lúc Mặc Vũ Kỳ truy kích Bạch vương, Phong Vân Kỳ cũng noi gương tập kích Vũ thành, Nguyên thành, Quyên thành, tới cuối tháng chín, Bạch Phong vương đã đem ba tòa thành trì do Bạch Quốc công chiếm lúc trước nhét gọn vào lòng bàn tay!

Ngày bốn tháng mười, Bạch Phong vương lấy cơ tàn đảng của tứ công tử Bạch Quốc đã trốn vào Yên thành, bởi vậy phát binh công thành. Cùng ngày, Yên thành bị phá.

Sau khi chiếm xong Yên thành, mục tiêu tiếp theo của Bạch Phong Quốc chính là Lương thành, đến lúc này, vùng Tây Nam của Bạch Phong Quốc, dọc theo Hắc Phong Quốc, lại thêm phía Bắc của Bạch Quốc, ranh giới hơn sáu ngàn dặm xung quanh đều đã thuộc quyền sở hữu của Hắc Phong Quốc cùng Bạch Phong Quốc, hơn nửa diện tích của Đông Triều Đế Quốc đã rơi vào tay của Lan Tức và Tích Vân.

Mà ở một nơi khác trên Hoàng Quốc, Kim Y Kỳ của Hoa Quốc dưới sự thống lĩnh của hai vị tướng quân Surong, Tuyết đã công phá được sáu tòa thành ở vương vực, hơn nữa còn liên hợp với tứ công tử Hoàng Vũ của Hoàng Quốc phá được Giám thành của Nam Quốc. Bọn họ hai bên giáp công Trắc thành, dưới tình huống địch nhiều ta ít, tướng quân thủ Trắc thành là Đông Đào Dã chỉ có thể bắt đắc dĩ lãnh binh bỏ thành mà chạy. Trước đó, Tam công tử Hoa Quốc đã suất lĩnh năm vạn Kim Y Kỳ tiến công Trắc thành, nhưng lại đại bại trên tay Đông Đào Dã, toàn quân bị diệt, ba vị công tử đều chết trận! Sau khi Trắc thành bị công phá, Thu Cửu Surong, Tiêu Tuyết Không tạm thời lưu lại thành, thứ nhất là vì muốn chinh đồn lại đại quân Hoa Quốc, thứ hai là vì muốn tịnh dưỡng một thời gian. Còn Hoàng Vũ thì nhanh chóng lĩnh quân đi hội hợp với Hoàng Triều.

Tới cuối tháng chín, dưới sự lãnh đạo của Hoàng Triều và Hoàng Vũ, trừ Nam Đô cùng Nha thành ra, Tranh Thiên Kỳ của Hoàng Quốc đã đem hết thủy thành trì ở Nam Quốc đánh hạ.

Đầu tháng mười, Hoàng Triều hạ lệnh cho Hoàng Vũ lĩnh quân tấn công Nha thành, nơi có đại tướng quân Thác Bát Hoàng vốn nổi tiếng là dũng tướng của Nam Quốc thủ hộ, còn hắn thì lĩnh quân một đường tiến thẳng về Nam Đô, ý đồ công phá Nam Đô, chỉ cần phá được Nam Đô thì hắn đã có thể đem cả Nam Quốc nhét vào lòng bàn tay rồi, thế nhưng không ngờ suy tính này vừa ra đã bị phản đối kịch liệt.

“Vương huynh, việc đánh chiếm Nam Đô không cần gấp, xin huynh hãy lưu lại Hợp thành dưỡng thương trước đi, đợi thần đệ phá được Nha thành xong sẽ lập tức cùng huynh công phá Nam Đô!” Hoàng Vũ cung kính khuyên can huynh trưởng.

Sau khi phá được Thịnh Thành, Hoàng Triều liền lĩnh quân truy kích Đình Tây tướng quân của Nam Quốc, trong lúc quyết đấu, không ngờ Nam quân lại âm thầm lấy Lôi Nổ Cung ra, trăm nổ cùng bắn, dưới cơn mưa tên dày đặc đó, cho dù là Hoàng Triều có võ công cái thế, hơn nữa còn có bộ hạ liêu chết hộ giá thì hắn vẫn bị mũi tên bắn trúng ngực phải cùng vai trái. Uy lực của Lôi Nổ Cung không phải mấy loại cung tiễn bình thường có thể so sánh, hai mũi tên này chẳng những bắn thủng áo giáp mà còn cắm thật sâu vào trong thịt, nếu không phải Hoàng Triều có nội lực thâm hậu hộ thể, đổi lại là người khác, chỉ sợ đã sớm bị mũi tên bắn chết đương trường rồi!

Mà Hoàng Triều thân bị trúng tên lại không chịu dừng chiến chữa thương, ngược lại vẫn kiên quyết đánh tiếp, đến khi tiêu diệt hết Nam quân mới chịu hạ lệnh quay về Thịnh Thành. Sau khi vào thành, chờ Ngọc Vô Duyên đuổi hết mọi người ra, hắn mới thở phào một hơi rồi lần ra bất tỉnh, một thân giáp tím cũng đã biến thành giáp màu máu!

Mà ngày thứ ba, hắn đã lập tức lĩnh quân tấn công về phía Lâu thành, sau đó lại tới Luân thành, Dụ thành... Tới hôm qua, khi cùng tỷ thí kiếm thuật với Hoàng Vũ, hắn không tiếp được chiêu kiếm mà Hoàng Vũ đánh ra, cuối cùng ngã xuống đương trường!

“Hoàng Triều, vết thương của ngươi ở gần tâm phế (tim phổi), ít nhất phải điều dưỡng nửa năm, nếu không...sau này sẽ vô cùng nguy hiểm!” Ngọc Vô Duyên luôn lạnh nhạt giờ phút này cũng có chút ngưng trọng nói.

“Ta không có thời gian tịnh dưỡng!” Hoàng Triều quả quyết cự tuyệt.

“Vương huynh!” Cho dù là Hoàng Vũ luôn nghe theo mệnh lệnh của Hoàng Triều lúc này cũng bất chấp tất cả mà kháng mệnh, lo lắng nhìn hắn: “Chúng ta có thể đánh hạ Nam Đô bất cứ lúc nào, nhưng thương thế của huynh thì không thể chậm trễ được!”

“Chút thương thế này không đáng là gì cả.” Hoàng Triều đứng dậy, thông thả đi tới trước cửa sổ, ánh mặt trời màu vàng theo cửa sổ chiếu lên người hắn, thoát nhìn giống như ánh sáng từ trên người hắn phát ra, thân ảnh của hắn cũng vì thế mà có vẻ cực kì cao lớn: “Bọn họ đều sắp đến để đô cả rồi, ta đây sao có thể lạc hậu so với bọn họ được!”

Nghe thấy hắn nói như vậy, chân mày Ngọc Vô Duyên khẽ động. Hắn nhìn bóng dáng ngao nghể đang dùng ánh mắt cô độc nhìn lên chín tầng trời kia, chút lo lắng tích tụ trong lòng, rốt cục cũng trở thành sự thật rồi!

“Hoàng Triều, cho dù không nghỉ ngơi nửa năm, ít nhất ngươi cũng phải tịnh dưỡng nửa tháng trước đã, phải biết rằng thân thể của ngươi chỉ là thân thể của người phàm mà thôi, không phải mình đồng da sắt!” Ngọc Vô Duyên vẫn cố gắng khuyên bảo: “Nửa tháng, cho dù bọn họ có cách mấy thì cũng không thể nắm hết thiên hạ trong lòng bàn tay được.”

“Đừng vậy đó vương huynh, huynh ít nhất phải tịnh dưỡng nửa tháng, trong nửa tháng này thần đệ nhất định sẽ đánh hạ Nha thành, sau đó sẽ đoạt lại Nam Đô!” Hoàng Vũ cam đoan nói.

“Nửa tháng sao, đối với bọn họ mà nói, nửa tháng cũng đủ để bọn họ chiếm lấy ngàn dặm lãnh thổ rồi!” Hoàng Triều cúi đầu, giọng nói kiên định: “Sao ta có thể tranh thủ thời gian bọn họ đang đuổi bắt để tịnh dưỡng được? Thương Mang Sơn... ta nhất định phải đi!”

Trong một khắc kia, Hoàng Vũ cảm thấy trên người vương huynh của mình như đang truyền đến một loại cảm giác gấp gáp, nhưng hắn lại không rõ rốt cục là do vương huynh nóng lòng muốn đem thiên hạ thu vào trong tay, hay là do nóng lòng muốn gặp đối thủ của mình nữa?!

“Hoàng Triều, ngươi không thể lúc nào cũng chỉ nhìn rồi điên cuồng lao về phía trước được, đôi khi ngươi cũng nên dừng bước, sau đó quay đầu nhìn về phía sau và hai bên.” Thanh âm của Ngọc Vô Duyên vô cùng nhẹ, đôi mắt bình thản không chút gợn sóng lúc này lại mang theo một loại cảm giác nhìn thấu số mệnh nhưng lại không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể bất đắc dĩ cùng lo lắng nhìn về phía Hoàng Triều.

“Phía sau ta có ngươi, còn hai bên trái phải thì có những huynh đệ của ta, còn có cả Tuyệt Không cùng Cửu Sương, ta không cần phải nhìn.” Hoàng Triều không hề quay đầu lại, hắn nghe ra được sự lo lắng trong lời nói của Ngọc Vô Duyên, cũng hiểu được, chỉ là, hắn không thể dừng lại: “Ta chỉ muốn đi về phía trước, dùng tốc độ nhanh nhất, làm người đầu tiên chạy đến nơi cao nhất, cùng bọn họ gặp gỡ... Sau đó đem thiên hạ này nắm trong lòng bàn tay!”

Ngữ khí không hề thay đổi, không ai nói thêm gì nữa, Hoàng Vũ đau lòng nhìn huynh trưởng, sau đó đem ánh mắt cầu khẩn dời về phía Ngọc Vô Duyên.

Tiếng thở dài của Ngọc Vô Duyên nặng nề vang lên trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Cổ đô mật đế

Ngày 4 tháng 10, Hoàng Vũ phá được Nha thành, tướng quân thủ thành là Thác Bát Hoàng vì đó mà tự sát.

Ngày 6 tháng 10, đại quân Hoàng Triều bao vây Nam Đô.

Ngày 7 tháng 10, Nam Vương mặc một thân áo vải đi ra khỏi thành, giờ Chỉ Tôn Lệnh của Nam Quốc – Huyền Mặc Lệnh lên cao, cúi đầu xưng thần với Hoàng Quốc.

Ngày 8 tháng 10, Hoàng Triều ban cho Nam Vương tước vị Nam Thành Hầu, cũng cử người “hộ tống” hơn bốn trăm nhân khẩu của Nam Hầu trở về Hoàng Quốc. Quân sư Liễu Vũ Sinh của Hoa Quốc chủ động chờ lệnh.

Ba trăm bảy mươi hai năm trước, Thủy Đế đã xưng đế tại đế đô. Hắn xây cung điện, dựng tường thành, phong tước cho văn thần, ban thưởng cho võ tướng, chiếu cáo cho thiên hạ biết Đông Triều đế quốc đã được thành lập, mở ra thời kì huy hoàng tráng lệ nhất của Đông Triều đế quốc. Ba trăm năm trôi qua, đế đô giống như một con sư tử oai hùng luôn luôn quan sát toàn bộ lãnh thổ Trung Nguyên. Nó lặng lẽ chìm nổi giữa uy nghiêm và khí phách, giữa giàu có và xinh đẹp, giữa quyền lợi và mưu kế, giữa xa xỉ và hoang phí, giữa những cảnh sắc phồn hoa xinh đẹp, giữa những ngọn cỏ trong màn sương thu. Trải qua trăm năm tang thương, giờ phút này, nó đã trở thành một tòa đô thành có chút già nua, sự huy hoàng cùng tráng lệ của ngày xưa đã bị một thứ gọi là thời gian chậm rãi mài mòn đi mất. Khi thông qua một góc hồng tường trong cung điện, một mảnh tử diệp trong Ngự Viên, tại Vụ Phong hoàn điểm trang lộng lẫy, đêm đêm sênh ca, có lẽ người ta sẽ còn thấy được một chút phong hoa của ngày xưa ấy.

Hoàng cung Đế đô, Định Thao cung.

“Lão thần tham kiến bệ hạ!” Thanh âm hữu lực vang lên trong thư phòng Định Thao cung, một vị lão tướng râu tóc bạc phơ đang cung kính hành lễ với một nam tử mặc thường phục màu tím sẫm. Người này đang đứng trước chiếc bàn đọc sách, chuyên tâm về tranh.

“A, Đông tướng quân đã đến rồi sao, mau mau đứng lên.” Nam tử đang vẽ tranh ra hiệu cho nội thị hầu hạ bên cạnh đỡ lão tướng quân đứng dậy.

“Tạ ơn bệ hạ!” Lão tướng quân từ chối sự giúp đỡ của nội thị, tự mình đứng dậy, động tác vô cùng ung dung và linh hoạt.

Vị lão tướng quân này chính là Đông Thủ Phóng Đông Đại tướng quân, cũng là Phong Kí An Hầu của Đông Triều đế quốc. Trong thời loạn thế quần hùng đầu đá, phân tranh không ngừng này, ông vẫn luôn trung thành và tận tâm thủ hộ cho hoàng thất Đông Triều, mười năm như một! Mặc dù đã qua tuổi sáu mươi, thế nhưng ngoại trừ bộ tóc trắng kia ra, về ngoài của ông trông rất giống một người trung niên cường tráng tầm bốn mươi; gương mặt chữ quốc đoan chính tựa như đao khắc; lông mày dày thô; dáng người cao lớn hùng vĩ, giống như chỉ cần vẩy tay một cái liền có thể xuất hiện một luồng khí thế đủ để chống lại cự lực ngàn cân; ai nhìn thấy ông xong, trong lòng đều sẽ hiện lên ý nghĩ: “Người này nhất định là một vị Đại tướng quân!”

“Ái khanh tới đúng lúc lắm, bức “Nguyệt Hạ Hoa” do trẫm vẽ này, khanh thấy như thế nào?” Nam tử mặc áo tím hào hứng chỉ vào bức họa sắp hoàn thiện trên bàn, hỏi. Hắn chính là hoàng đế đương nhiệm của Đông Triều đế quốc – Kì Đế, tuổi ngoài bốn mươi, dáng người trung bình, mặt trắng không râu, bộ dáng hoàn toàn không có chút khí phách của một bậc đế vương, ngược lại càng giống một vị học giả có phong thái nho nhã hơn.

[Nguyệt Hạ Hoa: hoa dưới ánh trăng]

“Thần vốn là người thô thiển, lại không hiểu văn chương, làm sao có thể biết được giá trị chân chính của kiệt tác do bệ hạ làm ra.” Đông Thủ Phóng không tiến lên xem bức họa, chỉ đứng tại chỗ, hơi khom người đáp lời.

“Vậy sao...” Kì Đế có chút thất vọng, hần lập tức dời ánh mắt từ trên người Đông Thủ Phóng về lại chỗ bức họa. Nhìn tác phẩm của chính mình, ánh mắt hần từ từ xảy ra biến hóa, nó dần trở nên ôn nhu hơn, giống như toàn bộ tâm hồn của hần đều đã chìm sâu vào trong bức họa vậy, bộ dáng tựa như một nam nhân đang say mê nhìn ngắm vị mỹ nữ mà mình yêu thích nhất, vô cùng chuyên chú.

“Bức họa ‘Nguyệt Hạ Hoa’ của Tà Nguyệt công tử này, trăm đã vẽ đi vẽ lại không dưới mười lần, lần này là tốt nhất, chỉ là...” Hần hơi di chuyển, ánh mắt nhìn lướt qua bức họa được treo ngay ngắn trước bàn đọc sách rồi lại nhìn về phía bức họa của mình, sau khi lặp đi lặp lại động tác này mấy lần, hần mới thì thào tự nói: “Không ôn, không ôn! Cảnh vật bên trong bức họa của Tà Nguyệt công tử đã hoà thành một thể, khiến người ta vừa nhìn đã thích, thật sự là quá tuyệt diệu! Người nhìn vàng trắng này xem, giống như nó đang toả sáng vậy, ánh trắng sáng tỏ như ngọc, thế lại càng khiến cho cảnh vật xung quanh trở nên mờ lung hơn. Còn đóa hoa này, vừa như nở mà lại vừa như khép, cánh hoa ngậm lấy nhị hoa, quả thật rất giống với gương mặt e thẹn của giai nhân... Kì diệu! Kì diệu! Thật sự quá kì diệu! Khó trách hần được xưng là ‘Nguyệt Tú công tử’, trăm sao có thể so sánh với hần được!” Nói xong, cây bút trong tay hần liền quệt một đường lên bức họa còn đang dở, một bức ‘Nguyệt Hạ Hoa’ còn chưa hoàn thành cứ như thế bị phá hủy.

Đông Thủ Phóng vẫn luôn đứng một bên quan sát, vừa thấy cảnh này, trong mắt ông liền xuất hiện một tia thất vọng cùng lo lắng không cách nào che dấu được.

“Bệ hạ!” Đông Thủ Phóng trầm giọng gọi, đem vị hoàng đế vẫn còn đang chìm trong bầu cảm xúc “tài hoa của mình vẫn còn kém người khác” lay tỉnh.

“Sao thế?” Kì Đế xoay người nhìn vị lão thần trung thành và tận tâm của mình, hỏi: “Đông ái khanh có chuyện gì sao?”

“Bệ hạ, ngài là vua của một nước, nên lấy quốc sự làm trọng, không thể chỉ vì mấy chuyện như thế này mà bỏ bê chính sự!” Đông Thủ Phóng cố gắng dùng những từ ngữ uyển chuyển nhất để nói. Lấy tính tình của ông, nếu người trước mặt không phải là hoàng đế mà là con cháu hay thuộc hạ của ông, chỉ sợ ông đã sớm không kìm được mà mắng to: “Nước đã sắp mất tới nơi rồi mà ngươi còn có thời gian rảnh rỗi để làm những việc nhảm chán vô dụng này há?!”

Từ khi đăng cơ đến nay, vị Kì Đế này chưa bao giờ đem tâm tư đặt vào quốc sự cả. Mấy việc triều chính, quân chính, hần đều ủy thác cho Đông Thủ Phóng, hoàn toàn không sợ bị người ta cướp mất quyền lực. Đông Triều đế quốc hiện tại đã rơi vào tình trạng “danh nghĩa thì còn, thực tế đã mất”, dù vậy, chỉ cần một ngày hoàng đế và đế đô vẫn còn tồn tại thì triều đình chắc chắn sẽ không biến mất. Cũng vì thế, mỗi ngày đều có đủ loại tấu theo từ khắp nơi trong vương vực trình đến, sự việc được nhắc đến nhiều nhất trong đó chính là việc chư hầu làm loạn, quân giặc nổi lên bốn phía, nhưng vị hoàng đế này chỉ nhìn lướt qua rồi ném sang một bên, lông mày cũng không thêm nhú lấy một cái, giống như những chuyện được trình lên không phải là chuyện phát sinh trên vương thổ của hần vậy. Hần không đam mê tửu sắc, cũng không tham tài, hiếu chiến, hiếu sát giống mấy vị tổ tiên, sở thích duy nhất của hần chính là thi họa, điều này quả thật đã phong nhã ôn hòa hơn mấy vị tổ tiên kia rất nhiều. Hần có niềm đam mê rất lớn đối với thi họa, cả ngày hần chỉ chuyên tâm vẽ đi vẽ lại các tác phẩm xuất sắc của những đại danh gia, nhưng lại chưa bao giờ chịu vẽ lấy một bức của riêng mình!

“Ừ.” Đối với những lời khuyên can của Đông Thủ Phóng, Kì Đế dường như chẳng mấy để tâm: “Có ái khanh ở đây, trăm không cần quan tâm đến mấy việc không đâu đó.”

Đông Thủ Phóng nghe vậy không khỏi có chút dở khóc dở cười, trong lịch sử hần cũng chỉ có duy nhất vị hoàng đế này là coi việc triều chính thành việc không đâu, còn việc viết chữ vẽ tranh lại biến thành việc chính sự. Một vị hoàng đế như vậy hần phải làm thế nào cho phải đây?!

“Bệ hạ!” Đông Thủ Phóng tạm dẹp đồng suy nghĩ này sang một bên, đem tâm tư đặt lên mục đích tiến cung lần này: “Bệ hạ, nghịch thần Bạch vương đã tới Thương thành rồi, chỉ cần qua Giao thành liền có thể đến đế đô, hơn nữa vị Túc vương mang theo lá cờ ‘Túc Thiên Hạ’ kia đang theo sát phía sau, tình thế hiện tại đang thập phần nguy cấp, thỉnh bệ hạ...”

[Túc thiên hạ: dẹp yên thiên hạ]

Bản tấu được Đông Thủ Phóng chuẩn bị cả đêm chỉ mới nói được cái mở đầu thì đã không thể tiếp tục được nữa, lý do rất đơn giản, vị hoàng đế trước mặt sau khi nghe hần tấu không những không sợ hãi mà ngược còn lộ ra vẻ tươi cười, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hần cảm thấy người trước mặt này giống với một vị hoàng đế chân chính, là hoàng đế chí tôn!

Kì Đế cười nhạt nhìn về mặt sầu lo của vị thần tử trước mắt, người này đang lo lắng cho vận mệnh rồi ren của Đông Triều đế quốc, chỉ tiếc... Ánh mắt hần không tự chủ được mà hiện lên một tia đùa cợt, nhưng khi nhìn đến ánh mắt sắc bén lại không kém phần kiên định của vị lão thần, vẻ đùa cợt liền hóa thành cảm kích cùng thờ dài.

“Đông tướng quân, trăm đẳng vị cũng gần hai mươi năm rồi nhỉ?” Kì Đế thản nhiên mở miệng, cũng không tính toán chính xác xem rốt cuộc mình đã đăng vị được bao lâu: “Từ khi trăm đăng vị tới nay, mọi chuyện đều giao cho người làm, còn trăm thì lại tránh trong Định Thao cung viết chữ, vẽ tranh, đọc sách, nghe mưa rơi...” Nói xong, Kì Đế cũng tự giễu cười cười: “Trăm quả thật đúng là một tên vua tầm thường, nhiều năm qua thật sự đã làm khổ người rồi. Vậy mà người vẫn một lòng phụ tá trăm, một lòng bảo vệ Đông Triều đế quốc, mười năm như một, lòng trung thành này có thể nói là thiên cổ nan hữu!”

[Thiên cổ nan hữu: ngàn đời cũng khó có được]

“Đó đều là những việc vì thần nên làm.” Đông Thủ Phóng cung kính nói.

Kì Đế lắc đầu, ánh mắt hần xuyên qua người Đông Thủ Phóng nhìn về một nơi rất xa, giống như đã nhìn thấy cảnh sắc xinh đẹp nào đó đến mức xuất thần.

“Người vừa nói Túc vương đã gần đến Thương thành rồi sao? Thật là nhanh, quả không hổ là đời sau của Lan Minh vương.” Một lát sau, ánh mắt Kì Đế lại trở về trên người Đông Thủ Phóng: “Phong vương – đời sau của Phượng vương, còn có Hoàng vương và đời sau của Diêm vương nữa, bọn họ đã đi

đến đâu rồi?”

“Sau khi đoạt vương vực Yên thành xong, Phong vương đã tức tốc chạy tới Quyên thành, còn Hoàng vương sau khi đoạt được Nam Quốc cũng đã đánh hạ sáu thành của vương vực, hiện đã tới Trình thành.” Đông Thủ Phóng đáp, trong lúc nói, hai hàng lông mày của ông không tự chủ được mà nhíu chặt, ánh mắt hàm chứa vẻ sắc bén và khinh thường, trong lòng cũng kèm được mà nói thầm: Đám loạn thần tặc tử này thật là... hừ!

“Ừ, không tệ.” Kì Đế nghe vậy liền tán thưởng gật đầu: “Bọn họ cũng không phụ danh tiếng của tổ tiên mình, chỉ có ta là con cháu bất hiếu, không thể kế thừa hùng phong tráng chí của tổ tiên... Chỉ là, không biết ai trong số bọn họ sẽ tới để đồ trước đây...”

“Bệ hạ!” Đông Thủ Phóng đột nhiên kêu lên.

“Ừ?” Kì Đế nở nụ cười nhìn vị cự thần trung tâm của hán, ánh mắt này trong suốt như gương, không còn vẻ thờ ơ của quá khứ nữa. Giờ phút này, Đông Thủ Phóng không khỏi có chút ngạc nhiên và kính sợ nhìn vị hoàng đế của mình, chẳng lẽ rốt cục bệ hạ cũng chịu tình đây, trở thành vị vua một lòng vì nước?

“Đông tướng quân, chúng ta còn bao nhiêu người?” Kì Đế thân nhiên hỏi, nhưng khi nhìn đến ánh mắt có chút nghi hoặc của Đông Thủ Phóng, hán không khỏi bổ sung thêm một câu: “Ý trăm là, chúng ta còn có bao nhiêu binh lính?”

“Hồi bẩm bệ hạ, dưới trướng thần có mười vạn cấm vệ quân, bọn họ vẫn luôn thủ hộ đế đô, hơn nữa nếu tính cả những binh lính thủ thành ở các thành khác, chúng ta có thể tập hợp ít nhất là hai mươi vạn đại quân.” Đông Thủ Phóng đáp.

“Ừm, thì ra chúng ta vẫn còn nhiều quân như vậy.” Kì Đế dường như có chút ngoài ý muốn, hán thoáng trầm ngâm, sau đó nói: “Vậy Đông tướng quân hãy suất lĩnh tám vạn cấm vệ quân đi thảo phạt Phong vương đi.”

“Thảo phạt Phong vương?” Đông Thủ Phóng còn tưởng là mình nghe nhầm, hoảng hồn trừng lớn đôi mắt nhìn Kì Đế: “Bệ hạ, điều này làm sao có thể?” Bất chấp lời nói của mình có thể sẽ xúc phạm tới hoàng đế, hán vội vàng nói: “Nếu lúc này thần suất lĩnh cấm vệ quân đi thảo phạt Phong vương, vậy đế đô phải làm sao bây giờ? Bạch vương cùng Tức vương đều có mười vạn đại quân, hai vạn cấm vệ quân của đế đô làm sao có thể ngăn cản bọn họ được? Đến lúc đó...”

Kì Đế không thêm để ý khoát khoát tay: “Không phải Đông tướng quân vừa mới nói sao, nếu gom hết binh lính thủ thành ở các thành khác, chúng ta có thể tập hợp ít nhất là hai mươi vạn đại quân, như vậy, trăm chỉ cần tập trung đại quân ở các thành đến thủ hộ cho đế đô là được rồi. Chỉ cần Đông tướng quân bắt giữ được Phong vương, sau đó lại vòng ra sau lưng của Tức vương, tới lúc đó, người cùng trăm hai mặt giáp công, Tức vương sẽ biến thành ba ba trong rọ, mọi chuyện sau đó sẽ dễ như trở bàn tay. Sau khi bắt Tức vương, Đại tướng quân lại chỉ huy quân giết về phía Hoàng vương ở hướng Đông Nam, đánh bại được Hoàng vương, thiên hạ này sẽ được bình định rồi, không phải sao?”

“Chuyện này...” Đông Thủ Phóng không khỏi có chút cứng họng, lời này của hoàng đế thoát nhìn thì rất có lý, chỉ là sự tình thực sự sẽ đơn giản thuận lợi như vậy sao?

“Chẳng lẽ Đông tướng quân không nắm chắc có thể thắng được Phong vương? Hay là Đông tướng quân không tin trăm có thể thủ hộ được đế đô?” Thanh âm của Kì Đế đột nhiên lộ ra một tia sắc bén.

“Lão thần không dám!” Đông Thủ Phóng vội vàng cúi đầu nói.

“Vậy là tốt rồi.” Thanh âm của Kì Đế khôi phục lại vẻ bình thường: “Vậy sau ngày hôm nay, Đông tướng quân lập tức lên đường thảo phạt Phong vương đi.”

“Bệ hạ, đại quân chinh phạt không thể thành lập chỉ trong một ngày được, chúng ta còn phải chuẩn bị vài sự tình trước khi chiến đấu...” Đông Thủ Phóng vừa mới mở miệng, Kì Đế lập tức cắt ngang.

“Sao vậy? Chẳng lẽ Đại tướng quân sợ hãi? Chẳng lẽ Đại tướng quân phải cần đến mười mấy ngày để chuẩn bị tâm lý hay sao?” Kì Đế lạnh lùng nói, ánh mắt dường như còn mang theo một tia khinh miệt: “Xem ra Đại tướng quân thật sự đã già rồi, nghe nói những năm gần đây danh tiếng của Phong vương Tích Vân rất lớn, văn tài võ lược đều không hề tầm thường, lại còn gây dựng nên quân đoàn Phong Vân Kỳ dũng mãnh vô địch, có lẽ ngay cả Đại tướng quân cũng không dám chiến một trận với bọn họ!”

“Thần...” Đông Thủ Phóng nhìn vị hoàng đế đang ngồi thật sâu, sau đó mới khom người quỳ xuống: “Thần xin tuân theo ý chỉ của bệ hạ!” Lão thần cúi thấp đầu, thanh âm khàn khàn khó nén bị phần!

“Ừ.” Kì Đế vừa lòng gật gật đầu: “Bây giờ trăm sẽ viết một đạo thánh chỉ chiếu hàng, người hãy mang nó theo bên mình, nếu như có thể dùng nó chiêu hàng được Phong vương thì càng tốt, dù gì nàng cũng là thân tử của Đông Triều ta, trăm đương nhiên phải chữa cho nàng một con đường lui, hơn nữa việc này sẽ thể hiện ra bản tính khoan hồng độ lượng của trăm. Nếu nàng quy hàng, không chống Tức vương, Hoàng vương cũng sẽ làm theo, như vậy trăm không tổn một binh một tốt nào mà vẫn có thể bình định được thiên hạ!” Kì Đế nhắc bút viết xuống một bản thánh chỉ chiếu hàng, nội dung bức thánh chỉ cũng không dài, chỉ mất một lúc đã hoàn thành. Xong xuôi, hán nhìn lướt qua bản thánh chỉ rồi đưa cho nội thị buộc lại.

Đông Thủ Phóng chậm rãi tiếp nhận bức thánh chỉ được làm bằng lụa vàng đã được buộc lại cẩn thận từ tay tên nội thị. Ông ngẩng đầu liếc mắt nhìn hoàng đế một cái, sau đó lập tức gục đầu xuống, cố gắng che đi nụ cười khổ và một tia tiêu tụy từ tận đáy lòng: “Bệ hạ nhân từ như thế, chỉ mong đám nghịch thần kia có thể ngộ ra và thấy được thánh tâm của ngài, sớm quy hàng, một lòng trung thành với bệ hạ!”

“Tốt lắm, người đi đi.” Kì Đế phất phất tay.

“Thần xin cáo lui.” Đông Thủ Phóng chậm rãi lui ra, giờ phút này, bóng dáng ông như chứa đựng vài phần già nua và mệt mỏi.

Trong Định Thao cung khôi phục lại vẻ yên tĩnh, ánh mắt Kì Đế lại lần nữa dò xuống bức tranh “Nguyệt Hạ Hoa”. Hắn nhìn bức tranh thật lâu, sau đó cười rộ lên, trong tiếng cười mang theo nét chế giễu cùng một tia giải thoát mà người ngoài không thể hiểu được: “Đông ái khanh, nếu như tứ chi của một người đều bị thối rữa thì cho dù đầu óc của người đó có thanh tỉnh, có khôn khéo đến cỡ nào đi chăng nữa thì cũng không thể cứu vãn nổi! Đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ngươi còn chưa hiểu sao?”

...

“Thật là phiền toái mà!” Trong Thương thành, Hạ Khí Thủ nhìn phản công văn vừa mới đưa tới trên bàn, lẩm bẩm nói.

“Cái gì phiền toái?” Một thanh âm cười khê từ phía cửa truyền đến, chỉ thấy Nhâm Xuyên Vũ thông thả khoan thai tiến vào: “Chuyện gì mà có thể làm cho một người khôn khéo như Hạ công tử cũng cảm thấy phiền toái?” Trong lời nói của hắn ẩn chứa hàm ý chế nhạo.

“Hừ! Ta bị phiền phức quần thân như vậy còn không phải đều do ngươi ban tặng hay sao?!” Hạ Khí Thủ cau mày nhìn người vừa đến: “Nếu như không phải tại ngươi tính toán quá nhiều độc kế, dẫn đến sai lệch phương hướng, vương sao có thể đem mấy chuyện chuẩn bị lương thảo dự phòng này giao hết cho ta! Loại chuyện vụn vặt phiền toái này phải giao cho một tên rảnh rỗi tay chân như ngươi làm mới đúng!”

“Vậy hả?” Nhâm Xuyên Vũ sờ cằm, thoải mái cười cười, hoàn toàn không thèm để ý tới màn lên án độc ác của Hạ Khí Thủ: “Chẳng lẽ không phải là do Hạ công tử thông minh tài giỏi nên vương mới uỷ thác trọng trách này cho ngươi hay sao?”

“Sự thông minh tài cán của ta muốn dùng thì cũng phải dùng trên chiến trường đao thật guom thật, giết địch lập công, không giống người nào đó chỉ biết trốn trong tối dùng âm mưu quỷ kế!” Hạ Khí Thủ không chút lưu tình phản bác lại. Trong Mặc Vũ tứ tướng, xét về tài ăn nói thì cũng chỉ có một mình Hạ Khí Thủ độc mồm độc miệng mới có thể bất phân thắng bại với tên Nhâm Xuyên Vũ quỷ quyết này.

“Khí Thủ.”

Một tràng đầu khấu đang đến đoạn cao trào thì lại bị một người từ cửa xông vào cắt ngang.

“Số lượng lương thảo trong thành chỉ còn dư lại khoảng năm ngày, vậy mà phần lương thảo tiếp theo đến bây giờ vẫn còn chưa được chuyển tới, đây là tại sao?” Kiều Cẩn hỏi Hạ Khí Thủ, theo sau hắn là Đoàn Mộc Văn Thanh và Nhâm Xuyên Văn.

“Ài...” Hạ Khí Thủ thờ dài một hơi thật mạnh: “Khăn Sơn mưa to mấy ngày liền, đất đá trên núi rơi xuống làm tắc nghẽn toàn bộ đường đi, bởi vậy lương thảo cũng không thể vận chuyển đến đây được.”

Kiều Cẩn nghe vậy lập tức nhướng mày nhìn Hạ Khí Thủ: “Quân đội rỗng bụng sẽ không có cách nào đánh thắng trận.”

“Ta biết chứ.” Hạ Khí Thủ phiền não vỗ vỗ đầu: “Chỉ là muốn vận chuyển được lương thảo đến đây thì phải khai thông đường, mà lương thảo trong Thương thành nếu dùng tiết kiệm một chút, lại lấy thêm lương thảo từ Diệt thành đến thì hẳn có thể chống đỡ được tầm mười ngày, đến lúc đó lương thảo phía bên kia cũng vừa vận vận chuyển đến, chỉ là...” Hạ Khí Thủ nhìn về phía đám đồng liêu của mình: “Bạch vương hiện tại đã sắp đến Giao thành, quân ta chỉ có thể ở lại đây cùng lắm là hai ngày thôi, sau đó phải tức tốc khởi hành rồi, phải biết qua khỏi Giao thành chính là để đồ, cho nên lúc này chúng ta không có khả năng dừng lại đây mười ngày, nếu lương thảo không đến, đại quân làm sao mà hành quân đây?”

“Thật là phiền toái mà!” Đoàn Mộc Văn Thanh bất tri bất giác lặp lại câu nói ban nãy của Hạ Khí Thủ: “Hành động của đại quân là việc không thể trì hoãn, Bạch vương muốn tấn công để đồ cũng được, nhưng chúng ta tuyệt đối không thể để hắn tóm được hoàng đế.”

“Chẳng lẽ không còn cách giải quyết nào khác hay sao?” Nhâm Xuyên Văn hỏi.

“Có thì có đó...” Hạ Khí Thủ như cười như không nhìn Xuyên Văn tứ tướng: “Chính là chém giết! Ngươi có bằng lòng dẫn quân đội đi chém giết dân chúng hay không?”

Nhâm Xuyên Văn vừa nghe không khỏi neho mắt lại: “Nếu bảo ta đi chém giết thì ta cũng không có gì phải ngượng ngùng cả, chỉ là chắc chắn vương sẽ không đáp ứng để cho ta đi làm loại chuyện hủy hoại thanh danh này đâu.”

“Lúc này không phải là thời điểm để nói giỡn.” Kiều Cẩn phất tay nhìn Hạ Khí Thủ: “Còn biện pháp nào khác không?”

“Còn.” Hạ Khí Thủ gật gật đầu, nhưng câu nói tiếp theo của hắn lại làm mọi người ngả ngửa: “Chỉ là ta đây chỉ mới nhận được tin tức, còn chưa kịp nghĩ ra.”

“Chẳng lẽ phải chờ tới khi đại quân mang theo cái bụng rỗng xuất phát thì ngươi mới có thể nghĩ ra được?” Đoàn Mộc Văn Thanh nghe vậy không khỏi thì thào nói.

“Ài, một chuyện tình con con như vậy mà cũng khiến cho các ngươi phiền não đến thế, nếu không phải lúc nhỏ cùng các ngươi lớn lên, ta còn hoài nghi không biết các ngươi có thật là tứ tướng quân Mặc Vũ Kỳ uy chấn thiên hạ hay không nữa!” Nhâm Xuyên Vũ vốn im lặng nãy giờ đột nhiên nhún vai nói.

“Ca ca, huynh có biện pháp sao?” Đôi mắt Nhâm Xuyên Văn sáng lên nhìn về phía huynh trưởng.

“Đương nhiên.” Nhâm Xuyên Vũ khẽ vuốt cằm gật đầu: “Chúng ta có thể viết thư nhờ Phong vương trợ giúp mà, dù sao để đô cũng đã ở ngay phía trước, Phong Vân Ky hẳn sẽ không dễ dàng xuất chiến, nhất định sẽ dừng lại nghỉ ngơi dưỡng sức. Cho nên quân ta cứ theo kế hoạch đi tới Giao thành, sau đó xin Phong vương từ Quyên thành đưa trước cho bên chúng ta một phần lương thảo, tiếp theo lại nhờ họ phái binh đi khai thông đường đi ở Khẩn Sơn, hộ tống lương đội của chúng ta vượt qua, vậy không phải là được rồi sao?”

[lương đội: đội vận chuyển lương thực]

Từ tướng nghe vậy không khỏi ngẩn ra, biện pháp của Nhâm Xuyên Vũ dường như cũng không sai, chỉ là khi cần thận ngâm lại...

“Ta vẫn còn một vấn đề muốn hỏi ngươi.” Hạ Khí Thủ nhìn chằm chằm vào Nhâm Xuyên Vũ: “Dường như ngay từ lúc ban đầu, mặc dù chưa từng gặp qua Phong vương nhưng ngươi vẫn luôn luôn nhắm* vào nàng và Phong Vân Ky! Lý do là gì? Rõ ràng ngươi biết quan hệ giữa Phong vương và vương không chỉ đơn giản là một cái hôn ước như vậy, bọn họ quen biết nhau mười năm trên giang hồ, tình hữu nghị giữa bọn họ không phải thứ mà người bình thường có thể so sánh cùng, mà hai nước cũng vì bọn họ nên mới trở nên vô cùng hòa hợp, cũng nhờ thế nên chúng ta mới có thể tóm lấy Bạch Quốc nhanh như vậy! Nhưng ngươi, vì sao ngươi luôn cố tình ly gián chuyện tình của hai vị vương và quân đội hai bên?! Chẳng phải ngươi luôn tự phụ tài trí của bản thân chỉ thua mỗi vương đó sao, nhưng vì cái gì ngươi lại luôn làm ra những hành động thiếu sáng suốt như thế?!”

[*: nhắm ở đây mang nghĩa xấu, như kiểu muốn gây phiền phức hay hãm hại ai đó]

Hạ Khí Thủ vừa nói xong, ba người còn lại không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía Nhâm Xuyên Vũ, đây cũng là nghi hoặc trong lòng bọn họ bấy lâu nay.

“Ài, muốn làm người tốt cũng thật khó.” Bị bốn người nhìn chằm chằm, Nhâm Xuyên Vũ không khỏi có chút chua xót cười cười: “Chẳng lẽ trong mắt các ngươi, Nhâm Xuyên Vũ ta thật sự là một tên tiểu nhân?”

“Ngươi có phải là tiểu nhân hay không, ta không biết, nhưng ta chắc chắn ngươi cũng không phải là quân tử!” Đoan Mộc Văn Thanh mở miệng nói: “Tuy nhiên chúng ta chưa bao giờ hoài nghi lòng trung thành của ngươi đối với vương!”

“À...” Nhâm Xuyên Vũ nở nụ cười, không ai biết hẳn đang vui hay đang buồn. Hắn bình tĩnh nhìn thanh bảo kiếm trên giá gác kiếm, thật lâu sau mới mở miệng hỏi: “Các ngươi cảm thấy Phong vương là người như thế nào?”

Bốn người trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng vẫn là Kiều Cẩn lên tiếng: “Thiên tư phong nghi, tài hoa tuyệt đại!”

[Thiên tư phong nghi, tài hoa tuyệt đại: đáng đáp và cử chỉ được trời ban tặng, tài hoa hơn người]

Đây là lời tán thưởng mà thiên hạ ca tụng, trước kia, bọn họ cảm thấy lời này có chút hơi quá, nhưng bây giờ bọn họ đã hoàn toàn bị thuyết phục, cảm thấy điều này quả là danh xứng với thực.

Nhâm Xuyên Vũ khẽ gật đầu, dường như cũng có suy nghĩ giống vậy: “Từ xưa đã có hai loại nữ tử, bọn họ có thể làm cho thiên hạ ngưỡng mộ, cũng có thể khiến cho thiên hạ sụp đổ!”

Bốn người nghe vậy không khỏi chấn động trong lòng, một câu nói này giống như đã mở ra một cánh cửa mới, những điều mà trước kia bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới giờ phút này lại bắt đầu hiện ra rõ ràng.

“Loại thứ nhất là loại có dung nhan nghiêng nước nghiêng thành.” Ánh mắt Nhâm Xuyên Vũ vẫn dán chặt trên thanh bảo kiếm: “Loại nữ tử này đều có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, có thể mê hoặc ánh mắt, làm nghiêng ngã tâm hồn, mị hoặc, đùa bỡn hồn phách người khác! Cứ như thế, mỗi người gặp họ đều sẽ lâm vào si mê điên cuồng... sẵn sàng xả thân bỏ mạng, xa lánh thân nhân, phản bội bằng hữu, bán nhà cửa, bỏ đất nước... Chỉ cần được âu yếm cùng mỹ nhân, cho dù có rơi vào A Tì địa ngục, bọn họ cũng không chút hối tiếc! Đây là minh chứng cho câu hồng nhan họa thủy!”

“Mà một loại khác chính là loại người sở hữu tài năng và trí tuệ!” Ánh mắt sáng rực của Nhâm Xuyên Vũ bắn về phía Kiều Cẩn: “Loại nữ tử này có trí tuệ vô song, khí độ bất phàm, tuy không cầm quyền nhưng vẫn có thể khiến cho quần hùng bái phục, còn nếu cầm quyền, họ sẽ đùa giỡn cả thiên hạ này trong lòng bàn tay, ngay cả quần long cũng phải cúi đầu xưng thần trước mặt họ! Nữ tử như vậy ắt hẳn sẽ tự phụ với tài trí của mình, đã tâm bưng bưng, tuyệt không cam lòng ở dưới bất kỳ kẻ nào. Người tùy tiện thì sẽ nắm giữ một gia tộc hoặc một đất nước, mà người kín kẽ thì sẽ nắm trong tay... cả thiên hạ!”

Lời vừa nói ra, thần sắc bốn người không khỏi trở nên nghiêm nghị hẳn lên.

“Mà Phong vương này, ngoại trừ dung mạo...” Nhâm Xuyên Vũ bỗng nhiên cười cười, dường như đang vô cùng xúc động: “Nàng còn có tài năng, trí tuệ, đức hạnh, võ lực, thêm nữa... nàng có quốc gia, có tài lực, có dân chúng, có quân đội, có một đám văn thần võ tướng nguyện trung thành với nàng, cũng có được dân tâm của ngàn vạn dân chúng ở Phong Quốc! Nữ tử như vậy... nàng sẽ nguyện ý đứng sau người khác hay sao?”

Trong phòng là một mảnh tĩnh lặng, không ai mở miệng nói chuyện, tất cả đều đang suy nghĩ về vị nữ vương thanh cao mỹ lệ, tài trí tuyệt thế kia. Thoạt nhìn, tính tình của nàng vô cùng ôn hòa, nhưng chỉ cần nàng liếc mắt một cái thì bọn hắn sẽ cảm thấy vô cùng áp lực!

“Nàng đã có hôn ước với vương, đợi sau khi tổ chức đại hôn, nàng đương nhiên sẽ đứng phía sau vương rồi.” Đoan Mộc Văn Thanh trầm giọng nói, chuyện này xưa nay đều như vậy mà, không phải sao?

“Chính điểm này lại khiến cho người ta càng lo lắng hơn.” Con ngươi Nhâm Xuyên Vũ hiện lên một tia lo lắng: “Vì nghênh đón Phong vương mà trải ra

một con đường hoa, vì lễ nghi hòa ước mà xây dựng nên đài Tứ Phong, vì nàng mà bỏ ra tám năm để trồng một gốc Lan Nhân Bích Nguyệt... Tất cả những điều này, chẳng lẽ các ngươi còn không nhìn ra hay sao?”

“Điều này có gì không ổn đâu nào? Tình cảm giữa song vương càng tốt thì càng có lợi cho liên minh giữa hai nước mà.” Đoan Mộc Văn Thanh rất thích nhìn vương quan tâm đến người khác, chỉ những lúc như vậy, trên người vương mới xuất hiện tư vị của “tình người”, không giống bình thường, tuy là một con người hoàn mỹ nhưng lại vô tình!

“Hừ! Chỉ cần tình nghĩa thâm hậu là có thể dung hòa hai nước lại với nhau sao? Các ngươi suy nghĩ quá đơn giản rồi đó!” Nhâm Xuyên Vũ lạnh lùng cười.

“Con đường của đế vương lúc nào cũng là một con đường cô độc, không phải sao?” Nhâm Xuyên Vũ nhìn về phía ca ca, nặng nề thở dài một hơi. Từ nhỏ hắn đã cùng ca ca sống nương tựa lẫn nhau, những suy tư trong lòng Nhâm Xuyên Vũ cũng chỉ có người đệ đệ như hắn mới biết được đôi ba phần.

“Đúng vậy, con đường của đế vương là một con đường cô độc!” Nhâm Xuyên Vũ từ từ thở dài, chân mày hơi nhướng lên: “Từ xưa đến nay, bất luận một vị đế vương nào cũng phải đứng ở chỗ cao nhất, bọn họ luôn phải trở thành người tiên phong! Không ai có thể cùng họ sống vai tiến bước, không ai có thể đứng trước họ! Ở phía sau họ chỉ có thể là ngàn vạn thân dân nguyện trung thành với họ mà thôi!”

“Hơn nữa, khi làm một vị đế vương, vị trí cao nhất trong lòng họ chỉ có thể là thiên hạ! Bất luận là ai hay sự tình gì cũng không thể động tới vị trí này! Bởi vì tất cả những thứ đó đều chỉ là những thứ trói buộc họ, ngăn cản họ tiến tới vị trí cao nhất!” Nhâm Xuyên Vũ nắm chặt hai đấm: “Thủy Đế từ hai bàn tay trắng mà chiếm được thiên hạ, đây quả là một bậc hùng tài vĩ lược! Nhưng ngày hôm nay... Đông Triều đế quốc chia năm xẻ bảy, chur hầu tranh chấp, chiến loạn liên miên, dân chúng lầm than... Cục diện này cũng là do một tay Thủy Đế tạo thành! Phong vương cho tướng lĩnh, đó là chia đất, chia quyền cho người khác... Thất tướng quả thật luôn trung thành với hắn, nhưng trăm năm sau, hậu nhân của bọn họ liệu có còn giữ vững tấm lòng trung thành của mình hay không? Chẳng lẽ Thủy Đế lại không biết điều này? Ấy vậy mà hắn vẫn chấp nhận phong quốc*! Vì sao hắn lại phong quốc ư? Còn không phải là bởi vì Phụng vương hay sao! Vì một nữ nhân mà bỏ mặc quốc gia sang một bên! Một vị đế vương như vậy căn bản không đủ tư cách để làm vương, căn bản không xứng làm vương!”

[*: phong quốc ở đây là phong thưởng một đất nước cho ai đó, giống như một đế quốc lớn lập ra những vương quốc nhỏ hơn, sau đó để cử người làm vua trong vương quốc đó, nôm na là thế]

Ánh mắt Nhâm Xuyên Vũ đột nhiên trở nên sắc bén: “Chẳng lẽ các ngươi muốn nhìn vương đạp lên vết xe đổ của Thủy Đế, muốn thấy cái “thiên hạ” mà chúng ta phải bỏ ra biết bao xương máu và tính mạng để đổi lấy lại rơi vào kết cục giống ngày hôm nay?!”

Nhâm Xuyên Vũ ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua tứ tướng dán chặt lên vỏ kiếm bằng đồng đang được ánh mặt trời nhuộm đỏ. Mặc dù được những tia sáng từ vỏ kiếm chiếu vào nhưng đôi mắt hắn vẫn vô cùng lạnh lẽo, ngay cả thanh âm của hắn cũng không hề mang theo chút hơi ấm nào, giống như một mảnh băng tuyết rơi xuống mặt hồ, tuy êm tai nhưng lại mang theo hàn ý khiếp người: “Các ngươi đều thấy được, cho dù là Phong Vân Kỳ hay là Phong Quốc đều chỉ kính phục và trung thành với một mình Phong vương! Nếu như có một ngày hai bên trở thành kẻ thù, nàng sẽ là địch nhân nguy hiểm nhất của vương! Vì thế... một là khiến cho lực lượng của nàng bị suy yếu, hai là... nàng không thể tồn tại trên đời! Bởi vì, vị vương mà chúng ta sẽ sống chết nguyện trung thành chỉ có một!”

Ánh nắng chan hòa chiếu rọi ngoài cửa sổ, thời tiết tháng 10 mặc dù không mấy oi bức nhưng tuyệt đối không lạnh. Chỉ là, ngay giờ phút này, trong phòng lại tràn ngập hàn ý lạnh băng, tuy bốn người vẫn lẳng lặng đứng đó, thế nhưng trong nội tâm bọn họ lại nổi sóng cuộn cuộn!

...

Khi nhìn thấy bức thư khẩn cấp xin giúp đỡ của Mặc Vũ Kỳ, Tích Vân không hề do dự hay cảm thấy kì lạ.

“Trình Tri, ngươi suất lĩnh ba ngàn quân, hộ tống một nửa số lương thảo trong thành tới chỗ của Mặc Vũ Kỳ.”

“Từ Uyên, ngươi lĩnh năm ngàn quân đi Khẩn Sơn trước đi.”

“Tuân lệnh!” Từ Uyên, Trình Tri lĩnh mệnh rời đi.

Nhìn bóng dáng rời đi của bọn họ, Tu Cửu Dung bỗng nhiên nhớ tới một chuyện.

“Vương, mấy tháng nay luân phiên công thành, số lượng thương vong của quân ta tuy nhỏ nhưng cũng đã thiệt hại gần một ngàn quân, người bị thương cũng có hơn hai ngàn, hơn nữa sau khi công thành chúng ta còn phải để một bộ phận binh lính ở lại chiếm đóng trong thành, lúc này lại phải đi thêm tám ngàn, nếu cẩn thận tính toán, số lượng binh lính có thể tham chiến của chúng ta còn không đủ ba vạn. Mặc Vũ Kỳ có tận hai mươi vạn đại quân, chẳng lẽ ngay cả việc rút ra một vạn quân đi vận chuyển lương thảo cũng không được sao? Bạch quân bên này cũng không phải là Tranh Thiên Kỳ!”

“Được rồi, Cửu Dung không cần phải để ý.” Tích Vân nghe vậy không khỏi nở cười yếu ớt trấn an ái tướng: “Dù sao trước khi Tứ vương chiếm lấy đế đô thì quân ta cũng tạm thời không đánh chiếm thêm các tòa thành khác, chúng ta nên nhân cơ hội này nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt, đi giúp bọn hắn vận chuyển lương thảo một chút cũng không sao.”

Lúc này, bọn họ cũng không biết Đông Thủ Phóng đã phụng mệnh Kì Đế suất lĩnh tám vạn cấm vệ quân chạy tới Quyên thành. Tuy Tích Vân là danh tướng dụng binh như thần, nhưng nàng cũng không phải là nhà tiên tri. Nếu dùng suy nghĩ của binh gia để tính toán, hiện tại Tranh Thiên Kỳ của Hoàng Quốc đang muốn nhanh chóng tiêu diệt thành trì trong vương vực, Bạch quân thì đang lo chạy trốn, hơi sức đâu mà để ý những chuyện khác. Bởi vậy, đế đô lúc này hẳn là phải chuẩn bị tinh thần để ngăn cản đại quân Bạch, (Hắc) Phong, nếu như nàng không chủ động xuất binh thì sẽ chẳng có chiến sự nào xảy ra với quân đội của nàng cả. Cũng chính vì chỉ dùng suy nghĩ của binh gia để tính toán cho nên nàng không hề hay biết vị Kì Đế vốn chẳng biết

dùng binh kia lại làm ra một hành động bất ngờ như thế, để rồi ngày sau, tại núi Lạc Anh vang lên một đoạn bi ca lừng lẫy dùng chính máu tươi và đao kiếm của vô số anh linh để tấu lên.

Nếu như bọn họ có thể đoán trước được tương lai, như vậy Nhâm Xuyên Vũ sẽ lại càng vui vẻ gửi đi bức thư xin giúp đỡ, mà Tích Vân, cho dù liên minh hai nước có bị phá vỡ thì nàng cũng tuyệt không phải binh đi vận chuyển lương thảo! Chỉ là, nếu như bọn họ có thể đoán được xa hơn một chút, vậy Nhâm Xuyên Vũ sẽ không nhằm vào Tích Vân ngay từ đầu mà sẽ xem nàng như Bò Tát để thờ phụng! Còn Tích Vân, nếu như có thể biết trước được tương lai, liệu nàng có còn bằng lòng đính hôn với Lan Tức, kết minh với (Hắc) Phong Quốc hay không? Liệu nàng còn có thể một lòng một dạ trợ giúp Lan Tức tranh đoạt thiên hạ nữa hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thả Thỉ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tinh Hỏa chi lệnh

“Dùng tinh hỏa đem bức thư này truyền lại cho Tề Thụ tướng quân ở thủ đô!”

“Vâng!”

Một thân ảnh chợt lóe trong bóng đêm rồi lập tức biến mất.

“Dùng tinh hỏa truyền lệnh? Tịch nhi, đã xảy ra chuyện gì rồi sao?” Cửu Vi đưa chén trà nóng cho Tích Vân.

“Không có gì.” Tích Vân nhấp một ngụm trà, dòng cam tuyến vừa qua khỏi cổ, hương vị thơm ngát lập tức lan tỏa trong khoang miệng, khiến nàng không khỏi thở dài một hơi: “Cửu Vi, trà do huynh pha còn thơm hơn cả trà do Lục Vận pha!”

“Nếu như không có chuyện gì, vậy tại sao muội lại sử dụng tinh hỏa để truyền lệnh?” Cửu Vi vẫn một mực đề ý đến vấn đề kia.

“Ài...” Tích Vân nhẹ nhàng vãn về chén trà, ánh mắt đuổi theo lá trà xanh biếc đang lay động trong chén: “Hôm nay Cửu Dung nói, người có thể tham gia chiến đấu trong thành lúc này không đủ ba vạn, ta nghĩ... có lẽ ta phải chuẩn bị trước một chút.”

“Ừm.” Cửu Vi không hề hỏi tiếp.

“Cửu Vi...” Tích Vân buông chén trà nhìn hần, ra vẻ muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì?” Cửu Vi nhìn nàng, dường như cảm thấy kỳ quái vì sự do dự của nàng.

Tích Vân nâng tay chống má, ánh mắt bình tĩnh nhìn vào chén trà, trầm tư hồi lâu mới nói: “Ta nghĩ, trên đời này...” Nói đến đây, nàng bỗng dừng ngừng lại, phải một lát sau mới tiếp tục nói, chỉ là giọng nói của nàng lúc này đã nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy: “Nên tin... Hay là không nên tin đây...”

Câu có câu không như vậy, người ngoài hần sẽ không hiểu được rốt cuộc nàng đang nói cái gì, nhưng Cửu Vi lại hiểu, chẳng qua... Hần không thể trả lời nàng, cho dù có trả lời cũng không biết phải trả lời làm sao cho tốt.

“Bữa khuya hôm nay muội muốn ăn gì? Ta sẽ đi làm cho muội.” Hần chỉ có thể nói như vậy.

Ngày 18 tháng 10 đối với dân chúng Quyên thành mà nói cũng không khác gì những ngày bình thường: mặt trời trên cao tản ra ánh nắng chan hòa, gió thu mang chút cảm giác mát lạnh thổi bay đám lá vàng trên mặt đất, từng đóa cúc đại nỏ rủ phủ kín cả sườn núi phía xa, người lớn bắt đầu một ngày làm việc như thường lệ, bọn trẻ nhỏ thì tụ tập quanh đồi chơi trò chơi... Ngoại trừ việc chủ nhân đã đổi thành vị nữ vương xinh đẹp của Phong Quốc ra, những thứ khác của Quyên thành dường như chưa từng thay đổi.

Sáng sớm, vị nữ vương vừa xinh đẹp lại vừa thân thiện trong mắt dân chúng Quyên thành đang ở trong biệt cung nhân nhã hưởng thụ bữa sáng ngon lành bỏ mất do Cửu Vi làm, nghe thuộc hạ bẩm báo xong, nàng cũng không tỏ vẻ gì, chỉ cất cao thanh âm nói: “Đổng Đại tướng quân suất lĩnh tám vạn Cẩm Vệ quân, đang trên đường tới Quyên thành thảo phạt ta?”

“Đúng vậy, theo thông tin mà sở thám báo cung cấp, đại quân tiên phong của Đổng tướng quân đã cách Quyên thành không đến năm ngày đi đường.” Lâm Cơ đáp, còn Tu Cửu Dung đứng bên cạnh hần lại không nói gì. Hần chỉ lẳng lặng nhìn vương của mình, không sợ hãi cũng không hồi hộp, bởi vì hần tin rằng, bất luận xảy ra chuyện gì, chỉ cần đến tay của vương thì sẽ có thể giải quyết dễ dàng.

“Ừ.” Tích Vân thân nhiên ậm ừ một tiếng, cũng không thêm nhắc lại, sau đó chuyên tâm giải quyết nốt bữa sáng còn chưa ăn xong. Một chén cháo trắng có điểm thêm vài bông hoa cúc màu vàng nhạt, một chiếc đĩa nhỏ hình hoa sen đựng vài cái bánh bao, đương nhiên, tương ăn của nàng lúc này vô cùng thanh tao nhã nhặn, duy trì dung nhan đoan trang trầm tĩnh mà một bậc nữ vương nên có.

Nữ vương vẫn tiếp tục ăn, tuy nhiên hai người cấp dưới lại không hề cảm thấy mất tự nhiên hay nhàm chán gì cả.

Lâm Cơ lấy một cái ghế ngồi xuống bên cạnh Cửu Vi, bắt đầu dùng thanh âm nhỏ đến mức chỉ có hai người nghe được để thì thầm thương lượng. Hắn đang cố gắng thuyết phục Cửu Vi, xem xem liệu tên này có thể bỏ qua cái nguyên tắc “chỉ nấu cơm cho vương”, bộc phát chút thiện tâm ít ỏi làm cho bọn họ một bữa thức ăn vừa ngon miệng lại đẹp mắt hay không. Nhưng hắn nào lấy được câu trả lời, bởi vì tên Cửu Vi này chỉ một mực mỉm cười quan sát bộ dáng ăn uống vui vẻ của Tích Vân. Tu Cửu Dung thì khác, hắn lựa chọn khoanh chân ngồi bên cạnh Lâm Cơ, ánh mắt có chút mờ mịt thất thần chăm chú nhìn vào bức tranh sơn thủy trên vách tường, những người hiểu hắn đều biết lúc này hắn đang rơi vào trầm tư suy nghĩ.

“Vị Đông đại tướng quân này cũng không giống các vị võ tướng bình thường.”

Trong thư phòng tĩnh lặng, Tích Vân đột nhiên mở miệng, câu đầu tiên đã lên tiếng khẳng định thực lực của đối thủ.

“Nếu như người đến là Hoa vương, vậy cho dù hắn có suất lĩnh mười vạn Tranh Thiên Kỳ đến thì ta cũng không sợ, nhưng vị Đông tướng quân này lại khác, dù chỉ suất lĩnh có năm vạn Kim Y Kỳ thì hắn tuyệt đối vẫn là một địch thủ đáng gờm!”

“Vương, có cần gọi Từ Uyên và Trình Tri trở về hay không?” Lâm Cơ hỏi.

Số lượng Phong Vân Kỳ có thể ra trận giết địch còn lại trong thành lúc này chỉ có khoảng ba vạn, hai vị đại tướng lại không có ở đây, mà kẻ địch còn có hơn tám vạn quân, nếu muốn bảo vệ tòa thành này, e là có chút gian nan.

“Thời gian không đủ.” Tu Cửu Dung lại nói: “Trước khi bọn họ trở về, Đông tướng quân đã sớm đến Quyên thành rồi.”

“Ừm.” Tích Vân gật gật đầu: “Bọn họ tuyệt đối không thiếu mấy thứ như lương thảo, quần áo, thuốc men và các vật dụng trong quân đội, huống hồ bọn họ cũng muốn đánh nhanh thắng nhanh, cho nên việc bỏ dờ nửa chừng là không có khả năng.”

“Nếu là như vậy... Vương, tường thành của Quyên thành vừa mỏng lại vừa thấp, đây là một tòa thành rất khó phòng thủ.” Lâm Cơ nói: “Hơn nữa lương thảo trong thành chỉ còn lại một nửa so với ban đầu, tính ra thì chúng ta chỉ có thể chống đỡ vừa đủ hai mươi ngày mà thôi.”

“Ừm... chúng ta nhất định phải tử thủ Quyên thành.” Tích Vân phát tay áo, tiêu sái đứng dậy, băng quơ nói: “Đông tướng quân tuy là danh tướng, nhưng mười năm gần đây hắn rất ít bước chân ra khỏi đế đô... cho nên...” Ánh mắt Tích Vân quét về phía thuộc cấp, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt: “Đối với tiền bối, vẫn bối như chúng ta hẳn phải nên lấy lễ đối đãi, tiếp đón từ xa mới đúng!”

“Vương...” Đôi mắt của hai người Lâm Cơ và Tu Cửu Dung đồng thời lóe sáng.

Ngón tay thon dài trắng nõn của nàng nhẹ nhàng di chuyển trên tấm bản đồ, môi son hé mở, một đạo sách lược cùng mệnh lệnh lập tức được xuất ra...

“Thần xin tuân theo mệnh lệnh của vương!” Hai người trong phòng chân thành bái phục nói.

“Ừm.” Tích Vân thần nhiên gật đầu: “Trận chiến này có thể toàn thắng hay không, mấu chốt là ở chỗ Mặc Vũ Kỳ, cho nên... Lâm Cơ, ngươi hãy lập tức phái người đem bức thư do bốn vương đích thân viết này đưa đến chỗ Tức vương! Đông tướng quân hẳn cũng sẽ đoán được nước cờ này của chúng ta, cho nên người được phái đi phải do ngươi tự thân sắp xếp, còn nữa... phải tự mình giao tận tay cho Tức vương!”

“Vâng!” Lâm Cơ lĩnh mệnh.

“Các ngươi đi chuẩn bị đi.” Tích Vân phát phát tay.

“Chúng thần xin cáo lui.”

Hai người khom lưng thối lui về sau, còn Cửu Vi thì vẫn ở lại, từ đầu đến cuối, hắn chỉ lẳng lặng quan sát và lắng nghe.

Tích Vân từ trên vương tọa đứng dậy, chấp tay sau lưng. Nàng ngẩng đầu nhìn nóc nhà thật lâu, cuối cùng lại thở dài một hơi, tiếng thở dài kia giống như tiếng thở dài của một người vì hiểu thấu mọi chuyện mà cảm thấy lo lắng, rốt cuộc vẫn phải hạ xuống một quyết định vô cùng bất đắc dĩ.

“Cửu Vi.” Tích Vân dời mắt về phía Cửu Vi vẫn ngồi im bên cạnh, cánh tay khẽ nâng, ống tay áo dài trượt xuống, lộ ra một bàn tay đang nắm chặt. Năm ngón tay từ từ hé mở, một tấm lệnh phù tựa như một đám mây thuần khiết nhẹ trôi trong gió lập tức hiện ra trong lòng bàn tay nàng: “Thứ này, ta muốn giao nó cho huynh.”

“Phi Vân Lệnh?” Cửu Vi nhìn tấm lệnh phù lộ ra trong lòng bàn tay nàng, nghi ngờ hỏi: “Đây là lệnh phù điều khiển Phong Vân Kỳ, tại sao muội lại giao nó cho ta?”

“Bởi vì...” Tích Vân đến gần Cửu Vi, đầu nàng ghé sát vào tai hắn, dùng âm lượng chỉ đủ cho một người nghe thì thầm một câu.

“...” Cửu Vi nghe xong lập tức tròn hai mắt, vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm Tích Vân, giống như không thể tin được thứ mà hắn vừa nghe thấy, khiếp sợ đến mức cả nửa ngày cũng không nói nên lời.

“Đến huynh còn kinh ngạc như thế, huống chi là người khác.” Tích Vân mỉm cười, có chút chua xót tự giễu: “Ta vì không còn cách nào nên mới phải đi đến bước này, cho nên... Cửu Vi, huynh nhất định không thể hành động trước thời gian ta vừa nói, nhất định phải thực hiện ngay sau đó!”

“Nhưng... Tịch nhi, nếu như vậy... muội... muội sẽ rơi vào tình thế thập phần nguy hiểm!” Cửu Vi nhủ chặt đôi mày, trong mắt tràn ngập vẻ lo lắng.

“Muội có thể lo đến bước này, đây tất nhiên là đúng... Nhưng ta lại không thể yên tâm, một khi đã như vậy, làm sao còn có thể... Không bằng trực tiếp...”

“Không được!” Tích Vân nói như chém đinh chặt sắt: “Tuyệt đối không thể hành động trước thời gian ta vừa nói! Nếu như có thể...” Nàng hơi dừng lại, sau đó thở dài một hơi: “Nếu như có thể, ta hy vọng huynh không phải dùng đến tẩm lệnh phù này, phải biết rằng, một bước này sẽ hủy đi còn đường lui cuối cùng của huynh, mà sau đó...” Ánh mắt mờ mờ của nàng dời về phía xa: “Thật sự không thể tưởng tượng được...”

“Không thể tưởng tượng được?” Ánh mắt Cửu Vi mang theo suy nghĩ sâu xa nhìn Tích Vân, sau đó thản nhiên cười, nụ cười kia cũng mang theo một tầng thâm ý: “Là do muội không dám tưởng tượng? Hay là do muội sợ hãi phản ứng của hần?”

Ánh mắt Tích Vân vẫn thản nhiên như cũ, tựa hồ toàn bộ tâm hồn đều phiêu đảng nơi phương xa, không hề nghe thấy câu hỏi của Cửu Vi, nhưng là, ngay lúc Cửu Vi nghĩ nàng sẽ không trả lời, nàng lại đột nhiên mở miệng.

“Cửu Vi, Phong Vân Kỳ và Mặc Vũ Kỳ sở dĩ vẫn còn có thể hòa hợp cho đến bây giờ, ngoại trừ mục đích chung ra, yếu tố quan trọng nhất chính là hai vị chủ soái, cũng chính là ta và Tức vương. Trong mắt mọi người, ta với hần là phu thê nhất thể, cho nên hai nước, hai quân đương nhiên sẽ dung hòa lại với nhau. Mà hai chúng ta có thể đi đến hôm nay, một phần là do thời cuộc an bài, một phần là do ta và hần đã quen biết trên giang hồ hơn mười năm! Mười năm, đôi người có bao nhiêu lần mười năm, thời niên thiếu tốt đẹp nhất của hai người vốn không thân cũng chẳng quen như bọn ta lại gần bó chung với nhau, bất luận chúng ta không muốn thừa nhận đến cỡ nào, trên thực tế... Quả thật có rất nhiều thứ ràng buộc hai chúng ta, nhưng chúng ta lại không có cách nào gạt bỏ chúng!”

Nói đến chỗ này, nàng nâng tay, năm ngón tay nhẹ nhàng day day mi tâm, gương mặt đầy vẻ cảm khái chua xót: “Mười năm quen biết, theo lý mà nói, chúng ta vốn phải trở thành một đôi tri kỷ hiểu rõ nhau, luyện tiếu nhau, tin tưởng nhau vô điều kiện mới đúng, thế nhưng...”

Năm ngón tay nàng hơi hơi run run, đôi mắt khép hờ, khóe miệng lại càng khắc sâu một tia đau khổ: “Thế nhưng... chúng ta... Cửu Vi... Quả thật như lời hần từng nói, loại tín nhiệm đến mức có thể giao mạng mình cho đối phương... quá khó khăn, dường như hai chúng ta không thể làm như vậy! Không thể... cũng không dám!”

“Tịch nhi...” Cửu Vi cup mắt nhìn tẩm Phi Vân Lệnh trong tay, lại ngẩng đầu nhìn Tịch Vân, thấy sắc mặt vô cùng phức tạp của nàng, hần chỉ đành thở dài: “Tịch nhi, kỳ thật... muội yêu hần đúng không? Vì yêu hần, nên muội mới cảm thấy mâu thuẫn, cảm thấy bứt rứt, cũng vì vậy nên muội mới có thể làm ra hành động như thế...” Cửu Vi đột nhiên im bặt, chỉ dùng vẻ mặt phức tạp và cảm khái nhìn Tích Vân.

“Cửu Vi...” Tích Vân nâng tay ôm mặt, đây là lần đầu tiên thanh âm của nàng lại mang vẻ yếu ớt như vậy, chỉ vì gánh nặng trong lòng nàng đã quá nặng, quá nặng rồi: “Đó là nỗi bí ai của chúng ta! Chúng ta không phải người lý tưởng cho đối phương, lại càng không dám hy vọng... chỉ là... hết lần này tới lần khác vẫn cứ như thế... cho nên chúng ta đều không cam lòng, nhưng lại không thể làm gì!”

Cửu Vi không nói gì, chỉ dùng đôi mắt thông tuệ xót xa nhìn nàng, trong lòng hết lần này đến lần khác thở dài, là tiếng thở dài mang theo nỗi bất lực.....

“Cửu Vi, trên đời này, điều ta hi vọng nhất chính là có thể tin tưởng hần!” Tích Vân quay đầu nhìn Cửu Vi, hai tròng mắt giống như mặt hồ bị cuồng phong thổi qua: “Nhưng... ta lại không nắm chắc! Cho nên ta phải đi tới bước kia, mà... bước đi này, có thể làm cho “mười năm” của chúng ta..... tan thành mây khói! Đến lúc đó, đây không còn là chuyện của ta và hần nữa, nó sẽ liên lụy đến Mặc Vũ Kỳ và Phong Vân Kỳ, Bạch Phong Quốc và Hắc Phong Quốc, thậm chí càng sâu hơn, chính là thiên hạ này...”

“Tịch nhi, nếu thật sự phải đi đến nước đó, muội định làm thế nào?” Câu hỏi này vốn dĩ Cửu Vi không định hỏi, nhưng hần vẫn buột miệng nói ra, bởi vì đáp án kia... cái đáp án mà hần hy vọng...

Nhưng Tích Vân lúc này lại không hề trả lời, nàng buông bàn tay trên mặt, hơi ngửa đầu, ánh mắt xuyên qua cửa phòng, giống như đang nhìn về một tương lai không thể biết trước. Sóng gió trong đôi con ngươi nàng đã dần dần bình ổn, vẻ mặt cũng khôi phục lại nét trấn định thông dong vốn có của một đời Phong vương.

“Khi đi tới bước đó... Thành, thì hai bên cùng thắng! Mà bại, thì hai bên cùng thua!” Một chữ cuối cùng vừa phát ra, nàng nhanh chóng giấu bàn tay ra sau lưng, năm ngón tay siết chặt, đôi mắt như bắn ra hào quang sắc bén, thân thể giống như một thân trúc xanh vươn thẳng đến trời cao, vô hình lộ ra một loại lạnh lùng quyết tuyệt!

Đáy lòng Cửu Vi có chút hoảng hốt, hần nhìn thân ảnh kia: áo trắng như tuyết, tóc dài như mực, giống như một bức phác họa trắng đen cô độc trên thế gian, vừa đơn bạc lại vừa kiên cường, vừa tịch mịch lại vừa ngạo nghễ...

Hần nhẹ nhàng đi lên phía trước, vươn tay ôm nàng vào lòng. Vị nữ vương bình tĩnh quyết đoán trên triều, cũng là người khí thế hào hùng chỉ huy vạn quân giết địch trên chiến trường giờ phút này đều biến mất, chỉ còn lại một nữ tử cô đơn yếu đuối cần một nơi để dựa vào.

“Tịch nhi...” Cửu Vi cúi đầu gọi, hần không biết nói gì, cũng không biết có thể nói gì, điều duy nhất hần có thể làm chính là mở rộng vòng tay của mình, cho nàng một điểm tựa để nghỉ chân, cũng cho nàng một tia an ủi và ấm áp.

Một đôi mắt lạnh lợi vui vẻ, trong trẻo không tỳ vết của ngày xưa thoáng hiện lên trong đầu hần. Dưới ánh mặt trời huyền lệ, thân ảnh nữ tử không coi ai ra gì đó nhanh nhẹn bay vào Lạc Nhật Lâu, cướp lấy con gà nướng trong tay hần... Bạch Phong Tịch, rốt cuộc cũng không thể trở lại được sao? Hần biết người đang gánh trên vai sức nặng ngàn cân trước mặt này luôn kiên quyết cô độc một mình, đôi con ngươi của nàng lúc này khi thì ngưng trọng nội liễm, khi thì lãnh phong hiên lộ, xinh đẹp tột cùng!

“Cửu Vi, ta biết ta có thể tin tưởng huynh, cũng có thể ủy thác cái mạng này cho huynh.” Tích Vân tựa đầu vào vai Cửu Vi, nhắm mắt lại, bình yên thờ

dài: “Lần đầu tiên nhìn thấy huynh, ta đã biết, chúng ta nhất định là... người thân!”

“Quả nhiên muội đã biết.” Cửu Vi cũng không hề kinh ngạc, hần nâng tay vuốt ve cái đầu trên vai, từ trên đỉnh đầu nhẹ nhàng trượt xuống từng lọn tóc đen mềm. Động tác này mang theo vô hạn yêu thương cùng thương tiếc, còn có một phần sùng nịch nồng đậm và cảm động.

“Ta đương nhiên biết.” Tích Vân ôm Cửu Vi, khóe miệng hiện lên một tia cười nhợt nhạt mà chân thành: “Cửu Vi, một trong số những lý do ta đến chiến trường này chính là vì ta muốn thực hiện nguyện vọng của huynh! Khi ta và Lan Tức cùng nắm thiên hạ trong tay, ta liền có thể thực hiện nó! Đây cũng là lời hứa suốt ba trăm năm nay của Phong vương tộc chúng ta!”

“Ta biết, ta biết.” Cửu Vi khẽ thì thào, đáy mắt ẩn hiện một tầng hơi nước, thanh âm cũng mang theo vài phần run rẩy: “Cho nên ta tới bên cạnh muội, ta muốn tận mắt nhìn muội thực hiện lời hứa này! Tích nhi, ta sẽ bảo vệ muội, ta sẽ!”

Hần nâng gương mặt của Tích Vân lên, nhẹ nhàng vén đi mấy sợi tóc trên trán, làm lộ ra vầng trán cong cong như trăng ngọc, ónh nhuận như hoa tuyết của nàng. Tay phải hần dôi về phía mi tâm nàng, đầu ngón tay ẩn hiện một luồng khí xanh, sau đó hần cúi đầu, trán chạm trán, giữa mi tâm hai người dường như có một tia sáng xanh chột lóe, nhưng trong nháy mắt đã biến mất, giống như tất cả chỉ là ảo ảnh.

“Điều này sẽ giúp ta biết muội có bình an hay không.” Cửu Vi than nhẹ một tiếng, lại đem Tích Vân ôm vào lòng, cánh tay gắt gao vòng qua thân thể nàng, giống như muốn vì nàng mà tạo thành một tầng bảo bọc bất khả xâm phạm: “Tích nhi, ta chỉ mong lần này ta không cần phải dùng đến Phi Vân Lệnh!”

Chỉ là, thế sự thường sẽ không đi theo lộ tuyến mà con người mong muốn! Muốn đạt được mong ước thì phải trả một cái giá tương đương, muốn càng nhiều, trả giá lại càng nhiều!

...

“Đại tướng quân, lấy tốc độ di chuyển của quân ta, ba ngày sau là chúng ta sẽ có thể đến Quyên thành.”

Cánh đồng hoang vu bình thường không một bóng người giờ phút này đã trở thành một mảnh tinh kỳ pháp phối, ngàn ngựa hí vang.

“Ừm.” Đông Thủ Phóng vẫn ngồi trên chiến mã, nghe phó tướng bẩm báo, ông chỉ thản nhiên gật đầu. Phóng mắt nhìn ra cánh đồng mênh mông vô bờ, trong đầu ông bắt đầu nhớ lại lời căn dặn của hoàng đế trước khi đại quân lên đường.

“Ái khanh, lần này ngươi nhất định phải đại thắng trở về!”

Đây thoát nhìn chỉ đơn giản là một câu dặn dò thân thiết, nhưng khi suy nghĩ kỹ lại, hàm ý bên trong chính là: “Không đánh bại được Phong quân thì đừng có trở về nữa!”

Vì sao lần này bệ hạ lại có hành vi kì quái như thế? Mười năm gần đây, chư hầu đánh nhau, loạn quân nổi lên bốn phía, vương vực tôn quý vốn được coi là “bộ mặt của hoàng đế” cũng phải chịu sự xâm chiếm, ông cũng từng mấy lần thỉnh cầu suất binh thảo phạt nhưng đều bị bệ hạ gạt bỏ, lần nào ngài cũng lấy lý do là “để đồ cân Đại tướng quân trấn thủ” nên không chịu xuất binh, cứ như vậy, từng thôn, từng trấn, từng thành ở vương vực lần lượt đều bị chư vương thôn tóm... Nhưng tại sao lúc này Hoàng thượng lại kiên quyết muốn ông thảo phạt Phong vương? Lại còn hạ lệnh không thắng không về?

“Lạc tướng quân lúc này đang ở đâu?”

“Bẩm Đại tướng quân, Lạc tướng quân đang dẫn quân tiên phong đi trước chúng ta nửa ngày đường, hiện đã cách núi Lạc Hoa chưa tới trăm dặm.”

“Ừm.” Đông Thủ Phóng lại gật đầu: “Nhớ phải duy trì liên lạc giữa hai bên.”

“Vâng!”

Tám vạn đại quân là một đội ngũ khổng lồ, nếu cùng nhau hành động thì sẽ cực kỳ bất tiện, bởi vậy Đông Thủ Phóng phái phó thống lĩnh của Cẩm Vệ quân do một tay hần dạy dỗ là Lạc Luân lĩnh một vạn Cẩm Vệ quân tiên phong đi trước, hần lĩnh bốn vạn đại quân đi giữa, còn phó thống lĩnh Lạc Nguyên thì suất lĩnh ba vạn Cẩm Vệ quân còn lại đi sau nửa ngày đường, thứ nhất là để bảo vệ lương thảo, thứ hai là nếu đế đô có bị vây, hoàng đế triệu hồi thì ba vạn quân tinh nhuệ phía sau sẽ có thể dùng tốc độ nhanh nhất quay về cứu giá. Chỉ nhiều đó cũng đủ nhìn ra, phong cách lãnh binh của vị Đông Đại tướng quân này chính là theo trường phái nghiêm cẩn ổn trọng.

Tướng quân tiên phong Lạc Luân năm nay chỉ mới hai mươi bảy tuổi, tuổi còn trẻ như vậy mà đã có thể ngồi lên vị trí phó thống lĩnh Cẩm Vệ quân, chuyện này một phần là nhờ quan hệ sư đồ giữa hần và Đông Đại tướng quân, nhưng càng nhiều hơn chính là người này quả thật cũng có chút tài cán.

Năm hai mươi tư tuổi hần đã từng lĩnh năm ngàn Cẩm Vệ quân quét sạch mười sơn trại của bọn thổ phi trong lãnh thổ vương vực, thổ phi chết dưới đao của hần có thể nói là vô số kể, khiến cho chúng thổ phi ở vương vực vừa nghe tên hần đã sợ mất mật.

Ở đế đô cũng có không ít người đoán rằng, đợi đến khi Đông đại tướng quân thoái vị về hưu, người có thể cạnh tranh chức vị Đại tướng quân tất nhiên sẽ là hai người: Lạc tướng quân và con trai Đông Đại tướng quân – Đông Đào Dã, điều này kỳ thật cũng là một loại khẳng định đối với thực lực của hần, tuy nhiên Lạc Luân lại không cảm thấy vinh quang chút nào.

Theo lý tưởng của hần, hần bá Đại tướng quân làm thầy là vì một ngày có thể lĩnh quân bình định sáu nước phản loạn, dọn sạch nghịch tặc trong thiên hạ. Cho nên đối với lần xuất binh thảo phạt Phong vương này, hần không có nhiều do dự như Đại tướng quân, ngược lại thập phần chờ mong có thể cùng

Phong vương quyết chiến một trận.

“Tướng quân, phía trước chính là núi Lạc Hoa.”

Giữa ngàn vạn nhân mã, một phó tướng phóng ngựa đến gần Lạc Luân, giơ tay chỉ về đỉnh núi mờ hồ phía xa, nói: “Sau khi vòng qua núi này, nếu lấy tốc độ nhanh nhất mà đi thì chúng ta chỉ cần một ngày là có thể đặt chân tới Quyên thành.”

“Quyên thành...” Lạc Luân khẽ ghim cương ngựa, mặt trời trên đầu đã ngã về phía tây, hoàng hôn dần buông xuống, dỗi mắt nhìn lại, chỉ thấy một ngọn núi cao tĩnh lặng đang thấp thoáng phía xa: “Một ngày là có thể đến đó sao?” Lời này không phải là câu hỏi mà là một câu tự nói. Lát sau, hần hạ lệnh: “Truyền lệnh, toàn quân nghỉ ngơi nửa canh giờ!”

“Vâng!” Một tên lính liên lạc lập tức đi truyền lệnh. Binh lính vất vả bốn ba cả một ngày trời vừa nghe được mệnh lệnh liền có cảm giác giống như nghe được tiên âm, ai nấy đều dừng bước xuống ngựa nghỉ ngơi.

“Tướng quân, đó là?”

Đám binh lính vừa mới xuống ngựa, còn chưa kịp uống miếng nước thì đã nghe thấy tiếng kinh hô của phó tướng, mọi người không khỏi dỗi mắt nhìn về phía trước.

Chỉ thấy bên kia bỗng nhiên xuất hiện bụi đất đầy trời, từng tiếng vó ngựa dồn dập xen lẫn thanh âm quát tháo từ đằng xa truyền đến.

Chẳng lẽ là Phong quân đột kích? Nhưng nếu là đại quân địch đánh úp, vậy thanh thế sao lại nhỏ như vậy? Chúng binh lính thầm nghĩ, bàn tay vẫn vô thức giữ chặt chuôi kiếm.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, binh lính cũng đã có thể thấy rõ tình huống trước mắt. Bên kia có mười người đang cưỡi ngựa chạy trước, mà sau bọn họ tầm năm mười thước chính là trăm người đang giục ngựa đuổi giết. Theo trang phục mà những người đó mặc thì bọn họ hẳn là dân chúng bình thường, hoàn toàn không phải những bộ ngân giáp chói mắt của Phong Vân Ky.

“Cứu mạng! Cứu mạng!”

Nhìn thấy bên này có binh lính, mấy người chạy phía trước cũng bất chấp đây là quân đội quốc gia nào, cuống quýt cất giọng kêu cứu. Bộ dáng hiện tại của mười người kia mặc dù có chút chật vật nhưng quần áo trên mình lại thập phần hoa lệ, lưng đeo tay nải phình to, mà đội ngũ đuổi theo phía sau ai nấy đều dùng vải đen che mặt, trong miệng không ngừng thét to ngôn từ thô tục, tay vung đại đao phóng ngựa đuổi giết.

“Tướng quân, xin ngài hãy cứu chúng ta! Chúng ta đều là thương nhân đến từ Sơn Ưng, còn bọn chúng là lũ thổ phỉ chuyên đi cướp bóc! Xin tướng quân cứu chúng ta!” Một tên thương nhân lớn tiếng kêu cứu.

“Hừ! Lại là thổ phỉ!” Ánh mắt Lạc Luân bắn ra ánh nhìn bén nhọn: “Lên ngựa!”

Tiếng áo giáp va chạm rầm rầm vang lên, nhất thời, một làn sóng nâu lập tức dâng lên, vạn người mặc áo giáp nâu lập tức nhảy lên lưng ngựa, giương đao nhắm về phía trước.

“Ngừng!” Một tên thổ phỉ dẫn đầu bên kia đột nhiên hét to: “Bên kia có quân lính, chạy mau!”

Hần còn chưa nói hết câu, mấy trăm nam tử vai u thịt bắp đã lập tức giục ngựa quay đầu bỏ chạy.

“Đuổi cho ta!” Lạc Luân quả quyết hạ lệnh, vừa dứt lời, hần đã dẫn đầu chạy trước.

Binh lính phía sau hần cũng phóng ngựa đuổi theo, trong một vạn tình hình này có đến một nửa đã từng đi theo Lạc Luân càn quét hang ổ sơn tặc, bọn họ biết rõ tướng quân căm thù thổ phỉ đến tận xương tủy, hề gặp là giết, bởi vậy mệnh lệnh vừa ra là bọn họ đã lập tức phóng ngựa đuổi giết, mà phần còn lại tuy không biết chuyện này, nhưng thấy tướng quân có lệnh, bọn họ không thể không theo, hơn nữa khó lắm mới có được vài khắc nghỉ ngơi quý giá thì lại bị lũ thổ phỉ không biết từ đâu nhảy ra phá hỏng, cả đám đương nhiên tràn ngập oán giận, phải tranh thủ đi giết vài tên phát tiết lửa giận trong lòng, tiện thể ghi thêm chiến tích.

Cho nên một vạn Cẩm Vệ quân ai nấy đều đằng đằng sát khí, tựa như một dòng thủy triều màu nâu nhắm về phía trước, mà đám thổ phỉ vừa rồi còn hừng hực khí thế lúc này lại đang ôm đầu chạy đông trốn tây.

Sau khi con thủy triều màu nâu qua đi, mười thương nhân kia vẫn đứng nguyên tại chỗ đảo mắt nhìn về phía bên kia. Tuy hoảng sợ chạy trốn lung tung nhưng kỹ thuật cưỡi ngựa của đám thổ phỉ lại thập phần điêu luyện, bọn họ luôn duy trì khoảng cách nhất định với truy binh, lúc xa lúc gần, hữu kinh vô hiểm, mà thống lĩnh Lạc Luân của Cẩm Vệ quân lại như đầu tàu gương mẫu, bảo kiếm trong tay hần đã vài lần sắp chém trúng kẻ dẫn đầu toán thổ phỉ nhưng không hiểu sao lại luôn bị tên này nghiêng người né tránh.

“Vương quả nhiên liệu sự như thần!”

Thương nhân cầm đầu thoải mái cười mỉa một tiếng, sau đó cỡi bọc hành lý sau lưng xuống, lộ ra một thanh trường cung. Những thương nhân khác cũng đều cỡi tay nải xuống, lấy binh khí ra.

Bên kia vẫn liên tục truy đuổi, đã có vài tên thổ phỉ bị Cẩm Vệ quân đuổi kịp, nhưng võ nghệ của bọn này cũng không tệ, thậm chí còn giết được vài binh

lính, sau đó ung dung tiếp tục chạy trốn. Lạc Luân thấy vậy lập tức nổi trận lôi đình, đôi con ngựa bùng lên lửa giận nhìn chăm chăm vào toán thổ phi đằng trước, tay gươm hung hăng quất ngựa, con ngựa bị đau lập tức liều mạng vọt về phía trước. Lạc Luân canh chuẩn thời cơ, trường kiếm trong tay vung lên, một tên thổ phi liền bị chém đầu, thân thể rơi khỏi lưng ngựa.

“Diệt sạch hết lũ thổ phi này cho ta!” Lạc Luân lạnh lùng quát, thanh kiếm nhiễm máu tiếp tục vung về phía một tên thổ phi, nhất thời lại có thêm một người ngã ngựa.

“Giết!” Thấy thống lĩnh anh dũng tiên phong giết định, sĩ khí của chúng binh lính cũng tăng lên khá nhiều, ai nấy đều ra roi thúc ngựa, toàn lực đuổi giết thổ phi.

Một con lóc màu nâu kéo theo bụi đất vàng nhạt nhanh chóng đánh tới, đám thổ phi lúc này giống như đã bị dọa vỡ mật, chỉ biết theo bản năng thúc ngựa chạy như điên về phía trước! Chỉ là...bụi đất màu vàng dưới vó ngựa đã dần ít đi, thay vào đó là từng mảng bùn sinh lấy lại!

Nhưng Cẩm Vệ quân lại không để ý đến chuyện này, bọn họ chỉ biết vung roi đuổi theo, thẳng đến lúc đám thổ phi phía trước bắt đầu bỏ ngựa mà chạy, bọn họ mới bàng hoàng phát hiện, tốc độ của chiến mã không biết từ lúc nào đã càng ngày càng chậm, thậm chí còn không đuổi kịp được đám người đang chạy bộ phía trước!

“Chuyện này...”

Chúng kỵ binh lúc này mới bắt đầu để ý xung quanh, chỉ thấy lúc này bọn họ đang đứng trong một mảnh đầm lầy, mỗi bước chiến mã bước ra đều bị hãm sâu trong bùn, ngay cả việc nhấc chân cũng đều thập phần gian nan.

Ngay lúc mấy ngàn kỵ binh bị vây trong đầm lầy, đám thổ phi vốn đang chạy trốn đột nhiên dừng lại, tất cả xoay người đối mặt với bọn họ. Trên sườn núi phía trước bỗng nhiên xuất hiện một mảng mây trắng, đám mây di chuyển với tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt họ. Đám mây trắng này không phải ai khác, chính là Phong Vân Kỳ đang chạy bộ tới!

“A! Phong quân đến rồi! Chúng ta bị trúng kế!” Trong đầm lầy nhất thời vang lên vài tiếng kêu bối rối.

Không chờ tiếng kinh hô chấm dứt, Phong Vân Kỳ đã nhanh chóng vung đại đao chém về phía kỵ binh!

Cẩm Vệ quân đều mặc trọng giáp dày nặng, ngay cả chiến mã cũng được đeo hộ giáp, với sự bảo hộ kỹ lưỡng như vậy, nếu chiến đấu trên đất bằng thì bọn họ sẽ có ưu thế rất lớn, nhưng hiện tại lại khác. Trong vùng đầm lầy đất mềm ẩm ướt thế này, những loại áo giáp đó lại biến thành gánh nặng trĩu buộc, khiến cho bốn vó của chiến mã càng bị lún sâu. Có vài kỵ binh bắt đầu nhảy xuống ngựa tác chiến, chỉ là áo giáp công kênh lại khiến cho động tác của họ trở nên chậm chạp, khi bọn họ vừa mới gươm đại đao lên thì trường thương của địch đã đâm thủng ngực họ rồi.

Phong Vân Kỳ một thân khinh giáp, tay cầm đại đao linh hoạt bỏ về bốn vó của chiến mã, đám kỵ binh bên trên nhất thời bị ngựa hất văng, không phải bị ngã gãy cổ thì cũng là bị Phong quân chặt đầu. Từng cây trường thương cán dài hung hăng đâm lên mặt kỵ binh, từng lưỡi kiếm sắc bén không chút lưu tình chém vào gáy kẻ địch... Binh lính kêu la thảm thiết, chiến mã tê lương hí vang, từng mẩu chân cụt tay cụt văng tứ tung, từng cái đầu người không ngừng bay lên, nước bùn trong đầm lầy cũng dần chuyển thành màu đỏ sẫm, lại thêm mặt trời phía tây tỏ điểm, khiến cho mặt nước trở nên sáng bóng, thoạt nhìn giống như một viên hồng ngọc đang tỏa ra quang mang đỏ rực bao trùm lên khắp thiên địa...

Đám kỵ binh phía sau may mắn chưa rơi vào đầm lầy thì lại phải chịu sự tấn công của cung tiễn. Tiễn Vũ đội của Phong Vân Kỳ đã luồn ra sau lưng họ từ lúc nào, bắt đầu kéo cung, mỗi mũi tên đều nhắm tới con mắt và cổ họng của địch nhân... Mỗi khi một con mưa tên được bắn ra, kỵ binh trước mặt liền ngã rạp một mảng lớn... Trước có đầm lầy không thể tiến, sau có mưa tên không thể lùi, vì thế bắt đầu có kỵ binh không ngừng bỏ chạy về hai phía, nhưng là... Phong Vân thiết giáp kỵ binh đã sớm ở nơi đó chờ đợi bọn họ!

Cẩm Vệ quân đi vội cả một ngày, hơn nữa lúc này còn phải truy đuổi thổ phi, khí lực của bọn họ đã tiêu hao bảy tám phần, lúc này làm sao có thể là đối thủ của Phong Vân Kỳ chiến lực mạnh mẽ lại còn được nghỉ ngơi đầy đủ. Thêm nữa, hiện nay bọn họ đã sợ đến hồn xiêu phách lạc, quân tâm tiêu tán, không còn chút ý chí chiến đấu nào... Thắng bại của một trận chiến này đã được phân định ngay từ khi Cẩm Vệ quân lựa chọn đuổi theo thổ phi! Tráng cảnh lúc này quả thật là một cuộc đồ sát nghiêng về một phía!

Khác với sự chật vật của bộ hạ, Lạc Luân bên này vẫn mang theo khí thế vô cùng dũng mãnh, mỗi kiếm chém ra đều sẽ có một gã binh lính Phong Quốc ngã xuống. Hắn từ trong đầm lầy mở ra một con đường máu, một đường xông lên, cuối cùng cũng có thể đạp lên đất bằng ngay khi hoàng hôn buông xuống. Hắn cứ nhắm thẳng về đồi núi cao phía trước, hắn biết mục tiêu của hắn đang ở đó!

Trên đỉnh núi cao, lá cờ Bạch Phượng đang nhẹ nhàng bay múa trong gió, dưới lá cờ là một con ngựa trắng đang nhàn nhã đứng, trên lưng nó có một người kỵ sĩ mặc ngân giáp đang ngồi ngay ngắn. Người này khiến người ta liên tưởng đến con phượng hoàng được thêu trên lá cờ kia, cho dù là bóng đêm u ám của buổi hoàng hôn cũng không có cách nào che giấu được hào quang chói mắt và ngạo khí nghiêm nghị của nàng!

Nữ vương Phong Quốc – Phong Tích Vân ư? Nhưng vì sao...vì sao nàng ta phải giả dạng làm cường đạo? Không thể tha thứ! Lạc Luân nắm chặt trường kiếm trong tay, dùng sức nâng đôi chân đã dính đầy bùn đất lên, từng bước từng bước đi về phía trước.

“Cửu Dung.”

Tu Cửu Dung vừa định rút kiếm, Tích Vân liền gươm tay ngăn lại. Nhìn Lạc Luân toàn thân dính đầy bùn đen và máu tươi đang chạy nhanh về phía này, khóe miệng nàng cong lên, lộ ra nụ cười trào phúng: “Hắn muốn tới thì cứ để cho hắn tới đi!”

Khi khoảng cách giữa hai bên chỉ còn chừng ba trượng, Lạc Luân lập tức dừng lại, ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng về vị nữ vương một thân giáp bạc đang

ngồi trên lưng ngựa, hoàn toàn không đem Tu Cừ Dung và đám thị vệ chung quanh để vào mắt.

Tích Vân tao nhã nhảy xuống lưng ngựa, không có chút động tác dư thừa nào, thoạt nhìn giống như một con phượng hoàng đang ung dung từ trên cây ngô đồng đáp xuống mặt đất vậy.

Lạc Luân quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy bất luận là trong đầm lầy hay là trên mặt đất đều bị thi thể mặc giáp nâu của Cẩm Vệ quân phủ đầy, chiến đấu đã gần đến điểm kết thúc, một vạn bộ hạ của hắn lúc này chỉ còn sót lại một nhóm người ít ỏi!

Hắn xoay người lại, ánh mắt sắc như kiếm nhìn chằm chằm vào đối thủ trước mặt, trường kiếm nhiễm máu trong tay lập tức giơ lên trời.

“Grào!” Lạc Luân gầm nhẹ một tiếng, thân hình giống như mãnh hổ đánh về phía Tích Vân. Hắn dồn hết sức lực vào trường kiếm trong tay, dùng khí thế “dù chết cũng không quay đầu” lao thẳng vào đối thủ!

“Khí thế rất mạnh.” Tích Vân nhẹ nhàng nói.

Một thanh cương kiếm bình thường lúc này lại giống như một thanh thần binh thượng cổ có khả năng phá núi lấp sông. Nó mang theo khí thế dũng mãnh quét về phía Tích Vân, khiến cho mấy sợi tóc trên trán nàng bị kiếm phong thổi bay. Không gian quanh người nàng đều bị từng đạo kiếm khí tựa như cuồng phong hải lãng bao vây, thị vệ phía sau thấy vậy không khỏi kinh hô một tiếng, ai nấy đều rút đao phòng thủ, khẩn trương nhìn chằm chằm về phía trước, trong đám người cũng chỉ có một mình Tu Cừ Dung là không thêm nhúc nhích.

Đột nhiên, một đạo ngân quang bất thành linh xuất hiện, ngang nhiên chém vỡ hoàng hôn mệnh mông, trong ngân quang còn mơ hồ mang theo một chút đỏ sẫm, tạo thành một chùm sáng vô cùng huyền lệ trước mắt mọi người. Đôi mắt của đám người ở đây dường như không thể thừa nhận được ánh sáng này nên hơi nheo lại, chỉ nghe bên tai truyền đến một tiếng kiếm minh trong trẻo, thanh cương kiếm vốn đang oai phong lâm liệt lao tới liền bị đánh bay ra xa tận mười trượng, mà Lạc Luân lúc này lại chậm rãi té xuống mặt đất, lực lượng cuộn cuộn trên người cũng dần tan biến...

“Đây là lần đầu tiên trong kiếp này ta dùng Phượng Ngân Kiếm, mà người cũng là người đầu tiên chết dưới kiếm của ta!”

Tích Vân rũ mũi kiếm xuống, đôi mắt thản nhiên không chút ba động nhìn Lạc Luân ngã dưới chân, lạnh nhạt nói.

Lạc Luân há miệng, giống như muốn nói cái gì nhưng lại không thể phát ra âm thanh. Máu giữa mi tâm hắn không ngừng trào ra nhưng hắn lại không hề cảm thấy đau đớn, chỉ dùng ánh mắt tan rã nhìn về phía trời cao, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhạt đến mức không thể nhận thấy:

“Nhị nhi...”

Hắn vươn tay, trong hư không dường như xuất hiện một bóng người gầy yếu. Khác với vẻ dơ bẩn và thắm đẫm máu tươi của ngày xưa, giờ phút này nàng đang mặc một bộ y phục làm từ vải dệt mà nàng yêu thích nhất, một tay ôm bó hoa thủy tiên trắng nõn, một tay chìa ra về phía hắn, ôn nhu mỉm cười...

“Tướng quân, ngoại trừ một ngàn người kịp chạy trốn ra, tất cả Cẩm Vệ quân tiên phong đều đã bị tiêu diệt!” Một gã đô úy báo cáo với Lâm Cơ: “Diệt tham quân hỏi tướng quân có cần truy kích hay không?”

“Không cần, trận chiến này quân ta đã giành được toàn thắng, người thoát được cứ để bọn họ thoát đi.” Lâm Cơ thản nhiên đáp.

Ánh mắt hắn quét về phía chiến trường, nhìn vô số thi thể nằm trên mặt đất, trong lòng hắn không khỏi có chút trầm trọng, nhưng càng nhiều là sự kính phục đối với vương!

“Đông đại tướng quân và Cẩm Vệ quân của hắn đã gần mười năm chưa từng ra khỏi đế đô, đương nhiên không mấy hiểu biết đối với địa hình xung quanh đế đô, trừ phản kiến thức lấy được trên bản đồ ra, bọn họ chưa từng đi thực tế để tham khảo, cho nên đây cũng là điểm mạnh của chúng ta.”

Địa hình sông núi của toàn bộ Đông triều đế quốc ắt hẳn đều được khắc sâu trong đầu của vương! Ánh mắt Lâm Cơ dời về đạo bóng trắng thon dài phía trên đỉnh núi.

“Lạc Luân này có thể nói là một dũng tướng, nếu lấy công trạng và thành tích của hắn trong mấy năm nay ra xem, hẳn rõ ràng không phải là loại người hữu dũng vô mưu, chỉ là...hắn lại quá mức chấp nhất đối với thô phi, đây cũng là gút mắc của hắn. Khi người đối mặt với người khác, một chuyện tình hay một sự vật không bình thường đều sẽ trở thành nhược điểm trí mạng của người, giống như sự kiêu ngạo của Hoàng Triều, hay là lòng nhân từ của Ngọc Vô Duyên vậy...” Tích Vân thản nhiên nói với Tu Cừ Dung đang đứng bên cạnh, ánh mắt không vui không buồn đảo qua biên xác chết trải khắp chiến trường: “Nhưng có một người, cho đến bây giờ ta cũng không thể nhìn thấy được nhược điểm của hắn!”

Bạn đang đọc truyện *Thả Thỉ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Kính giám

“Đại Vương ca ca, đã lâu như vậy rồi, vì sao huynh không chịu cho ta ra chiến trường một lần?”

Trong vương trướng, Lan Tức cùng Phong Vi đang đánh cờ, chẳng qua bàn cờ còn chưa được một nửa thì Phong Vi đã nhắc câu này.

“Đại Vương ca ca.” Phong Vi thấy ánh mắt của Lan Tức còn dừng trên bàn cờ, giống như là không thèm nghe lời hắn nên không nhịn được phải kêu lên.

“Hửm?” Lan Tức thoáng nhìn qua Phong Vi, nhưng tâm tư của hắn tựa hồ không hề đặt trên người Phong Vi, đồng thời cũng không tập trung vào ván cờ.

“Mỗi ngày huynh đều cho hai người kia bảo vệ ta, căn bản là không muốn cho ta đến chiến trường, cứ tiếp tục như vậy thì sao ta có thể giết địch lập công được, đến lúc về nhà, phụ thân hỏi ta có thể phân ưu cho Đại Vương ca ca hay không, chẳng lẽ huynh bảo ta trả lời là: mỗi ngày ta đều ở trong trướng xem sách, luyện kiếm, rồi ăn cơm, ngủ, ngoài ra không làm thêm cái gì nữa?!” Phong Vi uất ức nói xong, có chút oán khí chỉ chỉ hai huynh đệ song sinh là Chung Ly và Chung Viên: “Ca ca, huynh cho ta ra chiến trường đi, nhất định ta sẽ bắt sống Bạch vương đến trước mặt huynh!”

“Không phải ta đã nói rồi sao, chỉ cần kiếm pháp của đệ có thể hơn Chung Ly, binh pháp của đệ có thể hơn Chung Viên thì ta sẽ cho đệ ra chiến trường.” Ánh mắt của Lan Tức lại nhìn về phía bàn cờ, không chút để ý mở miệng nói.

“Haizz!” Phong Vi nghe vậy không khỏi cảm thấy nhụt chí, ánh mắt u oán vô hạn bắn về phía huynh đệ song sinh giống nhau như đúc kia, trong lòng vừa buồn bực vừa xấu hổ, hẳn đường đường là công tử của Hầu phủ mà lại không bằng cả hai tên thư đồ!

“Thật là làm cho người ta chán ghét!” Một câu như vậy được hắn thốt ra.

Đối diện với ánh mắt u oán của Phong Vi, Chung Ly, Chung Viên vẫn đứng yên, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng khi ánh mắt của Lan Tức dời sang chén trà, Chung Ly lập tức bê chén trà lên, còn Chung Viên thì cầm khay bạc, khi Lan Tức vừa chuyển chén trà kia, nó sẽ được đặt ngay lên khay.

“Đừng rồi, Đại Vương ca ca, Phong vương tỷ tỷ khi nào thì trở về? Đã lâu rồi ta không tỷ ấy.” Phong Vi rất nhanh đã thoát khỏi tư ti buồn bực, hắn hưng trí bưng bưng nói sang chuyện khác: “Gần đây ta có viết một bài văn, đang muốn đưa cho tỷ ấy xem, nhất định tỷ ấy sẽ khen ngợi ta!” Hắn vừa nói vừa say mê suy nghĩ.

“À, nàng ấy sao... Đến khi cần sẽ gặp.” Lan Tức giống như không thèm để ý thần nhiên đáp, ngón tay vô ý thức chạm vào cái nhẫn ngọc.

“Haiz, thật là nhớ tỷ ấy!” Hai tay Phong Vi chống cằm, đầu nghiêng sang một bên, ánh mắt mông lung: “Khi Phong vương tỷ tỷ cười lộ lên nhìn rất đẹp, Tề Ngô tỷ tỷ cũng không bằng được, hơn nữa tỷ ấy có võ công cao, tài văn chương cũng hơn người, nói chuyện lại hài hước, lúc khoác vương bào màu trắng thì phong tư tươi đẹp, cao quý ung dung, mặc áo giáp màu bạc thì tư thế hiên ngang, phong thần tuấn kiệt, haiz... Nếu tỷ ấy không phải Vương Hậu của Đại Vương ca ca thì tốt rồi...” Thanh âm của Phong Vi nhỏ dần, giống như đang tự thâm thì, trên mặt cũng hiện lên nụ cười ngây ngô.

“Oái!” Cái trán của Phong Vi đột nhiên bị gõ một cái: “Đại Vương ca ca, sao huynh đánh ta?”

“Tuổi còn nhỏ mà đầu óc suốt ngày chỉ biết nghĩ đến nữ nhân, đến khi trưởng thành chẳng phải sẽ càng phong lưu sa đọa hay sao, cho nên vì huynh đương nhiên phải dạy dỗ đệ cho thật tốt.” Lan Tức nhàn nhạt nói, ôn hòa cười, ngón tay dài trắng nõn lướt qua mặt Phong Vi: “Bài học hôm nay của đệ là chép ‘Ngọc Ngôn binh thư’ một lần, luyện ‘Xạ Nhật kiếm pháp’ một trăm lần!”

“Hả?” Đại não của Phong Vi còn chưa kịp phản ứng, đợi đến khi tiêu hóa hết những thứ vừa nghe thấy, hắn mới kêu lên một tiếng vô cùng thê lương thảm thiết: “Không thể nào? ‘Ngọc Ngôn binh thư’ có bốn trăm chín mươi chương, sao ta có thể chép xong được?! ‘Xạ Nhật kiếm pháp’ tổng cộng có tám mươi một chiêu, muốn ta luyện một trăm lần liền, đây chẳng phải là muốn phá luôn cái tay của ta hay sao?!”

“Như vậy à...” Lan Tức hơi ngửa người ra sau dựa mình vào cái đệm mềm, nâng tay sờ một chậu phong lan xanh tươi bên cạnh, vô cùng nhàn nhã cùng thích thú, trên mặt xuất hiện nụ cười hòa nhã yếu ớt có thể làm xiêu lòng mọi giai nhân trong thiên hạ.

Phong Vi nhìn Lan Tức, tâm tư bỗng thay đổi, âm thầm nghĩ: Bộ dạng của Đại Vương ca ca thật là đẹp mắt! Hơn nữa trên đời này không ai có thể có lời nói và cử chỉ đẹp được như vậy! Thật sự là một cặp vô song trong nhân thế với Phong vương tỷ tỷ!

“Vậy đệ đọc ‘Ngọc Ngôn binh pháp’ một trăm lần, viết khẩu quyết của ‘Xạ Nhật kiếm pháp’ một trăm lần.” Lời nói nhẹ nhàng băng quơ của Lan Tức vang lên.

Phong Vi phản ứng chậm nửa nhịp, một lúc sau mới vội vàng nói: “Không cần! Cái này căn bản là không khác gì cái trước! Đại Vương ca ca, không bằng huynh cho ta ra chiến trường giết một trăm tên địch có được không?” Phong Vi thê thê thảm thảm khẩn cầu, ánh mắt không ngừng nháy với Chung Ly, Chung Viên mong họ đỡ lời, nhưng hai huynh đệ sinh đôi giống như không thấy được ánh mắt đang cầu xin sự giúp đỡ kia, chỉ nhìn chủ tử của mình không chớp mắt.

“Phong Vi, đừng tưởng rằng ta không biết mỗi ngày đệ làm những gì.” Lan Tức nhìn Phong Vi, trong giọng nói mang theo vẻ nghiêm túc: “Thay vì mỗi ngày đệ vất óc tìm kế thoát khỏi Chung Ly, Chung Viên, không bằng đệ dùng thời gian đó để đọc binh thư, luyện kiếm pháp chăm chỉ. Chung Ly, Chung Viên gần bằng tuổi đệ nhưng vẫn có thể làm sự phụ của đệ, nếu đệ cứ tiếp tục như vậy thì cả đời cũng đừng nghĩ đến việc có thể vượt qua bọn họ, càng đừng nghĩ đến việc nắm giữ ấn soái!”

“Không công bằng! Không công bằng!” Phong Vi nghe xong lại liên tục la hét, không hề có ý hối cải: “Chuyện gì huynh cũng không làm nhưng việc gì huynh cũng biết, vì cái gì, vì cái gì mà ta cố gắng như vậy cũng không bằng được huynh?!”

“Hử?” Lan Tức không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy, nhất thời dờ khóc dờ cười: “Cái gì ta cũng không làm?”

“Đúng là như vậy mà!” Phong Vi khẳng định gật đầu, ánh mắt sùng bái nóng bỏng nhìn Lan Tức: “Khi ở Vương đô, thời gian huynh chăm sóc hoa lan còn nhiều hơn so với thời gian lo chính sự, nhưng Phong quốc vẫn cường thịnh nhất so với sáu nước còn lại! Hiện tại xuất chinh, chính huynh mỗi ngày cũng chỉ uống rượu ngon, phẩm trà thơm, thi thoảng lại nghe Tê Ngô tỷ tỷ hát, hoặc là chính mình chơi cờ, vẽ tranh... Cho dù là Phong vương cũng từng tự mình ra trận (Phong vương ở đây là Tích Vân), nhưng ta chưa bao giờ thấy tay huynh cầm qua kiếm, càng đừng nói đến việc mặc khôi giáp giết địch, nhưng hiện tại cả Bạch quốc cũng đều bị Phong quốc ta chiếm, nửa thiên hạ này cũng sắp thành của huynh rồi!”

“Hử?” Lan Tức ngạc nhiên nhìn vẻ mặt tràn đầy kính yêu của Phong Vi đối với mình, có chút xấu hổ cùng chột vật nâng tay sờ mũi: “Ồ trong mắt đệ, dường như ta không làm gì thật.”

“Ca ca không làm cái gì hết, chuyện trong thiên hạ đều tự động hoàn thành vì huynh! Đây là kết luận mà ta rút ra được trong mấy tháng qua!” Phong Vi tự hào đưa ra lời kết luận, trên mặt giống như có chút tự đắc.

“Tất cả mọi chuyện đều tự động hoàn thành?” Lan Tức cúi đầu, mái tóc dài giống như tơ lụa buông xuống hai bên, lúc này hắn không chỉ sờ mũi mà còn bắt đầu đưa tay che kín nửa khuôn mặt, nói: “Đây là kết luận của đệ? Không phải đệ coi ta như... Trời ạ... Nếu để nữ nhân kia nghe được, nhất định nàng sẽ lại đùa cợt không ngừng, quả là thượng bất chính hạ tắc loạn...” Một câu cuối cùng bị bàn tay che miệng nên có chút mơ hồ.

“Ca ca, huynh nói cái gì?” Phong Vi nghe không rõ nên hỏi lại.

“Ta nói...” Lan Tức ngẩng đầu, thần thái đã khôi phục lại vẻ thông dong tao nhã: “Mấy tháng nay đệ không có chút tiến bộ nào, đã không chịu chăm chỉ luyện tập như trước thì thôi đi, đằng này lại càng chơi bời phóng túng, xem ra là ta dạy dỗ không nghiêm khắc bằng Vương thúc rồi, bởi vậy ta định sẽ sai người đưa đệ trở về, sau này để Vương thúc tự mình dạy dỗ đệ vẫn tốt hơn!”

“Đừng!” Phong Vi vừa nghe lập tức kêu lên, hai tay vội vàng giữ chặt Lan Tức, đôi mắt to sáng ngời lập tức tràn đầy nét khẩn cầu: “Ca ca, ta không muốn trở về! Ta muốn đi theo ca ca giành thiên hạ!”

“Nếu không muốn trở về, vậy nhanh quay về doanh trường của đệ luyện tập đi!” Lan Tức liếc nhìn hắn một cái, phát tay, mặc dù ngữ khí lạnh nhạt nhưng lại có một loại áp lực vô hình khiến Phong Vi không dám trái lời.

“Đã biết.” Phong Vi buông tay ra, ù rù đứng dậy, nhưng khi ánh mắt nhìn đến huynh đệ song sinh đang cố nén cười bên kia, chân mày hắn lại nhíu lên, một vấn đề đột nhiên xuất hiện trong lòng: “Ca ca, ta hỏi huynh một vấn đề cuối cùng được không?”

“Nói đi.” Lan Tức tùy ý gật đầu.

“Hôm trước ta nghe được Chung Ly cùng Chung Viên lặng lẽ nghị luận, nói gì mà Đông Đại tướng quân lĩnh tám vạn đại quân đến Quyên thành thảo phạt Phong Vương.” Phong Vi quý dị liếc mắt nhìn đôi huynh đệ song sinh đang biến sắc bên kia: “Bọn họ còn nói không rõ vì cái gì mà Vương lại không chịu nhanh chóng xuất binh trợ giúp.” Nhìn thấy sắc mặt có chút trắng bệch của huynh đệ sinh đôi, trong lòng Phong Vi không nhịn được có chút thích ý, cuối cùng cũng xả được một chút bức tức: “Ca ca, ta cũng muốn biết, vì sao khi thấy Phong vương lâm nguy, huynh lại không phái binh viện trợ?”

“À?” Ánh mắt của Lan Tức thần nhiên đảo qua đôi huynh đệ song sinh khiến hai người nhất thời cúi gầm mặt: “Nữ... À, nếu Phong vương vẫn chưa gửi thư yêu cầu ta xuất binh trợ giúp, tất nhiên là nàng ta có thể thắng, ta cần gì phải làm điều thừa.”

“A? Là thế sao?” Phong Vi chớp chớp mắt, giống như không tin lý do lại đơn giản như vậy.

“Chính là như vậy.” Lan Tức gật gật đầu: “Vấn đề đã hỏi xong, còn không mau trở về luyện tập?”

“Dạ, thần đệ cáo lui.” Phong Vi vội vàng lui ra.

“Các người cũng đi đi.” Lan Tức phản phô cho đôi huynh đệ song sinh đang bối rối bên kia: “Đừng có học chút thói hư tật xấu của Phong Vi!”

“Dạ!” Hai huynh đệ đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, cùng khom người lui ra.

Đợi sau khi bọn họ rời đi, ánh mắt Lan Tức dừng trên bàn cờ còn chưa đánh xong, sau một lúc lâu mới mang ý cười nhẹ nhàng tự nói: “Phong Vi, trên đời này chỉ có một người có thể gọi ta là ca ca... Cũng chỉ có đệ mới có thể thần nhiên không đổ kỵ với ta như thế...” Nói xong, hắn hơi thở dài, giống như có chút tiếc hận: “Chờ đệ lớn lên một chút, sẽ không như thế nữa...”

Hắn đưa tay che mắt, hoàn toàn dựa người lên nhuyễn tháp, trong lòng là một mảnh tĩnh lặng, cô đơn như đêm mưa xa xôi.

“Vào đi.” Lan Tức đang ngủ say trên nhuyễn tháp bỗng nhiên nhẹ nhàng nói, bàn tay che mắt cũng buông xuống, ánh mắt nhìn về phía cửa lầu.

Một bóng đen mơ hồ không tiếng động xuất hiện trong trường, cúi đầu quỳ xuống đất: “Ám Mị bái kiến vương.”

“Chuyện gì?” Lan Tức thần nhiên hỏi, thân mình vẫn tựa vào nhuyễn tháp như cũ.

“Phong vương phái người truyền lời, mời Vương nhanh chóng xuất binh!”

“Ừ?” Lan Tức vốn không chút để ý đột nhiên đứng dậy, ánh mắt nhìn vào Ám Mị: “Xem ra, Đông Đại tướng quân cùng tám vạn đại quân của hắn cũng

có chút thực lực.” Lan Tức cúi đầu cười rộ lên, ánh sáng trong mắt chợt lóe, giống như nghĩ tới điều gì: “Nhưng mà... nàng lại phải ngươì truyền tin, điều này quả là có chút ngoài dự đoán.”

“Người Phong vương phải đi tránh được truy kích của Đông tướng quân, một khắc trước mới tới, chẳng qua hình như đã bị Nhâm quân sư mời đi ‘nghỉ ngơi’.” Thanh âm của Âm Mị cực thấp cực nhẹ.

“Quả nhiên.” Lan Tức gật gù đầu, sau đó phất tay: “Ngươi đi đi.”

“Dạ”. Bóng đen mờ hồ như một đám khói bay ra khỏi doanh trướng.

.....

“Quân sư.”

Thanh âm vang lên bên ngoài trướng làm cho Nhâm Xuyên Vũ đang trong trầm tư tỉnh lại, theo phản xạ nâng tay sờ cằm.

“Là bốn vị tướng quân đến sao? Mau mời.”

“Không phải, là vương phái người truyền lời, mời quân sư đến vương trướng một chuyện!”

“Hửm?” Trong ánh mắt Nhâm Xuyên Vũ có tia sáng lóe lên, sau đó đáp: “Đã biết, đi xuống đi.”

“Dạ.” Bên ngoài trướng vang lên âm thanh người hầu rời đi.

Thật nhanh! Nhâm Xuyên Vũ nhủ mồm mỉm cười, lại có một tia chua xót, cái tay đang sờ cằm không hề động mà bất giác dùng sức nắm chặt. Thậm chí khi còn chưa rõ nên xử trí như thế nào, người truyền lời đã đến! Xem ra trên đời này không có gì là không nằm trong lòng bàn tay ‘hắn’!

“Xuyên Vũ.” Ngoài trướng lại truyền đến tiếng gọi, lần này là thanh âm của Kiều Cẩn.

“Ừ.” Nhâm Xuyên Vũ lên tiếng trả lời, tứ tướng liền đi vào trong trướng.

“Người ngươì phái đến còn chưa ra cửa, người hầu của vương đã đến rồi.” Kiều Cẩn nhìn về mặt có chút trào phúng của Nhâm Xuyên Vũ, trên mặt hần mang theo vẻ nghiêm túc.

“Xem ra tất cả những chuyện này đều không thoát được pháp nhãn của vương.” Nhâm Xuyên Vũ hơi thở dài: “Nếu như hần nguyện ý... Thiên hạ cũng có thể nằm trong lòng bàn tay của hần!”

“Xuyên Vũ...” Kiều Cẩn nhìn Nhâm Xuyên Vũ, ánh mắt có chút phức tạp: “Đến bây giờ ta vẫn không thể tiếp nhận những điều ngươì nói, nhưng mà...” Hần nâng tay, giống như có chút buồn rầu xoa mi tâm: “Nhưng ta cũng không có cách nào phân bác ngươì!”

“Đó là bởi vì người chúng ta coi là vương chỉ có một!” Hạ Khí Thủ một châm thấy máu nói: “Trong lòng ta cũng có chút khinh bỉ hành vi này, nhưng vì người kia, vì lý tưởng của chúng ta, vì thiên hạ này, chúng ta chỉ có thể như thế!”

[một châm thấy máu (nhất châm kiến huyết): lời vừa ra đã nói ngay trọng tâm]

“Người mà năm đó chúng ta lấy máu thề trung thành... Chúng ta cố gắng nhiều năm như vậy...” Đoan Mộc Văn Thanh nâng tay, nhìn vết sẹo giữa cổ tay, sau đó thở dài: “Ta vẫn hy vọng như cũ... Hy vọng song vương có thể cùng tồn tại!”

“Hy vọng của ngươì tựa hồ từ xưa đến nay đều không có khả năng!” Nhâm Xuyên Vũ thần nhiên phá vỡ giấc mộng của hần.

Trong lúc nhất thời năm người đều không lên tiếng.

“Đi thôi, không thể để cho vương đợi lâu.” Kiều Cẩn phá vỡ sự trầm mặc trước tiên.

“Chúng thần tham kiến vương!” Bên trong vương trướng, năm người cung kính hành lễ với người ngồi trên vương tọa.

“Đứng lên đi.” Lan Tức vung tay, ánh mắt đảo qua các vị ái tướng, thần sắc lạnh nhạt như thường: “Lần này bốn vương triệu các ngươì đến... là bởi vì chúng ta đã nghỉ ngơi nhiều ngày, đến lúc thúc dục Bạch vương giao thành rồi.”

Sao? Năm người nghe vậy đều có chút ngạc nhiên, vốn tưởng rằng vương triệu bọn họ đến là muốn giáo huấn, ai ngờ... Trong lòng bọn họ đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Lần này phái mười vạn binh đến Giao thành, lấy Kiều Cẩn là chủ soái, Xuyên Văn trợ lực.”

Nhưng một câu sau đó của Lan Tức làm trong lòng bọn họ đều căng thẳng.

“Mười vạn đại quân đến Giao thành trước, vậy có phải mười vạn đại quân khác sẽ đi đường vòng nhằm thẳng đế đô hay không?” Nhâm Xuyên Vũ thật cẩn thận hỏi.

Lan Tức nhìn hần rồi âm thầm cười: “Cũng không phải. Văn Thanh cùng Khí Thủ lĩnh năm vạn quân theo bốn vương đến Quyên thành, còn lại Xuyên Vũ đóng giữ, kiêm phụ trách vận chuyển lương thảo.”

Lời vừa nói ra, năm người chấn động, nhưng còn không đợi bọn họ phản ứng lại, thanh âm của Lan Tức lại vang lên: “Xuyên Vũ, người Phong vương đưa tới sau khi nghỉ ngơi đủ thì để hần ở lại hiệp trợ người, không cần quay lại Quyên thành.”

Năm người lúc này đã lạnh hết cả sống lưng, ngơ ngác nhìn người ngồi trên vương tọa.

“Vương, thần xin cho người một lời khuyên.” Sau một lúc lâu, Nhâm Xuyên Vũ khôi phục thanh tĩnh.

“Sao?” Lan Tức liếc hần một cái: “Nếu không có diệu kế, có nói hay không cũng thế.”

“Không!” Nhâm Xuyên Vũ quỳ xuống, hai mắt chấp nhất mà kiên định nhìn Lan Tức: “Một lời của thần chỉ nói lúc này!”

Lan Tức lẳng lẳng nhìn hần, không nói gì, bốn vị tướng bên cạnh có chút lo lắng nhìn Nhâm Xuyên Vũ. Bọn họ đều là người đi theo Lan Tức nhiều năm, biết rõ người này tâm tư thâm trầm như biển, hi giận bi nhạc không hiện trên mặt, nhiều năm như vậy bọn họ cũng không nắm được tâm tư người này, cũng bởi vậy mà họ vô điều kiện tín nhiệm cùng sùng kính, nhưng trong sự kính trọng này còn có một chút sợ hãi mà không ai có thể phủ nhận!

“Vậy người nói xem, rốt cục là lời hay gì khiến người chấp nhất như vậy?” Một lát sau Lan Tức mới thản nhiên mở miệng.

“Một quốc gia không thể có hai chủ, một quân (đội) không thể có hai soái!” Thanh âm của Nhâm Xuyên Vũ ngắn gọn rõ ràng.

Trong trường một mảnh yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở có chút nặng nề của bốn vị tướng, mà người ngồi trên vương tọa ánh mắt đối diện với người đang quỳ dưới vương tọa, chẳng qua là một người bình thường không chút cảm xúc, một người vừa căng thẳng vừa hồi hộp.

“Xuyên Vũ, ta nghĩ có một chút chuyện người vẫn xem nhẹ.” Thanh âm của Lan Tức thanh nhã mà thông dong, con ngươi đen như mực khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng, tĩnh lặng không chút gợn sóng nhìn vị quân sư đang quỳ trên mặt đất: “Ta cùng Phong vương là phu thê, từ xưa đến nay phu thê nhất thể, không tồn tại cái gì gọi là hai chủ!” Một câu cuối cùng kia, đã có chút ý cảnh cáo.

“Nhưng mà...” Ánh mắt kiên định của Nhâm Xuyên Vũ vẫn nhìn người cao cao tại thượng trên vương tọa: “Vương, Phong vương là nữ tử như thế nào, ngài hần là người hiểu rõ hơn ai hết! Phong quốc lại là một quốc gia như thế nào! Phong Văn kỳ lại là một quân đội dũng mãnh như thế nào! Càng hơn nữa...”

Trong mắt Nhâm Xuyên Vũ bắn ra ánh sáng sắc bén, vẻ mặt giống như đánh cược tất cả, sau đó dập đầu thật sâu: “Vương, ngài không thể quên lời của tiên đế ‘không phải ta đòi hỏi, mà là nhân thế này bức ép!’”

Từng câu từng chữ được nói ra, rõ ràng, vang lên một cách mạnh mẽ bên tai mỗi người, từng từ khắc vào trái tim!

“Xin vương suy nghĩ lại!” Bốn vị tướng đồng loạt quỳ xuống, dập đầu.

“Không phải ta đòi hỏi, mà là nhân thế bức ép...” Câu nói nhẹ nhàng thốt ra, khuôn mặt bình tĩnh như u hồn viễn cổ của Lan Tức cũng có chút thay đổi.

“Không phải ta đòi hỏi, mà là nhân thế bức ép!”

Câu nói được lưu lại trong sử sách này chính là của thánh quân tiền triều, được xưng là Xá Đế.

Xá Đế là con trai thứ của Trọng Đế, sau khi Trọng Đế băng hà thì thái tử kế vị, xưng là Hi Đế. Xá Đế cùng Hi Đế là huynh đệ cùng mẹ, tình cảm luôn gắn bó, vẫn vô vẹn toàn, tài cán xuất chúng, được Hi Đế vô cùng xem trọng và tín trọng. Xá Đế được Hi Đế tín nhiệm, làm việc tận sức, không hề có kỵ. Hần cải cách chính trị, dùng người theo khả năng, giúp cho quốc gia ngày càng giàu có cường thịnh, dẹp phản loạn, thảo phạt Tang quốc, diệt thổ phi... Có thể nói chiến công đặc sắc, không ai có thể so sánh! Dưới trướng có vô số tướng sĩ tài ba, ban phủ phong tướng, quyền cao chức trọng, nhất thời có thể nói là người đệ nhất của đất nước!

Chỉ tiếc, ngày vui vốn chẳng được dài, từ xưa người có công cao chán chủ đều không thể tồn tại lâu! Không biết bắt đầu từ khi nào, trong đất nước bắt đầu có các loại lời đồn truyền ra, nói Xá Đế kiêu ngạo kẻ công, không coi Hi Đế vào mắt, đã có ý định làm phản, cũng có lời đồn nói Hi Đế kiêng kỵ Xá Đế nên không thể bỏ qua cho hần... Khi lời đồn như vậy mới xuất hiện, Xá Đế cùng Hi Đế đều không để ý, cười cho qua, nhưng lời đồn lưu truyền rất lâu, trong lòng tự nhiên sẽ có một vết sẹo, đến khi bất giác nhận ra, mới phát hiện cả hai đều đã bắt hòa và phòng bị lẫn nhau!

Hi Đế ra tay trước, có lẽ lúc đầu hần còn cố kỵ tình cảm huynh đệ, cũng không muốn làm gì Xá Đế, hoặc là muốn làm suy yếu quyền lực của Xá Đế, giảm đi thế lực của hần, cho nên đồng loạt hạ chức hoặc điều đi nơi khác bộ hạ của hần. Nhưng Xá Đế là người vô cùng trọng tình nghĩa, đối với sự thiệt thòi mà những bộ hạ trung thành và tận tâm của hần phải chịu thì vô cùng oán hận, tiến cung trần tình với Hi Đế, nhưng hiện giờ hai người đã không còn thân cận như trước, sớm không thể nói chuyện giống bình thường, cuối cùng biến thành huynh đệ cãi vã một trận, Xá Đế bị trục xuất khỏi hoàng cung!

Đến lúc đó, tình cảm của hai người đã hoàn toàn bị phá vỡ, từ đó Hi Đế xuống tay không hề khoan dung, không ít bộ hạ của Xá Đế bị chết oan, bị giam vào ngục, hoặc bị hãm hại trên đường lưu đày, mà số tâu chương buộc tội Xá Đế trong triều Hi Đế không bỏ qua như trước, mà là giao cho bộ hạ, yêu cầu nghiêm tra! Đến mức này, Xá Đế đã hoàn toàn không còn đường lui, hoặc là khoan tay chịu chết, hoặc là làm phản tự lập. Nếu một mình hần chịu khổ, tuyệt đối hần sẽ không từ chối, nhưng nếu liên lụy người nhà, liên lụy đến những bộ hạ trung thành và tận tâm với hần, bất kể thế nào hần cũng không thể ngồi yên, cho nên hần chỉ có thể chọn con đường thứ hai!

“Không phải ta đòi hỏi, mà là nhân thế bức ép!”

Một câu ngắn ngủi như vậy mà lại nói hết bao nhiêu khổ sở cùng bi ai! Lúc nói ra lời ấy, trong nội tâm người đó càng là thống khổ cùng quyết tuyệt!

“Vương, nếu Phong vương kia chỉ là một nữ tử bình thường thì mọi việc đã không có gì đáng nói, nhưng nàng lại là nữ tử vô song còn hơn cả nam tử! Nhiều đời mới thấy một!”

Lan Tức hơi cúi đầu, tay nâng lên, năm ngón tay đặt trên trán, khuôn mặt ẩn hiện dưới bàn tay, thật lâu sau mới vang lên một câu nói nhỏ đến mức không nghe thấy: “Thực sự là một mặt gương...”

Sở dĩ Xá Đế có hành vi này, ngoài trừ bị tình thế bất buộc, chủ yếu là hấn lấy mình làm trọng! Khi sinh mệnh của bản thân, quyền lợi bị uy hiếp, như vậy cái gì đạo nghĩa, thân tình, hữu tình bị dẹp bỏ toàn bộ! Chỉ cần đến khi bị buộc vào tuyệt cảnh, chỗ sâu nhất trong lòng người – bản tính lãnh khốc vô tình, chỉ nghĩ đến tự lợi sẽ bị lộ ra ngoài lớp bọc đẹp đẽ gọi là đạo đức, lễ nghĩa, trong lòng mỗi người, vĩnh viễn mình đều đứng đầu!

Thật sự là một cái gương tốt... chiếu rọi hai người bọn họ! Bọn họ... cũng sẽ như hai vị Hi Đế và Xá Đế sao? Tích Vân... Hấn nhắm mắt, trước mắt hiện lên cái nắm tay trong Vô Hối cốc.....

Trong màn trời tối đen có vô số ánh đuốc, chiếu sáng một vùng rộng lớn trong bóng đêm, dưới ánh lửa là khung cảnh thảm thiết tựa địa ngục Tu La. Lá cờ nhuộm máu đỏ rập trên mặt đất, nơi nơi là mũ giáp cùng thân đao gãy, vô số thi thể nằm đó, ngẫu nhiên sẽ nghe thấy một tiếng chiến mã hí vang... Nơi kia là đầu lia khô thân, chỗ khác là đôi mắt nhắm hoặc mở, khuôn mặt sợ hãi hay tuyệt vọng, biểu tình thống khổ, giãy dụa... Nơi nơi là máu, một bức tranh lấy lợi thế lương cư như vậy mà hiện ra trước mặt mọi người.

Khi Đông Thủ Phóng nhận được tin tức linh quân đến nơi thì trước mắt mấy vạn người là cảnh tượng như thế này, không ai nói được gì với cảnh tượng trước mặt... Thật lâu sau mới có người phát ra tiếng kêu bi thống, tiếng thét dài thảm thiết... những người đã chết đi này, hoặc có thân nhân của bọn họ, hoặc có bằng hữu cùng lớn lên... Tiếng áo giáp ‘ầm ầm’ vang lên, mấy vạn người không có ai sai khiến đồng loạt quỳ trên mặt đất, yên lặng chuyển tải sự bi thương đến với đồng bọn...

“Truyền lệnh cho Lạc tướng quân nhanh chóng lĩnh quân đến Hịch Nguyên hội hợp với quân ta vào giờ Dần tối nay!”

Đông Thủ Phóng giữ chặt đại đao bên hông, ánh mắt nhìn về phía cánh đồng hoang vu đang chìm trong đêm đen phía trước. Hành động thật nhanh! Đáng lẽ không nên phân quân mà đi! Phong Tích Vân có thể nổi danh như hôm nay quả không phải là ngẫu nhiên!

“Quyền thành thật nhỏ, nếu bị tám vạn đại quân toàn lực công thành, với binh lực của chúng ta thì không thể thủ vững hai ngày. Hơn nữa dân chúng trong Quyền thành mới khôi phục một chút từ lần phá thành trước, nếu có thêm một trận chiến nữa thì sẽ có nhiều người bỏ mạng, thật là... Cho nên chúng ta rút lui khỏi Quyền thành. Chẳng qua Đông Đại tướng quân kia vì thảo phạt ta mà đến, nên bất luận ta trốn ở đâu hấn cũng sẽ đuổi theo, cho nên chúng ta nhất định phải đánh một trận!”

“Vương vực nhiều bình nguyên, trừ ngọn núi cao nhất là Thương Mang sơn, thì gần Vương vực có năm tòa núi nhỏ, núi Lạc Anh là thứ nhất. Lạc Anh được xưng tụng là Lạc Anh là chỉ ngoại hình của nó, từ trên Thương Mang sơn nhìn xuống bình nguyên vương vực, núi Lạc Anh giống như một bông hoa rơi trên bình nguyên, đóa hoa từ nhام thạch và bùn đất này có hai tầng, mà ở bên trong tầng thứ hai có một hồ nước, bên trong hồ nước còn có một ngọn núi nhỏ, hồ nước màu lam nhạt cùng núi nhỏ xanh tươi được coi là nhị của đóa hoa này. Mà lúc này đây, chiến trường của chúng ta chính là tại đóa hoa xinh đẹp – núi Lạc Anh này!”

“Đông Đại tướng quân đương nhiên không thích cùng chúng ta thương ngoạn núi Lạc Anh, cho nên trận chiến đầu tiên của chúng ta, chính là ở Hịch Nguyên! Tại bình nguyên này, mời Đông đại tướng quân đến núi Lạc Anh thôi!”

Trong vương trướng, dưới ngọn đèn dầu, ngón tay của Tích Vân đưa qua lại trên bản đồ, khi nói vô cùng mạnh mẽ.

Ngày 23 tháng 10, giờ Dậu.

Phía trên Hịch Nguyên trận lũy rõ ràng, một bên là bảy vạn cấm vệ quân giáp nâu, một bên là ba vạn Phong Vân Kỳ thân mặc ngân giáp, mang theo hân ý của gió Bắc đảo qua bình nguyên, cờ chiến bay phấp phới, tua đỏ trên trường thương bay trong gió tựa như huyết sa, như một dải màu đỏ vắt qua chân trời khi hoàng hôn.

Trước cấm vệ quân là Đông đại tướng quân đang ngồi ngay ngắn, bên cạnh là phó thống lĩnh cấm vệ Lạc Nguyên, hấn là tráng hán tuổi khoảng bốn mươi, thân hình cao lớn rắn chắc, khiến cho người ta có một cảm giác bu rầu hấn dừng mảnh, phía sau bọn họ là năm vị tướng đi theo.

Mà đứng phía trước Phong Vân Kỳ là Lâm Cơ cùng Tu Cửu Dung, vị nữ vương lần nào xuất chiến cũng đứng phía trước quân đội nay lại không thấy bóng dáng. Nhưng Phong Vân Kỳ khi đối mặt với lượng địch hơn mình mấy lần vẫn hàng ngũ chỉnh tề, nhuệ khí tận trời.

“Thùng thùng thùng... Thùng thùng thùng...”

Trống trận ầm vang, sát khí tận trời, tiếng hò hét vang lên, hai quân giống như thủy triều cùng tiến lên phía trước, khi dòng thủy triều bạc cùng nâu tràn vào nhau, tiếng binh khí bén nhọn như muốn xuyên thủng màng nhĩ, cùng với đó là tiếng kêu đau đớn thê lương thảm thiết, máu đỏ bắn lên mặt... binh sĩ dùng toàn lực chém đao về trước, cắt đầu của địch nhân, đâm thủng trái tim của địch nhân...

Đây là một trận chiến nhân số chênh lệch, cho nên rất nhanh, thắng bại bắt đầu hiện ra, có thể thấy hai hoặc ba cấm vệ quân bao vây một người bên

Phong Vân Kỳ, lấy số đông mà áp đảo, mà Phong Vân Kỳ bị khí thế dũng mãnh của cấm vệ quân đè ép, nảy sinh sợ hãi, liên tiếp bại lui, thậm chí còn có một số binh lính nhất gan làm rơi binh khí, nhảy lên ngựa mà chạy trốn, trên chiến trường nếu có một người trốn thì sẽ càng có nhiều người theo đó, đầu tiên chỉ là một người mặc ngân giáp nho nhỏ chạy đi, nhưng sau khi trải qua nửa canh giờ gian khổ chiến đấu, mất thấy không có phần thắng nên hơn một nửa số Phong Vân Kỳ đã chạy trốn!

Mà cấm vệ quân đang giết đến hứng khởi sao có thể để cho kẻ địch chạy trốn, hơn nữa bọn họ còn muốn báo thù cho hơn một vạn huynh đệ, cho nên từng bước truy sát, không cho kẻ địch có chút thời gian thả lỏng nào. Nhưng thực hiện nhiên, mặc dù số Phong Vân Kỳ ít hơn cấm vệ quân, hơn nữa đáng về bộ vệ khi chiến đấu lúc này đều biến mất, nhưng tốc độ chạy trốn lại hơn nhiều so với đối thủ của bọn họ, cho nên dần dần tạo ra khoảng cách.

Bọn lính đã bắt đầu trốn mà hai vị tướng của Phong Vân Kỳ là Lâm Cơ cùng Tu Cửu Dung lại khác, võ nghệ của bọn họ cao cường, đương nhiên không giống đám binh lính chịu nhiều uất ức như vậy. Bọn họ trong chiến trường chặt đầu vài gã tướng, sau đó nhìn thấy quân mình trốn cũng khiển trách, chỉ là thanh âm của bản thân lại không thể truyền khắp toàn quân, khi vài tên tướng của địch nhân đồng loạt đánh tới cũng chỉ có thể bắt đầu quay đầu chạy đi.

“Đại tướng quân, có hạ lệnh toàn quân truy kích hay không?” Lạc Nguyên xin chỉ thị của Đông Thủ Phóng, nhưng về mặt của hắn đã sớm biểu lộ ý kiến của mình.

Nhìn thấy Phong Vân Kỳ không ngừng trốn tránh về phía trước, Đông Thủ Phóng nhíu mày, đối với thanh danh lan xa của Phong Vân Kỳ, khai chiến còn chưa đến một canh giờ mà đối phương đã không còn chiến ý, tựa hồ chiến thắng quá dễ dàng! Nhưng khi ánh mắt của hắn đảo qua đại quân lúc này sĩ khí đang vô cùng cao, hắn vẫn hạ mệnh lệnh: “Toàn quân truy kích!”

Hịch Nguyên này hắn đã sớm thăm dò, tuyệt không giống như quân tiên phong nhảy vào cái bẫy của Phong Tích Vân, nếu đối phương có quỷ kế, với bảy vạn đại quân của hắn, hắn không tin đối phương sẽ thực hiện được!

“Dạ!” Lạc Nguyên hưng phấn lĩnh mệnh.

Mệnh lệnh của chủ soái ban ra, nhất thời cấm vệ quân như hồng thủy, dùng tốc độ cao nhất để truy kích Phong Vân Kỳ, muốn đem kẻ địch thiên đạo vạn quả mới có thể giải hết phần hận trong lòng! Phong Vân Kỳ hoàn toàn không có ý chống cự, chỉ biết chạy trốn về phía trước, bên đường mũ giáp, đoạn kiếm cũng làm rơi, nhìn qua vô cùng chật vật, mà thời gian chạy trốn cứ như vậy trôi qua, mặt trời dần khuất bóng, hoàng hôn lặng lẽ buông xuống.

“Truyền lệnh, ngừng truy kích!” Đông Thủ Phóng nhìn đến núi Lạc Anh phía trước rồi ra lệnh.

“Đại tướng quân, tại sao không tiếp tục đuổi theo?” Lạc Nguyên khó hiểu nói.

“Sắc trời đã tối.” Đông Thủ Phóng nhìn toàn bộ Phong Vân Kỳ đã trốn vào núi Lạc Anh, nói: “Bọn họ trốn vào trong rừng núi, tiếp tục truy đuổi sẽ bất lợi với quân ta, vô cùng có khả năng sẽ bị ám toán! Truyền lệnh, bao vây núi Lạc Anh!”

Mà toàn bộ Phong Vân Kỳ trốn vào núi Lạc Anh, nhìn thấy truy binh phía sau đã dừng lại thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhanh chóng đi đến cánh hoa thứ nhất.

“Khi quyết chiến trên Hịch Nguyên, chắc chắn Đông tướng quân đem bảy vạn đại quân theo, với ba vạn quân chúng ta không thể địch nổi, cho nên sau khi khai chiến không lâu phải lập tức ‘bại lui’. Đông tướng quân là danh tướng, giả bại cùng thực sự bại tất nhiên vừa nhìn đã biết, cho nên quân ta bại trận mà chạy phải nửa thật nửa giả, việc này không thể để người khác nhìn thấu, nhưng mà chúng ta vừa tiêu diệt một vạn cấm vệ quân, bọn họ nhất định phần nộ vô cùng, vì hận mà chiến đấu thì dũng khí tất sẽ tăng, ta nghĩ chúng ta bại trận mà chạy căn bản không cần làm bộ.”

“Chúng ta bại lui, Đông tướng quân sẽ có cảnh giác, nhưng với bảy vạn đại quân, binh lực nhiều hơn chúng ta, bởi vậy tất nhiên sẽ đuổi theo, khi đến núi Lạc Anh sẽ là lúc hoàng hôn, hắn sẽ bắn đoản mà không dám đuổi vào tận trong núi, mà sẽ bao vây toàn bộ ngọn núi, dùng bảy vạn binh lực bao vây núi, chặt đứt đường ra của quân ta, ý muốn vây chết chúng ta trên đỉnh núi.”

“Truyền lệnh xuống, mỗi người mang theo lương khô cho khoảng ba ngày!”

Nhớ lại lời vương nói ngày đó, Lâm Cơ thì thầm nói nhỏ: “Bước đầu của kế hoạch hoàn toàn dựa theo lời vương nói, hơn nữa tiến hành thật sự thuận lợi.”

Tu Cửu Dung liếc hắn một cái, ánh mắt kia tựa hồ nói câu này của hắn có chút dư thừa cùng ngu xuẩn: “Vương chưa từng có quyết định sai lầm!”

“Ồ, tiểu tử ngươi vẫn luôn mù quáng tin tưởng Vương như vậy.”

Lâm Cơ cười nhạt nhìn Tu Cửu Dung, trên mặt hiện lên vẻ mỉa mai, cũng thực tự nhiên dùng tay vỗ lên mặt Tu Cửu Dung, nhưng Tu Cửu Dung quay đầu một cái, làm cho hành động này của hắn thất bại, tất nhiên nguyên nhân ở đây cũng có phần do chiều cao chênh lệch.

“Aiz, tiểu đệ đệ trưởng thành thật không biết đùa.” Lâm Cơ cầu nhàu. Mặc dù hắn không phải thấp bé, với chiều cao của người bình thường thì hắn thuộc tầm trung, nhưng trong sáu vị tướng của Phong Vân, hắn cũng là người thấp nhất, vì vậy nên thường bị Trình Tri trêu chọc, gọi là “tiểu nhân”.

“Đi nhanh đi, không chừng vương đã chờ chúng ta lâu rồi.” Tu Cửu Dung không để ý đến lời hắn, bước chân nhanh hơn, bỏ lại Lâm Cơ ở phía sau.

“Giống y như một con chó nhỏ đáng yêu đang muốn nhanh chóng gặp chủ nhân của mình.” Lâm Cơ nhìn bóng dáng phía trước, thì thầm tự nói. Chẳng qua bước chân của hắn cũng trở nên vô cùng nhanh nhẹn, đáng tiếc là không có ai ở phía sau để nói một câu giống vậy với hắn!

Chương 44: Lạc Anh sơn đầu Lạc Anh hồn

Ban đêm lặng lẽ chạy trốn, ban ngày lại từ từ tiến đến.

Dưới chân núi Lạc Anh...

Bảy vạn đại quân trải qua một đêm nghỉ ngơi đã hoàn toàn khôi phục thể lực và sinh khí, ai nấy đều nhanh chóng đi ra khỏi lều, bắt đầu nhóm lửa nấu cơm. Rất nhanh, mùi đồ ăn, hương rượu cùng tiếng hát vang của binh lính liền lan tỏa ra xung quanh, theo con gió sớm bay lên núi Lạc Anh, một đường thẳng tới chỗ nghỉ ngơi của Phong Vân Kỳ.

“Món dê nướng nguyên con này mềm ghê!”

“Món thịt chó hầm này thật thơm, vừa ngửi đã khiến người ta chảy nước miếng!”

“Loại rượu của Mông thành này quá mạnh!”

“Thịt bò phải nhấm với rượu mới tròn vị!”

“Này, đám người trên núi kia, các người hẳn cũng đói bụng rồi đúng không? Chỗ này của bọn ta chẳng những có rượu mà còn có thịt nữa này!”

“Đúng vậy, mỗi ngày chỉ gặm đá tảng thì không thể no bụng được đâu, haha!”

“Đám chó nhỏ của Phong Quốc kia, mau mau xuống núi đi nào, lão tử sẽ cho bọn người vài mẩu xương để gặm!”

[lão tử: cha (của) mày, một loại xưng hô, có thể mang ý vui đùa hoặc mỉa mai]

...

Phong Vân Kỳ đóng quân trong núi, những lời nhục mạ một ngày ba bữa như thế, bọn họ đều thu hết vào tai, nhưng bất luận Cẩm Vệ Quân có khiêu khích đến mức nào thì trong núi vẫn là một mảnh im ắng, không có tiếng chửi bới vọng lại, cũng không có người nào chịu không nổi dụ hoặc mà chạy xuống núi. Nếu không phải đã tận mắt chứng kiến Phong Vân Kỳ trốn lên núi, Cẩm Vệ Quân còn cho là trong núi căn bản không có người!

Một ngày cứ như thế trôi qua, bóng đêm lại bắt đầu phủ xuống thế gian.

Cẩm Vệ Quân com no rượu say, lại trải qua một ngày nhàn rỗi, ai nấy đều cảm thấy tinh lực dồi dào nhưng lại không có chỗ để phát tiết. Bọn họ vô cùng khinh thường đám rùa rút đầu Phong Vân Kỳ suốt ngày chỉ biết trốn trong núi kia, hành vi bậc này nào có phong phạm của danh quân, làm sao còn đủ tư cách để xưng là một trong tứ đại danh kỵ của thiên hạ!

[danh quân: quân đội danh tiếng]

“Vi sao chúng ta lại phải chờ ở chỗ này? Tại sao không xông lên núi đánh cho đám Phong Vân Kỳ kia không còn một manh giáp?!”

“Phải đó! Dựa vào ưu thế về nhân số, bảy vạn đại quân của chúng ta cứ giết thẳng lên núi, tiêu diệt hết cái đám Phong Vân Kỳ kia là được rồi!”

“Còn nói Phong Vân Kỳ được xưng là cái gì mà danh kỵ đương thời, hôm qua vừa thấy chúng ta không phải bọn chúng đều bỏ chạy trốn chết đó sao? Thật không hiểu tại sao Đại tướng quân lại không cho chúng ta đuổi theo, nếu để cho chúng ta đuổi thẳng vào núi, vậy đêm qua chúng ta nhất định đã lấy được toàn thắng, hôm nay đang trên đường khai hoàn trở về rồi!” Thanh âm nghị luận của bọn lính liên tục vang lên.

...

Trong trường phòng của phó thống lĩnh Cẩm Vệ Quân – Lạc tướng quân, ba vị Thiên tướng đều không hẹn mà cùng tới, sau nửa canh giờ luận đàm, ba người ai nấy đều mang theo gương mặt mỉm cười rời khỏi trường phòng.

Mà Lạc Nguyên lúc này cũng đang đi tới đi lui trong lều, vẻ mặt vừa do dự lại vừa có chút hưng phấn. Sau một lát, hắn chuyển hướng nhìn về phía thanh bảo đao do hoàng đế ban thưởng đang được treo trên vách lều, gương mặt trở nên kiên định, lầm bầm: “Chỉ cần chuyện lần này thành công, Đại tướng quân chắc chắn sẽ không còn lời nào để nói!”

Về phần ba vị Thiên tướng, sau khi trở về trường phòng của mình, bọn họ lập tức chọn ra năm ngàn binh lính thân tín, sau đó ra lệnh cho bọn họ nương theo bóng đêm lặng lẽ chạy về phía núi Lạc Anh.

Tuy có tên là “hoa rơi” nhưng núi Lạc Anh lại có rất ít cây cối hoa cỏ, trừ bỏ mảnh rừng rậm xanh tốt ở gần hồ nước và phần đỉnh núi ra, vách núi cơ bản đều do những tảng đá lớn màu nâu đỏ cùng bùn đất tạo thành, cho nên khi đứng ở chỗ cao nhìn lại, ngọn núi này giống như một đóa hoa màu đỏ nằm giữa lòng bình nguyên.

Mà lúc này, trong bóng đêm mờ hồ xuất hiện vô số bóng đen, bọn họ đều đang cẩn thận leo lên trên “đóa hoa”, không dám phát ra chút tiếng động, chỉ sợ sẽ đánh thức đám người Phong Vân Kỳ đang ngủ say.

“Đại tướng quân.”

Trong lều chủ soái của Cẩm Vệ Quân, Đông Đại tướng quân đang nhắm mắt ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tướng, cũng không biết ông đang tự hỏi điều gì hay chỉ đơn giản là nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Lợi An à, có chuyện gì?” Đông Thủ Phóng mở mắt ra, trước mắt là một binh lính trẻ tuổi vẫn luôn theo hầu ông, người này có một đôi mắt sáng ngời và một gương mặt vẫn còn mang theo nét trẻ con.

“Hình như ba vị tướng quân đã tự ý leo lên núi Lạc Anh rồi ạ.” Lợi An kính cẩn đáp.

“Vậy sao.” Đông Thủ Phóng thần nhiên đáp một tiếng, dường như không hề cảm thấy kỳ quái hay tức giận gì đối với đám người dám vi phạm mệnh lệnh của ông, một lát sau ông mới mở miệng nói: “Người trẻ tuổi lúc nào cũng thiếu kiên nhẫn cả.”

“Đại tướng quân, chẳng lẽ cứ để mặc cho bọn họ đi như vậy sao?” Lợi An có chút lo lắng hỏi lại.

“Bọn họ mang theo bao nhiêu người?” Ánh mắt Đông Thủ Phóng chuyển lên tấm bản đồ vẽ lại địa thế của núi Lạc Anh.

“Tất cả là năm ngàn người.” Lợi An đáp.

“Ừm.” Đông Thủ Phóng khẽ gật đầu, sau đó nhắm mắt lại: “Cứ để cho bọn họ đi thử nghiệm trước đi.”

Về phần Cẩm Vệ Quân bên này, ngay khi bọn họ sắp tiếp cận được đỉnh núi Lạc Anh, một tiếng gào cực kỳ “kinh hoàng” bỗng nhiên truyền đến từ phía trên: “Không tốt! Không tốt! Cẩm Vệ Quân tấn công lên đây rồi!”

Tiếng la lớn làm cho Cẩm Vệ Quân giật thót, trong lúc bọn họ còn chưa kịp làm ra hành động tiếp theo, vô số tảng đá đã bắt đầu xuất hiện trên đỉnh đầu bọn họ, lấy tốc độ thật nhanh lao xuống.

“Á!”

“Ui da!”

“Mẹ của ta ơi!”

“Đầu chết ta rồi!”

Tiếng kêu lần này là của Cẩm Vệ Quân, những tảng đá từ trên cao rơi xuống, có cái rơi lên đầu khiến xương đầu họ dập nát, có cái nện lên người khiến thất lung họ gãy rời, có người còn bị tảng đá đập rơi thẳng xuống chân núi, tan xương nát thịt... Trong lúc nhất thời, khắp núi Lạc Anh đều vang lên tiếng kêu thảm thiết của Cẩm Vệ Quân.

Tuy nhiên, đá có nhiều đến mấy thì cũng sẽ có lúc dùng hết, ngay khi thấy trên đầu không còn đá tảng rơi xuống nữa, Cẩm Vệ Quân lập tức cắn răng bò lên đỉnh núi. Đám Phong Vân Kỳ hai tay trống trơn lúc này vẫn đứng ngây người trên đỉnh Lạc Anh, dường như đang cảm thấy khiếp sợ và bối rối trước sự xuất hiện bọn hắn. Đến khi đại đao, và trường thương của Cẩm Vệ Quân đã gần đến trước mặt, đám người Phong Vân Kỳ mới kịp phản ứng lại, chỉ là hành động tiếp theo của bọn họ không phải là rút đao chống trả mà là ôm đầu chạy trốn.

“Á á á... Cẩm Vệ Quân đuổi tới rồi! Chúng ta mau chạy đi!”

“Cẩm Vệ Quân tấn công núi với quy mô lớn, mau chạy để giữ mạng!”

“Đứng đứng! Mau chạy đi!”

Cẩm Vệ Quân tốn bao nhiêu công sức mới leo lên tới đỉnh núi, nào ngờ đao còn chưa kịp dính máu thì địch nhân đã co giò bỏ chạy, động tác người nào người nấy đều nhanh nhẹn giống như khi hoang trong núi. Điều này khiến cho bọn Cẩm Vệ Quân mặt mày choáng váng, chỉ là bọn hắn đều đang ghen một bụng lửa giận, đương nhiên không thể nào dễ dàng buông tha cho Phong Vân Kỳ, bởi vậy tên nào cũng vội vã đuổi theo địch nhân.

Lần này bọn họ chạy xuống dưới chứ không phải chạy lên trên như lúc đầu, đây cũng là địa hình độc đáo của núi Lạc Anh. Từ cánh hoa thứ nhất muốn đến đến cánh hoa thứ hai, trước tiên cần phải đi xuống khỏi cánh hoa thứ nhất, sau đó lại đi qua một con đường nhỏ hẹp giữa hai cánh hoa thì mới có thể chạy tới cánh hoa thứ hai. Bởi vì một đường đều hướng xuống dưới, cho nên lúc này, bất luận là tốc độ của Phong Vân Kỳ hay là Cẩm Vệ Quân đều là thập phần nhanh chóng. Chỉ là, so với đám Cẩm Vệ Quân mới dùng hết sức lực bú sữa mẹ vừa né đá vừa leo lên núi mà nói, thể lực của bọn Phong Vân Kỳ (lúc trước chỉ cần đứng ở trên đỉnh núi quăng đá) đương nhiên sẽ tốt hơn rất nhiều, bởi vậy Cẩm Vệ Quân bị bỏ lại một khúc xa, lại nói, ý chí của đám người bỏ chạy trời chết này còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với đám người đuổi giết kia, tốc độ bỏ chạy càng ngày càng nhanh, khoảng

cách đôi bên cũng càng ngày càng lớn. Lúc Phong Vân Kỳ chạy đến con đường nhỏ hẹp kia, đám Cẩm Vệ Quân chỉ mới chạy tới lưng chừng của cánh hoa thứ nhất. Cũng ngay lúc này, một trận mưa tên đột nhiên xuất hiện ở giữa sườn dốc của cánh hoa thứ hai, từng mũi từng mũi xẹt qua đầu Phong Vân Kỳ, bay thẳng về phía Cẩm Vệ Quân đang đuổi theo bên kia!

“Ái da...”

Một tràng kêu rên thảm thiết lại vang lên, đám Cẩm Vệ Quân đang ở lưng chừng của cánh hoa thứ nhất lập tức ngã xuống một mảng lớn, mà Phong Vân Kỳ bên này nhờ sự yểm hộ của mưa tên, tên nào cũng cong thất lưng lẳng lẳng chạy lên cánh hoa thứ hai.

“Mau rút lui về phía sau!”

Dưới cơn mưa tên liên miên không dứt kia, ba vị Thiên tướng đành phải tạm dừng truy kích, hạ lệnh cho binh lính tạm thời lui về trên đỉnh của cánh hoa. Khoảng cách xa như vậy, cung tên chắc chắn không thể bắn tới.

Hai bên giằng co, một đêm cứ như thế mà trôi qua. Phong Vân Kỳ vẫn như cũ ẩn núp trên cánh hoa thứ hai, không hề ra xuất động, âm thầm chờ quân địch mệt mỏi rồi mới tấn công, chỉ cần Cẩm Vệ Quân dám đi xuống, bọn họ sẽ lợi dụng mưa tên “thần thiện đón chào”. Đám Cẩm Vệ Quân bây giờ khổ không thể tả, muốn tiến không được, mà muốn lui lại càng không. Thứ nhất, để chạy lên đỉnh cánh hoa này, bọn họ đã mất hết sức chín trâu hai hổ, cũng hy sinh rất nhiều tính mạng của binh lính. Thứ hai, nếu không lập được công trạng, bọn họ làm sao giải thích lý do tự tiện xuất động binh mã với Đại tướng quân đây? Cho nên đêm nay, đám Cẩm Vệ Quân này chỉ có thể ngậm ngùi làm bạn với khí lạnh trên đỉnh núi mà thôi.

Khi ánh dương xuất hiện nơi chân trời, đám Cẩm Vệ Quân bị khí lạnh tháng mười đông cứng trên đỉnh núi cả đêm rốt cục cũng có thể đứng dậy hoạt động từ chỉ một chút. Bọn họ trèo lên cao, cẩn thận quan sát ngọn núi Lạc Anh đã khiến bọn họ chịu biết bao nhiêu đau khổ vào ngày hôm qua. Trước mặt sớm đã không còn bóng dáng của Phong Vân Kỳ, nhưng khi nhìn thấy một ít đồ vật mà bọn họ bỏ lại trên mặt đất, ba vị Thiên tướng lại hưng phấn kêu lên.

Đặt trước mặt Đông Thủ Phóng là một nắm hạt của các loại quả đại cùng vài nhánh cây đã được gọt giữa thành hình mũi tên, bên trên còn sót lại vài cái lá cây.

“Đại tướng quân, đêm qua ba vị Thiên tướng đã đem quân đi đánh lên Phong quân, thành công chiếm lĩnh được đỉnh núi của cánh hoa thứ nhất, mà Phong quân vừa thấy quân ta đã vội vàng bỏ chạy trốn chết, như vậy đủ thấy đám Phong quân kia hẳn đã bị uy thế của quân ta dọa cho vỡ mật rồi! Hơn nữa, bọn họ lấy quả đại lấp bụng, lấy nhánh cây làm tên, có thể nói đã rơi vào tình trạng lương thực cạn kiệt, vũ khí hết sạch, lúc này chính là lúc quân ta tiêu diệt bọn họ, xin Đại tướng quân hãy phát lệnh toàn quân tấn công đi!” Lạc Nguyên – phó thống lĩnh Cẩm Vệ mặt không đỏ tím không gấp, dùng thanh âm thấp phàn vang dội bẩm báo với Đại tướng quân.

Đông Thủ Phóng nghe vậy cũng là không nói gì, chỉ trầm tư nhìn một đồng hạt quả tên gỗ trước mắt, một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi: “Hiện tại là giờ nào?”

“Bẩm, đã gần đến giờ Dậu.” Lạc Nguyên đáp.

“Ừm.” Đông Thủ Phóng trầm ngâm một lúc mới thần nhiên nói: “Trước tiên cứ đem một phần lương thực lên núi đi, hẳn là đêm qua bọn họ cũng chưa kịp mang theo, chịu đói một ngày cũng không dễ chịu gì.”

“Vâng!” Lạc Nguyên cúi đầu.

“Nhưng mà... Đại tướng quân, khi nào chúng ta tấn công vào núi?” Lạc Nguyên gắt gao truy vấn.

“Tấn công vào núi sao...” Ánh mắt Đông Thủ Phóng lại rơi vào đám tên gỗ trên bàn, thần sắc trở nên ngưng trọng. Phong Vân Kỳ thật sự đã rơi vào loại tình trạng này rồi hay sao? Phong Tích Vân chẳng lẽ chỉ có chút năng lực này thôi? Mặc Vũ Kỳ đến bây giờ cũng không có chiều hướng xuất quân viện trợ, chẳng lẽ...

“Đại tướng quân.” Thanh âm thanh thúy của Lợi An từ ngoài lều truyền đến.

“Vào đi!”

“Đại tướng quân, theo thám tử hồi báo, (Hắc) Phong quân đã lên đường chạy tới Giao thành.”

“Giao thành!” Đôi mày rậm của Đông Thủ Phóng nháy dựng lên: “Bây giờ chạy tới Giao thành... Nếu vậy để đó...” Đông Thủ Phóng cũng không nói tiếp nửa câu sau, trầm ngâm một lát, ông đột nhiên đứng dậy: “Lạc tướng quân, mau truyền lệnh: Toàn quân chuẩn bị, giờ Tuất sẽ tấn công lên núi!”

“Vâng!” Lạc Nguyên thanh âm vừa vang lại vừa gấp.

“Đêm thứ nhất, Cẩm Vệ Quân sẽ không tấn công lên núi, ngày thứ hai cũng sẽ không, nhưng đến buổi tối ngày thứ ba, trong quân tất sẽ có người không chịu nổi mê hoặc mà lên lút chạy lên núi. Đánh bại ta, tiêu diệt Phong Vân Kỳ, đây là chuyện vinh quang cỡ nào, một quả trái cây thơm ngon mọng nước như vậy, cho dù là ai cũng đều muốn hái xuống!”

“Dựa vào tính tình của Đông tướng quân, cho dù biết có người vi phạm quân lệnh, ông ta cũng sẽ không ngăn cản, bởi vì ông ấy cũng muốn xem thử thực lực của chúng ta. Cho nên đối với nhóm quân dò đường của Cẩm Vệ Quân, chúng ta chỉ cần “hầu hạ” bọn họ một chút thôi, sau đó lập tức lui về đỉnh cánh hoa thứ hai, đồng thời cũng phải lưu lại chút vết tích giả tạo, khiến cho đám Cẩm Vệ Quân tưởng rằng chúng ta đã tới tình cảnh lương thực cạn kiệt,

vũ khí hết sạch, tinh thần xuống thấp!”

“Đến ngày thứ ba, vô luận là Cẩm Vệ Quân hay là Đông Đại tướng quân đều sẽ có ý định tấn công toàn lực lên núi. Lòng trung thành của Đông tướng quân đối với hoàng thất quả thật khiến cho người ta kính nể, nhưng đây cũng chính là nhược điểm của ông ấy! Lấy thời gian phỏng đoán, Bạch vương đã gần tới để đô, mà theo sát phía sau bọn họ lại chính là đại quân Mặc Vũ Kỳ. Đông Đại tướng quân thời thời khắc khắc đều lo lắng cho an nguy của đế đô, lo lắng cho sự an toàn của hoàng đế, cho nên ông ta nhất định phải tốc chiến tốc thắng, không có nhiều thời gian dây dưa với chúng ta!”

Trong ánh hoàng hôn, Lâm Cơ thần nhiên nhìn đám Cẩm Vệ Quân đang “nhảy nhót” phía đối diện, trong lòng thầm nhủ nước cờ thứ hai của vương cũng đã hoàn thành thuận lợi. Hắn vươn tay gỡ trường cung trên lưng xuống: “Các huynh đệ, cuộc vui đã sắp bắt đầu rồi!”

Sau khi xác định viện quân đang trên đường lên đây, đám Cẩm Vệ Quân vốn đã dùng hết chút kiên nhẫn cuối cùng đều đồng loạt vươn tay rút đao.

“Các huynh đệ, nhân cơ hội Đại tướng quân tới đây, chúng ta hãy cùng lập chiến công trước mặt ngài đi!” Ba vị Thiên tướng lớn tiếng hét to.

“Tốt!”

Cẩm Vệ Quân đồng thanh hô lớn, sau đó từ trên đỉnh cánh hoa lao xuống, ý muốn hung hăng đánh cho đám Phong Vân Kỳ đã bị dọa vỡ mật kia một trận, sau đó giành được cái chiến công lớn nhất trong bộ Quân Công! Mà lúc này, binh đoàn Phong Vân Kỳ vốn đang ẩn nấp trên đỉnh cánh hoa thứ hai đột nhiên hiện thân, dưới ánh chiều tà, khi giáp trên người bọn họ lóe ra ngân quang chói mắt, giống như thần binh từ trên trời giáng xuống!

“Các huynh đệ, hãy cho bọn chúng biết Phong Vân Kỳ chân chính là như thế nào!” Lâm Cơ bên này cũng đồng dạng rống to một tiếng.

“Grào!”

Trong chớp mắt, ba vạn Phong Vân Kỳ từ trên đỉnh cánh hoa thứ hai lao xuống, giống như một con lũ màu bạc từ trên trời đổ xuống, sau đó tràn tới. Hơn một vạn Cẩm Vệ Quân bên kia còn chưa kịp cảm thấy sợ hãi thì một tia sáng lạnh lẽo đã xẹt ngang qua yết hầu của bọn họ, từng cái đầu bay lên không trung, đôi mắt tròn to nhìn máu tươi của chính mình nhuộm đầm núi đá màu nâu đỏ, biến mặt đất trở thành một phiến hồng ngọc không chút tỳ vết, rất giống với vàng mặt trời đỏ máu nơi chân trời... Tiếng binh khí va chạm bên nhọn ngẫu nhiên xuất hiện, hòa cùng vô số tiếng gào rú thê lương vang lên trên cánh hoa, tạo thành từng trận âm vang trong núi Lạc Anh...

Ngay khi mặt trời đã chìm vào vòng tay ôm ấp của bóng đêm, đại quân Cẩm Vệ rốt cục cũng đã đến nơi, chỉ tiếc, thứ bọn họ nhìn thấy chính là một đám xác chết vương vãi khắp nơi cùng một số ít thương binh đang rên rỉ, về phần Phong Vân Kỳ, bọn họ đã như gió như mây rời đi từ lúc nào!

“Giết!”

Một chữ “giết” gần như được Đông Thủ Phóng phun ra từ trong kẽ răng, giờ phút này, ngay cả việc phản nộ cùng bi thương ông đều không thể làm nổi!

“Giết!”

Thiên địa mịt mờ, chỉ có ánh đao phản chiếu trong núi Lạc Anh, Cẩm Vệ Quân mang theo nỗi bi phẫn mệnh mông ồ ạt chạy về phía đỉnh núi của cánh hoa thứ hai, quyết tâm đánh một trận tử chiến với Phong Vân Kỳ, nhưng kế hoạch của bọn họ, từ lúc gặp Phong Vân Kỳ đã không có cách nào thành công!

“Người đâu hết rồi?”

Đám Cẩm Vệ Quân xông lên từ hướng Đông và hướng Bắc hoàn toàn không nhìn thấy nửa điểm bóng dáng của Phong Vân Kỳ, đập vào mắt bọn họ là một cái hồ nước thiên nhiên, giữa hồ là hình ảnh phản chiếu của mảnh trăng non trên bầu trời. Mặt hồ gợn sóng trong suốt, kết hợp với bầu không khí tươi mát yên tĩnh đã triệt tiêu mất một nửa sát khí của đám Cẩm Vệ Quân, mà đám đá tảng bên hồ kia dường như đang ngoắc tay mời gọi bọn họ qua đó nghỉ ngơi một lát!

Đám Cẩm Vệ Quân xông lên núi theo hướng Tây và hướng Nam lại không có vận may này, thứ chờ đợi bọn họ không phải là hồ xanh trắng sáng mà là một đám Phong Vân Kỳ đứng vững vô địch!

Nhìn từ xa, Phong Vân Kỳ giống như một mũi tên bằng bạc đang bắn thẳng về đám Cẩm Vệ Quân ở phía Tây, Nam, vô số Cẩm Vệ Quân bị tên bạc đâm thủng ngực, máu tươi đỏ sẫm nhuộm đỏ mũi tên nhưng vẫn không thể ngăn cản được thế tiến của nó. Tên bạc vô cùng lợi hại, nó dùng động tác cực kỳ mau lẹ bắn về phía chân núi Lạc Anh, dưới nguyệt quang nhàn nhạt, quang mang từ mũi tên bạc tỏa ra còn lạnh hơn, chói mắt hơn cả ánh trăng!

“Muốn tập trung lực lượng đột phá vòng vây sao? Thật không hồ là Phong Tích Vân!” Đông Thủ Phóng tuy vẫn còn kinh sợ nhưng không kim được mà buông lời tấn thưởng, cánh tay lại vung lên: “Nhanh chóng chạy đến bên kia, chỉ cần giáp công hai bên thì Phong Vân Kỳ nhất định sẽ táng thân trong núi Lạc Anh!”

“Vâng!”

Nhất thời, tất cả Cẩm Vệ Quân đều vội vã chạy về phía Tây, Nam, chỉ là, đỉnh cánh hoa vốn chật hẹp, không thể đi cùng lúc nhiều người, bởi vậy bọn họ phải chia quân ra, một phần trực tiếp leo lên vách đá, một phần thì đi theo con đường nhỏ giữa hai cánh hoa. Đương nhiên, so với vách núi cheo leo, con đường bằng phẳng giữa hai cánh hoa sẽ thoải mái hơn, cho nên càng lúc càng có nhiều Cẩm Vệ Quân chọn con đường này mà đi.

Ngay lúc con đường nhỏ tràn ngập thân ảnh của Cẩm Vệ Quân, một tiếng “oành” đột ngột vang lên, khiến cho lỗ tai mọi người ong ong không ngừng.

Mọi việc chưa dừng lại ở đây, không đợi mọi người kịp lấy lại tinh thần, một chuỗi những tiếng nổ “oành”, “oành”, “oành” lại tiếp tục vang lên. Tiếng động chưa dứt, chỉ thấy hồ nước vốn yên ả lúc trước giờ đã xuất hiện từng con sóng to, từng con từng con gào thét vọt tới, hóa thành những con thủy thú đáng sợ mở to cái miệng khổng lồ đánh tới bên này!

“Á...”

Cấm Vệ Quân phát ra tiếng kêu hoảng sợ, vội vã lùi về cánh hoa thứ nhất, chỉ tiếc con đường nhỏ lúc này đã là một mảnh hỗn loạn, mọi người còn chưa kịp xoay đầu bỏ chạy thì đã bị nước lũ cuốn cuộn phía sau đã tràn lên đỉnh đầu, thậm chí một số người còn chưa kịp thét lên thì đã bị nước lũ thôn tính...

“Cứu mạng...”

“Mau tới cứu người đi!”

“Đưa tay người qua đây!”

“Mau lên!!!”

Bất luận là người đang cầu cứu trong con đường nhỏ hay là người muốn cứu giúp trên đỉnh cánh hoa, ai nấy đều chỉ có thể bắt lực vươn tay ra. Nước lũ mãnh liệt quét ngang, cuốn thân thể binh lính trong đường nhỏ quật mạnh vào vách đá hai bên, sau đó lại sinh ra từng dòng nước xoáy, tiếp tục cuốn đi từng cái sinh mạng. Chúng binh sĩ vốn mặc trọng giáp, bọn họ chỉ có thể vô lực vịn vịn tứ chi ở trong con lũ rồi chậm rãi chìm sâu xuống nước... Mấy ngàn hồn phách tướng sĩ đã bị chôn vùi dưới dòng sông lạnh sâu không thấy đáy, mà tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong... một khoảnh khắc ngắn ngủi!

“Khi biết được Đại tướng quân muốn toàn lực tấn công lên núi, đám Cấm Vệ Quân dò đường nhất định sẽ nóng lòng thử sức, muốn lập chiến công trước mặt ông, huống hồ ở trong lòng họ lúc này, Phong Vân Kỳ chúng ta chỉ là một đám người vừa nhát gan lại vừa vô năng, bởi vậy bọn họ sẽ không chịu chờ đại quân đến mà sẽ nôn nóng phát động công kích trước. Đến lúc này, quân ta phải toàn lực ứng chiến, ba vạn Phong Vân Kỳ dùng tốc độ cực hạn xung phong liều chết, phải để bọn họ không có lực hoàn thủ! Nhưng các người nhớ kỹ, chúng ta phải tốc chiến tốc thắng! Khi viện quân bên đó đến, chúng ta phải lập tức lui lại, sau khi tránh hết tai mắt của bọn chúng thì cứ theo sườn cánh hoa chạy lên bên trên, sau đó chia quân đi về hai hướng Tây, Nam.”

“Lúc quân ta đi về hai phía Tây, Nam, các người lưu lại mười người phụ giúp bốn vương phá đề. Chờ khi Cấm Vệ Quân đã vây quanh chuẩn bị tấn công lên cánh hoa thứ hai, quân ta sẽ tập trung toàn lực đột kích theo hướng Tây, Nam, phải như một mũi tên bạc sắc bén xuyên thủng lồng ngực bọn họ mà ra!”

Đây chính là bước thứ ba mà Tích Vân định ra, cho đến hiện tại, tất cả mọi chuyện đều diễn ra theo đúng kế hoạch của nàng.

Do bị vách đá hai bên ngăn cản, con lũ không thể vươn đôi tay vô tình của nó chạm đến đám Cấm Vệ Quân trên đỉnh cánh hoa. Nó chỉ có thể nhấn chìm đường nhỏ, hung bạo cắn nuốt biết bao sinh mạng, sau đó mới cam lòng chậm rãi rút đi.

Nhìn thi thể binh lính chìm nổi trong nước, Đông Thủ Phóng siết chặt hai nắm đấm, vẻ mặt ông tràn ngập nỗi bi phẫn nhưng lại không có cách nào thoát ra nửa lời! Ông mang binh đánh trận cả đời, không ngờ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi lại nhiều lần chịu thiệt trên tay một cô nương kém ông hơn nửa số tuổi!

Tiếng hò hét ở phía Tây, Nam cũng đã dần lắng xuống, xem ra Phong Vân Kỳ đã thành công đột phá vòng vây! Bảy vạn đại quân, ông mang theo bảy vạn đại quân, nhưng có ai ngờ tất cả đều bị một người tên Phong Tích Vân đùa giỡn trong lòng bàn tay! Anh danh cả đời của Đông Thủ Phóng giờ phút này đã hoàn toàn bị đập nát trong tay con người được xưng là Hoàng vương – Phong Tích Vân này!

“Phong Tích Vân ơi là Phong Tích Vân... Người thật không hổ là đời sau của Phượng vương! Quả là không giống với người bình thường!” Đông Thủ Phóng ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, mảnh trăng non trên trời đang tàn mất ra quang mang yếu ớt, nó thật giống với tâm trạng chán nản của ông lúc này. Không biết trăng sao ngày mai mọc lên có rạng rỡ lấp lánh hay không, có điều... Ông mơ hồ cảm giác được, cho dù là trăng sáng hay sao sáng, sau này đều không còn liên quan gì đến ông nữa!

Bỗng nhiên, ánh mắt ông bị một chút ánh sáng thoảng hiện giữa hồ nước trên núi hấp dẫn. Trong nháy mắt, tâm trạng chán nản lập tức biến mất, dưới tình huống không có ánh mặt trời, ngân mang sáng ngời kia làm sao xuất hiện? Điều này chỉ có một lời giải thích, đó là ánh sáng phản chiếu từ ngân giáp của Phong Vân Kỳ! Thiếu chút nữa ông đã bỏ qua vấn đề này, sau khi phá đề, bọn họ căn bản không kịp chạy trốn, bởi vậy nhất định sẽ ẩn nấp trong hồ!

Giữa hồ, Tích Vân đang ngồi trên một khối đá lớn, chung quanh là mười binh sĩ, bên trái nàng chính là người nhất quyết không chịu đi theo Lâm Cơ – Tu Cửu Dung. Theo kế hoạch giữa những cánh rừng, bọn họ có thể thấy rõ tình hình ở phía trước, nhìn đám Cấm Vệ Quân giãy dụa chìm nổi giữa dòng nước, thần sắc của nàng vẫn tĩnh lặng như đầm nước thăm thẳm thời viễn cổ, đôi mắt còn sáng hơn cả sao trăng giờ phút này lại mang theo nét phức tạp cùng bất đắc dĩ.

Chờ hồ nước yên ả trở lại, Tích Vân mới nghiêng tai lắng nghe, sau đó thân nhiên nói: “Bọn Lâm Cơ hình như đã thành công phá vây rồi.”

“Ừm.” Tu Cửu Dung gật đầu: “Kế sách của Vương đã thành công!”

“Hiện tại hẳn là giờ Sửu rồi?” Tích Vân ngẩng đầu nhìn về phía Đông Bắc: “Có lẽ bọn họ sắp tới rồi.”

“Vương nên cùng Lâm Cơ rời đi mới phải.” Ánh mắt Tu Cửu Dung xuyên thấu quá một tầng nhánh cây, nhìn về phía đám Cấm Vệ Quân ở đối diện xa xa, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại, có chút lo lắng: “Nếu bị bọn hắn phát hiện thì...”

“Nếu ta không lưu lại, bọn họ sẽ chôn cùng đám Cẩm Vệ Quân trong hồ mắt.” Tích Vân khẽ lắc đầu, cười nhẹ: “Huống hồ, lý do ta lưu lại...” Nàng quay đầu nhìn Cửu Dung, ánh mắt trong suốt: “Cửu Dung, ngươi hẳn phải biết chứ.”

“Ừm.” Tu Cửu Dung không ngừng gật đầu thật mạnh, gương mặt nhợt nhạt trắng nõn chợt nổi lên một tầng đỏ ửng: “Cửu Dung biết.”

“Ừ.” Tích Vân lại mỉm cười, nụ cười thuần khiết trong suốt, lại mang theo một tia ấm áp.

Vương, Cửu Dung biết chứ. Người tuyệt đối sẽ không để cho binh lính đứng ở nơi nguy hiểm mà bản thân lại đứng ở nơi yên ổn bao giờ! Vương, đây là nguyên tắc mà người vẫn luôn kiên trì tuân thủ cho tới tận hôm nay! Lúc chiến đấu, người vĩnh viễn đều đứng ở phía trước! Thêm nữa, việc chiến đấu luân phiên như thế này đã khiến quân ta vô cùng mỏi mệt, nhưng chỉ cần thấy người đứng trên đỉnh Lạc Anh này, ở lại nơi hiểm trở đã bị Cẩm Vệ Quân tầng tầng vây quanh, ý chí chiến đấu của quân ta lập tức dâng cao, tất cả chỉ vì bọn họ muốn cứu người ra ngoài! Vương của ta, Cửu Dung hoàn toàn hiểu được người, cho nên Cửu Dung nhất định sẽ bảo vệ người! Cửu Dung lấy tánh mạng để thế, tuyệt đối sẽ không để người bị tổn thương!

Thời gian giống như một dòng cát mịn không ngừng chảy, mảnh trăng non trên bầu trời đêm cũng dần trốn đi, Cẩm Vệ Quân trên núi, Phong Vân Kỳ dưới núi, ai nấy đều tự chuẩn bị sẵn sàng.

Cẩm Vệ Quân trên núi vẫn chưa vội xuống núi, giống như đang chờ đợi điều gì.

Trên tảng đá, mười tên chiến sĩ giáp bạc vẫn đứng im thủ hộ trước người vương của bọn họ, ánh mắt họ nhìn thẳng về phía trước, chỉ có mình Tu Cửu Dung là nhìn chăm chú vào Tích Vân đang ngồi trước mặt, im lặng không nói câu nào.

Dưới ánh trăng mờ ảo, một pho tượng được làm từ bạch ngọc đang lẳng lặng ngồi đó, mái tóc dài màu đen phủ lên bộ trường bào màu trắng, từng sợi từng sợi khẽ lay động trong gió, như tơ như lụa. Mảnh ngọc hình trăng khuyết ở giữa trán óng ánh rực rỡ, làm nổi bật dung nhan tuấn tú vô song, khóe miệng nâng hơi cong lên, ánh mắt lộ ra một tia ý cười trong suốt nhợt nhạt, gọn sóng lẫn lẫn như mặt nước trong hàn đàm... Hắn nín thở, nhẹ nhàng đi tới... lặng lẽ tiến sát... vụng trộm vươn cánh tay hơi run rẩy ra... những lọn tóc kia lập tức chạm vào tay hắn, vui vẻ nhảy múa... Vương... Vương... Nụ cười yếu ớt mang theo một tia thỏa mãn và hạnh phúc lập tức hiện lên trên gương mặt thanh tú có vết sẹo của hắn... Vương của ta...

“Ài...”

Một tiếng thờ dài bất ngờ vang lên, cánh tay đang giờ lên vội vàng rũ xuống, phát ra một tiếng “đình” thanh thúy, thì ra là tiếng giáp tay khẽ chạm vào áo giáp. Về mặt Tu Cửu Dung đỏ bừng, nhanh chóng quay đầu sang chỗ khác. Trái tim hắn đập “thình thịch” liên hồi, đập đến mức đầu óc hắn cũng có chút choáng váng!

“Giờ Sứ sắp hết, tại sao bọn họ còn chưa có hành động?” Tích Vân dời ánh mắt ra khỏi bầu trời đêm, đôi mi dài tình tứ khẽ rung.

Tu Cửu Dung nâng tay vỗ về trái tim đang đập loạn trong ngực, hắn hơi lùi về phía sau, há miệng muốn nói chuyện nhưng lại phát hiện mình không thể phát ra âm thanh, phải hít sâu vài hơi mới có thể nói chuyện bình thường.

“Có lẽ...”

“Cửu Dung, khi quyết chiến không có gì gọi là “có lẽ” cả!” Tích Vân đánh gãy lời nói của hắn, xoay mặt về phía Đông Bắc. Ánh mắt nàng xuyên thấu những kẽ hở của rừng cây nhìn ra xa, trong thanh âm mang theo một tiếng thờ dài cùng một chút run rẩy khó nhận ra: “Mặc Vũ Kỳ còn chưa có tới!”

Tu Cửu Dung không nói gì, chỉ thần thiết nhìn vương của hắn, nhìn nàng hơi cúi đầu, nhìn nàng nâng tay che trán, giống như muốn che dấu hết thảy cảm xúc, chỉ là... Hắn rõ ràng nhìn thấy một tia thất vọng sâu sắc hiện lên trong mắt nàng, ngay cả đầu ngón tay đang che trên trán kia cũng hơi run rẩy! Bàn tay trái đặt trên gối của nàng đã không tự chủ được mà siết chặt thành nắm đấm, có thể thấy rõ từng dòng mạch máu màu xanh hằn rõ trên làn da tay trắng nõn! Vương, người đang đau lòng ư? Vương, người đang tức giận ư? Bởi vì Tức vương đã khiến người thất vọng rồi?!

“Hy vọng Lâm Cơ có thể hoàn thành tốt hành động ở kế hoạch thứ hai.”

Một lát sau, Tích Vân buông tay ra, về mặt chỉ còn sót lại nét bình tĩnh cùng uy nghiêm của vương giả.

Mười chiếc bè gỗ đơn giản dùng trên mặt hồ, trên mỗi chiếc bè gỗ là mười tên Cẩm Vệ Quân vũ trang hạng nặng đang đứng. Vài người trong số bọn họ nhanh chóng cởi bộ giáp đỏ đang mặc ra, cầm lấy bình rượu mạnh đổ lên người, sau đó lập tức nhảy xuống mặt nước lạnh như băng, dùng lực lượng cơ thể đẩy bè gỗ bơi nhanh về phía tảng đá giữa hồ.

“Ta vốn nghĩ rằng con tức giận sẽ làm ông ta rối trí, không ngờ đến việc chúng ta sẽ ẩn nấp trong núi, nào ngờ vị Đông Đại tướng quân này lại không vội vã xuống núi...” Nhìn đám Cẩm Vệ Quân đang bơi đến gần, Tích Vân chậm rãi đứng dậy.

“Xem ra ông ta đang muốn bắt sống chúng ta.” Tu Cửu Dung nói.

“Cò về đúng là vậy rồi.” Tích Vân cười nhẹ, khom lưng nhặt một viên đá nhỏ: “Nếu như đây là ý định của ông ta, vậy chúng ta cũng không cần phải sợ hãi.”

“Vâng.” Tu Cửu Dung vươn tay gỡ thanh trường cung mang trên lưng xuống, mười tên chiến sĩ cũng không đợi ai phân phó, ai nấy đều đã thủ sẵn trường cung trong tay.

Khi bè gỗ của Cẩm Vệ Quân cách nơi bọn họ đang đứng khoảng mười trượng...

“Bắn!” Tu Cửu Dung nhẹ nhàng phân phó một tiếng, mười một mũi tên lập tức bắn ra, không trật dù chỉ một mũi.

“Ái da!” Theo từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, mười một tên Cẩm Vệ Quân đứng trên bè gỗ nhất thời ngã xuống, hồ nước vẫn đục lúc này lại xuất hiện thêm một mảng đỏ sẫm. Trong gió đêm lại vang lên tiếng rít chói tai, đám Cẩm Vệ Quân còn chưa kịp hiểu được tình huống hiện tại thì lại có thêm mười người ngã xuống, thân thể đập vào mặt nước phát ra từng tiếng “tôm tôm”!

Tên dài cùng đá viên không ngừng bắn về phía mặt hồ, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, chỉ khoảng nửa khắc, một trăm năm mươi danh Cẩm Vệ Quân đã bị giết chết trong hồ!

“Đại tướng quân...” Thấy quân mình không thể tới gần tảng đá, Lạc Nguyên không khỏi nhìn về phía Đông Thủ Phóng: “Chúng ta phải làm sao đây?”

“Hừ! Ta vốn muốn bắt sống bọn chúng, nhưng xem ra việc này không dễ rồi!” Đông Thủ Phóng lạnh lùng hừ một tiếng: “Bỏn soái không tin không có cách nào bức các người ra!” Ông đột nhiên vung mạnh tay lên: “Tên lửa!”

Tiếng nói vừa dứt, mấy trăm mũi tên rực lửa lập tức bắn về phía đỉnh núi Lạc Anh.

Chỉ là... Nếu như biết người trong núi là Phong Tích Vân, vậy Đông Thủ Phóng nhất định sẽ không dễ dàng bắn ra hỏa tiễn như vậy, ắt hẳn ông sẽ đọc thư chiêu hàng cho nàng nghe trước, nếu như thế... có lẽ núi Lạc Anh sẽ không có kết cục như đêm nay!

“Ta lấy nước tấn công, ông ta lại lấy lửa trả đòn, thật đúng là có qua có lại!” Tích Vân dùng tay áo dài hất một mũi tên lửa ra, châm biếm cười nói.

Từng mũi tên lửa giống như sao băng rơi xuống, có mũi bắn về binh sĩ, có mũi trực tiếp găm xuống đất, đốt cháy đám lá khô rơi rụng.

“Cửu Dung, xem ra lần này chúng ta phải chết cùng một chỗ rồi!”

Tên lửa không ngừng phóng tới, mới đầu là từng đóm từng đóm, sau dần dần hóa thành một chùm lửa thật lớn. Trong ánh lửa nóng rực, Tích Vân chợt quay đầu cười cười nhìn Tu Cửu Dung, vẻ mặt nàng thờ ơ, nụ cười lại càng phóng túng không chút sợ hãi, đôi mắt trong suốt không biết có phải là do bị ánh lửa chiếu vào hay không mà chợt lóe lên một tia liêu lỉnh, thậm chí có chút điên cuồng cùng nóng cháy...

Cánh tay đang vung trường kiếm của Tu Cửu Dung hơi khựng lại, vẻ mặt ngần ngại, tuy nhiên biểu tình này chỉ xuất hiện trong phút chốc.

“Vương...” Tu Cửu Dung quỳ một gối, trường kiếm cắm xuống mặt đất, ánh mắt tinh khiết sạch sẽ như nước hồ băng trên Thiên Sơn nhìn thẳng vào mắt Tích Vân: “Vương, cho dù Mặc Vũ Kỳ không đến cũng không sao, bởi vì Phong Vân Kỳ của chúng ta nhất định sẽ đến! Tức vương không cần người cũng không sao, bởi vì Phong Vân Kỳ chúng ta, Phong Quốc chúng ta cần người! Thiên hạ hỗn loạn, mọi người đều có trăm ngàn lý do để rút kiếm, nhưng Phong Vân Kỳ chúng ta, Tu Cửu Dung ta chỉ chiến đấu vì một mình người mà thôi!”

Thanh âm của hắn không hề vang dội uy mãnh, tất cả điều hắn làm chỉ là bình tĩnh thuật lại những suy nghĩ trong lòng mình, lạnh nhạt... nhưng kiên định. Một mũi tên lửa xẹt qua trán hắn, một tia máu nhất thời rỉ ra, tóc mai của hắn cũng bắt lửa bốc cháy, thế nhưng hắn vẫn lẳng lặng quỳ ở đó, ngẩng đầu, dùng ánh mắt chân thành mà chấp nhất nhìn vương của hắn!

“Cửu Dung...” Tích Vân thờ dài vung tay áo lên, bàn tay chạm vào phần tóc mai của hắn, ngọn lửa trên đó giống như gặp phải hàn băng tắt lụi, mà tay nàng cũng nhuộm đậm một tia máu đỏ sẫm mà ấm áp kia.

“Tu tướng quân, bọn ta giao vương cho người!”

Thanh âm trầm thấp giống như phải kìm nén rất nhiều đau đớn đột nhiên vang lên, nàng quay đầu, chỉ thấy mười tên chiến sĩ đang gắt gao xếp thành nửa vòng tròn che trước người bọn họ, những mũi tên lửa phóng tới không ngừng bắn vào lưng bọn họ, ghim sâu vào thân thể!

“Ngu ngốc!” Tích Vân tức giận khiển trách một tiếng, vung tay lên, lụa trắng bay ra hất bay hết những mũi tên đang phóng tới: “Bỏn vương không có dạy các người lấy thân chắn tên!”

“Vương, người nhất định phải sống sót! Lâm tướng quân nhất định sẽ đến! Phong Vân Kỳ chúng ta tồn tại chỉ vì người!”

Lửa đã bắt đầu bùng lên trên người chúng chiến sĩ, máu tươi của bọn họ giống như đang ganh đua với lửa, dùng tốc độ không tưởng trào ra ngoài, đem bộ giáp bạc sáng chói nhuộm thành một bộ giáp máu, dù vậy, ánh mắt mười người vẫn sáng rực nhìn vương, thân hình thẳng tắp như cũ, dùng hết sức lực bảo vệ vương của bọn họ!

“Ngu ngốc!”

Mảnh lụa trắng giống như một con bạch long điên cuồng gào thét, kinh phong tỏa ra đánh rơi toàn bộ tên lửa trong bán kính ba trượng. Ánh mắt nàng hung hăng nhìn chằm chằm vào mười bó đuốc vẫn đứng thẳng nơi đó, ánh sáng rực rỡ lướt qua gương mặt nàng.

“Vương, ở đó có một cái hang động, chúng ta qua đó trốn một chút đi.” Tu Cửu Dung kéo Tích Vân chạy đi, Tích Vân không phản ứng, chỉ mặc hắn kéo.

Nhờ ánh lửa bên ngoài mà không gian trong hang động cũng được chiếu sáng, hang này kể ra cũng không sâu lắm, hơn nữa ba mặt đều là tường đá.

“Cửu Dung, trốn ở đây, chúng ta không bị chết cháy thì cũng bị khói hun chết!” Nhìn thấy ánh lửa càng lúc càng lớn bên ngoài động, Tích Vân bình tĩnh dựa lên tường đá, trên mặt lộ ra nụ cười khổ trước giờ chưa từng xuất hiện, đôi mắt cũng trở nên thất thần.

Tu Cửu Dung nhìn bàn tay trong tay mình, đây là lần đầu tiên hắn nắm lấy tay nàng, cũng là lần đầu tiên gần gũi như vậy... Nhưng, một lần cũng đủ rồi! Công lực toàn thân hắn đột nhiên tập trung vào cổ tay phải, cơ hội này, cũng chỉ có một lần!

“Cửu...” Tích Vân vừa mở miệng, trong nháy mắt chỉ cảm thấy toàn thân tê rần. Nàng đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy cổ tay trái đang bị Tu Cửu Dung gắt gao nắm lấy, nàng còn chưa kịp tự hỏi thì một tia sáng bạc chợt lóe lên, đại huyết toàn thân liền bị châm bạc chế trụ.

“Cửu Dung... Ngươi...” Tích Vân không thể nhúc nhích, thứ còn cử động được chỉ còn lại đôi môi.

“Vương, Cửu Dung sẽ bảo vệ ngài!” Tu Cửu Dung đi tới trước mặt nàng, mặt hắn hướng về cửa động, ánh lửa nóng cháy chiếu rọi trên gương mặt hắn, khiến cho gương mặt tuấn tú có một vết sẹo tăng thêm một phần cao quý thanh nhã: “Mười ba năm trước, Cửu Dung đã thề sẽ vĩnh viễn trung thành với ngài, vĩnh viễn bảo vệ ngài!”

“Cửu Dung...” Tích Vân bình tĩnh nhìn hắn, thế nhưng trong mắt nàng đã có thêm một chút bối rối không thể khống chế cùng ý tứ cảnh cáo bao hàm nét lo lắng: “Mau giải huyết đạo cho ta, không được làm việc gì ngu ngốc! Nếu không... Bỏ vương sẽ coi ngươi thành nghịch thần!”

Tu Cửu Dung nghe vậy chỉ cười nhẹ nhìn Tích Vân, ánh mắt tinh khiết sạch sẽ, không oán không hối. Hắn vươn hai tay nhẹ nhàng ôm lấy Tích Vân, cái ôm này tựa hồ còn nóng bỏng hơn cả ánh lửa ngoài cửa động. Làm hết những việc này, hắn buông Tích Vân ra, ánh đao chợt lóe, một mảnh âm u ướt cùng âm áp lập tức rơi lên mặt nàng, nhìn kỹ lại, chỉ thấy một thanh chủy thủ đã cắm sâu vào ngực hắn, dòng máu đỏ tươi như một con sông vỡ đê, mãnh liệt trào ra!

Tu Cửu Dung một tay che ngực, tay còn lại kết thành một cái thủ ký lạ trên trán, khuôn mặt nghiêm túc trang trọng, thanh âm mang theo một loại hương vị cổ xưa vang lên: “Hồi thần thủ hộ Cửu La, ta là Cửu Dung – truyền nhân đời thứ tám mươi bảy của Cửu La vương tộc, ta nguyện lấy linh hồn của ta hiến tế, xin thần ban cho ta máu của ngài, nguyện máu của ta gấp lửa sẽ không bốc cháy, nguyện máu của ta có thể bảo hộ vương của ta bình yên thoát hiểm!”

“Cửu Dung...” Tích Vân nhẹ nhàng phun ra hai chữ này xong thì không thể thốt lên lời nào nữa, nàng mở mắt thật to, ánh mắt ngơ ngác giống như một con búp bê gỗ ngây ngốc nhìn Tu Cửu Dung.

Trong nháy mắt, một đạo linh khí màu xanh nhạt nhẹ nhàng lưu động ở giữa hai tay của Tu Cửu Dung, hắn dùng một tay kéo Tích Vân dựa vào ngực mình, một tay còn lại đặt lên đỉnh đầu của nàng, để cho máu tươi của mình từ trên đầu nàng chảy xuống, lướt qua trán, trượt qua đuôi lông mày, rơi xuống hai má... Dòng máu đỏ tươi mang theo một tầng linh khí màu xanh từ từ lưu động, không hề bỏ qua một chỗ nào, tay hắn lướt qua gáy cùng đầu vai của nàng, lặng lẽ rút đi từng cây châm bạc...

Máu chảy lênh láng, mùi vị tanh ngọt của máu không ngừng quanh quẩn trên chóp mũi của nàng... Nàng chưa bao giờ biết con người lại có nhiều máu như vậy, chưa bao giờ biết máu người lại nóng như vậy, giống như bây giờ, nóng đến tận xương tủy!

“Vương, người không cần tự trách mình... cũng đừng khổ sở... Có thể bảo vệ vương... Cửu Dung rất vui!” Trên gương mặt tuấn tú tái nhợt của Tu Cửu Dung hiện lên nụ cười nhu hòa, hắn nhìn Tích Vân lúc này đã ngây ra như phỗng, nâng tay vung về lau đi giọt nước mắt đã lặng lẽ trượt xuống cằm nàng: “Vương, người nhất định phải bình yên trở về! Phong Vân Kỳ cùng... thần dân... thần dân Phong Quốc đều đang... chờ người...”

Thân thể hắn chậm rãi tựa trên vai nàng, hai tay rốt cục cũng rũ xuống sau lưng nàng, đây giống như một cái ôm, cũng giống như mở ra vẫy cánh cuối cùng của mình để bảo vệ vị vương mà hắn thề tận trung!

“Cửu Dung...” Một tiếng lẩm bẩm từ trong đôi môi khô nứt bật ra, yếu ớt vô cùng, giống như chỉ cần thổi nhẹ một hơi là nó sẽ tiêu tán trong thiên địa. Nàng do dự vươn tay, động tác thật nhẹ nhàng, cực kỳ thông thả, giống như có chút không dám, giống như có chút sợ hãi khi chạm đến cái thân thể vẫn còn âm áp kia. Trong nháy mắt khi đầu ngón tay của nàng chạm đến góc áo của hắn, nàng không kim được nữa mà gắt gao ôm chặt lấy thân hình kia.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Liệt ngân

“Khi các ngươi phá vòng vây ra ngoài, dựa theo tốc độ của Mặc Vũ kỵ mà hành quân. Trải qua sự đả kích liên tục của chúng ta trong núi Lạc Anh, Cẩm Vệ quân đã hao tổn một vạn đến hai vạn binh lực, hơn nữa bất kể là thể lực hay tinh thần đều suy yếu, sĩ khí xuống thấp. Sau khi hội hợp với Mặc Vũ kỵ, các ngươi lại tập hợp quân lực, đến lúc đó số binh sĩ của chúng ta đã vượt xa hẳn, nhất định có thể tiêu diệt toàn bộ!”

Trong toàn bộ cuộc chiến, đây là bước thứ tư trong kế hoạch của Tích Vân, cũng là bước cuối cùng để thu được thắng lợi. Thế nhưng, trước khi Lâm Cơ rời khỏi, Tích Vân lại hạ một mệnh lệnh cho hắn: “Nếu giờ Sừ Mặc Vũ kỵ chưa đến, vậy thì các ngươi tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ, tất phải chờ tới giờ Dần canh ba mới được hành động!”

Phong Tích Vân, Phong Lan Tức, bọn họ là một trong ba vị vương thời loạn thế, một trong những nhân vật quan trọng nhất, mà hôn ước của bọn họ càng là một truyền kỳ được lưu truyền, hậu thế xưng tụng, được công nhận là sự kết hợp hoàn mỹ nhất trong thời loạn thế, so với anh hùng mỹ nhân là Hoàng Triều và Hoa Thuần Nhiên, bọn họ còn là tuyệt phối* nhân trung long phượng*!

*Tuyệt phối: cặp đôi trời định (đại khái thế)

*Nhân trung long phượng: rồng phượng trong biển người

Thế nhưng một đạo mệnh lệnh cuối cùng này, một đêm trên núi Lạc Anh này, đã tạo nên một vết đen trong sự hoàn mỹ của bọn họ! Hậu thế sùng bái bọn họ không gì sánh được, coi bọn họ là thần thánh bất khả xâm phạm, thế nhưng tất cả lại bỏ qua một điều. Các sử gia vô tình đưa ra một nghi vấn: Phong vương và Tức vương có thật sự tình nghĩa sâu nặng như trong truyền thuyết? Một đạo mệnh lệnh trên núi Lạc Anh, một trận chiến trên núi Lạc Anh ấy, giữa hai bên đều tồn tại một thứ gọi là “nghĩ kỹ” và “không tin tưởng”!

Đương nhiên, các sử gia sẽ không tốn thời gian để kiểm chứng tình cảm của Phong, Tức vương, bọn họ nhắc đến chỉ là sự cố gắng hiến cho đời sau của hai người. Đây là một bí ẩn đen tối có chút lạnh lẽo âm hàn, thế nhưng điều này chẳng những không ảnh hưởng chút nào đến sự sùng bái của hậu thế với họ mà còn khiến cho bọn họ được phủ thêm một tấm màn thần bí. Các loại giả thuyết xinh đẹp sinh ra vây quanh sự kiện này, từ đó tạo ra một bộ “Long phượng truyền kỳ”!

Mặc dù Tích Vân đã sớm có đủ loại tính toán đối với trận chiến trên núi Lạc Anh, nhưng có một việc lại nằm ngoài toàn bộ kế hoạch của nàng, đó chính là thuộc hạ của nàng cùng sự kính yêu mà Phong Vân kỳ do chính tay nàng khai sáng dành cho nàng! Chính điều này đã khiến cho vô số anh linh táng thân trong núi Lạc Anh, khiến cho nàng phải hối hận suốt đời!

Binh sĩ trong Phong Vân kỳ đều được Tích Vân mạng về từ các nơi gặp tai họa ở các quốc gia khác nhau, ôm về từ đầu đường lạnh lẽo hay ngôi miếu đổ nát, đoạt lại từ trong tay những kẻ hành hung... Bọn họ không có người thân, không có nhà, càng không có nước! Trong lòng bọn họ chỉ có một người, đó chính là Vương của bọn họ! Bọn họ không chiến đấu vì quốc gia, bọn họ không vì sinh linh thiên hạ mà chiến đấu, bọn họ chỉ vì một mình Phong Tích Vân mà chiến đấu!

Khi ánh lửa trên đỉnh Lạc Anh chiếu đến tận trời, Phong Vân kỳ đang đột phá vòng vây dưới chân núi không dám tin trừng mắt nhìn lại đỉnh núi, khi bọn họ phục hồi tinh thần lại, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía Lâm Cơ, mà vẻ mặt của Lâm tướng quân xưa nay mãi tiếp linh hoạt trong mắt bọn họ giờ phút này cũng đã tràn ngập khiếp sợ nhìn phía đỉnh núi, trường cung trong tay rơi xuống đất cũng không hề hay biết.

“Tướng quân...” Binh sĩ Phong Vân kỳ gọi tình tướng quân của bọn họ.

Lâm Cơ hoàn hồn, ánh mắt nhìn trái phải, chạm đến những ánh mắt cực nóng và sáng ngời của tất cả binh sĩ xung quanh!

Tay hấn vung lên thật cao, thanh âm trầm thấp mà kiên quyết vang khắp tứ phương: “Các huynh đệ, chúng ta đi cứu Vương của chúng ta!”

“Được!” Mấy vạn thanh âm hào hùng hưởng ứng.

“Đi thôi!”

Vô số thân ảnh màu bạc dùng tốc độ người thường không thể theo kịp mà chạy lên cánh hoa của núi Lạc Anh!

Vương, xin tha thứ cho Lâm Cơ không thể phục tùng mệnh lệnh! Nhưng cho dù bị ngài trách phạt, cho dù dùng cả tính mạng mình, Lâm Cơ cũng muốn cứu ngài! Ở trong lòng Lâm Cơ, ở trong lòng tất cả binh sĩ Phong Vân kỳ chúng ta, ngài quan trọng hơn cái thiên hạ này!

“Giang sơn như họa, lang yên thất sắc.

Kim qua thiết mã, tranh chủ trầm phù.

Ỗ thiên vạn lý tu trường kiếm, trung tiêu vũ, thế bỏ thiên!

Thiên mã tây lai, đồ vị phiên vân thủ.

Ác hồ phù hiệp ngọc long,

Vũ tiến xạ phá, thương mang sơn khuyết!

Đạo nam nhi chí tử tâm như thiết.

Huyết tẩy sơn hà, thảo yếm bạch hải,

Bất phạ trần yếm hời, đan tâm ánh thanh minh!”

(Vũ: bài này tiểu Dạ đã dịch ở chương trước nên mình sẽ không giải thích lại nữa)

Tiếng ca hùng tráng vang lên trong núi Lạc Anh, hào khí lớn như vậy chấn động khoảng không, trong không trung tạo nên từng đợt tiếng vọng, thức tỉnh thiên địa vạn vật, khiến Cẩm Vệ quân đang đứng đó cũng kinh ngạc.

“Đôi tay nữ tử của Phong Tích Vân, lại có thể viết ra bài ca hùng tráng như vậy! Đáng kính, nhưng cũng đáng tiếc!” Đông Thù Phóng nghe tiếng ca ngày càng gần, hai hàng lông mày nhướn lên, sự hào hùng toát ra trong lòng: “Người không sợ ‘cỏ cây che lấp xương trắng’, vậy bản tướng phải ‘lòng son tựa ánh dương’!”

“Đại tướng quân, Phong Vân kỳ tấn công đến rồi!” Lạc Nguyên hét hoảng chạy đến bẩm báo.

“Thật vất vả đột phá vòng vây, không mau chạy trốn bảo toàn tính mạng mà lại tấn công lên núi.” Đông Thù Phóng đứng trên đỉnh cánh hoa thứ hai, nhìn Phong Vân kỳ như một làn thủy triều màu bạc cấp tốc tiến lên đỉnh núi: “Chỉ vì cứu người trong lửa này sao? Thực sự là ngu ngốc!”

“Đại tướng quân, chúng ta...” Lúc này Lạc Nguyên đã sớm mất đi sĩ khí, luân phiên ngăn trở trong núi Lạc Anh đã khiến cho ý chí chiến đấu của hắn sớm biến mất, chỉ mong sớm rời khỏi đây: “Không bằng chúng ta tập trung ở hướng Tây Nam đánh xuống núi, khẳng định cũng có thể phá vòng vây thành công.”

“Lạc tướng quân, người sợ sao?” Đông Thù Phóng liếc nhìn Lạc Nguyên, ánh mắt như lưỡi đao sắc bén nhìn khuôn mặt trắng bệch của hắn: “Phong Tích Vân liều chết cũng muốn lên núi cứu bộ hạ của nàng, lẽ nào bản tướng lại hèn yếu vô năng như vậy, sợ hãi ư? Ba vạn Phong Vân kỳ cũng dám toàn diện vây công, lẽ nào bảy vạn Cẩm Vệ quân của chúng ta không có dũng khí tấn công chính diện sao?”

“Không... Không phải...” Lạc Nguyên lí nhí đáp.

“Truyền lệnh!” Đông Thù Phóng không nhìn hắn nữa, thanh hào hùng trên đỉnh vang lên, truyền khắp toàn bộ núi Lạc Anh: “Toàn quân nghênh chiến! Trên núi Lạc Anh, ta và Phong Vân kỳ, chỉ có một phía được tồn tại!”

“Dạ!”

Màu nâu như thủy triều lao xuống, nghênh thẳng hướng ngàn triều đang xông lên, dưới ánh trắng mờ lung, vô số những đóa hoa tường vi màu máu tràn ra từ trên bông hoa màu nâu đỏ, hóa thành những cơn mưa rực rỡ, lóa ra ánh sáng khiến người ta hoảng hồn trong ánh trắng!

Trên đỉnh, trên vách và giữa cánh hoa, vô số đao kiếm giao tranh, vô số trường kiếm tấn công, vô số khiên chắn ngăn lại...

Cẩm Vệ quân lao xuống từ đỉnh cánh hoa, khi Đông Đại tướng quân ra mệnh lệnh là lúc bọn họ đã không còn đường lui, chỉ có thể toàn lực xông lên phía trước! Bọn họ muốn đột phá toàn bộ vòng vây thì phải tiêu diệt hết kẻ địch! Chỉ có giết hết kẻ địch trước mặt, chỉ có đạp lên biển máu cùng thân xác kẻ thù thì bọn họ mới có con đường sống!

Phong Vân kỳ chạy từ dưới chân núi lên, Vương của bọn họ còn đang trên núi, Vương của bọn họ còn đang trong đám lửa, bọn họ muốn cứu Vương của bọn họ! Đây là mục đích duy nhất của họ, đây là lý do chiến đấu duy nhất của họ, đây là động lực mà dù có ngã xuống cũng phải xung phong liều chết của họ! Ngọn lửa vẫn đang thiêu đốt, thời gian càng trôi qua thì chiến đao trong tay Phong Vân kỳ càng bỏ mình về phía quân địch! Giết sạch toàn bộ địch nhân trước mặt, quét sạch mọi cản trở trên con đường phía trước, bọn họ muốn cứu Vương của bọn họ!

Bản về sức chiến đấu, Phong Vân kỳ thắng Cẩm Vệ quân, nhưng nhân số của Cẩm Vệ quân lại hơn Phong Vân kỳ, đây là một trận chiến mà binh lực cách nhau quá xa! Chỉ là... Một bên muốn cầu sinh, một bên muốn cứu người, ý chí của hai bên đều đã bị đẩy đến tuyệt cảnh, cả hai bên đều liều lĩnh xông lên phía trước chém giết, bất kể ai đều dùng hết sức lực để chém đao xuống... Chân tay đứt đoạn vương đầy vách cánh hoa, đầu người lăn từ trên đỉnh xuống, thi thể chất đầy con đường, đây là một trận chiến vô cùng thảm mà bi tráng! Máu chảy thành sông, thành biển, vô số sinh mệnh trong tiếng gào khóc lạnh lẽo, bất kể là Cẩm Vệ quân hay Phong Vân kỳ... Con sóng màu bạc cùng màu nâu giao nhau, hòa tan rồi hóa thành dòng nước xiết đỏ ngầu, vương đầy trên toàn bộ núi Lạc Anh...

“Đại... Đại tướng quân... việc này... việc này...” Lạc Nguyên trên đỉnh cánh hoa run rẩy nhìn trận chiến phía dưới, một kẻ chuyên bảo vệ đế đô như hắn lần đầu tiên thấy cảnh tượng này! Chỉ vừa chớp mắt một cái mà đã rất nhiều người ngã xuống, máu phun ra giống như sắp bay đến mặt hắn, làm hắn không tự chủ được mà nhắm mắt lại.

Đông Thù Phóng liếc nhìn Lạc Nguyên, ánh mắt mang theo xem thường cùng bi ai nặng nề.

“Lạc tướng quân, từ xưa đến nay trong mọi chiến trường, chiến thắng đều do máu tươi cùng sinh mệnh xây dựng thành!” Sau đó hắn rút trường đao, cổ tay vung lên: “Các huynh đệ, hãy theo bản tướng!”

Áo choàng đỏ thắm tung bay phía sau, trường đao hình trăng khuyết lấp lánh phía trước, người dẫn đầu của Cẩm Vệ quân tự mình xung phong liều chết ra trận, tức khắc, một vạn thân tín sau lưng hắn gào thét xông lên, nhắm phía Phong Vân kỳ mà đánh tới...

Khi mà vô số Cẩm Vệ quân lao xuống núi, trong biển lửa trên đỉnh núi Lạc Anh bỗng vang lên tiếng huýt dài, tiếng huýt gió trong trẻo, xuyên thấu tiếng chém giết như nước thủy triều trong núi, bay thẳng lên chín tầng mây!

Chính là Vương! Chính là Vương! Vương vẫn còn sống!”

Một tiếng huýt dài khiến Phong Vân kỳ đang khổ đấu mừng rỡ, lau đi vệt máu trên mặt, cầm chặt đại đao trong tay, “Các huynh đệ, chúng ta đi cứu Vương!”

Khi một tiếng huýt dài kết thúc, trong ngọn lửa trên núi bỗng bay ra một thân ảnh màu đỏ, giữa ánh lửa ngập trời, giống như phượng hoàng hóa ra từ lửa, toàn thân tràn đầy ánh sáng lóa mắt, lao qua biển lửa, bay lên trời cao, xẹt qua mặt hồ... Lúc Cẩm Vệ quân đang trừng mắt há mồm mà nhìn bên hồ,

một thân ảnh màu bạc ánh đỏ trong ngọn lửa rực rỡ vút lên trời... giống như một con rồng trắng càn rỡ gào thét trong không trung, cái đuôi quét qua, vô số kẻ bị văng lên không trung, sau đó không còn thờ mà rơi xuống...

“Lộc cốc, lộc cốc...”

Tiếng vó ngựa dày đặc mà có nhịp điệu giống như vang đến từ trên trời, đập qua tiếng hét hò rung trời, từng đợt từng đợt giống như tiếng sấm, thức tỉnh hai bên quân đang chiến đấu, tuy đại đao vẫn không ngừng vung lên, bước chân cũng không ngừng tiến đến nhưng trong đầu lại đồng thời suy nghĩ, chẳng lẽ là Mặc Vũ kỵ tới?

Ý nghĩ như vậy khiến cho khí thế của Phong Vân kỵ mạnh hơn, còn Cẩm Vệ quân thì trở nên khiếp sợ!

Tiếng vó ngựa tiến gần, đó là âm thanh truyền đến từ bình nguyên hướng Tây Nam, trong sắc trời mông lung, kèm theo tiếng bước chân “rầm rập, rầm rập”, kỵ binh giáp bạc từ xa chạy đến, trong đêm tối áo giáp phản xạ ra ánh sáng chói mắt, tựa như một đám mây bạc lay động trong trời đêm... Đó là... đó là Phong Vân kỵ – biểu thị của Phong Vân kỵ! Như vậy... Như vậy đây là... đây là... Chẳng lẽ lại là Phong Vân kỵ? Thế nhưng... vì sao vẫn còn một đội Phong Vân kỵ khác. Đáng tiếc, bây giờ không phải là thời gian để suy xét vấn đề này!

Ở trên đỉnh của cánh hoa thứ nhất, hai quân đang đánh nhau không tự chủ được đều nhìn về phía kỵ binh đang chạy đến, cự ly ngày càng gần, ngay lúc có thể nhìn rõ người trước mặt, binh lính Phong Vân kỵ không nhịn được bật thốt lên: Là Tề tướng quân! Là Tề Thụ tướng quân! Tề Thụ tướng quân đến cứu viện cho chúng ta rồi!”

Tiếng hò hét trong nháy mắt truyền khắp núi Lạc Anh: “Tề Thụ tướng quân đến cứu viện” giống như một lực lượng mạnh mẽ tràn vào cơ thể của Phong Vân kỵ, không chỉ khiến cho tinh thần của bọn họ thêm phần chấn mà khí thế cũng càng hùng mạnh không thể chống đỡ! Đồng thời trong lòng Cẩm Vệ quân đang khổ đấu cũng phát lạnh, thân thể run lên, chỉ chậm tay một chút thì đầu đã bị binh sĩ Phong quốc chém đứt!

Phía trước chính là đại tướng Tề Thụ của Phong quốc, song song đứng cạnh hắn còn có bốn thiếu niên cười ngửa tuổi tác và diện mạo tương đương nhau, đều mặc y phục ngân sắc. Lúc đến gần chân núi, bốn người kia lập tức bay về phía núi Lạc Anh, chỉ nháy vài cái mà cả người đã trên đỉnh cánh hoa, chỉ nhìn vào chiêu thức ấy cũng có thể thấy võ công của bọn họ hơn hẳn đám nhất lưu cao thủ trên giang hồ, mà lúc này bọn họ không hề ngừng nghỉ mà bay về phía đỉnh núi Lạc Anh, trên đường đi những Cẩm Vệ quân ra sức cản trở đều trở thành vong hồn dưới kiếm của họ!

Năm vạn quân Phong Vân kỵ mới đến theo sự chỉ huy của Tề Thụ lao thẳng đến núi Lạc Anh, hai quân vốn giằng co không phân thắng bại bỗng xảy ra biến hóa lớn, Cẩm Vệ quân rơi vào hiểm cảnh đau khổ giãy dụa, mà ý chí chiến đấu của Phong Vân kỵ thì càng sục sôi, thế tiến công càng mãnh liệt hơn! Số binh sĩ ngã xuống phần lớn là người của Cẩm Vệ quân!

Trận chiến trong núi vẫn kéo dài, binh sĩ giáp bạc cùng giáp nâu đều không có ý định dừng tay, tựa hồ ngay từ đầu bọn họ đã biết một điều ở trận chiến này, đó chính là... người có thể đứng đến cuối cùng chính là kẻ giành thắng lợi, mặc cho bao nhiêu đồng đội ngã xuống, bất kể chém giết ít hay nhiều kẻ địch, người còn sống chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước, hoặc là lao ra ngoài vòng vây, hoặc là giết hết kẻ thù...

Không biết qua bao nhiêu lâu, ánh trăng đã mờ dần, trời đất đều chìm trong bóng tối, mà lúc này, từ hướng Tây Bắc cùng Đông Bắc đều truyền đến tiếng vó ngựa ngày càng gần, đó là... tất cả đều là những binh sĩ ngân giáp! Người dẫn đầu chính là Từ Uyên cùng Trình Trĩ!

“Đại tướng quân... Phong quân... Phong quân... có rất nhiều chi viện... Chúng ta... Chúng ta bị bao vây rồi!” Lặc Nguyên nhìn Đông Thù Phóng cả người đang đầm máu, rồi lại nhìn số thi thể khắp núi, nhìn số Cẩm Vệ quân còn thừa sót, càng nhìn càng thấy nhiều Phong Vân kỵ, thanh âm khàn khàn mà ngắt quãng, chứng tỏ chủ nhân của nó đã sợ hãi đến cực điểm: “Đại... Đại tướng quân, chúng ta... Chúng ta trốn thôi!”

“Lặc tướng quân, ngươi sợ sao?” Đông Thù Phóng bình tĩnh nhìn Lặc Nguyên.

“Đúng vậy... Đúng vậy...” Lặc Nguyên nuốt nước miếng, lúc này cũng bất chấp mất mặt mà trả lời: “Ta... chúng ta căn bản không thể thảo phạt Phong vương, chúng ta căn bản không phải là đối thủ của Phong Vân kỵ! Đây là một quyết định sai lầm của Hoàng đế bệ hạ... Chúng ta...”

Đông Thù Phóng bình tĩnh nghe, trong tay nắm chặt trường đao hướng xuống mặt đất, ôn hòa mở miệng: “Ngươi đã sợ hãi như vậy thì bản tướng sẽ giúp ngươi một tay!”

Tiếng nói vừa dứt, ngay khi Lặc Nguyên còn chưa hiểu câu nói đó có ý gì, ánh đao thoáng hiện, hắn chỉ thấy gáy đau nhói một cái, sau đó thần trí mơ hồ nhìn thân thể của mình ngã xuống...

“Hoàng đế bệ hạ không cần loại thần tử như ngươi!” Đông Thù Phóng nhẹ nhàng nói ra những lời này.

Ông nắm chặt trường đao trong tay, mắt sáng như đuốc quét về Phong Vân kỵ ở phía trước, sải bước tiến lên, một binh sĩ Phong Vân kỵ vung kiếm chạy đến, cô tay ông giờ lên, tức khắc, đầu cùng thân thể của tên binh sĩ kia mỗi thứ một nơi! Ông không thèm liếc mắt một cái, bất chấp là ai phía trước đều giết hết, lúc trường đao vung lên tất sẽ có một trận mưa máu phun ra, sau đó một thân thể ngã xuống!

Không biết đi bao xa, cũng không biết đã giết bao nhiêu người, chỉ biết là không ngừng bước đi, không ngừng quơ đao, sau đó tiếng động ở xung quanh dần nhỏ đi... Toàn bộ Phong Vân kỵ chết sạch rồi sao? Hay là phe mình đều bị Phong Vân kỵ giết sạch rồi? Điều này cũng không quan trọng nữa, ông chỉ tiến lên phía trước, giết hết những kẻ ngăn cản hắn, sau đó chặt đầu của Phong Tích Vân mang về để đồ.

Phía trước có gì đó lấp lánh, ánh sáng chói mắt trên không trung bay qua như chớp, gió bị cắt qua như phát ra tiếng gào thét lạnh lẽo, một khắc kia, trong thoáng chớp ông đã hiểu ra, một khắc kia, ông bỗng nhiên nở nụ cười... Thân là võ tướng, phải làm như thế! Cô tay vung lên, trường đao hóa thành hình vòm bay đi... Sau đó, ý thức của ông bỗng nhiên thanh tỉnh, ông nhìn thấy trường đao cùng ngăn tiền bay qua nhau giữa không trung, tốc độ

như ánh chớp....

“Phập!” Rõ ràng tai nghe được thanh âm nhưng thân thể ông lại mất đi cảm giác, mi tâm có cái gì đó chảy xuống lẫn cả vào trong mắt, ông giơ tay lên lau, lại chạm phải mũi tên đã cắm sâu vào!

Sau đó thân thể ông ngửa ra, mọi sức lực đều mất dần, mắt thấy bầu trời vô tận, rộng lớn như vậy, đen tối như vậy! Cảm giác dần mơ hồ, dường như phía trước cũng có ai đó ngã xuống, nhưng điều này đã không có quan hệ gì với ông nữa. Ông đưa tay lục lọi trong ngực, lấy ra một bức thư chiêu hàng, đó là thứ mà bộ hạ phân phó ông giao cho Phong vương, nhưng mà ông lại chưa hề có cơ hội nhìn thấy Phong vương, mang ân điển của bộ hạ ban tặng cho nàng, cho nàng biết bộ hạ là một đế vương nhân từ!

Ngón tay buông ra, một trận gió thổi tới, thổi bay cả thư chiêu hàng trên mặt đất khiến nó bị mờ ra, trên tờ giấy trắng vuông lại chỉ có chữ “miễn xá” thật lớn!

Miễn xá? Khóe miệng ông vô lực nhếch lên, giờ khắc này, ông bỗng nhiên hiểu rõ, chỉ là... ông đã phụ sự khổ tâm của bộ hạ mất rồi!

Miễn xá! Bộ hạ, bất kể là thần đánh bại Phong Tích Vân hay có thể chiêu hàng Phong Tích Vân, ngài đều miễn xá cho thần vô tội!

Bộ hạ, đây là ý chỉ của ngài sao? Thế nhưng thần không cần! Ngài mới là quân vương duy nhất của thần!

“Nói nam nhi dù chết nhưng lòng như sắt. Máu nhuộm núi non, cỏ cây che lấp xương trắng, không sợ tan thành tro bụi, lòng son tựa ánh dương!”

Ni non khê đọc, thanh âm trầm thấp, cả núi Lạc Anh cũng yên lặng theo.

“Bộ hạ... Đào Dã...”

Đông Thủ Phóng là một vị đại tướng quân cuối cùng của Đông Triều đế quốc, ông đã nhắm mắt buông xuôi vào giờ Dần ngày 26 tháng 10, câu nói cuối cùng là: “Bộ hạ, Đào Dã.”

Mà khi đó, Kỳ đế vẫn ngồi thức trắng đêm trong Định Thao cung, còn Đông Đào Dã thì đang chiến đấu với Hoàng Triều!

Đối với vị tướng quân cuối cùng này, hậu thế đã đưa ra lời nhận xét như sau: “Ánh mắt thiên cận, không biết thức thối, chẳng biết tiến lui, không để ý đến đại cục”, nhưng khi sử gia lưu lại cho ông một chữ “Trung”, không người nào mở miệng phản bác!

Chiến đấu gần đến lúc kết thúc, số lượng Cẩm Vệ quân còn trong núi Lạc Anh đã rất ít ỏi, thế nhưng Tề Thục, Từ Uyên, Trình Tri thật vất vả gặp nhau lại không có chút vui vẻ nào, ánh mắt nhìn nhau đều mang theo vẻ lo lắng bất an, những vị đại tướng đối mặt kẻ địch bao nhiêu lần cũng trấn định ung dung mà lúc này làm thế nào cũng không che lấp được sự sợ hãi trong lòng!

Lửa trên đỉnh núi Lạc Anh cũng nhỏ đi, dần dần tắt... Thế nhưng Vương đâu? Cừ Dung đâu? Lâm Cơ đâu? Vì sao không thấy một ai? Dời mắt nhìn chung quanh, trên mặt đất khắp nơi đều là thi thể, trong này còn có rất nhiều binh sĩ của Phong Vân kỵ!

“Dù có phải san bằng ngọn núi này, cũng phải tìm ra bọn họ!” Thanh âm của Trình Tri vừa thô vừa khàn, ánh mắt lảng tránh hai người còn lại rồi nhìn về phía trước, chỉ là núi thây biển máu lại khiến cho hắn không dám nhìn thẳng mà phải nhắm chặt mắt!

Bỗng nhiên ánh mắt Từ Uyên lóe lên, sau đó hắn bước nhanh tới, nhưng chỉ đi đến phân nửa đoạn đường thì hắn dừng lại, giống như phía trước có thứ gì đó làm hắn sợ hãi, khiến hắn không dám bước thêm dù chỉ nửa bước!

Tề Thục, Trình Tri ở phía sau lưng hắn, bước chân vốn muốn tiến lên lại rút về, bỗng nhiên không dám đến gần hắn, sau một lúc lâu, hai người cố nhắc bước chân nặng tựa ngàn cân tiến lên phía trước, dường như đi chậm một chút thì thứ đáng sợ phía trước sẽ biến mất! Thế nhưng giờ khắc con đường lại giống như là rất gần, mặc cho bọn họ cố kéo dài thời gian nhưng rốt cục vẫn phải đối mặt!

“Lâm... Lâm Cơ...” Thanh âm đứt đoạn của Trình Tri vang lên, hơi thở cũng bỗng nhiên nặng nề, vai không chịu nổi trọng tải mà kịch liệt run rẩy, sau đó hắn gấp người, quỳ rạp trên mặt đất, hai tay ôm lấy đầu, ôm chặt lấy đầu...

“A!!!...”

Âm thanh thê lương, bi tráng vang khắp đỉnh núi Lạc Anh, tạo nên từng đợt tiếng vang chói tai...

Tề Thục và Từ Uyên không lên tiếng, chỉ là thân thể không thể khống chế được nữa, ngã quỵ trên mặt đất.

“Đây không phải là Lâm Cơ, sao Lâm Cơ có thể chết dễ dàng như vậy? Thục, đây không phải là Lâm Cơ đúng không?” Từ Uyên trước nay luôn lý trí tỉnh táo nhưng lúc này chỉ có thể lăm băm nhìn đồng đội để kiểm chứng, hi vọng có thể nghe được đáp án mà hắn mong muốn.

Thế nhưng không có ai trả lời hắn, Tề Thục chỉ máy móc di chuyển hai đầu gối, khi đến cạnh thân thể kia, nam tử xưa nay luôn ổn trọng bình tĩnh cũng không chịu được mà ngã nhào xuống đất, mười ngón tay nắm thật chặt, mặc cho đất đá sắc bén khiến tay bị cắt nát!

Người này sao có thể không phải là Lâm Cơ đây? ! Mặc dù... Mặc dù toàn thân đều là máu, mặc dù... đầu bị chém thành hai nửa... mặc dù là cả người toàn là vết thương máu thịt lẫn lộn... Nhưng sao bọn họ có thể không nhận ra người này! Bọn họ đều là những huynh đệ đã gắn bó hơn mười năm! Lâm Cơ...

Thần tiễn của Phong Vân kỳ, lúc này lẳng lẳng nằm trên mặt đất, nằm trong máu tươi của chính mình, tay vẫn nắm chặt trường cung như cũ, thế nhưng hần sẽ không bao giờ... giương cung bắn tên được nữa! Một thanh trường đao chém vào đầu hần! Mà cách đó không xa, Đông Thủ Phóng đại tướng quân nằm trên mặt đất, một chiếc ngân tiễn xuyên thủng mi tâm của gã!

“Lộc cốc, lộc cốc...” tiếng vỗ ngựa lần thứ hai truyền đến, chỉ sau khoảng nửa khắc, đại quân màu đen như chiếc lông chim bay vút đến, trong thế gian có được tốc độ này chỉ có thể là Mặc Vũ kỳ! Chỉ là trong Phong Vân kỳ lại không có ai vui mừng.

Cuộc chiến đã kết thúc, đồng đội khắp núi, thi thể mọi nơi... Trong lòng chỉ còn sự thất lạc cùng tràn ngập bi thống... Núi Lạc Anh bỗng nhiên trở nên vô cùng an tĩnh, không có âm thanh đao kiếm, không có tiếng kêu, cũng có giọng nói của ai... Hơn mấy vạn người mà bao trùm chỉ là sự yên lặng đáng sợ!

Binh sĩ của Mặc Vũ kỳ há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mặt, bọn họ cũng là những binh sĩ trải qua bao cuộc chiến, nhưng cảnh bi thương trước mắt lại khiến đầu óc của họ trống rỗng! Cảnh tượng như vậy, là trận đấu kịch liệt đến cỡ nào đây!

“Vương... Chúng ta đã đến muộn!”

Đoan Mộc Văn Thanh và Hạ Khí Thủ nhìn Vương của bọn họ, sau đó dời mắt đến Phong Vân kỳ đang đứng sừng sững trên núi Lạc Anh, một khắc kia, chẳng biết tại sao trong lòng họ có một loại hàn khí, khiến toàn thân họ run lên!

“Kết thúc...” Thanh âm của Lan Tức vô ý thức bật ra.

Kết thúc... Kết thúc là cái gì? Cuộc chiến kết thúc, hay là kết thúc thứ gì khác?

Tiếng vỗ ngựa thưa thớt truyền đến, mọi người quay đầu nhìn, chỉ thấy phía xa xa có một con ngựa chạy đến, trên lưng nó là một nam tử thanh y đang ngồi nghiêng lệch.

“Tức vương, Tịch nhi đâu?” Cửu Vi vung về nhảy xuống ngựa, thờ hớn hớn hỏi Lan Tức, hần không biết võ công, cười ngựa cũng không thạo nên bây giờ mới tới nơi.

Lan Tức nghe vậy, trong nháy mắt sắc mặt biến đổi, con ngươi như u hải chợt dâng lên sóng lớn, thân thể bay vút lên phía đỉnh núi, thoáng như một tia chớp màu đen lóe lên rồi biến mất!

Đoan Mộc Văn Thanh và Hạ Khí Thủ vội vàng đuổi theo, Cửu Vi cũng chạy lên núi, chỉ tiếc là không biết kinh công nên khoảng cách với đám đi trước rất xa.

Nhưng khi bọn họ chạy đến cánh hoa thứ nhất, thân ảnh trước mắt lại nhất thời khiến bọn họ dừng lại.

Tề Thu, Từ Uyên, Trình Tri ba người quỳ rạp trên mặt đất, trước mặt bọn họ là một người không còn thở nữa đang nằm!

Lẽ nào... Khoảnh khắc kia, một thứ lạnh lẽo đánh úp về phía Lan Tức, khiến thân hần run lên một cái, đứng không vững.

“Lạo xạo, lạo xạo...” Trong núi vô cùng yên tĩnh bỗng truyền đến tiếng bước chân, mỗi bước chân đều dẫm lên một khối đá, rất có tiết tấu từ trên xuống dưới, từ xa đến gần...

Ánh mặt trời mọc lên từ phía Đông, cảnh tượng trong núi Lạc Anh dần dần rõ ràng, thân ảnh chậm rãi đi từ đỉnh của cánh hoa thứ hai dần đến gần, từng chút một thấy rõ, trong khoảnh khắc kia, mọi người bị chấn động đến mức không thở nổi!

Người kia... là một huyết nhân! Từ đầu đến chân, từ mỗi một sợi tóc cho đến từng tác da thịt đều là màu đỏ tươi của máu, đôi mắt kia cũng bị máu nhuộm lên, phát ra quang mang như băng diễm, đỏ sẫm mà lạnh lẽo, cứ nhìn về phía trước, tựa hồ ở đó là một nơi hư vô! Bên phải tay cầm một thanh trường kiếm, kiếm cũng đã hóa thành huyết kiếm, máu tươi còn đang từng giọt từng giọt nhỏ xuống, tay trái cầm trường lăng*, trên đó cũng toàn là máu, kéo thật dài ở phía sau người... tiếp đó là bốn gã võ sĩ ngân y bước theo.

*Huyết nhân: người máu

*Trường lăng: dài tựa dài

Trong ánh nắng sớm nhàn nhạt, bởi vì một khoảnh khắc này, người nữ tử như đi ra từ trong hồ máu đã được xưng là “Huyết Phượng Hoàng”!

“Vương!”

Ba người Tề Thu, Từ Uyên, Trình Tri không rõ buồn vui hô một tiếng, đứng dậy tiến ra đón, một khắc kia, nước mắt không khống chế được mà tuôn ra. Bọn họ muốn nói điều gì đó, nhưng lời nói lại bị tắc nghẹn ở cổ họng, chỉ có thể chảy nước mắt nhìn Vương của bọn họ, nhìn Vương của bọn họ đã trở về bình an!

Rất cực ánh mắt của Tịch Vân dừng trên người bọn họ, sau đó thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng không hề có cảm xúc vang lên: “Các ngươi đều tới rồi.”

“Vương, thật may là ngài không có chuyện gì!” Trình Tri lau nước mắt trên mặt, nghẹn ngào nói.

“Ừ, ta không sao.” Tích Vân gật đầu, tựa hồ hơi cười nhưng khuôn mặt toàn máu khiến cho mọi người không nhìn rõ được vẻ mặt của nàng: “Chỉ là ta có chút mệt mỏi, rất muốn ngủ một giấc.”

“Vương...” Tề Thụ và Từ Uyên tiến lên, nhưng vừa định mở miệng lại không có cách nào lên tiếng.

Tích Vân chuyển ánh mắt nhìn về phía bọn họ, sau đó lại nhìn thấy Lâm Cơ đang nằm trên đất, thân nhiên gật đầu: “Lâm Cơ cũng mệt mỏi rồi, cứ như vậy mà ngủ.”

Ánh mắt lại chuyển, nhìn vào Cửu Vi, nhẹ nhàng mở miệng: “Cửu Vi, Cửu Dung đang ngủ trong sơn động, huynh mang hấn về được không?”

“Tích nhi...”

Tích Vân không đợi hấn nói xong, nhìn về phía Trình Tri, “Trình Tri, ta sợ người khác quấy rối Cửu Dung nên dùng một tảng đá chặn cửa sơn động, người giúp Cửu Vi mở nó ra, được không?”

“Vương...” Trình Tri khiếp sợ nhìn nàng.

“Kì thực Cửu Dung rất thích sạch sẽ, không thích bị người khác động vào một cách tùy tiện.” Tích Vân giống như đang tự lẩm bẩm: “Nhưng mà Cửu Vi mang hấn xuống, Trình Tri xử lý tảng đá, vậy nhất định hấn sẽ đồng ý.”

Dứt lời nàng tự mình xuống núi, từ đầu đến cuối nàng không hề nhìn Lan Tức, cũng không từng liếc mắt một cái đến Mặc Vũ kỳ đang đứng sừng sững phía trước.

Một trận chiến này trên núi Lạc Anh, người thắng cuối cùng chính là Phong vương, thế nhưng, cái giá để đổi lấy việc này cũng cực kì lớn, một trận này nàng không chỉ mất hai ái tướng, mà ba vạn Phong Vân kỳ có tận một vạn hai nghìn người chôn thân trên núi! Đây cũng là một trận chiến gian khổ nhất của Phong Vân kỳ từ hồi được lập ra đến nay, cũng là một trận chiến phải gánh chịu thương vong lớn nhất từ lúc có thể chiến đấu đến bây giờ! Mà Cẩm Vệ quân thì TOÀN QUÂN BỊ DIỆT!

Một trận chiến này trong mắt các Sứ gia về sau là điều chứng minh tài dùng binh kiệt xuất của Phong vương! Dùng ba vạn binh sĩ dụ bảy vạn kẻ địch vào núi, nhiều lần dùng kế làm hạ nhuệ khí, giảm binh lực của địch, lại ẩn giấu năm vạn quân tinh nhuệ! Có thể nói chiến lược tương đối hoàn mỹ, cách sử dụng chiến thuật cũng tinh diệu bất phàm, thực không hổ với danh xưng “Hoàng* vương”!

*Ở đây từ “hoàng” có nghĩa là phượng hoàng.

Sứ gia chỉ tính toán đến kết quả cuối cùng, ở trong mắt bọn họ, hơn một vạn binh sĩ Phong Vân kỳ từ trận bắt quả chỉ là cái giá phải trả cho sự thắng lợi. Bọn họ lại không biết, hơn một vạn sinh mạng này lại là sự đả kích nặng nề với Phong Tích Vân! Bọn họ không biết, hơn một vạn sinh mạng này rạch lên người Tích Vân một vạn vết thương, khiến cho máu chảy đầm đìa, vết thương nhập cốt!

Giờ Thân, ngày 26 tháng 10.

“Lục Vận, Vương có khỏe không?”

Trong vương trướng của Phong vương, một trong số các nữ quan là Ngũ Mị hỏi nữ quan Lục Vận.

Lục Vận nhũ mày nói: “Vương vừa trở về thì lập tức tắm rửa, nhưng ngài ấy ngâm mình trong thùng gỗ cũng đã gần hai canh giờ, mặc dù ta có lạng lẽ thay nước nóng để ngài ấy không bị cảm lạnh, thế nhưng ngâm mình trong nước lâu như vậy cũng không tốt cho thân thể!”

“Cái gì?” Ngũ Mị kêu lên sợ hãi, nhưng rồi vội vàng che miệng mình lại, “Vẫn còn ngâm mình trong nước, sao có thể, ta còn tưởng rằng Vương đã ngủ rồi cơ!”

“Hình như Vương đang ngủ trong thùng gỗ.” Lục Vận đáp. Bởi vì chính nàng cũng không thể khẳng định Vương có thực sự đang ngủ hay không, tuy rằng mỗi lần nàng vào thay nước thì Vương đều nhắm mắt, thế nhưng... Vương...

Bỗng nhiên tiếng nước róc rách vang lên, hai người run một cái.

“Vương tỉnh?!” Lục Vận, Ngũ Mị vội vàng đi vào.

“Vương, ngài tỉnh rồi!”

“Ừ.” Tích Vân hồ hững gật đầu.

Lục Vận và Ngũ Mị nhanh chóng giúp nàng lau thân thể, mặc xong quần áo, chỉ là đang mặc đồ y phục thì ánh mắt Tích Vân nhìn lại cái áo, đây là một bộ y phục thêu tơ chìm, tính chất mềm nhẹ, màu trắng như tuyết, trắng đến mức gai mắt!

“Y phục?” Tích Vân đột nhiên hỏi.

“Đạ?” Ngồi Mị ngẩn ra, bộ y phục này có gì không đúng sao?

“Y phục của ta đâu?” Tích Vân hỏi lần nữa, ánh mắt vô cùng sắc bén.

“Vương hỏi xiêm y lúc đầu sao?” Vẫn là Lục Vận phản ứng kịp, “Vừa giao cho Thiệu Nhan mang đi giặt...”

Còn chưa nói xong, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo như kiếm quét đến, khiến cho toàn bộ lời nói của nàng nghẹn trong cổ họng.

“Ai bảo ngươi giặt?!” Lời nói lạnh như băng vang lên, khiến hai người sợ hãi không kịp trả lời thì thân ảnh người phía trước đã lóe lên rồi biến mất.

“A? Vương... Vương, ngài còn chưa mặc xong y phục!” Lục Vận cuống quýt chạy ra ngoài, trong tay đang cầm Vương phục màu trắng, nhưng chạy ra cửa thì đâu còn thấy bóng dáng Tích Vân.

Ngày hôm đó, rất nhiều Phong Vân kỳ và Mặc Vũ kỳ sĩ, chính mắt nhìn thấy Phong vương chỉ mặc một chiếc áo mỏng từ trong doanh trường bay vút ra, nhanh như vậy, cấp thiết như vậy khiến người khác sợ hãi, ai cũng cho là có chuyện gì lớn xảy ra, vì vậy Phong Vân kỳ vội vàng bẩm báo Tề, Từ, Trình ba vị tướng quân, Mặc Vũ kỳ thì nhanh chóng bẩm báo với Tức vương.

Bờ sông, Thiệu Nhan nhìn bộ y phục dính máu, rồi lại nhìn nước sông lạnh như băng, không khỏi nhăn lại cặp mày đẹp, thở dài một hơi.

Theo nàng thì y phục này không cần thiết phải giặt sạch, dính nhiều máu như vậy sao có thể giặt sạch sẽ, Vương cũng không thiếu y phục để mặc, không bằng bỏ đi để nàng đỡ phải mệt! Nhưng hết lần này đến lần khác Lục Vận đại nhân lại không đồng ý, nói Vương nhất định sẽ giữ lại bộ xiêm y này. Nhưng nàng không tin, nhất định Lục Vận đại nhân cố ý trừng phạt nàng vì tội nhìn lên Tức vương!

Đành chấp nhận ôm bộ y phục định ngâm vào nước sông, nhưng còn chưa chạm đến nước đã thấy lạnh cả người, khiến nàng rút tay lại.

“Dừng tay!”

Bỗng một tiếng kêu chói tai truyền đến, khiến nàng run lên một cái, bộ y phục cứ thế rơi xuống sông, nàng còn không kịp kinh hô thì thấy bên tai có cuồng phong tạt qua, làm cho da thịt đau nhức, thấy hoa mắt, sau đó có cái gì “Ào!” rơi vào trong nước, khiến một đám nước văng lên che đi tầm nhìn của nàng.

“Người nào giả thần giả quỷ đây!” Thiệu Nhan lấy tay áo lau bọt nước trên mặt, thì thào mắng, nhưng vừa nhìn rõ phía trước, nhất thời nàng líu lưỡi, “Vương... Vương...”

Tích Vân đứng ở giữa sông, hơi thở dồn dập, giống như nàng chạy cả ngàn dặm trong chốc lát, tóc dài, xiêm y đều bị bọt nước nhiễm ướt, nước sông lạnh như băng ngập đến đầu gối, nhưng nàng giống như không cảm thấy, chỉ lạnh lùng thậm chí là phẫn hận trừng mắt nhìn Thiệu Nhan, mà bộ y phục dính máu đang hoàn hảo được nàng ôm trong lòng!

“Vương... Vương... Nô tì... Nô tì...” Thiệu Nhan quỳ rạp xuống đất, toàn thân run rẩy. Ánh mắt Vương lãnh khốc như vậy, tựa hồ nàng đã phạm vào tội ác tày trời, thế nhưng rốt cục nàng vẫn không biết mình xúc phạm Vương chỗ nào?

“Đứng lên.”

Thanh âm lãnh đạm truyền đến, Thiệu Nhan ngẩng đầu, đã thấy Vương cất bước đến bờ sông, một đôi chân trần bước trên mặt đất, lượm lại vết máu ẩm ướt!

“Vương, chân của ngài của bị thương!” Thiệu Nhan la hoảng lên.

Thế nhưng Tích Vân không chú ý đến lời nàng ta, phía trước đã có tướng sĩ Phong Vân kỳ, Mặc Vũ kỳ chạy đến, khi thấy nàng bình yên đứng ở bờ sông thì đều dừng bước, phía trước nhất là một thân ảnh màu đen đang đứng sừng sững.

Tích Vân dời bước, từng bước từng bước đi tới gần, hai người rốt cục mặt đối mặt.

Nhìn khuôn mặt trước mắt tuần mỹ như cũ, ung dung như cũ, bình tĩnh như cũ, khuôn mặt của Tích Vân bỗng ửng hồng, đôi mắt bình tĩnh nhìn lại, lấp lánh như từng giọt nước nhỏ xuống, sáng rực giống như có thể phát ra lửa, nhưng ánh mắt phát ra lại băng lãnh, sắc bén như vậy! Môi không ngừng run rẩy, trong con ngươi có các loại quang mang biến ảo... đó là nô! Đó là oán! Đó là hối! Đó là khổ! Đó là đau đớn! Đó là ai! Đó là hận... trong nháy mắt, thậm chí Lan Tức cảm thấy sát khí bén nhọn, chỗ cổ giống như có thanh kiếm kề vào đó...

Nhưng lại trong một khoảnh khắc, tất cả đều biến mất, chỉ thấy hai tay Tích Vân đang ôm lấy bộ quần áo trong lòng, toàn thân run rẩy kịch liệt, răng cắn chặt vào môi khiến nó bật máu, tay trái giữ chặt lấy tay phải!

Một khắc kia, hai tay của nàng giống như bị hai linh hồn khổng lồ, một bên muốn toàn lực đánh ra một chưởng, một bên lại cố ý ngăn cản, Vì vậy tay phải run lên, còn tay trái thì giữ chặt tay phải, móng tay đâm sâu vào da thịt, từng giọt máu chảy ra...

Tích Vân... Lan Tức vươn tay, muốn ôm ở người trước mắt vào lòng.

Áo đơn chân trần, những giọt nước không ngừng chảy xuống từ trên người nàng, trong gió rét, nàng đứng sừng sững, ôm lấy bộ y phục dính máu vào lòng... Lúc này người trước mắt đơn bạc như vậy, yếu đuối như vậy, đơn độc như vậy, đau thương như vậy, thế mỹ tuyệt diệu như thế! Tích Vân...

Trong trái tim có điều gì đó rung động, nhưng đôi tay đang đưa ra giữa không trung bỗng dừng lại.

Người trước mắt bỗng nhiên đứng thẳng, cả người bình thường trở lại, tất cả tâm tình đều biến mất toàn bộ, tay phải rũ xuống, tay trái cầm bộ y phục dính máu, cặp mắt không chút gọn sóng nhìn thẳng.

Trong nháy mắt, Lan Tức cảm thấy có thứ gì trong lòng bay vụt đi, nhanh chóng và đột nhiên như vậy, rồi lập tức như bị có thứ gì đó khoét sâu vào làm hấn đau đớn đến toàn thân run rẩy!

Một khắc này, giữa hai người chỉ cách nhau có một bước, nhưng Lan Tức lại cảm thấy hai người ở rất xa. Không phải chỉ là khoảng cách chân trời góc bể hay xa như thương hải tang điền... Mà lúc này giống như người kia trở nên hoàn toàn xa lạ, không còn là Tích Vân mà hắn quen biết mười mấy năm nữa! Khuôn mặt trước mắt hoàn toàn bình tĩnh, bình tĩnh một cách tuyệt đối! Một đôi mắt kia, bên trong hoàn toàn trống rỗng! Căm hận, đau thương, tuyệt vọng... đã biến mất toàn bộ! Giống như một pho tượng đã đóng băng vạn năm trên đỉnh núi tuyết, giấu đi tất cả suy nghĩ, tất cả tình cảm, nếu có thể thì có lẽ ngay cả sinh mệnh cũng sẽ đông cứng lại!

Đối diện thật lâu, lẳng lặng đối lập, gió lạnh thổi qua bốn phía, thổi tung mái tóc đen, cát vàng tung bay khắp trời, giờ khắc này giống như trời đất phát ra những tiếng cuồng vọng, rồi lại cực kì tĩnh lặng, trong khoảng không vô tận, vạn vật biến mất, mọi âm thanh không còn, chỉ có gió thổi cát chảy!

Nàng ——muốn giết hắn! Một khắc vừa rồi kia, nàng hận không thể giết chết hắn!

“Khí trời rất lạnh, Phong... Phong vương đừng để bị cảm lạnh.”

Âm thanh cực kỳ thông thả, cực kỳ rõ ràng nhẹ nhàng vang lên trong thiên địa trống trải.

“Ừ, đa tạ sự quan tâm của Tức vương.” Tích Vân gật đầu, thanh âm nhẹ nhàng giống như dòng nước chảy, không chút gọn sóng, ôm chặt y phục dính máu trong lòng, xoay người rồi đi.

“Đường như mùa đông giá rét đến sớm hơn rồi...”

Nhìn bóng lưng cô tuyệt đang rời đi, Lan Tức nói khẽ, ánh mắt nhìn về tay của mình, hình như nó bị cồng đến phát run. Mùa đông này, cỡ lẽ còn lạnh hơn cái năm mà mẫu hậu ra đi!

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Ly hợp tụ tán

“May mà nàng ấy vẫn còn lấy đại cục làm trọng!”

Nhìn thân ảnh càng lúc càng xa trong cơn gió lạnh kia, Đoan Mộc Văn Thanh thở phào một hơi, bàn tay đang siết chặt chuỗi kiếm cũng lặng lẽ buông lỏng.

“Phong vương...” Hạ Khí Thù mở miệng, giống như muốn nói cái gì, chỉ là lời nói vừa lên tới miệng thì bỗng ngưng nghẹn lại. Hắn nhìn người xa xa phía trước, áo trắng không ngừng tung bay trong gió, một đầu tóc đen thật dài đan vào nhau, thân ảnh kia sao mà gầy yếu quá, tựa hồ chỉ cần một cơn gió cũng có thể cuốn nàng đi... Hắn trầm tư hồi lâu, tất cả suy nghĩ cuối cùng chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài.

Đoan Mộc Văn Thanh đưa mắt nhìn về phía doanh trướng chính tề của Phong Vân Kỳ. Nhìn từng tốp binh lính nhuệ khí tận trời đang lẳng lặng đứng sừng sững kia, hắn không khỏi mở miệng cảm thán: “Năm vạn Phong Vân Kỳ... Không ngờ ngoài năm vạn lúc trước ra, nàng còn có thêm năm vạn nữa!”

“Lấy thực lực quốc gia của Phong Quốc mà nói, có được mười vạn tinh kỵ cũng không phải là việc khó, chỉ là...” Hạ Khí Thù hơi ngừng một chút, dùng thanh âm ảm ảm có chút lo lắng nói: “Năm vạn tinh kỵ này của Phong vương, chẳng những người ngoài không biết, ngay cả vương huynh như cũng không biết đâu!”

“Ngay cả vương huynh cũng không biết sao, a...” Đoan Mộc Văn Thanh còn chưa nói xong, ánh mắt giống như đã bị cái gì hấp dẫn, buột miệng nói: “Khí Thù, người có để ý tới không?”

“Để ý cái gì cơ?”

“Bốn người kia kia, bốn người đang canh giữ bên ngoài trướng bông của Phong vương ấy, vừa nhìn qua khí thế của bọn họ ta liền biết võ công của bốn người chắc chắn đều trên người và ta!”

“Ừ.” Hạ Khí Thù gật đầu: “Lực lượng ẩn giấu của Phong vương đúng là không thể khinh thường được, chỉ là, không biết vì sao nàng lại có hành động như thế nhỉ? Cục diện về sau không biết sẽ trở thành như thế nào đây! Khó trách Xuyên Vũ lại...”

“Mặc dù đã bị Xuyên Vũ nỗ lực ngăn trở nhưng vương vẫn kiên quyết đến đây, chỉ nhiều đó đã đủ thấy phân lượng của Phong vương ở trong lòng ngài rồi!” Ánh mắt Đoàn Mộc Văn Thanh chuyển về phía vương của bọn họ, trên mặt lộ ra vẻ cảm khái thật sâu: “Chi tiếc... Chúng ta đã tới muộn! Nhưng bất luận quan hệ về sau của hai vương như thế nào, chúng ta chỉ cần tuân theo ý chỉ của vương là được.”

“Đúng vậy.”

Hạ Khí Thủ dời mắt nhìn lại, mọi người xung quanh đều đi cả rồi, chỉ còn một mình vương của bọn họ cô độc đứng trong gió. Ngài khoanh tay nhìn trời, hẳn không biết tâm tình của ngài lúc này là như thế nào, cũng không biết về mặt lúc này của ngài ra sao, nhưng khi nhìn vào bóng dáng sừng sững trong gió kia, hẳn lần đầu tiên sinh ra một loại cảm giác trống trải lạnh lẽo.

“Mộng nhập Giang Nam yên thủy lộ, hành tẫn Giang Nam, bất dữ li nhân ngộ.

Thủy lí tiêu hồn vô xử thuyết, giác lai trừ trưởng tiêu hồn ngộ.

Dục tẫn thử tình thư xích tố, phù nhạn trầm ngư, chung liễu vô bằng cư.

Khước ý hoãn huyền ca biệt tự, đoạn tràng di phá tần tranh trụ.”

[Đây là bài Điệp Luyến Hoa của tác giả Án Kỷ Đạo (1050-1119), bản dịch sau được lấy từ Thi Viện:

Mộng tới Giang Nam trên đường khói nước, đi hết Giang Nam, không gặp người xưa.

Trong giấc ngủ, hồn tiêu không biết đâu nói, tỉnh lại tiêu hồn buồn rầu mê muội.

Muốn đem hết tình này viết trên tấm lụa, nhưng nhạ nổi cá chim mất tấm, rốt cuộc không có hồi âm.

Muốn lấy dây đàn chậm ca nỗi sầu ly biệt, di khắp trụ đàn tranh Tần vẫn không thể gầy lên được nỗi đoạn trường.

Đây là bản dịch nghĩa (vì tiểu Dạ muốn để mọi người hiểu hết nghĩa của bài).

Phượng Tê Ngô cúi đầu ngâm nga, sau đó hơi thở dài vươn tay gấp quyển sách lại. Bài từ này của cổ nhân tuy lãnh hương u độc nhưng lại khiến lòng người bồi hồi không yên! Nàng nâng chén trà nóng lên, hấp thụ một tia nhiệt lượng để xua tan sự rét lạnh của màn đêm, sau đó đột nhiên ngẩng đầu nhìn về cây nến đỏ đã cháy được một nửa trên giá nền hình hoa sen.

[lãnh hương u độc: vừa thơm ngát lại vừa tĩnh lặng cô độc]

“Hong chúc tự liên vô hảo kế, dạ hàn không thể nhân thù lệ.”

[Đây cũng là một câu trong bài Điệp Luyến Hoa, bản dịch sau được lấy từ Thi Viện]

Nến hồng cũng tự than không còn cách nào, trong đêm lạnh thay người nhỏ lệ.]

Một tiếng ngâm u oán hòa cùng một nụ cười khổ mang chút hồi tiếc vang lên, nàng dời bước ôm lấy cây đàn tỳ bà trên bàn, đầu ngón tay khẽ động, thanh âm trong trẻo từ dây đàn sâu kín vang lên trong phòng. Tiếng đàn này, có mấy người có thể nghe hiểu được? Người nọ... liệu người nọ có từng nhập tâm lắng nghe? Chỉ cần nhập tâm lắng nghe... là đủ rồi...

“Phượng cô nương, bên ngoài có Nhâm quân sư cầu kiến người.” Tiểu Nhi nhẹ vén rèm đi vào.

“Nhâm quân sư?” Đầu ngón tay đang gảy gảy dây đàn của Phượng Tê Ngô thoáng ngưng lại: “Hắn tìm ta có chuyện gì?”

“Cô nương đi ra xem một cái chẳng phải sẽ biết hay sao.” Tiểu Nhi vẫn giữ nét mặt tươi cười.

“Thay ta nói lại với hắn.” Phượng Tê Ngô lãnh đạm nói: “Chỗ ở của ta chỉ là chỗ ở của một ca giả nho nhỏ, không thích hợp cùng quân sư thương lượng đâu.”

“Nhưng quân sư nói hắn có chuyện rất quan trọng, là chuyện liên quan tới vương.” Tiểu Nhi cẩn thận quan sát Phượng Tê Ngô, quả nhiên phát hiện thần sắc của nàng đã biến đổi.

“Được rồi.” Phượng Tê Ngô trầm ngâm một lát, sau đó buông tỳ bà nói.

Nhâm Xuyên Vũ đang ngồi ngay ngắn trong phòng khách nho nhỏ, thấy Phượng Tê Ngô đi tới, hắn liền đứng dậy, nho nhã lễ độ chào hỏi: “Phượng cô nương.”

“Không biết đêm khuya quân sư tới chơi là có chuyện gì?” Con người lãnh đạm của Phượng Tê Ngô liếc nhìn Nhâm Xuyên Vũ một cái, thản nhiên ngồi xuống đối diện hắn.

Đối mặt với câu hỏi trực tiếp của Phượng Tê Ngô, Nhâm Xuyên Vũ vẫn không vội trả lời mà chỉ ngưng mắt nhìn nàng. Ánh mắt này giống như mặt

guơng sáng, giống như một cây chầm bén nhọn mang theo về nghiền ngẫm thận trọng đánh giá nàng, tựa hồ muốn triệt để nhìn thấu nàng. Từ tâm tư đến ý thức của nàng, từ nàng của hiện tại đến nàng của tương lai, tất cả giống như đều được phản chiếu trong cặp mắt kia của hắn!

Đợi một lát vẫn không thấy Nhâm Xuyên Vũ trả lời, Phụng Tê Ngô liền đứng dậy nói: “Đêm đã khuya, nếu quân sư không có chuyện gì để nói thì Tê Ngô xin phép đi nghỉ ngơi.” Dứt lời, nàng lập tức xoay người rời đi.

“Tê Ngô... Tê Ngô... Quả nhiên là phụng hoàng đậu trên cây ngô đồng! Phóng mắt khắp toàn bộ thiên hạ, cũng chỉ có đế đô là xứng đáng trở thành cây ngô đồng cho phụng hoàng mà thôi!”

[Phụng Tê Ngô còn có nghĩa là phụng hoàng đậu trên cây ngô đồng]

Lời nói đột ngột của Nhâm Xuyên Vũ khiến cho bước chân của Phụng Tê Ngô thoáng dừng lại. Nàng xoay người, trong mắt lóe lên một tia sáng vừa lạnh lẽo lại vừa bén nhọn: “Lời này của quân sư là có ý gì?”

“Bất luận tài năng hay là tướng mạo của Phụng cô nương đều là vạn người có một, chẳng lẽ cô nương lại cam lòng làm một ca giả cả đời?” Trên mặt Nhâm Xuyên Vũ là một mảnh tươi cười, dường như hắn muốn dùng nụ cười này để hóa giải hàn quang trong mắt Phụng Tê Ngô: “Ngày vương của ta đăng cơ thành đế, chẳng lẽ Phụng cô nương không muốn trọng chấn uy danh của Phụng gia, không muốn kế thừa truyền thuyết của Phụng gia hay sao?”

Phụng Tê Ngô nhìn Nhâm Xuyên Vũ thật lâu, sương lạnh trên mặt dần hòa tan, cuối cùng lộ ra một nụ cười nhạt hiem có. Một nụ cười này khiến cho guơng mặt của nàng tràn ngập ánh sáng kiều diễm ướt át, Nhâm Xuyên Vũ nhìn thấy trong lòng cũng lộ vẻ cảm thán. Quả nhiên là như thế!

“Quân sư, Tê Ngô không phải là người thông minh, thuở nhỏ không phải ngu ngốc thì là cứng nhắc, bởi vậy không thể trèo cao bám trắng, ngược lại còn phải lưu lạc chốn phong trần, quả thật cảm thấy vô cùng hổ thẹn đối với tổ tiên Phụng thị.” Phụng Tê Ngô thản nhiên cười cười, lại lần nữa quay về ghế mềm ngồi xuống: “Mà Nhâm Xuyên quân sư lại khác. Ngài thông minh hơn người, tâm tư sâu sắc, ánh mắt độc đáo, thiết nghĩ trên đời này cũng không có chuyện gì có thể thoát khỏi bàn tay của quân sư, không có người nào có thể thoát khỏi ánh mắt sắc bén của ngài.”

“Cô nương đây là đang khích lệ Xuyên Vũ hay là đang thăm mắng Xuyên Vũ thế?” Nhâm Xuyên Vũ nâng tay vuốt cằm, ôn hòa cười nói.

“Cũng không phải.” Phụng Tê Ngô chậm rãi lắc đầu: “Tê Ngô chỉ muốn nói cho quân sư nghe vài thứ mà thôi.”

“Xuyên Vũ xin rửa tai lắng nghe.”

Nụ cười duyên của Phụng Tê Ngô đột nhiên biến mất, thay vào đó là một tầng băng sương lạnh lẽo, nàng chăm chọc nhìn Nhâm Xuyên Vũ, dùng âm thanh lạnh lùng nói: “Cho dù quân sư có tính toán tường tận đến đâu, nhưng mà... ngài đã xem thường Phụng Tê Ngô ta rồi!”

Nét cười trên mặt Nhâm Xuyên Vũ bị một câu nói lạnh lùng này làm cho cứng đờ, ngay cả bàn tay đang vuốt cằm cũng khựng lại, hắn kinh ngạc nhìn Phụng Tê Ngô, giống như không thể tin được nàng lại cho hắn một câu trả lời như vậy.

“Cô nương...”

“Đêm đã khuya, xin quân sư hãy về đi.” Phụng Tê Ngô hờ hững chuyển đề tài, sau đó đứng dậy ra ý tiễn khách.

“Tính tình cô nương quả nhiên là cao ngạo bất khuất, tuy nhiên, những lời khi nãy của Xuyên Vũ cũng không phải là xem thường cô nương đâu.” Nhâm Xuyên Vũ đứng dậy, vẻ mặt thản thiết mỉm cười đã được đổi thành vẻ nghiêm nghị chín chắn: “Xuyên Vũ biết rõ tấm lòng sâu nặng của cô nương đối với vương của ta, nếu cô nương có thể bầu bạn lâu dài với vương, đây cũng là phúc khí của vương!”

Phụng Tê Ngô nghe vậy lại chỉ cười nhạt một tiếng: “Lòng trung thành của quân sư, Tê Ngô cho dù có ngu dốt hơn cũng biết, chẳng qua là...” Phụng Tê Ngô chậm rãi rời đi, tới khi đến cửa lều, nàng mới quay đầu nhìn hắn một cái: “Chuyện của hai người kia... sao có thể để cho người ngoài nhúng tay vào!”

Nhâm Xuyên Vũ nhìn thân ảnh dần biến mất sau tấm màn che, thật lâu sau mới thì thào lên tiếng: “Người của Phụng gia... Đáng tiếc... thật là đáng tiếc!”

...

Ánh sáng có chút u ám, doanh trướng màu trắng, ngọn nến màu trắng, màn che màu trắng, xiêm y màu trắng... Trước mắt đều là màu trắng, giống như một cánh đồng tuyết mênh mông, trống trải... cô quạnh... lạnh lẽo.

“Các người đều lui ra đi.”

“Vâng!”

Người hầu, cung nhân đều lặng lẽ lui ra, trong lều chỉ còn sót lại thân ảnh của một vị nữ vương áo trắng như tuyết.

Trong doanh trướng rộng rãi có đặt hai cỗ quan tài, một trái một phải.

Tích Vân nhắc đôi chân nặng tựa ngàn cân, từng bước từng bước tới gần, khi ánh mắt vô thần chạm phải thân hình của người đang yên tĩnh nằm trong

quan tài kia, hai dòng lệ của nàng không thể kìm nén được nữa mà mãnh liệt tuôn ra. Thân thể nàng giống như đã bị rút hết sức lực, suy sụp ngã ngổ trên mặt đất, nàng dùng hai tay che mặt, bà vai không ngừng run lên, thanh âm khóc nức nở tuy đã được nàng cất lực áp chế nhưng thỉnh thoảng lại vẫn theo khóe môi tràn ra bên ngoài.

Cửu Dung... Lâm Cơ...

Bọn họ gặp nhau thời niên thiếu, cùng nhau lớn lên, cùng nhau học văn tập võ, cùng nhau trêu đùa vui chơi, cứ như thế, trong nháy mắt đã qua hơn mười năm. Họ vốn là những cô nhi không hề quen biết, nhưng những năm tháng đó, bọn họ đã sống với nhau như người một nhà, hoà thuận biết bao, vui vẻ biết bao... Bọn họ từng nghĩ sẽ làm bạn bên nhau cả đời, đến tận lúc tóc ai cũng chuyển sang màu trắng... Một Bao Thừa thật thà chất phác lại kiêu kì... Một Cửu Dung hồ tú là đồ mặt... Một Lâm Cơ thích lên giọng mỉa mai... Bất luận thời gian có trôi qua bao lâu, những nụ cười, những giọt nước mắt, những tiếng hô nháo ầm ĩ của họ như vẫn còn bên tai... Giống như chỉ cần nàng quay đầu một cái thì sẽ có thể vươn tay bắt lấy họ, vĩnh viễn không chia cắt!

“Bộp!”

Có thứ gì đó theo tay áo rơi ra, nàng nhặt lên nhìn, phát hiện đó là một cái túi nhỏ bằng tơ màu trắng thuần.

“Vương, đây là vật lấy được từ trong ngực của Cửu Dung, nó được bảo quản rất kĩ, có thể đây là một vật cực kỳ trọng yếu của hắn.” Lời nói của Tề Thử vẫn còn vang vọng bên tai nàng.

Nàng run rẩy mở chiếc túi ra, bên trong là một khối tuyết ngọc Thương Sơn, ngọc tâm có một điểm nhỏ màu đỏ hết sức rực rỡ. Xung quanh khối ngọc là những viên thủy tinh màu lam nhạt, từng viên từng viên rải rác xung quanh khối tuyết ngọc, thoát nhìn giống như những giọt nước mắt mà ngọc tâm nhỏ ra!

[ngọc tâm: trung tâm của khối ngọc]

Cửu Dung... Cửu Dung...

Tích Vân gắt gao nắm chặt lấy chiếc túi tơ, nước mắt như từng viên trân châu rơi vào trong túi, nhỏ xuống ngọc tâm.

Cửu Dung... Tiếng khóc kìm nén đã trở thành tiếng khóc thảm thiết, ánh nến mờ lung giống như cộng hưởng với tiếng khóc của nàng, ngọn lửa lay động, toàn bộ doanh trường như được phủ thêm một lớp ánh sáng lạnh lẽo, phiêu phù không thực.

Cửu Dung... hu hu hu... hu hu hu...

[thật ra từ tượng thanh cho tiếng khóc bên Trung sẽ là “ô ô ô”, tiểu Dạ sợ để vậy nhiều người không hiểu nên sửa thành “hu hu hu”, cơ mà không hiểu sao cứ có cảm giác kì kì]

Thời gian lắng lặng trôi qua, nến trắng cũng lặng lẽ nhỏ lệ cùng nàng.

Tiếng khóc rớt cục cũng ngừng lại, nàng đứng dậy, dõng bước đi tới trước quan tài, đem túi tơ đặt vào bàn tay lạnh như băng kia, sau đó hơi dùng sức khép nó lại.

Hai tay nàng nắm lấy tấm vải bố trắng... ánh mắt lưu luyến nhìn theo miếng vải từ từ che đi thân thể hắn... bà vai hắn... cổ hắn... cầm hắn... môi hắn... mũi hắn...

Cửu Dung... Lâm Cơ...

Nàng gắt gao nhắm chặt mắt lại, cổ tay run lên, cứ như vậy mà đoạn tuyệt!

“Vương.”

Tề Thử, Từ Uyên, Trình Tri đồng loạt đi vào doanh trường yên tĩnh, theo sau họ là bốn gã võ sĩ áo bạc.

“Các người đi bái biệt Lâm Cơ và Cửu Dung đi.”

“Vâng!”

Bảy người cung kính bái biệt với hai người huynh đệ ngày xưa, lúc dập đầu, vài giọt nước (mắt) khẽ rơi xuống bức màn trắng, để lại trên đó vài dấu nước tròn tròn, mà khi ngẩng đầu, trên mặt bảy người không còn gì khác ngoài thân sắc nghiêm nghị không biết sợ hãi.

“Làm người đứng đầu của một quốc gia, làm chủ soái của một quân đoàn, có vài lời tuyệt đối không thể nói ra, nhưng ngày hôm nay, ta vẫn muốn nói cho các người biết.”

Thanh âm của Tích Vân vang lên trong lều, nàng chấp tay phía sau, đưa lưng về phía bảy người, áo trắng chấm đất, tóc dài che thân, bóng dáng kia vô hình chung lại mang theo một nét yên tĩnh cùng trang nghiêm.

“Chúng thần cung kính lắng nghe!” Bảy người cúi đầu nói.

“Ha ha...” Đối với sự trịnh trọng của bảy người, Tích Vân nhẹ cười một tiếng, nâng tay lên che trán, đầu ngón tay gắt gao dán chặt vào mi tâm: “Về sau... bất luận quyết đấu với ai, một khi xác định không thể thắng lợi, các người... liền chạy trốn hoặc đầu hàng đi!”

“Vương...” Bảy người đồng thời kêu lên, không khỏi khiếp sợ nhìn vương của mình.

“Bởi vì... chỉ khi các người còn sống, ta mới có thể cứu các người về, mới có thể tìm lại các người!” Tích Vân không hề nhìn lấy vẻ mặt của bảy người, nàng tiếp tục bình tĩnh nói ra, bàn tay trên trán dần trượt xuống, cuối cùng buông thõng ở bên người: “Ồ trong lòng bốn vương, các người... còn quan trọng hơn cái thiên hạ này rất nhiều!”

“Vương!” Bảy người cúi đầu quỳ trên mặt đất, chỉ tiếc bà vai không ngừng run rẩy kia đã bán đứng tâm tình kích động của bọn họ.

“Bốn vương thật sự không phải là một vị vua đủ tư cách!” Tích Vân tự giấu cười cười: “Loại lời nói này mà cũng nói ra được, ngày sau đại khái sẽ thành trò cười trong sử sách thôi!”

Ngày sau, lời nói ấy không phải là trò cười trong sử sách, mà là một tiếng thờ dài lưu lại ngàn năm.

Sử gia viết: Có thể nói ra lời ấy, như vậy đủ thấy Phong vương là một người lòng ôm nhân ái, có thể đối đãi với bộ hạ đến dường này, đủ thấy ngài là một người nhân nghĩa vẹn toàn! Nhìn chung, cả đời Phong vương đều là một vị đế vương nhân ái chiếm được lòng dân, dùng người thì không nghi ngờ người, biết trọng dụng người tài đức, tài trí công lao sự nghiệp lại càng nhiều không kể xiết, xưa nay hiếm thấy, rõ ràng là một bậc minh quân. Song, ngài vẫn biết rõ những thứ không thể nói, những việc không thể làm, một vị vương giả như thế, phải làm sao đây! Phải làm sao đây!

“Vương, mặc kệ người khác nói như thế nào, mặc kệ ngài làm cái gì, ngài vẫn mãi là vương của Phong Quốc chúng ta! Là vị vương duy nhất mà Phong Văn Kỳ chúng ta thể chết trung thành! Là vị vương độc nhất vô nhị trong lòng chúng ta!” Bảy người đồng loạt cúi đầu xuống.

“Đứng lên đi.” Tích Vân xoay người, bình tĩnh nhìn bọn họ: “Thứ, người sai người đem linh cữu của Lâm Cơ và Cửu Dung quay về Phong Quốc đi, chúng ta cũng nên lên đường rồi.”

“Vâng.”

Ánh mắt Tích Vân đảo qua bốn gã võ sĩ áo bạc bên kia, một lát sau mới mở miệng phân phó: “Vô Hàn, người theo làm phó tướng của Tề Thứ đi.”

“Vâng!” Vô Hàn khom người lĩnh mệnh.

“Hiếu Chiến, người làm phó tướng của Từ Uyên.”

“Vâng!” Hiếu Chiến đáp.

“Trầm Lâu, người làm phó tướng của Trình Tri.”

“Vâng!” Trầm Lâu lĩnh mệnh.

“Tiêu Miên, sau này người hãy đi theo bên người Cửu Vi tiên sinh, bảo hộ cho hắn.”

“Vâng!” Tiêu Miên lĩnh mệnh.

Bốn người này đều khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, mặc dù diện mạo khác nhau, thể nhưng chiều cao, hình thể, trang phục lại giống nhau như đúc, nếu chỉ nhìn sơ qua còn tưởng bọn họ là huynh đệ ruột thịt. Bọn họ ai nấy đều có khí chất lạnh lùng, cả người tản ra một loại kiếm khí sắc bén, vừa nhìn đã biết ngay là cao thủ đứng đầu.

Tích Vân trở lại nhìn linh cữu của hai người lần cuối, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, ngửa đầu, thanh âm bình tĩnh mà ngắn gọn: “Chúng ta hãy đi chấm dứt thời loạn thế này thôi, không thể để máu của Bao Thừa, Lâm Cơ và Cửu Dung đổ ra vô ích như vậy được!”

“Vâng!” Thanh âm hưởng ứng kiên định vang lên trong lều!

Ngày 28 tháng 10, Kiều Cẩn suất lĩnh Mặc Vũ Kỳ đánh hạ Giao thành.

Ngày 29 tháng 10, Phong vương cùng Tức vương dẫn đại quân xuất phát chạy tới đế đô.

Khi đang trên đường đi dọc theo núi Lạc Anh, Phong vương nhìn ngọn núi này thật lâu, cuối cùng hạ bút viết: Lạc Anh... Lạc Anh..... Vẫn lạc vô số anh linh! Về sau cứ gọi núi này là núi Anh đi!

Tại một khắc kia, núi Lạc Anh đã được đổi tên thành núi Anh.

Cuối tháng 10 năm đó, quân sư Liễu Vũ Sinh của Hoa Quốc đã hộ tống Nam Thành hầu đến hoàng đô của Hoàng Quốc.

Sau khi phục mệnh với nhị công tử là Hoàng Quý xong, Liễu Vũ Sinh liền thỉnh cầu được yết kiến công chúa Thuần Nhiên – cũng là vương hậu của Hoàng Quốc hiện nay – Hoa Thuần Nhiên, nhị công tử nghe vậy xúc động trong lòng, đương nhiên đã cho phép.

[phục mệnh: báo cáo lại sau khi chấp hành mệnh lệnh]

Trong hoàng cung trang nghiêm. . .

Lúc báo cáo tin tử trận của ba vị công tử ở Trắc thành cho Hoa Thuần Nhiên biết, Liễu Vũ Sinh không kìm được mà nâng mắt, lặng lẽ nhìn trộm công chúa một cái, hần tò mò muốn biết phản ứng của nàng đối với cái chết của ba vị huynh trưởng này. Tuy chỉ là một cái liếc mắt vội vàng, thế nhưng như thế cũng đủ để hần thấy rõ người đang ngồi trên cẩm tọa, đó là một gương mặt ưu thương nhưng lại không hề mất đi nét đoan trang, đáng vẻ tao nhã, dung nhan tuyệt mỹ.

[cẩm tọa: ghế gấm]

Đây là phản ứng bình thường của con người, nhưng không hiểu sao ngay tại một khắc kia, Liễu Vũ Sinh lại có cảm giác mình đã phụ lòng mình chủ, đã tâm mờ ra một thời kì phồn thịnh hay chí khí trở thành một danh thần, tất cả đều tan thành mây khói trong nháy mắt! Một khắc kia, hần rõ ràng ý thức được chính mình đã trở nên già cỗi cùng ngu ngốc, thiên hạ này, mặc kệ sau này nó thay đổi bất ngờ như thế nào, nhanh chóng như thế nào... cũng không phải là chuyện của hần nữa! Thiên hạ này sớm đã trở thành thiên hạ của bọn họ rồi!

“Ba vị ca ca chết trận dưới tay tướng quân Đông Đào Dã khi đang tấn công vương vực của Trắc thành sao?”

Thanh âm của Hoa Thuần Nhiên giống như mang theo một tia khóc thầm, tuy nhiên đôi mắt nhìn về phía Liễu Vũ Sinh của nàng lại vẫn trong suốt như cũ.

“Đúng vậy.” Liễu Vũ Sinh cúi đầu đáp.

“Mặc dù ba vị ca ca bất hạnh qua đời, thế nhưng đối với một người nam nhi mà nói, có thể chết trận trên chiến trường cũng là một loại vinh quang, đúng không?”

Thanh âm của nàng cực nhẹ, giống như một nữ tử ngây thơ không hiểu thế sự đang đau lòng vì ca ca đã mất, cố gắng tìm chút vinh quang an ủi ca ca trên đường xuống suối vàng.

“Đúng vậy.” Liễu Vũ Sinh đáp.

“Nếu vậy... Liễu quân sư cũng đi chuyển lời với phụ vương y như vậy đi.” Thanh âm của Hoa Thuần Nhiên có chút giống với tiếng hạt băng rơi xuống đất, tuy thanh thúy dễ nghe nhưng cũng lạnh lẽo khiến người khác phát run.

“Vâng.” Liễu Vũ Sinh cúi đầu càng thấp. Khóe miệng hần dấy lên một tia cười cười tự giễu, thật uổng cho mình còn đứng đây tự phụ một đời thông minh, ở trước mặt vị công chúa này, mình lại biến thành ngây thơ đến dường nào!

Trong đại điện rơi vào một mảnh im lặng, thật lâu sau, thanh âm như chuông bằng của Hoa Thuần Nhiên lại vang lên, ánh mắt nàng bắn thẳng về phía Liễu Vũ Sinh, khiến hần dù đang cúi đầu nhưng vẫn cảm thấy da đầu một trận tê dại.

“Xin Liễu quân sư thay mặt Thuần Nhiên chuyển cáo đến phụ vương một câu: Tuy ba vị ca ca đã ra đi nhưng trong vương tộc vẫn còn rất nhiều ca ca cùng vương chất khác hầu hạ dưới gối người, cho nên xin phụ vương hãy nén bi thương, bảo trọng thân thể.”

[vương chất: cháu trong vương tộc]

“Vâng.” Liễu Vũ Sinh đáp lại ngắn gọn.

“Còn nữa, xin quân sư hãy thay bản cung mang chiếc khăn này giao cho phụ vương.” Hoa Thuần Nhiên cời một chiếc khăn lụa trên cổ tay xuống đưa cho Liễu Vũ Sinh: “Thuần Nhiên không thể tận sức báo hiếu cho phụ vương, quả thật cảm thấy vô cùng xấu hổ đau xót, cái khăn này là do Thuần Nhiên tự tay thêu, bây giờ ta lấy khăn thay người, bày tỏ tấm lòng hiếu thảo với phụ vương.”

“Vâng, thần nhất định sẽ chuyển cáo đầy đủ cho đại vương.” Liễu Vũ Sinh khom người tiếp nhận chiếc khăn lụa.

Ánh mắt Hoa Thuần Nhiên thoáng liếc qua chiếc khăn lụa lần cuối, trong mắt dường như có một tia buồn bã mất mát xẹt qua, nhưng rất nhanh đã biến mất: “Khi nào quân sư lên đường về nước?”

“Ngày mai thần sẽ lên đường.”

“Ừ.” Hoa Thuần Nhiên gật đầu, sau đó phân phó nội thị hầu hạ bên người: “Tạ tổng quản, người hãy đem củ nhân sâm Bạch Sơn hôm qua Vương Thái Hậu ban ra đây tặng cho Liễu quân sư đi, quân sư một đường vất vả, củ sâm này liền tặng cho quân sư bồi bổ thân mình vậy.”

3

“Vâng.” Tạ tổng quản lĩnh mệnh rồi đi.

“Thần tạ ơn công chúa tặng lễ.” Liễu Vũ Sinh quỳ xuống đất nói: “Sau khi về nước, thần sẽ quay về Vũ Sơn sống nốt quãng đời còn lại, sợ là sẽ không có cơ hội hầu hạ công chúa nữa rồi, lần này xem như là thần bái biệt công chúa.” Hần dập đầu thật sâu.

Hoa Thuần Nhiên nhìn Liễu Vũ Sinh đang quỳ trên mặt đất, trầm ngâm hồi lâu mới có chút cảm thán nói: “Cũng tốt.”

“Thần xin cáo lui, cầu cho công chúa được khỏe mạnh trường thọ cả đời!” Câu nói cuối cùng của Liễu Vũ Sinh dường như mang theo một tầng thâm ý khác.

“Ừ, đi đi.” Hoa Thuần Nhiên thản nhiên phất tay.

Chờ Liễu Vũ Sinh rời đi xong, Hoa Thuần Nhiên liền ra lệnh cho cung nhân ra ngoài hết. Nàng ngồi một mình trên ghế nhìn cung điện yên tĩnh, sau đó ngo ngắc rũ mắt nhìn hai tay của mình. Mặc dù đã trở thành hoàng hậu cao quý của một nước, thế nhưng trên đôi tay trắng mịn mềm mại của nàng lại không có bất kì một vật trang sức nào, vô cùng trống trải, ngay cả chiếc khăn lụa cuối cùng kia cũng đã gỡ xuống mất rồi...

“Đều đi hết rồi... Hoa thị nhất mạch sau này có thể bình yên rồi...” Âm thanh thì thầm tự nói vang lên trong đại điện trống trải, ánh mắt nàng xuyên qua bức rèm châu trước cửa, thử lọt vào mắt cũng chỉ là một góc ngôi lưu ly màu xanh: “Huống hồ... ta còn có... của người...” Nàng nâng tay khẽ vuốt ve cái bụng hơi nhô lên: “Ta có Hoàng vương, ta là vương hậu của Hoàng Quốc, chẳng những thế... sau này có khi ta còn trở thành hoàng hậu của vương triều mới nữa!”

“Người đâu, tới đây!”

Lời nói vừa ra, mười mấy tên cung nhân đã đồng loạt đi đến trước mặt nàng.

“Thay bản cung truyền chỉ xuống, giờ Thân hôm nay sẽ thiết yến ở vườn Ưu Khánh, đón gió tẩy trần cho Nam Thành hầu.”

“Vâng.” Lập tức có người đi ra ngoài thông báo.

Hoa Thuần Nhiên đứng dậy đi tới trước gương đồng, nhìn dung nhan tuyệt mỹ vô song trong gương, nàng bình tĩnh nói: “Khách nhân từ phương xa tới, bản cung sao có thể thất lễ cho được. Khởi Nhi, đem Xích Diễm phượng bào và mũ phượng lấy ra, hôm nay bản cung muốn ăn mặc hoa quý để đãi khách, như vậy mới có thể biểu hiện được sự tôn trọng của bản cung đối với khách nhân!”

“Vâng, thưa nương nương.”

Trung tuần tháng mười một, thời điểm tuyệt đầu mùa theo gió tung bay khắp trời cũng là lúc Liễu Vũ Sinh mang theo linh cữu của ba vị vương tử về tới vương đô Hoa Quốc.

[trung tuần: một tháng chia thành ba tuần là thượng tuần, trung tuần và hạ tuần, một tuần có mười ngày]

“Thần xin bái kiến đại vương!”

Liễu Vũ Sinh buồn bã quỳ gối trước giường bệnh của Hoa vương.

“Vũ Sinh không cần đa lễ, cứ đứng lên mà nói.”

“Thần xin cảm tạ đại vương!” Liễu Vũ Sinh đứng dậy, ánh mắt nhìn thoáng qua vị Hoa vương già nua ốm yếu trên giường. Thật không thể tin được, rõ ràng mấy tháng trước ngài ấy vẫn oai phong khí phách dẫn quân đi chinh phạt Phong Quốc, vậy mà bây giờ...

“Ái khanh có thể bình an trở về, bốn vương rất vui.” Trên gương mặt tái nhợt của Hoa vương chợt hiện lên một tia cười nhợt nhạt.

“Thần đáng chết! Thần không thể hộ tống ba vị công tử chu đáo, thần... thần thật sự là đáng chết vạn lần!” Liễu Vũ Sinh dập đầu quỳ trên mặt đất, trong giọng nói mang theo nét nghẹn ngào nức nở: “Thần thật sự quá vô năng, xin đại vương giáng tội!”

“Bỏ... bỏ vương đã biết rồi.” Thanh âm của Hoa vương vừa yếu ớt lại vừa run rẩy, hần nhắm mắt lại, một giọt nước mắt vẫn đục nhẹ rơi xuống giường: “Vũ Sinh, người đứng lên đi.”

“Đại vương... Đây là thứ mà công chúa nhờ thần giao cho ngài.” Liễu Vũ Sinh lấy chiếc khăn lụa từ trong lòng ra nâng lên đỉnh đầu.

Tên nội thị lập tức tiến lên đỡ lấy chiếc khăn, sau đó cung kính dâng lên Hoa vương.

Hoa vương vuốt ve chiếc khăn lụa mềm mại, hành động nhẹ nhàng giống như đang vỗ về đứa con gái mà mình yêu thương nhất, trong đôi mắt vẫn đục của hắn đột nhiên dâng lên một tia sáng: “Thuần nhi có nói gì với bốn vương không?”

“Công chúa từng dặn dò Vũ Sinh chuyển lời cho đại vương, bảo rằng: Tuy ba vị ca ca đã ra đi nhưng trong vương tộc vẫn còn rất nhiều ca ca cùng vương chất khác hầu hạ dưới gối người, cho nên xin phụ vương hãy nén bi thương, bảo trọng thân thể.” Liễu Vũ Sinh cung kính đáp.

“À.” Hoa vương thờ dãi: “Thuần nhi chỉ nói nhiều đó thôi sao?”

“Lúc cuối công chúa còn nói thêm: Thuần Nhi không thể tận sức báo hiếu cho phụ vương, quả thật cảm thấy vô cùng xấu hổ đau xót, cái khăn này là do Thuần Nhi tự tay khâu, bây giờ ta lấy khăn thay người, bày tỏ tấm lòng hiếu thảo với phụ vương.” Liễu Vũ Sinh lại nói tiếp.

Tay Hoa vương vẫn không ngừng vuốt ve chiếc khăn lụa, ánh mắt hắn dừng lại trên hoa văn được thêu trên khăn, thật lâu sau mới hơi gật đầu nói: “Đây

là Cung Cung và Cự Hư, là hai loài dị thú thân cận như hình với bóng trong truyền thuyết, đây là ý của Thuần nhi sao?”

[theo nguồn thông tin mơ hồ mà tiểu Dạ tìm được thì Cung Cung và Cự Hư là hai loài dị thú trong truyền thuyết của Trung Quốc. Bọn nó có chân trước là chân chuột, chân sau là chân thỏ, bởi vậy di chuyển rất khó khăn. Hai con thú này muốn đi đâu thì phải diu nhau mới có thể cùng đi được, bởi vậy bọn nó tượng trưng cho sự gắn bó không rời]

“Đại vương...” Liễu Vũ Sinh kinh ngạc nhìn nụ cười vui buồn lẫn lộn của Hoa vương, mở miệng nói.

“Cung Cung và Cự Hư, gần gũi như hình với bóng? Hoa thị của ta cùng Hoàng thị cũng giống như thế sao? Từ nay về sau không xa không rời, cùng hưởng tân thiên hạ, đó là những lời mà con muốn nói cho phụ vương biết sao, Thuần nhi? Ha ha ha... Khụ khụ... Khụ khụ...”

“Đại vương... Đại vương...”

Hoa vương đột nhiên kịch liệt ho khan khiến cho nội thị và cung nhân xung quanh luống cuống tay chân.

“Mau... Mau gọi ngự y tới đây!”

Giờ hội ngày 14 tháng 11 năm Nhân Dĩ thứ mười tám, Hoa vương hoăng. Trong di chỉ, ngài đã viết sẽ truyền quốc cho Phò mã, cũng chính là vương của Hoàng Quốc – Hoàng Triều!

[hoăng: có nghĩa là chết, đây là từ dùng cho các chư hầu vua chúa]

[di chỉ: kiểu như di chúc thôi]

Ngày 15 tháng 11, Bạch vương công phá đế đô, kéo dài chín ngày.

Tiếng vỗ ngựa lộc cộc vang lên, toán thiết kỵ tựa như một con gió chạy qua, giẫm đạp lên con đường lớn bị phủ một lớp tuyết mỏng khiến cho bọt nước (tuyết) bắn tung tóe. Dưới ánh mặt trời, những giọt nước đó tỏa ra tia sáng bảy sắc rực rỡ, dù thế, nó vẫn không có cách nào so sánh được với những đóa hoa mai màu máu trong màn tuyết kia, ánh đỏ nồng đượm mà chói mắt!

Những căn phòng bị khói lửa chiến tranh tàn phá, những cư dân thuần hậu bị binh lính giết hại... Cho dù nơi này đã biến thành núi cây biển máu, chân tay cụt đứt rải rác khắp nơi, bên này có những người chết không nhắm mắt, bên kia có bàn tay vịn vịn vẫn giữ nguyên tư thế vươn ra giống như muốn túm lấy cái gì trước khi chết, những tiếng kêu rên thống khổ tuyệt vọng thỉnh thoảng lại vang lên... tất cả những điều đó đều không hề ảnh hưởng đến vó ngựa băng băng của Bạch vương!

Từ ngày bỏ chạy khỏi vương đô, mấy tháng tiếp theo của Bạch vương đều diễn ra theo một trình tự nhất định: công thành, bỏ thành, chạy trốn, sau đó lại tiếp tục công thành, bỏ thành, chạy trốn... Cứ lặp đi lặp lại như thế, những cảm xúc như bất lực, mệt mỏi, chán ghét, oán hận, sợ hãi liên tục dày vò hấn, che mờ hai mắt hấn, vắt kiệt lý trí của hấn, mài mòn ý chí chiến đấu của hấn!

Đất nước đã sớm mất, gia viên đã sớm hủy, thần dân đã sớm rã, quân đội cũng đã mất sạch, dù vậy, cuối cùng hấn cũng đã tới được đế đô. Hấn muốn đích thân chém đứt cổ của con cự thú luôn ngự trị trên đỉnh đầu bọn họ, dùng ánh mắt kiêu ngạo nhìn xuống bọn họ hơn ba trăm năm qua! Sau khi trải qua thiên tân vạn khổ, đây là phần thưởng mà hấn bằng mọi giá cũng phải lấy được! Bạch Cảnh Diệu hấn cũng phải để lại một nét bút chói mắt nhất trong sử sách đời sau!

Hấn hưng hăng quát roi, con ngựa bị đau lập tức hí dài một tiếng, sau đó tung vó phi nhanh về phía trước. Bức tường cung điện màu vàng xen lẫn chút đỏ hồng cùng mái ngói lưu ly đã dần hiện ra trước mắt, trước công lớn là hai con sư tử đá cao ngất... Đó là hoàng cung! Đó là hoàng cung mà hoàng đế đang cư ngụ!

Băng qua cửa cung điện chừng năm, sáu trượng, một phiến mây đen đột nhiên xuất hiện phía xa, che khuất tầm mắt quân lính! Đám mây đen kia xuất hiện đột ngột, hơn nữa tốc độ lại rất mau, thoạt nhìn giống như một bức tường nhưng lại có cảm giác hư ảo. Cảnh tượng quỷ dị khó dò như vậy khiến cho người ta không tìm được mà sinh ra cảm giác sợ hãi!

Đây là cái gì? Là người sao? Nhưng loại hàn khí giống như đến từ địa ngục này không thể là do con người phát ra được!?

Con ngựa cảm giác được nguy hiểm nên đã sớm dừng bước, Bạch vương nhân cơ hội quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy quân lính theo hấn tổng cộng chỉ có chừng một trăm tên, nhiều đó đủ để phá tan bức tường đen trước mắt này sao?

“Đại vương!”

Trong lúc hấn còn đang ngẩn người, một giọng nói hùng hồn đột nhiên vang lên, kéo hấn từ trong dòng suy nghĩ trở về. Hấn quay đầu, chỉ thấy trước mắt là một gã đại thần, người này đang quỳ hai đầu gối xuống đất, kiểm kê sát cổ, đôi mắt mở to gắt gao nhìn hấn.

“Thần – Thái Luật – xin cung tiễn đại vương!”

Thái Luật? Tên này không có chạy trốn, cũng không có chết sao? Thì ra vẫn còn một thần tử nguyện đi theo hấn!

Cung tiễn? Gió lạnh chính diện thổi tới, chuôi bảo kiếm trên cổ vị thần tử này liên tục bắn ra quang mang bén nhọn, tia sáng này khiến mắt hấn đau đớn, cũng khiến hấn thanh tỉnh hơn. Hấn dò mắt nhìn chung quanh... chỉ thấy xung quanh đều đã bị tướng sĩ giáp đen vây chặt từ lúc nào, đao kiếm trong tay

bọn họ đều lóe ra hàn quang lạnh lẽo!

Một khắc kia, một cổ tuyệt vọng lập tức bao phủ cả người hắn, gắt gao đè ép khiến hắn không thể nhúc nhích! Cũng ngay tại một khắc kia, hắn đột nhiên trở nên thông suốt, những thứ xảy ra từ đầu đến giờ, hắn đều đã nhìn thấu!

“Phong Lan Tức... Phong Lan Tức... Giỏi! Giỏi! Giỏi!”

Bạch vương ngửa mặt lên trời thở dài, sau đó nâng cánh tay vung kiếm, một vòi máu tươi lập tức phun ra, rơi xuống nền tuyết trắng!

Hoàng cung ở trung tâm đế đô to lớn, khí phái, long lanh và xa hoa hơn hoàng cung của sáu nước rất nhiều, trong đó, nơi trang trọng nhất chính là điện Tự Long, đây là nơi hoàng đế tiếp kiến chư hầu của các quốc gia, cho dù là nhất phẩm triều thần như Thái tử, nếu không được hoàng đế cho gọi thì cũng không thể tiến vào!

Chiếc long ý được đặt ở nơi cao nhất trong điện, mà lúc này, đương kim Hoàng Thượng của Đông Triều đế quốc – Kì Đế – đang ngồi trên chiếc long ý làm bằng vàng ròng, bên trên có chạm trổ hình dáng của chín con rồng và khảm nạm rất nhiều bảo thạch trân quý này.

Một tờ giấy bạch ngọc chuyên dụng của hoàng thất được trải ngay ngắn trên long án, Kì Đế bên này đang chăm chú cúi đầu nhìn xuống, tuy nhiên không phải là viết chiếu thư đế chỉ mà là đang hết sức chuyên chú vẽ tranh!

[long án: bàn rồng, đồ của vua là vậy đó mà]

[chiếu thư đế chỉ : thư từ, thánh chỉ của hoàng đế]

“Đao kiếm đang chiến đấu ngoài cửa, thế nhưng bệ hạ lại vẫn có thể nhồi vữa như núi, ngài quả thật là một vị dũng giả!”

Thời điểm thanh âm trong trẻo kia vang lên trong điện cũng là lúc Kì Đế vẽ xong nét bút cuối cùng, khi thu bút lại, trong đầu hắn không khỏi nghĩ thầm, thanh âm dễ nghe này nếu do một ca giả sở hữu thì nhất định sẽ có thể xướng lên một khúc ca tuyệt thế! Đây không phải khúc ca khí khái của tráng sĩ, cũng không phải bản nhạc êm đẹp của giai nhân, đó là một tiếng ca trong vắt theo gió chiều bay tới, lướt qua con thuyền nhẹ trôi, dừng lại trên mặt sông lấp lánh đang được ánh hoàng hôn bao phủ.

Hắn buông bút, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một người hắc y như mực, mặt như tuyết ngọc đang đứng trong trung tâm đại điện. Tuy chỉ mới liếc mắt một cái nhưng Kì Đế cũng không thể không tán thưởng, giới cho một vị thế gia công tử, không ngờ vẫn có thể giữ nét ung dung tự tại trong thời loạn thế như thế này! Thật không hổ là đời sau của “Mặc Tuyết Lan Vương” Phong Cực – đệ nhất mỹ nam của Đông Triều vào ba trăm năm trước!

“Là Tức vương sao?” Kì Đế không nóng không vội, chỉ chậm rãi mở miệng, một câu này tuy là câu hỏi nhưng đã bao hàm cả ý khẳng định bên trong.

“Đúng vậy, bệ hạ.” Lan Tức hơi khom người, hoàn thành tốt lễ tiết thần tử của mình, đồng thời, đôi con ngươi đen nhánh sâu không thấy đáy của hắn lại mang theo vẻ bình tĩnh thông dong quan sát vị hoàng đế cao cao tại thượng ngồi trên kia.

“Người đến đây đầu tiên quả nhiên là ngươi.” Kì Đế cũng bình tĩnh nở nụ cười, từ trên ngai vàng đứng dậy, sau đó chậm rãi bước xuống bậc thang: “Trẫm đã từng đoán thử, không biết trong ba người Hoàng vương, Phong vương và Tức vương ngươi, ai sẽ là người đến trước.”

“Bệ hạ muốn gặp ba người chúng ta sao?”

Một thanh âm trong trẻo vang lên, hai người nương theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử áo trắng đã đứng ở cửa đại điện từ khi nào. Đôi mắt trong vắt, dung nhan thuần khiết, phong tư tuyệt đại, nàng lấy một loại bộ pháp nhẹ nhàng như đạp mây tảo nhả đi tới, cùng Lan Tức sóng vai, tạo nên một bức tranh hắc bạch phân minh, hoà thuận vui vẻ.

“Phong vương cũng đến đây rồi.” Kì Đế vuốt cằm mà cười: “Không chỉ mình ba người các ngươi thôi đâu, nếu có cơ hội, trẫm còn hy vọng có thể được gặp mặt cả bảy vị vương, đây sẽ là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng trẫm được gặp mặt vua của bảy nước.”

“Bảy nước không trọn vẹn, tâm nguyện của bệ hạ chỉ sợ sẽ khó thành hiện thực.” Lan Tức tảo nhả mỉm cười nói.

“Đế quốc Đông Triều là do Thủy Đế cùng bảy vị tướng chung tay dựng nên, năm đó, nghi lễ phong (chức) vương nhận nước, nhỏ máu thề ước của bọn họ cũng đã diễn ra ngay tại đại điện này. Mà giờ phút này cũng là thời khắc sắp sửa suy tàn của đế quốc, nếu đời sau của tám người Đông, Hoàng, Ninh, (Hắc) Phong, Bạch, Hoa, (Bạch) Phong, Nam năm đó cùng tụ lại đây một lần nữa, đây chẳng phải là rất hoàn mỹ hay sao?”

Kì Đế vẫn cười nhạt như cũ, nhìn bộ dáng vân đạm phong khinh kia, giống như thứ hắn đang đàm luận không phải là kết cục tàn diệt của vương quốc này mà chỉ là đoạn kết cuối cùng của một trò chơi.

Tích Vân lẳng lặng nhìn Kì Đế, thật lâu sau, nàng mới mở miệng nói: “Bệ hạ nên được sinh ra vào năm Thái Thông.” Thái Thông là niên hiệu của Ngôn đế, là thời kì phồn thịnh thái bình nhất của đế quốc Đông Triều.

[niên hiệu: tên năm mà vua đó cai trị, giống như bây giờ là năm Nhân Dị]

“Chẳng lẽ trẫm chỉ có thể làm một vị Thiên Tử trong thời kì thái bình mà không thể làm một vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất thời mạt thế hay sao?” Ánh mắt Kì Đế chuyển về phía Tích Vân.

Tích Vân cười nhẹ: “Mỗi người đều có thứ biết thứ không, đế vương cũng đồng dạng như vậy.”

Kì Đế nghe vậy khẽ gật đầu, hần cật bước đến gần, ánh mắt chuyên chú đánh giá mảnh ngọc hình trăng khuyết trên trán hai người, sau đó có chút cảm khái nói: “Ba trăm năm trước, một đôi Bích Nguyệt bị chia cắt trong điện Tự Long, mà ba trăm năm sau, bọn chúng vẫn được đoàn tụ tại nơi này!”

Hai người nghe vậy không khỏi đồng loạt nâng tay sờ lên mảnh ngọc, đưa mắt nhìn nhau, sau đó lại lẳng lặng dời đi.

“Bởi vì một đôi Bích Nguyệt này nên mới có bảy nước, mà loạn thế ngày hôm nay, cũng là do nó.” Kì Đế lẳng lặng xoay người, gương mặt đối diện với long ý trên cao, thanh âm yên lặng, trang nghiêm lại trầm thấp: “Ly hợp tụ tán, nhân quả tuần hoàn. Lầu cao đồ nát, sự phồn hoa mang theo vẻ thối nát hoang phí... Từ không tới có, từ hưng thịnh tới bi ai... Sinh sôi nảy nở, thế sự xoay vần, nhân sinh là như thế, mà thiên địa... cũng là như thế.”

[ly hợp tụ tán: chia ly, hợp lại, tụ tập, phân tán]

Kì Đế chậm rãi bước lên bậc thang, tiến về phía long ý. Hần đứng trước long án, vươn tay nhẹ nhàng cảm lấy khối long ti trên bàn, sau đó dùng nó in lên tấm lụa vàng đã tràn ngập chữ đỏ: “Đây là thứ các ngươi muốn, cầm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Mai diễm hương lãnh

“Ngày 15 tháng 11, Bạch vương phá đế đô, ép sát cửa cung, viện quân của Tức vương đến cứu, Bạch vương bại nên tự vẫn. Đế đô thoát khỏi hiểm nguy, Đế cảm thấy Tức vương là người có tài, lưu lại chiếu truyền vị rồi biến mất không rõ tung tích. Tức vương khiêm tốn tránh ngôi vua, viết: “Tất đẹp thiên hạ nghiêng Đế về!”

Trận quyết chiến bi thảm đến tận chín tầng mây, mấy vạn sinh mệnh chết đi, đế đô chìm ngập trong máu tuyết... Cùng với chuyện xưa mờ mịt giấu trong bóng tối, dưới ngòi bút của Sử gia lại chỉ ngắn một đoạn văn là chấm dứt.

“Vương, Thường Hựu đã tự vẫn.”

Trước Tê Long cung, Lan Tức đứng ở bậc thang màu đỏ, phóng con mắt nhìn ra, toàn bộ đế đô đều đã dưới chân hần.

“Trước khi chết viết: Tận trung với Vương, đã phụ ân của Bạch chúa, không còn mặt mũi để lưu lại trên đời!”

“Thường Hựu...” Lan Tức nhẹ nhàng nhớ kỹ, sau một lúc lâu khe khẽ thờ dài, “Hậu táng hần, với... danh hiệu trung thần của Bạch quốc!”

“Dạ!” Nhâm Xuyên Vũ cúi đầu.

“Đã là mùa đông giá rét.” Lan Tức bỗng nhiên than nhẹ, đứng chấp tay, ngẩng đầu lên nhìn về phía chân trời.

Nhâm Xuyên Vũ lẳng lặng đứng ở phía sau hần, ánh mắt nhìn vào bóng lưng kia, trong sự kính phục còn mang một suy nghĩ sâu xa.

“Xuyên Vũ, ngươi nhìn hoàng cung này, vốn là nhìn không đến, hiện tại nó lại ở dưới chân chúng ta.”

Một lát sau, Lan Tức thần nhiên nói, trên mặt hần mang theo nụ cười ung dung yếu ớt, giọng nói bình tĩnh giống như là việc tiện tay hái xuống trái cây ở bên đường.

“Không chỉ là hoàng cung, đế đô, mà sau đó cả thiên hạ đều sẽ ở dưới chân Vương!” Nhâm Xuyên Vũ cung kính nói.

“Thật vậy sao.” Dường như hỏi, nhưng giọng nói kia lại mang theo sự thần nhiên.

Nhâm Xuyên Vũ nhẹ nhàng đến gần hai bước, ánh mắt lặng lẽ đảo qua phía khuôn mặt nhìn không ra biểu tình gì của chủ tử, há mồm định nói gì đó rồi lại nuốt xuống. Dời mắt nhìn xung quanh, nhìn cung đình trang trọng, đôi mắt trông về phía xa, thấy khí thế to lớn của đế đô. Mấy tháng trước, bọn họ còn đứng ở Vũ Lâm đài của Phong quốc, nhưng hôm nay bọn họ đã đến đế đô, đứng ở hoàng cung! Người trước mắt không chỉ như vậy, ngài ấy hần là người leo lên đỉnh Thương Mang sơn, ngài ấy phải là kẻ quân lâm thiên hạ!

Vì vậy, nén xuống chút do dự còn sót lại trong lòng, nắm tay, cúi đầu, cực kỳ trầm ổn mà trang trọng mở miệng: “Vương, xin người lập Phượng cô nương làm... phi!” Thanh âm rất nhẹ lại cực kỳ kiên định.

Nghe thấy như vậy, rốt cục ánh mắt nhìn về phía xa của Lan Tức thu hồi, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn thần tử đang cúi đầu bên cạnh, con ngươi đen như mực sâu không thấy đáy, nụ cười yếu ớt trên mặt cũng không mấy may thay đổi.

“Phượng cô nương là hậu nhân của Phượng gia, nếu Vương có thể lập cô ấy làm phi, vậy trong lòng của người trong thiên hạ, sẽ không còn ai nghi ngờ

việc Vương lên làm Hoàng đế!” Trong thanh âm trầm tĩnh của Nhâm Xuyên Vũ mang theo một loại nhiệt huyết, hưng phấn, giống như một người lặn lội đường xa bỗng thấy đường tắt trước mắt.

Lan Tức nhìn hẩn một lúc lâu, nụ cười ung dung yếu ớt trên mặt sâu hơn vài phần, nụ cười khiến ánh mắt âm u kia có vẻ sáng hơn, nhưng lại khiến người khác không thể hiểu rõ, ngẩng đầu nhìn Tề Long cung hùng vĩ trước mặt, chậm rãi nói: “Xuyên Vũ, đối với bản vương, người trung tâm như một, để giúp bản vương đoạt được thiên hạ càng không quản mệt nhọc, phí hết tâm huyết, thực vất vả cho người!”

“Vương...”

Lan Tức lắc tay, ý bảo hẩn không cần nói nữa, hơi híp mắt lại, nhìn cái bảng hiệu của cung điện, thanh âm bình thản lại mang theo một chút gì đó không thể nắm bắt: “Chưa từng nghĩ đến, trước đây, trong Tề Long cung từng ngã xuống vô số người...”

Cuối tháng mười một, trời giá rét, mà Bạch quốc ở phía Bắc của Đông Triều, được gọi là “Bạch quốc” quả danh xứng với tên, băng tuyết luôn xuất hiện sớm nhất ở đây, phủ khắp mọi nơi, phóng ánh mắt nhìn ra đều là một màu trắng xóa.

Trong vương cung, mặc dù cung nhân đã sớm dọn tuyết trên các lối đi, nhưng tuyết trên nóc nhà, trên nhánh cây lại không hề bị hòa tan.

“Công chúa.” Phàm Lâm toàn thân được bọc kín trong từng tầng áo choàng khẽ gọi Lang Hoa công chúa đã đứng trước cửa cung điện gần hai canh giờ.

“Chuyện gì?” thanh âm khô khốc của Lang Hoa vang lên.

“Công chúa, hồi cung đi.” Trong lòng Phàm Lâm chưa xót nói. Vị công chúa vốn tươi tắn linh hoạt như nụ hoa, lúc này lại giống như cây khô mùa đông, không hề có sức sống.

“Ta nhìn cái cây này bảy ngày, mà tuyết trên cành cây không hề tan ra, ngược lại kết thành tầng băng dày.” Ánh mắt Lang Hoa si ngốc nhìn cái cây phía trước.

“Công chúa...” Phàm Lâm mở miệng, thanh âm lại nghẹn ngào, cổ họng thấy chua xót, không thể nói điều gì ra khỏi miệng. Làm sao bây giờ? Đầu tiên là Tu tướng quân, sau đó là Đại vương... Tin dữ của từng người một truyền đến, việc này sao công chúa có thể chấp nhận? ! Công chúa thiện lương như vậy, ngay cả con vẹt đỏ mà người nuôi bị chết cũng khiến người thương tâm khóc rất lâu, khi nghe đến tin tức Tu tướng quân cùng Đại vương qua đời, người lại không rơi một giọt nước mắt nào, chỉ là không có phản ứng gì, tri độn giống như một con búp bê, tựa hồ không nghe ai khác nói gì, nghi ngờ nháy mắt mấy cái, sau đó cứng đờ ngồi im, đôi mắt nhìn phương xa, nhưng không có tiêu điểm, không có thần khí, như là một con rối chỉ biết hít thở!

“Phàm Lâm, đừng đau lòng.”

Phàm Lâm chợt thấy trên mặt có chút lạnh lẽo, mới thấy không biết công chúa đã đứng trước mặt lúc nào, dùng tay lau khi nước mắt không tiếng động rơi xuống trên mặt nàng.

“Phàm Lâm, đừng khóc...”

Lang Hoa đưa tay nhẹ nhàng ôm Phàm Lâm đang khóc vào lòng, nước mắt có lẽ là chảy thay nàng đi? Cho dù trong lòng hàng trăm nghìn vết thương, cho dù máu chảy đầm đìa thì nước mắt cũng không thể nào chảy ra, chỉ có thứ đau đớn thấu tâm nhập cốt dày vò nàng hàng đêm!

“Công chúa... Công chúa... Nếu người không sao... Phàm Lâm cũng sẽ không sao...”

Thanh âm của Phàm Lâm đứt quãng do khóc, mang theo sự thương yêu, còn có chân thành, ấm áp...

“Phàm Lâm, ta sẽ không sao, ta sẽ không sao.” Lang Hoa nhắm mắt, “Chỉ là cái chỗ này quá lạnh, lạnh thấu xương cốt ta!”

Hai ngày sau, Lang Hoa công chúa biến mất từ vương cung của Bạch quốc, trong cung kinh hãi, cả nước tìm kiếm nhưng không rõ tung tích, từ đó về sau không hề nghe được tin tức của nàng nữa.

Mà lúc Phong Mặc đại quân đang có lợi, Tranh Thiên kỵ của Hoàng quốc cũng không ngồi yên.

Ngày 12 tháng 11, Hoàng Triều lĩnh Tranh Thiên kỵ qua vương vực đến Lương thành.

Ngày 18 tháng 11, Hoàng Triều công hạ Lương thành, chiến đấu kịch liệt bảy ngày với người bảo vệ thành là con trai của Đông Thủ Phóng – Đông Đào Dã, cuối cùng Hoàng Triều công phá Lương thành, Đông Đào Dã thất bại bỏ chạy đến Liễu thành.

Ngày 27 tháng 11, Hoàng Triều tấn công Liễu thành, tái chiến với Đông Đào Dã, vì thực lực hai bên chênh lệch nên Liễu thành bị phá. Đông Đào Dã biến mất. Hoàng Triều vào thành, luyện tiếu khả năng của Đông Đào Dã, từng sai người điều tra nhưng lại không biết được hẩn sống chết thế nào, từ đó về sau không rõ tung tích.

Đầu tháng mười hai, đại tướng của Phong Vân kỵ là Tề Thụ, Trình Tri cùng đại tướn của Mặc Vũ kỵ là Kiều Cẩn, Nhâm Xuyên Vân lĩnh năm vạn đại quân, chia binh thành hai đường, tiến về phía Kinh thành cùng Bàu thành, trên danh nghĩa: “Trợ giúp hai thành ngăn địch!”

Giữa tháng mười hai, để đô trải qua một đêm tuyết lớn, đến sáng sớm ngày thứ hai đã là một mảnh mịt mờ.

Vùng ngoại ô cách đế đô mười dặm có “Phường viên”, là do năm xưa Quan đế xây dựng. Quan đế là hiền quân nổi danh của Đông Triều, trời sinh tính tình giản dị, “Phường viên” tuy là biệt cung của hoàng gia nhưng đơn giản tự nhiên, tính tế thanh nhã. Quan đế cả đời thích mai, phía đông “Phường viên” trong trồng một loại cây mà mai. Có lẽ là ngày ngày muốn ngắm những đóa hoa xinh đẹp này, một đêm đang lúc hoa nở rộ, trên mỗi cây giống như điểm họa đẹp đẽ, đỏ trắng đan xen, băng hòa tương giao, giống như lưu ly, chói lọi mà trong suốt.

“Tịch nhi, muội ra ngoài rất lâu rồi, còn muốn đứng ở đây bao lâu nữa?” Cửu Vi thờ hồn hèn đi lên đỉnh núi, trong tuyết để lại dấu chân thật sâu.

Dưới gốc cây trên núi, một người đang lẳng lặng đứng, vẫn là bộ y phục trắng thuần hàng ngày, khiến nàng giống như hòa cùng một thể với tuyết trắng, chỉ có mái tóc đen nhanh ngẫu nhiên bị gió thổi lên, từng sợi nhẹ nhàng phiêu tán trong không trung.

“Cửu Vi, theo ta xem hoa mai lâu như vậy, huynh thấy những đóa hoa mai này tươi đẹp không.” Thanh âm của Tích Vân trong nhưng lạnh lùng như tuyết, ánh mắt dừng trên cành mai, lại giống như nhìn xuyên qua nó, nhìn thấy càng xa xa hơn.

“Tịch nhi...” Cửu Vi mở miệng lại không biết nói điều gì cho tốt, nhìn người đang đứng dưới gốc mai, sau đó chậm rãi đến gần, mang áo choàng trắng như tuyết khoác lên vai nàng, cùng nàng sóng vai mà ngắm cây trước mắt.

Tự khi đến đế đô, lập tức ngày thứ hai Phong vương di giá đến “Phường viên” để “tĩnh tâm dưỡng bệnh”, chỉ vì “cơ thể suy yếu” mà cứ như vậy không hồi cung, còn Tức vương “Thức khuya dậy sớm, ưu sầu” bận rộn nhiều việc.. Chính đồn triều vụ, an ủi những bách tính trong đế đô sống sót sau cuộc chiến, cứ như vậy mà không có chút thời gian đến thăm Phong vương đang bị bệnh, nắm tay tính ra, đã gần một tháng hai người không gặp nhau.

“Mọi người nói hoa này như lửa, nhưng huynh có thấy hoa này càng giống máu không?” Tích Vân giơ tay lên, muốn chạm vào đóa mai kia nhưng tay dừng giữa không trung rồi buông xuống.

“Tịch nhi, muội vẫn đang tự trách sao?” Cửu Vi nhìn chăm chăm Tích Vân, giơ tay lên gạt bỏ bông tuyết rơi bên thái dương nàng.

“Cửu Dung và Lâm Cơ đã về đến nhà sao?” Ánh mắt của Tích Vân từ cành mai rời đi, nhìn về phía khoảng không xa xa.

“Tịch nhi, đó không phải là lỗi của muội.” Cửu Vi đặt nhẹ tay lên vai Tích Vân: “Bi kịch ở núi Lạc Anh không phải do muội sai, cũng không phải do Lâm Cơ sai, chỉ vì... Bọn họ... sót ruột cứu muội!”

“Thân là Vương, phải có trách nhiệm với tất cả.” Khóe môi Tích Vân khẽ nhếch lên, hiện ra một nụ cười yếu ớt, “Bất kể là ưu điểm hay khuyết điểm đều không được trốn tránh!”

,

“Tịch nhi...” Cửu Vi giữ chặt vai Tích Vân thêm một chút, “Nếu muốn truy cứu, đó cũng là do...” lời nói của Cửu Vi suýt ra khỏi miệng rồi cục nuốt trở về.

“Muốn trách thì trách Tức vương sao?” Tích Vân ngoài đầu lại nhìn hấn, như cười như không, giống như bị thương mà lại không phải.

“Ta không có quyền kết luận, chỉ là... Tịch nhi...” Kéo vai Tích Vân qua để hai người đứng đối diện, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt của Cửu Vi tràn đầy linh khí giờ phút này lại thật sắc bén, “Hai người đã như vậy, muội còn muốn tiếp tục bên hấn sao? Vì sao... Vì sao không chịu chọn con đường khác?”

“Cửu Vi...” Tích Vân nhẹ nhàng thờ dài.

Cửu Vi chăm chú nhìn nàng, muốn đem sự kiên định trong mắt truyền đến đáy lòng nàng, nhưng ánh mắt của Tích Vân vẫn trầm tĩnh không gợn sóng, một lúc lâu sau hấn cười tự giễu, buông tay nàng ra.

Một khắc kia, nơi đó hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có gió lạnh thổi bay những bông tuyết lẫn với cánh hoa mai, hai người lẳng lặng đứng đó, một nhìn xa về phía trước, một ngửa đầu nhìn trời, tuyết trắng như mây, thanh khiết như ngọc lưu ly.

“Cửu Vi, huynh rất muốn đạt được tâm nguyện của huynh sao?”

Thật lâu sau, lại nghe thấy thanh âm có chút trầm thấp của Tích Vân.

“Đương nhiên.” Cửu Vi khép hờ mắt, giống như bị tuyết khiến cho chói mắt, “Chúng ta chờ hơn ba trăm năm... Hơn ba trăm năm... đời này qua đời khác... đó không chỉ còn đơn giản là một nguyện vọng nữa mà rất nhiều thứ được cất giấu trong nó...”

“Ta hiểu.” Ánh mắt của Tích Vân ôn nhu nhìn Cửu Vi, trên khuôn mặt chưa từng biểu lộ gì của hấn lóe lên vẻ thâm trầm đau đớn rồi lập tức biến mất.

“Muội hiểu, nhưng muội lại không muốn thay đổi!” Cửu Vi mở mắt, ánh mắt sáng sủa sắc bén mang theo cả một tia chỉ trích.

Tích Vân nghe vậy chỉ biết yếu ớt thờ dài.

“Tịch nhi, ta...” Cửu Vi không khỏi áy náy.

Một tiếng thờ thật dài giống như muốn trút hết bao nhiêu dồn nén ra ngoài, đến mức người nghe cũng cảm thấy thương xót.

Tích Vân hơi xua tay, ánh mắt nhìn Cửu Vi trầm tĩnh mà ôn hòa.

“Tức vương đối xử với ta như thế, có lẽ tất cả mọi người đều cho rằng ta và hân sẽ trở mặt. Bằng thực lực của Phong quốc và mười vạn Phong Vân kỵ, nếu ta cũng muốn tranh đoạt thiên hạ, ‘hươu chết về tay còn chưa biết’, biết đâu có thể trở thành nữ hoàng độc nhất vô nhị từ trước đến nay! Nhưng mà... cảnh tượng đó cần bao nhiêu máu tươi cùng sinh mệnh xây dựng nên? Nếu vương miện của nữ hoàng khiến cho nhiều người nhà tan cửa nát, vợ con ly tán, bao nhiêu người tan nát cõi lòng? Thứ như vậy ta không muốn!”

Tích Vân xoay người, nhìn thẳng về phía trước, đôi mắt sáng sủa mà kiên định.

“Cho tới bây giờ, chiến tranh chỉ gây cho bách tính cực khổ cùng bi thương, ta kết minh với Tức vương vốn là vì muốn bách tính hai nước không phải chịu khổ, nếu vì tư oán bản thân mà rút kiếm trở mặt... Phong Tích Vân ta sao có thể xứng là Vương của Phong quốc! Người làm Vương không thể vì dục vọng của bản thân mà làm ảnh hưởng đến cuộc sống của bách tính, như vậy mới xứng đáng là một vị vương!”

“Cửu Vi, ta cũng có nguyện vọng.”

Thanh âm của Tích Vân vô cùng nhẹ, giống như làn gió thổi qua rồi tan đi, cứ thế khiến Cửu Vi không tự chủ được chăm chú lắng nghe, nhưng một khắc này hân lại không nhìn rõ được vẻ mặt của nàng, tựa hồ trên khuôn mặt đó lại bị phủ kín bởi một đám sương, sau đám sương đó nó trở nên mờ lung mờ mịt.

“Tuy không phải nguyện vọng của ta, nhưng khi sinh ra đã là Vương giả, vậy thì phải đảm đương trách nhiệm của một vị Vương giả!” Tích Vân nâng tay phải lên, năm ngón tay khẽ gấp lại, giống như nắm thứ gì đó vô hình trong lòng bàn tay, “Cho nên... có một số chuyện xảy ra với kẻ làm Vương, dù rất không muốn nhưng vẫn phải bỏ qua!”

“Tịch nhi...” Cửu Vi khẽ thán, nhìn nàng, trong ánh mắt mang theo kính trọng cùng thương tiếc: “So với muội, là ta đã quá ích kỷ.”

“Huynh cũng chỉ là làm hết trách nhiệm của mình mà thôi.” Tích Vân lắc đầu, ánh mắt ngắm xuống dốc núi, phía trước là toàn là tuyết: “Nhân tâm luôn luôn biến ảo, giờ khắc này ta khẳng định trách nhiệm của mình như vậy, thế nhưng... Thời gian lâu sau, giống như tuyết trắng bao phủ trên mặt đất, có lẽ ta cũng sẽ không rõ phương hướng lúc đầu của mình nữa, mà đến lúc đó... Chiến tranh chính là thứ tàn khốc nhất, trong máu lửa, sẽ có rất nhiều thứ biến mất!”

“Vậy một tháng nay muội ở biệt cung tránh xen vào sự vụ, đây cũng là thứ muội muốn sao?”

“Ở đây yên tĩnh như thế, hơn nữa còn có hoa mai xinh đẹp, Cửu Vi không vui sao?” Tích Vân thân nhiên nói.

“Ừ, vui.” Cửu Vi chỉ có thể đáp như vậy.

“A...” Tích Vân cười khẽ, ánh mắt nhìn vào từng đóa mai đỏ, kinh ngạc đến xuất thần.

Sau một lúc lâu bỗng nhiên nói: “Huynh xem những đóa mai này, đỏ chói như vậy có phải là mang theo chuyện vui sao?”

“Vậy sao?” Cửu Vi cảm thấy không hiểu ra sao nhìn nàng, chẳng biết vì sao nàng lại thốt ra lời này.

“Hoa mai nở rộ trong một đêm, nói không chừng chính là vì báo hiệu việc vui.” Tích Vân đưa tay ra, đầu ngón tay đùa giỡn cánh mai trong tuyết, sau đó nhìn nó lặng lẽ hòa tan ở lòng bàn tay.

“Việc vui?” Cửu Vi hỏi ngược lại, nhưng sau đó dường như nghĩ đến điều gì, không khỏi giật mình.

“Phượng cô nương tài mạo tuyệt hảo, lại một mảnh thâm tình, có thể lấy được người như vậy quả là có phúc khí!” Ngón tay Tích Vân gấp lại một cái ngắt xuống một đóa mai, cổ tay vừa chuyển, cánh hoa mai như hồng vũ* rơi xuống nền tuyết trắng.

*Hồng vũ: mưa màu đỏ

“Muội, đồng ý sao?” Cửu Vi chăm chú nhìn nàng.

“Bắt đầu từ tám đời đế là Thủy đế, Thành đế, Quan đế, Ngôn đế, Chí đế, Ích đế, Tề đế, Triệu đế đều lập người Phượng gia làm hậu, từ đó Phượng gia được xưng là ‘Phượng hậu’. Trong lòng người ở Đông Triều, nữ tử Phượng gia chính là Hoàng hậu, như vậy phu quân của nữ tử Phượng gia đương nhiên được xác định là hoàng đế. Mặc dù lúc này hân lấy lòng nhân ái thu phục dân tâm, nhưng Đông thị đã cai trị hơn ba trăm năm, trong lòng bách tính cũng có những việc thâm căn cố đế không bỏ qua được, nhưng nếu có nữ tử Phượng gia trong tay, tất sẽ không còn điều gì cản trở nữa!”

Tích Vân nhìn cảnh mai trụi lủi trước mặt, ánh mắt có chút mơ hồ, nhưng thanh âm vẫn lãnh tĩnh mà rõ ràng.

“Hơn nữa, Phượng gia không chỉ có Hoàng hậu, còn từng có ba vị tể tướng, bốn vị tướng quân, sáu vị giám sử, mười một vị nha phủ, có thể nói cả nhà làm quan, ở Đông Triều, có thể nói ngoại trừ Đế tộc cùng thất quốc Vương tộc của chúng ta thì Phượng gia là gia tộc hiển hách nhất. Thẳng đến thời của Gia đế, vị này bị Sử gia cực kỳ cay độc nói là Đế vương ngu ngốc, lại phá vỡ việc ‘Phượng hậu’, là Hoàng đế duy nhất lập thường dân làm Hoàng hậu.”

“Mà từ đó về sau, Phượng gia từ vị trí cao nhất của Đông thị vương triều đế quốc dần xuống dốc, mà Đông Triều đế quốc cường thịnh cũng bắt đầu suy yếu. Nhưng bất kể Phượng gia xuống dốc tới mức nào, ở trong lòng mọi người, Phượng thị chính là đại biểu cho sự cao quý, một loại tượng trưng cho ngôi Hậu, trong lòng những người mê tín, cổ hủ, có lẽ vì Gia đế không lập nữ tử Phượng gia làm Hậu nên quốc gia suy thoái! Cho nên, lúc này bỗng xuất

hiện một vị Vương nhân ái, hơn nữa còn là một vị Vương lập nữ tử Phượng gia làm phi, huynh nói xem trong lòng bọn họ sẽ nghĩ gì?”

“Tích nhi, muội—— đồng ý?”

Cửu Vi không thèm để ý đến việc Phượng gia, đưa tay nắm lấy tay của Tích Vân, ánh mắt chăm chú nhìn nàng, nhưng không cách nào ra chút tâm tình gì từ trên khuôn mặt bình tĩnh của nàng.

“Chuyện có lợi như vậy sao hần có thể bỏ qua.” Tích Vân bỏ cành mai trong tay, vỗ vỗ tay, giống như muốn vỗ rơi gì đó vướng mắc khỏi tay, “Mà chuyện hôn sự khiến cho bên nào cũng có lợi, sao lại không thành toàn!”

Cửu Vi không nói gì.

Suốt núi phủ tuyết lại lâm vào tĩnh lặng, gió lạnh thổi qua, cánh hoa mai cùng tuyết trắng, bay trong không trung, phiêu đảng rất xa.

Cửu Vi lặng lẽ nhìn Tích Vân, ánh mắt trong suốt lóe lên một tia buồn vô cớ, giờ tay phủ đi cánh hoa mai cùng những bông tuyết trên đầu vai nàng, ôn nhu ôm nàng vào lòng: “Tích nhi, thực sự bỏ qua sao? Muội cùng hần...” Năm ngón tay nhẹ nhàng xen vào mái tóc, đặt đầu nàng lên vai hần, “Tích nhi...” Muốn nói điều gì, cũng không thể nào mở miệng được, cuối cùng chỉ có thể dùng sức ôm chặt nàng, im lặng truyền sự quan tâm.

“Cửu Vi, huynh không cần lo lắng.” Tích Vân dựa vào lòng hần, trên mặt xuất hiện nụ cười rất nhạt giống như bông tuyết đang bay xuống, “Phong Tích Vân ta là đòi sau của Phượng vương, trong máu của nữ tử Phong thị chúng ta...” Ánh mắt nhìn về phía bầu trời xanh biếc, nó gần như trong suốt, màu tuyết ánh lên chói mắt, hạ mắt xuống tựa đầu vào vai hần, nhẹ nhàng thở ra một tiếng rồi không nói tiếp nữa.

Cửu Vi không nói gì, chỉ là siết chặt vòng tay.

Giờ khắc này, hai người nương tựa gắn bó vào nhau, không có khoảng cách, không có địa vị, trong trời tuyết lạnh giá, mang lại cho nhau một chút ấm áp!

Gần cuối tháng mười hai, Phong vương “Cơ thể tốt hơn” quay lại đế đô.

“Chúng kiến cảnh tượng bây giờ, thật phải khâm phục hần!”

Vì không muốn quấy nhiễu bách tính, cho nên Tích Vân chỉ ngồi trong một chiếc xe ngựa bình thường vào thành. Trong xe, Cửu Vi nhấc một góc màn xe lên, nhìn trái phải hai bên đô thành, nhẹ nhàng cảm thán.

Lúc đầu vào thành từng bước đều là máu thịt, nơi nơi hỗn loạn, trong thành lòng người hoang mang. Nhưng hiện nay mới chỉ qua một tháng ngắn ngủi mà đã rực rỡ hẳn lên, đường phố sạch sẽ, nhà cửa sửa chữa hoàn hảo, bên đường bảng hiệu phong phú, sáng sủa, từng cửa hàng đều mở cửa kinh doanh, hồ to gọi nhỏ đón khách vào cửa, trên đường phố người đến người đi, kêu gào mua bán thoải mái, trên mặt mỗi người đều có một phần bình yên, không còn nhìn ra được sự hoảng sợ lúc thành bị phá.

“Khả năng trị quốc của hần ta chưa hoài nghi.” Tích Vân liếc nhìn tình hình bên ngoài thân nhiên nói.

“Cho nên mới yên tâm bỏ đi?” Cửu Vi quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái.

Tích Vân không nói gì, đầu ngón tay sờ lên chiếc vòng ngọc ở cổ tay bên kia, nhẹ nhàng chuyển động, đôi mắt sáng như sao, ẩn chứa tinh quang.

“Cuối năm rồi, một năm mới lại sắp bắt đầu!” Thanh âm lãnh tĩnh lưu loát, giống như tiếng chuông nhỏ leng keng.

Cửu Vi nhìn nàng, có chút nghi hoặc nhưng lại không hỏi nữa, lặng lẽ ngồi ở bên cạnh nàng, mãi xa một đường chạy tới hoàng cung.

Đến cuối năm, bên trong đế đô vui mừng náo nhiệt, từng nhà treo đèn lồng, dán câu đối, mặc quần áo mới, chuẩn bị rượu ngon, bánh trái cùng pháo, cả nhà đoàn tụ, chúc mừng năm mới sau ngày cuối cùng của năm cũ này.

So với bách tính đang vui mừng, hoàng cung lại có phần cô tịch quanh quẩn, mặc dù cung nhân cũng treo cung đăng, dán giấy màu, khiến toàn bộ hoàng cung như chìm trong không khí vui mừng, nhưng bây giờ trong cung có hai vị chủ tử, một người thì suốt ngày trong kim điện xử lý triều vụ, một người thì tự vào Phượng Ảnh cung tĩnh dưỡng, không hề ra ngoài, tựa hồ đều đã quên hôm nay là ngày nào. Cho nên mặc dù cung nhân được ban thưởng nhiều, nhưng cũng không vì năm mới sắp đến mà vui vẻ thêm vài phần.

Mặt trời mùa đông có chút ấm áp, khiến người phơi nắng lười biếng, có chút buồn ngủ.

Nhâm Xuyên Vũ một đường đi qua, thỉnh thoảng có cung nhân hỏi thăm ân cần, hần gật đầu mỉm cười, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn cung đăng cùng vài màu đã được treo lên, cùng mai vàng đã được cắt tỉa... Lễ mừng năm mới, người bình thường vô cùng trông ngóng ngày này đi? Ngày đoàn viên vui mừng, nhưng tựa hồ bọn họ đều quên, năm vừa rồi lúc ở Phong đô, mặc dù trong cung cũng tổ chức yến tiệc, thế nhưng Vương... Nghi lễ chu toàn như Lan Túc công tử cũng chẳng bao giờ tham dự cái gì gọi là yến tiệc đoàn viên trong vương cung của Phong quốc!

Trước thư phòng, người bẩm báo đẩy nhẹ cửa, mời hần đi vào.

“Xuyên Vũ bái kiến Vương.”

“Đứng lên đi.”

Lan Tức khép lại tấu chương trong tay, thở dài một hơi, tấu chương xếp thành chồng cao trên bàn, cuối cùng cũng phê xong hết, ngược mắt nhìn người đang đứng thẳng trước bàn: “Việc trong đế đô cũng sắp hoàn tất, bên ngoài chuẩn bị ra sao rồi?”

“Bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng.” Nhâm Xuyên Vũ một mực cung kính đáp.

“Ừ.” Lan Tức hài lòng gật đầu, “Thông báo cho bọn họ, giờ Mùi, Định Thao cung.”

“Dạ.”

“Đi xuống đi.”

“Thần xin cáo lui.” Nhâm Xuyên Vũ khom người lui ra, chỉ là vài bước rồi bỗng quay người lại, ngược mắt nhìn vị Vương phía trên, có chút do dự mở miệng, “Vương...”

“Còn có chuyện gì?”

“Ngày hôm nay... là qua năm mới.” Nhâm Xuyên Vũ tận lực làm cho giọng của mình được tự nhiên.

“Ừ?” Ánh mắt của Lan Tức thông thả quét đến.

“Mừng năm mới là ngày lễ mà dân chúng mong đợi, bách tính đế đô đều mong chờ có thể đón năm mới cùng Vương.” Nhâm Xuyên Vũ có thâm ý khác nhắc nhở.

“Vậy sao?” tất nhiên là Lan Tức hiểu được điều mà Nhâm Xuyên Vũ nói, sau một lúc trầm ngâm mới nói, “Phong Vi luôn oán trách là buồn chán, để hắn chuẩn bị yến tiệc trong cung đi, về phần bách tính... Giờ Tỵ ban vương và Phong vương sẽ đến công thành, cùng dân chúng mừng năm mới!”

“Dạ!” Nhâm Xuyên Vũ lên tiếng trả lời. Lễ mừng năm mới là chuyện rất bình thường nhưng với bách tính thì chuyện vô cùng quan trọng, nhưng hắn thấy, đây cũng là một cơ hội để Vương bày ra tư thái “thân dân”* mà thôi. Nhưng mà... Trong lòng cũng có chút phẫn chất, dù sao, từ khi hắn theo Vương đến nay, đây là lần đầu tiên Vương chịu tham gia mừng năm mới!

*Thân dân: gần gũi dân chúng

Sau khi Nhâm Xuyên Vũ rời đi, Lan Tức nhìn trên tấu chương có vẽ ấn ký đồ thủy, không khỏi có chút hoảng hốt xuất thần.

“Lễ mừng năm mới sao?”

Hắn khẽ xuất thần tự lẩm bầm, đẩy cửa sổ khắc hoa ra, đập vào mắt là màu đỏ chói mắt, trong nháy mắt đó, bất ngờ không kịp đề phòng, lụa đỏ như hóa thành máu nhào đến, che mắt cả tòa cung điện, giày tơ màu trắng giẫm trên thảm đỏ sẫm, trong nháy mắt nhuộm cả màu máu, tập tễnh bò qua, vron tay ra, muốn cố gắng nắm lấy chút quần áo màu xanh đang trôi nổi, thứ bắt đến lại chỉ là máu tươi đầy tay, chảy từ ngón tay ra rồi trở lại vũng máu... Dung nhan trắng bệch không còn hơi thở, tóc dài màu đen như hải tảo xỏa tung trên thân, thân ảnh màu xanh nhẹ nhàng di chuyển trong hồ màu, gần gần xa xa...

“Rầm!” Không chút ý thức, tay đóng cửa sổ lại ngay lập tức, dời bước, bước chân có chút không ổn định, rốt cục trở về ghế, một khắc kia, giống như người chìm sâu trong nước có thể lên bờ, thở hỗn hên, một môi ngã xuống ghế, tay giờ lên che khuất hai mắt, giống như muốn ngăn trở huyết sắc như thủy triều tràn đến, muốn đè nén sự run rẩy của bản thân, nhưng huyết triều vẫn cuộn cuộn mà đến như cũ, càng để lâu càng dày đặc, một tầng lại thêm một tầng, cuối cùng là một màu đen âm trầm không thấy điểm cuối!

“Mẫu hậu...” một tiếng nói nhỏ, rất nhỏ mà yếu đuối, nhẹ nhàng thốt lên, thanh âm đứt đoạn.

Mặc dù trong cung rất nhiều điện, nhưng nếu từ nơi cao nhất của trung tâm hoàng cung là Bát Hoang tháp nhìn ra, đập vào mắt chính là tám cung điện: Tê Long, Đế Diễm, Tĩnh Hải, Cực Thiên, Tả Ý, Kim Thăng, Phượng Ảnh, Ấu Nguyệt, mà tám cung này sắp xếp theo Bát Hoang tháp, những cung điện, đình đài, lầu các, lâm viên đều xen tám cung điện trên mà xếp quanh, tám cung điện vây quanh Bát Hoang tháp, hoàng cung giống như một mặt trời không ló.

Tám cung điện lớn ở thời đầu của Đông Triều do Thủy đế cùng bảy vị đại tướng ở, năm đó tám người tình thâm nghĩa nặng, Đế viết: Giang sơn có thể cùng cùng chung, hướng hồ chỉ là hoàng cung! Trong hoàng cung ngoại trừ Đế, Hậu, Phi, Tần, cung nhân, mà lại có người khác ở lại thì đúng là chuyện trước nay chưa từng có, nhưng quả thực tám người kia từng cùng ở trong hoàng cung, chỉ là sau đó bảy vị tướng lại có hôn phối, nên cũng dần dần rời khỏi cung, lập phủ trong đế đô, thậm chí sau đó lại phong quốc, lúc đó tám người ly tán thiên nhai.

Tình nghị của tám người cùng công danh sự nghiệp được lưu truyền về sau, không ai có thể vượt qua truyền thuyết đó, mặc dù hôm nay, Đông Triều đế quốc đã hoàn toàn thay đổi, nhưng tám người kia lại giống như những vị thần bất khả xâm phạm, mà tám cung điện lớn, mặc dù đứng độc lập nhưng ngày đó lại có một hành lang liên kết tám cung điện lớn như là một hành động xác minh việc “Cùng chung thiên hạ”!

Chỉ là... tình nghị như vậy có thể tồn tại vĩnh viễn sao? Lúc đó tám người tình như thủ túc sao lại có ngày chia lìa? Thủy đế tự tay phân chia giang sơn cho người khác, rốt cục trong lòng hắn nghĩ gì? Lễ nào trong lòng hắn quan trọng nhất không phải là giang sơn đế nghiệp? Vậy quan trọng nhất là cái gì? Nếu quan trọng nhất là tình cảm của tám người, vậy gì cần gì phải chia quốc, làm ra hành động phân ly? Vì sao tám người không thể cùng ở tại đế đô...

Đi trên hành lang ngoằn ngoèo, nhìn con đường thật dài không thấy cuối, Nhâm Xuyên Vũ hiềm khi suy nghĩ miên man. Hai bên trái phải hành lang trồng các loại cây, trời đông giá rét nhiều nhất là hoa mai đỏ tươi như máu, mùi hoa mơ hồ được gió đông thổi tới, mùi hương trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Đây không phải là Cửu Vi tiên sinh sao?”

Nhìn người đối diện đang đi đến, Nhâm Xuyên Vũ thốt lên, đồng thời trên mặt cũng xuất hiện nụ cười thân thiết, ánh mắt bình thản cất giấu một tia cảnh giác, hẳn không hề quên một ánh mắt sắc bén tận xương trên lời đài vờ làm hôm đó.

“Hóa ra là Nhâm quân sư.” Cửu Vi cũng ôn hòa mỉm cười đáp.

“Tiên sinh lại chuẩn bị món ngon cho Phong vương sao?” Ánh mắt Nhâm Xuyên Vũ nhìn qua cái khay trên tay Cửu Vi, trên đó là một cái bát được đậy kín.

“Hôm nay là lễ mừng năm mới, trong cung tự có ngự trù chuẩn bị đồ ăn cho Phong vương, chỉ là sáng nay Cửu Vi hái bạch mai mới nở, ngâm một bát ‘Lãnh hương’, để Phong vương xúc miệng thôi.” Cửu Vi đáp một cách tao nhã lễ độ.

“A?” Nhâm Xuyên Vũ hí hóp mắt cười cười, mỗi chữ mỗi câu chậm rãi nói ra, “Nói đến, từ khi có tiên sinh chăm sóc Phong vương bằng ‘Âm thực’, Phong vương không chỉ ngọc thể an khang, phong thái càng thêm tươi đẹp, thực là công lao của tiên sinh, khiến cho Vương của ta cảm thấy rất an ủi, cũng làm cho thần tử như ta an lòng!”

“Ngươi!” Cửu Vi nghe vậy biến sắc, nhìn người trước mắt, gương mặt cười đến ôn hòa vô hại, nhưng lại cất giấu sự âm lãnh như một con rắn, đúng là con cáo giả dối! Người này... Về mặt Cửu Vi trở nên lạnh lùng, nhìn chằm chằm người trước mắt.

“Trong cung ngoại trừ Đế vương, khó có thể lưu người ngoài, nhưng tiên sinh lại có thể sống lâu dài trong Trường Ly cung, đủ thấy Phong vương đối đãi khác biệt với tiên sinh... quả là sủng ái có thừa!” lời nói cực kỳ nhẹ nhàng nhưng dường như những chữ cuối cố ý nhấn mạnh thêm, nét mặt vẫn là vân đạm phong khinh vô cùng ôn hòa, ánh mắt nhẹ nhàng tùy ý bỗng quét về đối phương, nhưng nhìn lại thì nặng tựa ngàn cân!

“...” Cửu Vi lặng lẽ không nói.

Hai người đứng yên cách nhau ba thước, xa xa có những cung nhân đang bận rộn, nhưng ở đây là sự trầm tĩnh đến mức hít thở không thông, gió lạnh phát qua, hoa rơi tung bay, tay áo vung lên cũng không thể thổi đi đường nhìn đang giằng co giữa hai người.

“Vẫn thường nghe nói Nhâm quân sư là một người thông minh lợi hại, hôm nay cuối cùng cũng tin.”

Sau một lúc lâu, Cửu Vi bỗng nhiên nở nụ cười, một tay cầm khay, một tay khẽ vuốt sợi tóc nơi đuôi lông mày, đôi mắt tựa mở tựa khép, hết sức tao nhã, giống như trên khuôn mặt hết sức bình thường kia có ma lực mê hoặc chúng sinh.

“Đâu có, Xuyên Vũ ngu dốt, còn muốn thỉnh giáo tiên sinh nhiều hơn đây.” Nhâm Xuyên Vũ cũng cười đến ôn nhã.

“Không dám.” Cửu Vi hơi nghiêng đầu nhìn ngoài hành lang, một cành mai vàng tựa vào lan can trên hành lang khẽ đung đưa, gió tay lên chạm nhẹ vào cành mai, rồi ôn hòa nói, “Chỉ là Cửu Vi cũng có chút ngốc, nhưng thật ra ta lại có vài điều muốn nói với quân sư.”

“Xuyên Vũ chăm chú lắng nghe.” Nhâm Xuyên Vũ gật đầu cười, ánh mắt nhìn người trước mặt, nội tâm cũng có mấy phần bội phục, người kia lại có thể thân nhiên như vậy.

“Thiện đạo giả tử vu đạo, thiện mưu giả tử vu mưu*!” từng chữ một Cửu Vi nặng nề nói ra, bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt giống như kiếm rút khỏi vỏ, lạnh lẽo mà lợi hại tấn công đối phương.

* Thiện đạo giả tử vu đạo, thiện mưu giả tử vu mưu: người giỏi dùng đạo chết bởi đạo, người hay tính mưu kế chết bởi mưu kế.

Nhâm Xuyên Vũ bị ánh mắt đâm thẳng đến, vừa muốn mở miệng, lại bỗng nhiên trợn to hai mắt, không dám tin nhìn Cửu Vi, nhìn tay hẳn rời khỏi cành mai, trên ngón tay còn có một sợi tơ khí màu đỏ, mà đóa mai rực rỡ bên kia lại héo rũ trong nháy mắt!

“Ngươi...” Nhâm Xuyên Vũ kinh hãi lú lờ.

“Quân sư làm sao vậy?”

Cửu Vi ôn nhu mở miệng, khẽ cười yếu ớt, ánh mắt nhìn qua khuôn mặt đang kinh ngạc đến mức trắng bệch của Nhâm Xuyên Vũ, ánh mắt càng thêm lạnh lùng, cô tay vung lên, sợi tơ màu đỏ trên ngón tay khẽ lay động, giống như lưỡi rắn chậm rãi tiến về phía Nhâm Xuyên Vũ, mà lúc này chân tay Nhâm Xuyên Vũ cứng ngắc, chỉ biết đứng ngẩn người, trợn mắt nhìn sợi tơ đỏ mỗi lúc một gần, không có cách nào di chuyển nửa bước.

“Ngươi... Ngươi là...”

Câu nói thốt ra phân nửa, chợt cổ họng nghẹn lại, không thở xong một hơi, tức khắc âm thanh liền biến mất. Tơ đỏ quấn quanh cần cổ từng vòng từng vòng một, mỗi một vòng lại chậm rãi thu hẹp, đưa tay sờ lên cổ, lại không nắm được cái gì, tơ đỏ quấn ngày càng chặt, gương mặt Nhâm Xuyên Vũ đỏ lên, lại từ đỏ chuyển sang trắng, từ trắng chuyển xanh, từ xanh đổi thành tím! Mở miệng muốn nói điều gì đó nhưng lại không có cách nào thốt ra, cổ họng giống như bị kim sắt kẹp lại, trong lồng ngực cảm thấy từng đợt đau đớn, đầu óc ong ong, tứ chi dần dần như nhũn ra, tất cả phía trước như nhìn

không rõ, trước mắt từng đạo ánh sáng lóe lên rồi tản đi, sau đó hóa thành một mảnh hắc ám... Một khắc kia, giống như nghe được thanh âm của cánh cửa từ vọng mở ra, tạo nên một trận gió lạnh âm trầm, cả người như chìm vào vực sâu hắc ám...

“Vi Cửu Dung, ta hận không thể ném ngươi vào A Tì địa ngục!” Thanh âm vừa nhỏ vừa nhẹ, nhưng từng chữ lại rõ ràng lọt vào tai, giống như kiếm băng lạnh đến thấu xương, “Thế nhưng Tịch nhi... nể mặt Phong vương mà bỏ qua cho ngươi, nếu sau này ngươi còn dám làm thương tổn đến Tịch nhi, ta nhất định cho ngươi sống không bằng chết!”

Bỗng trên cổ được buông lỏng, “Hô!” Rốt cục lại có thể hô hấp! Cảm giác xung quanh chậm rãi trở về, cảnh vật trước mắt dần rõ ràng. Hành lang tảo nhâ như trước, thom mát như trước, người trước mắt cũng mỉm cười như gió, gió tay sờ lên cổ, không thấy gì cả, chỉ có cảm giác da thịt ấm áp... tất cả vừa rồi chỉ là ảo giác sao?

“Ngươi...”

“Ấy, tri hoãn không ít thời gian rồi, không thể khiến Phong vương đợi lâu, ngày khác sẽ tiếp tục trò chuyện cùng quân sư, Cửu Vi cáo từ trước.” Cửu Vi hất lọn tóc bị gió thổi loạn ra, thong dong lướt qua Nhâm Xuyên Vũ.

“Ngươi... Chờ...” Nhâm Xuyên Vũ xoay người, muốn gọi hắc, thế nhưng đối phương xem như không thấy.

Tầm lưng kia thon gầy cao ngất, thanh sam sạch sẽ, tóc dài đến thắt lưng, tóc dùng dây buộc lại, gió thổi qua, tay áo khẽ bay, phiêu dật xuất trần, nhưng một khắc kia, hắc lại thấy vô cùng quý dị, quanh thân người kia như còn một loại âm hàn.

“Ngươi là... Ngươi là người của Cửu La tộc?!” Lời thốt ra chính là điều cảm kỳ.

Nhưng cái bóng lưng kia vẫn không nhanh không chậm bước đi, bước chân không hề có chút hỗn loạn, càng ngày càng xa rồi biến mất ở cuối hành lang.

Quay đầu lại, hành lang trống trơn, bên ngoài hành lang ngoài trừ cung nhân, thì chính mình không tốn hao gì vẫn đứng trong hành lang, lẽ nào tất cả vừa rồi chỉ là ảo giác? Thế nhưng... Gió tay đặt lên ngực, tiếng tim đập dồn dập chính chứng cứ của sự sợ hãi vừa rồi, ánh mắt dao động, nhất thời bình tĩnh, càng mai tựa vào lan can, đã héo rũ cháy đen!

“Bộp!” Thứ nặng gì đó đặt lên vai khiến hắc cả kinh, quay đầu, thì thấy Hạ Khí Thù đứng bên cạnh.

“Xuyên Vũ, ngươi ở đây ngây ngốc cái gì vậy?” Hạ Khí Thù cảm thấy có chút kì quái nhìn Nhâm Xuyên Vũ, loại ngờ ngác thậm chí biểu tình có chút sợ hãi đúng là hiếm thấy trên người Nhâm Xuyên Vũ.

“Khí Thù.” Nhâm Xuyên Vũ bỗng nhiên thở dài một hơi, thân thể giờ khắc này hoàn toàn trầm tĩnh lại, lúc này mới phát hiện lòng bàn tay đã bị mồ hôi làm ướt.

“Bộ dáng của ngươi hiện tại...” Hạ Khí Thù nhìn hắc một cách dò xét, lông mày theo thói quen nhíu lại, “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không... không có gì, ta đang muốn đi tìm ngươi đây.”

“Tìm ta?”

“Ừ... Vương giao phó...”

Hai người song song đi qua hành lang, đi qua đình viên, chìm thật sâu trong cung điện.

Nhóm cung nhân cầm theo cung đăng đi đến, treo lên từng ngọn đèn.

“A! Hoa mai vốn đang nở đẹp, vì sao lại có một cảnh khô thế này?” Một gã cung nhân kinh ngạc kêu lên.

“Mau cắt nó đi, cái này không phải điều tốt!”

Cảnh khô tựa trên lan can, trong nền những bông hoa màu đỏ, thật rất rõ ràng, gió lạnh phát qua, khiến vài cánh mai khô khẽ rụng.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Tịch dạ

Giờ Mùi, Phong vương, Tức vương và đại tướng hai nước cùng đi vào cung Định Thao, sau đó đóng cửa cung lại, không cho bất kì cung nhân nội thị nào tiến vào, đến giờ Dậu mới mở ra.

Trời mùa đông thường tối sớm, bởi vậy trong cung đã sớm chong đèn sáng trưng, cửa cung vừa mở, bốn người Từ Uyên, Nhâm Xuyên Vũ, Đoan Mộc Văn Thanh, Hạ Khí Thủ lập tức nối đuôi nhau đi ra, sắc mặt người nào cũng mang vẻ trầm tĩnh.

“Cung yến chắc đã được chuẩn bị tươm tất rồi, hay là chúng ta cùng đi đi?” Đoan Mộc Văn Thanh hỏi, ánh mắt nhìn về phía Từ Uyên đang đứng một bên.

Từ Uyên liếc mắt nhìn hẩn một cái, hai hàng lông mày hơi nhíu lại nhưng cuối cùng vẫn im lặng gật đầu.

Bốn người đồng loạt khởi hành, mục tiêu là cung Khánh Hoa.

Cung Khánh Hoa tối nay chính là nơi náo nhiệt nhất trong hoàng cung. Bên trong đại điện đã được trang trí lại một phen, trên đỉnh điện có treo đèn ngọc lưu ly dùng riêng trong cung đình, ánh đèn như từng dòng thủy ngân đổ xuống khiến đại điện sáng rõ như ban ngày; hai bên là màn che đồ tươi nhẹ nhàng men theo trụ ngọc rủ xuống, dịu dàng uyển chuyển như sương khói mùa thu; ghế gỗ kỷ được phủ một lớp gấm mềm, chén sứ hoa sen tinh xảo được bày biện ngay ngắn trên những chiếc bàn được làm từ gỗ lim; vương tọa sáng bóng dưới ánh đèn tỏa ra quang mang rực rỡ; cung nhân nội thị vội vã đi đi lại lại, cố gắng chuẩn bị chu đáo cho bữa cung yến sắp bắt đầu.

[gỗ kỷ: một loại gỗ của cây kỷ. Loại cây này có ba giống, một là cây kỷ liễu, dùng làm môi làm thìa, hai là cây kỷ bạch, dùng làm áo quan, ba là cây cẩu kỷ (kỷ tử), dùng làm thuốc.]

Trong khung cảnh tấp nập đó, người hồi hã nhất chính là Phong Vi, chỉ thấy hẩn lúc thì hét to bảo cung nhân không được chạm vào kéo làm hư nhánh hoa san hô; lúc thì chỉ huy nội thị dời bồn trúc Từ Ngọc sang chỗ khác; lúc thì bảo bức bình phong bên cạnh vương tọa có màu sắc sơ sai quá, nên đổi thành một bức khác màu xanh ngọc; lúc thì bảo loại lan Thanh Diệp này rất hợp với chén ngọc Vân Mộng. . . Hẩn lần qua lần lại, hết hết hồ hồ đến cuối giờ Dậu mới có thể sắp xếp ổn thỏa mọi việc.

[trúc tử ngọc: trúc ngọc tím, hẩn là một loại trúc tím]

“Vương giả lâm!”

Khi người hầu ngoài điện hô lớn, văn thần võ tướng đang đợi trong điện nhất thời xoay người, đồng loạt khom người nghênh đón.

Ngoài điện, hai vị vương giả đang sóng vai chậm rãi đi tới, bởi vì hôm nay là ngày trọng đại nên hai người đều mặc vương phục chính thức, trên đầu cũng đội vương miện Thất Bảo, hai dây trân châu thật dài từ trên vương miện rủ xuống, nhẹ nhàng lắc lư theo bước chân của họ, thoát nhìn thật hoa quý ung dung. Nếu phải tìm điểm khác biệt giữa hai người, vậy đó chính là màu sắc của y phục. Một người dùng màu trắng làm chủ đạo, vòng eo được bao quanh bởi một chiếc đai lưng khảm chín viên hồng ngọc, thoát nhìn giống như một tia ráng chiều thấp thoáng trong bóng mây trắng, một dải lụa hồng khoác hồ lên cánh tay, lúc đi phát phối tựa như một làn khói nhẹ, quả thực là nét mặt xinh đẹp, khí độ ưu nhã. Người còn lại mặc một thân vương bào màu đen, eo quần một chiếc đai lưng khảm chín viên bạch ngọc, thoát nhìn tựa như sao băng trên bầu trời đêm, trước ngực và góc áo được thêu hoa văn phi long vượt mây băng chỉ vàng khiến hẩn càng thêm tôn quý bất phàm.

“Chúng thần tham kiến vương!”

“Bình thân!”

Quần thần an vị xong, yến tiệc xa hoa liền bắt đầu, nâng chén cùng uống, lời chúc vang xa, món ngon như trân bảo, rượu ngon như sương mờ, đàn sáo như tiếng tiêu, vũ giả như hoa như ngọc.

Ngày cuối cùng của năm Nhân Dĩ thứ mười tám, Phong vương, Tức vương, đại tướng hai nước và quần thần đế đô đã cùng ăn bữa tiệc đêm ở cung Khánh Hoa.

Ngày sau có triều thần nhớ lại, cảm giác buổi yến tiệc kia có chút gì đó không chân thực, khiến bọn hẩn không thể hiểu rõ tình cảnh đêm đó, nhưng cũng chính cảm giác hư vô mờ mịt này lại càng làm cho người ta nhớ mãi không quên.

Buổi yến hội kia rốt cuộc có gì khác biệt?

Yến hội tương đối giản dị, còn không xa hoa bằng những buổi yến tiệc hoàng gia lúc trước, cũng không quá náo nhiệt, chỉ có vua và quần thần, thậm chí phi tần vương cơ đều không có lấy một người, thế nhưng không khí trong điện lại không hề quanh quẽ, quân vương thân thiết hiền hoà trên vương tọa, dưới điện là thần tử nâng chén nói cười, hết thấy đều vô cùng hài hòa. . . Nếu nhất định phải chỉ ra chỗ đặc biệt, thì đó chính là hai chữ: bình tĩnh!

Yến hội hoàng gia lần này không phải xa hoa náo nhiệt, cũng không phải nghiêm túc yên lặng, mà là một loại không khí bình tĩnh, yên ả như mặt hồ, không có một tia gợn sóng, không có một chút nhấp nhô, là một loại bình tĩnh đúng chừng mực!

Từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, yến hội cứ yên bình trôi qua như thế, miệng nhắm nhấp mỹ thực do phòng bếp làm ra, tay kính nhau chén rượu quý trăm năm, tai lắng nghe giai khúc tuyệt diệu của nhạc sư cung đình, mắt thưởng thức điệu nhảy uyển chuyển của cung nhân như hoa như ngọc. . . Khi gần tới giờ Tý, quần thần cùng nhau đi tới thành lầu ở cửa Nam Hoa, cùng dân chúng chung vui vào thời khắc cuối cùng của năm cũ.

[quần thần: vua và quần thần]

[thành lầu: thành lầu dùng để chỉ tòa lầu nằm trên tường thành, là dấu hiệu của một “thành”, thể hiện sự uy nghiêm của tòa thành và phong thái của dân tộc. Nó cũng là một công trình dùng để phòng ngự quân địch tấn công (có tầm nhìn xa, thường được dùng làm bộ chỉ huy hoặc làm nơi để bắn tên) hoặc

ngăn nước lũ.]

Trước cửa Nam Hoa đã sớm đầy ắp người, dân chúng trong đế đô gần như đã tụ tập hết tại đây, ai nấy đều gắng gượng chịu đựng những cơn gió rét buốt, cố gắng kiên chân chờ đợi chỉ để được gặp hai vị vương giả Phong vương, Tức vương trong truyền thuyết một lần!

Khi bách quan hộ tống hai vị vương giả đi lên thành lầu, dân chúng phía dưới lập tức ngẩng đầu lên nhìn, bầu không khí vốn đang xì xào huyền ảo lập tức yên tĩnh lại. Song vương đứng trên thành lầu thấy vậy thì mỉm cười, ung dung vẫy tay thăm hỏi dân chúng bên dưới, trong nháy mắt, tiếng hoan hô lập tức bùng lên, ngàn vạn dân chúng dưới thành đột ngột quỳ rạp xuống đất, không quản dưới gối là băng đá lạnh lẽo hay bùn lầy bẩn thỉu.

Lần quỳ bái này chắc hẳn chứa hết thủy sự kính yêu cùng tấm lòng biết ơn của dân chúng đế đô. Bọn họ chỉ là dân chúng bình thường, bọn họ chỉ biết Phong vương, Tức vương chính là người đã cứu thoát bọn họ khỏi tay đám phản loạn Bạch quân, giúp bọn họ chữa trị vết thương, giúp bọn họ xây dựng lại gia viên, giúp bọn họ tìm kiếm thân nhân thất lạc... Bọn họ cảm kích, bọn họ yêu quý... cho nên bọn họ lựa chọn biểu đạt tâm ý của mình bằng hành động giản dị này!

Những câu an ủi ôn nhu, những lời khích lệ cùng chúc phúc của song vương dần truyền vào trong tai mỗi người, một khắc đó, gió lạnh xung quanh tựa hồ đã hóa thành gió xuân phơi phới, thổi bay hết thủy rét buốt giá lạnh, khiến thể xác và tinh thần người nghe cảm thấy ấm áp, một khắc đó, dân chúng đồng loạt quỳ bái, từng tiếng hô “vạn tuế” vang vọng khắp chín tầng trời, đó không chỉ đơn thuần là cảm kích nữa, mà là toàn tâm toàn ý bái phục! Bái phục hai vị vương giả nhân đức vẹn toàn, tướng mạo vô song!

Một tiếng “đoảng” vang lên, thì ra đợt pháo hoa đầu tiên đã được bắn ra. Mọi người vội ngẩng đầu quan sát, chỉ thấy từng bông hoa lửa bay lên thật cao rồi nổ tung, thấp sáng cả bầu trời đêm, sau đó biến thành từng đốm sáng rơi xuống mặt đất, thoạt nhìn tựa như một cơn mưa sao băng!

Một khắc kia, thần dân trong thành ai nấy đều cảm thấy vui vẻ, bầu không khí trong thành được bao phủ bởi cảm xúc phấn khởi hân hoan... Gương mặt của Nhâm Xuyên Vũ và Cửu Vi lúc này cũng tràn đầy ý cười, dù sao đây cũng là sự kiện long trọng hiếm có trong thời buổi loạn thế như bây giờ.

Ánh mắt của Phượng Tê Ngô nhẹ nhàng chuyển từ trên mảng pháo hoa sáng rực sang đỉnh thành lầu, hay đúng hơn là chuyển lên người của hai vị vương giả.

Nhóm triều thần đứng sau lưng bọn họ, hai bên trái phải của bọn họ là cung nhân, sau nữa mới là thị vệ, dưới chân thành lại là ngàn vạn dân chúng. Bọn họ được nhiều người như vậy vây quanh, thế nhưng nằng nặc có cảm giác, bọn họ hoàn toàn tách rời với mọi người, với thế giới xung quanh... Bọn họ đứng sững vai với nhau trong một không gian riêng biệt, bọn họ ngẩng đầu nhìn pháo hoa hết nở rồi tàn, trên mặt vẫn mãi treo lên nụ cười ung dung bình đạm. Pháo hoa trên trời nhiều như thế, sáng như thế, nhưng lại không có cách nào át đi ánh sáng của bọn họ, đó là một sự thanh nhã vượt bậc, không phải loại hào hoa phong nhã tầm thường!

Triều thần, dân chúng, những tiếng cười nói ồn ào, tất cả dường như đều đồng loạt biến mất, trên thành lầu lúc này chỉ còn lại bóng dáng của hai người kia. Lấy bầu trời ộp ộp pháo hoa làm nền, thân ảnh hai người kia trở nên chói lọi hơn bao giờ hết, giống như đã thoát khỏi gông xiềng gò bó chôn trần thế này... Bọn họ vốn xứng đôi như thế, nhưng tại sao giữa hai người lại luôn xuất hiện một khoảng cách?! Mặc dù được bách quan vây quanh, mặc dù được vạn dân hô ửng, tại sao trên người họ vẫn luôn xuất hiện một loại khí chất cô độc vô cùng?!

Giữa biển pháo hoa ộp ộp trời, giữa tiếng hoan hô vang dội, trong lòng hai vị vương giả cao cao tại thượng đột nhiên xuất hiện một loại cảm giác trống vắng cô quạnh.

Mặc kệ người xung quanh nhiều đến mức nào, mặc kệ không khí xung quanh náo nhiệt đến bao nhiêu, tất cả đều không thể chạm tới bọn họ!

Quay đầu nhìn nhau, bọn họ lại chứng kiến được khuôn mặt tươi cười mơ hồ không rõ của đối phương.

Bọn họ sống vai mà đứng, chỉ cách nhau một nắm tay, khoảng cách giữa bọn họ thật gần mà cũng thật xa, giống như bị ngăn cách bởi một tấm kính trong suốt, tuy có thể nhìn thấy người đối diện, thế nhưng bàn tay lại vĩnh viễn không thể vượt qua tấm gương lạnh giá ấy, để chạm tới đối phương!

“Thật ra hôm nay cũng là sinh nhật của vương, thế nhưng vương chưa từng ăn mừng bao giờ.”

Phía sau chợt truyền đến tiếng than nhẹ của Đoan Mộc Văn Thanh, Phượng Tê Ngô chấn động, trong lòng chợt trào lên một chút chua xót không thể diễn tả bằng lời.

Giờ Tý gần tàn, đèn đuốc trong cung cũng đã dần tắt hết, đại lễ chúc mừng đã qua, tất cả mọi người đều chìm vào giấc ngủ.

Trong tâm điện cung Cực Thiên, Chung Ly, Chung Viên đang hầu hạ Lan Tử đi nghỉ ngơi. Sau khi làm tốt mọi việc, hai người liền lui ra ngoài, lúc khép cửa lại, họ thấy vương của mình vẫn đang nghiêng người dựa vào nhuễn tháp bên cửa sổ, trong tay là chén ngọc trắng tuyết đầy rượu ngon màu đỏ hồng. Cửa sổ chỉ khép hờ, lộ ra một khoảng nhỏ, gió đêm lạnh lẽo theo khe cửa tràn vào, khẽ mơn trớn mái tóc đen như mực, khiến chúng không ngừng lay động trên bờ vai hân, khiến dung nhan tuấn của hân ân hiện hiện dưới lớp lụa đen.

[tám điện: gian phòng ngủ của vua]

Ài! Trong lòng hai người không hẹn mà cùng thở dài: đêm này hàng năm, vương đều không bao giờ ngủ!

Hai người xoay lưng định rời đi, nào ngờ lại bắt gặp một tên nội thị đang vội vàng chạy tới.

“Có chuyện gì vậy?” Chung Ly lên tiếng hỏi, cũng ra hiệu bảo tên kia đi chậm lại, tránh làm phiền đến vương đang nghỉ ngơi bên trong.

Tên nội thị kia vội vàng dừng bước, sau đó nhẹ giọng đáp: “Phượng... Phượng cô nương đang ở bên ngoài cầu kiến ạ!”

“Hà?” Chung Ly, Chung Viên bốn mắt nhìn nhau, hai khuôn mặt giống nhau như đúc đồng thời lộ ra biểu tình hoang mang: “Đã trễ thế này rồi, nàng ấy còn tới làm gì?”

“Vương đã nghỉ ngơi rồi, người ra bảo nàng ngày mai hãy đến.” Chung Viên đáp.

“Tiểu nhân cũng đã trả lời như thế, chỉ là... chỉ là Phượng cô nương...” Tên nội thị có chút ấp a ấp úng, hắn cẩn thận quan sát hai gương mặt giống nhau như đúc này, nói thật, cho đến bây giờ, hắn vẫn hoàn toàn không phân biệt được hai người kia, chỉ biết đây là hai người được Túc vương tín nhiệm nhất, tuyệt đối không thể đắc tội: “Phượng cô nương... Bộ dáng của nàng ấy giống như... giống như nhất định phải gặp được vương, cho nên...”

Chung Ly, Chung Viên nghe vậy lại nhìn nhau, sau đó đồng loạt đi về phía cửa, Chung Ly tiến lên trước, vờn tay nhẹ nhàng gõ cửa: “Vương, bên ngoài có Phượng cô nương cầu kiến.”

Trong phòng, Lan Túc đang nhìn dòng rượu ngon đỏ tươi trong chén đến xuất thần, nhưng khi nghe Chung Ly thông báo, hắn cũng không nhận được có chút ngăn ngại. Chuyện gì mà lại có thể làm cho vị mỹ nhân lạnh nhạt kia cầu kiến vào lúc này? Hắn không nghĩ ngợi nhiều nữa, chỉ thần nhiên nở nụ cười: “Bảo nàng tới>Noãn Lan Các chờ ta một chút.”

“Vâng.”

Chung Ly đi trước để truyền lời, còn Chung Viên thì đẩy cửa đi vào hầu hạ Lan Túc thay y phục, nhưng ngay khi hắn muốn vén tóc lên, Lan Túc lại phát tay ngăn cản, sau đó cứ để mái tóc tùy tiện buông xõa trên vai rồi đi ra ngoài.

Trong>Noãn Lan Các, Phượng Tê Ngô đang lặng lẽ nhìn bức Tuyết Lan Đồ trên tường. Trên nền tuyết trắng xóa lại ẩn hiện nhiều điểm đỏ rực, thoát nhìn tựa như máu tươi không cẩn thận bắn vào. Đây là bức họa mà Lan Túc vẽ sáng nay.

[Tuyết Lan Đồ: bức họa vẽ hoa lan tuyết]

Cửa lầu được đẩy ra, gió lạnh theo đó mà tràn vào, nàng quay đầu, chỉ thấy một người gần như sắp sát nhập vào bầu trời tối đen sau lưng đang lững thững đi đến.

Phượng Tê Ngô xoay người hành lễ, sau đó vẫn im lặng không nói gì.

“Đã trễ như vậy, Phượng cô nương tìm bốn vương có chuyện gì sao?” Lan Túc cười hỏi, Chung Ly, Chung Viên ở phía sau rất thức thời khép cửa lại, sau đó rời đi.

Phượng Tê Ngô nhìn người trước mặt, hắn là Túc vương quen thuộc của ngày thường, dung nhan tuấn mỹ, ngôn hành tao nhã, nét cười ung dung, cặp mắt đen tựa như đầm sâu không đáy... Cũng chính đôi mắt thâm sâu khó dò đó lại khiến cho nàng có chút đau lòng! Trong đó rốt cuộc có chứa thứ gì? Đau? Buồn? Mệt? Sầu? Vui? Giận? Hắn giấu tất cả trong mảnh vực sâu tối đen kia, không chia sẻ với bất kỳ ai, nhưng vực sâu rồi cũng có lúc phải đầy, ôm quá nhiều cũng sẽ có lúc không thể gánh vác nổi nữa!

[ngôn hành: ngôn từ cử chỉ]

Ánh mắt nàng chuyển lên cái bàn tròn trong phòng, dùng ngữ khí bình thản nói: “Tê Ngô khi còn bé ngu dốt, không thạo việc bếp núc, tuy sau này kiếm sống bằng tiếng hát, thế nhưng Tê Ngô vẫn cố gắng học tập nữ công, hôm nay làm chút thức ăn, muốn mời Túc vương nếm thử.”

“Hà?” Lan Túc nghe vậy hơi nhướng mày, có chút kinh ngạc nhìn vị mỹ nhân xinh đẹp tựa như châu ngọc dưới ánh đèn. Đêm hôm khuya khoắt, nàng mời hắn tới đây chỉ để nếm thử tay nghề làm bếp của nàng?

Phượng Tê Ngô đi qua, cẩn thận cời bỏ lớp vải gấm bao bên ngoài hộp thức ăn, sau đó mở nắp hộp, làm lộ ra bát mì sợi bên trong.

Vừa nhìn thấy bát mì sợi kia, nét cười ung dung yếu ớt luôn hiện hữu trên gương mặt Lan Túc chậm rãi nhạt đi.

“Tuy đã hơi trễ, nhưng đây là lần đầu tiên Tê Ngô làm mì sợi, xin hỏi Túc vương có bằng lòng nếm thử một chút không?” Phượng Tê Ngô bung bát mì sợi nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Giờ phút này, ánh mắt Lan Túc dường như có chút hoảng hốt. Hắn nhìn bát mì sợi trên bàn, biểu tình trên mặt vẫn là vẻ bình thản, không lộ ra chút cảm xúc gì.

“Vẫn còn nóng.” Phượng Tê Ngô đặt chiếc đũa lên miệng bát, sau đó giương mắt nhìn hắn.

Hắn chậm rãi dời bước đến cạnh bàn, sau đó chăm chú quan sát bát mì kia: nó không có gì nổi bật, thậm chí chỉ cần liếc sơ cũng biết hương vị của nó còn lâu mới được tính là “mỹ vị”. Sợi mì hiển nhiên đã bị nấu quá lâu, sợi nào sợi nấy đều nhũn ra dính thành từng khối, trên mặt bát mì cũng được phủ một lớp rau xanh, chỉ tiếc vì bị ngâm trong nước nóng lâu quá, rau tươi vốn xanh mơn mẫm đã dần chuyển thành màu vàng. Trên cùng là hai quả trứng gà luộc, nhưng vì người bóc vỏ không khéo tay, cho nên mặt trứng loang lổ chỗ lõm chỗ lồi. Nói trắng ra, điểm cộng duy nhất của món ăn này chính là độ

nóng, dưới màn đêm lạnh buốt, từng làn khí nóng từ mặt bát bốc lên cao khiến người ta có cảm giác ấm áp trong lòng!

“Cái kia... Bời... Bời vì đây là lần đầu tiên... cho nên... cho nên... bề ngoài thoạt nhìn rất... Dù vậy... hương vị...” Phát hiện ánh mắt chăm chú quan sát mỹ sọi của Lan Tức, Phụng Tê Ngô không khỏi lúng túng giải thích, đáng tiếc vòng vo nửa ngày, nàng cũng không thể nào nói ra một câu nói đối hoàn chỉnh, những ngón tay tinh xảo loay hoay đan vào nhau, ánh mắt hết nhìn Lan Tức rồi lại nhìn sang mỹ sọi, gương mặt trắng tuyết bị một tầng mây đỏ bao phủ. Nàng gục đầu xuống, thanh âm thấp đến mức gần như không thể nghe thấy: “Món này hẳn là... có thể ăn?” Giống như ngay cả chính nàng cũng không dám khẳng định.

Thật lâu thật lâu trước kia, cũng có một thanh âm ôn nhu nhẹ nhàng nói với hắn: “Tức nhi, con phải nhớ kỹ, Đông triều chúng ta có một tập tục, trong ngày sinh nhật, người mẹ và con cái sẽ tự tay nấu một bát mỹ cho đối phương ăn. Hiện tại Tức nhi còn quá nhỏ, cho nên mẫu hậu sẽ nấu cho con ăn trước, chờ sau này Tức nhi lớn lên, con phải nấu lại thật nhiều bồi thường cho mẫu hậu đấy...” Bàn tay mềm mại ấm áp nhẹ nhàng vỗ về đỉnh đầu của hắn, hơi thở ấm áp kia cũng chậm rãi vây quanh hắn...

Sinh nhật... Mỹ sọi...

Sau khi mẫu hậu mất đi, đã không có người nào vì hắn mà nấu một bát mỹ nữa. Lần sinh nhật đó, cũng là một đêm đầm máu đó, đã không còn ai nhắc tới, mà hắn cũng quyết không cho phép có người nhắc tới. Hàng năm đều cố quên đi hôm nay là ngày gì, lại nhớ kỹ ngày này hàng năm đã từng diễn ra cái gì... Năm rộng tháng dài, mọi thứ tựa hồ đều đã trở nên xa xăm, tựa hồ đều đã chìm sâu vào trong cốt tủy, thể nhưng...

Ánh mắt hắn dừng lại trên thân thể người đối diện, đây là vị mỹ nhân lãnh đạm, ngày thường có thể nói là không thèm coi ai ra gì, thể nhưng lúc này, nàng lại biến thành một tiểu cô nương tay bụng bát mỹ sọi, mặt đỏ tới tận mang tai, dáng vẻ thấp thòm bất an! Trong cái rét lạnh của đêm đông, khi mọi người đều mang theo sự mệt mỏi xen lẫn vui mừng của đêm giao thừa tiến vào giấc mộng đẹp, nàng lại lẳng lặng đi vào phòng bếp, một mình làm ra một bát mỹ sọi. Nàng không nói những lời may mắn chúc mừng, cũng không nói những lời dịu dàng an ủi, chỉ nói hắn hãy nếm thử bát mỹ sọi lần đầu tiên nàng làm trong cuộc đời này...

Một tia ấm áp chợt nổi lên trong lòng hắn, là thứ ấm áp mà hắn không hề cảm nhận được trong suốt hơn hai mươi năm qua. Giờ phút này, hắn nở nụ cười, là nụ cười chân thật, rõ ràng, ôn nhu như nước.

“Ừ, có thể ăn được.”

Hắn ngồi xuống trước bàn, dùng tay nhắc đôi đũa lên, sau đó chậm rãi ăn bát mỹ sọi ấm áp này.

Bàn tay đang siết chặt rót cục cũng buông lỏng, cái đầu đang cúi gằm cũng dần ngẩng lên, nàng nhẹ nhàng ngồi xuống, lẳng lặng nhìn người kia ăn mỹ, nhìn người kia ăn rau xanh, nhìn người kia ăn trứng gà, nhìn người kia húp nước mỹ... Noãn Lan Các vốn ấm áp và tràn ngập hương thơm, giờ phút này lại càng thêm yên tĩnh, thời gian xung quanh giống như đã dừng lại tại thời khắc này, thời khắc đan xen giữa hạnh phúc và chua xót!

Chiếc đũa chạm vào thành bát, phát ra một tiếng “keng” thanh thúy. Mỹ, đã ăn xong rồi.

Phụng Tê Ngô vươn tay, yên lặng thu thập bát đũa.

Lan Tức lẳng lặng nhìn động tác của nàng, nhìn bát đũa được thu dọn vào bên trong hộp, nhìn nắp hộp nhẹ nhàng đóng lại, hơi hơi nhắm mắt: “Mấy năm nay, trừ đồ được Chung Ly và Chung Viên đưa tới ra, ta gần như chưa từng ăn qua đồ ăn từ tay người khác.” Khóe môi hắn lộ ra một tia cười yếu ớt, thay vì nói là trào phúng, còn không bằng nói là thê lương.

Nghe hắn nói vậy, bàn tay của Phụng Tê Ngô khẽ run lên, nàng nâng mắt nhìn hắn, nụ cười kia tựa như một cây châm nhỏ, nhẹ nhàng, chậm rãi đâm sâu vào trái tim nàng. Nỗi đau đó, rất dài, rất lâu!

“Trước kia... Đã có rất nhiều người vì thử thức ăn cho ta mà chết... Sau này ta chỉ ăn đồ do Chung Ly và Chung Viên làm, khi đó mới không còn người chết nữa.” Ngự khí bình thần gần như không có chút độ ấm, thần sắc lạnh lùng gần như vô tình, Lan Tức hơi quay đầu, ánh mắt nhìn về phía bức Tuyết Lan Đồ trên vách đá: “Sau khi mẫu hậu qua đời, cuộc sống hàng ngày của ta không hề an bình.”

Cảnh vật trước mắt nàng đột nhiên trở nên mơ hồ, có cái gì đó lạnh lẽo theo gò má trượt xuống, nàng chớp mắt, muốn thấy rõ người trước mắt, nhưng khi thấy rõ rồi, nàng chỉ cảm thấy rất đau, rất đau, đau đến mức hít thở không thông! Phụng Tê Ngô cúi đầu, run rẩy dùng vải gấm bọc hộp thức ăn lại, từng giọt nước mắt khẽ rơi lên mặt vải, hóa thành từng vòng nước tròn.

“Độc thủ ẩn giấu, từng bước từng bước đều vô cùng gian nan...” Ánh mắt hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào những điểm đỏ sẫm trên bức Tuyết Lan Đồ, những lọn tóc đen như mực vương vãi trên bả vai, che khuất dung nhan, chỉ có thanh âm mơ hồ truyền ra sau làn tóc: “Ngày này hàng năm luôn không ngừng nhắc nhở ta... Thế nhưng bát mỹ này... là lần đầu tiên ta ăn... sau ngàn ấy thời gian.” Lan Tức quay đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn người đối diện đang cúi đầu: “Tê Ngô, đây là bát mỹ đầu tiên ta ăn từ khi mẫu hậu mất!”

Người đối diện ngẩng đầu, dung nhan như tuyết, trong mắt lóe lên ánh nước ấm áp, khóe môi lộ ra một nụ cười, tuy nhạt nhưng lại vô cùng xinh đẹp: “Tê Ngô thật may mắn!”

“Tê Ngô...”

Hắn thở dài một hơi, nâng tay nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt bên khóe mi nàng, trong đêm đông lạnh giá, giọt nước mắt này lại nóng tựa như một ngọn lửa.

“Tê Ngô...” Lan Tức nhẹ nhàng gọi tên nàng, vô cùng xúc động gọi tên nàng.

Hắn đương nhiên biết nàng có tình ý đối với hắn, nhưng lại không biết tình cảm của nàng lại sâu đậm đến mức này! Nữ tử bề ngoài đậm mạc, bên trong cực kì cao ngạo này lại nguyện ý đi theo hắn. Khi được gọi đến thì đàn một khúc tỳ bà, xướng một khúc thanh ca cho hắn nghe, khi không được gọi, nàng liền lẳng lặng đứng ở vị trí của mình, không yêu cầu thêm điều gì, cũng không có gì oán trách hối hận... Cả đời này, đây là lần đầu tiên có người đối xử như vậy với hắn! Ngay cả “nàng”... cũng chưa từng hành xử như thế! Giờ khắc này, dù là một người bạc tình như Lan Tức cũng không khỏi cảm thấy vô cùng cảm động.

Giờ phút này, trong đôi mắt đen thẳm không đáy kia đã tràn ngập ôn nhu mềm mại, đó là nét nhu hòa thương tiếc chưa từng xuất hiện qua! Nó dành cho ta... dành cho Phượng Tê Ngô ta! Nàng nhắm mắt cảm thụ bàn tay ấm áp nơi gò má, trái tim luôn đau đớn hiện tại đã bị cảm giác thỏa mãn cùng hạnh phúc bao phủ! Nàng không cần quan tâm đến nguyên nhân hậu quả, cũng không cần quan tâm đến chuyện trước chuyện sau, bởi vì tất cả đều đã dừng lại tại giây phút này!

“Tê Ngô...” Về mặt nàng làm trái tim của Lan Tức thoáng chốc mềm ra, hắn nắm tay của nàng, nhẹ nhàng nói ra suy nghĩ trước nay chưa từng xuất hiện trong đầu: “Tê Ngô, nàng có nguyện ý trở thành...”

Lời nói chưa dứt, một tiếng đàn bỗng nhiên vang lên, thanh âm du dương thoang thoảng nhưng lại khiến hai con người đang đứng trong lầu chấn động. Tiếng đàn phiêu hốt đó tựa như một con ảo giác, thế nhưng Lan Tức lại đứng bật dậy, bước nhanh về phía cửa sổ, vươn tay mở nó ra. Lần này, tiếng đàn đã có thể rõ ràng truyền vào bên trong.

Khi đã nghe rõ đây là khúc đàn gì, đôi mắt Lan Tức lập tức tròn to, tròng mắt đen láy tựa như mặt biển êm giờ phút này lại cuộn cuộn nổi sóng. Hắn dùng ánh mắt sáng quắc nhìn bầu trời đêm, giống như muốn xuyên qua màn đêm mờ mịt để nhìn thấy nơi khởi nguồn của tiếng đàn.

“Đây là... Thanh Bình Điều?!“ Giống như đang sợ sẽ kinh động đến tiếng đàn, thanh âm của hắn hơi run rẩy, giọng điệu thật cẩn thận lại mang theo vài phần do dự không dám tin!

Thanh Bình Điều? Đó là cái gì mà lại có thể làm cho hắn có phản ứng như vậy? Phượng Tê Ngô nhìn thân ảnh đang đứng sừng sững bên cửa sổ của Lan Tức, nhìn những biểu cảm phức tạp không thể dùng lời diễn tả trên khuôn mặt hắn, trong lòng nàng lập tức rối bời, là ai? Là ai đang đánh đàn trong đêm khuya? Là ai có thể lay động cảm xúc của hắn đến mức này?

Là một ca giả, nàng đương nhiên biết được ưu khuyết của một khúc đàn, cũng biết được tài đánh đàn của người đánh là cao hay thấp. Khúc Thanh Bình Điều này hoàn toàn không phải là danh khúc có một không hai gì, làn điệu cũng thập phần đơn giản, một người chỉ cần biết sơ về đàn là có thể đánh được, nhưng giờ phút này, tài nghệ của người đang đánh đàn hiển nhiên là vô cùng cao siêu, một khúc cảm vốn đơn giản bình thường lại được người đó biểu diễn một cách thông dong trời chảy, giống như hoa cỏ trên núi rừng, dây leo trải rộng trong thiên nhiên, ung dung phóng khoáng, thoải mái tinh thần.

“Thanh Bình Điều... Thì ra nàng không hề quên!” Câu nói này giống như được phát ra từ nơi sâu nhất trong lòng hắn. Tiếng thở dài vang lên, dư âm quẩn quít, như tơ như dây, phiêu đảng một vòng trong Noãn Lan Các rồi mới men theo gió đêm ủa qua cửa sổ, từ từ bay về phương xa.

Một khắc đó, Phượng Tê Ngô bỗng nhiên ngộ ra, trên thế gian này, người có thể khiến hắn rung động đến mức đó, ngoài nàng ấy ra còn có thể là ai khác? Giờ phút này, vô số biểu tình như mê mang, ưu thương, vui sướng, bất đắc dĩ... đều đồng loạt xuất hiện trên gương mặt tuấn nhã vô song ấy! Một “hắn” như vậy, nàng chưa từng gặp qua! Cảm giác chua xót và hạnh phúc tràn ngập trong trái tim nàng, một nửa cho bản thân nàng, nửa còn lại là cho hắn!

Nàng nhẹ nhàng ôm lấy hộp thức ăn, sau đó khom người cáo lui.

Người đứng bên cửa sổ khẽ xoay người nhìn nàng, cặp mắt đen thẳm giờ phút này lại sáng như mặt hồ, thậm chí còn có thể nhìn ra ánh sáng đang lưu động bên trong.

]

“Tê Ngô, một bát mì này, Lan Tức cả đời không quên!”

“Vâng.” Nàng mỉm cười, nhẹ nhàng mở cửa, không chút do dự bước ra ngoài, sau đó khép cửa lại.

Hiện tại, sau cánh cửa và trước cánh cửa là hai thế giới riêng biệt.

Nếu sau cánh cửa là một thế giới sáng ngời, ấm áp như xuân thì trước cánh cửa là một thế giới tối đen, giá rét lạnh lẽo.

Nếu sau cánh cửa là một người đang kích động, vui sướng thậm chí hạnh phúc thì trước cánh cửa là một người đang chua xót, buồn bã nhưng lại có chút vui mừng.

Tiếng đàn vẫn tiếp tục vang lên, lưu luyến uyển chuyển, trong vắt như gió.

Người trước cửa ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm, dưới ánh sao nhợt nhạt của mùa đông, nàng đem chiếc hộp thức ăn còn ấm ôm chặt vào ngực, khóe miệng lộ ra một nụ cười yếu ớt, chua chát mà lại thoải mái: “Mong trời xanh sẽ phù hộ và chúc phúc cho hai người!”

Người trong cửa nâng tay che mắt, toàn thân thả lỏng, bên môi cũng lộ ra ý cười ấm áp xen lẫn thương cảm: “Trời xanh... sẽ nghe thấy sao?”

“Nè nè, khúc nhạc mà người đang thổi là khúc gì vậy? Nghe rất êm tai đó!”

“Thanh Bình Điều, trước kia, vào ngày này hàng năm, mẫu... mẫu thân đều đàn cho ta nghe.”

“Trước kia? Vậy hiện tại bà ấy không đàn nữa sao?”

“Bà ấy... mất rồi.”

“Ấy... Không sao mà, dù sao người cũng biết thổi đó thôi, nếu không như vậy đi, người đem gà nướng của người cho ta ăn, về sau ta đàn cho người nghe, có được không?”

...

Một người đứng sừng sững trước cửa sổ cung Cực Thiên, một người lặng im ngồi bên cây đàn ở cung Phương Ảnh, trong đầu hai người đồng loạt vang lên đoạn đối thoại đó, hình ảnh trong trí nhớ cũng dần dần hiện lên trước mắt. Đó là một đêm lạnh lẽo cuối năm, đó là lần đầu tiên hai người thiếu niên ấy gặp nhau. Dưới gốc đào già, vị thiếu niên tuổi nhũn nhủn cùng vị thiếu nữ trong sáng thích cười đang quay quần bên cạnh đồng lửa trại. Đêm hôm đó, bọn họ cùng nhau sưởi ấm. Đêm hôm đó, bọn họ trò chuyện với nhau thật vui...

Khi đó, bọn họ vẫn còn là hai người thiếu niên hồn nhiên chân chất.

Khi đó, bọn họ là hai người xa lạ nhưng vừa gặp đã cảm thấy hợp ý.

Khi đó, hẳn thông thái ôn nhã, thật thà lễ độ.

Khi đó, nàng thông minh nhạy bén, thích ăn thích chơi.

Khi đó, bọn họ không xa cách như sau này, cũng không quan tâm được mắt như hôm nay.

Khi đó, bọn họ ngưỡng mộ lẫn nhau, đều hiểu tâm ý của đối phương...

Khúc nhạc đã hết, tiếng đàn cũng dừng, chốn thâm cung lại quay về với nét yên tĩnh hiu quạnh vốn có, người bên cửa sổ vẫn si ngốc đứng đó, còn người đánh đàn vẫn mờ mờ nhạt nhạt.

Vì sao lại nhớ rõ như vậy? Vì sao tới nay lại đàn ra một khúc đó? Là hai người đều không biết, hay là biết nhưng lại không chịu thừa nhận đây?

Nàng suy sụp nằm gục xuống cây đàn, cố gắng vùi đầu thật sâu vào khuỷu tay, thế nhưng vẫn không có cách nào đè ép được nỗi xót xa đang trào lên trong lòng!

Cho dù ngày xưa có tốt đẹp đến mấy thì hiện tại bọn họ cũng không thể quay trở về được nữa, con đường sau này, bất luận là gian nan hay dễ dàng, bọn họ đã không thể cùng nhau tiến bước nữa rồi. Người và ta của ngày hôm nay đã vĩnh viễn không thể có được những hoài ức khắc cốt ghi tâm này nữa, chúng ta chỉ có thể chôn sâu nó vào lòng, hoặc là... vứt bỏ nó đi!

Một đêm này, tại Nghiễn thành xa xôi cũng có một người cả đêm không ngủ.

“Cạch.” Chiếc bút nhẹ nhàng gác lên giá bút, bàn tay ấy cũng thuận thế đặt lên mặt bàn đang được trải một tấm tơ lụa. Bàn tay đó giống như được điều khiển tỉ mỉ từ bạch ngọc, ngón tay thon dài sạch sẽ, trên da thịt tàn ra nét sáng bóng êm dịu của chất ngọc, hoàn mỹ đến mức có chút không chân thật!

“Cuối cùng cũng hoàn thành xong.” Ngọc Vô Duyên thở phào một hơi.

Hắn đứng dậy đi tới trước cửa sổ, vươn tay đẩy nhẹ cánh cửa ra, một cơn gió lạnh men theo khe cửa ứa vào, mang theo một thứ cảm giác tươi mát dễ chịu.

Ngọc Vô Duyên nhắm mắt, hít sâu một hơi, không khí mát lạnh khiến tinh thần của hắn lập tức trở nên thoải mái hơn rất nhiều. Hắn mở mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, chỉ thấy màn trời tối đen giống như một tấm lụa đen thượng đẳng, từng ngôi sao tựa như những quân cờ nằm rải rác, tranh nhau chiếu rọi khắp thế gian, từ núi rừng cho đến nhà cửa, khung cảnh chung quanh như được phủ thêm một tầng sương, mờ mờ ảo ảo.

“Ngôi sao đến gần, vận mệnh sẽ có một sự khởi đầu mới...” Giọng điệu của hắn mang theo vẻ khinh thường, đôi con ngươi lại sáng trong như gương: “Hay sẽ chấm dứt đây?” Khóe môi thoáng hiện lên một nụ cười nhạt, hắn khoanh tay, lặng lẽ đứng đó, giống như một pho tượng bạch ngọc đứng sừng sững, lạnh nhạt nhìn sự biến hóa của các vì sao trên bầu trời.

“Vô Duyên.”

Thanh âm trầm thấp bình tĩnh vang lên, hắn quay đầu nhìn lại, người đến là Hoàng Triều.

“Sao huynh còn chưa ngủ?”

“Ta đã thử rồi, nhưng lại không ngủ được.” Hoàng Triều đẩy cửa mà vào, trên người hắn chỉ mặc một bộ áo ngủ, bên ngoài khoác thêm một chiếc trường bào, hiển nhiên là mới rời giường không lâu.

“Thương thể của huynh lại phát tác sao?” Đôi mày của Ngọc Vô Duyên hơi nhíu lại. Vết thương từ lần trúng tên kia rất nặng, tổn thương đến tim phổi, vốn phải điều dưỡng cho tốt, thế nhưng Hoàng Triều lại bận việc chinh chiến, vết thương đã lâu như thế mà vẫn chưa khỏi hẳn.

“Không phải.” Hoàng Triều ngắn gọn đáp lại, sau đó đến bên cạnh bàn. Ánh mắt của hắn đã bị nét mực chưa khô trên cuốn lụa hấp dẫn.

“Hoàng Triều, thiên hạ là vật ngoài thân, thỉnh thoảng huynh cũng phải nghĩ cho thân thể của mình chứ.” Ngọc Vô Duyên lo lắng nhìn hắn.

Nhưng hiển nhiên, đối với lời khuyên bảo của Ngọc Vô Duyên, Hoàng Triều chưa bao giờ nghe lọt tai. Lúc này, tâm tư của hắn đã hoàn toàn bị cuốn lụa kia thu hút.

Ngọc Vô Duyên im lặng thở dài một hơi, đưa mắt nhìn về phía bầu trời kia, đó là một biển sao, mệnh mông bát ngát, thế sự biến ảo, tất cả đều ở trong đó, mà vạn vật trong thiên địa, chẳng lẽ chỉ có thể dọc theo quỹ tích của vận mệnh mà đi? Bất luận cố gắng như thế nào cũng không thể thắng được ý trời sao?

Vương Tinh đã thuận theo ý trời mà sinh (ra), Tướng Tinh cũng chờ đúng thời cơ mà tụ (hội), sao lên sao rơi, tất cả đều chỉ vì một ván cờ trên núi Thương Mang hay sao? Thành viên trong Ngọc gia được xưng tụng là “người trời”, thế nhưng trong thời loạn thế này, bọn họ sẽ sắm vai nào đây? Là tu la tay không dính máu? Hay là thánh nhân cứu mạng chúng sinh? Tất cả...đều là do vận mệnh sắp đặt ư?

[Vương Tinh: ngôi sao của đế vương]

[Tướng Tinh: ngôi sao của tướng lĩnh]

Vận mệnh sắp đặt? Khuôn mặt vĩnh viễn không bộc lộ tâm tình của Ngọc Vô Duyên giờ phút này lại lộ ra một nụ cười trào phúng chua xót. Hắn mệt mỏi nhắm mắt lại, mặc cho thể xác và tinh thần dần chìm vào hư vô. Tất cả những thứ này đều là thứ mà thế nhân tìm đến người của Ngọc gia để cầu giải đáp, mà người của Ngọc gia được xưng là “người trời”, đương nhiên cực kì hiểu rõ những thứ này, đây chính là vận mệnh...cũng là thứ mà Ngọc gia bọn họ thống hận nhất!

“Có lẽ huynh mới thật sự là người đứng đầu thiên hạ!” Không khí tĩnh lặng trong căn phòng bị giọng nói trầm ổn có lực của Hoàng Triều phá vỡ, đôi mắt vàng kim luôn ngời sáng giờ phút này đã hoàn toàn tập trung vào thân ảnh đứng trước cửa sổ: “Người của Ngọc gia thông tuệ nhất thiên hạ, không sai, quả nhiên là thông tuệ nhất thiên hạ! Người của Ngọc gia nếu muốn cả thiên hạ này thì quả thật là dễ như lấy đồ trong túi!”

Ngọc Vô Duyên quay đầu nhìn về phía Hoàng Triều, chỉ thấy trong tay hắn là cuốn lụa mà bản thân vừa viết xong.

“Ngày huynh đăng cơ, quyển “Hoàng Triều Sơ Diễn” này sẽ được thông cáo cho toàn thiên hạ.” Ngọc Vô Duyên thản nhiên mở miệng, xoay người trở về trước bàn, cẩn thận thu cuốn lụa lại: “Khi Triều thành của tân vương được xây dựng, huynh cứ đối chiếu theo tiêu chuẩn trong đây mà làm...” Nói đến đây, hắn hơi dừng lại một chút, sau đó lại tiếp lời: “Hoặc là...huynh chỉ cần tham khảo qua thôi cũng được.”

[Hoàng Triều Sơ Diễn: đại khái là chuẩn mực ban đầu của Hoàng Triều]

“Ta nghĩ trên đời này không có ai hoàn mỹ hơn so với huynh đâu, cho dù là Phong vương hay Tức vương cũng thế!” Hoàng Triều vươn tay đón lấy cuốn lụa mà Ngọc Vô Duyên đưa đến, cảm khái thốt lên.

Ngọc Vô Duyên giống như không nghe thấy, hắn xoay người đi về phía cửa sổ, ánh mắt như xuyên thấu qua bầu trời đêm mờ mịt, nói: “Một năm mới đã bắt đầu, không biết tuyết trên đỉnh núi Thương Mang có tan không nhỉ?”

“Cứ đi lên núi Thương Mang thì biết, không phải sao?” Hoàng Triều đi tới trước cửa sổ, sóng vai đứng cùng hắn.

“Núi Thương Mang... Ván cờ trên đỉnh núi...sao?” Thanh âm trầm thấp của Ngọc Vô Duyên hòa vào trong gió đêm, nhỏ đến mức không thể nghe thấy: “Có lẽ như vậy lại tốt hơn...”

Bạn đang đọc truyện *Thả Thỉ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: “Thiên nhân” Ngọc gia

Ngày mùng 2 tháng giêng của năm mới, bách tính đế đô còn chìm trong không khí của ngày mừng năm mới thì nhận được tin tức cả Phong Vương lẫn Tức Vương đều đã rời khỏi đế đô, nhất thời mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên, mất mát. Tuy không rõ lý do vì sao song vương lại phải rời khỏi đế đô nhưng trong lòng mọi người cũng nảy sinh cảm giác lo lắng, liệu Phong vương cùng Tức vương đã đi rồi có còn trở về nữa không? Tuy chỉ mới hơn mười ngày ngắn ngủi nhưng bách tính nơi đây cảm thấy yêu thích sự nhân ái và tài đức của hai vị vương này, hơn hẳn Kỳ đế vô tích sự kia!

“Sao ta có thể làm một người sống nhàn hạ mà quên đi nỗi khổ của bách tính, chí hướng của ta tại Cửu Châu, sao có thể giữa đường mà đứt đoạn?”

Mặc dù dân chúng cũng không đành lòng nhưng trước khí thế của hai vị Phong Vương và Tức Vương thì làm sao có khả năng ngăn cản đây? Mọi người chỉ có thể hết lòng đưa tiễn song Vương rồi đi trong sự ghen ngào lưu luyến. Các con đường trong đế đô bỗng chốc trở nên đông đúc, đâu đâu cũng là những bách tính cố ý đến để đưa tiễn song Vương, vì vậy đoàn xe ngựa và đoàn cận vệ của song Vương chỉ có thể từ từ mà rời đi.

Đến khi đoàn người song Vương ra được đến ngoài thành thì đã gần giữa trưa rồi.

“Xem ra là đã nắm được lòng dân!” Từ trong không gian rộng rãi nhìn xuyên qua tấm rèm che cửa sổ của xe ngựa, Cửu Vi nhìn lại thấy ở phía xa số đông dân chúng vẫn còn đang dõi theo thì cũng hơi chế nhạo: “Có câu được lòng dân thì được cả thiên hạ, xem ra mọi người đã tránh được nỗi lo âu về sau!”

“Mặc dù Phong Vi tuổi vẫn còn trẻ, nhưng để cho hắn tọa trấn đế đô thì rất thích hợp, xác thực là sẽ không có gì lo lắng về sau, chỉ tiếc là hắn vẫn chưa hiểu thấu được lòng người... Trong thiên hạ này không chỉ có mình hắn là người có tài mà vẫn còn nhiều người khác... càng sâu hơn hắn!” Nghĩ vậy Tích Vân thở dài một hơi.

“Hừm?” Đôi mắt Cửu Vi khẽ động, sau đó nở một nụ cười, trong nụ cười tươi tắn ấy tựa hồ như có một tia ẩn ý khiến người khác khó hiểu được ý tứ cùng cảm xúc của hắn. “Muội đang nghĩ đến Ngọc Vô Duyên sao?”

“Người của Ngọc gia....” Trong ánh mắt Tích Vân có chút hoảng hốt, suy nghĩ như trôi đi về một nơi xa xăm nào đó.

“Cạch cạch!” cửa xe vang lên một tiếng gõ nhẹ nhàng theo sau là giọng nói của Từ Uyên, “Vương! Tức Vương cần dặn đưa cho người cuốn lụa trắng này.”

“Vào đi.” Tích Vân thân nhiên đáp.

Hai nữ quan hầu hạ là Ngũ Mị, Lục Vận một trái một phải vé màn xe lên, Từ Uyên cúi đầu đi vào. Bên trong xe ngựa của Vương rất rộng rãi, sàn lót một tấm thảm dày, nhuyễn tháp, kỷ án, tọa ý, tủ gỗ những thứ bày biện ở đây đều thuộc loại quý hiếm nhất, cách bố trí khéo léo cho người khác cảm giác nơi đây là một gian phòng ấm áp.

“Ngồi đi.”

Tích Vân tiếp nhận cuốn lụa trắng mà Từ Uyên đưa tới, vừa bảo Từ Uyên ngồi xuống vừa chăm chú đọc. Cửu Vi ngồi ở nhuyễn tháp bên kia theo phép tắc châm chén trà nóng đặt lên một chiếc bàn con đưa đến chỗ ngồi của Từ Uyên, Từ Uyên liền tiếp nhận và nói lời cảm tạ.

“Thật không hổ danh là người của Ngọc gia!” Tích Vân nhìn cuốn lụa trắng, càng xem càng cảm thấy kinh hãi. “Không nói đến Hoàng Triều là một kỳ tài, dù cho là một người chỉ có chút khả năng, nhưng nếu như được Ngọc Vô Duyên phò trợ thì có thể lập nên một vương triều hoàn toàn mới.”

Nghe được những lời ấy, những người đang ngồi trong xe đều nhìn về phía nàng, chính xác thì trong cuốn lụa trắng đó viết điều gì mà có thể làm cho nàng xúc động cảm khái đến thế?.

“Các người cũng xem thử một chút đi.” Tích Vân cầm cuốn lụa trắng đưa qua.

Cửu Vi nhận lấy nhanh chóng nhìn lướt qua một lượt liền nở một nụ cười thoáng qua rồi đưa lại cho Từ Uyên: “Ngọc Vô Duyên.... Người của Ngọc gia có năng lực như thế này cũng chẳng có gì là ngạc nhiên.”

Đến lượt Từ Uyên nhìn vào cũng biến sắc, trong đôi mắt có sự chấn động nhìn chằm chằm cuốn lụa trắng trong tay.

Ngồi một bên là Lục Vận cùng Ngũ Mị nhìn thấy hắn phản ứng như vậy cũng có chút ngạc nhiên, nhưng các nàng chỉ là những nữ quan trong cung Vương, không được phép tham dự vào quốc sự cho nên phải nhẫn nại. Tích Vân nhận thấy các nàng rất hiếu kỳ, khẽ gạt đầu, ý ngầm bảo có thể xem thử. Hai người vừa được cho phép lập tức một trái một phải đứng bên cạnh Từ Uyên, nhìn xem trên cuốn lụa trắng này viết những gì, tức khắc trên khuôn mặt biểu hiện sự thần phục.

“Vậy xem ra câu nói ‘Chỉ cần người của Ngọc gia đứng về phía ai thì người đó đứng đầu thiên hạ’ cũng không phải là hư ngôn!” Trong thanh âm của Tích Vân bao hàm sự cảm khái, kính nể, đau buồn và cũng âm thầm như xuất hiện một tia phiến muộn. “‘Hoàng triều sơ diễn’..... Tuy là đại cục vẫn chưa định nhưng hắn cũng đã từng bước một vạch ra kế hoạch xây dựng một tân vương triều.... Hay cho người tên Ngọc Vô Duyên này!”

“Nhưng thứ này.... Làm sao có thể đến tay chúng ta?” Một Từ Uyên trước nay luôn bình tĩnh cũng không thể ngăn được sự kích động của bản thân.

“Những thứ này đều là công lao của sứ giả Lan Âm.” Tích Vân vỗ trán cảm thán. “Những thứ Hoàng vương ban bố trong pháp điển thì cũng thôi, thế nhưng ngay cả thứ của Ngọc Vô Duyên cũng có thể đến tay, bản vương thực sự không thể không bội phục! Xem ra trên đời này không có gì hắn không biết, không có chuyện gì hắn không làm được!”

“Chẳng lẽ Tức vương làm gì đó Ngọc Vô Duyên sao?” Cửu Vi tựa tiểu phi tiểu liễu liếc mắt nhìn qua Tích Vân suy đoán.

“Cửu Vi, huynh nghĩ sao?” Tích Vân không đáp mà hỏi lại.

“Không một kẻ hồ!” Cửu Vi rất bình thản nói một câu ngắn gọn dứt khoát.

“Vậy sao?” Tích Vân nghe xong chỉ cười cười, ánh mắt chuyển sang phía của Từ Uyên, “Từ Uyên nguoi nghĩ như thế nào?”

“Thần chỉ là võ tướng, không thông thạo những việc trị quốc an dân, chỉ là...” Từ Uyên cúi đầu nhìn cuốn lụa trắng trong tay, trong đôi mắt vốn lãnh đạm xuất hiện một tầng khí thế hiếm thấy. Hắn tựa hồ không ý thức được mười ngón tay đang dùng sức nắm chặt cuốn lụa trắng, cứ như sợ rằng đột nhiên nó bay đi mất. “Chính là nếu có thứ này trong tay, thần cũng có thể tạo ra một thiên hạ thái bình làm nên một đấng minh vương!”

“Ừm.” Tích Vân gật đầu cũng xem như là ngầm đồng tình.

Từ Uyên lại tiếp tục nói: “Nếu đem so sánh một tân vương triều với một người khổng lồ thì có thể nói một vương triều mới lập chỉ là một xương của người khổng lồ đó, nhưng trên cuốn lụa trắng này — những nội dung được ghi chép lại trên đó — đó chính là máu thịt kinh mạch của người khổng lồ này, từ đó mới có thể sinh ra một người khổng lồ vĩ đại, đây mới chính là nền tảng vững chắc để tạo nên một vương triều hùng vĩ, bao la, vững mạnh.”

Tích vân nghe hắn nói như vậy chỉ mỉm cười rồi gật đầu ý bảo hắn nói tiếp.

Từ Uyên cầm cuốn lụa cuộn lại một cách cẩn thận rồi nói tiếp: “Loạn thế có thể phá hủy hết thảy những phồn hoa đô hội, cũng tiêu diệt luôn cả chế độ cũ đã mục nát thối rữa, rồi từ những gì đã bị tiêu hủy đó lại xây dựng nên một triều đại mới, trùng hưng bách nghiệp. Theo như cuốn lụa này thì — lấy ruộng lúa phân chia cho người dân để phát triển nông nghiệp, tiếp theo là mở rộng thương mại mậu dịch — tăng cường giao lưu mua bán trao đổi (phát triển thương nghiệp), quân đội thì sắp xếp điều đến các thành đóng quân phòng thủ, thiết lập một thể chế luật pháp, thu thuế từ người dân một cách hợp lý... Cải biên toàn diện không qua loa đại khái, không một chút thiếu sót!”

“Thậm chí đã lập ra một kế sách lâu dài, chia ra từng giai đoạn một để thực hiện, đúc kết những thành quả, suy nghĩ chu đáo để phát triển từng chút một! Đây là điểm quan trọng nhất tạo nên sự khác biệt so với tiền triều, những điều này đối với bách tính mà nói thì quá thiết thực — thuế nhẹ, luật pháp sửa đổi! Chỉ một điểm này thôi là có thể nắm được lòng dân trong thiên hạ! Được dân tâm thì thiên hạ tất ổn định. ‘Nông dân an nhàn, thương nhân tạo nên sự nghiệp hưng vượng, quân nhân tạo nên cường quốc’ lập nên tân triều như thế quả thật chí lý! Phía trên có minh quân, trong có thực lực, dưới có lương dân, mỗi một thứ đều có trách nhiệm của mình, vậy thì lo gì không tạo nên một thời đại hưng thịnh phồn hoa!”

Vừa dứt lời liền nâng cuốn lụa trắng lên trên đỉnh đầu cung kính dâng lên Tích Vân.

Tích Vân duỗi tay ra nhận lấy, ánh mắt vừa chuyển nhìn đến Từ Uyên, tựa tiểu phi tiểu nói: “Theo như những lời của Từ Uyên nói thì chẳng phải thiên hạ này đã định thuộc về Hoàng vương sao?”

Từ Uyên sững sốt, cũng không có lời nào để phản bác, nhất thời tâm tình kích động bỏ qua hết thảy một lời nói ra hết mọi suy nghĩ, đến lúc này trong lòng bình tĩnh lại không khỏi có chút lo lắng không yên: “Thần... Thần chỉ là.....”

Tích Vân khoát tay: “Bỏn vương hiểu rõ ý tứ của nguoi, nếu nguoi vô cảm khi nhìn thấy thứ này bỏn vương mới thật sự thất vọng!”

Đem cuốn lụa trắng đặt lên bàn nhỏ, ánh mắt trong phút chốc trở nên sâu thẳm tựa biển: “‘Chúng ta có khả năng đứng đầu thiên hạ thực sự đều nhờ công Ngọc sư*!’ Hơn ba trăm năm trước Thủy đế đã từng nói qua như thế, điều đó đủ chứng tỏ người của Ngọc gia thực sự có năng lực!”

*Sư ở đây chỉ thầy giáo, tiên sinh, sư phụ.

“Người của Ngọc gia... Vương, Ngọc Vô Duyên này rốt cuộc là người phương nào? Mà theo lời người nói thì rốt cuộc Ngọc gia đã xảy ra chuyện gì?” Từ Uyên bắt ngờ hỏi đúng câu nghi vấn của mọi người trong thiên hạ.

Trong võ lâm danh tiếng của Ngọc Vô Duyên không hề thua kém Bạch Phong Hắc Tức, lại còn có thể sánh ngang với những công tử là dòng dõi vương hầu như Hoàng Triều, Lan Tức, mà người ngao khí như Hoàng Triều cũng tôn một tiếng “Vương sư*”. Điều đó đủ để biết đó là một kỳ tài trí tuệ vô song, thế nhưng thế nhân chỉ thấy phong thái tuyệt luân, còn xuất thân thì bí ẩn giống như bị một lớp sương mù bao phủ không ai có thể thấy được. Mỗi lời nói và việc làm của người này tựa như thông hiểu mọi thứ, thậm chí còn có vương mặc sâu xa với vương gia của Kỳ đế. Ngay cả người ít khi như hiểu kỳ như Từ Uyên cũng không nhìn được mà mở miệng hỏi.

Wương sư: thầy của vua

“Người của Ngọc gia sao...?” Tích Vân chuyển hướng ánh mắt, yên lặng ngồi thưởng thức trà thơm của Cửu Vi, sau đó hơi cúi đầu trên gương mặt thoáng hiện một tia mơ hồ, thần bí nở nụ cười nhẹ, “Dù nhiều hay ít người biết, nhưng hành động của thất vương đã khắc sâu trong lòng mọi người!”

Từ Uyên, Ngũ My, Lục Vận nghe vậy trong lòng đều có sự chấn động, thế nhưng Cửu Vi vẫn như cũ lẳng lặng thưởng thức tách trà, ánh mắt nhàn nhạt nhìn vào trong chén, không biểu hiện ra chút tâm tình nào.

“Mỗi một bách tính Đông Triều đều biết rằng, đế quốc Đông Triều này là do Thủy đế Đông Thủy cùng với thất tướng Hoàng Dịch, Ninh Tĩnh Viễn, Phong Cực, Bạch Ý Mã, Hoa Kinh Thai, Phong Độc Ảnh, Nam Phiến Nguyệt tổng cộng tám người cùng nhau đồng chinh tây phạt trải qua thiên tân vạn khổ mới có thể kiến lập nên. Thế nhưng mọi người lại không biết rằng, còn có một người đứng phía sau tám người này, có thể nói nếu không có người này thì thiên hạ không có Đông Thủy cũng sẽ không có thất tướng, lại càng không thể có đế quốc Đông Triều! Người này chính là ‘Thiên nhân’ Ngọc Ngôn Thiên! Hắn chính là công thần có công lớn nhất trong việc khai sinh nên đế quốc Đông Triều, là lão sư của Thủy đế cùng với thất tướng, cũng chính là ân nhân của bọn họ! Hắn được Thủy đế cùng thất tướng tôn xưng là ‘Ngọc sư’, mà những hậu nhân của hắn kế thừa di nguyện lần lượt phò tá cho Thành đế, Quan đế, Ngôn đế, cho nên Ngọc gia nhanh chóng trở thành một gia tộc đế sư. Người của Ngọc gia chỉ phò trợ cho đế vương đã thành một định luật! Mà Ngọc Vô Duyên chính là người của Ngọc gia!”

Từ Uyên, Ngũ My, Lục Vận ba người bọn họ cùng có một vẻ mặt khiếp sợ ngáy ngốc, nhưng Tích Vân cũng không nhìn tới, ánh mắt chỉ đang nhìn đến tay của chính mình, mười ngón tay đan vào nhau, đầu ngón tay cảm thấy lạnh lẽo.

“Chỉ là mặc dù người của Ngọc gia có trí tuệ tuyệt đỉnh và nắm giữ vinh quang, nhưng bọn họ lại ẩn thân không xuất hiện, bất kể là loạn thế hay thái bình, bất kể việc không cầm quyền trong triều, bọn họ luôn đứng ở phía sau, dùng hết khả năng của mình để giúp người trong thiên hạ. Đó là lý do trong thiên hạ nếu có người có thể vô tư vô dục thì đó chính là người Ngọc gia! Bọn họ vẫn luôn tuân theo gia huấn ‘Lấy nỗi buồn và niềm vui của thiên hạ làm nỗi buồn và niềm vui của bản thân mình!’ (‘Lo nỗi lo thiên hạ, vui niềm vui chúng sinh!’)

“Thế gian này còn có người như vậy sao?” Đôi con ngươi long lanh tươi đẹp của Ngũ Mị giờ phút này nhuộm một mảng mê man.

Con người vốn dĩ luôn có tồn tại một mặt ích kỷ, dù có bị đạo đức và lý trí ràng buộc chặt chẽ bao nhiêu đi nữa, thì nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn vẫn sẽ có tồn tại một nơi chứa đựng những thứ xấu xa nhất. Thế nhưng người của Ngọc gia lại có khả năng ẩn thân suốt mấy trăm năm, hết lòng vì người mà tận tâm tận lực, nhưng lại không cầu một chút lợi ích nào, trên thế gian này thực sự có tồn tại người như vậy sao?

“Nếu thế gian thực sự có người như vậy, thì chi có thể xưng là thánh nhân!” Lục Vận cũng nhẹ nhàng nói.

“Thánh nhân ư?” Cửu Vi vốn vẫn đang lẳng lặng thưởng trà bỗng nhiên ngước mắt, ánh mắt thoáng một mảnh lạnh lùng hiện lên từ một đôi mắt xưa nay lặng yên không một gợn sóng. “Thế gian này thật sự có người hiền đức đến mức được xưng tụng thành thánh nhân tồn tại sao?” Ngũ khí khinh đạm lên tiếng hỏi, giọng điệu mang đầy vẻ mỉa mai hiện lên trên đôi môi mỏng cong lên hình cung.

Từ Uyên, Ngũ Mị, Lục Vận nghe vậy không khỏi kinh ngạc, lời nói lạnh lẽo đến tận xương lại ngầm mang hàm ý châm chọc này lại là do chính Cửu Vi tiên sinh xưa nay vốn ôn hòa lãnh đạm nói ra đây sao?

Tích Vân chỉ nhìn Cửu Vi mà không nói gì, trong ánh mắt hiện lên sự bao dung, đồng cảm cùng với một tia áy náy không thể giải thích được.

“Ta không quan tâm thế gian này rốt cuộc có tồn tại thánh nhân hay không, chỉ là .... Người người trong thiên hạ đều thay nhau ca tụng không ngớt, vì Ngọc công tử đã đạt đến độ hoàn mỹ trong lòng mỗi người.” Thanh âm thanh thúy của Lục Vận phá vỡ không khí tĩnh lặng trong xe.

“Con người hoàn mỹ...” Cửu Vi khẽ đưa tay che đi đôi mắt, nhưng lại không có cách nào che giấu đi thanh âm lạnh lùng.

Tích Vân nhẹ nhàng phát tay, Từ Uyên, Ngũ Mị, Lục Vận lĩnh ý thối lui ra ngoài, đóng cửa xe lại. Bên trong xe lặng yên như nước, Cửu Vi vẫn như cũ lấy tay che đôi mắt, biểu tình trên gương mặt cũng bắt đầu xuất hiện biến đổi.

“Cửu Vi.” Tích Vân nhẹ nhàng gọi.

“Ta không sao, Tích nhi, suy cho cùng. .... Tất cả đều là chuyện của ba trăm năm về trước, hơn nữa, ai cũng đều đã phải... Trả giá rồi!” Cửu Vi hạ tay xuống, hướng Tích Vân cười, cũng có chút phức tạp không hiểu.

Tích Vân không nói gì, vươn tay nắm lấy bàn tay Cửu Vi đang để trên kỹ, bàn tay lạnh lẽo đến thấu xương.

“Việc Tức vương đầu năm lập tức xuất chinh, cũng bởi vì Ngọc Vô Duyên này sao?” Cửu Vi nhẹ nhàng nắm tay lại, tay của Tích Vân lúc này kiên định mà ấm áp, làm cho hắn có một cảm giác an toàn.

“Phải.” Tích Vân gật đầu, ánh mắt rơi vào cuốn lụa trắng lúc này đang nằm trên kỹ, “Muội cũng đã thấy cuốn pháp điển này rồi đấy, Hoàng vương vừa công hạ thành trì liền lập tức công bố thi hành. Thành vừa phá cũng chính là lúc luật pháp cũ bị hủy diệt theo, dưới sự áp chế của quân uy, bách tính thực sự sợ hãi không biết làm sao khi đối xử với nhau. Lúc này lại xuất hiện một ‘thiên nhân’ Ngọc công tử, không những công bố những tân pháp, tân điển thực sự có lợi đối với bách tính mà còn xác thực là sẽ chấp hành, điều này đủ để trấn an lòng dân, lại lập nên đại công. Thời gian lâu dài mặc dù chúng ta có thể đánh bại Hoàng Triều, nhưng chỉ sợ bách tính không những không cảm kích mà còn có thể sinh lòng oán hận đối với chúng ta. Cho nên một khi chưa có được lòng dân dù có phản đối được thiên hạ thì đó cũng chính là thất bại!”

“Tích nhi, muội có nắm chắc phần thắng với tên Ngọc Vô Duyên kia không?” Cửu Vi nghiêng mắt hỏi.

“Thắng Ngọc Vô Duyên?” Tích Vân ngước mắt cười, “Người quyết đấu cũng không phải là ta, chuyện khổ cực như thế sao ta phải làm?”

“A, lời muội nói chính xác.” Cửu Vi cũng cười, “Như vậy chính là Tức Vương, lại nói.... Tức Vương đã chiếm được phần sơ điển này do Ngọc Vô Duyên định ra, hắn có sử dụng hay không đây?”

“Cái này sao...” Tích Vân hơi hơi khép mắt, trên trán hiện lên một tia thú vị, bộ dáng tươi cười, “Hắn là một người rất thích mượn tay người khác để làm việc cho hắn, chỉ là lần này, ta có thể khẳng định chắc chắn rằng hắn quyết sẽ không sử dụng thứ gì của Ngọc Vô Duyên!”

“Hử? Vì sao?” Cửu Vi chớp chớp mắt.

“Ha ha...” Tích Vân cười nhẹ, “Đó là do bản tính kiêu ngạo của một bậc đế Vương!”

“Bản tính kiêu ngạo của vương giả sao...” Cửu Vi cũng hí mắt cười, “So về thực lực mà nói thì hai bên ngang nhau, chỉ bất quá...” thanh âm dần dần nhỏ lại rồi tiêu biến.

Tích Vân nghiêng đầu nhìn hắn: “Bất quá cái gì?”

“Cho đến nay muội vẫn không giải thích với Túc vương về việc bỗng nhiên xuất hiện năm vạn Phong Vân Kỳ, mà hần cũng không giải thích với muội nguyên nhân đến muộn ở núi Lạc Anh, như vậy hai người có thể là đối thủ của Hoàng Triều cùng với Ngọc Vô Duyên sao?” Cửu Vi gõ nhẹ đầu ngón tay lên trên bàn, tiếng “Cạch cạch” nhẹ nhàng vang lên, cũng giống như trong lòng đang vang lên những tiếng cảnh báo.

Ánh mắt Tích Vân yếu ớt nhìn màn xe hơi đang đưa, lúc lâu sau một âm thanh thật thấp phiêu đảng trong xe ngựa: “Đối với chúng ta mà nói thì giải thích ... Đã ... Không cần!”

Sáng sớm nhiệt độ không khí cực thấp, gió rét căm căm, từng luồng gió lạnh mang theo hàn băng như những lưỡi dao thổi qua làm cho da thịt trên người buốt giá. Đại quân thiết kỵ yên lặng với khí thế thần tốc tiến về phía trước, tiếng bước chân chinh tề, khô giòn leng keng, trên không trung vắng thái dương đang từ từ mọc lên, chiếu xuống những tia sáng đầu tiên mỏng manh nhàn nhạt, làm hiện lên những phản sáng tối trên khô giòn giáp, từ rất xa nhìn tới giống như thần binh đang hành tẩu ở phía chân trời.

Ba nghìn thị vệ phía sau đang khăn trương lập thành từng nhóm che lại một phần gió tuyết đang thổi tới xe của song vương. Cửa sổ xe của Phong vương che màn kín, ung dung an tĩnh, còn trong xe của Túc vương như mơ hồ có tiếng tỷ bà truyền đến, tựa như kim thạch đoạn ngọc, dứt khoát mạnh mẽ. Binh lính phía ngoài xe nghe được tinh thần sục sôi, nhiệt huyết dâng trào, mặc cho gió lạnh thốc qua vẫn cứ yên lặng bước đi.

Đi phía sau xe của song vương là bốn chiếc long xa. Chiếc xe đầu tiên, người ngồi trong đó là Phong quốc Đại tướng quân Từ Uyên, phó tướng Hiểu Chiến cùng với Ngũ Mị, Lục Vận mới bước ra từ xe của Phong vương. Trong cỗ xe thứ hai và thứ ba là đội ngũ đi theo phục vụ song vương gồm mười hai cung nhân. Chiếc xe đi sau cùng, ba người ngồi bên trong là Nhâm Xuyên Vũ, Đoan Mộc Văn Thanh, Hạ Khí Thù. Lúc này không gian trong xe cũng đặc biệt trầm mặc, Nhâm Xuyên Vũ nhìn lướt qua một cuốn binh thư, Đoan Mộc Văn Thanh, Hạ Khí Thù im lặng nhìn Nhâm Xuyên Vũ gần nửa ngày giống như có điều gì muốn nói nhưng lại thôi.

Cuối cùng, Nhâm Xuyên Vũ để cuốn sách trên tay xuống, ngược mắt nhìn đến hai người đang ngồi đối diện, khẽ mỉm cười, sau đó đứng dậy vén rèm cửa, hướng tới xa phu phía bên ngồi mà nói: “Thân thể Hạ tướng quân không được thoải mái, xe dừng đi quá nhanh!”

“Vâng!” Xa phu cuống quýt đáp ứng.

Vì vậy, để không ảnh hưởng đến “Thân thể không khỏe” của Hạ tướng quân, xa phu điều khiển tốc độ xe chậm lại, dần dần cùng những xe phía trước hình thành nên một khoảng cách ngắn.

“Thật là giỏi hoạt!” Đoan Mộc Văn Thanh thờ dãi nhìn Nhâm Xuyên Vũ nói.

“Ta sinh bệnh sao?” Hạ Khí Thù liền lườm hần một cái. Người này nói một câu, làm một chuyện đều khiến người đi phía sau hần sập bẫy!

“Tương đối mà nói, thoát nhìn Đoan Mộc so với người khỏe mạnh hơn.” Nhâm Xuyên Vũ xảo quyết nhìn đến thân hình mảnh mai của Hạ Khí Thù.

“Người có gì muốn nói với chúng ta sao?” Đoan Mộc Văn Thanh hai tay đan lại nhìn hần hỏi.

“Phải nói là các người có cái gì muốn nói với ta không?” Ánh mắt Nhâm Xuyên Vũ hiểu rõ nhìn đến hai người.

Hạ Khí Thù cùng Đoan Mộc Văn Thanh nghe thấy thế lập tức đều nhướng mày, nhìn nhau sau đó cùng quay đầu lại nhìn về phía Nhâm Xuyên Vũ.

“A, khó nói đến như thế sao?” Nhâm Xuyên Vũ cười nhẹ, trong ánh mắt lộ rõ vẻ thấu hiểu.

“Xuyên Vũ, chúng ta không hi vọng tính toán người đưa ra lại là một sự sai lầm, mang lại kết quả tồi tệ!” Cuối cùng Hạ Khí Thù lên tiếng, ngữ khí bình tĩnh, nhưng vẻ mặt nghiêm trọng.

“Ừm.” Nhâm Xuyên Vũ cười cười, ánh mắt thần nhiên nhìn đến hai người bọn họ, tay tùy ý lật đến cuốn binh thư. “Không chỉ có các người không hiểu, mà còn có Kiều Cẩn, Xuyên Văn cũng không thể hiểu rõ hoàn toàn, chỉ là ...” tay đang lật cuốn binh thư thì dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục lật qua lật lại, những trang sách phát ra tiếng sột soạt, thanh âm rất nhẹ vang lên, “Ta tự có đạo lý của ta!”

Ánh mắt Hạ Khí Thù nhìn đến những trang sách đang bị lật kêu sột soạt, nhíu mày lại, vừa đưa tay ra vừa nói: “Người không cảm thấy người đã quá nóng nảy rồi sao?”

“Quá nóng nảy? Hừ!” Nhâm Xuyên Vũ nhẹ hừ một tiếng cùng với ý cười nhàn nhạt châm biếm, “Muốn đại cuộc đã định rồi mới có hành động tiếp theo sao? Sợ rằng đến lúc đó tất cả đều đã quá muộn rồi!”

“Xuyên Vũ, chẳng qua là do người lo buồn vô có thôi.” Đoan Mộc Văn Thanh cũng mở miệng nói, “từ đầu đến cuối Phong vương vẫn không có dị tâm, trái lại chúng ta...”

“Đoan Mộc, trong lúc loạn thế không nói đến lòng dạ nữ nhân!” Nhâm Xuyên Vũ cắt ngang lời nói của hần: “Lẽ nào Phong vương có thể cùng chung một lòng với Vương sao? Hiện nay người giải thích thế nào về sự xuất hiện đột ngột của năm vạn Phong Vân Kỳ? Nếu thật sự không có gian dối, vậy tại sao đến giờ vẫn không giao ra năm vạn Phong Vân Kỳ? Nếu thật sự cùng với Vương là nhất thể, vậy tại sao chẳng bao giờ nói với Vương, nói với chúng ta về sự việc của năm vạn Phong Vân Kỳ?”

Thấy bọn họ không nói gì, Nhâm Xuyên Vũ lại nói tiếp: “Đừng quên nàng ta từng đứng đầu một quốc gia, vốn dĩ sở hữu lực lượng ngang với Vương, tự bản thân nàng ta đã là một nhân tài, đến lúc đoạt được thiên hạ thì thanh danh của nàng ta lại càng thêm lớn mạnh, tới lúc đó... Nếu có vạn nhất thì

không chỉ đơn giản là việc hai đế Hi, Xá tái diễn đầu!”

“Đời trước đã chứng minh!” Nhâm Xuyên Vũ tay phải nắm lại thành quyền, thanh âm lãnh khốc “Nếu năm đó Hi đế không cho Xá đế có quyền lực lớn như vậy, không cho hắn kiến lập công huân quá lớn, không tin tưởng giao trọng trách quá lớn cho hắn mà chia các thứ cho những triều thần khác, Xá đế há có thể thế công lớn chấn chủ sao? Có thể đến mức huynh đệ tương tàn sao? Cho nên...ta muốn tiêu diệt toàn bộ mầm mống những khả năng xấu nhất!” Cuối cùng kết thúc là một câu nói lạnh lùng tàn nhẫn.

“Nhưng ngươi cũng đừng nên quên rằng, hai quốc gia đã tuyên thệ hợp nhất làm một, có quang vinh cùng hưởng, có tai họa cùng nhau chịu!” Hạ Khí Thủ nói.

“Hừm? Chẳng lẽ không có Phong Vân Ky, chúng ta không thể có được thiên hạ sao? Các ngươi không có niềm tin đến thế sao?” Nhâm Xuyên Vũ cười đến mức âm độc, ánh mắt lợi hại bức người, làm cho Đoan Mộc Văn Thanh cùng Hạ Khí Thủ trong nháy mắt đều không tránh khỏi cảm giác quần bách.

Nhâm Xuyên Vũ cũng không đợi bọn họ trả lời, đứng dậy đi tới xem bản đồ địa hình Đông Triều đang được ghim trên thành xe, tay chỉ vào bản đồ: “Hoàng vương sở hữu bao nhiêu lực lượng đều phô diễn hết thảy cho mọi người trong thiên hạ biết, nhưng vương của chúng ta lại không nghĩ như thế! Phong quốc trừ bỏ hai mươi vạn Mặc Vũ kỵ, rốt cuộc trong quốc nội ẩn giấu bao nhiêu lực lượng, ta nghĩ các ngươi cũng không có cách nào biết được rõ ràng! Hơn nữa, Vương mười năm hành tẩu trên giang hồ, người nghĩ ngài ấy mang danh hiệu Hắc Phong Túc chỉ đơn giản là đệ nhất võ lâm thôi sao? Vương cùng chúng ta chờ đợi suốt mười năm không làm gì hết sao? Ta có thể cuồng vọng nói một câu: “Cả thiên hạ này không có nơi nào không phải của Phong quốc chúng ta!”

Đoan Mộc Văn Thanh và Hạ Khí Thủ nghe vậy thì đều im lặng.

Một lát sau Đoan Mộc Văn Thanh mới nói: “Xuyên Vũ, ta và ngươi đã đi theo Vương hơn mười năm nay, đều tự biết được hắn ta là loại người như thế nào, người làm như thế này tuy được tính là trung thành nhưng chưa có ý chí, e là...”

“Ta không sợ!” Nhâm Xuyên Vũ ngắt lời, nhất quyết nói: “Chỉ cần có thể phò tá Vương hoàn thành bá nghiệp, dù có máu chảy đầu rơi ta cũng không hối tiếc!”

Trong xe nhất thời im lặng một tiếng động nhỏ cũng không có, chỉ có thể nghe thấy cả tiếng hít thở đều đều rõ ràng của mọi người. Đoan Mộc Văn Thanh và Hạ Khí Thủ không hề chớp mắt nhìn Nhâm Xuyên Vũ, vì ý chí không màng sống chết của hắn khiến mọi người cảm thấy kinh sợ.

“Đoan Mộc, Hạ Khí Thủ.” Thanh âm của Nhâm Xuyên Vũ trầm trầm lại thêm khàn, ánh mắt sáng như hỏa quỷ nhìn trân trân vào một điểm trong hư không, “Điều duy nhất khiến ta không yên tâm chính là: Nàng ta đối với vương ảnh hưởng quá lớn! Một nam nhân để bị nữ nhân ảnh hưởng quá lớn thì người đó chẳng thể làm nên được việc gì, huống hồ Vương không phải chỉ là một nam nhân bình thường, ngài ấy chính là một đế vương!”

Luyện được Đồ Long đế vương thuật, tự nhận mình có một thân tài hoa, những tưởng có thể thể hiện tài nghệ trong lúc phong vân loạn thế, thế mới biết dù có tài trí, tư tưởng, hoài bão nhưng trên đời lại khó cầu được đáng minh quân. Cơ duyên đã đến ta có thể bỏ lỡ sao?! Hắn muốn phò tá Vương trở thành thiên hạ đệ nhất, lập nên thiên thu đại nghiệp, được người người muôn đời khắc ghi ngưỡng mộ, để hắn có thể báo đáp được ơn cứu mạng và tri ngộ! Mà hắn, Nhâm Xuyên Vũ cũng muốn nhờ đó mà bản thân mình được hãnh diện, có thể trở thành danh thần được lưu danh sử sách cho đời sau, để cho những người trước đây đã từng khinh nhục hắn cùng với ấu ố nhìn cho thật kỹ giờ bọn hắn đã trở thành những nhân vật cỡ nào! Bỗng nhiên...trong lòng giống như có hàng vạn côn trùng giãy vò, khiến hắn đau đớn thống khổ... Hai tay nắm chặt — Vinh quang tổ tiên, tiền đồ gia tộc cùng tính mạng của hơn mười vạn mạng người làm cái giá lớn cũng không thể làm được đại nghiệp thì đến bây giờ để hắn hoàn thành nốt đi!

Bảo vệ thiên hạ cùng tranh đoạt thiên hạ, ai có thể tự nhận là chính đạo? Phong, Túc vương cùng nhau tiến lên vang danh khắp thiên hạ và Hoàng vương hào hùng khí phách cùng Ngọc Vô Duyên từ bi, Phong Mặc đại quân cùng Hoàng Hoa thiết kỵ, bên nào sẽ thắng đây? Từ đại nhân tài kiệt xuất nhất hiện tại đã tương ngộ sẽ khiến máu nhuộm giang sơn hay là chỉ là sự thương tiếc?

****

Ngày mùng 7 tháng giêng, một phía nam một phía bắc gặp nhau ở Đông Đán Độ, đi hàng đầu tiên chính là Vương giả, kế tiếp là các danh tướng, toàn bộ tinh kỵ tập hợp sẵn sàng đối mặt nhau, trận chiến tranh đoạt thiên hạ này đang được đẩy đến hồi cao trào nhất!

Mặc dù Đông Đán Độ không phải là nơi có địa thế hiểm trở để trở thành cứ điểm trọng yếu, cũng không có phong cảnh hữu tình, lúc đầu bên cạnh hồ Thương Hữu chỉ có duy nhất một người chèo đò. Nhờ có hồ nước này mà những người khác cùng nhau đến đây tụ tập tạo nên bến đò, rồi dần dần trở thành một thị trấn nhỏ. Chỉ là hiện nay bến đò này đã không còn một bóng người, người dân trong thị trấn vừa nghe được tin có đại quân đang đến, từ lâu đã nhanh chóng dời đi lánh nạn.

Mặc dù ở Đông Đán Độ chỉ có một bến đò nhỏ, nhưng giờ phút này nơi đây đã trở thành vùng giao tranh của hai đại quân! Chỉ vì khi vượt qua được hồ Thương Hữu này là sẽ tới được Thương Thư thành, mà Thương Thư thành ở dưới chân Thương Mang sơn, nơi đó còn là nơi duy nhất tồn tại một con đường để lên đỉnh Thương Mang sơn!

Năm xưa Thủy đế vi hành lên núi, đứng trên đỉnh núi Thương Mang, đưa mắt nhìn khắp vạn dặm giang sơn, những thành lâu trọng yếu, trăm loài cỏ cây cỏ thụ đều thu vào tầm mắt, ngài cảm thán mà viết: ngẩng lên nắm lấy trăng sao, cúi xuống ôm cả non sông, như thế cũng đủ để gọi là một vương giả! Từ nay ta gọi ngọn núi này là “Vương sơn”, hạ lệnh kêu gọi người dân mở rộng con đường dẫn lên núi, nhưng lại hạ “Thiết chiếu” cấm xây dựng các miếu thờ sơn thần và làm nhà để sinh sống ở khu này! Thiết chiếu vừa hạ, ngay cả người nối ngôi của Thủy đế cũng không được phép sửa chữa chiếu chỉ. Cho nên ngọn núi Thương Mang này từ khi kiến lập đế quốc Đông Triều cho đến nay không có ngôi chùa nào có cảnh khói hương nghi ngút, cũng không có cảnh khói bếp bay lên từ các mái nhà tranh. Càng lên cao đại hình càng hiểm trở, những cây tùng lâu năm đứng sừng sững như những hình thù quái dị, những

bụi cây thân mềm mọc tràn lan cuốn lấy thân cây cổ thụ, rất ít người có khả năng leo lên đến đỉnh. Nơi đây chỉ có chim muông đã thú, suối nguồn cây rừng tự do sinh trưởng.

Quân sĩ hai bên đều đã trải qua hành trình thần tốc bốn ba nhiều ngày đêm liền, họ đều mong muốn chặn đứng được đối phương trước khi đến Đông Đán Độ, thế nhưng giống như ý tưởng gặp nhau hai bên đến Đông Đán Độ cùng một lúc. Chủ soái hai bên giống như đã ngầm trao đổi cùng hạ lệnh quân sĩ nghỉ ngơi cách nhau năm dặm, mà không phải đối diện với hàng nghìn hàng vạn quân địch.

Muốn nhanh chóng đi đến được Thương Mang, đầu tiên phải có được Thương Thư. Điều này chính là nhận thức chung của hai bên.

Tận chiến tranh giành thiên hạ đã đến giai đoạn này, hai bên đều đã chiếm được nửa giang sơn, ai cũng đều hiểu rõ đối phương – dù bất kỳ phương diện nào thì thực lực cũng đều ngang nhau! Như vậy chỉ còn lại một đỉnh núi Thương Mang này thôi, sẽ biết được ai mới chân chính trở thành chủ nhân của thiên hạ!

Tiết trời dạo này không ngày nào không âm u.

Gió thổi qua làm cho mọi người nhận thấy một trận run run.

Mặt hồ Thương Hữu rộng mênh mông, không có loài chim biển nào bay xuống, không có một chiếc thuyền nhỏ nào, hình ảnh hồ nước tĩnh lặng vắng vẻ trái ngược với cảnh núi rừng xanh biếc như tranh vẽ. Ven bờ hồ chỉ có những khóm lau và cây cỏ đang khô héo, cùng với hai đại quân có màu hắc bạch với từ kim rực rỡ chói mắt. Gió lướt qua, năm màu của tinh kỳ hắc – bạch – tử – kim – lam nhẹ nhàng lay động uyển chuyển trong gió, nhưng những người đứng hàng đầu thì run rẩy một hồi.

Doanh tướng làm tốt, hàng ngũ chỉnh tề, các binh sĩ nghỉ ngơi, thủ vệ, tuần tra, mỗi người đều có vị trí và trọng trách riêng, còn các quân dưới trưởng tướng lĩnh thì theo quy tắc cưỡi ngựa tuần tra các doanh trại.

Trong trướng của Vương không gian im ắng, một người hầu hạ cũng không có, một viên dạ minh châu cực lớn treo trên đỉnh màn trướng, soi sáng một mảng sáng ngời trong màn trướng hiện ra một không gian rộng lớn hoa lệ có một chiếc giường nhỏ, Tích Vân cùng Lan Tức mỗi người một bên nhắm mắt ngồi đó.

Màn đêm buông xuống, sắc trời lạnh lẽo chuyển tối dần, Đông Đán Độ cũng không còn những tia sáng rực rỡ soi rọi, ánh sáng từ hàng vạn bó đuốc nơi đây cũng làm cho một nơi xa xôi như Thương Hữu Hồ ánh lên sắc hồng yếu ớt. Trong đêm Vương kỳ đón gió bay phấp phới, từ trên cao nhìn xuống chính là thiên quân vạn mã.

Hai người cùng nhắm mắt dưỡng thần rồi thở ra một hơi thật sâu, sau đó từ từ mở mắt, màn trướng đồng thời được vén lên nhẹ nhàng, Chung Ly cùng Chung Viên mang các hộp đựng thức ăn lẳng lặng đi vào, sau khi đem những món ăn trong hộp từng món một dọn ra ngoài liền im lặng lui ra.

Hai người rời giường, Tích Vân đảo mắt nhìn một vòng những thức ăn đang bày trên bàn, tựa như có chút bất đắc dĩ.

“Không hợp khẩu vị?” Lan Tức nhàn nhạt nghiêng mắt liếc nhìn.

“Đồ ăn của Tức Vương nổi danh tinh xảo, những thức ăn do đầu bếp của Tức vương làm ra lại càng là mỹ vị nhân gian, Tích Vân vốn quê mùa đâu dám kén chọn, chỉ là...” khẽ mất giật giật, nghiêng mắt liếc hắt, “Người có cần thiết phải làm xa xỉ đến mức này hay không?”

“Hừm?” đầu Lan Tức vừa chuyển, nhìn lên bàn, “Chỉ là những món ăn bình thường thôi mà.”

Tích Vân nhìn lên trên bàn, giá trị những món ăn này bằng một gia đình thường thường bậc trung mua thức ăn trong một năm, lại nhìn lại vẻ mặt lơ đãng như bình thường của hân, cuối cùng chỉ có thể than nhẹ đi tới.

Hai người cùng ngồi xuống ăn cơm, nếu là trong quá khứ, Bạch Phong Tịch hân là vừa ăn ngấu nghiến như hổ đói vừa lớn tiếng ca ngợi, đem Hắc Phong Tức ngồi một bên ra châm chọc rồi ngồi cười ha ha. Nhưng lúc này đang mặc vương bào nên hai người theo đúng nguyên tắc “Thực bất ngôn*”, động tác thong dong ưu nhã.

*Thực bất ngôn: khi ăn không nói chuyện

Chỉ thỉnh thoảng ngược mắt nhìn người đối diện, có chút hoảng hốt, người đó là ai? Tại sao lại xa lạ như vậy, mà tựa như lại quen thuộc như thế? Mười năm hành tẩu, hai bên chưa từng yên lặng ở chung với nhau như thế! Một khắc kia trong lòng thực sự rất hỗn loạn, nhưng sau đó ổn định tinh thần, khôi phục lại sự bình tĩnh lãnh đạm.

Sau khi dùng bữa hoàn tất, Chung Ly và Chung Viên lẳng lặng đi vào, dâng lên một bình trà thơm, nhanh chân nhanh tay thu dọn món ăn đem đi, trong trướng lại khôi phục sự yên lặng như trước.

“Trận quyết chiến lần này Tức vương có tính toán gì không?” Sau khi nhấp một ngụm trà, Tích Vân mở miệng hỏi.

“Hừ?” Lan Tức quay đầu liếc nàng một cái, “Việc tương hội ở Đông Đán Độ này có thể là thiên ý cũng có thể là nhân ý!”

“Địa hình xung quanh Đông Đán Độ hầu như đều bằng phẳng, hơn nữa cũng không có cơ hội lợi dụng địa hình để tác chiến.” Mười ngón tay Tích Vân đưa qua đưa lại chén trà, ánh mắt đuổi theo nước trà trong chén, khi nói cũng không ngừng đầu lên.

“Phong vương vốn đa mưu túc trí, lẽ nào lúc này lại không tham gia?”

“Điều này, hẳn là Túc vương nên hỏi quân sư!” Tích Vân cười, hơi có ý châm biếm.

Lan Túc không để ý đến, đôi mắt nhìn đến viên dạ minh châu đang tỏa sáng trên đỉnh màn trướng, môi hơi hơi gọi lên: “Không có địa hình để lợi dụng, không có diệu kế nào khả thi, chúng ta chỉ có thể mạnh mẽ quyết chiến một lần, binh pháp, bố trận, sức chiến đấu, dũng khí... So xem rốt cuộc thì ai thắng ai bại!” rồi quay sang nhìn Tích Vân, cười cười tự hỏi: “Chính diện đụng độ tất nhiên phải chính diện nghênh chiến mới chính là đúng đắn, không phải sao?”

“Đầu binh pháp, bày binh bố trận?” Tích Vân ngưng chén trà trên tay một lát, ngược mắt hỏi: “Binh pháp mà Túc vương học là loại nào?”

“Thứ ta học đầu tiên chính là ‘Ngọc Ngôn binh thư’, sau đó mới đến binh pháp gia truyền, điều này là gia huấn của Vương gia, không được vi phạm” Lan Túc thành thật đáp.

Tích Vân nghe vậy không khỏi lấy làm ngạc nhiên: “Xem ra ta và ngươi giống nhau, tổ tiên của chúng ta bất luận là học văn hay học võ đều học từ Ngọc gia, để nhớ ơn, văn học võ lòng chính là ‘Ngọc Ngôn nhân thế’, võ học đầu tiên chính là ‘Ngọc Ngôn binh thư’, mà hiện nay ta và ngươi đang đối đầu với truyền nhân của Ngọc gia, đệ tử cùng lão sư quyết đấu, ngươi nghĩ phần thắng là bao nhiêu?”

“Không phải có một câu nói mà mọi người đều biết, chính là ‘Trò giỏi hơn thầy’ đó sao?” Lan Túc nhìn thẳng vào mắt Tích Vân như muốn dò xét điều gì đó: “Có khi nào Phong vương cho rằng Ngọc Vô Duyên công tử tài tuệ có một không hai trong thiên hạ, những người khác chỉ như mưa riu trước cửa Lô Ban?”

Tích Vân liền nói: “Túc vương đã có định liệu từ trước, Tích Vân sao dám khinh khi, chỉ là...” dừng lại một chút đem chén trà trong tay đặt xuống mặt bàn, ánh mắt nhìn sang Lan Túc.

“Chỉ là cái gì?” Lan Túc một câu truy vấn.

Tích Vân nhợt nhạt cười: “Tuy ta và ngươi không làm theo binh pháp người xưa đã dạy, nhưng luận về binh pháp và bày binh bố trận thì thế gian rất ít có người có thể so sánh với Ngọc gia.”

“Như Phong vương nói chẳng lẽ lúc này chúng ta gặp khó bỏ chạy, nhượng bộ lui binh sao?”

“Cũng không phải.” Tích Vân khoát khoát tay, nhìn Lan Túc, đôi mắt thăm thẳm như vực sâu: “Gặp phải kẻ địch như vậy thì chúng ta càng cần phải quyết chiến một trận, nhìn một chút xem đời sau của thất tướng có hơn được người của Ngọc gia hay không, hơn ba trăm năm nay chúng ta cũng chỉ là môn sinh của Ngọc gia, từ nay có thể thoát thai hoá cốt lập nên một môn hộ độc lập!” Túc vương trong lòng có tư tưởng bất chính như thế cho nên mới muốn trực tiếp quyết chiến sao?”

“Đối đầu trực tiếp với Ngọc Vô Duyên cùng Hoàng Triều, môn sinh đối đầu với lão sư, tỷ thí vì hoàng tọa.... Có nhiều chuyện thú vị thật...” Lan Túc nhợt nhạt nở nụ cười, đôi lông mày dài nhẹ nhàng nhướng lên, đôi con ngươi đen nhánh trầm tĩnh tựa biển cũng bắt đầu gợn sóng, cùng với ánh sáng của viên dạ minh châu trên đỉnh màn trướng càng thêm chói mắt, “Thật khó mà có được cơ hội tốt như vậy, cũng khó lòng mà có được đối thủ như thế, ta và ngươi có cơ hội tương ngộ phen này khó có thể phụ lại ý tốt của trời cao!”

Tích Vân nhìn đến người đang ngồi trước mặt, vẻ mặt hưng phấn như vậy, chờ mong như vậy, lại rất tự tin như vậy... Thậm chí đến hai đầu lông mày cũng tách ra cho thấy đây là một trạng thái hăng hái cỡ nào! Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một hình ảnh Lan Túc như vậy, hẳn vì trận quyết chiến lần này mà hưng phấn, hẳn chờ mong một trận quyết chiến giữa hai người, hẳn cũng tuyệt đối tin vào thực lực của mình!

Sau một lúc lâu kinh ngạc nhìn hẳn, nàng cúi đầu, thoải mái thưởng thức chén trà trên bàn, hòa cùng với thanh âm âm thanh túy phát ra từ chén trà, nàng nhẹ nhàng khoan thai cười: “Trong Vô Hồi Cốc, Tích Vân đã gặp Hoàng vương, lần này không phải làm trò hề, chỉ cần ở một bên quan sát trận chiến giữa Túc vương cùng với Ngọc công tử có một không hai trên thiên hạ là được rồi!”

Câu vừa nói xong, tức thì cửa trướng có tiếng gõ nhẹ, sau đó các tướng lĩnh nối tiếp nhau đi vào.

***

Trong Vương trướng của đại quân Hoàng Hoa cũng có một cuộc đàm thoại tương tự.

“Vô Duyên, nhớ lúc ở Vô Hồi Cốc ngươi đã từng nói qua: ‘Vô Hồi Cốc không phải là nơi hai bên quyết chiến.’ Hoàng Triều nhắm mắt nằm ở giường bên trong, nhàn nhạt mở miệng.

Trong trướng còn có tiếng đàn nhẹ nhàng mà phiêu đảng, dường như là ngồi ở một nơi cách giường rất xa, Ngọc Vô Duyên vỗ nhẹ đàn cô, nghe lời nói của Hoàng Triều nhưng không ngừng tay chỉ ngẩng đầu ngược mắt nhìn lên Hoàng Triều.

“Ngọc gia được người đời xưng tụng ‘Thiên nhân’, tinh thông bói toán, Đông Đán Độ này chẳng phải là một nơi mà số mệnh đã an bài cho chúng ta có cơ hội tương ngộ đó sao?” Hoàng Triều chìm đắm trong tiếng đàn, lời nói có vài phần mơ hồ.

Ngọc Vô Duyên không đáp lại, chỉ nhàn nhã gảy tiếp đàn cô, tiếng đàn thanh thanh vang lên, vô cùng đơn giản, nhưng tự nhiên trôi chảy, những người khác nghe thấy lại như cảm thấy tinh thần được thả lỏng.

“Trận chiến này đối với chúng ta chính là trận quyết chiến cuối cùng sao? Vậy ai trong hai người mới là kẻ thắng lợi cuối cùng, leo lên được đến đỉnh Thương Mang sơn, là một người hay hai người đây?”

“Khát vọng leo được lên đến Thương Mang làm sao có thể yếu hơn kém hơn người khác, đã là trận chiến cuối cùng, những tính mệnh cũng đã tụ hội tại Đông Đán này, vậy thì buông tay đánh một trận thôi!” Thanh âm của Ngọc vô Duyên giống như thiên ngữ từ trời cao hạ xuống, mờ mịt mông lung nhưng lọt rõ ràng vào tai, mười ngón tay nhẹ nhàng lay động dây cung, đôi mắt hạ xuống nên không thấy rõ thần sắc.

“Mệnh hội Đông Đán, buông tay đánh cược một lần...” Hoàng Triều mở mắt ra, nhìn trên đỉnh trường hoa văn mây rồng nhẹ nhàn uốn lượn, ánh mắt dần trầm ngâm, “Phong Tích Vân, Phong Lan Tức... Thời nay hiểm thấy, lần này có thể cùng bọn họ chân chân chính chính quyết chiến một trận, thật sự khiến người người chờ mong!” giờ tay lên, ngón tay khẽ run, đó chính là sự hưng phấn đến kịch liệt!

“Nhân sinh bất tương kiến,

Động như tham dử thương,

Kim tịch phục hà tịch,

Cộng thử đăng chúc quang*.”

(*Trích từ bài thơ Tang Vệ Bát Xử Sĩ của Đỗ Phủ

Dịch nghĩa:

Đời con người thường không gặp nhau

Như là hai sao Sâm và Thương

Đêm nay cũng trở lại như đêm nào

Cùng chung dưới một ánh đèn

Dịch thơ:

Ở đời không gặp gỡ

Như cách vời Sâm Thương

Đêm nay giống đêm nào

Chung ánh nến canh trường (bản dịch thơ của Trần Trọng San))

Chỉ trong giây lát nghe được Ngọc Vô Duyên cùng tiếng đàn nhẹ nhàng ngân lên, ngẩng đầu nhìn lên đèn lồng đang treo trên đỉnh trường, ánh sáng ngọn đèn xuyên thấu qua từng lớp đèn thủy tinh đang nhẹ nhàng lan tỏa, lan khắp trường một thứ ánh sáng rực rỡ ấm áp. Lúc chữ cuối cùng được ngâm lên cũng là lúc tiếng đàn dừng lại.

Hoàng Triều quay đầu lại nhìn chăm chăm Ngọc Vô Duyên, dưới đèn hắt lấy một tấm lụa trắng bọc đàn cỏ lại, thần sắc không một chút biến hóa.

“Ngày mai cách một ngọn núi cao, thế sự hai bên vẫn mịt mờ.” Hoàng Triều từng chữ một đọc lên những câu cuối cùng, ánh mắt không rời Ngọc Vô Duyên, giống như muốn tìm một điều gì đó từ trên mặt hắt, tại sao vào giờ khắc này lại đọc lên những câu thơ như vậy.

Nhưng Ngọc Vô Duyên vẫn lãnh đạm thản nhiên, ôm lấy cổ cầm, nhìn Hoàng Triều: “Tức vương này là bậc trí kế (trí tuệ và mưu kế) có một không hai, có khả năng ngay lập tức thiên biến vạn hóa để ứng chiến với người khác, so với việc hao tổn tâm tư mưu toan tính kế thì không bằng tùy cơ ứng biến, lấy bất biến ứng vạn biến. Đêm nay nên gạt bỏ hết tâm tư phiền muộn, nghỉ ngơi thật tốt.” Vừa dứt lời liền xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thỉ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Đông Đán chi quyết

Đêm đã khuya, lúc này tiếng huyền não ồn ào ở Đông Đán Độ đã an tĩnh đi nhiều, ngoại trừ binh lính đi tuần tra ở bên ngoài thì tất cả mọi người đã sớm chìm vào giấc ngủ, dù sao ngày mai cũng là đại chiến, nghỉ ngơi lấy sức mới có thể tiêu diệt địch. Nhưng không phải ai cũng có thể an tâm đánh một giấc.

Ánh sáng của ngọn đèn dầu nhỏ như hạt đậu lơ mờ chiếu rọi trên màn trường, phản chiếu bóng người cao gầy, yếu ớt cô độc, lặng lẽ ngồi trước đèn.

Màn trướng được vén lên thật khẽ, một bóng người vô thanh vô thức đi vào, nhìn người nọ cô độc ngồi trước ngọn đèn, không tiếng động thờ dài.

“Cửu Vi.” Khẽ gọi, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên.

Người ngồi trước đèn quay lại, ngơ ngàng nhìn người đi tới, một lát sau con người vô hồn sáng rực: “Tịch nhi.”

“Không ngủ được sao?” Tịch Vân ngồi xuống bên cạnh hắn, nhìn gương mặt gầy gò nhợt nhạt, đôi mắt thối khô, trong lòng thất lại. Đây đều là lỗi của bọn họ, là tội của bọn họ, cũng là lỗi lầm hơn trăm năm trước của tổ tiên.

Khỏe môi Cửu Vi cong lên, dường như rất muốn cười, nhưng cuối cùng vẫn không cười nổi, ánh mắt tang thương mang theo một nỗi nhìn Tịch Vân: “Không gạt muội, cũng không gạt được. Chỉ cần nhìn đến tình huống trước mắt là trong đầu ta như có thiên quân vạn mã chém giết, khiến trái tim ta nhiễu loạn không yên, nói cho cùng, ...thế cuộc trước mắt có bao nhiêu phần hấp dẫn!”

Tịch Vân trầm tĩnh nhìn hắn, ánh mắt dịu dàng như mặt trăng chiếu rọi biển khơi, có thể bao dung hết tội lỗi, cũng như tất cả kết quả có thể xảy ra.

Bắt gặp ánh mắt ôn nhu đó của Tịch Vân, một lúc lâu sau, cuối cùng Cửu Vi cũng nở nụ cười, vừa bất đắc dĩ, vừa thỏa hiệp, lại có phần cam chịu: “Dù sao thù hận đã kéo dài mấy trăm năm rồi, Tịch nhi, đối mặt với mối thù hủy gia diệt tộc, đối mặt mấy trăm năm bị oan khuất, bây giờ lại bình thân khoan dung cho bọn họ, đúng là không cách nào cười nổi! Cửu La tộc chúng ta....Chúng ta cũng là người của Cửu La tộc.” Câu nói cuối cùng, dường như mang theo vô số chua xót và khổ sở, nặng nề chìm vào nơi sâu nhất trong lòng người, nặng như tảng đá ngàn cân.

“Cửu Vi, ta hiểu, Cửu Vi, ta hiểu.”

Tịch Vân nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy tay Cửu Vi, đôi tay kia, ngón tay thon dài mang theo linh khí màu xanh kịch liệt quấn thành từng vòng, dường như muốn ràng buộc hai tay thật chặt, vừa muốn thoát khỏi cái nắm tay đó! Cửu Vi....Ta biết, ta biết vì sao....Đây là đau xót, đây là hổ thẹn....Vì hơn ba trăm năm trước, vô số người của Mãn tộc mất mạng, chịu nỗi oan ức mấy trăm năm qua, thù hận tích góp, oán hận chồng chất....Nàng hiểu, bởi vì hiểu rõ, cho nên nàng càng áy náy nghiêm trọng hơn. Nàng —— hiểu cảm giác kia.

“Tịch nhi....” Cửu Vi nhìn đôi tay đang nắm chặt mình, nhìn đôi mắt sáng như nước đó, loạn ma đang quấy loạn trong lòng bỗng nhiên như thoát ra, lúc đó linh khí ở ngón tay chậm rãi tiêu tán, cuối cùng nằm yên ở bàn tay Tịch Vân.

“Nếu nói trên đời này người nào có thể hiểu được sự thống khổ của người trong tộc Cửu La, thế thì người đó chỉ có thể là muội. Cũng chỉ có muội.”

“Đúng vậy.” Tịch Vân nắm tay Cửu Vi, dưới ánh đèn, mười ngón tay thon dài, trắng như tuyết, có thể thấy rõ mạch máu màu xanh lam, “Bởi vì chúng ta chảy dòng máu giống nhau.”

“Thì ra muội đã biết.” Cửu Vi thờ dài.

“Đương nhiên ta biết.” Tịch Vân cười, không thể che giấu được bi ai, “Mặc dù Cửu La tộc đã bị diệt vong, và lại mấy trăm năm gần đây là điều kiêng kỵ của Đông Triều đế quốc, nhưng trong gia phả của Phong vương tộc có ghi rõ ràng: ‘Phượng vương Phong Độc Ảnh, phu quân là Cửu Dao của Cửu La son’, Phượng vương chúng ta là hậu thế của Cửu La tộc.”

“Ha ha ha...” Cửu Vi bỗng nhiên cười rộ lên, không thêm để ý tiếng cười kia có quấy nhiễu người đang say mộng hay không, hắn ngửa đầu cười to, “Ha ha ha...Năm đó Thủy đế hạ chỉ ‘Người Cửu La giết không tha!’, thế nhưng lại trở mặt nhìn Phượng vương và người tộc Cửu La thành hôn mà không ngăn cản, Phong vương tộc lại có lần dòng máu của tộc Cửu La, nhưng không thể hạ chỉ diệt tộc, mấy triều đại Hoàng đế của Đông Triều xem gia phả của Phong Vương tộc trình lên cũng đều làm như không thấy tên của người tộc Cửu La....Ha ha ha....Thật buồn cười biết bao....Đông Thủy Tu....Thì ra người cũng không có dũng khí nhận chuyện này. Ha ha....Thật buồn cười. Vừa đáng thương vừa đáng buồn. Ha ha ha... Nhưng khiến mấy vạn con người vô tội của Cửu La tộc ta mất mạng....Khiến Cửu La son thâm đậm máu tươi....Cô hôn Cửu La như ta vĩnh viễn không có nơi trở về. Đây là kết quả giận dữ của người năm đó. Thế nhưng, cuối cùng người chiếm được cái gì? Không phải cuối cùng người vẫn hối hận cả đời, chết không nhắm mắt sao? Ha ha ha. Người là tên Hoàng đế đáng thương....Người là Hoàng đế vừa đáng thương vừa đáng buồn. Ha ha ha ha...”

Cửu Vi không thể kiềm chế mà cười lớn tiếng, cười đến run người, cười đến mức lệ rơi đầy mặt. Tiếng cười kia tại đêm yên tĩnh, trong màn trướng trông trải đặc biệt thê lương, cực kỳ bi ai, ánh nến cũng cảm giác được tiếng cười, mà trở nên nhợt nhạt, lung lay chảy xuống, chìm nổi bất định.

“Cửu Vi...” Tịch Vân kéo hắn lại, ôm thật chặt, ôm lấy bờ vai, ôm lấy linh hồn đau khổ, “Cửu Vi...” Dịu dàng thì thầm, cho đến khi tiếng cười kia dần biến mất.

“Tịch nhi, ta rất hận. Ta rất đau.” Cửu Vi ôm lấy Tịch Vân, giọng nói khàn khàn, tiếng cười bi thảm, “Cửu La tộc chúng ta đời đời ẩn cư trong Cửu La son, cũng không tiếp xúc với bên ngoài, chưa từng có tranh chấp gì, nhưng vì sao....Vì sao lại gặp bi kịch thế này, mấy vạn sinh mệnh vô tội chỉ trong một đêm chết hết, Cửu La son xanh ngắt chỉ trong một đêm biến thành ngọn núi máu, chỉ còn những cô hồn oán hận không siêu thoát, mấy trăm năm qua chỉ còn sót lại cái danh tội ác kiêng kỵ, mấy trăm năm qua không ai dám nhắc tới, mấy trăm năm qua từ từ biến mất khỏi nhân gian....Vì sao như vậy? Mấy trăm năm qua người của Cửu La tộc phải trốn trốn tránh tránh tên tuổi cả đời, nhưng mà kẻ thù của chúng ta...bọn họ vẫn ngồi yên trên ngôi vị Đế vương, bọn họ an hưởng vinh hoa phú quý, con cháu đầy đàn...Ta hận....Ta hận....Ta muốn nhà bọn họ, nước của bọn họ sụp đổ, ta muốn nhìn thấy máu bọn họ chảy thành sông, xác chết chất thành núi, ta muốn họ nếm những đau khổ mà mấy trăm năm qua Cửu La tộc chúng ta đã chịu đựng. Tịch Vân....Ta đã làm xong rồi....Ta đã rửa sạch mối thù mấy trăm năm qua của Cửu La tộc. Còn có....Còn có cái người Ngọc gia kia. Hắn phải chịu trách nhiệm với cái tên ‘thiên nhân’, khoác lên mình cái da người nhân từ mà lại tiếp tay cho kẻ xấu....Ngọc gia hại ta vĩnh viễn không gặp được người khác. Tịch nhi, ta hận....ta thực sự muốn....Muốn giết tất cả những kẻ địch này.”

Tích Vân ôm hân, nhắm mắt không nói gì, trong lòng đau đớn không thôi, Cửu Vi... Cửu Vi...

“Tịch nhi, hiện tại binh mã thiên hạ đã tụ về đây, mà thực lực hai bên tương đương nhau, bây giờ bọn họ toàn lực chuẩn bị đánh một trận nên sẽ không rảnh rỗi, ta có thể dùng thủ đoạn để bọn họ ‘ngọc đá cùng nát’, ta có thể....Tịch Nhi, ta có thể dẫn bọn họ đến Thương Hữu hồ, khiến Thương Hữu hồ chất đầy thi thể, khiến hồ nước hóa thành hồ máu, giống như năm đó vậy.”

Đôi mắt Cửu Vi điên cuồng, đáng tiếc Tích Vân chỉ lẳng lặng nhìn hân, đôi mắt trong suốt như nước trong đêm tối, sáng sủa phản quang ánh sáng, có thể nhìn thấu tất cả những điều trên thế gian.

Nhìn nàng thật kỹ, Cửu Vi nhẹ nhàng thở dài, bất đắc dĩ nói: “Đúng vậy, ta không làm được, ta không thể xem hơn mười vạn sinh mạng là chuyện nhỏ được, không thể coi muôn dân là đồ vật... Cho nên ta...” Mắt nhìn Tích Vân, thở dài càng thêm sâu lắng, “Tịch nhi, vì sao muội không chịu tranh đoạt thiên hạ? Vì sao muội lại dứt khoát buông tha hết tất cả? Nếu muội đoạt thiên hạ này thì tốt biết mấy, ta đây sẽ đứng bên cạnh muội, giúp đỡ muội giành lấy thiên hạ, ta sẽ không kiêng dè mà lấy linh lực của Cửu La tộc để loại bỏ hết những chướng ngại cho muội, Thế nhưng vì sao hết lần này đến lần khác muội lại...Tịch Nhi...” Vô lực, thất vọng thở dài.

“Cửu Vi, không nên sử dụng linh lực tùy tiện, lấy nó cứu tế người khác mới là việc chính đáng.” Tích Vân buông Cửu Vi ra, nhìn hân chăm chú, giờ tay bắt lấy hai tay của hân, “Đừng khiến hai tay huynh dính máu tươi nữa, huynh nhất định phải sạch sẽ, bình an chờ đợi ngày kia đến.”

“Tịch nhi, ta không sợ báo ứng.” Cửu Vi không lo lắng cười cười, nụ cười thâm lương trống rỗng, “Cửu La tộc bắt quá chỉ có một mình ta, báo ứng kinh khủng nhất cũng chỉ có thể lấy cái mạng này của ta, sợ gì chứ, một mình...chỉ bằng đi sớm một chút.”

“Cửu Vi, không phải chỉ có một mình huynh, còn có ta.” Tích Vân để tay Cửu Vi trên mặt mình, đôi tay lạnh lẽo áp lên gương mặt ấm áp, dịu dàng mỉm cười, “Cửu Vi, chúng ta là người thân, chúng ta là người thân duy nhất trên đời này.”

“Người thân duy nhất...” Cửu Vi lẩm bẩm nhìn Tích Vân, khổ sở, bị ai cười cười, “Đúng vậy, Cửu Dung đã chết, Phong vương tộc cũng chỉ còn một mình muội, trên đời này ta với muội huyết mạch tương thông, trên đời này chúng ta là người thân duy nhất.”

“Cửu Dung...” nhắc đến Cửu Dung, trong lòng Tích Vân chua xót, không nói được lời nào.

Cửu Vi nhớ Cửu Dung hồn nhiên hay xấu hổ, dũng cảm không sợ hãi, khéo léo chua xót, “Cửu La tộc chúng ta xem trung thành là vinh quang, Cửu Dung có thể cứu muội, trong lòng hân nhất định rất hạnh phúc. chỉ là...” hít một hơi thật sâu, đè nén chua xót và đau đớn trong lòng, “đương nhiên, Cửu La vương có tổng cộng ba người con trai, đại họa xảy ra, người trong tộc gần như chết hết, trong ba vị công tử thì Tam công tử được Phượng vương cứu, Đại công tử tức tổ tiên của ta nhảy xuống vực được cao nhân vô lâm cứu, chỉ có Nhị công tử sống chết không rõ. Khi mới gặp Cửu Dung trái tim ta như ngừng đập, không thể xác định được... nhưng Cửu Dung có thể dùng máu cứu huynh, vậy hân nhất định là Cửu La vương tộc, nhất định là hậu nhân của Nhị công tử. thật vất vả tìm được một người thân, nhưng...” một giọt nước mắt nóng hổi rơi trên tay, nước mắt này là của ai?

“Mặc dù Tam công tử được Phượng vương cứu, nhưng cái giá phải trả đó là mất đi một thân linh lực, máu vương tộc hầu như không còn, nay ta là hậu nhân của Phong vương tộc cũng không di truyền linh lực của Cửu La vương tộc, đời đời là người bình thường, mặc dù không quên Cửu La, nhưng mấy trăm năm qua cũng chưa từng gặp người Cửu La. Ta với Cửu Dung đã ở chung hơn mười năm, vậy mà không biết hân là người Cửu La tộc...cuối cùng.” Giọng nói nghẹn ngào, không thể tiếp tục.

Cửu Dung bảo vệ nàng bình yên trở về, nhưng cái chết của hân lại trở thành một vết sẹo trong lòng nàng, khiến nàng cứ mãi đau nhức không thôi.

Đứng dậy hít một hơi thật sâu, ngược mắt nhìn bốn phía, dẹp đi những ngổn ngang trong lòng, một lúc sau nói: “Đã rất nhiều người chết, từ những năm đầu của Cửu La tộc trong Đế quốc đến loạn thế hiện nay, vô số sinh mạng vô tội đã bị tàn sát, cho nên...Cửu Vi, không nên để tay huynh bị bẩn nữa, bất luận Thủy đế dùng lý do gì để tiêu diệt Cửu La, bất kể bị kịch này có thảm liệt bao nhiêu người vô tội, nhưng bây giờ Đông Triều đế quốc xem như đã bị diệt vong, vậy hãy để tất cả những ân oán oán oán với Đế quốc kết thúc đi.”

Giờ tay đặt lên vai Cửu Vi, bình tĩnh nói: “Ta đã cam kết thì ta sẽ làm được, huynh phải sống cho thật tốt, chờ ngày Cửu La tộc được xuất hiện đường đường chính chính dưới ánh mặt trời. Lúc đó, huynh muốn trở về Cửu La sơn, dùng danh của Cửu La vương để kêu gọi những người Cửu La tộc trở về quê cũ, đoàn viên gia đình.”

“Muội cam kết?” Cửu Vi đột nhiên quay đầu nhìn Tích Vân.

“Đúng vậy.” Tích Vân gật đầu, giờ tay gọi “Chiết Dịch.”

Lời nói vừa dứt, một góc bên màn trướng có gió thổi qua, trong nháy mắt lại trở về như cũ, chưa kịp chớp mắt, một bóng người đã đứng ở trong trướng, nam tử trẻ tuổi mặc trướng bào, vóc người vạm vỡ, ngũ quan đoan chính, bề ngoài không có gì nổi bật nhưng vừa liếc mắt một cái lại có cảm giác thần thiết, có lẽ là vì vẻ mặt cười híp mắt của hân, những người trong trướng thấy khuôn mặt tươi cười này của hân cũng thấy vui vẻ hơn.

“Ngươi?”

“Hộ vệ Chiết Dịch của Phong vương bá kiến Cửu Vi tiên sinh.” Chiết Dịch khom người hành lễ.

“Chiết Dịch...”

Cửu Vi vừa mới mở miệng, đã thấy Chiết Dịch đi về phía trước ba bước, sau đó quỳ trước mặt Cửu Vi, cúi đầu, cất cao giọng nói: “Chiết Dịch, vương vệ của Phong quốc phụng lệnh Vương trình bức thư này cho Cửu La vương.” Dứt lời, hai tay nâng lên, đem một phong thư trình ngay trước mặt Cửu Vi.

Cửu Vi kinh ngạc trước hành động này, nhìn về phía Tích Vân, thấy nàng gật đầu ý bảo hãy tiếp nhận.

“Chiết Định, nhiệm vụ của ngươi đã xong, trở về đi.” Tích Vân thân nhiên phân phó.

Ai biết Chiết Định lại không để ý tới phân phó của Tích Vân, vẫn quỳ ở trước Cửu Vi, ngẩng đầu nhìn hán, nháy nháy mắt nói: “Cửu La vương, ngài có thiếu hộ vệ không? Có muốn ta làm hộ vệ của ngài không, ta đảm bảo có thể bảo vệ ngài không mất một sợi tóc! Chiết Định ta tinh thông mười tám thứ binh khí, biết hai mươi tám loại chiêu pháp, hiểu ba mươi tám nội công tâm pháp, từng đánh bại bốn mươi tám cao thủ nhất lưu, cùng luận kiếm với năm mươi tám kiếm khách trên Thiên Bích sơn sáu mươi tám ngày, cuối cùng sáng tạo ra bảy mươi tám chiêu ‘Bích sơn tuyệt kiếm’ mà mỗi một chiêu thức đều là hạng nhất, cũng bởi vậy thu tám mươi tám đồ đệ thông minh, đang định lấy chín mươi tám lão bà, kiểu người như ta đây thiên hạ không có người thứ hai, là nhân tài hiếm có, cho nên ngài cũng mau mau nắm chắc lấy cơ hội, mời ta làm hộ vệ của ngài đi!” Nói xong, lại nháy mắt mấy cái, cười híp mắt nhìn Cửu Vi đang tròn mắt há mồm.

“Ngươi...” Cửu Vi một đời có thể nói đi khắp thiên hạ, hạng người gì chưa từng thấy qua, thế nhưng cái người trước mắt này miệng lưỡi lưu loát, thích nháy mắt, một đại nam nhân mà có thể nháy mắt giống tiểu nữ nhi một cách tự nhiên tiêu sái như vậy thì quả là lần đầu mới gặp.

“Thế nào? Quyết định chưa? Mời ta làm hộ vệ phải không? Chỉ cần ngài mời ta làm hộ vệ của ngài, ta có thể cân nhắc mỗi ngày đưa cho ngài mười lạng bạc, đồng thời có thể cân nhắc chọn một nữ đồ nhi xinh đẹp nhất trong số tám mươi tám đồ nhi làm thị nữ của ngài.” Cửu Vi còn chưa nói ra miệng Chiết Định lại lên tiếng.

“Ta...”

“Yêu cầu duy nhất của ta là: Chỉ cần ngài để hộ vệ ta đây tùy thời theo bên người, tùy thời có thể ra tay bảo hộ ngài là được rồi. Ngài tuyệt đối không thể vì giống người nào đó, ta làm hộ vệ mười lăm năm, nhưng từ đầu tới cuối chỉ làm có một việc chán ngắt, mười mấy năm qua nhét ta vào Thiên Bích sơn, không quan tâm mặc ta tự sinh tự diệt lê loi hủi quanh, gian nan sống qua ngày, đó căn bản không phải cuộc sống mà con người trải qua, đến nỗi ta suốt ngày chỉ có thể đem võ công các môn phái lật tới lật lui luyện, rảnh rồi thì cũng chỉ có thể tìm những người nhằm chán xung quanh, đánh một chút so tài luận võ, thuận tiện len lén xông tới Thiêu Xung tự trên núi Vũ Long cướp ít linh đan, nhưng bởi vì thân phận bí mật nên chỉ có thể giấu mặt ẩn thân, uy danh không được hiển lộ trong võ lâm, khiến anh tài văn võ song toàn như ta đây chôn vùi nơi núi hoang, cho dù có tài nhưng không gặp thời, buồn bức mà chết!” Nói xong liên tục chớp mắt, lệ tràn vành mắt lại chưa tràn mi.

“Ta...”

“Bình sinh tâm nguyện của ta là làm một vị vương vệ chân chính, nếu ngài mời ta, ta tất sẽ làm hết trách nhiệm, dốc hết tâm huyết không hối hận! Nếu ngài muốn học võ công cái thế gì, ta cũng có thể dạy ngài, còn có thể cho ngài ăn linh đan diệu dược đích thực của các môn phái, dưỡng tinh bổ thể, kéo dài tuổi thọ, nhiều thế nhiều kiếp, nhiều con cháu...” Thanh âm bỗng nhiên dừng lại, nhưng cũng không phải hán tự nguyện, chỉ là vì trên cổ đột nhiên có thêm một thanh hàn kiếm lạnh lẽo.

Nháy nháy mắt nhìn Cửu Vi, lại nhìn người cầm kiếm, tiếp đó lại nháy nháy mắt nhìn chủ tử ngồi một bên, cuối cùng về mặt ưu thương thở dài: “Thì ra ngài đã có Tiêu Miên làm hộ vệ, nói như vậy, ta nghĩ đến phần tình cảm cùng lớn lên bên nhau mà sẽ không cướp đường làm ăn của huynh đệ mình, bởi vậy ta chỉ có thể nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, chây lẹ bái biệt... A...” Mũi kiếm trước cổ bỗng nhiên nhích tới một phân, đã dán trên da thịt, lạnh thấu xương.

“Ồn ào quá, miệng quạ đen!” Trên khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu Miên hiện lên một tia không kiên nhẫn.

“Quạ đen?” Chiết Định híp mắt cười khiến khuôn mặt co lại.

Tiêu Miên gật đầu: “Ồn nữa cắt đầu lưỡi của ngươi!”

“Ta tuần mỹ vô song, ngọc thụ lâm phong... A...”

Mũi kiếm không lưu tình chút nào chọc đến yết hầu, một tiếng thét kinh hãi còn chưa kịp ra khỏi miệng Cửu Vi thì đã không thấy thân ảnh của người đang quỳ phía trước đâu.

“Quân tử động khẩu không động thủ!”

Vừa kinh ngạc, đã thấy một cái đầu đang cười híp mắt lộ ra từ đằng sau Tích Vân: “Cửu La vương, lúc nào ngài chán khúc gỗ này mà nhớ đến người ngọc thụ lâm phong, anh tuần tiêu sái, đệ nhất hài hước từ cổ chí kim là ta thì hãy sai người gửi thư cho ta.”

“Chiết Định.” Tích Vân quay đầu lại liếc mắt một cái.

“Có!” Chiết Định lập tức đáp, về mặt nịnh bợ thêm nhỏ dãi nhìn Tích Vân: “Vương, rốt cuộc ngài biết chỗ tốt của ta, quyết định triệu hồi ta từ Thiên Bích sơn trở về đúng không?”

“Đúng vậy.” Tích Vân gật đầu, tự tiểu phi tiểu nhìn hán từ trên xuống dưới: “Người xuất sắc như ngươi muốn tìm cũng khó, nếu không dùng thì thực lãng phí, nhưng làm chuyện nhỏ lại sợ thiệt thòi cho ngươi, không bằng như vậy đi, ngươi nói xem ngươi muốn làm cái gì.”

“Đương nhiên là cận vệ của ngài!” Chiết Định không chút nào do dự đáp.

“Ồ? Cạn vệ có thể làm những gì?” Con người Tích Vân xoay chuyển.

“Có thể làm rất nhiều!” Chiết Dịch nhất thời mặt mày hớn hờ: “Thân vệ tên như nghĩa, thời thời khắc khắc đều theo sát Vương, ta có thể vì Vương vào nơi nước sôi lửa bỏng, cũng có thể vì Vương loại bỏ khó khăn, vì Vương mà dùng thủ đoạn độc ác vô tình, có thể dùng Vô Ảnh chương đánh tất cả những tên bại hoại không chịu tuân theo lên chín tầng mây, ta còn có thể hầu hạ Vương ăn, mặc quần áo, tắm rửa, ngủ...” Đang nói hưng phấn, bỗng câm tịt.

“Sao rồi?” Tích Vân hỏi.

Chiết Dịch nhìn Tích Vân, lại nhìn đỉnh lều, nhìn Cửu Vi ở một bên. Ừ... Tuy ta tinh thông mười tám thứ binh khí, biết hai mươi tám loại chương pháp, hiểu ba mươi tám nội công tâm pháp, từng đánh bại bốn mươi tám cao thủ nhất lưu, cùng luận kiếm với năm mươi tám kiếm khách trên Thiên Bích sơn sáu mươi tám ngày, cuối cùng sáng tạo ra bảy mươi tám chiêu kiếm pháp cao siêu, còn có tám mươi tám đồ đệ thông minh giúp đỡ, đồng thời cũng sở được cái đầu trục của chương môn Thiên Thất sơn, cũng kéo được chòm râu của tên mũi trâu trên Vũ Long sơn, thế nhưng...” Nhìn Tích Vân, cuối cùng thanh âm bi thống rất giống kiểu của tráng sĩ đoạn cổ tay nói, “Thế nhưng tất cả những cái này cộng lại tựa hồ vẫn không đánh lại một chiêu ‘Lan Âm Thiên Hạ’ của Túc vương, như vậy hầu hạ vương ăn mặc, ngủ nghỉ, tắm rửa thì ta sẽ gặp gặp nguy hiểm... cho nên... Ai, ta vẫn nên quay về núi Thiên Bích tu luyện, đợi khi lợi hại hơn một chút rồi hãy nói.” Ánh mắt ưu thương nhìn Tích Vân: “Vương, không phải Chiết Dịch không nhớ ngài, mà là trên đời này mặc dù có vô số vật trân quý, nhưng tất cả những vật trân quý cộng lại cũng không bằng tính mạng, cho nên Chiết Dịch chỉ có thể rơi lệ bái biệt ngài. Đương nhiên, nếu như ngài có thể bảo đảm Túc vương sẽ không dùng ‘Lan Âm Thiên Hạ’ với ta, như vậy Chiết Dịch nguyện liều mình hầu hạ vương ăn uống, thay quần áo...”

“Ha!”

Chiết Dịch còn chưa nói hết, Cửu Vi đã buồn cười, ngay cả trong mắt của Tiêu Miên cũng có ý cười, chỉ trong ý cười còn có vẻ châm biếm.

Chiết Dịch nghe tiếng quay đầu lại, sau đó dời bước đến gần, lại là vẻ mặt nghiêm nghị, mặc dù y vẻ mặt mỉm cười, nhưng cũng là phong phạm ung dung, cung kính thi lễ: “Chiết Dịch bái biệt Cửu Vi tiên sinh, sau này còn gặp lại.”

“Sau này còn gặp lại.” Cửu Vi đứng dậy đáp lễ, dịu dàng cười yếu ớt.

Chiết Dịch cẩn thận nhìn hẩn, lại vui cười: “Tuy rằng tướng mạo không có anh tuấn như ta, nhưng mà cười lộ lên lại có ma lực dụ hoặc người khác, người Cửu La quả nhiên không thể xem thường!” Tiếng nói vừa dứt, người đã biến mất “Lúc nào muốn mời ta làm hộ vệ thì có thể đi đến núi Thiên Bích, nhớ kỹ, là núi Thiên Bích, chứ không phải cái gì núi Thâm Bích, núi Nồng Bích.” Tiếng chưa mất, người đã xa.

Cửu Vi thấy buồn cười, quay đầu lại, đã không thấy Tiêu Miên.

“Thần Phong quốc đối với muội cung kính có thừa, nhưng thật ra ít thấy người thú vị như vậy, có lẽ là hợp tính muội mười phần rồi.”

Một người âm ỉ như Chiết Dịch quét đi bầu không khí ứ đọng trong trường.

Tích Vân cười: “Tính cách Chiết Dịch hợp ý của Bạch Phong Tịch, nhưng không hợp nữ vương Phong quốc, trông coi nhiều năm ở núi Thiên Bích, bảo vệ công chúa Tích Vân ‘người yếu nhiều bệnh’.”

Cửu Vi nghe vậy thờ dãi một hồi, nhìn trong tay sách lụa: “Đây là cái gì?”

“Đây là chuyện thứ nhất sau khi ta đăng vị dùng thân phận Phong vương thực hiện.” Ánh mắt Tích Vân nhìn qua sách lụa.

Cửu Vi nghe vậy mở sách lụa ra, lúc thấy rõ sách lụa, nháy mắt đó, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Nguyên vọng mấy trăm năm nay nhưng trong khoảnh khắc này được thực hiện, bây giờ hẳn thật không biết tư vị mình cảm thấy là gì. Là khô? Là chua xót? Là cay đắng? Là đau đớn? Là bi thương? Là vui mừng? Là muốn cười to? Hay là muốn khóc lớn? Dường như đều có lại như không có gì hết, cứ thế chỉ có thể ngơ ngác nhìn, mơ hồ nhìn, không thể có bất kỳ phản ứng nào.

“Phần thư ghi chép màu đỏ này có Phượng ấn của Phong (gió) quốc, Lan ấn của Phong (phong phú) quốc, Diễm ấn của Hoàng quốc, Thiên ấn của Ngọc gia. Huynh, ta, Túc vương, Hoàng vương, Ngọc công tử năm người mỗi người một phần, bất luận thiên hạ nằm trong tay người nào thì ngày đăng vị cũng sẽ là ngày thông cáo thiên hạ phần văn kiện này, trả hết nợ cho Cửu La! Đây là hứa hẹn của bốn người chúng ta! Đây cũng là khoản nợ chúng ta trả lại cho hơn ba trăm năm trước!” Tích Vân đưa tay cầm bản tay có chút run rẩy của Cửu Vi, “Cho dù ai thắng ai thua, đều sẽ không có hại cho huynh! Cho dù thành hay bại, ta đều đã làm được! Cửu Vi, huynh không thể phụ tâm huyết của ta!”

“Tịch Nhi...”

“Cửu Vi.” Tích Vân giờ tay lên ngăn lại, ánh mắt nhìn về phía ánh sáng chập chờn bất định của ánh nến, “Cho dù trận chiến ngày mai là thành hay bại, nhưng việc trên Thương Mang sơn tất có kết quả! Sau kết cục trên Thương Mang, cho dù kết quả ra sao, cũng xin huynh hãy rời đi, hãy quay về núi Cửu La lặng lẽ đợi triều đại mới đến... Khi đó... Cho dù ta sống hay chết, cho dù ta ngồi trên triều đình hay là hồn tán thiên nhai... Cửu Vi, ta đều cảm thấy vui về tự đáy lòng. Cho nên hãy bình an trở lại núi Cửu La, Tiêu Miên sẽ thay ta bảo vệ huynh suốt đời.”

“Thì ra... Muội đã sớm an bài xong tất cả!” Cửu Vi bỗng nhiên hiểu. Tay duỗi ra nắm hai vai Tích Vân, “Thảo nào muội phái Vô Hân, Hiểu Chiến, Trầm Lâu làm phó tướng của Tề Thư, Trình Tri, Từ Uyên, thay vì nói là phó tướng, không bằng nói là hộ vệ! Cho dù muội thành hay bại cũng không cho phép bọn họ gặp phải chuyện gì! Muội bảo vệ chúng ta chu toàn, thế nhưng muội... muội...” Mắt Cửu Vi đỏ bừng, chăm chú nhìn Tích Vân, khoảnh khắc đó, trong lòng bỗng nhiên ề ề yếu ớt, ngực lấp đầy vị chua chát!

“Cửu Vi!” Tích Vân vỗ vỗ bàn tay đang đặt trên vai, “Muội quá coi thường ta, phải biết rằng ta không chỉ là Vương của Phong quốc, có vô số binh sĩ bảo vệ ta, hơn nữa ta còn là Bạch Phong Tịch, với võ công của ta, thiên hạ này mấy ai có thể làm tổn thương được ta? Cho nên huynh yên tâm đi, ta tuyệt đối không xảy ra chuyện gì, ta chỉ muốn các huynh an toàn để ta được yên lòng thôi, hiểu không?!”

“Thế nhưng...”

“Không có thế nhưng!” Tích Vân quả quyết nói, mày nhíu lại, một khoảnh khắc đó, nàng là nữ vương Phong quốc, khí thế tự tin nghiêm trang của một vị Vương hiện lên, khiến kẻ khác không dám chống lại.

“Cửu Vi, tin ta.” Giọng nói Tích Vân mềm xuống, bắt lấy bàn tay trên vai, siết chặt, “Cho dù thành hay bại, cho dù sống hay chết, cho dù là trời Nam đất Bắc... Chúng ta đều có thể có cảm ứng! Chúng ta vốn là người thân có huyết mạch tương liên mà!”

Cửu Vi nhìn nàng, nhìn khuôn mặt tự tin trầm tĩnh trước mắt, nỗi lo sợ không yên trong lòng bỗng nhiên an định lại, “Tịch nhi, ta tin muội, cho nên ta chờ muội ở núi Cửu La! Cho dù bao nhiêu năm, ta cũng chờ muội tới ăn đồ của Cửu La mà ta chuẩn bị cho muội!”

“Được!” Tích Vân cười, buông tay Cửu Vi ra, “Đã khuya lắm rồi, nên ngủ thôi.” Nói xong xoay người rời đi.

“Tịch nhi!” Cửu Vi gọi bóng lưng đang rời đi kia.

“Còn gì nữa?” Tích Vân dừng bước quay đầu lại.

“Vi sao? Vì sao ngày mai nhất định phải chiến đấu? Muốn đoạt thiên hạ có rất nhiều thời gian cùng phương pháp, nhưng vì sao nhất định phải ở đây ở Đông Đán Độ một trận? Vì sao chỉ một trận ngày mai là định ra kết cục? Đánh một trận thành bại không đủ để phân ra thắng bại thật sự, nhưng vì sao các ngươi chỉ cần một trận chiến này?” Cửu Vi hỏi ra một vấn đề cuối cùng trong lòng.

Tích Vân nhìn hấn, sau khi trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Với tính cách của Tứ vương không nhất định phải tụ họp tại Đông Đán Độ, nhưng...” Hơi dừng lại một chút, sau đó lại nói, “Tựa hồ hấn đã chờ trận đấu dưới chân Thương Mang sơn đã lâu.” Nhìn ánh mắt hoài nghi của Cửu Vi, nàng khẽ cười, “Hoặc là có ước định nào đó, về một vấn đề đỉnh Thương Mang sơn.”

“Vấn đề trên đỉnh núi Thương Mang... Lẽ nào thật sự muốn lấy vấn đề đỉnh lại thiên hạ?” Cửu Vi bỗng nhiên tròn mắt, nào có chuyện tranh thiên hạ như vậy, quả thực có chút hoang đường buồn cười.

“Tàn cục Thương Mang đang mong đợi, anh hùng hội tụ đoạt chí tôn.” Câu này truyền lại từ lâu, mà có lẽ huynh cũng đã xem qua vấn đề trên đỉnh núi, nó quả thực tồn tại, cho nên cũng chưa chắc không có khả năng dùng vấn đề để định thiên hạ.” Tích Vân không thêm đề ý cười cười, giờ khắc này dường như Bạch Phong Tịch phóng khoáng mơ hồ trở về, “Can đảm dùng một vấn đề định thiên hạ mới thực sự là hào khí!”

“Đây là giang sơn vạn dặm, không phải là vàng bạc tài vật không quan trọng, nếu thật sự lúc đó kẻ thua từ bỏ, tất là tên điên!” Cửu Vi không dám tin. Nhìn chung các triều đại, vì cái lòng ý kia, ai không phải máu chảy thành sông, xác chất như núi mới lấy được, mà kẻ thua nào không phải chiến đấu tới một binh một tốt cuối cùng, đến mức vạn cơ (cơ hội) mất hết vạn niệm (ý niệm) đều hủy thì mới bằng lòng từ bỏ!

“Nhất định phải đấu tới một binh một tốt cuối cùng mới là người điên!” Tích Vân lạnh giọng nói tiếp.

Cửu Vi im lặng, sau một lúc lâu mới nói: “Nếu trận đại chiến ở Đông Đán Độ, lấy tình huống trước mắt, có thể là...” Câu nói kể tiếp bỗng nhiên nuốt xuống, nhìn Tích Vân, “Theo binh gia mà nói, Khang thành mới là nơi nhất định phải đoạt.”

“Khang thành... Kinh thành...” Tích Vân nhướn mày, “Khang thành vẫn còn...” nói một nửa lại ngừng lại, cúi đầu tự rơi vào trầm tư.

Cửu Vi cũng không cắt đứt suy nghĩ của nàng.

Sau một lúc lâu, Tích Vân cũng nghĩ thông suốt điểm nào đó, mới ngẩng đầu lên nhìn Cửu Vi nói: “Thật sự lấy cớ định thiên hạ mới là kết cục tốt nhất, bằng không...” Trong mắt một mảnh nặng nề, “tất tiếng kêu than dậy khắp trời đất, xương trắng trăm dặm!”

Cửu Vi nghe vậy giật mình trong lòng, kinh ngạc nhìn Tích Vân.

“Cửu Vi, huynh xem bách tính thiên hạ hiện nay như thế nào?” Tích Vân hỏi.

“Mặc dù chiến loạn không ngừng, nhưng Hoàng, Hoa, Phong, Phong bốn nước xưa nay hùng mạnh, lại thêm tứ quốc kết đồng minh, bách tính bốn nước coi như yên vui, chỉ bách tính Bạch, Nam, Vương Vực chịu đủ nỗi khổ chiến loạn, nhưng mà Hoàng vương cùng các ngươi đều không phải kẻ tàn nhẫn dễ giết người, mặc dù công thành đoạt đất, lại quân kỷ nghiêm minh, còn có cứu tế, cho nên nỗi khổ của bách tính đã coi là xuống tới thấp nhất.” Cửu Vi đáp.

“Aiz, tuy là như vậy, thế nhưng chết đi trong chiến loạn nào chỉ là binh sĩ, tai vạ ập đến đầu dân chúng vô tội há chỉ là hàng ngàn vạn!” Tích Vân thở dài, nhớ tới mỗi lúc tiến vào một thành trấn, hương dân hoàng hốt sợ sệt ven đường, vài người vì mất đi người thân kêu trời khóc lóc thảm thiết, thấy những ánh mắt cực kỳ tuyệt vọng đó thì lòng như chìm ở đáy cốc, “từ khi đăng vị tới nay, chiến tranh liên tục, đập vào mắt đều là thương vong, giết chóc cùng tội nghiệt mà chính tay ta tạo thành e rằng nhảy xuống Đông Hải cũng không rửa sạch được! Cho nên có thể kết thúc cái loạn thế này có gì là không tốt...” Đang nói bỗng nhiên ngừng lại, tự giễu vỗ trán một cái: “Người đứng đầu một quốc gia lại có loại ý tưởng ngây thơ này, thực sự là...”

Cửu Vi nghe vậy lại không đáp lời, mà là chỉ nhìn chăm chăm Tích Vân, ánh mắt như vậy khiến cả người Tích Vân không được tự nhiên, bởi vì có rất ít người có thể dùng ánh mắt này nhìn nàng, trong đó có hoài nghi, nghiên cứu... Trước đây thỉnh thoảng tên hồ ly đen cũng sẽ nhìn như vậy, nhưng nàng thường lựa chọn bỏ qua, nhưng với Cửu Vi thì khác, nàng không thể làm như không thấy, thật hi vọng y có thể đừng nhìn nàng như vậy.

“Tịch nhi, thứ muội quan tâm không phải chuyện vị trí thiên hạ chí tôn rơi vào tay ai, mà muội quan tâm chính là bách tính thiên hạ.” Cửu Vi nhìn sâu vào mắt Tích Vân, không buông tha bất luận một tia tâm tình gì trong đó.

“Ngôi vị chí tôn kia có gì hiếm lạ, chẳng qua chỉ là cái ghế rách bần từng có vô số người ngồi qua.” Thấy ánh mắt như vậy của Cửu Vi trong đầu Tích Vân bỗng hiện lên ý niệm muốn chạy trốn, trong lòng mơ hồ cảm nhận, tựa hồ sau một khắc, nàng sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục !

“Nếu muội đã không ngồi trên Đế tọa, vậy vì sao muội không giúp Hoàng vương, lấy sức mạnh ba nước các, lại thêm danh tướng dưới trướng, Tức vương lợi hại hơn nữa tất cũng bị vây ở thế yếu, như vậy có lẽ loạn thế đã sớm kết thúc, nhưng vì sao muội lại không chút nào do dự đứng về phía Tức vương hoặc là đem quốc gia phó thác cho Tức vương hay Hoàng vương, sau đó thoát mái đi xa, nhưng vì sao muội biết rõ vương vị cùng quốc gia là trời buộc mà còn ở lại, thậm chí đến mức quyết định hôn ước?” Hai tròng mắt Cửu Vi sáng ngời sắc bén, như mũi nhọn chiếu thẳng vào cặp mắt không hề phòng bị cũng không kịp phòng bị kia, qua đôi mắt đang kinh hãi kia tiến thẳng vào trong lòng.

Mặt Tích Vân tái đi, há mồm muốn nói lại yên lặng không thành tiếng, ngờ ngác không biết làm sao nhìn Cửu Vi.

Cửu Vi không để cho nàng có thời gian suy nghĩ, lại nói ra tiếp một câu: “Bạch Phong Tịch tiêu sái phóng khoáng, đối với bất kỳ người nào, việc gì cũng đều có thể cười cho qua, nhưng nàng chỉ đối với duy nhất một người xoi mói trăm điều khắt khe trăm thứ chỉ trích mọi cách! Phong vương Tích Vân ung dung rộng lượng, yêu quý thuộc hạ, thủ đoạn độc ác vô tình với địch nhân, nhưng vì người kia khiến thuộc hạ mình yêu như sinh mệnh mất mạng, đứng trước người làm rất nhiều chuyện khiến mình thất vọng, phần nộ thương tâm kia, nàng vẫn đứng bên cạnh người đó không hề nghĩ đến việc rời đi như cũ, càng không muốn ra tay đối phó người đó, trả thù người đó, thương tổn người đó! “Tịch nhi, muội nói xem những điều này là sao?!”

Giống như sấm sét đánh bên tai, điều vẫn không muốn nghe thấy lúc này lại bị bày ra rõ ràng! Giống như vạn con ngựa chạy qua, phá hủy bức tường kiên cố cứng như thép, đem điều vẫn không muốn thừa nhận lộ ra! Giống như là lôi điện bổ tới, phá tan sương mù, đem chuyện vẫn không muốn nhìn thẳng bày ra trước mắt! Một khắc kia, không chỗ nào ẩn náu! Một khắc kia, đối diện cặp mắt sáng như rồng ấy, như mình kiểm trước mặt, bức nàng phải ngửa mặt đối diện!

Sắc mặt nàng tái nhợt, cả người lo sợ không yên, nàng lao đảo lui về phía sau!

Đây là điều cho tới nay nàng chẳng bao giờ nghĩ tới, đây là điều cho tới nay nàng chưa bao giờ suy nghĩ, đây là điều cho tới nay nàng không dám nghĩ tới! Bởi vì nàng không chịu, không muốn, không dám! Đó là điều nàng không muốn thừa nhận nhất! Đó là điều nàng không thể tha thứ nhất!

Thế nhưng lúc này, cho dù muốn hay không muốn, cho dù dám hay không dám, nó đều hiện lên rõ ràng trước mắt nàng, khắc trong tim nàng, lấy tư thế sừng sững muốn nàng đối mặt chính diện!

Từng bước từng bước lui về phía sau, thân thể khẽ run, tròng lớn mắt, mặt trắng bệch, một mực thối lui đến màn cửa, dựa vào, ngừng lại, một lát, giọng lên, chỉ vào người đối diện: “Cửu Vi, huynh bắt nạt ta!”

Màn cửa phát lên một cái, người đã biến mất.

“Rốt cuộc là muội lừa hấn, hấn lừa muội hay muội đang lừa chính bản thân mình? Cửu Vi ngồi xuống, yên lặng cười: “Muội cũng nên thấy rõ, nên quyết định đi! Muội muốn chúng ta được an toàn để muội an lòng, vậy thì ta cũng muốn muội có sự an toàn để an lòng ta.

Ngày tám tháng giêng.

Trời trong, gió lặng, trông vang, cờ múa.

Trắng đen rõ ràng, màu tím chói lọi, đao kiếm lạnh lẽo, sát khí tận trời.

Tận cùng Đông Mạt, trận đại chiến kịch liệt nhất, trứ danh nhất diễn ra ở Đông Đán Độ, hậu thế gọi là “Đông Đán chi quyết”.

“Trận này, ta nghĩ chúng ta đều đã chờ mong rất lâu, đợi trận đấu quyết định số phận này, trận quyết chiến quyết định kết quả cuối cùng!” Ngọc Vô Duyên đứng bên cạnh Hoàng Triều nói, mắt vàng xán lạng nhìn đối thủ phía đối diện.

“Ngọc Vô Duyên đứng đầu tứ công tử, trận chiến này xem hấn có thể xứng với danh ‘đệ nhất thiên hạ’ hay không, nhìn xem chúng ta ai mới có thể đứng hàng ‘Đệ nhất thiên hạ!’” Lan Tức bình tĩnh đứng bên người Tích Vân nói, con ngươi đen nhìn phía đối thủ đối diện xa xa.

Tay của hai người đồng thời hạ xuống, một khắc kia, trống trận đồng thời vang dội, như sấm bên tai! “Chiến sĩ cùng tiến vào, như hoa đào nở rộ! Cờ xí phát bay, như mây cuộn cuộn!

“Kiêu Cẩn! Tề Thụ! Khí thù! Từ Uyên!” Lan Tức gọi.

“Có!” Bốn người khom lưng.

“Đứng đầu bốn hướng đông, tây, nam, bắc!” Ngón tay chỉ về trước.

“Dạ!”

“Qua mấy tháng mà Kim Y kỵ đã khác trước rất nhiều, khả năng điều khiển binh lính của Hoàng Triều quả là thiên hạ khó tìm!” Ánh mắt Tích Vân nhìn về phía binh sĩ kim giáp tràn đầy nhuệ khí nói: “Hôm nay mới chân chính là sự hội ngộ của tứ đại danh kỵ!”

“Đoan Mộc! Trình Tri! Xuyên Vân! Ba góc phía sau!” Lan Tức lại hô.

“Vâng!”

Tích Vân quay đầu nhìn hân: “Ngươi bố trí như vậy ta thật không biết ngươi dự định quyết chiến thế nào.”

“Cần gì chỉ giữ một trận, trên chiến trường có thể thiên biến vạn hóa ngay lập tức mới có thể khiến đối thủ không đoán được.” Lan Tức cười nhạt nói.

Khỏe mỗi Tích Vân cong lên, cười nhạt: “Không sợ cho dù thiên biến vạn hóa cũng không chạy thoát một tòa ngũ chỉ sơn sao?”

“Đang muốn thử một lần.” Lan Tức liếc nhìn.

“Hoàng Vũ!” Con mắt Hoàng Triều không rời phía trước.

“Có!” Hoàng Vũ nhanh chóng bước lên.

“Đi thôi, đứng đầu trung quân!”

“Rõ!” Hoàng Vũ lĩnh lệnh.

“Tuyệt Không! Cứu Surong!”

“Có!” Mái tóc Tuyệt Không bay lượn trong gió, cung tên cùng túi tên trang bị đầy đủ.

“Trái, phải hai cánh!”

“Rõ!”

Trận địa đại quân hai bên đã triển khai, các tướng lĩnh và binh sĩ đều có vị trí riêng, trên hai đài cao cao của hai bên là những vị Vương của song phương, bắt đầu quyết chiến!

“Truyền lệnh, mũi nỏ tiến về phía Bắc!” Chiếc cờ màu đen được phát lên để ra lệnh.

“Dạ!”

Lính liên lạc nhanh chóng truyền lệnh, tức khắc, trận hình của Phong Vân kỵ tại hướng Bắc biến đổi, giống như mũi tên lên dây được kéo căng ra, trường cung nhanh chóng vọt tới trước, Kim Y kỵ đứng mũi chịu sào nhất thời bị “Tên nỏ” bắn ngã một mảng!

“Trung quân hình cung ngăn địch!” Cờ màu tím hạ truyền ra mệnh lệnh.

“Rõ!”

Lính liên lạc lập tức truyền lệnh, Kim Y kỵ đứng giữa hàng trung quân vội vàng thối lui, chỉ chốc lát liền hóa thành hình cung như biển sâu, Phong Vân kỵ tựa như tên nỏ được bắn ra bấy giờ lại giống như đá chìm đáy biển, bị sức nặng sâu rộng của nước biển cắn nuốt sạch sẽ!

“Truyền lệnh, đồng quân chia thành hai lữ!” Lan Tức cười nhạt một tiếng đối với cục diện biến hóa.

“Rõ!”

Lính liên lạc truyền mệnh lệnh xuống, tức khắc Mặc Vũ kỵ biến thành một thanh kiếm hai lưỡi, cộng với tốc độ đương thời không ai sánh kịp của Mặc Vũ kỵ, Tranh Thiên kỵ đứng ở cánh trái bị đâm cho trở tay không kịp!

“Truyền lệnh, cánh trái tạo thành khoảng không!” Hoàng Triều cấp tốc phát lệnh.

“Rõ!”

Cánh trái của Tranh Thiên kỵ hóa thành sông chảy cuộn cuộn, Mặc Vũ kỵ như lưỡi kiếm được đâm ra lại giống như xuyên vào khoảng trống, Tranh Thiên kỵ đã tách ra hai hướng, giống như thủy triều vỗ vào bờ, rồi lại trào lên vây lấy Mặc Vũ kỵ, nhất thời Mặc Vũ kỵ như kiếm bị nhét lại vào bao, không thể động đậy!

“Truyền lệnh, xuyên qua!” Lan Tức không sợ hãi chút nào.

“Rõ!”

Tức khắc chỉ Mặc Vũ kỵ như trường thương đâm ra, trường thương màu đen sắc bén xẹt qua vỏ kiếm màu tím, nhất thời máu như những đốm lửa văng ra! Mà Mặc Vũ kỵ đang trong vỏ kiếm phá tan vỏ kiếm rồi hướng thẳng trung quân của Kim Y kỵ, giải cứu Phong Vân kỵ đang rơi vào biển hình cung kim sắc!

“Truyền lệnh, trung quân dừng lá chắn, cánh quân bên trái lập tức di chuyển nhanh chóng!”

“Rõ!”

Nhất thời Kim Y kỵ ở phía trước dựng lên vô số lá chắn sắt, mặc cho Phong Vân kỵ, Mặc Vũ kỵ như thủy triều cuộn trào mãnh liệt, nó vẫn sừng sững bất động, bức tường kiên cố như đá! Cánh trái lại hóa thành liễu tím trong gió, Mặc Vũ trường thương đâm tới, nó tự tiêu tan theo gió!

“Hoàng Triều quả là danh bất hư truyền.” Lan Tức cười tán thưởng, nhưng cũng cấp tốc hạ lệnh, “Đồng, Bắc tạm không có gì đáng ngại, Tây quân dùng mưa tên!”

“Rõ!”

Quân lệnh vừa được hạ xuống, Mặc Vũ kỵ đứng ở phía tây đã cong lại như cung, Hạ Khí Thủ đứng đầu đội quân lập tức vung tay lên, tức khắc một trận tên màu đen mạnh mẽ bắn ra, cánh quân bên phải của Tranh Thiên kỵ chưa kịp phản ứng đã bị bắn ngã một mảng lớn!

“Tướng lĩnh cánh quân bên phải của Tranh Thiên kỵ hình như chính là Thu Cửu Sương được xưng danh thần tiễn kia, vậy nàng ta dẫn đầu cánh quân bên phải tất cũng tinh thông cưỡi ngựa bắn cung.” Lan Tức nhìn chữ “Thu” trên cờ xí to như cái đầu đang tung bay trong trận, mỉm cười nói: “Nhưng chế địch cần đoạt tiên cơ, ta cũng muốn nhìn xem Hoàng Triều phải làm sao phá chiêu này, nhìn xem nữ tướng nổi danh cũng người có khả năng gì.”

“Luyện tài bắn cung, Thu Cửu Sương... đã là kẻ có một không hai!” Tích Vân nhìn chiến trường, mũi tên của Mặc Vũ kỵ như trận mưa liên tục không ngớt, mưa rơi như hồng thủy, vô số Tranh Thiên kỵ ở trận hồng tiễn gãy dựa ngã xuống đất!

Lan Tức nghe vậy liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt lóe lên, tựa như muốn nói gì, cuối cùng ánh mắt lại dời đi chỗ khác.

“Truyền lệnh, hữu quân tạo thành tường đao!” Giọng nói của Hoàng Triều vang dội cách xa mấy ngàn thước cũng mơ hồ có thể nghe thấy.

“Rõ!”

Khi mệnh lệnh đang được hạ xuống, chợt một mũi tên bắn ra giữa hữu quân Tranh Thiên kỵ, như cầu vồng bay qua ngàn quân, bắn thẳng về phía trong trận của Mặc Vũ kỵ, mãnh liệt không thể ngăn cản, còn chưa kịp sợ hãi than vì một mũi tên này thì mũi giáp đen trên đỉnh đầu đã bay vào không trung, “Phập!” nó bị mũi tên dài ghim vào chữ Hạ lớn của cột cờ!

“Chiếu tướng!” trong trận Mặc Vũ kỵ truyền đến tiếng hô, trên đài Lan Tức hơi nhíu mày, nhưng chớp mắt đã bình tĩnh như không có gì xảy ra.

“Ta không sao! Đừng lộn xộn, bảo vệ tốt trận hình!” Người nằm ở trên lưng ngựa vươn thân, ngoại trừ mất đi mũi giáp thì không có vết thương nào, giương mắt nhìn xa đối diện, âm thầm cảnh giác: Hay cho một Thu Cửu Sương! Nếu không tránh kịp thì lúc này găm trên cột cờ không chỉ có mũi giáp mà chính là đầu của Hạ Khí Thủ hần!

Mặc Vũ kỵ vì một mũi tên này mà quân tâm lay động chẳng qua chỉ là việc chốc lát, nhưng Tranh Thiên kỵ đối diện đã nhân cơ hội biến động trận thế, đang lúc Mặc Vũ kỵ chưa hoàn hồn, Tranh Thiên kỵ trước trận đã toàn thân giáp mũi chiến mã chinh tề, trước chiến mã là lá chắn dày dài, một hàng dây đặc nghiêm trang thật chỉnh tề, những mũi tên của Mặc Vũ kỵ bắn ra đều rơi xuống vô ích. Mà Tranh Thiên kỵ dưới sự yểm hộ của lá chắn bước chân đồng loạt liều chết tiến về phía Mặc Vũ kỵ, tên đã không thể sử dụng, Mặc Vũ kỵ cấp tốc rút đao nghênh địch, hai quân giao tranh, toàn bộ đao Mặc Vũ kỵ chém vào trên lá chắn, mà giữa lá chắn Tranh Thiên kỵ chợt vuren một loạt lưỡi dao sắc bén, tức khắc, chiến sĩ Mặc Vũ kỵ máu chảy đầm đìa rồi ngã xuống hàng loạt!

“Ngăn địch trước tiên ngăn thế địch! Hay, Thu Cửu Sương không hổ được xưng là danh tướng” Lan Tức khen ngợi nói, biểu tình nghiêm túc, “Đoan Mịch chùy đao!”

“Rõ!”

Bên trái Mặc Vũ kỵ nghe lệnh mà động, xông thẳng tới Tranh Thiên kỵ, nhưng lúc sắp gặp nhau, cấp tốc thay đổi trận, đầu như cái chùy, đuôi giống như đao, lúc Tranh Thiên kỵ còn chưa rõ chuyện gì, thì chùy đen đã dùng thế như sét đánh mà nện xuống lá chắn kiên cố, đuôi đao hạ thấp quét về phía bốn vó của con ngựa không được bảo vệ bởi giáp trụ. “A A!” Tiếng kêu không dứt bên tai, Tranh Thiên kỵ bình đều rơi khỏi ngựa, tường chắn kiên cố trong khoảnh khắc liền bị tan rã!

“Ngoài Phong Tích Vân ra, ta chưa từng gặp kẻ địch mạnh như vậy, Phong Lan Tức không hổ là đối thủ ta đợi lâu!” Hoàng Triều trầm giọng nói, ánh mắt lấp lánh nhìn phía trận địa địch, giữa chân mây nhuệ khí tất hiện: “Truyền lệnh, hữu quân phân tán, trung quân khuyh son!”

“Rõ!”

Quân lệnh truyền xuống, hữu quân Tranh Thiên kỵ xung quanh nhanh chóng phân tán ra như rừng thưa, chùy vung xuống, chạm vào rất ít kẻ địch! Trọng kỵ của trung quân phóng ngựa nhảy lên, liễu lĩnh nhắm phía kẻ địch, giống một ngọn núi kim sắc hướng về phía thủy triều màu bạc và màu đen, vô số đá rơi, cản địch ở ngoài, diệt địch ở trong!”

“Truyền lệnh, bắc quân ung kích!”

“Truyền lệnh, cánh tả báo đột!” (báo đột: con báo xông lên trước)

“Truyền lệnh, đông quân lang băm!”

“Truyền lệnh, hữu quân hổ nhảy!”

...

Từng mệnh lệnh từ trong miệng người cầm đầu song phương hạ xuống, đại quân phía dưới cấp tốc chấp hành mà không sai một ly.

Trận thức hai bên biến hoá thất thường, cát bụi cuốn cuộn trên chiến trường, chiến mã hí phong, tiếng đao kiếm va chạm kêu vang, hô giết rung trời! Trận chiến ấy từ khi mặt trời mọc đánh đến buổi trưa, lại từ buổi trưa đánh tới chiều tà, vô số chiến sĩ lao ra, lại vô số chiến sĩ ngã xuống, phóng mắt nhìn, không chỗ nào không phải giáp bạc, đen, tím, vàng của binh sĩ, ngã, đứng, quơ đao, giương cao... từng đôi mắt đều đỏ hết, không biết là huyết quang chiếu rọi hay là máu tươi thấm vào! Gió thổi điên cuồng, gào thét, thổi bay cờ của chiến sĩ, nâng lên chiến kỳ vấy máu, lại thổi không hết chiến hỏa phía trước... Máu bắn, máu rơi, tung tóe, tiếng động, gió lửa, gió thổi, trên chiến trường tiếng trống vẫn điếc tai như cũ, vẫn đao hàn kiếm lạnh, vẫn gào khóc thê lương thét vang!

“Truyền lệnh, cánh tả bao vây bằng ngũ hành!”

“Truyền lệnh, Tây quân bát quái thông thiên!”

...

Người cầm đầu trên đài đầu óc vẫn tỉnh táo như cũ, vẫn phản ứng nhanh nhẹn như cũ! Vì trận chiến đấu quyết định vận mệnh này, vì đối thủ đời này khó cầu, hai bên đều dốc hết sở học cả đời, dốc hết khả năng của mình!

Ánh mắt Hoàng Triều nóng như thiêu đốt, mày kiếm nâng lên, cười nói hạ lệnh, ngạo khí hiện rõ hoàn toàn!

Khuôn mặt vốn lạnh nhạt của Ngọc Vô Duyên trở nên nghiêm trọng, hai mày nhíu lại.

Tích Vân đứng chấp tay, yên lặng quan sát chiến cuộc, vẻ mặt bình tĩnh.

“Truyền lệnh, trung quân như rắn trườn...”

“Không thể!” Ngọc Vô Duyên Vãn lặng im xem bỗng nhiên nói, “Trung quân hướng về núi, cánh tả phòng thủ, hữu quân như hạc bay lượn!” Sau khi nói xong một mạch quay đầu nhìn về phía Hoàng Triều, “Tức vương là một đối thủ tuyệt vời làm người ta hưng phấn, chìm đắm, nhưng chớ quên tính “Ân” của hắn, nam quân phía sau đến nay vẫn không nhúc nhích!”

“Phải.” Hoàng Triều gật đầu, thở một hơi dài nhẹ nhõm, có chút tự giễu: “Đối thủ quá khó như vậy, là ta đặc ý quá rồi. Tiếp theo huynh lên đi.”

“Nếu bàn về hành quân bố trận, huynh cũng không kém hắn, nhưng nếu luận tâm kế sâu, suy nghĩ chặt chẽ, trên đời này khó có người có thể vượt qua Kỳ Hử!” Ngọc Vô Duyên suy nghĩ thấu đáo, nhìn trận thế hai bên đã thay đổi mấy lần, đan xen lẫn nhau, cực kỳ phức tạp, hơi lo là sẽ gặp thất bại thảm hại!

Còn đối mặt, Lan Túc thấy hành động của Tranh Thiên kỳ, trên mặt không khỏi hiện lên sự kinh ngạc nhưng lập tức cười nhạt: “Đông quân cá bơi, Tây quân rồng lượn!”

“Lẽ nào hắn...” Ngọc Vô Duyên cả kinh nhíu mày: “Hữu quân tứ hải, tả quân bát hoang!” Thanh âm lưu loát bình tĩnh, một đôi mắt mờ hồ khó bắt lúc này cũng sáng hơn sao Hàn.

“Ồ, bị xem thấu rồi ư?” Lan Túc nhẹ nhàng nói, nhìn trận thế trên chiến trường, lại tự tin cười: “Nhưng đã chậm rồi.”

“Truyền lệnh, hậu giác cực thiên.”

“Hay cho Lan Túc đa mưu túc trí!” Ngọc Vô Duyên nhìn thế trận hai quân cảm thán, “Hắn quả nhiên sớm đã có kế hoạch! Cánh tả tùy theo tự nhiên!”

“Nam quân di chuyển, kết liễu.” Lan Túc nhẹ nhàng thở ra một hơi, cười đắc chí mãn ý.

“Trung quân quy nguyên, thành.” Ngọc Vô Duyên nhẹ nhàng thở ra một hơi, chân mày giãn ra.

Nhưng sau một khắc, nhìn trận thế, hai người lại đồng thời sững sờ, sau đó cùng nhau cười khỏ.

Tích Vân nhìn chiến trường, vỗ đầu than thở: “Nếu đây là chơi cờ, nên gọi là thế cờ chết hay hòa?”

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51: Bên trọng bên khinh

“Ngũ Tinh Liên Châu! Trận này vốn chỉ tồn tại trong sách cổ, có rất ít bút tích còn sót lại, không thể tin lại có người lại bày ra được nó! Có thể nói Phong Lan Tức đúng là cao thủ đệ nhất đương thời!”. Ngọc Vô Duyên nhìn khán đài cao cao đối diện phía xa thờ dài thật sâu, nhìn đối thủ lần đầu tiên chẳng phải đem hết toàn lực ra chống đỡ.

“Ta vốn tưởng rằng trên đời này chẳng ai biết thế trận Ngũ Tinh Liên Châu, ai ngờ hẳn lại đoán ra được rồi dùng Tam Tài Quy Nguyên chế ngự, không phụ danh thiên hạ đệ nhất Ngọc Vô Duyên!”. Lan Tức nhìn người đang đứng trên đài đối diện thần phục thật sâu, đây cũng là lần đầu tiên hẳn bội phục một ai đó.

“Ngũ Tinh Liên Châu, Bát Diện Tương Động.”

Tuy sách cổ có ghi lại nhưng thế trận này phức tạp hung hiểm, mấy trăm năm qua chưa từng có người bày trận hay phá trận, mà nay lại xuất hiện tại Đông Đán Độ, người uyên bác như Ngọc Vô Duyên cũng vô cùng kinh ngạc!

“Tam Tài Quy Nguyên, Thiên Địa Tương Phủ.”

Đây là những chữ cuối cùng được ghi lại trong [Ngọc Ngôn Bình Thư], thế nhân có vô số người đọc thuộc quyền sách này, nhưng vẫn chưa có ai đủ khả năng bày nổi trận, lâu dần người ta chỉ xem như một lời kết thúc bình thư, thế mà giờ đây trận thế ấy lại chân chính xuất hiện trước mắt mọi người!

“Ngũ Tinh Liên Châu, Tam Tài Quy Nguyên, hai trận pháp tuyệt thế hôm nay đồng thời cùng xuất hiện, thực là làm cho người ta mở rộng tầm mắt!”. Đôi con ngươi trong tròng của Tích Vân sáng lên, dù nàng đã quen luyện binh nhưng thấy cảnh tượng này vẫn không khỏi tâm động: “Chỉ là kẻ từ đó, chẳng lẽ không phải là cục diện bế tắc?”

“Làm sao có thể!”. Lan Tức nhìn phía đối diện: “Kết quả hòa nhau thật vô nghĩa! Ta nghĩ kẻ kia cũng cảm thấy như vậy!”.

“Ngũ Tinh Liên Châu và Tam Tài Quy Nguyên có nhất thiết phải hiển lộ thần uy tại Đông Đán?”. Ánh mắt Tích Vân lạnh lùng: “Như vậy có khả năng sẽ lưỡng bại câu thương!”

Lan Tức nghe vậy chỉ im lặng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào chiến trường, cuối cùng trầm giọng nói: “Đây là lần đầu tiên ta bày ra Ngũ Tinh Liên Châu trận, uy lực của nó như thế nào ta cũng không biết, nhưng... Việc đã đến nước này, tránh cũng không thể tránh!”.

Tích Vân nghe vậy tâm phát lạnh, cắn môi nhìn hẳn, sau đó quay đầu bảo: “Dám hành động bất chấp hậu quả, đúng là không giống người chút nào!”

Lan Tức liếc nàng một cái, sau đó dời mắt nhìn phía đối diện xa xa, trong con ngươi sâu thẳm chợt phát ra ánh sáng: “Đối thủ như Hoàng Triều nếu không dùng hết toàn lực chiến đấu thì sẽ không có khả năng thắng lợi! Mà nay lại là ngày Ngũ Tinh Liên Châu cùng Tam Tài Quy Nguyên đồng thời xuất hiện, bất luận kẻ luyện binh nào cũng muốn quan sát một lần, nhìn thử xem thế trận của kẻ nào giỏi hơn! Nếu như ta bỏ qua hôm nay, há có thể đi đâu tìm đối thủ nữa! Mà Ngọc Vô Duyên...”

Thanh âm hẳn hơi dừng lại một chút, ánh mắt lạnh lùng bỗng phát ra chút oán giận: “Ta muốn xem thử năng lực và nhân tâm của hẳn, xem thử xem người của Ngọc gia có phải là bất khả xâm phạm hay không!”

Câu nói cuối cùng kia làm Tích Vân vô cùng sửng sốt, nàng không thể tin được loại người vốn bình tĩnh, giỏi kiềm chế cảm xúc như hẳn lại có thể thốt ra một câu tùy hứng như vậy. Nàng ngơ ngác nhìn hẳn một lúc lâu, sau đó cắn răng nói: “Nếu trở thành ‘Ngọc thạch câu phần’ thì người nhảy từ đỉnh Thương Mang xuống đi!”.

‘Ngọc thạch câu phần’: ngọc đá đều nát, thà cùng bị tổn hại.

“Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ kéo nàng nhảy theo!”. Lan Tức lập tức nói tiếp, vừa nói xong cả hai liền cả kinh.

Tích Vân nghiêng đầu nhìn Lan Tức, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt hẳn đen như mực, âm u như sóng cả trên biển sâu, biểu hiện rõ hẳn cũng đang rung động. Trái tim nàng chợt nhảy trong lồng ngực, tích tắc ấy, thiên quân vạn mã dưới chân chợt biến đi, toàn bộ đất trời hết sức tĩnh lặng, bên tai nàng chỉ còn tiếng hít thở rất nhỏ của người đối diện, trong mắt nàng cũng chỉ có đôi con ngươi đen như mực ngọc của hẳn. Nàng kinh ngạc, bình tĩnh nhìn, nhìn đôi tròng mắt đen của người mà mười năm nay nàng cũng không thể thấy rõ, không thể nhìn thấu!

Hai quân bên dưới chưa nhận được vương lệnh, chỉ đang bày trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch, chưa dám có chút vọng động.

“Ngũ Tinh Liên Châu đấu với Tam Tài Quy Nguyên sao?”. Hoàng Triều nhìn phía dưới: “Vô Duyên, ai thắng ai thua đây?”. Đôi mắt vàng của hẳn sáng lên, có chút nóng lòng muốn tỷ thí thử.

“Không biết!”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên trong tròng, trên mặt hiện lên nụ cười thần nhiên: “Chưa bao giờ có người phá nổi Ngũ Tinh Liên Châu, cuối

cùng có lẽ sẽ là kết cục lưỡng bại câu thương không mong muốn nhất, chỉ là...”. Chàng đang nói thì dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, ánh mắt trở nên mông lung sâu thẳm: “Bây giờ ta lại muốn biết, vì một hành động vốn không thể có này của hấn mà lại khiến ta ngẫm mong đợi kết quả! Phong Lan Tức, có phải là ngươi có ma lực gì không? Thật sẽ bị ngươi kéo xuống địa ngục ư?”

Hoàng Triều nhìn chàng, ánh sáng sắc bén trong đôi mắt vàng chợt tắt, trở nên thâm thúy trầm tĩnh, dường như muốn nhìn thấu người đối diện.

“Vô Duyên, chúng ta quen biết nhau cũng gần mười năm rồi nhỉ? Những năm gần đây huynh làm gì cũng không thẹn với danh là người nhà họ Ngọc, nhưng mà...”. Giọng nói xưa nay trong sáng như mặt trời của hấn chợt trở nên u trầm “Ngày hôm nay, trong trận quyết chiến này, lý trí đã nói cho huynh biết tuyệt đối không thể lưỡng bại câu thương, thế nhưng huynh... huynh có phải muốn đồng quy vu tận?”. Hai tay hấn đè bả vai của Ngọc Vô Duyên, lực xuyên qua ngón tay khiến ngón tay cứng như kiềng sắt: “Vô Duyên, sâu trong nội tâm của huynh, huynh đang ngầm tự hủy hoại chính mình, huynh có biết không? Nhưng ta tuyệt đối không cho phép! Phong Lan Tức có Phong Tích Vân làm bạn cả đời, huynh và ta cũng sẽ làm bạn cả đời! Thế gian này... cũng chỉ có mỗi mình huynh gần ta nhất!”. Bất giác, trên người của kẻ vốn cuồng ngạo tự tin như Hoàng Triều cũng phảng phất một nỗi tịch mịch cô đơn.

Ánh mắt Ngọc Vô Duyên vẫn dừng lại ở phương trời xa xôi, tựa như chưa từng nghe thấy những lời của Hoàng Triều, người ở đây, nhưng hồn đã phiêu diêu nơi khác.

“Hoàng Triều, huynh nghĩ nhiều quá rồi!”. Thật lâu sau, Ngọc Vô Duyên mới mở miệng đáp, xoay người cầm lấy tay Hoàng Triều, đôi mắt bình tĩnh ôn hòa, con ngươi lạnh nhạt không gợn sóng, nói: “Đây là đối thủ mạnh nhất trong đời của huynh, đừng phân tâm”

“Ừ!”. Hoàng Triều dời mắt nhìn chiến trường, nhìn hai quân đang giằng co, sau đó cười ngạo nghễ: “Dù ngươi có trí tuệ hay mưu kế sâu xa, ta cũng muốn thắng trận chiến này! Truyền lệnh, hỏa pháo!”

“Rõ!”. Linh truyền tin vung lệnh kỳ, sau đó có bốn chiếc chiến xa được đẩy ra, đối diện chiến trường.

“Hỏa pháo! Đó là hỏa pháo của Hoa Quốc!”. Nhâm Xuyên Vũ vừa mới đi lên đài thăm dò vừa thấy không khói kinh hô, đồng thời cũng bừng tỉnh nhìn hai người ở phía đối diện: “Chẳng lẽ Hoàng Vương muốn dùng hỏa pháo phá trận? Nhưng lúc này hai quân lại đang ở cùng một chỗ, y tất sẽ làm trọng thương quân mình!”

Ánh mắt của Lan Tức và Tích Vân cũng bị hỏa pháo kéo trở về chiến trường, sắc mặt cả hai đều căng thẳng.

“Không thể tin được Hoàng Triều lại dùng chiêu thức ấy! Có điều cứ cho là hấn nhìn rõ trận thế đi, thế nhưng binh lính lại không có khả năng...”

Tích Vân còn chưa nói xong, trung quân Hoàng quốc phía sau đang tụ lại một chỗ chợt tản ra, làm lộ ra một chiếc chiến xa bên trong, trên xe từ từ hiện lên một tòa đài nhỏ. Tòa đài được thiết kế thập phần tinh xảo, cột buồm dùng tinh cương* xây, xếp chồng lại, từng cột từng cột dần dần hiện lên, mỗi cột cao khoảng mười trượng, bốn mặt cũng dùng tinh cương làm tường, chỉ còn lại một cửa sổ nhỏ rộng chừng một mét vuông, binh sĩ phía dưới chậm rãi di chuyển chiến xa, đài cũng di chuyển theo, thu hết toàn bộ chiến trường vào tầm mắt.

*tinh cương: thép tinh chế

“Thì ra đã sớm có chuẩn bị!”. Con ngươi đen như mực của Lan Tức híp lại: “Lấy đài này làm chuẩn, pháo thủ cũng sẽ dựa vào đó biết cự ly, người trong đài nhìn bao quát toàn chiến trường rồi phát lệnh chỉ thị phương hướng, sẽ không làm ngơ thương quân mình.”

“Nói vậy người nào đứng trong đài cũng phải là cao thủ võ công hạng nhất, bằng không thì không thể đảm nhận vị trí quan trọng giữa thiên quân vạn mã, còn phải là tướng lĩnh có đầu óc lạnh lùng bình tĩnh, nếu không cũng không thể nhìn rõ thế trận hai quân!”. Tích Vân nhìn tiểu đài trống không trên chiến trường, tướng lĩnh có võ công đệ nhất Hoàng quốc, chẳng lẽ là...

“Khí Thù!”. Thanh âm Lan Tức truyền ra xa.

Vừa dứt lời, một mũi tên từ giữa chiến trường bắn đến, nhắm thẳng vào cửa sổ nhỏ trước đài, nhưng tên chưa kịp đến gần cửa đã bị thứ gì đó chặn lại, rơi thẳng xuống.

“Quả nhiên là cao thủ!”. Lan Tức nhíu mày, nhìn chăm chăm vào tiểu đài kia, chưa kịp ra lệnh tiếp, phía trước cửa sổ đài đã vuron cờ xí. Cờ vừa vung, Lan Tức chợt giật mình, biết ngay đó là mệnh lệnh hỏa pháo.

“Ngũ Tinh Liên Phi!”. Tức khắc, thanh âm Lan Tức vang lên vừa nhanh vừa vội, rõ ràng truyền ra xa.

Phút chốc, Mặc Vũ kỵ và Phong Vân kỵ phát động trận thế, tình huống kịch liệt biến hóa, Tranh Thiên kỵ, Kim Y kỵ có liên quan cũng không tránh được thay đổi theo. Tức tắc ấy, phía trước cửa sổ đài lại có cờ xí nhanh chóng vung lên, đồng thời một tiếng hét to như sấm vang vọng: “Chuyển hướng!”

Hỏa pháo vừa đốt đã bị pháo thủ cấp tốc xoay chuyển, ngay sau đó một tiếng nổ “Bùm!” thật lớn, bên cánh phải quân Hoàng quốc cát bụi văng tung tóe năm trượng, bắn thẳng lên trời, che khuất một nửa thiên không, thật lâu mới rơi xuống.

“Đáng tiếc!”. Lan Tức nhìn bụi đất xa xa giữa không trung có chút tiếc hận. Vừa rồi nếu không có kẻ trong đài hạ lệnh đúng lúc, bọn chúng chắc chắn sẽ gieo gió gặt bão!

“Nguy hiểm thật!”. Nhâm Xuyên Vũ nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Nếu mỗi lần đều phải làm vậy để tránh hỏa pháo, đại quân ta sẽ tiêu hao rất nhiều thế

lực, quân địch có thể sẽ dựa vào đó phản công! Hơn nữa hỏa pháo uy lực vô cùng lớn, một đao một kiếm sắc bén cũng chỉ có thể giết một người, còn nó lại có thể một lần tiêu diệt trăm ngàn người!”

Thế nhưng vào lúc này, phía cửa sổ tiểu đài bỗng nhiên vưon cò xí tứ phía.

“Người này chẳng những phản ứng cực nhanh mà còn rất thông minh! Lần này hấn phát lệnh khi nào, cò nào mới là cò thật cũng khó biết!”. Nhâm Xuyên Vũ nhìn không khỏi trừng mắt.

“Quân sư xưa nay nhiều kẻ sách, không biết hiện giờ nên đối phó như thế nào?” Tích Vân quay đầu, cười như không cười nhìn Nhâm Xuyên Vũ.

“Trận thế ngang nhau. Ngũ Tinh Liên Châu tuyệt, hiểm, Tam Tài Quy Nguyên thâm, ẩn, lấy hai trận này đấu với nhau chưa biết ai thắng ai thua, thế nhưng nếu chúng có hỏa pháo tương trợ, quân ta tất bại!”. Nhâm Xuyên Vũ liếc mắt nhìn Tích Vân sau đó cúi đầu nói: “Mà hỏa pháo dựa vào tiểu đài chỉ huy, nếu ta phá hủy được đài, ắt còn có được năm phần thắng.”

“Phá hủy đài?”. Tích Vân cười cười: “Tiểu đài này bốn mặt giáp tinh cương, đao chém không vỡ, tên bắn không xuyên, hơn nữa lại cao, binh lính không thể chạm tới, phá hủy như thế nào? Chẳng lẽ quân sư thần thông, có khả năng phát tay dơi non lấp biển?”

Nhâm Xuyên Vũ theo thói quen giơ tay lên vuốt cằm, có chút cười khổ nói: “Phong Vương không cần trêu Xuyên Vũ. Người thường đương nhiên không thể phá hủy đài, nếu bên ta cũng có một hỏa pháo hoặc... hỏa pháo kia có thể tự hủy, chỉ tiếc, Xuyên Vũ vô năng, thật là hổ thẹn!”. Dứt lời y cẩn thận nhìn Tích Vân, đã thấy nàng nhìn về phía tiền phương, vẫn chưa truy vấn y: “Hoặc giả...” y nói không khỏi có chút thất vọng, lại có chút thờ dãi nhẹ nhõm, về phần vì sao y thờ dãi, chính y cũng không rõ.

“Quân sư, nếu như có ai đó võ công cao cường dùng thần binh lợi khí liều chết xông vào thì có thể phá hủy đài được không?”

Đang lúc nghi ngờ chợt nghe thấy Tích Vân nói mấy lời ấy, Nhâm Xuyên Vũ không khỏi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một bóng lưng thon thả cô độc đứng trang nghiêm.

“Chuyện này...”. Những câu nói khẳng định cuối cùng lại do dự ngậm vào trong miệng, trong lòng y nhất thời hiện lên ngũ vị hỗn tạp, nhìn bóng dáng cô độc mong manh, bỗng nhiên có chút chua xót, không biết vì sao ngày xưa không chút phân vân tính kế nàng, giờ phút này lại không thể nhẫn tâm quyết định.

“Quân sư không biết sao?”. Tích Vân quay đầu cười, bình tĩnh khoan dung nói: “Ta cũng muốn thử một lần.”. Không đợi Nhâm Xuyên Vũ đáp lại, nàng xoay người nhìn về phía Lan Tức, thong dong bình tĩnh nói: “Ngũ Tinh Liên Châu vốn xưng danh là ‘Tuyệt thế trận’ thì tất phải bất bại, không cần lo cho ta, người làm đi.”. Lời vừa dứt, người đã nhảy lên lan can, mũi chân điểm nhẹ, thân hình bay lên sau đó ngoái đầu lại cười, nụ cười điềm tĩnh như nước: “Ta vẫn cho rằng, làm đế vương, người luôn vô cùng xuất sắc!”

Người đã đi xa, tiếng cười đã mơ hồ, chỉ còn lại lời nói nhẹ nhàng quán quanh tòa đài.

“Nàng...”. Lan Tức giơ tay bắt lấy nhưng chỉ nắm được không khí, nắm chặt tay lại, ngược mắt nhìn, trở về Tức Vương bình tĩnh ung dung: “Truyền lệnh, nếu quân địch dám cả gan vọng động, thì... ‘Ngũ uân sát hóa’ chúng!” [1]. Một khắc ấy, thanh âm của hấn lạnh thấu xương, con người đen tối như màn đêm chợt nổi lên sóng triều mãnh liệt!

Ngũ uân sát hóa: Tiêu diệt, thiêu hủy hết năm thức của con người, bao gồm sáu giác quan (Sắc uân), cảm giác (Thọ uân), suy nghĩ tiềm thức (Tuởng uân), hành động bên ngoài bên trong của con người như hành nội (hít thở, hô hấp, tiêu hoá và sự lưu thông máu huyết, trao đổi tế bào bên trong cơ thể...) và hành ngoại (đi, đứng, ăn, nói nín, nằm, ngồi...) (Hành uân), nhận thức và bày năng lực giác ngộ, tứ thần túc (Thức uân).

Nhâm Xuyên Vũ phía sau thấy rõ ràng, nghe rõ ràng, nhưng lại không nói gì.

Phong Vương hành động thế này là vì tính mạng mấy vạn tướng sĩ hay là vì Vương? Nhưng mà không quan trọng, quan trọng là kết quả như thế nào!

Ánh mắt y đuổi theo bóng hình vừa hóa thành bạch hạc bay về phía chiến trường kia, thiên quân vạn mã mãnh liệt bên dưới tựa hồ cũng không làm tổn hại đến sự trấn định và thong dong của nàng, nữ tử như vậy, không thích hợp với nơi trần tục ngập tràn máu tươi! Ngoái đầu nhìn lại Vương bên cạnh, hơn mười năm nay sống cùng với Vương, lẽ nào y không nhận ra sâu trong đôi mắt Vương đang rung động? Người vô tình như vậy, chung quy cũng không thể tránh khỏi ư? Y mở mồm muốn nói, cuối cùng lại thôi, chỉ đành thờ dãi thật sâu!

Bóng trắng bay vút giữa không trung nhất thời thu hút toàn bộ ánh mắt trên chiến trường, có tán thưởng, có kinh ngạc, có sợ hãi, có lo lắng, cũng có ác liệt!

“Nàng rốt cuộc muốn ra tay sao?!”. Hoàng Triều nhìn chằm chằm vào thân ảnh giữa không trung đang cười gió lướt đi: “Nàng thích hợp với thân phận nữ hiệp trong chôn vùi lắm hơn là làm tướng, mà nàng cũng không nên làm vua một nước! Vua của một nước, tính mạng bản thân cũng không phải là của riêng mình, mà thuộc về quốc gia, há có thể hành động khinh suất giữa vạn quân!”. Mâu quang hấn chợt lóe, vẻ mặt phức tạp: “Chỉ là... có thể được nàng đối xử như thế, Phong Lan Tức thật có phúc mấy đời!”

“Trường hận thử thân phi ngã thân, hà thị vong khước doanh doanh.”. [2] Ánh mắt Ngọc Vô Duyên mờ mịt nhìn thân ảnh bay đến càng lúc càng gần kia, dùng giọng nói trong rõ không gọn sóng nhẹ nhàng niệm.

Trường hận thử thân phi ngã thân, hà thị vong khước doanh doanh: Giận nổi thân này chẳng của ta. Bao giờ rũ sạch được vinh hoa? – Câu thơ trích trong Lâm giang tiên – Dạ quy Lâm Cao của Tô Thức thời Tống.

“Trường hận thử thân phi ngã thân...”. Hoàng Triều thì thảo ghi nhớ, giờ khắc này, dường như hắn đã mơ hồ hiểu được, bất luận là nàng, là Lan Túc, hay là mình, thân này đã chẳng phải là thân của ta!

“Nàng đã xuất thủ, như vậy Hoàng Vũ sẽ gặp nguy hiểm”. Ngọc Vô Duyên khép mắt, vô thức giờ bàn tay lên, mâu quang dừng lại trên lòng bàn tay, sau đó gắt gao nắm chặt lại.

“Nàng không phải là người cuồng sát, mục đích của nàng là tiểu đài, hướng hồ Hoàng Vũ cũng không phải là kẻ yếu”. Hoàng Triều thần nhiên nói nhưng khi nhìn thế trận thì bỗng nhiên trong lòng vừa động, giờ tay gọi thị vệ đến.

Bên cánh phải Tranh Thiên kỵ giữa trận, vô số mũi tên dài nhắm vào người đang bay giữa không trung.

“Bắn!” Một tiếng quát nhẹ, tên như mưa phóng ra.

“Vương!”. Trong trận Phong Vân kỵ phát ra rất nhiều tiếng kêu.

Tên bắn đến, người bay nhanh, cả hai chỉ cách một thước, có kẻ bên dưới nhắm mắt không dám nhìn.

“Aaaa!”. Tiếng sợ hãi nổi lên bốn phía, đã thấy bóng trắng kia đột nhiên trụ xuống, nhất thời, toàn bộ mũi tên nhắm vào nàng liền bắn vào khoảng không, bay đi thật xa, hết lực rơi xuống.

“Vương!”

Cổ họng bọn họ còn chưa kịp thả lỏng lại phải thét lên, một mũi tên dài sắc bén bắn đến, mũi tên đó hết sức dũng mãnh, lại cực kỳ nhanh, những loạt mũi tên phía trước không thể sánh bằng, người giữa không trung cũng không thể tránh khỏi!

“Đình!”. Chỉ thấy giữa không trung kiếm quang chợt lóe, tên dài hóa thành hai đoạn rơi xuống, mà bóng trắng giữa không trung bất ngờ đạp mũi chân, thân hình đột nhiên bay về phía trước, sau đó nhẹ nhàng dừng lại giữa trận Phong Vân kỵ.

“Vương!”. Từ Uyên đang ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa cũng đã sợ toát mồ hôi.

Tích Vân ngẩng đầu cười, vỗ vỗ đầu ngựa của Từ Uyên: “Đừng lo lắng.”

Nàng nhìn chung quanh thấy vô hạn ánh mắt kính phục của binh sĩ Phong Vân kỵ đang chăm chú nhìn mình, bất giác nói: “Nhớ kỹ, từ giờ phút này là chiến đấu, bất luận có xảy ra chuyện gì, tất cả đều phải tuân theo quân lệnh, không được vọng động!”

“Rõ!”. Từ Uyên cúi đầu, chúng binh lính dùng ánh mắt đáp ứng.

“Vậy thì tốt!”. Tích Vân nhẹ nhàng nhảy lên, dừng trên lưng ngựa của Từ Uyên, ngẩng đầu nhìn tiểu đài ở phía tiền phương hít sâu: “Từ Uyên, trợ giúp ta một tay!”

“Dạ!”. Từ Uyên vươn tay ra, Tích Vân mũi chân chợt điểm, nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay của hắn.

“Đi!”

Từ Uyên quát nhẹ một tiếng, cánh tay dài giờ lên, chưởng Tích Vân bay vọt lên không trung, song chưởng mở ra, tay áo phấp phới, tựa như phượng hoàng giương cánh, bay lượn cứu thiên!

“Bắn hạ nàng!”. Thu Cửu Sương ở giữa cánh phải Tranh Thiên Kỵ hét lớn, đầu mày nhíu lại, ánh mắt tiêu diệt, mà đồng thời, tên trong tay cô đã rời cung. Túc khắc, vô số mũi tên cũng bay theo mũi tên dài tiến thẳng đến phượng hoàng giữa không trung, tích tắc đó, có ba đạo ngân ảnh bay lên từ trận Phong Vân kỵ, giữa không trung vẽ thành một mũi nhọn dài, chém tên như mưa, vũ tiễn tan nát, ba đạo nhân ảnh trở xuống trong trận, trăm ngàn binh lính cũng không ai thấy rõ diện mạo của bọn họ.

Mà phượng hoàng giữa không trung lúc này chỉ còn cách tiểu đài mấy trượng, thân hình bé nhỏ hơi chậm lại, biểu hiện rõ nàng đã lực kiệt, đang lo lắng nàng có rơi xuống hay không, đã thấy tay trái nàng khẽ nhếch, một đạo bạch lãng bay ra, buộc lên một góc đỉnh đài, tay nàng kéo, thân hình lại bay lên, thẳng hướng đài tiến tới.

“Bắn hạ nàng! Tuyệt đối không để cho nàng ta đến gần đài!”. Thanh âm Thu Cửu Sương giờ phút này đã thâm thiết lo sợ không dứt, hai mắt đỏ sẫm, kéo chặt trường cung, trên cung đã cắm sẵn ba mũi tên dài, nàng ta cắn răng, ba mũi tên như sấm điện lao vút, những luồng ánh sáng xanh xẹt qua bầu trời, xé rách cơn gió mạnh!

Nam tử có vẻ mặt lạnh lùng như băng tuyết bên cánh phải Tranh Thiên kỵ đột nhiên ngẩng đầu, tuyết đầy đầu khiêu vũ trong gió, ánh mắt đuổi theo mũi tên dài trên không trung, đôi mắt chậm rãi biến hóa, hóa thành tuyết không thuần tịnh trong suốt, trong suốt đến nỗi như muốn tan ra!

Ba đạo ngân ảnh giữa trận Phong Vân kỵ lại nhảy lên, ba thanh trường kiếm chợt lóe, trong phút chốc, binh lính chỉ cảm thấy có ánh chớp lạnh đẹp mắt lướt qua, đau đớn, không tự chủ được nhắm mắt lại, mơ hồ nghe thấy hình như có âm thanh vàng đá chạm nhau vang bên tai không dứt, lúc trợn mắt nhìn, họ đã thấy một cảnh tượng khác!

Trước tiểu đài không biết từ khi nào đã xuất hiện bốn gã nam tử bay giữa không trung, tay cầm trường kiếm tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ như mặt trời xông về phía trước, dùng hết sức đâm vào phượng hoàng đang không kịp đề phòng! Tình thế lúc này là nghìn cân treo sợi tóc, Mặc Vũ kỳ vội bắn ra bốn mũi tên dài, mà bốn kẻ kia cũng không trốn không tránh, trường kiếm trong tay bọn chúng vẫn lăm lăm hướng về phía trước, đúng là muốn liều chết ngăn cản, dùng tính mạng bảo vệ cho người ở trong đài!

Mắt thấy bốn thanh kiếm đã gần đâm trúng mình, tay trái của bóng trắng chợt run lên, bạch lăng đánh thẳng vào đỉnh đài, mượn lực này lui về phía sau, tay phải vung lên, Phượng Ngân Kiếm tuốt ra khỏi vỏ, cổ tay nàng vừa chuyển, kiếm phong vẽ một đường, va chạm với bốn thanh kiếm giữa không trung. Bốn kẻ cầm kiếm cũng hạ quyết tâm muốn một kiếm đoạt mạng nàng, cho nên một kiếm này nặng ngàn cân lực, bọn chúng không dễ bị ngăn trở, trái lại lực càng mạnh hơn, đâm thẳng về phía trước. Nhưng nàng cũng không để cho bọn chúng đắc thủ, mượn lực vừa va chạm, thân hình nhảy cao lên trên, khiến bốn thanh kiếm đâm vào không khí, sau đó xoay người, chuyển hông, giang rộng cánh tay, từ trên cao bay xuống như phượng hoàng giáng lâm lao thẳng về phía bọn chúng.

“Phượng Khiếu Cứu Thiên!”

Một tiếng thét trong trẻo vang vọng, bạch lăng bay múa, tiếng gió rít tận trời xanh, trường kiếm chém ra, che lấp cả mặt trời!

Khoảnh khắc ấy, chúng nhân chỉ thấy giữa không trung có một dải bạch lăng dài uốn lượn như cuồng long càn quét trời đất, thế không thể đỡ, tạo thành cầu vồng bạc sáng rực lấp lánh, như phượng hoàng tuyệt chói lợi chỉ thiên, khí phách hiên ngang! Khoảnh khắc ấy, giữa không trung như có đến hai mặt trời, tỏa ra kim sắc bạch quang cùng chiếu rọi, làm rát da chói mắt, kinh phong sắc bén lừng không quét ngang mọi thứ, cát bụi nổi lên, tất cả chúng nhân đều đứng không vững, dường như có thể bị cuốn lên trời bất cứ lúc nào!

“Xuống!”

“Leng keng!”. Có tiếng va chạm vang lên, kiếm quang tán đi, bạch lăng ngừng múa, bốn bóng người cùng những đoạn kiếm rơi khỏi bầu trời.

“Thu đài!”. Bên cánh phải Tranh Thiên kỳ vội vàng truyền đến mệnh lệnh.

Binh lính dưới đài sợ ngây người cuối cùng cũng hoàn hồn, vội vàng hạ đài xuống, tay hoảng chân loạn, làm đài rung lắc liên tục, mà người ở giữa đài vốn tự mãn một thân võ nghệ cao cường giờ phút này cũng bầm dập mặt mũi, chửi bới liên tục, đáng tiếc chẳng ai nghe thấy.

Bóng trắng còn lại trên không trung chợt lóe, nhẹ nhàng dừng lại trên đỉnh đài. Dáng cao như ngọc, giáp bạc dưới ánh mặt trời tỏa ra hào quang chói mắt, áo choàng trắng muốt, mái tóc đen dài bị gió thổi tung, uốn lượn phía sau lưng, mặc cho đài chuyển động thế nào, nàng vẫn đứng hiên ngang nơi đó, gương mặt nhìn bốn phương, nhìn non xanh nước biếc đằng trước, nhìn trăm vạn hùng sư dưới chân, tức khắc trong lòng nổi lên ý chí hào hùng, liền ngạo nghễ mỉm cười. Khoảnh khắc ấy, hơn mười vạn binh lính trên chiến trường nhìn nàng không chớp mắt, thì ra phong hoa tuyệt đại chính là như vậy!

“Vương, cung tiễn đến!”. Cờ tím vừa hạ, thị vệ đã cung kính dâng lên cung tiễn.

Hoàng Triều nhìn cung tiễn, tiếp nhận.

“Huynh...”. Ngọc Vô Duyên bên cạnh bỗng nhiên giơ tay chụp lấy trường cung.

Hoàng Triều quay đầu nhìn Ngọc Vô Duyên, hào quang trong mắt lóe lên, khi nóng khi lạnh: “Ta chỉ có một lần cơ hội!”

Tựa như trong ánh mắt kia có thứ gì đó đang thiêu đốt, nóng đến mức khiến người ta hít thở không thông, vô tình làm cho chàng phải tuân theo trong tuyệt vọng!

Ngọc Vô Duyên nhìn thẳng vào mắt hắn, đôi mắt tựa như băng lãnh tối tăm trong vực nước sâu, xa xôi như vậy, xuyên qua lớp băng là một màn hư không mờ mịt, nhạt đến nỗi ngay cả một đám mây màu cũng không có!

Rốt cục, Ngọc Vô Duyên cũng buông lỏng tay, giờ bàn tay lên, ánh mặt trời chạm vào lòng bàn tay trong suốt như tuyết ngọc, hoàn mỹ không một chút tỳ vết, hoàn mỹ đến nỗi khiến người ta phải sợ hãi. Thị vệ phía bên kinh ngạc nhìn lòng bàn tay kia, sau đó cuống quýt dời tầm mắt, lại gặp phải ánh mắt của Ngọc Vô Duyên, chỉ thấy chàng nhẹ nhàng thần nhiên cười.

Dung mạo hoàn mỹ không tỳ vết, nụ cười lạnh nhạt xuất trần như vậy... Một khắc kia, tên kia thị vệ bỗng ngờ ngác đứng nhìn, hai hàng nước mắt cứ như vậy chảy xuống, chính bản thân mình vẫn không rõ tại sao.

“Huynh sẽ hối hận!”, Chàng không biết đang nói hắn hay đang nói mình!

“Ta tuyệt đối sẽ không hối hận!”, Hắn rất quyết liệt và kiên định!

Giờ tay lên, một đường màu đỏ nhẹ nhàng lay động giữa một màu da xanh nhạt như thu thủy, đầu ngón tay khẽ búng, kiếm mình giống như phượng.

Giờ tay lên, trường cung màu vàng, tên dài màu vàng, đó là màu của ánh mặt trời kiêu hãnh.

Kiểm giờ lên, như cầu vồng đẹp mắt.

Tên đáp cung, gương thẳng như mặt trời.

Liếc nhìn nàng một lần cuối cùng.

Bọn họ cách nhau quá xa xôi, cách thiên quân vạn mã, cách cả biển thời gian trôi, cách xa đến nỗi bọn họ vĩnh viễn cũng không thể vượt qua được... Thế nhưng, chàng vẫn như cũ có thể thấy rõ nàng, thấy rõ bóng áo trắng của nàng, thấy rõ màu tóc dài và đen, thấy rõ mảnh tuyết nguyệt óng ánh nàng đeo giữa trán, thấy rõ đôi mắt trong trẻo như vì sao, thấy rõ đôi môi thán nhiên đang nở nụ cười của nàng... Bất luận có trôi qua bao lâu, bất luận biển xanh có đổi dời như thế nào, chàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên được hình bóng ấy!

Phượng hoàng nhảy lên thật cao, trường kiếm cũng vung lên trời, dài đang từ từ hạ xuống, một đạo cầu vòng màu bạc xuyên qua ánh nắng!

Một kiếm kia chói lọi đến mức làm bầu trời trở nên âm đạm!

Một kiếm kia vang vọng đến mức làm cánh phải của Tranh Thiên kỵ phải phát ra tiếng tuyệt vọng thê lương!

Kiếm khí như phá núi, thế như địa chấn!

Một kiếm kia là dốc hết công lực suốt cả cuộc đời! Một kiếm kia là vì nàng đang chú ý đến tất cả mọi người mà đánh!

Một kiếm kia... tất không thất thủ!

“Rầm!”. Tiểu đài cao hai thước bị đạo cầu vòng bạc bổ làm đôi

Đài nứt ra, nàng nhìn người trong đài, người trong đài nhìn nàng.

Nàng kinh ngạc, hấn khiếp sợ.

Một đôi mắt to đang trừng trừng, không thể tin được nhìn nàng, đó là một nam tử mặt mày sáng sủa, không bị thương chút nào.

Nàng không khỏi hé môi cười, cười như làn gió mùa xuân.

Sau đó người nọ cũng như nở nụ cười, cười như ánh mặt trời mùa hè.

Bất luận bọn họ là địch nhân, là kẻ thù, giờ phút này bọn họ vẫn mỉm cười tương phùng.

Đây chẳng qua là chuyện trong nháy mắt!

Hai thân ảnh giữa không trung lần lượt đan hòa vào nhau, một mất lực mà trụ, một hết lực mà rơi.

“Phong Tịch!!!”

Giương giọng kêu to, huyền cung trong tay đồng thời buông lỏng!

Một tiếng kêu gọi làm chấn động màng tai của tất cả mọi người trên chiến trường, ngừng đầu chớp mắt, chỉ thấy một mũi tên như lưu tinh xẹt qua phía chân trời, kéo theo kim quang chói mắt, xuyên qua thiên quân vạn mã, xuyên qua thương khung đại địa, xé rách dòng khí hư không, mang theo khí thế bắn phá cửu thiên, như một luồng thiểm điện bất ngờ bay thẳng nhập vào Bạch Phượng Hoàng đang sức cùng lực kiệt giữa không trung!

Tức khắc, chiến trường trở nên yên tĩnh!

“Đừng...”

Một tiếng kêu đau nhói cực thấp vang lên, ngàn vạn binh lính trên chiến trường đều nghe thấy được. Trong nháy mắt, mũi tên kia giống như bắn trên người mình, còn chưa kịp cảm giác được đau đớn, bóng trắng trên không trung liền vô lực trụ xuống, màu áo choàng trắng bay phấp phới, phượng hoàng gãy cánh, áo giáp dưới ánh mặt trời lóe lên sắc bạc, dường như là hào quang cuối cùng của cánh phượng hoàng, phát sáng rực rỡ một lần nữa rồi chậm chậm rơi xuống!

“Tịch Vân!!!”

Một tiếng kêu lên khiếp sợ và không thể tin nổi! Tiếng kêu hoảng loạn kịch liệt! Tiếng kêu mang theo một chút thâm trầm không thể che giấu, đau nhức như muốn xé rách tâm can, cũng làm đau đớn trái tim của mỗi người trên chiến trường.

Thanh âm chưa dứt, một bóng đen từ đại quân bay vút lên bầu trời!

Nhanh hơn tia chớp!

Mạnh mẽ hơn gió bão!

Khi phượng hoàng giữa không trung sắp rơi xuống đất, thì được bóng đen đó ôm lấy...

“Àm!”. Vật nặng rơi xuống mặt đất nổ tung, bụi đất bay mù mịt, bao phủ bóng đen đang ôm chặt lấy bóng trắng trong lòng!

“Hoàng Vũ!”

Từ giữa trận Tranh Thiên kỵ cũng có một thân ảnh bay ra tiếp được một người khác từ trên trời rơi xuống.

Thân thể trong lòng kia thật ấm áp mà tràn ngập sức sống! Giờ khắc này, tay cô không khỏi ôm chặt hắn, lệ không khỏi tuôn rơi.

“Hi hi... Bây giờ ta đã biết, thì ra ta thật sự rất quan trọng.”. Hoàng Vũ vui vẻ mỉm cười nhìn Thu Cửu Sương ôm chặt lấy mình, mặc dù hắn vừa từ Diêm La điện quay về nhưng tâm tình vẫn rất thoải mái cao hứng: “Và lại cô mà cũng biết khóc, xem ra cô cũng thật sự là nữ nhân rồi!”.

“Sao người còn chưa chết đi!”

Thu Cửu Sương thẹn quá hóa giận, hung hăng đánh một quyền vào mục tiêu, vốn tưởng rằng hắn sẽ trả đũa, ai ngờ đã thấy ánh mắt hắn nhìn vào khoảng không, nhẹ nhàng thở dài: “Người kia là Phong Vương Tích Vân sao?”

“Tích Vân! Tích Vân! Tích Vân!”

Lan Tức gọi người trong lòng, nhẹ nhàng lay động người đang nhắm chặt hai tròng mắt, chưa bao giờ hắn khẩn trương, sợ hãi, run rẩy đến như vậy! Đúng vậy, giờ phút này hắn thật sự sợ hãi! Cũng không biết vì sao Tức Vương lúc này vô cùng vô cùng sợ, sợ đến mức trái tim co rút, giống như muốn ngừng đập... Hắn sợ người trong lòng sẽ không bao giờ mở mắt nữa, sợ đôi môi của nàng sẽ không bao giờ cười đùa giễu cợt hắn nữa!

“Tích Vân! Tích Vân!”. Bàn tay hắn ôn nhu, nhẹ nhàng vuốt ve đôi gò má có chút trắng bệch, có chút lạnh lùng của nàng: “Tích...”

Bỗng nhiên người trong lòng mở mắt, ánh mắt rõ ràng ẩn chứa một tia trời tức, khóe môi nhợt nhạt mỉm cười, gọi lên một chút nụ cười mỉa mai quen thuộc.

“Bây giờ ta thừa nhận, ‘Lan Âm Thiên Hạ’ nhanh hơn ‘Phượng Khiếu Cửu Thiên’!”

Bên tai rõ ràng vang lên tiếng nói du dương duy nhất của nàng, tuy vậy Lan Tức vẫn có chút không xác định nhìn nàng thật kỹ, có chút ngập ngừng mở miệng: “Nàng... nàng không sao?”

“Hi hi... May mà có khối bảo thạch này.”. Tích Vân nhẹ nhàng cười, sau đó chậm rãi rút từ trong ngực ra một mũi tên bằng vàng, đầu tên cắm vào một khối hồng ngọc khảm ở trên giáp bạc, tay nàng thoáng động, bảo thạch vụn vỡ như bột phấn!

“Chắc, lực của mũi tên này thật lớn!”. Tích Vân tác lời nói, đồng thời nằm trong lòng Lan Tức thoải mái vươn người một cái.

Lan Tức bình tĩnh nhìn nàng, bình tĩnh nhìn thật lâu, thật lâu, bỗng nhiên không báo trước ném nàng xuống đất, sau đó tự cô đứng dậy, xoay người trở về. Mới đi vài bước, lại phát hiện ra chân mình mềm nhũn, không thể dụng lực, giờ hai tay lên, hai tay vẫn kịch liệt run run, hắn chậm rãi nắm chặt thành quyền, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, ổn định thân thể và hơi thở, hồi phục trái tim sau trạng thái kinh hoàng không ngừng, giờ phút này, hắn không thể nói ra hắn đang vui sướng như thế nào, vừa vui sướng lại vừa chua xót khổ sở lẫn tức giận. Hắn vung tay áo, cất bước đi.

“Hồ ly đen, người...”

Bên tai Lan Tức văng vẳng tiếng Tích Vân nhẹ nhàng kêu gọi, thậm chí dịu dàng đến mức như muốn giữ hắn lại. Đã lâu thật lâu, nàng chưa từng gọi hắn như thế. Hắn không tự chủ được xoay người, quay đầu, thế nhưng chớp mắt một cái lại làm hắn hoảng sợ tròn tròng!

“Người... Ta...”. Tay phải Tích Vân duỗi ra, giống như muốn giữ chặt không cho hắn rời khỏi, tay trái nàng ôm ngực, khóe miệng tràn ra một vết máu tươi, sắc mặt trắng bệch như tuyết: “Ta...”. Môi vừa hé ra, máu tươi lại phun ra như suối, nháy mắt đã nhuộm đỏ thân thể nàng.

“Tích Vân!”. Lan Tức liền nhảy tới một bước, giang hai tay ra.

“...”. Tích Vân há mồm, cuối cùng lại không thể nói gì, mắt nhắm lại, vô lực ngã vào lòng Lan Tức, khóe miệng hơi nhếch lên, dường như muốn cười với hắn lần cuối nhưng không kịp nữa. Nàng lúc này tựa như một đóa hoa quỳnh trong tuyết, sớm nở tối tàn, không hề báo trước mà tàn lụi, mang theo tất cả những huyền lưu, rất tuyệt diệu mà cũng thật đau đớn!

“Tích Vân!!!!!”

Tiếng thét gào vang vọng cả chiến trường, tựa như mãnh thú trọng thương đang điên cuồng gào thét, thảm thiết thê lương, khiến cho tinh thần mỗi người ở đây đều chấn động!

“Bọn chúng đã thương Vương! Bọn chúng đã thương Vương! Vì Vương báo thù!”

Trên chiến trường, Phong Vân kỵ trở nên cuồng nộ, phát ra tiếng kêu gào phẫn hận, đao kiếm giơ lên, sát khí bốc tận trời xanh... Thế nhưng họ vẫn chưa dám vọng động, chỉ vì Vương bọn họ từng hạ lệnh, chưa có quân lệnh không thể vọng động!

Khi những tiếng rít gào đồng thời vang lên, Ngọc Vô Duyên toàn thân run rẩy, đôi mắt trở nên vô thần nhìn chằm chằm vào hư không.

Còn Hoàng Triều, khi tiếng rít gào qua đi, cây cung vàng mà hắn cầm rút cuộc cũng rơi xuống.

“Truyền lệnh...”

Thanh âm Hoàng Triều làm Ngọc Vô Duyên đã tỉnh táo lại, giờ tay bắt lấy tay Hoàng Triều, lực đạo làm Hoàng Triều đau đến nỗi toàn thân run lên: “Không thể!”

“Hiện giờ Phong Lan Tức lòng đã loạn, lý trí đã mất, đây là lúc đánh bại hắn!”. Hoàng Triều nhìn chàng nói từng chữ một.

“Nơi đó...”. Ngọc Vô Duyên giờ tay chỉ dài đối diện ở phía xa xa, hơi thở suy yếu nhưng lời nói vẫn kiên định: “Nơi đó còn có một người, người kia không đơn giản, hắn đứng ở đó, nghĩa là tương đương với Tức Vương! Nếu huynh vọng động, hắn sẽ huy động Ngũ Tinh Liên Châu trận, giờ phút này, ta... ngay cả ta cũng không nắm chắc phá giải nổi, nếu các người cố gắng làm hai quân lưỡng bại câu thương, vậy còn có ý nghĩa gì!”

“Hạ lệnh thu binh!”

Đột nhiên xuất hiện thanh âm dọa Nhâm Xuyên Vũ nhảy dựng, y quay đầu, đã thấy Cửu Vi đứng bên cạnh, cũng không biết hắn đã lên đài từ lúc nào.

“Thu binh? Làm sao có thể!”. Nhâm Xuyên Vũ vừa nghe thấy thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Nếu bọn họ nhân cơ hội này công kích...”

“Không đâu, bên đó có Ngọc Vô Duyên!”

“Nhưng giờ phút này Phong Vương... nàng ta... À... bị thương, đây gọi là binh đầu thương tất thắng, nếu thừa dịp này, chúng ta nhất định sẽ...”

“Hạ lệnh thu binh!”. Ánh mắt Cửu Vi lại sáng rực sắc bén tựa như kiếm bức gáy.

Hai người đối diện nhìn nhau, không ai nhường ai.

“Nếu như người chết, vậy dựa theo tâm tình của Tức Vương mà nói, các người tất bại!”. Cửu Vi giờ tay lên, ngón tay mang theo linh khí màu xanh dày đặc lạnh lẽo bắn thẳng đến Nhâm Xuyên Vũ, cách trán y một tấc rồi dừng lại: “Người chọn thu binh hay là chọn thất bại thảm hại?”

“Người...!”. Nhâm Xuyên Vũ hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó xoay người: “Truyền lệnh, thu binh!”

“Chẳng những thu binh trật tự mà còn giữ vững song tiền trận, nếu bị tấn công thì có thể phản kích bất cứ lúc nào. Lúc thu binh, trung quân thủ theo chiều ngang, cánh trái bên mạn quan sát, cánh phải trong loạn vẫn chú ý.”. Ngọc Vô Duyên đứng cao cao trên đài vừa nhìn tình huống bên dưới đã hiểu ngay, mặt chàng trắng như tờ giấy, ánh mắt cũng đã thanh tỉnh vài phần: “Quân sư Mặc Vũ kỳ Nhâm Xuyên Vũ cũng không phải hạng người hời hợt, dù cho hai vương Phong – Tức không có ở đây, hắn cũng quyết không để cho huynh thừa cơ phản kích!”

“Truyền lệnh thu quân, lĩnh ba vạn Tranh Thiên kỵ đến Khang Thành, năm ngày sau đánh hạ thành này!” Hoàng Triều quay đầu phân phó.

“Rõ!”

Thị vệ nhận lệnh rồi đi.

“Khang Thành sao?”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên chợt lóe, nghiêng đầu: “Kính Thành gần hơn Khang Thành”.

“Không liên quan!”. Hoàng Triều dời mắt nhìn chiến trường trống trải, giống như muốn tìm một thứ gì đó: “Vừa rồi huynh cũng đã nghe thấy rồi đó, giờ phút này hắn căn bản không rảnh bận tâm. Trận chiến này, chúng ta đã điều tất cả tướng lĩnh đến tận đây, Kính Thành bất quá chỉ còn một ít quân canh giữ, còn Khang Thành... Sư phụ đã từng nói, cho dù có thể đến núi Thương Mộng, nhưng nếu thất quân tại Đông Đán Độ, Khang Thành, thì tức là đã thua trước một bước! Cho nên ta quyết không thể nhường Khang Thành cho hắn!”

Ngọc Vô Duyên im lặng, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Mũi tên kia thật sự đã... đoạt mạng nàng sao?”. Thanh âm chàng trở nên mơ hồ như lá thu yếu ớt rơi nhẹ nhàng xuống hồ sâu, tạo nên những tràng hồi âm không dứt.

“Không còn nghi ngờ gì nữa, nàng hẳn phải chết!”. Hoàng Triều nhắm mắt lại: “Nếu bình thường thì với công lực của nàng, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm cho nàng trọng thương, thế nhưng... nàng đã dùng toàn bộ công lực phá đài, khi lực kiệt thì hộ thể công cũng tan hết, đó là lúc nàng yếu nhất, mà mũi tên ấy lại chứa hai mươi năm công lực của ta, tất nhiên làm cho nàng ngã gục câu diệt!”

“Thật ư?”. Giọng nói Ngọc Vô Duyên khẽ đến nỗi có thể phiêu tán trong làn gió.

Hai tay Hoàng Triều đan chặt vào nhau đến trắng bệch, hai mắt nhắm lại thật nhanh, dường như hắn không muốn nghĩ đến chuyện gì, thật lâu sau, hắn mới nhẹ nhàng phun ra từng chữ: “Đừng vậy!”

Một câu nói này, tự chỗ sâu nhất trong đáy lòng hắn có thứ gì đó cũng trôi theo từng con chữ, nháy mắt tan biến trong thiên địa, trong lòng chỉ còn một sự trống rỗng mất mát.

“Ta tự tay... giết nàng!”. Hắn cúi đầu lặp lại, dường như là để gia tăng thêm niềm tin, nhưng mà... thanh âm của hắn đã vỡ vụn, cho dù có cố gắng che giấu như thế nào, hắn cũng không thể che giấu nỗi sợ đau đớn và hối hận!

Ngọc Vô Duyên không nói gì, dời mắt nhìn về nơi xa xôi, ánh mắt chàng trở nên mênh mông, hòa cùng sự mênh mông của vũ trụ thiên địa.

“Chỉ mong huynh vĩnh viễn không hối hận!”. Chàng nhẹ nhàng bỏ lại một câu, cất bước xuống đài, để lại Hoàng Triều đứng sừng sững trên tòa đài cao ngất, bóng lưng thẳng tắp, không biết vì sao lại mang vẻ cô đơn.

Mặt trời rơi về đằng tây, sắc trời tối dần, trước mắt đã bắt đầu thấy mờ hồ, nhìn không rõ bầu trời, không rõ mặt đất cỏ cây, cũng không thấy rõ dưới binh mã bên dưới! Chung quanh tựa hồ có tiếng ồn ào, màng tai vẫn còn ong ong, lại tựa hồ trở nên im lặng, không còn nghe được âm thanh gì nữa.

“Vương! Vương!”

Có thứ gì đó kéo hắn trở về, mờ mịt quay đầu, đã thấy Tiêu Tuyết Không đang cầm cánh tay trái của hắn, y tựa hồ dùng sức, làm xương cốt cánh tay cảm thấy đau, đau đến tận trong lòng!

“Vương, ba quân đã trở về doanh trại, tất cả đều đang chờ ngài...”. Tiêu Tuyết Không đang nói chột dưng lời, khiếp sợ nhìn sắc mặt Hoàng Triều.

“Người lĩnh một vạn đại quân đi Kinh Thành trước, Kinh Thành đã mất đi cường binh, nội trong ba ngày là có thể đánh hạ, sau đó theo hướng Khang Thành trợ Cừu Sưong.”

“Tuân lệnh!”. Tiêu Tuyết Không lĩnh mệnh, tiến lên quay đầu liếc mắt nhìn Hoàng Triều: “Vương...”

“Nghe lệnh!”

“Dạ!”. Tiêu Tuyết Không đành im lặng rời đi.

Vương, chẳng lẽ chính ngài cũng không phát hiện ra sao?! Nhớ tới cảnh tượng bóng trắng ngã xuống giữa không trung, trong lòng y chột đau thắt, lập tức chạy nhanh hơn, phóng về phía chân đài, thầm nghĩ mau mau rời khỏi chỗ này, rời khỏi Đông Đán Độ làm người ta khó thở!

“Tuyết Bò Tát, bộ người bị hỏa thiêu hả? Sao chạy nhanh như vậy!”

Trên đài chật hẹp có một người bị Tiêu Tuyết Không đụng vào vai đang hung hăng trừng mắt nhìn cái kẻ không biết nhìn đường kia, lại bỗng nhiên chạm vào cặp mắt lam không cực kỳ bi ai tuyệt vọng của y, bất giác hoảng sợ.

“Người tuyết, người... người làm sao mà...”. Lời còn chưa dứt, bên tai đã một cơn gió lạnh thổi qua, người trước mắt liền chẳng thấy đâu.

“Người tuyết chết tiệt, dám không để ý tới ta!”. Hoàng Vũ xoay người oán hận nhìn chằm chằm bóng người đã bước nhanh đi mất, sau đó tiếp tục lên đài, vừa bước đến đài không khỏi kinh ngạc ngậy ngốc!

“Vương... Vương... Vương huynh, sao huynh khóc? A... Không... Không phải... Sao trên mặt huynh có lệ? Có phải huynh bị thương rồi không? Rất đau sao? Ai... Ai dám đã thương Vương huynh? Đệ sẽ báo thù cho huynh!”

Hoàng Vũ ngu ngốc, người thật sự là... tự cầu phúc đi! Phía sau lưng y bỗng truyền đến thanh âm của Hoàng Vũ, Tiêu Tuyết Không âm thầm thở dài.

“Vương, hiện giờ Hoàng Vương cũng đã thu binh, song phương đều không dám khinh suất phản công, chúng ta thừa dịp lúc này phái Mặc Vũ kỵ ở Kinh Thành tấn công Khang Thành, chỉ cần đoạt được Khang Thành, đến lúc đó hai mặt giáp công, Hoàng vương chắc chắn sẽ thất bại!”.

Trước doanh trại quân Phong – Mặc, Nhâm Xuyên Vũ vội vàng đuổi theo Lan Tức.

Mà Lan Tức đang ôm Phong Tích trong lòng bước thẳng đến Vương trướng, chẳng thèm nghe mấy lời của Nhâm Xuyên Vũ nói.

“Vương!”. Nhâm Xuyên Vũ chặn ở trước người hắn: “Thỉnh ngài hạ lệnh đánh chiếm Khang Thành!”

“Tránh ra!”. Lan Tức lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Nhâm Xuyên Vũ, phun ra hai chữ ngăn ngừa, lại tỏa ra hàn ý vô cùng lạnh lẽo.

“Vương...”

Nhâm Xuyên Vũ còn muốn khuyên giải, lại nghe Lan Tức đột nhiên hét to: “Cút ngay!”

Nhâm Xuyên Vũ tâm không khỏi run lên, mắt tự chủ lùi về sau từng bước, gió lạnh thổi qua trên mặt, lúc y hoàn hồn thì Lan Tức đã đi thật xa.

“Tại sao các người không khuyên nhủ ngài?”. Nhâm Xuyên Vũ quát mấy tên đi theo sau hắn, cảm thấy thất bại nắm chặt hai đấm tay, thời cơ tốt như vậy mà lại...

“Nhâm công tử, người bây giờ nói gì cũng vô ích!”. Phượng Tê Ngô nhẹ nhàng nói, cô vừa nghe thấy tin tức nên chạy đến đây, nhìn theo bóng lưng vội vàng vừa rời khỏi kia: “Hiện giờ trong lòng ngài, trong mắt ngài chỉ có Phong vương!”

“Nhưng thiên hạ này quan trọng hơn Phong vương!”. Nhâm Xuyên Vũ nhìn bóng dáng kia hét lên, thế nhưng bóng dáng ấy xoay người một cái liền biến mất trước mắt mọi người.

“Người còn không hiểu sao?”. Phượng Tê Ngô nhìn hắn, trên khuôn mặt lạnh lùng hiện lên một tia cười nhạo ẩn chứa một chút hối tiếc: “Hiện tại toàn bộ

thiên hạ có cộng lại cũng không bằng Phong vương đang trọng thương trong lòng ngài ấy!”

“Không được... Không được! Ta quyết không thể để cho ngài hành động theo cảm tính mà hủy đi hơn mười năm khổ cực!”. Nhâm Xuyên Vũ cũng không nghe lời Phượng Tê Ngô khuyên can, bước nhanh đuổi theo.

Phượng Tê Ngô nhìn Nhâm Xuyên Vũ lòng nóng như lửa đốt đang đuổi theo Lan Tức, các tướng quân Phong Vân kỵ, Mặc Vũ kỵ phía sau cũng không biết phải làm gì, chỉ đành chờ đợi, cô không tự chủ được cất bước đi theo, cúi đầu chớp mắt, một hàng lệ dài trượt qua đôi gò má, rơi xuống mặt đất, khóe miệng hiện lên một nụ cười nhạt nhòa.

“Chung Ly, Chung Viên, bảo vệ cửa trưởng, bất luận kẻ nào cũng không được phép quấy rầy, trái lệnh giết không cần hỏi!”. Trước cửa Vương trưởng, Lan Tức lạnh lùng nhìn Nhâm Xuyên Vũ đang đuổi theo bọn họ, thanh âm trở nên băng lãnh như sương tuyết.

“Đạ!” Chung Ly, Chung Viên cúi đầu.

“Vương!”. Nhâm Xuyên Vũ tiến lên muốn giữ chặt Lan Tức, hần liền đóng chặt màn cửa, y giờ tay lên muốn đẩy cửa ra, huynh đệ sinh đôi liền giờ tay ra chặn y lại, đẩy y ra ngoài.

“Vương! Khang Thành quyết không thể bị Hoàng quốc đoạt được, nơi đó nối liền với núi Thương Mang! Núi Thương Mang là Vương sơn, quyết không thể mất!”. Nhâm Xuyên Vũ không để ý tới huynh đệ sinh đôi, sốt ruột hô to.

Bỗng nhiên toàn thân y nhẹ bẫng, sau đó thân mình bị dúi đi ba thước: “Đỉnh!”. Hàn quang trước mắt chợt lóe, hai thanh bảo kiếm đặt trước gáy của y.

“Quân sư, mong người đừng làm phiền nữa, nếu không chúng tôi sẽ chấp hành Vương lệnh!”, Chung Ly, Chung Viên cầm hai thanh kiếm đe dọa Nhâm Xuyên Vũ.

“Các ngươi muốn làm lỡ nghiệp lớn của vương sao?! Tránh ra!”. Nhâm Xuyên Vũ lửa giận cuộn cuộn trong mắt, định tiến lên phía trước.

“Đại ca, huynh đừng phí sức nữa!”. Nhâm Xuyên Vân tiến lên giữ chặt ca ca: “Chung Ly Chung Viên chỉ làm theo Vương lệnh, bọn họ thật sự sẽ giết huynh đó!”

“Chỉ cần Vương khôi phục lại lý trí, có lấy mạng ta cũng được!”. Nhâm Xuyên Vũ không sợ, gạt tay đệ đệ ra, thế nhưng y vốn là thân thư sinh, sức mạnh căn bản kém xa đệ đệ võ công cao cường, hai tay bị đệ đệ kiềm chặt, không khỏi vừa vội vừa giận: “Xuyên Vân, buông tay ra!”

“Ca, sao huynh còn không hiểu vậy? Phong vương bất tỉnh, Vương còn tỉnh táo nổi sao?!”. Nhâm Xuyên Vũ ôm lấy ca ca nhà mình, quyết không cho y sống chết đi về phía trước, bởi vì cậu biết kiếm của Chung Ly Chung Viên quyết không phải dọa người, bọn họ từ nhỏ đã được thụ giáo với Vương, tuy tuổi nhỏ nhưng võ công lại không kém từ tướng bọn họ là bao, chỉ cần tiến thêm một bước, ắt sẽ phải đổ ba trảng máu tươi!

Nhâm Xuyên Vũ nghe vậy không khỏi ngây dại.

“Xuyên Vũ, ngươi đã bao giờ thấy Vương như vậy chưa?”. Kiều Cẩn phía sau bước lên trước vỗ vỗ bả vai Nhâm Xuyên Vũ, ánh mắt nhìn về phía cửa trưởng đang đóng chặt, thờ dài thật sâu.

Vương như vậy... Đúng vậy, y chưa thấy qua bao giờ! Huynh đệ bọn họ có thể nói đã ở cùng Lan Tức từ nhỏ đến lớn, hơn mười năm nay theo một đứa bé đến khi nó trở thành người đứng đầu một quốc gia, y đều thấy ngài luôn ung dung tao nhã, bình tĩnh cao quý, bất luận gặp người nào, gặp chuyện gì, ngài đều vui vẻ mỉm cười, cho dù là trời sập đất nứt cũng không thể làm cho ngài biến sắc, cho dù là tướng tùy mười năm vẫn chỉ như lần đầu quen biết vương. Ngài vĩnh viễn che giấu cảm xúc, che giấu nhược điểm, hoàn mỹ tuyệt đối đến mức vô địch! Mà lúc này... Vương lúc này... là lần đầu tiên y nhìn thấy! Ngài tức giận biến sắc, ngài la hét thất thanh, ngài kinh sợ hoảng loạn...

“Quả nhiên...”. Nhâm Xuyên Vũ oán hận mở miệng, đôi mắt bắn ra tia oán độc: “Đều là tại Phong vương! Ta quả nhiên không nhìn lầm, ả ta muốn hủy hoại Vương! Nữ nhân họa thủy, thiên cổ chí lý! Sớm biết có ngày hôm nay, cho dù có bị Vương bắt thấy vạn đoạn, ta cũng liều mạng lấy mạng của ả!”

“Nếu còn dám bất kính với Vương của bọn ta, cho dù có bị tội danh thiên cổ chia rẽ hai nước, ta cũng muốn lấy mạng của ngươi!”. Từ Uyên lạnh lùng đe dọa Nhâm Xuyên Vũ, rút trường kiếm bên hông chĩa thẳng vào trán y.

“Nhâm quân sư, ngươi nói Phong vương họa thủy, hủy hoại Tức vương của ngươi, vậy ngươi có chắc Tức vương không phải là cam tâm tình nguyện không?”. Cửu Vi vừa nãy đang im lặng rồi cũng lên tiếng, giờ tay đẩy trường kiếm của Từ Uyên ra, ánh mắt bình tĩnh nhìn Nhâm Xuyên Vũ, tuệ quang thấp thoáng ẩn hiện: “Ngươi vì nghiệp lớn của Tức Vương nguyện máu chảy đầu rơi, có chết trăm lần cũng không chối từ, thế thì... Tức Vương vì Phong Vương cũng nguyện khuyên quốc dĩ hộ, khuyên thành dĩ hứa!” [3]

[3] Khuyên quốc dĩ hộ, khuyên thành dĩ hứa: Có nghiêng nước cũng phải bảo vệ nàng, có nghiêng thành cũng phải làm theo lời ta đã hứa.

“Tư tình nhi nữ làm sao có thể so với thiên cổ nghiệp lớn! Ai trọng ai khinh, là người thì phải hiểu chứ!”. Nhâm Xuyên Vũ lớn tiếng hét.

Nhưng trong ánh mắt trong xanh phẳng lặng như hồ của Cửu Vi, y chỉ cảm thấy hy vọng tan biến, không thể cứu vãn, thế nhưng vẫn không cam lòng, không chấp nhận nói: “Vương muốn trở thành minh chủ đại nghiệp, làm sao có thể bỏ đại lấy tiểu... làm sao có thể vì một nữ nhân mà đánh mất lý trí?... Hơn mười năm nay, hơn mười năm tâm huyết của chúng ta! Chúng ta vì ngày hôm nay mà mất bao nhiêu tâm tư, không sợ tay mình dính máu, không sợ rước nghiệt vào thân... thế mà... Một nữ nhân... Một nữ nhân chết thì muốn hủy hết tất cả sao?!”. Y nói tới câu cuối cùng thì đã nức nở, hai mắt đỏ hần nhìn cửa trưởng, thân hình lão đảo sắp ngã.

Tất cả mọi người đều nhìn y, giờ khắc này, chư tướng Phong Vân kỳ cũng không nhẫn tâm trách móc nặng nề, chư tướng Mặc Vũ kỳ thì đồng cảm cùng đau xót.

“Xuyên Vũ”. Doan Mộc Văn Thanh tiến lên đỡ y: “Ngươi không cần gấp, cũng không phải là đã hết! Chúng ta chả phải đã đánh chiếm nửa thiên hạ rồi sao, hiện giờ chỉ là chờ một chút, chờ Phong vương trị thương xong, chúng ta lại hành động cũng không muộn.”

“Đúng vậy!”. Hạ Khí Thủ cũng tiến lên an ủi: “Còn phiền ngươi cầm quân dài dài, sao có thể mang bộ dạng thất hồn lạc phách như vậy chứ, thiên hạ còn nằm trong lòng bàn tay chúng ta mà!”

“Xuyên Vũ, ngươi đừng quên, hiện tại Vương và Phong vương không ở đây, ngươi chính là người đứng đầu quân ngũ, nắm giữ hơn mười vạn đại quân, thế nào mà lại còn thất kinh trước vậy!”. Kiều Cần cũng trầm giọng nói.

“Ca, huynh về trường nghỉ ngơi trước đi, còn rất nhiều chuyện chờ huynh xử lý.” Nhâm Xuyên Vũ tiến lên nắm góc áo huynh trưởng, giống như ngày trước nương tựa vào nhau, che chở cho nhau mà sống.

Cửu Vi cũng vứt bỏ hiềm khích, mỉm cười gật đầu. Giờ khắc này Cửu Vi chợt nhận ra người kia cũng không phải là đáng ghét, chỉ cảm thấy y cũng đáng ngưỡng mộ, đáng thương, đáng tiếc.

“Đúng vậy, còn nửa thiên hạ ta cũng phải bảo vệ cho Vương!”. Nhâm Xuyên Vũ phục hồi tinh thần, trong mắt lóe lên ánh sao, nhắc chân bước nhanh về doanh trướng của mình: “Tất cả các ngươi theo ta! Hoàng vương, đừng mơ tưởng thực hiện được!”

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Lấy giang sơn tương hứa

Cửa trướng đóng kín, bên trong im lặng đến nỗi như không phát ra một hơi thở, bên ngoài mọi người tinh thần lo lắng bất an.

Từ lúc cửa trướng đóng kín đến nay đã hai ngày hai đêm trôi qua.

Trong lòng các tướng lĩnh của Phong Vân kỳ và Mặc Vũ kỳ đều thấp thòm bất an, ai nấy cũng muốn đến bảo vệ trước trướng, thế nhưng đều bị Nhâm Xuyên Vũ nói một câu: “Đừng quên thân phận và trách nhiệm của mình”. Cho nên mỗi ngày đều có một người thay phiên nhau đến đây, đợi đến khi nhìn thấy Cửu Vi cùng Phượng Tê Ngô đứng yên trước trướng thì mới bình tâm lại.

Mà Nhâm Xuyên Vũ từ ngày đó trở đi thì không đến đây nữa, một mình y phòng thủ ở Đông Đán Độ đã hao tổn hết tâm lực. Đối diện là cường địch mà y chưa bao giờ gặp phải trong đời, bởi vậy y không dám có một chút khinh suất. Cũng nhờ y đích thân trấn giữ cho nên tạm thời lòng quân của đại quân Phong – Mặc sau khi mất chủ mới chưa tan rã, thế trận vẫn nghiêm chỉnh, nhuệ khí không giảm, khiến Hoàng Triều đối diện cũng phải nhìn với cặp mắt khác, một mặt giữ nghiêm thế trận chưa công khó phá, mặt khác lặng lẽ đợi tin tức ở Khang Thành, cho nên lương quân ở Đông Đán Độ tạm thời bình yên vô sự.

Sáng sớm ngày thứ ba, trong trướng rốt cuộc cũng truyền ra âm thanh.

“Vào!”

Chỉ ngắn gọn một chữ nhưng lại làm cho những người canh giữ ở ngoài trướng như nghe thấy thiên âm.

Huynh đệ họ Chung không ngừng bưng bát súp đưa vào trong trướng, mà ngoài trướng mọi người theo Cửu Vi, Phượng Tê Ngô tới nghe ngóng tin tức, ngay cả những đại tướng quân Phong – Mặc cũng không được vào trong mà chỉ có thể nhìn chằm chằm trước cửa trướng, ánh mắt mọi người đều tràn đầy lo lắng. Thậm chí đến Trình Tri là một đại hán cao lớn thô kệch cũng dầm lệ, không ngừng hướng lên trời vỗ tay, khẩn cầu lão thiên gia phù hộ!

Mặt trời mọc rồi lại lặn, ánh trăng hiện rồi lại ẩn, bình minh rồi lại hoàng hôn, hết lo lắng rồi lại sốt ruột, cảm giác một ngày dài như cả năm nhưng rồi cũng có điểm cuối.

Sáng sớm ngày thứ năm, trong trướng rốt cuộc cũng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, nhất thời mọi người ở bên ngoài trướng phần chần không ngớt.

Cửa trướng mở ra, những tia nắng vàng ban mai tà tà chiếu lên bóng người đang đứng ở cửa, giáp bạc phát ra ánh sáng chói chang rực rỡ, mê hoặc đôi mắt của mọi người, trong nháy mắt mọi người nghĩ ngờ có phải là đã thấy ảo ảnh hay không.

Trước cửa là một người hoàn hảo không có một chút thương tích, nét mặt bình tĩnh nhìn tất cả mọi người – Phong vương.

“Vương! Ngài cuối cùng...”

“Phong Vương, còn Vương ngài ấy...”

Mọi người vội vàng chạy lại vây quanh Tích Vân, đều nói những lời quan tâm nhất.

Tích Vân đưa tay ngăn lại, ánh mắt quét một vòng, bắt gặp làm những thanh âm hoảng sợ, kích động, lo âu liền dừng lại. Ánh mắt nàng dừng lại trên người Cửu Vi, dời bước, đưa tay ra: “Cửu Vi, hân ta, xin nhờ huynh!”

“Ta nhất định làm hết khả năng của mình!” Cửu Vi khom người nói, thanh âm của hắn vốn bình ôn nhưng lúc này lại lộ ra một tia nặng nề, bởi vì từ cái nắm tay thật chặt kia, hắn đã có thể hiểu được tâm tình của nàng!

Ánh mắt Tích Vân đảo qua mọi người, sau đó cất bước đi: “Tất cả tướng lĩnh Phong Vân kỵ cùng Mặc Vũ kỵ đi theo ta!”

Mọi người nhìn nhau, sau đó im lặng đi theo sau Tích Vân, tức khắc bên ngoài trường khôi phục lại sự vắng vẻ, chỉ còn lại Cửu Vi, Phượng Tê Ngô, Tiểu Nhi cùng huynh đệ họ Chung.

“Phượng cô nương đi về nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ chăm sóc tốt cho Túc vương”. Cửu Vi khẽ gật đầu sau đó bước vào trong trường.

“Cửu Vi tiên sinh!”. Phượng Tê Ngô giữ hắn lại: “Xin hãy cho ta nhìn mặt chàng một chút.”.

Cửu Vi quay đầu lại nhìn Phượng Tê Ngô, một lúc sau khe khẽ thở dài: “Được!”

Hai người cùng đi vào trong trường, vòng qua tấm bình phong bằng ngọc, vén bức rèm châu, đẩy bức màn tơ trước giường, lộ ra một người đang nằm nhắm mắt. Một khắc kia, trong lòng hai người đồng thời nổ âm một cái, như có cái gì vừa đổ sập xuống chẹn trong lồng ngực, trái tim nặng nề bị ép xuống, khiến cho bọn trong nháy mắt hít thở không thông, cảm thấy vô cùng đau đớn! Một khắc kia, chẳng biết tại sao sống mũi họ lại thấy cay cay, khóe mắt lại trở nên mờ lung mờ mịt!

Người đang nằm trên giường kia, chính là Túc vương ung dung cao quý, người mà bọn họ từng quen thuộc sao? Thực sự là người tuấn nhã vô song, phong thái tuyệt thế khiến người người trong thiên hạ tán thưởng, Lan Túc công tử đây sao?

Trên giường chỉ có một nam nhân trông già dặn như đã qua ba mươi tuổi!

E-book

Dung nhan như mỹ ngọc trước kia bây giờ lại đầy những nếp nhăn, da thịt từng trắng ngần thuần khiết giờ đây lại khô vàng cằn cỗi, mái tóc đen tơ như mực thì lúc này đã bạc màu trắng xám, đôi mắt thâm thẳm như biển sâu, nhiếp phách tâm hồn lại trở nên buồn bã khép chặt, thần thái lúc nào cũng ưu nhã tôn quý trước kia đã sớm trôi đi không dấu vết, chỉ còn lại một người mang đầy tử khí nằm lặng yên trên giường. Nếu trên ngực không có chút hồ hấp yếu ớt phập phồng thì đã khiến cho người ta nghĩ rằng đây là một người đã chết!

“Vi nàng ấy, chàng đã đi đến bước này!”.

Phượng Tê Ngô vươn tay ra muốn chạm vào người đang nằm trên giường, nhưng cuối cùng giữa chừng lại buông xuống, lặng im rơi một giọt nước mắt.

Sông cạn đá mòn, địa lão thiên hoang, mọi thứ từ trước cho đến tận bây giờ đều rục rờ như một thần thoại, nhưng thần thoại mỹ lệ lúc này đã tái nhợt không còn sức sống, mái tóc bạc, gương mặt xanh xao đã chứng tỏ thần thoại không còn là vĩnh hằng!

“Giống như một khối ngọc hoàn mỹ nhất thế gian trong một đêm bị gió sương khắc xuống, để lại những vết tích cả đời!”.

Cửu Vi nhìn người nằm trên giường không tránh khỏi xúc động, trong đáy mắt lóe lên ánh nước: “‘Tuyệt lão Thiên sơn’ thì ra còn có hậu thế, truyền nhân của ‘Thiên lão’ chính là hân sao?”

Phượng Tê Ngô ngẩng đầu, “Tuyệt lão Thiên sơn’ là cái gì, ‘Thiên lão’ là ai, không liên quan đến nàng, nàng chỉ quan tâm: “Chàng sẽ thế nào?”

” ‘Tuyệt lão Thiên Sơn’ chính là tuyệt kỹ của Thiên lão, bất luận thương thế nặng như thế nào, chỉ cần còn một hơi thở là còn cứu sống được, toàn bộ công, khí, tinh, thần của hắn đều truyền cho Phong vương, mà hân...”

Có lẽ là do ánh mắt của Phượng Tê Ngô quá mức băng lãnh sắc bén nên nửa câu sau của Cửu Vi liền kẹt ở yết hầu.

“Chàng sẽ làm sao?”. Đôi mắt băng cứng của Phượng Tê Ngô cũng dần biến thành băng thủy dịu dàng.

“Hân chỉ còn thọ mệnh một tháng.” Cửu Vi nhẹ nhàng nói.

Thân người lão đạo, Phượng Tê Ngô ngã ngồi xuống đất, ánh mắt vô thần di chuyển, dừng lại trên người nam nhân đang nằm trên giường: “Chỉ còn một tháng?”

“Đúng vậy.” Cửu Vi khẽ gật đầu, nhìn Phượng Tê Ngô đang ngồi trên mặt đất, đưa tay ra đỡ.

“Một tháng... Làm sao có thể...?”. Phượng Tê Ngô ôm mặt nghẹn ngào: “Sao có thể như vậy?”

Cửu Vi nhìn Phụng Tê Ngô, lại nhìn lại người nằm trên giường, bùi ngùi cảm thán: “Hắn đã hết lòng với Phong vương như vậy, lại là truyền nhân của ‘Thiên lão’, ta cũng muốn cứu hắn. ‘Thiên lão, địa lão – thiên địa song tiên’ trên đỉnh núi Thương Mang vẫn còn lưu lại bản cờ chờ hắn tới phá giải!”.

Vừa dứt lời liền bỏ giày ra, ngồi xếp bằng trên giường, nâng Lan Tức dậy, một tay đỡ trước ngực một tay đỡ trên trán, tức khắc có một luồng linh khí xanh biếc bao phủ toàn thân Lan Tức.

Mà ở trong trướng của Phong vương, Tích Vân lại hạ xuống một mệnh lệnh đầy khó hiểu.

“Vương...”. Trình Tri gấp gáp lập tức định mở miệng, liền bị Tê Thư ngăn lại.

Mà tất cả mọi người còn lại ngo ngắc nhìn nữ vương đang ngồi trên Vương tọa, không rõ vì sao nàng lại hạ lệnh như vậy? Mà lệnh này là có ý gì?

“Nhâm quân sư!”. Ánh mắt sáng ngời của Tích Vân rơi xuống trên người Nhâm Xuyên Vũ.

“Phong vương, Vương ngài...”

“Bản vương cùng với Tức vương là phu thê đồng lòng, thần dân lưỡng quốc đều phải phục tùng mệnh lệnh! Dám không tuân theo, bản vương lấy huyết tể kiếm!”. Gió thổi ào ào, hàn quang chọi lóe, Phụng Ngân kiếm rung lên cắm xuyên vào án thư, kiếm quang nhấp nháy nhắc nhở chúng tướng.

“Chúng thần tuân lệnh!”. Mọi người trong trướng nhất loạt khom người.

“Tốt!”. Tích Vân gật đầu, ánh mắt sắc bén quét nhìn mọi người đang cúi đầu: “Nhâm Xuyên Vũ nghe lệnh!”

“Có thần!”. Nhâm Xuyên Vũ tiến lên.

“Cáo viết toàn quân: Phong vương băng hà!”. Tích Vân mặt không đổi sắc nhanh chóng thông báo cái chết của bản thân.

“Tuân lệnh!”. Nhâm Xuyên Vũ cúi đầu.

“Kiều Cẩn, Nhâm Xuyên Vân nghe lệnh!”. Ánh mắt nàng liền chuyển hướng đến hai người khác.

“Có thần!”. Kiều Cẩn, Nhâm Xuyên Vân tiến lên.

“Chọn bốn vạn quân Mặc Vũ kỵ điều luyện nhất, tốc độ nhanh nhất đội mệnh!”. Nàng gậy mạnh vào Phụng Ngân kiếm trên án thư, “Vụt!” liền thu kiếm vào vỏ.

“Rõ!”. Hai người lĩnh mệnh.

“Còn lại chư tướng nghe lệnh!”. Ánh mắt nàng như điện, sáng rực, sắc lạnh quét khắp một lượt.

“Chúng thần chờ lệnh!”. Ánh mắt như vậy khiến chư tướng khôi phục hoàn toàn tinh thần.

Tích Vân dùng thanh âm bình thản nhưng có lực nói: “Phải dựa vào sức mạnh của toàn quân đang bị phần muốn vì Phong vương báo thù, kế hoạch báo thù này đều nghe theo sự điều hành của Nhâm quân sư!”

“Tuân lệnh!”. Chư tướng cúi đầu.

Tích Vân hài lòng gật đầu: “Nhâm quân sư tạm thời ở lại, còn lại đều đi chuẩn bị đi!”

“Chúng thần xin cáo lui!”. Chư tướng lui ra.

Trong trướng chỉ còn lại Nhâm Xuyên Vũ cùng Tích Vân, một người ngồi yên tĩnh trên Vương tọa, một người đứng yên lặng trong doanh trướng.

“Quân sư chắc là biết được tâm ý của bản vương”. Ánh mắt Tích Vân bình tĩnh nhìn Nhâm Xuyên Vũ, sâu như biển cả, sáng ngời như tinh tú, thuần khiết như làn thu thủy.

“Thần thật tâm phục tùng!”. Nhâm Xuyên Vũ khom người. Bất luận là người đang ngồi trước mặt này đã từng khiến y phải toan tính ra sao, lo lắng, phần nộ thế nào. Bất luận đã từng khiến y hao tổn hết tâm tư muốn làm nàng chùn bước ra sao, biến mất thế nào, nhưng lúc này bọn họ lại tâm ý tương thông mục đích tương đồng!

“Khang Thành... Hiện giờ do tướng nào của Hoàng Quốc thủ hộ?”

“Đã xác nhận là Hàn Sương tướng quân và Tào Tuyết tướng quân.”

“Thật à?”. Tích Vân gật đầu: “Như vậy lúc bản vương vắng mặt, mọi thứ ở Đông Đán Độ đều giao cho người.”

“Thần quyết không phụ tâm ý của Phong vương!”. Y ngẩng đầu lên nhìn Phong vương, mặc dù sắc mặt nàng vẫn như trước, ánh mắt yên tĩnh, nhưng y không nhìn nhầm, sâu trong đôi mắt kia có một tia kiên định. Lần đầu tiên y cam tâm tình nguyện trước mặt vị vương này cúi đầu thật sâu, liềm mình đánh

cước vì nàng!

“Mặt khác...”. Tích Vân đưa tay xoa xoa tay ghế: “Dùng bút pháp Hoàng Vương cùng với Tinh hòa lệnh của Hoàng quốc đưa phong thư cấp báo Thu tướng quân, nhớ kỹ phải nắm bắt lấy thời cơ tốt.”

“Rõ!”

“Lui ra đi!”

“Thần xin cáo lui.”

Nhâm Xuyên Vũ lui ra phía sau, trong trường rộng lớn chỉ còn lại một mình Tích Vân, yên lặng, trống trải. Hít một hơi thật sâu, ôm lấy ngực đang bị thương nặng, mi tâm không khỏi căng thẳng, nâng giờ tay lên vuốt ngực, nhắm mắt điều khí. Một lúc lâu sau mới mở hai mắt ra, từ trong lòng lấy ra một miếng ngọc điêu khắc hình hoa lan uốn lượn.

“Ám Mị.” Môi khẽ động, vô âm, Tích Vân dùng tinh khí ngưng kết truyền tống ra xa.

Một lát sau, có một bóng đen mờ ảo lặng yên không một tiếng động bay vào trong trường.

“Ám Mị bái kiến Phong Vương.”

“Đem vật này đến Khang Thành, thân là Lan Ám sứ giả, chắc người biết phải xử lý như thế nào!”. Tích Vân mở lòng bàn tay ra.

“Tuân lệnh!”. Miếng ngọc khắc hoa lan nhẹ nhàng bay vào trong bóng đen. “Ám Mị xin cáo lui.” Bóng đen yên lặng không phát ra một hơi thở liền biến mất.

Ngày mười bốn tháng giêng, quân doanh Phong – Mặc treo cờ tang trắng, toàn quân mặc đồ trắng, cờ Bạch Phượng treo ngược trên không!

Thiên quân vạn mã ở Đông Đán Độ tức khắc đều hiểu được – Vương kỳ treo ngược, quân vương băng hà!

Một khắc kia, bị bao vây phải đối địch với Tranh Thiên kỵ, Kim Y kỵ, ai cũng đều chấn động!

Nữ vương Phong quốc đã chết?! Nữ tử chói lọi như phượng hoàng thật sự đã chết rồi ư?

Đồng thời, đại quân Hoàng Hoa tiếp lệnh, cả ngày chinh đồn và sắp đặt nghỉ ngơi! Quân lính đều hiểu, Vương sẽ phát động đợt công kích cuối cùng!

Ngày mười lăm, đại quân Phong – Mặc luôn áp dụng thủ thế chợt phát sinh biến hóa, như sư tử bừng tỉnh sau cơn say, ngạo long mãnh liệt kích động, khí thế bức người, nhuệ khí tận trời.

Trong vương trường của Tranh Thiên Kỵ, Hoàng Triều nghe bẩm báo thân nhiên nói: “Quân Phong Mặc cuối cùng cũng có động tĩnh!”

Ngọc Vô Duyên nhắm mắt ngồi xếp bằng trên nhuyễn tháp cũng mở mắt, rõ ràng đã nghỉ ngơi mấy ngày nhưng thần khí của chàng vẫn thập phần suy kiệt, giữa hai đầu lông mày hiện lên vẻ ủ rũ mệt mỏi, giống như đã trải qua tam sinh trong hồng trần. Mà thần khí lại tương phản với dung nhan của chàng, chàng càng yếu thì dung mạo lại càng tỏa sáng, màu da thuần khiết như có nước ẩn giấu trong ngọc thạch, óng ánh trong suốt. Cho dù có là Đông Triều đệ nhất mỹ nhân Hoa Thuần Nhiên thì cũng không có được làn da đẹp như ngọc thể này. Liếc mắt nhìn qua giống như một pho tượng bằng bạch ngọc được điêu khắc tinh xảo của thiên hạ, thật xứng với danh xưng “Ngọc công tử.”

“Thương Thư thành năm đó có kể về tích Thủy Đế vi leo lên núi Thương Mang phong sơn mà tập hợp vạn dân đào núi để làm đường, cho nên nó gọi là ‘Vương đạo’. Mà muốn đến ‘Hoàng tọa’ thì phải đi qua ‘Vương đạo’, vì vậy tuyệt đối không thể để cho hán vượt qua chúng ta!”. Ngọc Vô Duyên đứng lên khỏi nhuyễn tháp: “Nếu Phong vương đã chết, lòng quân tất bị thương, bị thương tất phần nộ, mà huynh đã nhiều ngày tránh đi xung đột, chọn cách thủ thế. Sĩ khí chỉ cần một tiếng trống sẽ làm tinh thần thêm hăng hái, hai tiếng thì suy, mà ba tiếng thì kiệt!”

“Tránh đi xung đột?”. Trong đôi mắt vàng của Hoàng Triều có tia sáng chợt lóe: “Huynh cũng muốn khiến cho ta chợt dạ bất an!”

“Hoàng Triều, huynh phải dùng thân phận đế vương để hoàn thành đại nghiệp, chứ không phải dùng võ loạn anh hùng!”. Ngọc Vô Duyên cao giọng nói, hơi có ý chỉ trích: “Huynh chính là quân vương chỉ biết đến người huynh để trong mắt, dụng nhân thì tính toán còn đãi nhân thì lại độ lượng; khuyết điểm duy nhất của huynh chính là hiếu chiến hiếu thắng, trong loạn thế bá chủ như vậy không hẳn là không thể, nhưng định thiên hạ lúc cần phải biết nghỉ ngơi dưỡng sức!”.

Hoàng Triều nghe vậy thì dường như có động thái muốn phản bác, nhưng rốt cuộc lại im lặng không nói gì, đôi mắt vừa chuyển lại bảo: “Từ nhỏ đến lớn, ngay cả phụ vương cũng chưa bao giờ mắng ta như vậy, ngược lại khi huynh nói ta lại không thể phản bác, còn phải cam tâm tình nguyện mà nhận sai!” Vừa dứt lời hán không khỏi khẽ cười rộ lên: “Thì ra vô quýt đây có móng tay nhọn là như thế này!”

“Huynh là do ta chọn!” Ngọc Vô Duyên lại nói như thể đương nhiên, ngược mắt nhìn nam tử sáng rực như mặt trời chói mắt này, bình thần nói: “Huynh có tâm trí kiên định, từ nhỏ đến lớn, một khi đã nhận định mục tiêu liền dùng toàn lực để đoạt lấy, không sợ gian khổ, bất chấp đạo lý, cộng thêm tài năng và trí tuệ của huynh, cho nên...”. Chàng có chút dừng lại, sau đó nói tiếp: “Đạo làm người của Ngọc gia nhân là phò trợ đế vương, bất luận đó có phải là di ngôn hay thực sự là thiên trách của Ngọc gia nhân hay không, Ngọc Vô Duyên ta chỉ thừa nhận huynh là người đứng đầu thiên hạ!”.

Hoàng Triều nhìn chàng, sau một lúc lâu vừa cười vừa đứng lên, cười đến mức có hàm ý: “Nhớ lại lúc trước trên đài Vũ Di huynh từng nói ‘Song vương sao có thể cùng chung bước’, hai vương Phong – Tức khó có thể cùng tồn tại mà ta và huynh vừa là Vương giả vừa là phụ giả thì sao có thể bước cùng với nhau?”

“Thiên địa càng rộng lớn, vạn vật càng mưu cầu hơn; thế nhưng thiên địa lại hạn hẹp như vậy, cho nên hai vương không thể cùng tồn tại.”. Trong ánh mắt của Ngọc Vô Duyên lại hiện lên sự mệnh mông, dường như vừa nhìn thấu thế sự hồng trần, lại vừa như xuyên qua muôn vạn hồng trần: “Như huynh không thể không có hơi thở, như hơi thở không thể không có huynh, mà huống chi hai người họ lại giống như vậy. Bạch Phong Hắc Tức trên giang hồ là bằng hữu hoạn nạn có nhau đã hơn mười năm, huống chi bây giờ lại bị vương một nước vây ở nơi hiểm trở như vậy. Bọn họ dây dưa ràng buộc, từ lâu đã không phân rõ lẫn nhau, cũng không phân rõ thân phận chính mình, như vậy làm sao có thể thấy rõ được hành động của bản thân. Nếu như chỉ có một người tồn tại, chắc chắn sẽ cùng huynh chia đôi thiên hạ, thế nhưng hai bên hai người chẳng thể phân biệt rõ, nếu người thứ nhất mất đi thì người thứ hai cũng chờ bỏ mình, một đau cùng đau, một chết cùng chết, vì vậy ta mới không ngăn huynh....”. Chàng đang nói thì dừng lại, không tiếp tục nữa.

“Vi vậy huynh mới không ngăn ta bắn mũi tên kia.”. Hoàng Triều tất nhiên là đã hiểu rõ: “Nếu Phong vương từ vong, Tức vương cũng như mất đi nửa mạng, lại càng thêm thương tâm loạn trí, như vậy sẽ không chịu nổi một kích!”

Một lúc lâu sau Ngọc Vô Duyên mới nhẹ nhàng mở miệng nói: “Đúng vậy, thời gian không còn nhiều, ta đã nói sẽ trợ giúp huynh nắm giữ thiên hạ, đương nhiên ta sẽ thực hiện lời hứa.”

“Thời gian gì không còn nhiều?”. Hoàng Triều giật mình, ánh mắt vàng bỗng nhiên nhìn thẳng vào Ngọc Vô Duyên.

“À...” Ngọc Vô Duyên cười khê: “Thời gian càng dài, tuyết trên đỉnh núi Thương Mang không chừng sẽ tan ra, ta muốn nhìn một thứ đệ nhất trên núi tuyết!”

“Hả?”. Hoàng Triều tỉ mỉ nhìn Ngọc Vô Duyên, vẫn chưa phát hiện chàng có gì bất thường mới yên lòng nói tiếp: “Nghe nói trên đỉnh núi Thương Mang có một loài lan màu xanh ngọc bích, vốn được xưng là loài lan cực phẩm. Chờ sau khi chúng ta leo lên núi sẽ thuận tiện thưởng thức loại cực phẩm tuyết lan này, được như vậy, đời người không có lần thứ hai đâu!”

“Trên đỉnh núi Thương Mang có tuyết Thương Mang, trong tuyết Thương Mang có loài Thương Bích Lan, Thương Bích Lan lại mọc bên ván cỏ trên Thương Mang, ván cỏ trên Thương Mang lại chờ chủ nhân Thương Mang, chủ nhân của Thương Mang...” Ngọc Vô Duyên như muốn đem hết những cảnh tượng nấn nhá trên đỉnh Thương Mang quyện sắc vào vân trướng, sau đó nhẹ nhàng khép đôi mi lại: “Ta sẽ xem ai là chủ nhân trên đỉnh núi Thương Mang...”

Hoàng Triều nhìn chàng, sau đó đứng dậy kêu: “Người đâu!”

Một gã thị vệ lập tức vén màn trướng đi vào.

Hoàng Triều tiến đến trước bàn, lấy ra giấy bút, vung tay lên viết.

“Phái người đem bức thư hỏa tốc này chuyển cho Thu tướng quân của Khang Thành!”

“Tuân lệnh!”

Ngày mười sáu, đại quân Phong – Mặc cùng với Phong Vân kỳ chủ động tiến công, cờ trắng như mây, y phục lụa trắng như tuyết, cờ phượng kỳ tung bay, đằng đằng sát khí! Phong Vân kỳ mất vương thê vì chủ báo thù!

Quân Hoàng – Hoa dùng kim giáp trận thủ vững, chưa dám nghênh tiếp chính diện.

Ngày mười bảy, đại quân Phong – Mặc cùng Phong Vân kỳ chủ động tiến công, thế tiến rất mạnh, như thủy triều cuộn cuộn.

Quân Hoàng Hoa vẫn dùng kim giáp trận thủ vững, không có xuất kích.

Ngày mười tám, quân Phong – Mặc dùng Phong Vân kỳ làm tiên phong phát động công kích.

Quân Hoàng – Hoa chín lần vẫn dùng thế trận cố thủ, không có xuất kích.

Đồng thời, Thu Cửu Sương, Tiêu Tuyết Không tại Khang Thành nhận được lệnh hỏa tốc của Hoàng Vương, cáo viết Phong vương băng hà, lệnh phải thù Khang Thành nghiêm ngặt.

Ngày mười chín, quân Phong – Mặc không xuất kích

Quân Hoàng – Hoa yên tĩnh chờ đợi biến động.

Ngày hai mươi, quân Phong – Mặc kết hợp xuất kích, một lần xuất kích phá hủy khí thế của quân địch.

Cuối cùng quân Hoàng – Hoa cũng chịu nghênh tiếp.

Hai quân giao chiến một ngày, dựa theo thực lực tương đương, bất phân thắng bại, hai bên đều có tổn thương nhỏ.

Ngày hai mươi mốt, Thu Cừu Sương nhận thêm một lệnh hỏa tốc của Hoàng vương, quân Phong – Mặc ở Đông Đán Độ liên tục triển khai công kích, tiến công mãnh liệt với khí thế báo thù bất chấp mạng sống, khiến người khác cảm thấy đau đầu. Lệnh cho lãnh binh tấn công Kinh Thành, mục đích là vây Ngụy cứu Triệu. [1]

[1] Vây Ngụy cứu Triệu: đây là 1 điển cố lịch sử. Năm 353 trước công nguyên, nước Ngụy vây đánh kinh đô Hàm Đan của nước Triệu. Nước Tề phái Điền Kỵ dẫn quân đi cứu Triệu. Điền Kỵ dùng kế sách của quân sư Tôn Tẫn. Nhân khi nước Ngụy không phòng bị kéo quân đi đánh Ngụy, quân Ngụy phải trở về bảo vệ đất nước, quân Tề thừa lúc quân Ngụy mệt nhọc đã đánh bại quân Ngụy tại Quế Lăng, do đó nước Triệu cũng được giải vây. Sau này dùng câu ‘vây Ngụy cứu Triệu’ để làm phương pháp tác chiến.

Thu Cừu Sương lãnh ba vạn Tranh Thiên kỵ xuất phát, Tiêu Tuyết Không cùng một vạn đại quân trấn thủ Khang Thành.

Ngày hai mươi hai, trời giá rét.

Sáng sớm đẩy cửa ra, phát hiện có những bông tuyết mịn đang rơi xuống, nhỏ nhỏ nhẹ nhàng, phiêu phiêu dang dang, khắp mặt đất phủ một tầng tuyết trắng mỏng.

Vườn lòng bàn tay ra, đón những bông tuyết đang từ trên trời rơi xuống, chợt thấy một người đang ngồi trên ngọn cây.

Bạch y tóc đen, đón gió mà đứng, thanh nhã như tiên, như thật như ảo.

Trong nháy mắt, sự vui mừng khôn xiết không thể kiềm chế xông thẳng lên đầu!

Nhưng một khắc sau thân thể giống như có hàn băng bao phủ, tinh thần thanh tỉnh, tức thì hai tai như vang lên tiếng thiết mã, bầu trời trước mắt ngập tràn gió tuyết điên cuồng.

Nàng chưa chết! Cừu Sương rời thành, nàng lại xuất hiện ở đây!

Điều này chỉ nói lên cho một việc: Khang Thành đang nguy khốn!

“Tuy rằng tuyết rơi, thế nhưng ta biết bầu trời chưa bao giờ là xanh thắm”. Người trên ngọn cây ngược nhìn bầu trời, thanh âm nhẹ vô cùng, giọng nói tuy giữa gió tuyết đầy trời nhưng vẫn lọt rõ ràng vào tai: “Có lam không, có tuyết trắng, còn có gió tuyết thanh khiết từ đỉnh băng cực bắc thổi tới, Tuyết Không... Ngày thanh tịnh như vậy rất thích hợp với huynh, tuyết hôm nay rơi là vì huynh sao?”

Nắm chặt thanh kiếm đeo bên hông, nhẹ nhàng rút ra từng tấc, thân kiếm phát sáng chiếu rọi những hoa tuyết đang phiêu vũ phát phới, mê ly huyền ảo.

“Huynh chỉ cần không bước ra khỏi sân này, ta sẽ không xuất thủ”. Tích Vân cúi đầu nhìn người đang đứng trong sân, giương kiếm đứng thẳng, lạnh lẽo yên lặng như tuyết.

“Đã công thành rồi sao?”. Thanh âm Tiêu Tuyết Không như băng rơi xuống đất, róc rách trong trẻo nhưng không có độ ấm.

“Đúng vậy! Khang Thành chẳng những đang là vùng giao tranh của binh gia, đồng thời đối với Tứ Vương mà nói thì còn có một ý nghĩa khác nữa. Bởi vì năm xưa ta và hắn cùng nhau san bằng phía sau Đoạn Hồn Môn, là vì hắn muốn lưu lại ở trong thành một quân phòng bị để sử dụng trong ngày hôm nay. Mà nay, khi thấy ta xuất hiện ở đây, huynh cũng biết là đã không còn hi vọng gì rồi”. Tích Vân bình tĩnh nói, những lời này căn bản không cần phải giải thích, nhưng nàng vẫn muốn nói ra. Có thể nàng vẫn mong muốn hắn có thể buông trường kiếm xuống, tuy rằng biết rõ là không có khả năng.

“Vương nói Khang Thành còn có một con đường khác dẫn đến con đường lên núi Thương Mang, là do ân sư Địa Lão của ngài năm xưa cùng Thiên Lão lên núi đầu cò mà lưu lại, là con đường dẫn đến ván cờ trên đỉnh núi Thương Mang. Nơi này quyết không thể thất thủ”. Tiêu Tuyết Không cũng bình tĩnh nói.

“Tranh Thiên kỵ tuy mạnh nhưng chủ tướng lại mất tích, Mặc Vũ kỵ đông gấp nhiều lần, Khang Thành hiển nhiên là khó thủ”. Tích Vân xòe bàn tay ra, đón được một bông tuyết vừa rơi xuống trước mắt, nhìn nó từ từ tan ra trong lòng bàn tay: “Trời đang có tuyết, huynh với ta ở đây yên lặng ngắm tuyết thôi!”

“Có thể cùng Bạch Phong Tích ngắm tuyết, thực là may mắn của Tuyết Không! Thế nhưng...”. Mi phong nhướn lên, hắn cảm khái nói: “Ta là Tảo Tuyết tướng quân của Hoàng Quốc, lúc binh sĩ đang liều mình chiến đấu há để cho kẻ làm tướng viện cớ không ra. Mà ta lại là bề tôi của Hoàng vương, vì thần đương nhiên phải vì Vương mà tận trung tận lực!”. Trường kiếm ‘Vực’ xuất ra khỏi vỏ, hắn đứng lặng trong phong tuyết, chăm chú bất động.

“Cho dù đã biết kết quả chính là diệt vong?”. Giọng nói nàng mềm nhẹ nhưng những lời nói ra cũng thật dứt khoát.

“Đúng vậy!”. Hắn đáp chắc như đinh đóng cột, con ngươi trong suốt trong phong tuyết như chứa đựng cả khoảng không màu xanh lam: “Hơn nữa có thể đánh một trận cùng với tuyết thế cao thủ như Phong vương đây, ta tuyết đối sẽ không hối hận!”

Tích Vân nhìn một người một kiếm kia, than thở nói: “‘Tảo tuyết kiếm pháp’ của Tảo Tuyết tướng quân là tuyết kỹ hiếm thấy đương thời, Tích Vân lười biếng cả đời không có được công phu kiếm pháp thượng thừa, cho nên khó có thể sánh bằng với tướng quân.” Nàng dừng lại một chút sau đó lại nói: “Tuy rằng chiến binh bảo vệ vương của quốc gia ta vẫn chưa xuất thế, nhưng những người có võ nghệ như thế trong thiên hạ cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, y căn cứ trên núi Thiên Bích mười năm, tự sáng tạo nên ‘Bích sơn tuyết kiếm’ không có đối thủ. Hôm nay ta dùng ‘Bích Sơn kiếm’ của y đầu với ‘Tảo Tuyết kiếm’ của tướng quân, cũng có thể coi như không làm nhục tướng quân.”. Cổ tay nàng vừa giương lên, Phượng Ngân kiếm xuất ra khỏi vỏ, phong tuyết khắp bầu trời cũng không thể che nổi một vệt màu đỏ.

Tuyết tựa hồ càng thêm ngập trời, gió tựa hồ càng siết mạnh hơn.

Một người đứng yên dưới đình viện, một người đứng thẳng trên ngọn cây.

Một thanh kiếm trong suốt như băng, một thanh kiếm trong vắt tựa thủy.

Một người ngưng mảy lạnh lùng nghiêm nghị, một người lại tĩnh lặng không gợn sóng.

Tuyết cứ lá tả rơi xuống, gió lạnh quét qua, nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến hai người đang đứng thẳng tắp kia. Một kiếm vững như núi, một kiếm tung hoành, phong tuyết cuộn cuộn, nhưng lại không thể rơi trên người hai người, ngay cả trên trường kiếm cũng không.

Xa xa mơ mơ hồ hồ truyền đến tiếng chém giết, thanh âm đao kiếm tấn công nhau, có cả tiếng người thảm thiết thê lương...

Lại có tiếng bước chân dồn dập, tiếng thở dốc kịch liệt!

“Ầm ầm! Tướng quân! Tướng quân! Khang Thành đã bị công phá! Tướng quân! Tướng quân! Ngài có đang ở đây hay không? Ầm ầm!”

Bên ngoài có người dùng sức đập cửa, khàn giọng hô hoán, nhưng cánh cửa mặc cho hấn đập bao nhiêu vẫn không chịu mở ra, mặc cho hấn kêu gọi bao nhiêu thì bên trong vẫn không có ai trả lời.

“Tướng quân! Tướng quân! Rốt cuộc ngài có ở đây hay không? Trong thành có nội gián, bọn chúng nội ứng ngoại hợp. Đại quân Mặc Vũ đã tấn công vào được, binh lực yếu thế nên chúng ta căn bản không có biện pháp ngăn cản! Tướng quân...”. Âm thanh đột nhiên biến mất, ngoài cửa có một tiếng “Bịch” rơi xuống, có lẽ là binh khí, mà cũng có lẽ là người!

Người trong viện đang ngưng mảy đứng yên rốt cuộc cũng nhện không được, phút chốc, người như kiếm bay, kiếm như điện bắn!

Người đứng trên ngọn cây cũng chuyển động, nhìn kiếm quang đang bay đến trước mặt, nháy mắt nhẹ nhàng thở dài, trường kiếm trong tay cũng nhẹ nhàng xuất kích, ung dung thoải mái tung ra một chiêu, nhưng chiêu này lại thực sự nặng như núi, đánh bật toàn bộ công kích!

Trường kiếm vừa như băng tuyết lại vừa mãnh liệt như lửa, trường kiếm tĩnh lặng như nước mùa thu cũng lại tiêu sái như gió, bất luận là lửa hay gió, một kiếm chém ra, xé đá xuyên mây, gió bị chém ngang cũng phải cất tiếng gào thét, tuyết bị cắt đứt cũng phải kêu gào thê lương!

Một khắc kia, trong tiểu viện gió tuyết vùn vùn, hàn quang nhấp nháy, bóng người huyễn hoặc, kiếm khí tung hoành!

Một khắc kia, không một người nào có thể đến gần tiểu viện, chỉ còn lại bông tuyết tung bay đầy trời, kiếm ý che lấp thiên địa!

Đột nhiên, một giọng hát trong trẻo rạch qua kiếm khí, phá tan phong tuyết, du du lãng đãng trong thiên địa cất lên:

“Kiếm,

Xuyên cả trời xanh lưỡi chẳng mòn.

Vẫn đứng lặng,

Phong tuyết qua nghìn núi non.

Kiếm,

Chẳng thấy bi hồn hay huyết ảnh.

Vỏ ngân thanh,

Lưỡi tao nhả như sương.

Kiếm,

Ba thước thanh phong chiếu nhân gian,

Quang mang rọi

Bình tĩnh sợ tuyết tan...”

Trong tiểu viện, một mũi tuyết nhọn bay vút, kiếm khí mạnh như trời, nhưng tiếng ca kia vẫn thông dong xướng lên giữa phong tuyết, khí tức bình ổn, không nhanh không chậm.

Ngay khi câu “Bình tĩnh sợ tuyết tan.” cất lên, thì giữa phong tuyết hiện ra một đóa tuyết liên, chính giữa là một nhụy hoa màu đỏ, mềm mại uốn tròn đình viện, tức khắc trong viện tràn ngập nhụy hoa màu đỏ tươi, cũng không còn nhìn thấy những thứ khác, kinh diễm hoa mắt không ngót. “Đình!” Một tiếng

Kiểm thanh thúy vang lên, sau đó tiếng ca trong trẻo cũng ngưng lại, phong tuyết đầy trời chợt dừng, kiếm khí trong đình viện cũng biến mất, hết thảy đều quay lại về yên bình trước đó!

Trên nền tuyết, một người ngã xuống hòa cùng với tuyết rơi, vết máu từ từ nhuộm đỏ cả một vùng trắng xóa, tựa như một đóa huyết liên đang nở giữa khoảng không thuần khiết!

Một người đứng lặng yên nhìn dòng máu đỏ tươi chảy dọc thân kiếm, nhìn chúng ngưng tụ thành giọt trước mũi kiếm, sau đó nhỏ xuống nền tuyết, thân kiếm tựa như dòng nước mùa thu, trong suốt sáng ngời.

“Kiếm,

Trong con say nhìn ánh đèn dưới trướng.

Yên tịch bay,

Cuồng ca cười qua bao năm tháng.”

Từng tiếng ngâm chậm rãi cất lên, ánh mắt chậm rãi chuyển dời, thanh âm kia giống như dòng suối chảy, như những bông tuyết nhẹ nhàng từ trên không trung rơi xuống, khoảng không mơ hồ mà đượm buồn, giống như đã từng trải qua nhiều sóng gió tang thương.

“Vô Hàn.” Nhẹ giọng gọi.

“Có.” Một võ sĩ mặc y phục màu bạc lặng lẽ nhảy xuống.

Ánh mắt của Tích Vân từ khoảng không dời đến người đang nằm trong đống tuyết, bước đến gần, ngồi xuống, đưa tay nâng người trong đống tuyết lên.

Nàng nhẹ nhàng gạt làn tóc bạch kim, khuôn mặt xinh đẹp trắng như hoa tuyết lúc này cũng mong manh tựa hoa tuyết. Vừa chạm vào, bên khóe môi hần đã trào ra dòng máu đỏ tươi, con ngươi trước kia trong suốt lúc này lại mang vẻ ảm đạm nhìn nàng. Nơi sâu nhất trong con ngươi như ẩn một màu u lam, thâm trầm mà mị hoặc nhìn nàng, cơ hồ có vô số điều ẩn giấu trong đó, lại tựa như trống rỗng chẳng có gì.

“Đưa hần đến chỗ của Phạm Ngọc Hiền đi.”

“Vâng!”

Vô Hàn dời bước ôm lấy người đang nằm trên tuyết, sau đó nhảy vút lên, thân ảnh biến mất, chỉ còn lại một đóa huyết liên mạnh mẽ trên nền tuyết.

Đội Vô Hàn đi rồi, thân thể Tích Vân nhoáng cái liền ngã ngồi trên tuyết, tay ôm lấy ngực, một sự đau đớn kịch liệt làm cho nàng phải nhíu đôi hàng mày, yên lặng điều khí, một lát sau đau đớn dần dần tiêu tan, mới nhẹ nhàng thở ra: “Rốt cuộc cũng không thể so với lúc trước.”. Nàng ngẩng đầu, nhìn núi Thương Mang đang sừng sững cùng thiên địa: “Chàng đã dùng tính mệnh tương hứa, ta sẽ báo đáp chàng bằng con đường đi đến hoàng tòa.”.

Đứng đây, nhẹ nhàng nhảy qua mái tường, ở phía xa có một đội huyền giáp hùng kỳ lướt gió phi tới, dẫn đầu là một người mặc áo bào trắng.

“Phong vương, đã chiếm được Khang Thành.”. Nhâm Xuyên Vân thúc ngựa khom người.

“Ừm!”. Nàng nhàn nhạt gật đầu: “Kiều Cần bên kia thì sao?”

“Hần nói mặc dù đã cản được Thu Cửu Sương nhưng không thể trọn công, chủ lĩnh thành đã đào tẩu về Kinh Thành.”. Nhâm Xuyên Vân nói. Lần này hần không tốn chút sức lực nào mà có thể đoạt được Khang Thành, tâm trạng đang rất nhẹ nhõm, cho nên vừa nghĩ tới điều gì liền buột miệng nói: “Không ngờ nữ nhân thật nhất gan, công phu chạy trốn thật lợi hại!”. Vừa nói xong, chợt nhận ra phía trước mặt mình cũng là một nữ nhân, lập tức không khỏi hoảng sợ lắp bắp: “Thần... Phong vương... Thần không phải là... Thần không phải nói ngài!”. Một câu này nói thật sự là khó khăn khổ cực, càng thêm gấp gáp đến độ mặt đỏ tía tai, không còn chút khí khái hào sảng anh dũng vừa giết địch, những tướng sĩ phía sau thấy thế không nhịn được cười.

Tích Vân nhẹ nhàng xua tay ý bảo không cần để ý, nàng thực ra cũng cảm thấy kỳ quái, Nhâm Xuyên Vũ tâm cơ thâm trầm hay nghi ngờ thế mà lại có một đệ đệ lạnh lẽo trong sáng như vậy. Chẳng qua nàng suy nghĩ một chút cũng hiểu ra, là do ca ca như thế nên mới có đệ như vậy, hoặc chỉ vì có đệ đệ như thế nên ca ca tài cán mới làm hết mọi việc rồi!

“Đoạt xong Khang Thành, từ từ đội Vương giá của Túc vương đến.”

“Vâng!”

Lúc Mặc Vũ kỵ đoạt được Khang Thành cũng là lúc quân Hoàng – Hoa đang ở thế giằng co ở Đông Đán Độ, đại quân Phong – Mặc cũng phát sinh chuyển biến.

Ngày hai mươi hai, quân Hoàng – Hoa vẫn ở thế thủ thế những ngày qua bỗng nhiên phát động tiến công, dùng khí thế nhanh đến mức như sét đánh không kịp bịt tai, dốc toàn bộ binh lực công kích toàn diện đại quân Phong – Mặc.

“Khí kiệt là lúc thuận lợi để công kích!”

Hoàng vương thân chinh xuất chiến, đại quân Hoàng – Hoa khí thế ngất trời!

“Thật không xong rồi, võ đầu cộp làm nó nổi giận!”. Nhâm Xuyên Vũ vừa nghe được bẩm báo không khỏi thì thào cười khổ: “Cộp giận thì khó đối phó.”

“Làm nhâm xong chưa? Hạ lệnh đi.”. Hạ Khí Thù lờm y một cái.

“Biết rồi!”. Nhâm Xuyên Vũ vẻ mặt nghiêm chỉnh: “Toàn thể tướng sĩ nghe lệnh, nghênh chiến toàn diện!”

“Tuân lệnh!”. Các tướng lĩnh lãnh binh xuất chiến.

Nhâm Xuyên Vũ cũng leo lên lưng ngựa, nhìn gió tuyết, cát bụi cuộn cuộn nơi tiền phương, hỏi thị vệ phía sau: “Vương còn chưa tỉnh sao?”

“Đã phái người qua thăm hỏi, Cửu Vi tiên sinh nói tối thiểu cũng phải giờ thân hôm nay mới có khả năng tỉnh lại.”. Thị vệ đáp.

“Giờ thân ư? Chỉ mong....”

Tiếng chém giết vang lên, những lời của Nhâm Xuyên Vũ nói dần chìm vào mớ thanh âm hỗn độn.

“Quân sư vừa nói gì?”. Thị vệ sợ mình đã bỏ sót mệnh lệnh quan trọng nào đó.

“Nghênh tiếp kẻ địch!”. Nhâm Xuyên Vũ quay đầu lại liếc hán một cái, cái kẻ vốn như thư sinh mặt trắng lúc này cũng có khí thế nam nhi không chùn bước.

Trống trận vang lên, tiếng hét vang trời, cờ xí phấp phới, đao kiếm lóe sáng!

Quân Phong Mặc lấy tam quân cánh tả, trung, hữu cùng nghênh chiến. Cánh tả có Đoan Mộc Văn Thanh và Từ Uyển; cánh hữu có Hạ Khí Thù cùng Trình Tri; trung quân có Tề Thư. Tam quân hợp thành Liên Vân Trận vừa công vừa thủ nhiều mặt, lại có thêm quân sư Nhâm Xuyên Vũ chỉ huy tài tình, điều động trận hình linh hoạt. Hàng lối giống như liên vân khinh phi (lướt nhẹ như mây bay), công như bách thú xông trận, thủ như tường đồng vách sắt.

Mà đại quân Hoàng – Hoa nổi thành một thể như sóng triều mãnh liệt tuôn trào liên tiếp không dứt, khí thế nuốt cả núi sông! Cho đến khi hai bên tiếp xúc, cuồng triều bỗng chốc như hóa thành vô số kiếm triều, từng mũi kiếm sắc bén như muốn xuyên thủng đại quân Phong – Mặc. Tức khắc trên thân mãnh thú bị đâm vô số chỗ, khiến đại quân Phong – Mặc đau đớn tinh táo liền di chuyển tường sắt thủ vững. Kiếm triều tạm thời thối lui, tạo thành một đường hung triều, gầm thét nhìn con mồi đang đứng trước mặt!

Đại quân Phong – Mặc đương nhiên không ngồi chờ chết, liền nhanh chóng hoán chuyển trận hình, lấy trung quân thủ, tả hữu cùng nhau tiến lên, quân Hoàng Hoa cũng nhanh chóng xuất quân ứng đối. Hung triều cấp tốc lui về phía sau, tốc độ này cũng không thua gì tốc độ trứ danh của Mặc Vũ kỵ. Đợi khi cánh tả và cánh hữu của đại quân Phong – Mặc thể cùng lực kiệt thì bỗng nhiên nó hóa thành vạn kiếm, một đường thẳng hướng đến hai cánh tả hữu quân Phong – Mặc, tạo thành từng đợt triều huyết sắc cuộn cuộn!

“Truyền lệnh, cánh tả cánh hữu quy thủ, trung quân bọc ngoài!”

“Tuân lệnh!”

Lính liên lạc nhanh chóng truyền lệnh, nhất thời đại quân Phong – Mặc lập tức thay đổi trận, thu hồi thế tiến công lúc đầu, toàn quân phòng thủ, ngăn cản vạn đạo kiếm triều.

“Không có cách nào chống lại được Hoàng vương sao?”. Nhâm Xuyên Vũ nhìn về phía trước.

Mặc dù tạm thời có thể ngăn cản thế tiến công của quân Hoàng – Hoa, thế nhưng với lực tấn công như thủy triều, người trước ngã xuống, người sau liền tiến lên, cứ lần lượt dùng vạn đạo kiếm triều đâm thủng phòng thủ kiên cố của đại quân Phong Mặc. Kiếm triều kia không chỉ nhiều mà còn dày đặc sắc bén, lại vô cùng cứng rắn đến nỗi tường đồng cũng bị đâm thủng. Mà lỗ thủng vừa xuất hiện thì thủy triều nhanh chóng tràn vào, càng lúc triều càng mãnh liệt!

“Đó là do khí thế không giống nhau!”

Đột nhiên y nghe được phía sau có âm thanh, quay đầu lại liền thấy Tề Thư nâng kiếm bước đến.

“Tranh Thiên kỵ của Hoàng Quốc xưa nay danh xưng dũng mãnh, lại có thêm Hoàng vương thân chinh xuất chiến, sĩ khí nâng cao, khí thế thêm ngất trời! Hiện tại bên quân ta qua mấy ngày nay tấn công địch, sĩ khí đã tiêu hao từ lâu, lại ngay lúc song vương vắng mặt, lòng quân càng thêm bất an, bây giờ mà có thua quân Hoàng – Hoa cũng đã là anh dũng lắm rồi!”. Tề Thư nói một mạch, ánh mắt thần nhiên nhìn Nhâm Xuyên Vũ “Hơn nữa, ta và người cũng không phải là đối thủ của Hoàng Vương, bất luận bày binh bố trận như thế nào, biến trận đến đâu cũng không thể bằng một Hoàng Vương mãnh liệt quyết đoán linh hoạt. Hoàng Vương có khí phách ngạo mạn thiên hạ, khiến tướng sĩ dù không rõ lý do gì vẫn tín phục đi theo!”.

“Này, đang quyết chiến đừng nói những câu xui xẻo như thế chứ! Hơn nữa người thân là chủ tướng trung quân, không phải là nên đứng tại tiền phương sao?”. Nhâm Xuyên Vũ tức giận nhìn hán.

“Không phải là ta nói xui, mà là trong lòng ngươi đã dao động. Đối mặt với khí thế hùng bá của Hoàng Vương, ngươi chính là người đánh mất lòng tin trước!”. Ánh mắt Tề Thụ kiên định nhìn y, giờ tay lên, huyền lệnh hiện ra trong lòng bàn tay: “Ta tới là để truyền Vương lệnh: Không phải kẻ địch thì chính là lúc rút lui!”

Nhâm Xuyên Vũ biến sắc, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Tề Thụ, mà Tề Thụ lại không có chút dao động nhìn người đứng đối diện.

“Ta biết ngươi một lòng trung thành với Tức Vương, quyết không cam lòng thất thủ ở Đông Đán Độ. Nhưng nếu ngươi vẫn liều mạng đánh một trận với Hoàng vương ở đây, hoặc có thể phòng thủ được một nửa Đông Đán Độ, nhưng quân ta sẽ phải thương vong hơn phân nửa!”. Tề Thụ gần từng chữ, bỗng nhiên nghiêm túc nói: “Nếu đã đến bước này, ngươi làm sao diện kiến Tức Vương đây?”

Nhâm Xuyên Vũ nắm chặt thành quyền, chăm chú nhìn Tề Thụ, sau một lúc lâu mới buông hai tay ra, thở mạnh một hơi.

Tề Thụ biết mục đích đã đạt được, thúc ngựa quay đi, chợt quay đầu lại nói: “Nhâm quân sư, tài năng của ngươi đã rõ như ban ngày, Đông Đán Độ có thể thủ đến hôm nay là nhờ phần lớn công lao của ngươi, nhưng... nếu song vương đồng nhất thì chắc chắn đã không có cục diện như ngày hôm nay rồi! Đến lúc này ngươi nên biết, thần thủ thần đạo, thần tấn thần trách!” [2].

[2] Thần thủ thần đạo, thần tấn thần trách: Thần tử bảo vệ, thần tử vì đạo đã tận hết trách nhiệm.

Giờ mùi ngày hai mươi hai, đại quân Phong – Mặc rút khỏi Đông Đán Độ năm mươi dặm.

Quân Hoàng Hoa vượt qua hồ Thương Hữu, tiến vào chiếm giữ Thành Thương Thụ.

Cuối giờ thân, Tức Vương tỉnh lại, quân Phong – Mặc hồi phục.

Ngày kế tiếp, tin Đông Đán Độ thất thủ cùng tin Phong Vương chưa chết, Khang Thành thất thủ chia nhau truyền đến Khang Thành và Đông Đán Độ. Mọi người đều tự cười, vui buồn mỗi thứ một nửa.

“Cái này gọi là dễ có sẽ dễ mất.”. Ngọc Vô Duyên đứng trên cổng Thành Thương Thụ, nhìn hồ Thương Hữu thăm thẳm bình tĩnh nói, tựa hồ chàng không kinh ngạc với kết quả này: “Chung quanh núi Thương Mang có bốn tòa thành, huynh có Thương Thụ, Kinh Thành; hắc có Khang Thành, Kinh Thành. Lây Vương son làm biên giới, huynh và hắc chính xác mỗi người nắm giữ mỗi nửa thiên hạ. Cả hai đều có chung một con đường, hết như năm đó Thiên Lão và Địa Lão cùng quan sát tình tượng, hết như ván cờ trên đỉnh núi Thương Mang, thế cuộc ngang nhau.”

Hoàng Triều lặng lẽ không nói gì, ngược mặt trông lên nhìn đỉnh núi Thương Mang, tuyết trắng bao phủ đẹp như ngọc son, nguy nga cao vút!

“Hoàng Triều, đi lên đỉnh Thương Mang đi, nơi đó sẽ cho huynh đáp án, nơi đó sẽ cho cả hai người đáp án!”.

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Ván cờ trên Thương Mang

Ngày hai mươi lăm tháng giêng, đại quân Phong – Mặc chuyển quân sang Kinh Thành.

Ngày hai mươi sáu, Khang Thành.

“Đã xác định tình hình hiện tại ở Khang Thành.”. Kiều Cẩn đứng giữa thư phòng bẩm báo chi tiết tình hình Khang Thành.

“Ừ.” Tích Vân gật đầu.

“Giờ Thìn hôm nay Vương đã khởi hành, sau giờ Mùi sẽ đến Khang Thành.”. Nhâm Xuyên Vũ vừa nhận được tin tức vội vàng bẩm báo.

“Ừ.” Tích Vân lại gật gật đầu: “Các người vất vả rồi, lui xuống đi.”

“Vâng!”. Kiều Cẩn, Nhâm Xuyên Vũ rời khỏi thư phòng.

Đội hai người đi rồi, Tích Vân mới đứng dậy đẩy cửa sổ, bên ngoài hoàng hôn đã lên, tuyết mấy ngày nay còn chưa tan hết, trắng phau động dưới ánh nắng chiều, sắc trời còn chưa trở nên tối hẳn.

“Cuối cùng thì tuyết mùa đông cũng sẽ tan hết.”. Tích Vân thở dài: “Lại đến mùa xuân hoa nở.”.

Ánh mắt nàng dừng trên một cành hàn mai trong đình viện, có lẽ vì mùa hoa đã gần hết, những cánh hoa bị gió thổi rơi là tả xuống đất, tựa như cơn mưa đỏ thấm cả một vùng tuyết động.

“Nâng chén chúc đông phong, thả bước ung dung.

Liều tím buồn rũ nổi thành Đông,

Chôn ấy khi xưa tay nắm chặt,

Dạo khắp mọi vùng.” [1]

Trích Lăng đào sa – Âu Dương Tu, thời Bắc Tống

Nàng bắt tri bất giác nhớ lại, hồi tưởng quang cảnh năm đó khi cùng Lan Tức san bằng Đoạn Hồn Môn.

Lúc ấy là mùa xuân tháng ba, thời tiết vô cùng đẹp, hoa đào nở rộ như những áng mây màu, hai người mang theo một vò rượu ngon, vừa đi vừa ngắt hoa ca hát, tựa như chỉ đang đi du xuân thưởng ngoạn chứ không phải đang bước vào Đoạn Hồn Môn mà nhân sĩ vô lâm vốn kinh sợ, úy kỵ. Khi ấy cả hai đều còn trẻ tuổi, khi ấy chỉ là hai thiếu niên khí phách ngang nhiên, khi ấy vô câu vô thúc tùy ý tiêu sái, vậy mà nay...

“Nỗi khổ gặp gỡ, chia ly thật gấp gáp,

Hận đến vô cùng”.

Nàng giờ tay tiếp được một đóa hoa mai phiêu lãng trong gió: “Năm nay hoa hồng hơn năm ngoái...”

“Chỉ tiếc rằng năm sau hoa sẽ đẹp hơn nữa,

Nhưng biết ngắm cùng ai?”

Một giọng nói khẽ vang lên, nhạt nhòa và xuất trần tiếp lời nàng.

Nàng ngược mắt nhìn, một thân ảnh còn thuần khiết hơn tuyết trắng động, phong tư còn nhẹ hơn cánh hoa rơi yên lặng đứng trong viện.

“Đã lâu không gặp.”. Hai người cùng nói một câu.

Một câu nói nhẹ nhàng thân nhiên đã khiến hai người dường như trải qua mấy đời giờ mới gặp lại, kể từ cái ngày hai người cùng nâng cốc vui vẻ ở Hoa Đô cũng đã trải qua nhiều năm, chợt hồi tưởng lại mọi chuyện dường như vừa ở kiếp trước, khi đó tâm ý tương thông mà nay địch ta bất đồng.

“Không ngờ cảnh tuyết động mai rơi này ta lại được thưởng ngoạn cùng thiên nhân.”. Tích Vân nhẹ nhàng thờ dài nhìn người trước mắt như ngọc xuất trần, ánh mắt tiếc nuối, thương cảm.

“Có thể ở núi cao cùng thưởng trăng, có thể ở Khang Thành cùng ngắm mai rơi tuyết động, cho dù là nhân sinh ly hợp, đời người vô thường, Vô Duyên cũng cảm thấy không hối tiếc.”. Ngọc Vô Duyên nhón tay lấy một chút tuyết từ trên cành cây, cô tay nhẹ nhàng giơ lên, tuyết liền rơi vào lòng bàn tay Tích Vân, tuyết trắng mai đỏ chiếu rọi thành một bức tranh tuyệt đẹp.

“Hôm nay đến đây là Ngọc Vô Duyên hay là tôn sư thiên nhân của Hoàng Vương?”. Tích Vân nhìn mai tuyết trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng hỏi.

“Nữ vương Bạch Phong quốc Phong Tích Vân và nữ hiệp Bạch Phong Tịch danh chấn võ lâm, nàng có phân biệt hay không?”. Ngọc Vô Duyên thân nhiên hỏi ngược lại: “Tức Vương và Hắc Phong Tức nàng có thể xem như hai người hay không?”

Tích Vân không nói gì.

“Cho nên, là Ngọc Vô Duyên hay là thiên nhân Ngọc gia Ngọc Vô Duyên thì cũng có gì khác nhau?”

Tích Vân nhìn chàng, nhìn đôi mắt thanh tịnh như thấu hồng trần của chàng, xuyên qua khoảng không hồng trần mệnh mông lại ẩn chứa một chút mỗi một. Người này cho dù ở đâu, bao giờ, cũng luôn để lại trong lòng nàng một sự thương tiếc khó lý giải.

Nhìn hồng trần mỗi một, nhìn tình đời nhạt phai, cho nên tâm chàng luôn như hồ nước phẳng lặng không gợn sóng, cho nên chàng luôn tiêu sái đến, tiêu sái đi không ai tìm được, chỉ là sâu trong đôi mắt nhu hòa kia vì sao lại có khắc một tia bi ai, sâu sắc và đau đớn đến thế?

Người đời kính ngưỡng chàng, yêu mến chàng, dựa vào chàng, nhưng người đời không hề thấu hiểu chàng! Lòng chàng chất chứa biết bao nhiêu mỗi một, chất chứa biết bao nhiêu cô độc và tịch liêu...

Vô Duyên...

Nàng hít vào thật sâu, cúi đầu, thu lại tất cả tâm tình: “Ngọc công tử lần này đến đây có việc gì?”

Ngọc Vô Duyên nhìn nàng, thật lâu sau mới đưa tay ra: “Ta tới tìm nàng để hạ bàn cờ.”

Tích Vân chấn động, ngược mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt đối diện kia.

Ánh mắt chàng như xuyên thấu vạn vật nhân sinh, thanh tẩy mọi thứ trên đời nhưng vẫn cách trần, vô tình như vậy.

Ngọc Vô Duyên giờ tay nắm lấy tay Tích Vân, hợp với mai rơi tuyết đọng trong lòng bàn tay nàng, trong tay hai người đều là những bông tuyết trắng lạnh lẽo.

Ngưng mắt nhìn nhau, bốn mắt gần sát, chàng bình tĩnh nhẹ nhàng phun ra từng chữ một: “Ngọc Vô Duyên và Phong Tích Vân sẽ vì thiên hạ thương sinh mà định toàn cục – hạ ván cờ trên đỉnh Thương Mang!”

“Ván cờ trên đỉnh Thương Mang?”. Tích Vân kinh ngạc nhìn hắn.

“Đúng, hạ ván cờ trên đỉnh Thương Mang.”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên trố mắt nhìn Tích Vân, ánh mắt như muốn nhìn thấu đáy lòng của nàng: “Không phải dựa vào trí, mà dựa vào tâm của nàng! Ván cờ này nàng muốn đánh như thế nào là do tâm của nàng! Kết quả sẽ là điều trong lòng nàng mong muốn nhất!”

Ván cờ này nàng muốn đánh như thế nào là do tâm của nàng! Kết quả sẽ là điều trong lòng nàng mong muốn nhất!

Một câu nói nhẹ nhàng khinh đạm nhưng lại như sấm sét oanh liệt, đánh từng hồi oang oang vào màng tai của nàng, đánh trúng trái tim đang đập mạnh mẽ như từng hồi trống!

Thứ gì là thứ nàng mong muốn nhất? Thứ gì là thứ trong lòng nàng muốn nhất? Nàng... Hơn hai mươi năm qua, nàng có từng suy nghĩ đến hay không? Nàng có từng thừa nhận hay không? Nàng có từng thành thật trả lời hay không? Hay là nàng chưa bao giờ chịu đặt câu hỏi?

Nhưng người trước mắt này vì sao lại hỏi nàng như vậy? Nhưng... vì sao nàng lại cảm thấy không thể che giấu nỗi chàng ta như vậy? Chàng ta như nhìn thấu mọi thứ nàng đang cố gắng giấu, nhìn thấu mọi hi vọng nàng đang cố che giấu!

Bạch Phong Tịch biết mình thật sự muốn gì, nhưng Phong Tích Vân không có thứ thật sự mong muốn!

Bạch Phong Tịch biết mình muốn gì nhất, nhưng Phong Tích Vân không thể lấy được thứ mình muốn nhất!

“Dùng tâm của nàng, vì thiên hạ sinh linh mà định kết cục trên đỉnh Thương Mang!”

Thanh âm kia gần ngay trước mắt như tiếng thì thầm khinh đạm nhẹ nhàng, như từ phía chân trời xa xôi truyền đến, như tiếng chuông chiều vọng thấu tâm môn!

Ngày hai mươi bảy, sắp qua giờ Dần.

Tia nắng ban mai nhàn nhạt chiếu rọi, Kiều Cẩn nhẹ nhàng buông dây cương ra, con ngựa liền nhanh chóng phóng đi, tiếng chân người rộn rã vang lên trong buổi sáng sớm. Tuân tra Khang Thành xong, hắn muốn đến chỗ Phong Vương báo cáo mọi việc, nhân tiện thỉnh an ngài.

Mới tới trước phủ đệ Khang Thành, Kiều Cẩn đột nhiên ngừng đầu, không khỏi giật mình, dây cương không tự giác kéo nhanh, con ngựa kêu lên một tiếng, dừng lại đằng trước.

“Tướng quân?”. Binh lính phía sau nghi hoặc kêu lên.

Kiều Cẩn ổn định tinh thần, xuống ngựa, giao dây cương cho người hầu rồi nói: “Các người thay ca trước đi.”

“Rõ!”

Đội binh lính đi rồi, Kiều Cẩn mới nhẹ nhàng nhảy như bay lên mái hiên, sau đó đáp xuống đỉnh lầu Yên cao nhất trong phủ, một bóng áo trắng đang ngồi dựa vào nóc nhà, làn gió lạnh sớm mai thổi tung tay áo của nàng, nàng lại không hay biết, vẫn ngơ ngẩn nhìn phía trước, con ngựa trong trẻo như muốn xuyên qua mờ mịt hư không bay đến nơi xa xôi nào đó, lại giống như muốn nhìn đến tận cùng bến bờ, thu hết mọi thứ vào tầm mắt.

“Phong Vương, thời tiết phong hàn, xin ngài bảo trọng thân thể.”. Kiều Cẩn khẽ khom người nói. Hắn đã sớm nghe Xuyên Vân kể qua ngày xưa Phong Vương dùng tên giả Bạch Phong Tịch hành tẩu giang hồ, vốn là một kỳ nữ tiêu sái vô câu vô thúc, thế nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng trong bộ dáng như thế.

“Kiều tướng quân.”. Tích Vân vẫn nhìn về phía xa: “Trên đời này người mong muốn thứ gì nhất?”

“Ồ?”. Kiều Cẩn ngẩn ra, dường như không nghĩ tới Tích Vân sẽ hỏi câu này.

“Tướng quân không ngờ à?”, Tích Vân quay đầu, con ngựa phảng phất như vì sao ẩn chiếu, là nguồn sáng duy nhất trên thế gian: “Tướng quân đi theo Túc Vương đã bao lâu rồi?”

“Thần mười bốn tuổi đã đi theo Vương, đến nay đã mười bốn năm.”. Kiều Cẩn cung kính đáp.

“Mười bốn năm sao?”. Tích Vân nghiêng đầu cười nhẹ: “Nhiều năm như vậy, cứ cho là không biết hết đi, nhưng cũng phải hiểu vài ba phần. Tướng quân có biết Túc Vương muốn gì nhất không?”

“Vương muốn gì nhất ư?”. Kiều Cẩn sừng sốt.

“Ừ”. Tích Vân gật đầu, mỉm cười nhìn hấn.

Vương muốn gì nhất? Kiều Cẩn nhất thời không đáp được.

Là giang sơn để vị sao? Nhìn thì có lẽ vậy.

“Ta sẽ dẫn theo các người, cho các người đạp lên vạn dặm giang sơn, cho các người lưu danh sử sách!”

Đó là những lời trước đây vương đã nói. Thế nhưng khi đó vương chỉ là một thiếu niên tuổi đôi mươi, khi nói những câu này thì bọn họ không chút nghi ngờ, ai nấy đều tin tưởng thiếu niên cuồng ngôn loạn ngữ kia. Vậy mà lúc này khi nghĩ đến, có phải mong muốn của ngài là đạp lên vạn dặm giang sơn, lưu danh sử sách hay không?

Ánh mắt hấn chuyển đến nữ vương phía trước, nàng chỉ mặc trường bào đơn giản màu trắng, mái tóc đen dài xõa tung, tùy ý ngồi dựa trên nóc nhà nhưng lại vô cùng thuần khiết thanh nhã! Hình ảnh Vương mất trí trong trận đại chiến tại Đồng Đán Độ bất chợt hiện lên trong trí óc hấn. Thế gian này, thứ gì mới là quan trọng nhất trong lòng ngài? Hấn dường như sáng tỏ, lại dường như mơ hồ.

“Thần ngu muội, không hiểu được ý Vương. Chỉ là...”. Kiều Cẩn khom người thật thấp: “Thần biết, Phong vương đối với đại vương không thấp hơn vạn dặm giang sơn!”.

“Ha ha... Ha ha...”. Một tràng cười réo rắt cất lên, theo gió hòa vào thiên địa.

Kiều Cẩn khom người không dám ngẩng đầu, tiếng cười này dễ nghe như thế, nhưng... không biết là đang vui hay đang buồn!

Tiếng cười dần dần trôi đi, trên nóc nhà cũng trở về sự tĩnh lặng, thật lâu sau mới vang lên tiếng thở dài của Tích Vân.

“Bất luận thứ gì mới là quan trọng nhất, ta cũng sẽ thành toàn cho chàng.”.

Kiều Cẩn chấn động, không đợi hấn suy nghĩ, chợt có gió nổi lên, ngẩng đầu, bóng người đã đi mất.

Ngày hai mươi tám

Vừa qua buổi trưa, trước cổng Khang Thành có rất nhiều binh lính đứng dàn hàng hai bên chính tề, Phong Vương đứng yên trên thành, phía sau lưng là Kiều Cẩn và Nhâm Xuyên Vân.

Mọi người sớm đã được truyền báo vương giá Tức vương sắp đến gần, Mặc Vũ kỵ trong Khang Thành hết sức phấn chấn, nghe Phong vương hạ lệnh nghênh giá, ai nấy đều tranh nhau vượt lên trước, tuy vậy nhưng hàng ngũ vẫn rất kỷ cương, trật tự.

Người dưới thành hồi hộp, hưng phấn, lo lắng, tất cả đều biểu hiện qua nét mặt. Người trên thành thì dù nét mặt bình tĩnh ung dung nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn ra xa, khỏe môi khe khẽ nhếch, hai tay nắm thật chặt, tất cả hành động tiết lộ tâm tình của nàng. Nàng cảm thấy thời gian chờ đợi thật là lâu, con đường phía trước trở nên mờ mịt, chờ đợi một người tựa hồ vĩnh viễn cũng không xuất hiện! Cho nên...

“Ồi!”

Một bóng trắng từ trên thành đột ngột bay xuống, nhẹ nhàng như bạch điệp, làm chúng tướng sĩ kinh hãi kêu lên.

Sau đó tất cả tướng sĩ đều nhìn thấy Phong Vương ung dung tao nhã, xinh đẹp thanh khiết của bọn họ từ trên thành trực tiếp nhảy xuống, vũng vàng đáp lên lưng một con bạch mã, giật dây cương, bạch mã liền nhanh chóng phóng đi.

“Phong Vương...”. Binh tướng vội vã kêu lên, thế nhưng hai vị tướng quân trên thành lại khoát tay, ý bảo không cần sợ hãi.

Bạch mã tựa hồ biết ý chủ nhân, mở tung bốn vó lao nhanh như điện, không đến một khắc, phía trước đã thấy bụi mù, nàng nhẹ nhàng kéo dây cương, con ngựa chậm rãi hoãn tốc độ, sau đó dừng trước một bình nguyên rộng lớn, lặng lẽ chờ. Gió thổi áo trắng tóc dài bay phấp phới, giống như muốn theo gió bay đi, phong tư ý thái đẹp đến nỗi không bút nào tả xiết.

Có tiếng chân bước như mưa rơi, các tướng sĩ mặc giáp đen, giáp bạc như thủy triều tràn ra nhanh chóng, phút chốc bao phủ toàn bộ bình nguyên, đến khi nhìn thấy người trên lưng ngựa thì tất cả đồng loạt dừng lại cách ba trượng, khom mình hành lễ, sau đó tách ra hai bên để lộ một chiếc vương xa.

Bạch mã đứng yên nhìn chiếc vương xa phía trước đang từ từ dừng lại, không xa cũng không gần.

Giờ phút này, mặc cho thiên quân vạn mã đang đứng, mọi thứ xung quanh cũng trở nên vô cùng im lặng, chỉ còn tiếng gió xào xạc thổi qua trời đất.

“Két két!”. Có tiếng động vang lên, cửa vương xa mở ra, huynh đệ họ Chung đi ra trước, sau đó hai người đứng hai bên vén rèm, khom lưng đợi người bên trong xe.

Một bóng đen lẳng lặng, ung dung tiêu sái bước ra.

Ngày đó thời tiết vô cùng tốt, trời xanh không có nhiều mây, một ít làn mây mỏng như tơ phiêu đảng trên không trung, mặt trời sáng sủa treo cao đỉnh đầu, ánh dương quang âm áp rơi xuống, chiều sáng cả thiên địa vạn vật.

Bóng hình ấy dưới ánh mặt trời không xa cũng không gần, đập vào tầm mắt nàng.

Đã không còn dung nhan như ngọc, tóc đen như mực.

Ánh dương quang chiếu rọi một tầng sáng nhạt lên mái tóc dài màu xám trắng, phủ lên gương mặt có những nét nhàn nhạt phong sương, chỉ có khí chất của người ấy vẫn ung dung như trước, ý thái vẫn tao nhã tuấn đạt. Những vết tang thương không làm ảnh hưởng đến phong thái say mê hấp dẫn của hắn, đôi lại càng làm đôi mắt kia sâu thẳm như nghiêng mực, ôn nhuận như cổ ngọc, ánh mắt dịu dàng tĩnh lặng chưa bao giờ có nhìn nàng.

Dưới ánh mặt trời, hắn nhàn nhạt mỉm cười, như hương lan lan tỏa, khoe mắt dài hẹp hiện ra những nếp nhăn khi cười pha lẫn một chút dư vị hồng trần và tự do tao nhã.

Dưới ánh mặt trời, hắn vẫn mạnh khỏe!

Khoảnh khắc ấy, lệ rơi là chỗ!

Khoảnh khắc ấy, mới biết cái gì gọi là mất mát đã tìm lại được!

Khoảnh khắc ấy, mới biết thiên địa dù có rộng lớn đến đâu, vạn vật dù có nhiều bao nhiêu, người nàng quan tâm nhất vẫn là người trước mắt!

Khoảnh khắc ấy, nàng nguyện đánh đổi tất cả, không oán không hối!

Người trên xe ngựa bước xuống, từng bước thong dong đi về phía nàng, người áo trắng chỉ lẳng lặng nhìn, nhìn hắn không chớp mắt.

Khoảng cách dần ngắn lại, thân ảnh vì sao càng mơ hồ? Gió thổi qua, nàng cảm thấy trên mặt thanh mát, trong nháy mắt, rốt cuộc cũng đã nhìn rõ.

Hắn đứng dưới ngựa, giang tay ra, ung dung tao nhã cười, đôi mắt sáng ngời, ôn nhu, lưu luyến nhìn nàng. Khoảnh khắc ấy, nàng không chút do dự, không chút cố kỵ liền giờ tay, phi thân, lao vào lòng hắn!

Làn tóc trắng và làn tóc đen đan vào nhau trong gió!

Bạch y, hắc y hòa quyện với nhau!

Cánh tay thon dài ôm chặt lấy cánh tay mềm mại!

“A!”

Một cái ôm kinh chấn vạn quân! Một cái ôm kinh điểm thiên hạ!

“Vương vạn tuế! Vương vạn tuế!”

Họ không màng lễ pháp, không màng thiên địa, không màng vạn vật, không màng vạn quân ôm chặt lấy nhau, gấn bó triền miên, làm kinh sợ tất cả mọi người, lay động nhân tâm!

Tất cả đều xuống ngựa, quỳ gối, cúi đầu, hô to! Vì song vương đồng thể trước mắt này!

“Vương vạn tuế!!!”

Cờ Bạch Phượng, cờ Mặc Lan tại Khang Thành tung bay trong gió, mười vạn Mặc Vũ Kỳ, Phong Vân Kỳ trong thành ở chung hòa thuận, trải qua nhiều trận quyết chiến cùng đại quân Hoàng – Hoa, đồng sinh cộng tử, đã làm tướng sĩ hai quân Phong – Mặc thấu hiểu nhau hơn, yêu mến lẫn nhau hơn, cũng chân chính hiểu được câu “Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia”..

“Vương mấy ngày liên tiếp đi xe đã mệt, ngài nên sớm nghỉ ngơi, chúng thần xin phép cáo lui trước.” Tại phủ đệ trong Khang Thành, chư tướng báo cáo tất cả sự vụ với hai vương xong thì lập tức cáo lui.

“Lui xuống đi.”

Tích Vân khoát tay, sau đó quay đầu nhìn sắc mặt mệt mỏi của Lan Tức. Nếu như ngày xưa thì dù mệt mỏi đến đâu hắn cũng không có vẻ mặt này, mà nay... thân thể đã không còn như xưa!

Nàng liếc mắt bảo huynh đệ sinh đôi đưa Lan Tức trở về phòng nghỉ ngơi, còn mình thì ở lại xử lý những việc chưa xong.

Lúc đèn được thắp lên rực rỡ cũng là lúc trên bàn chất đầy những công văn chính tề, Tích Vân đẩy cửa sổ, một cơn gió lạnh đập thẳng vào mặt, không khỏi giật mình, nàng không đóng cửa sổ lại, vẫn đứng yên phía trước ngước nhìn bầu trời đêm, màn trời tối đen như mực, trăng sao thưa thớt, ngọn đèn dầu trên đất còn có vẻ sáng hơn.

“Ai dám bảo lưới trời lồng lộng

Đề thân già lụy mãi không thôi!

Tiếng tăm dù có để muôn đời

Nhưng chết rồi vẫn cô đơn trống trải...” [2]

[2] Thục vân vông tuy thừa? Tương lão thân phản luy! Thiên thu muôn năm danh, tịch mịch phía sau sự: Trích trong Mộng Lý Bạch kỳ 2 – Đỗ Phủ

Nàng giờ tay che trán, nhẹ nhàng thở dài, trăng sao âm đạm, đêm thật lạnh lùng, hết như ám chỉ con đường phía trước, con đường phía trước... Có thấy cũng không thể đi!

“Vương, đến giờ dùng bữa rồi”. Cửa nhẹ nhàng đẩy ra, Lục Vận, Ngũ Mị mỗi người tay bưng một hộp.

“Đặt lên đó trước đi”. Tích Vân thân nhiên nói.

“Vương, ngài nên sớm dùng bữa”. Lục Vận lại cố chấp đem đồ ăn trong hộp bày ra trên bàn, sau đó cùng với Ngũ Mị khom người nói: “Mời ngài dùng bữa!”

“Được rồi, được rồi, còn trẻ mà y như mấy bà vú già vậy!”. Tích Vân bắt đắc dĩ khoát tay, đi tới trước bàn ngồi xuống.

Lục Vận và Ngũ Mị nghe vậy mỉm cười, cùng nói: “Bà vú già mới có thể quán ngài.”

Tích Vân cười khanh khách, cầm bát đưa lên.

“Cửu Vi đi đâu rồi?”. Nàng ăn cơm xong liền hỏi.

“Tiên sinh đang sắc thuốc cho Túc Vương”. Ngũ Mị vừa đáp vừa thu dọn bát đĩa.

“Ừ!”. Tích Vân gật gật đầu.

“Vương, nước thơm lắm!”. Lục Vận từ trong thất đi ra.

“Ừ”. Tích Vân gật gật đầu đi vào trong, nhiệt khí lượn lờ, hương mai lan tỏa: “Làm thơm như vậy làm gì, thật là phiền toái”. Nàng thì thảo oán giận.

“Vương, tuy rằng ngài là vương của một nước nhưng xin đừng quên ngài vẫn là một nữ nhân”. Lục Vận bên cạnh nghiêm túc nói: “Nữ nhân đương nhiên phải dưỡng dung cho thật tốt!”.

“Biết rồi, bà vú già.”

Tích Vân thở dài một hơi, vừa muốn động thủ cởi áo thì Lục Vận, Ngũ Mị bên cạnh đã nhanh chóng bắt được, nàng định nói gì đó nhưng vừa thấy hai cặp mắt đầy đe dọa thì đành dừng lại: “Nhớ rồi nhớ rồi, chẳng những là một nữ nhân mà còn là vương một nước, cho nên để người khác hầu hạ là được.”

Lục Vận, Ngũ Mị hài lòng gật đầu.

“Lục Vận, nếu ngươi không làm nữ quan trong cung thì ngươi muốn làm gì nhất?”. Tích Vân ngâm mình trong bồn tắm ấm nóng ngào ngạt hương hoa, cái lạnh dần dần tan biến, xương cốt thả lỏng, làn nước quán quanh người, không khỏi thoải mái nhắm mắt lại.

“Thần tử nhỏ đã tiến cung, may mắn được theo hầu vương, cho nên đã quên mất thế giới bên ngoài như thế nào rồi”. Động tác Lục Vận mềm mại vừa tắm cho Tích Vân vừa kỷ lựm, nhân nhật cười: “Nếu thần không quản cung nhân trong cung thì thần chỉ muốn làm nữ tiên sinh, thu nhận một ít nữ đệ tử, đem kiến thức thi văn mấy năm nay trong cung của mình truyền lại cho hậu thế, tạo ra nhiều nữ tử kiệt xuất như Vương!”

“À... Làm nữ tiên sinh thì không sai, chỉ là đạo truyền lại cho hậu thế thì đã sai”. Tích Vân thân nhiên cười nói.

“Tỷ ấy thích dạy bảo người ta lắm, nếu làm nữ tiên sinh thì không phải vừa vận danh chính ngôn thuận rồi sao!”. Ngũ Mị một bên cười trêu chọc.

“Lắm miệng!”. Lục Vận trừng mắt liếc cô một cái.

“Hi hi... Chẳng lẽ muội nói sai? Mấy người thường lui tới trong cung không ai không bị tỷ dạy dỗ, đến nỗi họ thấy tỷ thì như chuột thấy mèo, chạy trốn trời chết ấy!”. Ngũ Mị cười khê, hơi ngại vương đang ở đây, cô không dám bạo gan cười lớn.

“Mấy người đó toàn những kẻ chột dạ!”. Lục Vận ngay thẳng nghiêm nghị nói.

“Ừ”. Tích Vân hơi mờ mắt ra nói: “Vậy còn Ngũ Mị muốn làm gì?”

“Thần ư?... Thần muốn được gả cho một lang quân như ý, giúp chồng dạy con cả đời”. Ngũ Mị chớp mắt mấy cái nói.

“Không biết xấu hổ!”. Lục Vận nắm tay bắn ra, bọt nước văng đầy khuôn mặt Ngũ Mị.

“Có gì mà xấu hổ, nam nữ gả cho nhau là chuyện thường tình mà.”. Ngũ Mị lắc lắc đầu, đôi tay nhanh nhẹn cũng không nhàn rỗi.

“Nữ tiên sinh, hiền thê lương mẫu... Ừm, cũng không sai.”. Tích Vân gật đầu, sau đó nhắm lại đôi mắt, mỉm cười nói: “Bổn vương sẽ thành toàn cho các ngươi.”.

“Gì ạ?”. Lục Vận, Ngũ Mị không khỏi ngẩn ra.

Nhưng Tích Vân đã nhắm mắt dưỡng thần, sắc mặt an nhiên, không muốn đáp lại.

Hai người lập tức đề xuống nghỉ hoặc trong lòng, chuyên tâm hầu hạ.

Trong thất nhất thời trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng nước chảy rì rầm, sương mù nhiệt khí, hương mai nhàn nhạt, cùng với những suy nghĩ mông lung ẩn sau làn hơi nước.

Sau khi hết thảy mọi chuyện đã xong, người giữa sương mù chậm rãi mở mắt, đôi mắt sáng như vì sao, chiếu sáng cả gian thất.

“Giúp bổn vương mặc lễ phục, sau đó tuyên ba vị tướng quân Tề Thụ, Trình Tri, Từ Uyên đến gặp bổn vương.”

“Dạ!”

*****

“Cứ uống theo phương thuốc này, sáng tối một lần, liên tục trong ba tháng.”

Trong một gian phòng tao nhã sáng sủa, Cửu Vi đem phương thuốc đưa cho huynh đệ sinh đôi.

Chung Ly khom người tiếp nhận, ánh mắt lại quét về Lan Tức đang nằm nửa người trên giường.

“Đa tạ Cửu Vi tiên sinh.”. Lan Tức cười nhàn nhạt gật đầu.

“Không cần đa tạ ta, chẳng qua ngươi có dính đến Tịch Nhi thôi, nếu không phải vì muội ấy, ngươi sống chết thế nào cũng không liên quan đến ta.”. Cửu Vi lại không chút cảm kích, thẳng thắn nói.

“Ừm.”. Lan Tức cũng không gây với hắn, mỉm cười gật đầu: “Tiên sinh nói phải, Tức không cần đa tạ tiên sinh. Giấy đơn thư [3] tiên sinh đang dùng cũng có một phần công lao của Tức, tiên sinh chưa từng đa tạ Tức, chỉ bằng đề hai việc này bù trừ cho nhau đi!”.

[3] Giấy đơn thư: Giấy chu sa màu đỏ dùng để gói thuốc

“Ngươi...”. Cửu Vi trừng mắt nhìn người đang cười ung dung tao nhã, không khỏi âm thầm tự bảo khó trách Tịch Nhi mắng hắn là hồ ly, có điều trên mặt Cửu Vi không tỏ thái độ gì với hắn, cũng tự nhiên thoải mái mỉm cười như làn gió xuân: “Tức Vương quả là thấu tình đạt lý.”. Lời này nửa thật nửa giả, nụ cười cũng nửa đùa nửa giễu.

“Giống nhau, giống nhau thôi.”. Lan Tức cười tao nhã rất hòa khí.

“Đâu có, đâu có.”. Cửu Vi đáp lại nhẹ nhàng, rất thân thiết.

Hai người này bề ngoài là thế nhưng bên trong lại đâm chọc lẫn nhau, tiểu lý tàng đao [4], khiến huynh đệ sinh đôi đứng kề bên đều phải im lặng bất động, vội vàng tự thân nắm lấy mạng sống của mình.

[4] Tiểu lý tàng đao: Kế thứ 10 trong 36 kế của binh pháp Tôn Tử, cười nộ giấu dao, lập mưu kín kẽ không để kẻ địch biết. Tể tướng của Đường Huyền Tông là Lý Lâm Phủ có bề ngoài và xử sự hết sức hòa nhã, thân thiện nhưng thực chất lại là người cực kỳ nham hiểm, dùng mọi thủ đoạn để triệt hạ các đối thủ chính trị khác. Hành động của Lý Lâm Phủ về sau được mô tả bằng câu thành ngữ “Miệng nam mô, bụng bồ dao găm” (“Khẩu mật phúc kiếm”, 口蜜腹剑).

Cửu Vi liếc mắt nhìn hai người họ, nói: “Hai tiểu tử này tuy nhỏ nhưng nếu thả ra ngoài cũng là nhân vật hạng nhất.”

“Tất nhiên rồi, cường tướng chẳng lẽ lại có nhược binh.”. Lan Tức nói như đương nhiên, giờ tay gạt vài sợi tóc bên khoeo mắt, khi nhìn thấy những sợi tóc xám trắng thì không khỏi nhủ mảy.

“Phải nói là chủ tử thế nào thuộc hạ thế ấy!”. Cửu Vi chế giễu nói, nhìn thấy động tác đang vuốt ve mái tóc của Lan Tức không khỏi liếc mắt trở giọng: “Một đại nam nhân không cần phải để ý dung mạo như vậy!”

Lan Tức cũng nhẹ nhàng liếc hắn, sau đó khoan thai nói: “Nghe nói thầy thuốc có bản lĩnh tự cao tự đại, càng giỏi thì càng kiêu căng. Khi chữa cho bệnh nhân chỉ dùng một phần sức lực, chữa khỏi ba phần ngọn, để lại bảy phần thân, khiến cho bệnh nhân càng phải phụ thuộc vào mình, càng phải xem trọng đối đãi.”.

Cửu Vi nghe vậy trong đôi mắt thông tuệ chợt lóe hàn quang nhưng lập tức khôi phục về ôn hòa bình tĩnh, hòa nhã cười nói: “Nghĩ lại hồi xưa Lan Tức công tử là mỹ nam nổi tiếng trong thiên hạ, có thể nói là tài mạo tương xứng với Tích Vân công chúa Bạch Phong Quốc, bích nhân một đôi, thế mà nay Phong Vương dung hoa tuyệt thế, Tức Vương lại thương nhan đầu bạc, thật đúng là một trời một vực! Haizzz... Thực là làm Tích Nhi của ta đau lòng!”. Ngờ kìa của hần bình thân, cố tình nhấn mạnh bốn chữ “Tích nhi của ta”, hài lòng nhìn sắc mặt cứng đờ của người đối diện.

Lan Tức đờ người trong chớp lát nhưng chỉ chớp mắt lại tao nhã mỉm cười, đôi mắt đen như mực như hồ băng tỏa ra hàn ý lạnh lẽo, ánh mắt như kiếm, giọng nói vẫn ôn tồn nhã nhặn: “Tức mặc dù không còn dung nhan như trước nhưng có thể đổi được tính mạng của Tích Vân, Tức thật lòng cảm thấy không hối hận. Hơn nữa...”. Ánh mắt như kiếm của hần quét qua khuôn mặt của Cửu Vi như muốn lột một tầng da mặt của người phía trước: “Dù sao ta cũng hơn những kẻ giấu đầu ẩn mặt không dám gặp người khác!”

Cửu Vi nghe vậy sừng sốt ngẩn người, nhất thời bất động, gât gao nhìn chăm chăm vào Lan Tức, ánh mắt cũng sắc bén như kiếm phong, dường như muốn nhìn thấu người đối diện, nhìn xem trong não của hần rốt cuộc có cấu tạo như thế nào, tìm có giống với người bình thường hay không!

“Ta thật không biết hai người lại hợp nhau, nói chuyện với nhau vui vẻ đến vậy!”. Một giọng nói trong trẻo từ cửa truyền đến, hai người dờ mắt nhìn lại thấy Tích Vân đang vén rèm bước vào, cười như không cười nhìn cả hai người.

“Tích nhi!”. Cửu Vi lập tức chạy đến đón.

Nụ cười dịu dàng, giọng nói dịu dàng, nhất thời làm cho người phía sau đập vào cả hũ dấm chua, cái gì mà “Tích nhi” chứ, thật chói tai quá đi!

“Cửu Vi.”. Ánh mắt Tích Vân dừng lại trên mặt Cửu Vi: “Nói thật, ta cũng tò mò diện mạo thật sự của huynh ra sao, trên đời này chắc chưa có ai nhìn thấy gương mặt thật của huynh!”.

“Hả?” Cửu Vi sừng sốt, chớp chớp mắt hỏi: “Tích nhi muốn nhìn?”

“Đương nhiên.”. Tích Vân gât đầu, đôi mắt phát sáng như sao, vẻ mặt giống như là vừa phát hiện thấy thứ gì đó đặc biệt.

“Vẫn là không nên nhìn.”. Cửu Vi lại có chút khó xử, cười giả lả nói: “Ta lo lắng người nào đó sẽ tự ti mà gây trở ngại.”

“Ta nghĩ tự ti phải là người khác chứ!”. Lan Tức cũng không nóng không lạnh đáp: “Nếu không phải hần tự ti, đồ kị, sao không chịu chữa khỏi hoàn toàn cho bốn vương!”

“Đồ kị? Người nghĩ người là ai?!”. Cửu Vi đột nhiên quay đầu, trừng mắt nhìn người đang nằm thoải mái trên giường, vốn định chửi cho hần một trận, thế nhưng làm vậy thật mất phong độ quá, bèn áp chết tức giận, cố giữ vững bình tĩnh nhưng vẫn phun ra mấy lời không dễ nghe: “Người chỉ là con hồ ly giao hoạt, dựa vào cái gì mà muốn ta hao hết linh lực cứu chữa cho cái thân xác thối tha của ngươi?! Ta vừa rồi cho ngươi phương thuốc điều khí phục dung là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ ngươi rồi, chỉ là ta nể mặt Tích nhi thôi, nếu ngươi còn vong ân phụ nghĩa, làm tổn thương Tích nhi, ta sẽ biến ngươi trở về kẻ vô dụng!”.

“Cửu Vi, huynh sai rồi.”. Lan Tức còn chưa có phản ứng, Tích Vân đã bật cười nắm lấy tay Cửu Vi: “Mấy câu vừa rồi huynh phải dùng sức nhiều vào, nổi trận lôi đình lên thì mới có khí thế! Phải biết rằng da hồ ly dày lắm, huynh nói nhẹ nhàng như thế không đủ gây ngứa cho hần đâu.”.

“Cánh tay của nữ nhân quả nhiên là đã đặt bên ngoài.”. Lan Tức lăm lăm nói, giờ tay vuốt ve mái tóc trên vai: “Chắc là vì mái tóc này đã bạc!”. Sau đó hần thở dài sâu kín, tỏ vẻ vô cùng đau buồn.

“Ngươi...”. Cửu Vi trừng mắt há mồm nhìn hần, lại quay đầu nhìn Tích Vân: “Trên đời này há lại có nam nhân tiếc dung mạo đẹp để bánh bao của mình?!”

“Bình thường thấy hần soi mói kén chọn như thế thì phải biết chứ, Cửu Vi.”. Tích Vân cũng nói rất đương nhiên, nói xong khoát tay: “Mặc kệ hần, Cửu Vi, cho muội xem khuôn mặt của huynh đi!”

“Tuy rằng không thể bảo đảm nhưng để ta thử xem.”. Cửu Vi lại dường như không nghe thấy lời Tích Vân nói, mắt nhìn nóc nhà, đọc: “Hà thủ ô ngàn năm, tuyết liên tử trăm năm, chín mươi chín cò linh chi, nhân sâm châu mười năm, rễ tuyết lan Đào nguyên, xích huyền sương Ngọc cốc.”.

“Chung Ly, nhớ hết chưa?”. Người trên giường chậm rãi nói.

“Vương, đã nhớ hết.”. Chung Ly thả bút xuống bàn đáp.

“Vậy đi lấy thuốc đi.”

“Dạ.” Chung Ly khom người lui ra.

“Cửu Vi, mau cho muội xem mặt của huynh.”. Tích Vân vẫn không buông tha.

Cửu Vi lại bịt tai giả bộ không nghe thấy, dờ mắt nhìn khuôn mặt của Tích Vân, duỗi tay ra, bấm lên mạch cánh tay, tập trung tinh thần, sau một lúc lâu than nhẹ, không quan tâm người trước mắt té nhào, người trên giường căng thẳng, hai tai hần dựng thẳng lên.

“Cửu Vi, mặt của huynh.” Tích Vân giờ phút này tâm tâm niệm niệm hình dáng của Cửu Vi.

“Vốn dựa vào tu vi của hai người, sống đến trăm tuổi cũng là chuyện bình thường, chỉ là nay...”. Cửu Vi thở dài thật dài: “Mặc dù tính mạng đã không đáng lo nữa nhưng thân thể đều thương tổn, mất chí khí, hao tinh thần, đến khi già không chừng còn rước thêm nhiều bệnh tật!”.

“Lang băm!”. Người trên giường lưu loát bỏ lại hai chữ.

Cửu Vi dường như không nghe thấy, nắm lấy tay Tích Vân: “Tịch nhi, cùng ta quay về Cửu La Sơn đi, ta đảm bảo muội sẽ sống đến trăm tuổi.”.

“Được đó!”. Tích Vân đồng ý thập phần rõ ràng: “Trước hết cho muội nhìn mặt của huynh đã.”

Người trên giường cả kinh, ánh mắt tức khắc sâu thẳm như mạch nước ngầm mãnh liệt, nguy hiểm vạn phần.

“Nghe nói người của Cửu La vương tộc đều biết yêu thuật.”. Một lát sau, Lan Tức thần nhiên mở miệng nói: “Cho nên ai nấy đều có dung nhan yêu dị, người không phải người, quỷ không phải quỷ!”

“Sao bằng hồ ly ở đây, toàn là độc xà!”. Cửu Vi giận dữ liếc mắt.

“Cửu Vi, mặt, mặt!”. Tích Vân mặc kệ hết thảy, chỉ có một mục đích duy nhất.

“Aizzz!”

Cửu Vi bắt đầu đi thở dài, ngồi xuống nhuyển thấp, nhắm mắt khoanh chân, chỉ chốc lát sau liền thấy trên mặt hần hiện lên màu xanh linh khí, sau đó càng ngày càng đậm, dần dần bao phủ cả khuôn mặt, mọi người trong phòng nhìn không chớp mắt, một lát sau, kia linh khí nồng đậm lại từ từ nhạt dần, để lộ ra một góc mặt, cho đến linh khí tiêu tán, Cửu Vi khẽ mở mắt, một khuôn mặt tuyệt thế hiện ra giữa phòng, khiến hai người trong phòng không khỏi chấn động!

Nếu như nói dung mạo Tiêu Tuyết Không đẹp thuần tịnh như tuyết, Tu Cửu Dung thanh tú như đào, Hoàng Triều rực rỡ như ánh dương quang, Ngọc Vô Duyên ôn nhuận như ngọc, Lan Tức u nhã như lan, vậy thì người trước mắt chính là ngọc lưu ly trong suốt lấp lánh.

Chỉ là tuyết quá mức lạnh lùng, làm người ta không dám tới gần, đào quá mức mềm mại, cần cẩn thận che chở, mặt trời quá mức chói mắt, vĩnh viễn ở trên cao, ngọc quá mức xuất trần, xa xôi trên thiên giới, lan quá mức tự phụ, mèo khen mèo dài đuôi, chẳng ai bằng dung mạo thanh tịnh không tỳ vết này, linh uẩn tự nhiên, khiến người khác rất dễ ngắm nhìn, rất dễ thân cận.

“Cửu Vi, huynh đẹp quá!”. Tích Vân sợ hãi kêu lên: “Nghe nói người của Cửu La vương tộc đều có tướng mạo thần tiên, quả nhiên không giả!”

Nàng giơ tay sờ mặt, cúi đầu, nhìn khuôn mặt như ngọc lưu ly trong suốt, không nhiễm bụi trần kia, nhanh chóng hôn lên má một cái thật kêu.

“Ha ha... Cửu Vi, ta khẳng định ta là nữ nhân đầu tiên hôn huynh!”

Tích Vân thành công lui về phía sau, về mặt đắc ý như mèo trộm được thịt.

“Tịch nhi, muội hôn nhầm chỗ rồi.”. Chẳng ngờ người vừa bị trộm kia không chút ngạc nhiên, hơn nữa còn chỉ điểm, hai tròng mắt chứa đầy linh khí ngưng tụ phát sáng, giờ ngón tay thon dài chỉ chỉ môi: “Chỗ này mới là thân mật nhất!”

“Thật ư?”. Hai mắt Tích Vân sáng lên, giống như mèo vừa phát hiện một con cá béo ú.

Người trên giường tức giận sao? Không có! Hẳn là Lan Tức công tử thông dong tiêu sái, hẳn là Tức Vương tao nhã ung dung cơ mà, làm sao có thể tức giận mất phong độ như vậy được! Cho nên...

“Chung Viên.”. Thanh âm thần nhiên nhẹ nhàng vang lên.

“Có.”

“Yêu nhân Cửu La thi triển yêu thuật mê hoặc Phong Vương, thay bốn vương đưa yêu nhân ra ngoài!”. Người trên giường tao nhã thay đổi tư thế nằm càng thư thái.

“Đạ.”. Chung Viên dời bước đến Cửu Vi: “Tiên sinh, đêm dài lạnh lẽo, xin cho Chung Viên đưa người trở về phòng nghỉ ngơi.”. Dứt lời hai tay nắm lấy cánh tay Cửu Vi, không có động tác dư thừa, khiến cho Cửu Vi không tự chủ được đứng dậy theo cậu rồi đi.

“Tịch...”. Cửu Vi vừa mới mở miệng, đầu ngón tay Chung Viên liền động, làm cho hắn ngậm miệng lại.

“Cửu Vi, ngày mai muội lại đến tìm huynh.”. Tích Vân không thèm để ý vẫy vẫy tay.

Cửu Vi đi rồi, trong phòng chỉ còn lại hai người, tức khắc trở nên tĩnh lặng.

Một người nửa nằm trên giường, một người ngồi ở nhuyển thấp, một người nhìn chăm chú vào đỉnh trường, một người nhìn chăm chăm vào bàn trà, tâm tư cả hai đều ngẩn ngơ, ánh mắt thỉnh thoảng chạm vào nhau, mê ly như huyễn, mờ ảo như mộng.

“Mặt trời đẹp như vậy, thời tiết tốt như thế, thực thích hợp để đi xa.”. Nàng không cần quay đầu cũng thừa biết phía sau có người đang nói.

Ánh mắt người phía sau u trầm nhìn nàng, trong lòng ngàn vạn tâm tư, thấy nàng một thân áo trắng, tóc dài buộc tùy ý, cũng đủ hiểu rõ chuyện gì. Phút chốc, trong lòng ngực hắn như có vạn dòng nước thủy triều, sóng to nổi lên... Thần sắc không hoảng, trấn định thong dong.

“Ta phải đi, chàng hẳn cũng biết, cũng đã hiểu được.”

Người bên cửa sổ quay đầu, tươi cười sáng lạn, dáng vẻ tiêu sái tùy ý, ánh mắt trời uốn lượn quanh thân nàng tạo nên một tầng sáng nhàn nhạt, giống như từ chín tầng trời rơi xuống, cũng giống như tan vào chín tầng trời.

Lan Tức bất lực ngồi trên nhuyễn tháp, khẽ nhắm mắt lại.

“Biết và hiểu là một chuyện, chấp nhận hay không lại là chuyện khác!”. Một lúc lâu sau, trong phòng mới vang lên thanh âm khàn khàn của Lan Tức.

Tích Vân hơi nghiêng đầu, ánh mắt như nước nhìn hắn: “Ta vốn đã phải sớm rời đi, như vậy có lẽ sẽ không sinh ra nhiều chuyện phức tạp. Ta biết rõ hai người chúng ta không thể chung bước đồng tâm, thế nhưng ta vẫn ở lại, vì chàng. Một nửa là do ta hoài nghi và đề phòng, nửa còn lại là do ta... không muốn, ta luyến tiếc chàng!”.

“Vậy mà giờ nàng lại muốn bỏ ta sao?”. Lan Tức ngược mắt nhìn nàng, nụ cười trên gương mặt trở nên yếu ớt, có chút buồn bã: “Kỳ thật... Nhiều năm như vậy, ta vốn đã nhận thấy giữa hai người chúng ta có sự ràng buộc, thế nhưng đối với nàng, ta không thể xác định cũng không dám xác định, ta nghĩ đó là do ta thật sự sợ hãi. Ta sợ khi tất cả mọi chuyện đều rõ ràng, cũng là lúc nàng bỏ ta mà đi, ta sợ nàng rời đi!”.

“Hồ ly đen...”. Tích Vân nhẹ nhàng thở dài bước tới nhuyễn tháp, không tự chủ được giơ tay vuốt ve đôi hàng mày dài của Lan Tức: “Chàng nói xem, nếu Phong Vương, Tức Vương cùng sóng vai nhau đi xuống, kết quả sẽ như thế nào?”

Lan Tức ngắm nhìn nàng, nhìn đôi mắt sáng trong như nước của nàng, dường như tất cả mọi thứ đều hiển hiện trong đó, cũng dường như hàm chứa tất cả trong đó!

“Chàng và ta đều rõ mà, có vô số khả năng!”. Đầu ngón tay Tích Vân xoa xoa mi tâm đang nhúu lại, thương tiếc nhìn khoé mắt có những nếp nhăn kia: “Vô số khả năng đó đơn giản chia làm hai nhóm, tốt và không tốt, nhưng bất luận là người nào, chàng biết ta cũng sẽ không hài lòng!”

“Là Phong Tích Vân cũng được, là Bạch Phong Tích cũng được, miễn là trong lòng không thay đổi. Thế nhưng những người trước kia đã chết, những trận máu tươi đã đổ xuống thì không thể lau đi, cũng không thể quên, hơn nữa sau này có thể sẽ còn có nhiều cảnh sinh ly tử biệt, máu đỏ hồn phi mà ta không muốn thấy nữa! Ta không thể cùng chàng đợi ngồi trong hoàng thành nhìn vạn cốt thành tro, cười ngắm vạn dặm giang sơn, ta... Ta chỉ thích hợp già đi trong giang hồ!”.

Tích Vân cúi đầu nhìn đôi mắt đen như mực ngọc ở phía trước, trong con ngươi hắn chất chứa thiên ngôn vạn ngữ, ẩn giấu ngàn vạn tâm tư, thế nhưng nàng đều hiểu rõ hết! Khoảnh khắc ấy, tim nàng chợt mềm đi, tâm cảm thấy chua xót, có điều, nàng vẫn quyết chí kiên định!

“Bạch Phong quốc và Phong Vân kỳ ta giao phó cho chàng, hãy đối đãi tình cảm với họ, họ nhất định sẽ không làm trái lệnh của ta. Bằng khả năng của chàng, tất không phụ ta ủy thác! Khi ta đi rồi, chàng mới không còn có kị và ràng buộc, có thể tự do hành động, ôm lấy thiên hạ này vào trong lòng!”.

“Hồ ly đen, bất luận ở đâu, ta đều sẽ quan sát chàng! Cả đời này, ta đều sẽ nhớ chàng, sẽ ngắm nhìn chàng!”. Đầu ngón tay nàng nhẹ nhàng vỗ về dung nhan làm nàng muôn phần đau lòng, ánh mắt mơ hồ, cúi đầu, khẽ nói: “Giờ phút này, giờ phút này... đối với ta... chàng là đẹp nhất!”

Đôi môi nàng dịu dàng hôn lên cặp mắt đen như mực ngọc kia, đem ngàn vạn tình ý nhẹ nhàng gửi vào chiếc hôn, dù tim đau như bị đao cắt, dù thân đau như bị tên xuyên thủng, nàng cũng đã quyết định!

Căn phòng chợt trở nên tĩnh lặng, trống trải, chỉ còn cơn gió lạnh không ngừng thổi vào, phát qua song cửa sổ, lướt qua tấm rèm tơ, thổi tung mái tóc dài màu xám trắng, bao phủ một người đang ngồi si ngốc, đôi mắt lơ mơ thất thần.

Ngẩng đầu nhìn chung quanh, như ảo như mộng.

Vừa rồi... Vừa rồi tất cả có phải đều là mơ không? Vừa rồi chưa có chuyện gì xảy ra hết? Vừa rồi mọi thứ đều không có thật phải không?

Thế nhưng lòng ngực đau nhói đã nhắc nhở hắn: Tất cả mọi thứ đều là sự thật!

Làm bạn với nàng mười năm, nàng thật sự đã hút sinh mệnh của hắn!

Người đêm qua còn ôm hắn, đêm qua còn nằm bên cạnh hắn, thế mà bây giờ đã thật sự bỏ hắn mà đi! Từ nay về sau, nàng đã biến mất cùng với sinh mệnh của hắn, mãi mãi không bao giờ xuất hiện.

Lòng ngực đau đến mức chết lặng, sau đó rơi vào khoảng không, gió thổi qua, chỉ còn tiếng hồi âm đã chết.

Ánh mặt trời thật u ám, thiên địa ngoài cửa sổ trở nên âm trầm, có những thanh âm ừ ừ mơ hồ lọt vào tai... Toàn bộ mọi thứ trong mắt hắn vì sao đều trở nên vô sắc? Toàn bộ mọi thứ lọt vào tai vì sao trở nên vô nghĩa?

Hắn mơ hồ như hiểu được, mơ hồ cảm thấy tức giận!

“Xử nữ nhân chết tiết!”. Một tiếng hét to xông thẳng đến chín tầng trời, làm cả Khang Thành chấn động.

Đó là Lan Túc công tử tuần nhã, đó là Túc Vương tiêu sái ung dung mà từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên mất phong độ hết to như thế!

Bạn đang đọc truyện *Thả Thỉ Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Thả thỉ thiên hạ như cỏ rác

Ngày hai mươi chín, bên ngoài phòng ngủ của Túc vương tại Khang thành, Chung Ly, Chung Viên đều nghe tiếng Túc vương mắng cả ngày “Xú nữ nhân chết tiệt!”. Bọn họ không hiểu chuyện gì đã xảy ra, sao Vương lại tức giận đến như thế? Chẳng phải đêm qua ở cùng Phong vương rất hạnh phúc sao? Nhưng bọn họ không dám đi hỏi, chỉ cẩn thận đứng bên ngoài hầu hạ Vương. Mà ở Khang thành ngoại trừ Vương có thái độ khác thường thì mọi chuyện cơ bản đều bình yên vô sự, chỉ có ba vị tướng quân Tề Thụ, Từ Uyên và Trình Tri đều mang vẻ mặt đau buồn.

Ngày ba mươi, cuối cùng Túc vương cũng không còn tức giận mắng chửi nữa, có điều cả ngày đều đóng cửa nhốt mình trong phòng không ra, mọi chuyện trong thành đều do chư tướng sắp xếp ổn thỏa, thế nên không có việc gì cần huynh đệ song sinh mạo hiểm tính mạng gõ cửa phòng của hắn.

Mặc dù tầm nhìn có hạn nhưng hai người đều biết rằng Phong vương không có ở trong thành, mà có vẻ như ai cũng biết chuyện đó. Huynh đệ song sinh cũng không quan tâm lắm, chỉ cẩn thận chăm sóc thật tốt cho Túc vương.

Ngày một tháng hai, sáng sớm.

Khang thành vẫn yên lặng, mặc dù nơi này có mười vạn đại quân tập trung nhưng quân và dân vẫn chung sống hòa hợp với nhau.

Phong Vân Ky cũng vẫn bình tĩnh dù lúc này vương của bọn họ không có trong thành. Mà ngày thứ hai khi Túc Vương đến thành, Phong Vương liền phái Tề Thụ ra lệnh cho toàn quân, người bị thương nặng chưa lành trở về Đê Đô tĩnh dưỡng, những người còn lại phải nghe theo mệnh lệnh của Túc Vương!

Mặc Vũ Ky, Phong Vân Ky không hề nghi ngờ mệnh lệnh này. Ngày đó Phong Vương trúng tên Túc Vương hoảng loạn, ngày đó thấy Túc Vương vì cứu Phong Vương mà thương nhau tóc bạc chỉ sau một đêm, ngày đó hai vị vương ôm nhau thắm thiết trước mặt vạn quân, tình cảm như vậy đều khiến cho mọi người khắc ghi trong lòng.

Tất cả mọi người đều tin tưởng rằng hai vương có tình cảm sâu nặng, hai nước đã hòa hợp làm một, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu!

Ngày hôm nay, Túc vương cuối cùng cũng chịu ra khỏi cửa, huynh đệ họ Chung lập tức háng hái lấy lại tinh thần hầu hạ hắn thật tốt. Có điều Túc vương suốt ngày chỉ ở tại ngự thư phòng cho nên rất khỏe, lại cực kỳ bận rộn, tới tận tối mới quay về phòng mình nghỉ ngơi, lúc quay về thì mọi thứ trong thư phòng đều gọn gàng ngăn nắp.

Ngày hai tháng hai.

Sáng sớm Phong Túc vẫn như cũ đi đến thư phòng, huynh đệ song sinh hầu hạ hắn ăn sáng xong liền đứng đợi ngoài cửa.

“Chung Ly.” Một lúc sau nghe được tiếng gọi to bên trong, Chung Ly lập tức đẩy cửa chạy vào.

“Người đem thư này gửi tới Thương Thụ Thành, nói bốn vương giờ Thìn ngày mai mời Hoàng Vương đến đỉnh núi Thương Mang đánh cờ!”

“Vâng”. Chung Ly vội vàng nhận thư rồi lui ra ngoài.

“Chung Viên.”

“Có.” Chung Viên tiến vào.

“Triệu sáu vị tướng quân Kiều Cẩn, Đoan Mộc, Khí Thù, Tề Thụ, Từ Uyên, Trình Tri đến đây.”

“Vâng”. Chung Viên nhận lệnh đi xuống.

Đội trong thư phòng không còn ai nữa, Phong Túc mới nhìn về phía cửa sổ, hôm nay là một ngày nắng đẹp gió mát.

“Nữ nhân chết tiệt!”. Hắn lại tức giận buột miệng mắng.

Phong cảnh tươi đẹp ngoài cửa sổ cũng không thể dập tắt được lửa giận trong lòng hắn, mà mấy người hầu hạ ngoài thư phòng vốn đã nhìn thấy hình tượng tức giận mắng chửi của vương từ mấy ngày trước, cho nên cũng không hề ngạc nhiên.

Một lát sau, có tiếng gõ cửa vang lên.

“Vương, sáu vị tướng quân đã đến.”

“Cho vào.”. Phong Tức điều chỉnh lại tâm tình, vẻ mặt nghiêm chỉnh, ung dung ngồi xuống vương tọa.

Dù sao chuyện gì tới cũng sẽ tới, nên đối mặt thì sẽ phải đối mặt, nên làm thì sẽ phải làm.

Ngày ba tháng hai, Tức Vương và Hoàng Vương gặp nhau trên đỉnh núi Thương Mang.

Ngày đó ánh nắng ban mai vừa khẽ chói, hai vị vương giả một đông một tây đã ung dung lên núi.

Một ngày trời xanh không mây, gió nhẹ nắng ấm.

Ngày đó, đại quân Khang thành và đại quân Thương Thư thành đều hết sức mong đợi.

Ngày đó, sáu vị tướng quân tại Khang thành đều mang tâm tình phức tạp nhưng lại không thể làm gì.

Ngày đó, thiên địa trở nên yên tĩnh như trở về thuở sơ khai.

Ngày đó, buổi trưa, trên ngọn núi Thương Mang, có một bóng đen đột ngột xuất hiện.

Ngày đó, Mặc Vũ Ky, Phong Vân Ky tại Khang thành yên tĩnh chờ đợi mệnh lệnh của Tức Vương, nhưng chỉ thấy Tức Vương cười lạnh nhạt.

Tất cả đều đã được sắp xếp ổn thỏa.

Thở dài một hơi, giống như đem toàn bộ nỗi niềm trong lòng trời ra ngoài.

“Ám Mị, Ám Tiêu.”. Ngưng âm khẽ gọi.

Giữa ban ngày có hai bóng đen quỷ mị không một tiếng động bay vào.

“Xin đợi lệnh vương!”

“Đi Kinh Thành.”. Phong Tức hít một hơi, hiện giờ tâm trạng hắn không tốt, ánh nắng mặt trời sáng rực lại như muốn đối đầu hắn ... “Đưa Xuyên Vũ, Xuyên Vân đang hôn mê đến núi Thiên Bích, sau đó nói với bọn họ, từ nay về sau cứ thoải mái nói cho thế nhân biết, bọn họ tên là Ninh Xuyên Vũ, Ninh Xuyên Vân.”.

“Vâng”. Bóng đen lên tiếng trả lời rồi lập tức biến mất, chưa bao giờ dám nghi ngờ lệnh vương.

“Ám Vồng, Ám Lượng.”

Lại thêm hai bóng đen nữa xuất hiện.

“Xin đợi lệnh vương!”

“Đem hai phong thư này, chia nhau gửi cho Vương thúc và Phong Vĩ ở Đế Đô!”. Phong Tức mỗi tay đưa một bức thư.

“Vâng”. Hai bóng đen trả lời rồi vô thanh vô tức rời đi.

“Nữ nhân chết tiệt!”. Hắn không tự chủ được lại bắt đầu chửi bới.

Chuyến đi này có vẻ là một đi không trở lại, mình không cam lòng chút nào! Thật hận không thể ăn thịt nữ nhân kia!

“Hihi...Chàng nhớ ta sao?”. Một tiếng cười khê làm cho hắn ngẩn đầu, một người ngồi vắt vẻo trên bệ cửa sổ, áo trắng tóc dài, vô câu vô thúc, đây chả phải là người khiến hắn hận ghiền răng ghiền lợi mấy ngày nay hay sao!?

Lúc này mọi giận dữ trong lòng hắn đều hoàn toàn biến mất, cảm giác không cam lòng nhất thời hóa thành hư không, bình tâm tĩnh khí, nhàn nhạt thản nhiên liếc mắt một cái, nói: “Không phải nàng đang tiêu dao giang hồ à? Tại sao lại xuất hiện ở đây?”

Người ngồi trên bệ cửa sổ cười sáng lạn: “Hồ ly đen, sau khi ta đi rồi thì chợt phát hiện ra quên làm một việc, mà việc này nếu không hoàn thành thì có lẽ ta sẽ hối hận đến chết!”

Phong Tức chậm rãi nhìn nàng, cười đến vân đạm phong khinh: “Thật hiếm thấy, chẳng biết chuyện gì mà khiến nàng xem trọng như vậy, đến mức chết cũng không nhắm mắt được nha!”

Người ngồi trên cửa sổ phui phui tay nhảy xuống, đi đến giữa phòng chỉ thẳng ngón tay vào hắn, quang minh chính đại hùng hồn nói rằng: “Ta muốn cướp chàng.”

(#Ân: quá táo bạo rồi!!)

Tiếng nói vừa dứt, bạch lăng lập tức bay ra, quán bên hông người đối diện.

“Hò ly đen, chàng không có ý kiến gì chứ?”. Phong Tịch cười híp mắt nhìn người đang bị nàng quán lấy.

“Ta chỉ không hiểu một chút.”. Người đang bị bạch lăng quán lấy không chút hồi hộp, vẫn khoan thai đứng thẳng giống như đang chờ nàng đến trời, con người đen láy sâu thẳm nhìn nàng: “Nàng cướp ta làm gì?”

Bạch lăng từng chút từng chút buộc chặt, từ từ kéo người đối diện tới gần mình, đến khi kề sát khuôn mặt thì nàng nhẹ nhàng, trịnh trọng nói: “Chiêu vi phu tề!” [1].

Chiêu vi phu tề: Tuyển làm hôn phu.

Bạch lăng phát lên, hai tay ôm lấy hân, hai thân ảnh một trắng một đen bay ra cửa sổ, nhảy qua mái nhà rồi thoáng biến mất.

Chung Ly, Chung Viên nhìn hai thân ảnh đang dần dần đi xa kia, thở dài một hơi.

“Aizzz...Chúng ta cũng nên hành động rồi, phải không?”. Cả hai cùng thở dài kêu lên, sau đó hai người nhìn nhau, lại cùng nhau cười.

(#Ân: các người không bị bệnh gì chứ?)

Đại quân Phong – Mặc lúc này đang tập hợp tại giáo trường, bởi vì hai vị tướng quân Kiều Cẩn, Tề Thụ vừa truyền lệnh, chuẩn bị công bố vương chiếu!

Khi đó đang là sáng sớm, thời tiết tuy có chút lạnh nhưng được ánh mặt trời trong trẻo chiếu xuống khiến người khác cảm thấy sáng khoái tinh thần. Mười vạn đại quân nghiêm trang đứng giữa giáo trường, đen trắng phân biệt, y giáp chói mắt. Ánh mắt mọi người cùng nhìn về phía thành lầu thật cao phía trước, cùng đợi hai vị tướng quân ban chiếu. Chỉ là... Người bọn họ chờ còn chưa tới thì đã có hai thân ảnh một đen một trắng từ trên trời đáp xuống, đứng thật cao trên đỉnh lầu, gió thổi tay áo bay bay, phiêu phiêu phát phát tựa như tiên nhân giáng thế.

Vạn quân còn chưa kịp phản ứng, một giọng nói dịu dàng trong trẻo đầy nét cười vang vọng trên bầu trời Khang thành: “Phong Vân Kỳ, Mặc Vũ Kỳ, nghe đồn Tức Vương của các người tuân nhả vô song, hôm nay được nhìn thấy quả là danh bất hư truyền, vì thế Bạch Phong Tịch ta sẽ cướp về làm chồng, đặc biệt thông báo khắp thiên hạ, ai dám tranh người của ta, tất sẽ tiêu đời dưới ba tác kiếm!”

“Nàng thật muốn làm ồn ào để cho cả thiên hạ đều biết sao?”. Hân lắc đầu thở dài nhìn nữ nhân tùy ý vô câu vô thức bên cạnh tỏ vẻ bất đắc dĩ, giống như bị ép buộc, nhưng trong lòng lại vô cùng vui sướng.

“Hi hi...Để cho cả thiên hạ biết Tức Vương bị Bạch Phong Tịch ta cướp về làm chồng, không phải rất thú vị sao?”. Phong Tịch cười vui vẻ.

“Hà?”. Vạn quân bên dưới đồng loạt ồ lên kinh ngạc, ngược mắt nhìn lên, dù ở khá xa nhưng cũng có thể mờ mờ thấy đó là Tức Vương và Phong Vương. Không phải Phong vương đã quay về Đế Đô rồi sao? Làm thế nào lại xuất hiện vào lúc này? Lại còn đứng đây phát ngôn bừa bãi? Mà Tức vương vì sao cứ dễ dàng như vậy?

Đúng lúc đó, bóng đen kia nhấc tay, vạn quân bên dưới lập tức im lặng.

“Ta, Phong Tức chiếu lệnh: Mặc Vũ Kỳ, Phong Vân Kỳ phải hành sự theo vương chiếu do hai vị tướng quân Kiều Cẩn và Tề Thụ ban bố, cũng nghe theo sự chỉ huy điều hành của hai vị tướng quân, ai dám bất tuân sẽ bị ghép tội thân tử phản nghịch!”.

“Các người đều nghe rõ rồi chứ, dám bất tuân sẽ bị coi là thân tử phản nghịch!”. Thanh âm trong trẻo to rõ của Phong Tịch từng khắc tiến vào trong tai của mỗi người.

“Bây giờ chúng ta đi.”

Cả hai quay đầu lại cười, nắm lấy tay nhau, cho dù giang hồ phía trước mênh mông, cho dù phong ba bão táp không biết trước, từ nay về sau, chúng ta gắn bó với nhau!

Hai thân ảnh một đen một trắng nhanh chóng bay đi, biến mất trong tầm mắt của mười vạn đại quân, biến mất trên bầu trời Khang thành.

Vạn quân còn chưa kịp hoàn hồn sau một hồi khiếp sợ, si ngốc, Kiều Cẩn, Tề Thụ đã cầm chiếu thư đứng trên thành lầu.

“Phụng hai vương chiếu mệnh.....”

Từ đó về sau, có rất nhiều lời đồn đãi. Có người nói, Bạch Phong Tịch ái mộ Tức Vương tuân nhả, cướp về làm phu quân. Có người nói, Tức Vương vì mê muội phong tư của Bạch Phong Tịch đã bỏ cả giang sơn chạy theo nàng. Cũng có người nói, Bạch Phong Hắc Tức kỳ thật chính là Phong Vương và Tức Vương, bọn họ vì sự quân uy của Hoàng Vương cho nên mới bỏ chạy. Còn có người nói, Phong Vương, Tức Vương không phải vì sợ hoàng vương mà là vì không đành lòng nhìn sinh linh bá tánh thống khổ, cho nên mới cùng nhau bỏ trốn, quy ẩn núi rừng, sống một cuộc sống thần tiên quyến lữ...

Truyện thuyết có rất nhiều, bất luận là nơi giang hồ hiểm ác hay là chốn dân gian đơn giản thôn quê cũng luôn luôn có rất nhiều chuyện kể về hai người, luôn luôn có vô số lời phỏng đoán, thế nhưng truyền thuyết thì vẫn chỉ là truyền thuyết.

Ngày đó, sách sử có ghi lại một câu thế này: Ngày ba tháng hai năm Nhân Dĩ thứ mười chín, Phong Vương, Tức Vương chiếu cáo thoái vị.

Truyền thuyết cũng tốt, sách sử cũng được, xuất sắc, ngắn gọn, phê bình, khen ngợi... gì gì cũng được, những thứ này so ra đều thua kém cảm nhận của mười vạn đại quần, ngày đó tận mắt nhìn thấy hai người rời đi!

Hình bóng tiêu sái vô câu vô thúc, phong tư phiêu lãng khinh nhàn như vậy mà dám nói là “bỏ trốn”, thật là bôi nhọ bọn họ!

Trên bầu trời xanh thẳm, ánh nắng rực rỡ, có hai người được bạch lãng buộc vào nhau, giống như chim liền cánh, cây liền cành, rồng bay phượng múa!

“Sau trận chiến tại Đông Đán, hùng binh kỳ trận, làm tổn thất binh lực của ta. Thương Mang hội ngộ, tri thế luận đạo, ta thua xa không bằng. Hoàng Vương là người hùng tài, nhất định sẽ là minh chủ. Cứ khư khư danh lợi, thì binh sĩ tổn thương đặt ở đâu? Đã muốn an dân, thì sao phải làm khô bách tính? Ta nay đi xa, giao trọng trách cho Hoàng, tâm thật hồ thẹn! Chỉ mong tướng sĩ thể nghiệm và quan sát chữ ‘Nhân’, thương dân như con, ủng hộ Hoàng chủ, góp sức thái bình!”.

Đây là chiếu thư thoái vị do tự tay Tức Vương viết. Trước nói về đại nghĩa, sau nói về nhân từ, mọi người đều bị Tức vương làm cho cảm động. Ngàn năm sau, hậu nhân lật lại ‘Đông thư. Liệt hầu. Phong Vương Phong Tức thì ai nấy đều tán thưởng Tức Vương một chữ “Nhân”!

Sau khi Hoàng Triều đăng cơ, sử quan ghi chép lại trong《 Đông thư, nghiêm chỉnh kể rằng : Phong, Tức hai vương tài đức vẹn toàn, điều binh khiển tướng, cai quản phân chia hai thiên hạ rõ ràng, tấm lòng rộng lớn như trời xanh, hiểu được nỗi khổ của sinh linh, không muốn lại xảy ra chiến tranh, nên mới vứt bỏ vương vị, phiêu bạt giang hồ, âu cũng là một việc tài đức!

Viết lại những điều như vậy, sử quan lại không sợ hoàng đế đương triều trách tội, dù có bị giáng tội cũng muốn ghi lại khí thế của hai vương!

Mà Hoàng Triều là một vị vua có tài trí mưu lược xuất sắc, cũng không giáng tội vị sử quan, trái lại còn ra lệnh sửa chữa, mặc cho sách sử ghi lại, không sợ đời sau dị nghị, trí tuệ và khí phách như vậy khiến cho hậu nhân phải vỗ tay cảm thán!

Mà hai người đã rời đi kia, là bạch phong hắc tức cũng tốt, hay Phong Tức son g vương cũng được, bất kể là hiện tại hay ngàn năm sau này, như vậy hai người so với truyền thuyết đi cùng với thời gian !

Sau này hãy nói.

Không nhắc tới Khang thành vạn quân vô chủ, không nhắc tới người trong thiên hạ rung động, rời xa Khang thành hơn mười dặm trên một con đường nhỏ, hai người một đen một trắng bước đi song song, khoan thai. Lúc này bọn họ không còn là Phong Tức vương của thiên hạ nữa, mà chính là người của giang hồ Bạch Phong Hắc Tức tiêu sái tự do.

“Nàng yên tâm sao?”. Phong Tức nhìn người bên cạnh hí nhả nửa con mắt như muốn đánh nhau.

Nữ nhân này lúc coi vương bào, lại tham ăn, tham ngủ, lười biếng, bừa bãi... Tất cả những thói hư tật xấu đều trở lại, hình tượng nữ vương cao quý nghiêm nghị chỉ là giả trang, thực chất bên trong... Aizzz... Thôi, thôi! Cả đời này đều không có cách nào sửa được!

“Yên tâm”. Phong Tịch tùy ý phát tay, ngáp một cái, nói: “Phong Vân Kỳ sẽ không làm trái lệnh của ta, hơn nữa bọn họ cực kỳ kính trọng Tề Thư, Từ Uyên, Trình Tri, Khang thành còn có Tề Thư ở đó, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì. Mà Từ Uyên lúc mang theo chiếu thư về nước đã ngăn cản hết những tên quan thần có ý đồ dị thường, Phùng Kinh, Tạ Tổ đều là những cự thần xưa nay yêu nước thương dân, chắc chắn sẽ không không để cho dân chúng đi vào con đường lầm than. Nói thẳng ra thì dân chúng cũng không quan trọng cái ngai vàng kia là ai ngồi, mà là ai có thể cho họ một cuộc sống bình yên. Hoàng Triều cũng không phải hạng người tàn bạo vô vãng, hơn nữa ta đã ra ba vương lệnh, ít nhất cũng phải đợi hai năm Phong Vân Kỳ mới thuyết phục được Hoàng Triều.” Nói xong nàng quay đầu cười nhìn Phong Tức “Còn chàng thì sao, Phong Vân Kỳ của ta không thể so với Mặc Vũ Kỳ của chàng.”

Phong Tức cũng chỉ cười nhạt: “Trong tứ đại kỳ không chỉ có Phong Vân Kỳ trung thành mà Mặc Vũ Kỳ cũng rất đáng hoan nghênh, bọn họ hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh, quyết không dám trái! Kiều Cẩn vốn là trung thần, chắc chắn không có lòng riêng, mà lão hồ ly Vương thúc kia còn ước dọn dẹp xong mọi thứ để lão có thể yên ổn dưỡng già, tiểu tử Phong Vi lại có Vương thúc ở bên cạnh nên không phải lo lắng. Về phần người thân của ta thì... Hừ, với năng lực bây giờ bọn họ không quyền không bình, dám tạo phản thì cũng chỉ đáng cho Hoàng Triều giết gà dọa khỉ!”. Hắn cười lạnh lùng nói.

“Ừm! Chàng đoán xem Hoàng Triều sẽ làm gì với bọn họ?”. Phong Tịch chớp mắt mấy cái hỏi.

“Vô vị”. Phong Tức khinh thường liếc nhìn nàng: “Nếu chỉ có bấy nhiêu tướng sĩ thôi mà hắn cũng không thu phục được thì làm sao có thể ngồi lên vương vị? Hắn mà dám làm gì tướng của ta, đừng mong có thể ngồi vững trên giang sơn!”

“Hi hi... Hồ ly đen, chàng không hối hận chứ?” Phong Tịch cười tùm tùm ghé sát vào tai hắn.

“Hối hận thì sao? Không hối hận thì sao?”. Phong Tức hỏi lại.

“Hi... Mặc kệ chàng hối hận hay không, đời này của chàng đã bị ta trói lại!”. Phong Tịch chỉ chỉ đến bạch lãng đang cột bên hông hắn.

Đôi mắt phượng của Phong Tức hơi nhướng lên, cúi đầu nhìn nàng: “Nữ nhân, đừng tưởng ta không biết nàng đánh cờ với Ngọc Vô Duyên!”

Phong Tịch nghe vậy khẽ gờ tay lên: “Chàng biết thì sao? Tính nhảy vào phá đám à?”

“À được...” Hấn mỉm nài òm nài vào lòng, nhẹ nhàng cấn vành tai trắng như tuyết của nài, lảm bảm : “Trong thiên hạ, vạn vật như bụi trần, duy chỉ có nài là châu ngọc trong lòng ta, thấm vào xương cốt, hòa với máu ta, không dứt ra được!”.

“Hi hi... Ta muốn ðem những lời này khắc vào gia phả Phong thị.” (Bạch Phong thị)

“Là Phong thị.” (Hắc Phong thị)

“Không phải ðều giống nhau sao.”

.....

Hai cái bóng một trắng một ðen càng lúc càng xa ðần, tiếng cười nói cũng ðần ðần biết mất.

Trên ðỉnh núi Thương Mang, hoàng hôn nặng nề buông xuống, Thu Cửu Sương, Hoàng Vũ ðùng hết sức lực, cuối cùng cũng chạy lên ðược tới nơi, nhưng chỉ thấy một mình Hoàng Triều ðang ðứng ðón gió, khoanh tay nhìn lên trời cao, giống như ðang suy nghĩ cái gì.

“Vương, nên xuống núi rồi.” Thu Cửu Sương lên tiếng.

Hoàng Triều lại không hề nhúc nhích như không nghe thấy gì, vẫn ðứng im lặng ở bên sườn núi ðể làn gió thổi bay vạt áo.

Hoàng Vũ và Thu Cửu Sương liếc mắt nhìn nhau liếc, cũng không nhắc lại, chỉ lặng im ðứng ở phía sau hấn.

Được một lúc lâu, mới nghe thấy Hoàng Triều mở miệng nói: “Hấn nói với ta, nếu có ðược thiên hạ mà mất ði người mình yêu nhất, vậy cũng chỉ là một ‘người cô ðơn’. Điện ngọc ngai vàng, son hồng gấm vóc ðều không bằng ðược ôm nương tử mà cùng nhau ði khắp thiên hạ. Hấn cứ như vậy ðem một nửa thiên hạ trao cho người khác, hai người nói xem là thông minh hay là ngu muội?”

Hai người vừa nghe như vậy không khỏi giật mình, vốn tưởng sẽ có một trận long tranh hổ ðấu, không ngờ kết thúc lại như vậy!

Hoàng Triều quay người lại, ði tới trước bàn cờ.

Trên bàn ðá những quân cờ vẫn giữ nguyên như cũ, chưa từng bị ði chuyển chút nào, chỉ khác là phiến ðá trước mắt khắc hai ðòng chữ: thả thị thiên hạ như cỏ rác, ðất tay thiên nhai cười tiền gia!

“Tàn cục Thương Mang ðang mong ðợi

Anh hùng hội tụ ðoạt chí tôn”.

Hoàng Triều ðọc hai câu thơ trên vách ðá, tâm trạng có chút phức tạp: “Rõ ràng là muốn ðoạt ngôi vị chí tôn, nhưng cũng coi “Thả thị thiên hạ như cỏ rác, nắm tay nhau cười ði khắp thế gian”, thiên hạ này là thứ mỗi người ðều ước muốn có ðược, vậy mà hấn lại có thể buông bỏ ðễ dàng như thế?!”

Cúi ðầu nhìn bốn tám lện phù, có thể ðiều khiển trợ thủ ðắc lực nhất, một bên là chủ soái tượng trưng cho mặc vũ lện và phong vân lện, một bên là vương giả tượng trưng cho huyền mặc lện.

Hoàng Vũ và Thu Cửu Sương lại nhìn nhau, mơ hồ không thể hiểu nổi suy nghĩ của hai người họ.

“Ngày mai các người chuẩn bị cùng ta ði Khang thành một chuyến.” Giọng nói của Hoàng Triều khôi phục lại bình tĩnh.

“Cần mang theo bao nhiêu ðại quân?” Thu Cửu Sương hỏi.

“Không cần.” Hoàng Triều lại nói.

“Vương.....” Thu Cửu Sương ðịnh lên tiếng nói tiếp.

“Nếu ngay cả những chuyện như vậy bốn vương cũng không thể giải quyết nổi, làm sao có thể ðứng ðầu quân ðội phong vân cùng mặc vũ ðược!” Hoàng Triều phất tay quả quyết nói.

“Kiều Cấn, ðoan Mộc, Khí Thủ, các người có thể ði theo ta là vì ta biết trọng người tài, ðể các người có thể mò ra khả năng. Hoàng vương là người có trí tuệ sâu rộng, ðúng chuẩn mực của một ðấng ðế vương, chắc chắn sẽ không ðối xử tệ với các người. Nếu các người niệm tình ta ðối xử với các người như bằng hữu, thì không cần cố gắng nhấn nhin tên Mặc Vũ tướng quân. Từ nay quên ði chủ cũ, một lòng ði theo hoàng vương, tạo ra một thiên hạ thái bình, lấy không trái với tâm nguyện của mình, cũng không uổng phí tâm tư của ta!”

“Lần này ta ðời ði, rất có thể sẽ không trở lại. Người trong thiên hạ có thể sẽ chê cười ta nhất gan, hoặc lưu lại tiếng xấu trong sách sử tới muôn ðời, nhưng ta không thay ðổi quyết ðịnh!”

Trên tường thành Khang thành, Kiều Cấn ngẩng ðầu nhìn lên trời cao, màn ðêm tối ðen như mực, sao sáng nhấp nháy, ðột nhiên lại nhớ ðến cặp mắt ðen không tí vết, con người u trầm kia lại thoáng hiện lên một tia sáng.

Hắn cùng với Tề Thư hợp lực cuối cùng cũng có thể trấn áp đại quân có mặt ở Khang thành, mà ở kinh thành, có Khí Thủ khôn khéo, và Trình Tri hào sảng, có lẽ cũng đã ổn thỏa. Nhưng mà... Cuộc đời này có còn cơ hội cho bọn họ gặp lại hai người đã khiến bọn họ cam tâm tình nguyện thuận phục hay không?

“Bất luận mọi chuyện có như thế nào, ta vẫn giúp đỡ hắn.”

Phong vương, đây là sự tác thành của người sao?

Nếu vương chọn giang sơn, dùng đất nước để giúp hắn đăng vị. Đây là tác thành theo ý chí!

Nếu vương đã chọn ngài ấy, bỏ qua giang sơn để vị, nhưng sẽ được lưu danh sử sách, cả đời có ngài làm bạn! Đây là sự thành toàn trong tâm!

Nắm chặt tay, âm thầm thề: vương, xin người cứ yên tâm, Kiều Cần sẽ không phụ lại sự kì vọng của người!

Mà Tề Thư một đại tướng quân khác của Khang thành không ở trong thành lâu nhận phần thưởng, lúc này hắn đang đứng trước cửa nhà, có chút đau đầu, do dự xem có nên đi vào hay không.

Ai, hay là đi tìm Kiều tướng quân. Cuối cùng hắn thở dài một hơi, đang định đi tìm Kiều Cần xin ngủ nhờ một đêm, nhưng chân vừa nhấc, cánh cửa đã ‘két’ một tiếng liền mở ra.

“Tướng quân, ngài đã về! Mau vào trong, ta đã làm cơm xong rồi, chỉ chờ tướng quân trở về.” Một giọng nói kiều mị vang lên, từ bên trong một nữ nhân xinh đẹp, vẻ mặt dịu dàng tươi cười ngọt ngào, không phải là của Ngũ Mị nữ quan bên cạnh Phong vương đây sao.

“Ta...Ta.....”

“Có chuyện gì thì cũng nên vào trong rồi nói, bên ngoài tối như mực lại lạnh nữa, ta đã sai người mang rượu lên rồi, uống một ly cho ấm người.”

Tề Thư còn không kịp chối từ, đã bị Ngũ Mị lôi vào bên trong, vừa bước vào cửa đã nhìn thấy một mâm cơm ấm áp.

Yên lặng thở dài một hơi, nhớ tới lời nói trước khi vương rời đi: “Tề Thư, Ngũ Mị và bốn vương thân như tỷ muội, ta đã đồng ý với nàng sẽ tìm cho nàng một người chồng tốt, nhưng bây giờ không thể làm được. Có câu là quân có việc, thần tận trách nhiệm, cho nên người hãy thay bốn vương tìm cho nàng một phu quân tốt đi.”

Ai, cái này đâu phải là muốn hắn tìm “Phu quân”, rõ ràng là vương muốn hắn làm “Phu quân” của nàng mà thôi!

Trái ngược với Tề Thư đang thở dài, ở một khách điểm bên ngoài Khang thành trầm mặc, trong căn phòng chữ thiên ấm áp yên lặng.

Có một người mặc trang phục trong cung dịu dàng ngoan ngoãn ngồi im, nữ nhân xinh đẹp nho nhã tay đang cầm một quyển sách, ngồi đối diện với nàng là một nam tử áo xanh thanh tú, đang cầm một chén trà nóng, nhẹ nhàng thổi lá trà, sau đó uống một ngụm, khiến cả thân thể đều ấm lên.

“...Phải chăng nương tử đã đi mất, trần ai không gặp Hàm Dương Kiều (cầu Hàm Dương). Lấy áo khế lau hàng nước mắt, tiếng khóc thẳng lên tận Vân Tiêu (trời xanh)... Lúc đi thì đầu còn xanh, quay về đầu đã bạc màu biên cương. Biên thành máu chảy thành sông, sinh nam thì khôn sinh nữ thì vui. Sinh nữ xuất giá lẳng giềng, sinh nam lại phải chôn vùi cỏ xanh... Quả nhiên, chiến sự là tai họa, thảo nào tự xưa binh đao đau khổ, khó có thể khiến vương vui cười, mỗi lần chiến trận càng làm ngài nhủu mày nhiều hơn, ngài đau thương vì những chiến sĩ chết ngoài biên cương kia...”. Nữ nhân nho nhã xinh đẹp ngồi một bên đang đọc một bài thơ, xúc động lên tiếng, cuối cùng cũng ngừng đầu nhìn người đối diện nói: “Cho nên vương mới từ bỏ tất cả để ra đi, thật ra nàng đều vì thiên hạ bách tính, không muốn có chiến sự xảy ra.”

“Ừm.” người đối diện gật đầu mỉm cười: “Tịch nhi nhìn qua thì có phóng khoáng độ lượng, kỳ thật rất dễ mềm lòng.”

Nhìn nữ nhân đang đọc sách dưới ánh đèn, không khỏi nhớ tới người quý dị đêm hôm trước: “Cửu Vi, Lục Vân là tài nữ ở bên cạnh Phong vương đã lâu, Người quay về đoàn tụ với tộc nhân, sau đó đi bá kiến Tịch tiên sinh, vậy Lục Vân xin làm phiên người.”

A, gặp Tịch tiên sinh sao? Cửu Vi thần nhiên cười, có duyên thì muốn tránh cũng không thoát, vô duyên đối mặt cũng khó cầu.

Ban đêm, ở Thương Thư thành toàn thể đại quân đều đang vui mừng.

Trái ngược với sự vui mừng của những tướng sĩ, Hoàng Triều lại im lặng ngồi trong thư phòng, chăm chú nhìn vào bức tranh sương khói ở trên tường.

“Cốc cốc!” ngoài cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ nhàng, sau đó không đợi hắn cho phép, đã đẩy cửa đi vào.

Có thể tùy ý ra vào thư phòng của hắn như vậy chỉ có một người. Quay đầu nhìn lại thấy một người mặc áo trắng đang nhẹ nhàng đi vào.

“Vẫn còn đang suy nghĩ sao? Chưa thể hiểu ra à?” Ngọc Vô Duyên tùy tiện ngồi xuống đối diện với Hoàng Triều.

“Ta đã hiểu, chỉ là không thể lý giải nổi.” Hoàng Triều nhẹ nhàng lắc đầu, “Hắn làm như vậy không giống với bản tính thường ngày, vì cái gì lại cố tình làm như vậy?”

“Tình yêu là ở bên nhau, vượt qua sinh tử.” Ngọc Vô Duyên thần nhiên nói, “Nếu huynh cùng chí hướng thì sẽ có thể hiểu được, nhưng người mà hiểu

được, vậy thiên hạ hôm nay đã không phải là của huynh”.

“Tình yêu là ở bên nhau sao?”. Hoàng Triều thì thầm khẽ nhắc lại, mâu quang trong nháy mắt trở nên nhu hòa.

“Đúng thế!” Ngọc Vô Duyên cười yếu ớt gật đầu: “Hắn dám làm vậy, huynh và ta chỉ có thể ủng hộ.”

“Hâm mộ sao? Có lẽ vậy.” Hoàng Triều âm thầm cười nói. “Hắn dám xem thiên hạ như cỏ rác, cho nên, việc tranh giành hôm nay ta thắng, nhưng về phương diện khác, ta có lẽ đã thua!”

“Không nên bàn đến thắng thua, chỉ cần không hối hận thì thật sự là anh hùng.” Ngọc Vô Duyên chăm chú nhìn Hoàng Triều.

“Năm đó sự phụ đã tiên đoán cho ta ở trên đỉnh núi, nhưng hắn cũng không lường trước được kết quả sẽ như vậy.” Hoàng Triều có chút buồn bã nói.

“Năm đó, mặc dù Thiên lão Địa lão xem sao Thiên Khải đoán mệnh, nhưng mà...Bọn họ xuống núi quá sớm.” Ngọc Vô Duyên cười nhạt nói, “Cho nên bọn họ không thể nhìn thấy hiện tượng thiên văn kì dị cuối cùng.”

“Hả?”

“Vương tinh giăng co, dị tinh xuất hiện, ngôi sao này sáng cả Cửu Châu, mãnh liệt nhưng rất kín đáo.” Ngọc Vô Duyên ngửa đầu, ánh mắt giống như xuyên qua nóc nhà, nhìn thẳng đến bầu trời mờ mịt.

“Ngôi sao kì dị đó chính là Phong Tịch.” Hoàng Triều hiểu ra nói: “Quả nhiên.....” Mây kiếm hơi nhướn, có chút kỳ quái nhìn Ngọc Vô Duyên, “Năm đó huynh bao nhiêu tuổi?”

“Mười tuổi.” Ngọc Vô Duyên thành thật đáp.

“Mười tuổi?” Hoàng Triều kinh ngạc, sau đó lại cười lớn: “Quả nhiên là người của Ngọc gia!”

Ngọc Vô Duyên chỉ cười đáp lại.

Một lát sau, Hoàng Triều thay đổi sắc mặt nói: “Ngày mai ta cùng với Hoàng Vũ và Thu Cửu Sương ba người đi kinh thành, không mang theo người nào, người có ý kiến gì không?”

“Chuyện Khang thành có thể yên tâm” Ngọc Vô Duyên nhìn Hoàng Triều, ánh mắt dịu dàng, hơi ngừng lại một chút rồi nói, “Ngày mai ta không tiễn huynh, huynh cũng không cần tiễn ta.”

“Bịch!” Hoàng Triều đột nhiên đứng bật dậy, chàng xoay người tiến đến trước bàn trà, “Leng keng!” mấy đồ vật trên bàn đều rơi xuống đất, lúc này hắn bắt chập tất cả, túm lấy tay Ngọc Vô Duyên, lạnh lùng nói: “Vô Duyên, ‘không cần tiễn ta’ là có ý gì?”

“Từ lúc ta và huynh quen biết nhau chưa từng thấy huynh khác lạ như thế này.” Ngọc Vô Duyên đẩy tay hắn ra, xoay người nâng cái bàn dậy, nhặt tất cả những đồ lộn xộn dưới đất lên.

“Vô Duyên.....” Hoàng Triều thấy Ngọc Vô Duyên bình tĩnh nhặt đồ vật, trong ngực nhảy lên một cái, cảm giác lo sợ không yên này đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được!

“Hoàng Triều.” sau khi nhặt tất cả mọi thứ lên Ngọc Vô Duyên mới quay lại nhìn Hoàng Triều, thấy cặp mắt vàng không còn bình tĩnh của hắn, cũng không khỏi cảm động rồi lại thờ dãi, nâng tay đặt ở trên vai hắn, “Hoàng Triều, nhớ kĩ thân phận của huynh, mọi thứ đều có trước, kể cả cô độc.”

Lúc này Hoàng Triều cũng không thể đứng yên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Ngọc Vô Duyên: “Huynh và ta quen biết cũng gần mười năm, ta tôn kính huynh như thầy, coi huynh như bạn, tuy không phải lúc nào cũng bên cạnh nhau, nhưng tình cờ gặp nhau, rồi thư từ qua lại, tình nghĩa giữa ta với huynh ta có thể tự tin nói bốn chữ ‘sinh tử chi giao’, mỗi lần có chuyện xảy ra đều có huynh ở bên cạnh ta...Ta luôn nghĩ...huynh và ta sẽ như vậy cả đời...Chẳng lẽ...Chẳng lẽ huynh cũng muốn rời bỏ ta sao?”

Hình như không thể nhìn vào đôi mắt vàng nhu tình kia, Ngọc Vô Duyên hơi hơi quay đầu, ánh mắt dừng lại trên bức tranh đỉnh trên tường, nhìn thấy sông núi sương mù mờ ảo, thoáng chốc, trong ánh mắt hiện lên chút sương mù, nhưng rất nhanh liền trôi đi mất.

“Ngọc gia chúng ta được người đời xưng tụng là tiên nhân, đó là vì Ngọc gia thấu tình đạt lý, không vụ lợi, nhưng chỉ Ngọc gia chúng ta mới biết bản thân chúng ta là vô tình không quan tâm mọi chuyện!” giọng nói Ngọc Vô Duyên nhẹ nhàng như sương khói, trên mặt cũng như ẩn hiện một lớp sương mù “Cả đời ta, có thể được huynh đối xử nặng tình nặng nghĩa như vậy, sống cũng không uống phí, nếu có thể, ta cũng ước có thể tận mắt nhìn huynh đăng cơ, nhìn huynh tạo ra một thiên hạ thịnh thế, làm tri kỉ cả đời, chỉ là...Mệnh ta đã tận, thời gian cũng đã hết!”

“Có ý gì?” mắt Hoàng Triều lóe lên tia khác lạ, nhanh chóng nắm chặt lấy tay Ngọc Vô Duyên.

““ Thiên nhân Ngọc gia vì sao không thể sống thọ cùng trời đất?”” Ngọc Vô Duyên quay đầu nhìn Hoàng Triều, trên mặt là nụ cười đùa cợt, “Ngày đó lúc đi chuyển về Hoa đô Phong Tắc Đẳng cũng đã hỏi ta như vậy.”

“Thiên nhân Ngọc gia vì sao không thể sống thọ cùng trời đất?” Hoàng Triều kinh ngạc lặp lại.

“Ha ha.....” Ngọc Vô Duyên cười, cười đến buồn bã, cười đến bi ai, gơ hai tay ra trước mặt Hoàng Triều, “Hoàng triều, huynh nhìn tay ta xem, huynh hoàn toàn không phát hiện ra sao? Thọ mệnh của ta đã hết!”

Ánh mắt Hoàng Triều cúi xuống nhìn vào đường vân trên đôi bàn tay kia, trong chớp mắt, đầu óc nổ tung, mọi thứ như trống rỗng! Phải mất một lúc mới hồi phục lại tinh thần, nhìn rõ lại đôi tay kia, buồn bã, hối hận, đau lòng, sợ hãi những cảm giác đó từ từ hợp lại một chỗ, trong lòng cảm thấy như có một dòng nước siết dâng trào hỗn loạn, sau lại trống trải giống như cái gì cũng không có.

Đôi tay trắng muốt như ngọc được điều khiển! Hoàn mỹ không có một tí vết nào, nhưng chỉ có tác phẩm hoàn mỹ như vậy mới khiến cho người ta hoảng sợ. Bàn tay của người này đã chăm sóc bảo vệ như thế nào, để làn da non mịn, tuyệt đối không hóa thành ngọc, làn da trắng nõn, thân nhiệt ấm áp.

Nhưng điều làm cho hắn khiếp sợ, bàn tay kia... hoa văn lộ ra dưới lòng bàn tay lại nhạt như vậy, gần như không thể nhìn thấy! Ngần như vậy, ngần tới nỗi cái gì cũng không kịp làm! Con người khi còn sống, sinh lão bệnh tử, vinh nhục thành bại, đều ở trong đó, nhưng bây giờ tất cả đều ngần, một chút cũng không có!

Vì cái gì? Tại sao hắn không phát hiện ra? Vì sao tới bây giờ hắn mới biết? Hắn nói hắn kính chàng (Ngọc Vô Duyên) như sư, xem chàng như bạn, nhưng tại sao hắn không phát hiện ra hai tay của chàng đã biến hóa, chưa phát hiện ra bí mật trong lòng bàn tay chàng? !

“Vô Duyên.....” Hoàng Triều nâng mắt lên nhìn người đối diện, lúc này mới phát hiện ra khuôn mặt chàng cũng như ngọc phát sáng trong suốt, nhưng đôi mắt lúc nào cũng bình thản kia bây giờ lại tràn ngập một nỗi sợ, vì sao hắn không phát hiện? ! Cánh tay run run, ngay cả giọng nói cũng trở nên lắp bắp: “Vô Duyên... Ta không xứng để huynh xem là bằng hữu!”

“Khờ quá!” Ngọc Vô Duyên rút tay lại, vỗ vỗ vai của hắn nói: “Chuyện này cũng không phải là do huynh, là tội nghiệt mà Ngọc gia của ta đã tạo thành.”

“Tội nghiệt? Chẳng lẽ, năm đó... Cửu La.....” Hoàng Triều đột nhiên hiểu ra, trong lòng trùng xuống, “Nhưng mà... chuyện đó cũng không phải lỗi của Ngọc gia, thủy đế cũng thất vương làm ra chuyện sai, vì sao Ngọc gia lại phải gánh chịu? Chuyện này không công bằng! Ta.....”

Ngọc Vô Duyên đưa tay lên, ngăn cản câu nói tiếp theo của hắn: “Thất vương lúc đó đều biết bị kịch Tê Long Cung năm ấy là do ai làm, chính người nhà Ngọc gia đã hạ huyết chú..... Phong Cực Phong vương cũng có mặt ở đó năm ấy, có lẽ ông ta đã kể chuyện này với con cháu đời sau. Bị kịch năm đó mặc dù do Phượng vương gây ra, nhưng kết cũng vì Ngọc gia, Ngọc gia gánh hết mọi trách nhiệm, cũng là cam tâm tình nguyện. Hơn ba trăm năm qua, Ngọc gia chúng ta chưa có thế hệ nào sống qua ba mươi tuổi, nhưng không một người nào oán hận Thất vương, một thế hệ cũng không hề oán hận, vui vẻ sống quãng đời ngắn ngủi.”

“Sau này Thất vương an hưởng vinh hoa phú quý, cũng không biết tất cả những thứ đó đều do người nhà Ngọc gia dùng mạng để đổi!” Hoàng Triều cười, cười đến đau khổ: “Nhưng mà đã nhiều năm trôi qua như vậy, chẳng lẽ Ngọc gia cũng không thể gỡ bỏ huyết chú sao?”

“Huyết chú của Cửu La vương tộc không thể gỡ bỏ.” Ngọc Vô Duyên lạnh nhạt cười: “Toàn tộc Cửu La bị hủy diệt lấy một Ngọc gia ra bồi thường, thật ra vẫn là chúng ta được lợi. Cho nên... Sau này huynh đăng cơ, phải đối xử thật tốt với người Cửu La tộc, bù đắp lại tội nghiệt năm đó gia tộc chúng ta đã tạo ra!”

“Ta đăng cơ... Ta đăng cơ... Lúc ta đăng cơ thì có việc gì là không thể làm! Vô Duyên, huynh cứ ở lại nơi này, ta nhất định sẽ tìm được linh dược, chắc chắn sẽ có một người nào đó có thể hóa giải được huyết chú! Vô Duyên, huynh hãy tin ta!” Hoàng Triều vội vàng nói.

Ngọc Vô Duyên bình tĩnh nhìn Hoàng Triều, thấy vẻ mặt hoảng sợ của hắn, toàn thân bỗng nhiên như được thả lỏng, dường như tất cả mọi việc đều có thể buông xuôi, không còn vương bận. Cho dù là thầy tướng số thì có thể như thế nào, cho dù cả đời không quen không yêu thì sao, không phải còn có vị bằng hữu tốt trước mắt đây sao? Không phải còn có hắn một lòng thâm tình sao? Cho nên..... Người nhà Ngọc gia không còn muốn gì nữa, yêu cầu đưa ra cũng rất ít, chỉ cần thật tâm sống là đủ rồi!

“Hoàng Triều, năm đó Thủy đế cũng không phải không đi tìm tất cả các biện pháp, hơn ba trăm năm qua người nhà Ngọc gia cũng đã suy nghĩ rất nhiều cách, chỉ là.....” Ngọc Vô Duyên cười, cười đến vui vẻ, cười đến tiêu sái thong dong. “Người nhà Ngọc gia thật sự rất tin tưởng vào mệnh trời, năm đó rõ ràng thủy tổ biết Phượng vương sẽ tạo ra bị kịch, cũng đoán ra được Ngọc gia sẽ gặp kiếp nạn khó qua, nhưng ông không giết chết Phượng vương để ngăn cản tai họa, mà cứ thế để vận mệnh diễn ra. Ông có lý do của ông, có thể là vì năm đó loạn thế không thể mất đi một nhân tài, hoặc là vì Thủy đế, cũng có thể là do tình cảm giữa bọn họ..... Mà Ngọc Vô Duyên ta mặc dù không có khả năng thay đổi vận mệnh của Ngọc gia, nhưng ta cũng không muốn tiếp tục như vậy, ta muốn cho Ngọc gia một kết cục cuối cùng!”

“Vô Duyên.....” Hoàng Triều nghe vậy có chút chấn động, trong lòng đau nhức. Hắn sao có thể cười nhạt thoải mái nói ra những điều như vậy, Ngọc gia mà người đời ngưỡng mộ từ nay về sau sẽ biến mất hoàn toàn.....

“Chìm phải về tổ, lá rụng về cội.” Ngọc Vô Duyên nhẹ nhàng cầm tay Hoàng Triều, “Hoàng Triều, thú cũng như vậy hướng gì là người. Ngọc gia chúng ta chưa bao giờ chết ở bên ngoài, chúng ta... cũng sẽ về nhà!”

Hoàng Triều nắm thật chặt lấy tay Ngọc Vô Duyên, chỉ sợ buông lỏng, người trước mắt sẽ lập tức biến mất, nhưng mà hắn có nắm chặt như vậy, thì Ngọc Vô Duyên sẽ không rời đi sao? Số phận của hắn đã định trước là cô độc ư?

“Ta đi rồi, huynh.....” Ngọc Vô Duyên nhẹ nhàng thở dài “Sẽ rất cô đơn... Là Đế vương, anh hùng tất theo!”

Ngày bốn tháng hai.

Hoàng Triều mang theo Hoàng Vũ và Thu Cửu Sương tiến vào Khang thành, được Kiều Cẩn cùng Tê Thư nghênh đón.

Một ngày, Hoàng Triều đứng trên thành lâu, bên dưới là mười vạn đại quân, một thân nghiêm nghị, ngạo nghễ anh hùng, khí phách thiên hạ, ra lệnh cho phong mặc đại quân.

Một ngày ở bên ngoài Khang thành trăm dặm dưới chân núi, hai người Phong Tịch đang từ từ cưỡi ngựa, từ trên núi truyền đến tiếng xe ngựa đang chạy, một lát sau liền gặp một nhóm người đi ngựa tiến tới.

Đến gần một chút, không phải là huynh đệ Chung Ly và Chung Viên đây sao?

Phong Tịch vẫn còn đang kinh ngạc, thì Chung Ly, Chung Viên đã về phía trước, hướng Phong Tịch cúi người: “Công tử, việc ngài phân phó tất cả đã làm xong.”

“Ừm, rất tốt.” Phong Tịch vừa lòng gật gật đầu.

“Hò ly đen, chàng rút cuộc giờ trò gì thế? Những thứ này để làm gì?” Phong Tịch nghi hoặc nhìn một đội xe ngựa dài thật là dài, ít nhất cũng không dưới năm mươi chiếc.

“Chỉ là một chút đồ dùng hằng ngày của ta mà thôi!” Phong Tịch lại thần nhiên nói. (50 xe đó ba?! Đồ của ba dùng hằng ngày chứa những cái gì vậy?!)

“Đồ dùng hằng ngày?” Phong Tịch trừng mắt, vật dụng hằng ngày có cần đến năm mươi xe chở hay không? Ánh mắt chuyển hướng về phía Chung Ly, nhanh chóng gọi tới.

Không ngờ Chung Ly cũng rất thức thời như vậy, xuống ngựa khom người hướng nàng báo cáo: “Bẩm phu nhân, năm mươi xe này trừ hai mươi xe vàng bạc, còn lại ba mươi xe quả thật đều là đồ dùng của công tử hằng ngày. Mười xe xiêm y đai lưng quan mào, mười xe chứa thư tịch, năm xe là đồ cổ ngọc khí, ba xe đựng đồ dùng nấu ăn, một xe chứa nhạc cụ đàn cầm, còn có một xe trống để công tử nghỉ ngơi.”

Chung Ly vừa nói xong đã thấy Phong Tịch dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn Phong Tịch, còn chưa kịp mở miệng nói, thì Chung Viên bên kia liền vung tay, mười xe ngựa lập tức tới gần: “Những xe này đều là người hầu của công tử.” rồi quay đầu nói với những người đó “Mời các vị tự giới thiệu bản thân với phu nhân.”

Tiếng nói vừa dứt, một đám người ở đó tiến lên, tới trước ngựa của Phong Tịch khom người, giới thiệu tên:

“Phu nhân, tôi là người chuyên chuẩn bị y phục cho công tử, Thiên Chân”

“Phu nhân, tôi là người chuyên pha trà cho công tử, Tạng Hương.”

“Phu nhân, tôi là người chuyên ủ rượu cho công tử, Cúc Tuyền.”

“Phu nhân, ta là người chuyên chăm hoa lan cho công tử, Thanh Trì.”

.....(#Ân: ta chỉ có thể há hốc miệng mà thôi)

Có lẽ vì quá mức ngạc nhiên nên Phong Tịch không phát hiện những người này đã thay đổi cách xưng hô, gọi nàng là phu nhân.

Sau khi tất cả những người đó giới thiệu xong, Phong Tịch ngẩng đầu ngửa mặt lên trời thở dài: “AAAA, kiếp trước ta tạo nghiệt gì mà kiếp này lại phải quen biết một quái nhân như thế!”

Nhưng Phong Tịch giống như còn sợ không đủ, liền nói thêm: “Đi đường mang theo nhiều người không tiện nên ta chỉ mang theo bấy nhiêu đây thôi, chờ nàng và ta tìm được nơi nào đẹp định cư, ta sẽ mang thêm nhiều người hầu nữa.”

“Hả?”. lúc này Phong Tịch quả thực á khẩu, không thể nói thêm gì được nữa.

Mà những người còn lại khác đang âm thầm đánh giá vị chủ nhân vứt bỏ giang sơn chọn nữ nhân của bọn họ.

Một lúc lâu sau, Phong Tịch mới hồi phục lại tinh thần, nhìn đoàn xe thật dài, nói: “Chàng mang theo nhiều đồ vật như vậy, không sợ bị cướp sao?”

“Cướp?” Phong Tịch suy nghĩ một hồi: “Ta đang tự hỏi ai dám cướp của ta? Đến cả Hoàng Triều cũng phải dè chừng đấy!”

Đúng lúc này, một tiếng đàn từ trên đỉnh núi vang xuống dịu dàng như nước suối, thanh nhã như gió, kẻ khác nghe thấy cũng chỉ là tầm thường.

“Đây là.....”

Phong Tịch tập trung lắng nghe, tiếng đàn này nghe rất quen tai, với lại dịu dàng nhẹ nhàng như thế, cũng không phải người thường có thể đàn.

“Đây là một đêm ấy.....” Phong Tịch đột nhiên nhớ ra, đây không phải là vào đêm kia Ngọc Vô Duyên ở trên cao tùy hứng đàn ra khúc nhạc này hay sao? Nàng đột nhiên quay đầu ngựa lại, chạy về hướng núi xanh.

Tiếng đàn kia cũng càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng, dường như người đánh đàn cũng đang xuống núi.

Đoàn người dưới chân núi lẳng lẳng lắng nghe tiếng đàn trong veo như âm thanh của tự nhiên, trong chốc lát tâm hồn đều mơ màng. Chỉ còn lại Phong Tức bình tĩnh lạnh nhạt, liếc mắt một cái nhìn thấy Phong Tịch đang vui mừng, lập tức chau mày, nhưng cũng không nói gì.

Cuối cùng một thân ảnh màu trắng như ánh trăng dần dần hiện ra, nhẹ nhàng chậm chạp nhàn nhả đi tới, nhanh chóng đi đến trước mặt mọi người, hé ra phong cách cổ xưa, tay nhẹ nhàng ôm đàn, móng tay khẽ gảy tiếng đàn trong trẻo liên tục ra.

Đoạn nhạc kết thúc là lúc Ngọc Vô Duyên ngẩng đầu, vẻ mặt trầm ổn cười yếu ớt.

“Nghe nói có việc vui, đặc biệt đến chúc mừng.” Ánh mắt mềm mại nhìn về phía Phong Tịch: “Đàn trong lúc cao hứng, đó là khúc nhạc tên vào đêm cao sơn lưu thủy kia, khúc nhạc này cũng vô danh, ta tặng cho hai người vào tâm hồn”.

Phong Tịch nhìn Ngọc Vô Duyên, thấy đàn và bản nhạc trong tay chàng liền nhảy xuống ngựa, tiến lên, cúi người nhận lễ, khẽ cười như làn gió, ngọt ngào nói: “Đa tạ!”

Ngọc Vô Duyên cười đáp lại “Khúc

“Ừm.” Phong Tịch gật đầu, ánh mắt chăm chú nhìn Ngọc Vô Duyên: “Lần này từ biệt, có lẽ sẽ là vĩnh biệt, bảo trọng!”

Cuộc đời này vốn là vô duyên, chỉ ước chàng cả đời không đau khổ.

“Bảo trọng!” Ngọc Vô Duyên cũng nhìn nàng thật lâu.

Cuộc đời này vốn là vô duyên, chỉ ước nàng cả đời tự do thoải mái.

Ánh mắt chàng lướt qua Phong Tịch, sau đó liếc nhìn Phong Tức, cả hai cùng cười, hóa giải đi tất cả ân oán, từ nay về sau, họ sẽ là người trong giang hồ.

Hai bên bắt tay khom người, làm động tác từ biệt.

Nhìn theo cho tới khi bóng dáng Ngọc Vô Duyên biến mất, Phong Tịch mới quay đầu lại: “Chúng ta đi thôi.”

Phong Tức gật đầu, hai người sóng vai bước đi, đoàn xe ngựa đi theo phía sau cách một đoạn thật dài.

Từ hôm nay trở đi, bọn họ bắt đầu đi chung một con đường, cùng tới chân trời góc biển.

Mà trên một ngọn núi có hai thân ảnh đang nhìn theo bóng lưng bọn họ.

Ngọc Vô Duyên đi được nửa dặm, tựa vào một gốc cây, nhắm mắt điều tức, một lúc lâu sau mới đứng dậy, nhìn xa phía sau, bóng dáng đã hoàn toàn biến mất, từ nay về sau, thật sự không còn cơ hội gặp lại!

Thở dài một tiếng, sau đó vứt bỏ hết những chuyện trần thế!

“Ngọc công tử?” Một giọng nói lạnh lùng có chút do dự vang lên.

Xoay người, liền thấy hai cô nương, một lạnh lùng, người còn lại cười ngọt ngào đứng cách chàng một trượng.

Thật không ổn, người tới gần cũng không phát hiện ra. Trên mặt lại hiện lên vẻ mỉm cười dịu dàng: “Là Phượng cô nương, đã lâu không gặp.”

“Không thể tưởng tượng vẫn có thể nhìn thấy Ngọc công tử, Tê Ngô thật là có phúc.” Trên mặt Phượng Tê Ngô lạnh nhạt hiện lên một chút vẻ tươi cười.

Người đang cười còn lại đứng ra đánh giá Ngọc Vô Duyên, mặc dù cùng ‘công tử’ đi vào giang hồ, nhưng đây là lần đầu tiên thấy một người xuất sắc như vậy, quả nhiên là độc nhất vô nhị, nhưng mà... tại sao vẻ mặt lại suy nhược như vậy.

Ngọc Vô Duyên thấy người đang nhìn mình vuốt cằm cười như hồ ly, liền quay đầu nhìn qua phía Phượng Tê Ngô, nói “Cô nương tới tiền ta sao?”

“Ừm.” Phượng Tê Ngô gật đầu, nâng mắt nhìn về phía đã từ lâu không còn bóng người, có chút buồn bã nói, “Chỉ là ta nghĩ nên tiền huynh một đoạn.”

“Cô nương đã suy nghĩ xong rồi.” Ngọc Vô Duyên có chút khen ngợi nhìn người trước mặt, quả thật cũng là trí tuệ hơn người.

“Tê Ngô mù quáng, cho đến lúc Phong vương bị thương mới nghĩ thông.” Phượng Tê Ngô có chút tự giễu nói, “Lúc đầu, Tê Ngô chỉ muốn làm cái bóng bên cạnh chàng ấy, thế nhưng hà tất phải làm khổ người khổ mình, sao không buông tay, sống thật thoải mái.”

“Thoải mái tự tại.” Ngọc Vô Duyên gật đầu: “Sau này cô nương có dự tính gì không?”

Phượng Tê Ngô quay đầu lại liếc mắt nhìn người đang cười một cái, nói: “Tê Ngô là người phiêu bạt, đi đến đâu hay đến đó. Chỉ có điều mong công tử thương tình, cho ta giữ người này làm bạn, sao có thể để nàng đi theo ta long đong chịu sự vất vả. Cho nên muốn tìm một chỗ yên tĩnh, hai người yên ổn vượt qua quãng đời còn lại.”

“Ừ!”. Ánh mắt Ngọc Vô Duyên quét qua người đang cười kia, nhưng thấy vẻ mặt của nàng mặc dù ngọt ngào, những mắt như đang ẩn giấu, có thể thấy là người biết võ công, cho nên Phong Tức mới có thể yên tâm về Phụng Ngộ, nhưng mà hai nữ tử nhỏ bé yếu ớt, phiêu bạt giang hồ thật không thích hợp, đến nơi đất khách quê người cũng khó sinh sống, nhẹ nhàng thờ dài, nói: “Nếu ý của cô nương là muốn tìm một chỗ yên ổn để định cư, thì hãy đi cùng Vô Duyên.”

“Vâng?” Phụng Tê Ngộ nghi hoặc nhìn chàng

“Ta đem nơi mà Ngọc gia đang định cư giao cho cô nương.” Ánh mắt Ngọc Vô Duyên nhìn ra phía chân trời xa xa.

“Hả ?Làm vậy sao được!” Phụng Tê Ngộ nghe vậy vội vàng chối từ.

“Cô nương không cần lo lắng.” Ngọc Vô Duyên thản nhiên nhìn Phụng Tê Ngộ nói, nhưng ánh mắt kia giống như xuyên qua người Tê Ngộ nhìn vào khoảng không, “Chẳng bao lâu nữa ta cũng rời khỏi dương gian, Ngọc gia không có hậu nhân, mấy gian nhà cỏ, cô nương không ở cũng bỏ, rất lãng phí.”

“Cái gì?” Phụng Tê Ngộ chấn động, trừng mắt nhìn người giống như một vị thần ở phía trước, không thể tin tưởng vào lời chàng nói.

Người đang cười biết lời Ngọc Vô Duyên nói không phải là giả, lần đầu tiên nhìn thấy một người nói về chuyện sinh tử của bản thân nhẹ nhàng như vậy, trong lòng không hiểu vì sao lại có một chút buồn bã.

Ngọc Vô Duyên vẫn y như cũ, bình tĩnh nói: “Đời người của cô nương còn dài, là một người dễ thỏa mãn sau này soong một cuộc đời yên ổn cũng sẽ không gặp phải chuyện gì quá lớn.”

Dứt lời, con người di chuyển, miệng huýt sáo một tiếng.

Âm thanh kia bay thẳng lên bầu trời, một tiếng huýt sáo bay cả trăm dặm! Vang xa rồi dần dần biến mất!

Rất xa giữa không trung, có một bóng trắng bồng bênh, đến gần mới nhìn rõ, đó là bốn người áo trắng nâng kiệu cười gió mà đến.

“Cuối cùng, cũng phải về nhà.”

Nhẹ nhàng khép lại tròng mắt, giống như cách biệt hẳn với bên ngoài!

Thả lỏng toàn bộ thể xác và tinh thần, tất cả những trói buộc cùng cố gắng buông thả hết!

Thân thể và tâm cũng nhẹ nhàng, hết thấy đều bay đi xa.

“Ngọc công tử!” Trong mơ màng có nghe thấy tiếng gọi vội vàng

Không cần gọi, cũng không đau buồn. Đời người có một số thứ không thể lưu luyến, ai rồi cũng sẽ có ngày phải ra đi. . .

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Thả Thi Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.